ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Ενδέκατος

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ
ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΆ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΏΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ Της 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτη ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι ανθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωσαν ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλεία, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους

ΕΟΝΙτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28ης επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941 Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραψα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 νεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21ης Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθένι της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας

με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΕΡΟΙΑΣ

ΕΝΟΧΟΣ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ
Ε Τ Σ Ι Σ Α Ν Π Α Ρ Α Μ Υ Θ Ι.

Στο διάβα της ζωής κάθε ανθρώπου, μπορεί να του συμβούν γεγονότα και καταστάσεις, που ούτε κάναν εχουν περάσει από το μυαλό του. Και εκεί που καταπιάνεσε να θυμιθείς τί έκανες και που βρισκόσουν την τάδε ή τη δήνα εποχή και χρόνο, νοιώθεις ξαφνικά ενα κενό. Οταν μάλιστα το γεγονότα αυτού του κενού θελήσεις να τα κρατήσεις βαθειά μέσα στο Ειναι Σου, και μόνο για σένα τότε το κενό μεγαλώνει.Τότε με το πέρασμα του χρόνου το κένο γίνεται μεγαλύτερο, απόμακρο και απρόσητο. Η μνήμη δεν σε βοηθάει να ανασυρθούν εύκολα τα σημαδιακά γεγονότα στην επιφάνεια.

Να ομως που καμιά φορά μεσολαβούν γεγονότα που άθελά σου θυμίζουν, μερικά μικρά η μεγάλα χρονικά κομμάτια απ τη ζωή και γεγονότα που έβαλαν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους στη μικρή και μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή σου. Γεγονότα που καθόρισαν και προαποφάσισαν για το διάβα της υπόλοιπης ζωής σου.Την αφορμή για να γραφτεί αυτό το κομμάτι-σημείωμα, σε πολύ χοντρές γραμμές βέβαια, μου την έδωσε ο Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας κ.Μιλτιάδης Εβερτ.

Στις 30/11/1993, με αφορμή τη συζήτηση που γινόταν στη Βουλή, για την κατάσταση που επικρατεί στις ελληνικές φυλακές και «θέλοντας να εχει προσωπική και άμεση αντίληψη για το πώς λειτουργούν και σε πιά κατασταση βρίσκονται οι ελληνικέ φυλακές», ο κ Εβερτ, επισκέφθηκε τις φυλακές Κορυδαλού.

Οπως ηταν φυσικό, όταν βγήκε οι δημοσογράφοι τον ρώτησαν ποιές ειναι οι συνθήκες που επικρατούν στον Κορυδαλό; Η Απάντηση του κ Εβερτ ήταν:«Απαράδεκτες, απάνθρωπες, ΣΚΕΤΗ ΦΡΙΚΗ» Βεβαια, οι δημοσιογράφοι, σωστά σκεπτόμενοι δεν του θύμισαν οτι μέχρι τις 10/10/1993, το κόμμα που σήμερα ειναι Αρχηγός ηταν κυβέρνηση.

Η ζωή του Ανθρώπου, ατομική, οικογενειακή και κοινωνική διαμορφώνεται σε όλα τα επίπεδα από το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι και ο τρόπος λειτουργίας του προσδιορίζει το επίπεδο πολιτισμού και ηθικής οχι μόνο του ατόμου, αλλα και της κοινωνίας μέσα στην οποία ζεί.

Τα Ασυλα, τα Ψυχιατρεία, τα Γεροκομεία, τα Νοσοκομεία και κυρίως οι Φυλακές, ειναι οι κατ εξοχήν χώροι, όπου καθρεπτίζονται, όσο πουθενά αλλού, οι αξίες και οι απαξιές μιας κοινωνίας. Αυτοί οι τέσσερεις χώροι, ειναι οι χώροι, όπου προσβάλεται, διασύρεται, τσαλακώνεται και εξευτελίζεται οχι μόνο η Ανθρώπινη αξιοπρέπεια αλλά και η ανθρώπινη αξία σαν οντότητα. Οι χώροι αυτοί ειναι οι δεξαμενές όπου συγκεντρώνονται οι αξίες και οι απαξίες καθώς και η ποιότητα για το πώς σκέφτεται και λειτουργεί η συκγεκριμένη κοινωνία και ειδικά οι κρατούντες και το σύστημα διακυδέρνησης κάθε λαού και χώρας.

Αν ψάξουμε μέσα σε αυτές τις ανθρώπινες δεξαμενές, θα βρούμε όλα τα χαρατκηριστικά της σύγκρουσης του σύστήματος με τον Ανθρωπο και ειδικά στις φυλακές όπου καταλήγουν οι ηττήμενοι από μιά κοινωνική ή και ατομική ακόμη σύγκρουση με το υπάρχον καθεστώς. Ενα καθεστώς όπου όλες οι κοινωνικές δομές, θεσμοί και Νόμοι, ήθη και έθιμα ενα και μόνο σκοπό εχουν: Την ύπαρξη και τη διαιώνισή του καθεστώτος με την αναγωγή σε ΝΟΜΟ τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Σε ενα καθεστώς που λειτουργεί μόνο με γνώμονα τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης, έχει διαμόρφωση και τις αντίστοιχες δομες του τρόπου λειτουργίας και απονομής της δικαιοσύνης.

Μια δικαιοσύνη που εκ των πραγμάτων-Νόμων ειναι υποχρεωμένη να καταδικάζει οχι μόνο την πράξη και την πρόθεση αλλα και τη σκέψη ακόμα και κυρίως αυτήν. Μια δικαιοσύνη που λειτουργεί οχι με βάση-αρχή τον Ανθρωπο και τα Ανθρώπινα διακιωματά του αλλά την προστασία των αντικειμένων: Την εμπράγματι ατομική ιδιοκτησία.

Το πώς λειτουργεί το καθεστώς και κατ επέκταση η κοινωνία και η δικαιοσύνη θα τη βρούμε ανάγλυφη εκεί στις φυλακές γιατί οι άνθρωποι στις φυλακές, δεν πάνε γιατί ειναι άρρωστοι οπως πάνε στα Νοσοκομεία ή από γερατειά στα Γεροκομεία και από αρρώστειες ...στα άσυλα. Στις φυλακές οι ανθρωποι δεν πάνε από μόνοι τους:Τους Πάνε! Και στα μεν άλλα ιδρύματα πάνε οι άρρωστοι να γίνουν καλά και οι γέροι που δεν εχουν που την κεφαλή κλίνει να αφήσουν την τελευτάια τους πνοή, οχι βέβαια από δική τους ευθύνη. Στις φυλακές λόγο λειτουργίας του συστήματος πολλές φορές στέλνουμε και αυτούς που ειναι αθώοι. που η καταδίκη τους οφείλεται ακριβώς στον τρόπο που λειτουργεί το καθεστώς, η κοινωνία και ο τρόπος απονομής της δικαιοσύνης. Ειδικά δέ, σε περιόδους αναταραχής όπως αυτές που πέρασε η χώρα μας μετά την απελευθέρωση η τεράστια πλειοψηφία των κρατουμένων αν οχι το σύνολο ειναι ιδεολογικοί και πολιτικοί αντίπαλοι του κρατούντος καθεστώτος: Ειναι Πολιτικοί Κρατούμενοι και οχι κρατούμενοι του ποινικού δικαίου. Ειναι καθεστωτικοί κατάδικοι πριν δικαστούν.

Στις περιπρώσεις αυτές η δικαιοσύνη αποβάλλει τον μανδύα της «ισηγορίας» και την αρχή οτι ειναι : «προτιμότερο να ειναι εκατό εγκληματίες ελεύθεροι παρά ενας αθώος στη φυλακή».Στις περιπτώσεις αυτές και η δικαιοσύνη λειτουργεί ως το καθεστώς ενέταξε αυτήν : Ταξικά, άδικα και εκδικητικά ακόμα. Αντιστρέφει τον πιό πάνω όρο και λειτουργεί με τον όρο «προτιμότερο εκατό αθώοι στη φυλακή παρά ενας εγκληματίας αθώος». Με τον ίδιο ταξικό, άδικό και σκληρό τρόπο απονέμει τη δικαιοσύνη οταν χαρακτηρίζει την κλοπή των ημετέρων «επεξαίρεση» και τη μέθη «εν ευθυμεία» ενώ χαρακτηρίζει την κλοπή ενός ψωμιού έγκλημα και τη μέθη του απλού ανθρώπου «εν κρεπάλη».

Επρεπε να πάει ο κ Εβερτ ,σε μιά απ τις φυλακές, που ειναι και βιτρίνα του σωφρανιστικού μας συστήματος εν έτι 1993, για να δεί με τα ίδια του τα μάτια (παρ όλο που ειχαν κάνει το σχετικό προσεκτικό και σε βάθος ρετούς στους χώρους και το προσωπικό), πώς ζούν οι κρατούμενοι μέσα σε αυτά τα κολαστήρια.

Το σύστημα λένε πρέπει να προστατευτεί. Υπάρχει η άποψη πως το όποιο σύστημα ζωής και διακυρέρνησης προστατεύεται καλύτερα οταν λύνονταν σωστά και δίκαια τα εθνικά και κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα του λαού. Αυτήν ειναι η άποψη της πρόληψης. Υπάρχει ομως και η άποψη της καταστολής και της αυστηρής καταδίκης των παρανομούντων. Προκειμένου λοιπόν, να προστατευθεί πέρα από τους κοινωνικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, εχει και πολλούς άλλους κατασταλτικούς, καταπιεστικούς, καταναγκαστικούς και στερητικούς της ελευθερίας μηχανισμούς .Η φυλακή ομως ειναι ο πιό σκληρός και απάνθρωπος καταπιεστικός μηχανισμός. Ειναι ο μηχανισμός που σκοπό εχει να αποσυνθέτει τον Ανθρωπο οταν μάλιστα συμβαίνει ο κρατούμενος να ειναι ιδεολογικός και πολιτικός αντίπαλος του καθεστώτος. Ειναι το βασικό εργαλείο με το οποίο το υπάρχων κοινωνικό σύστημα εκδικείται τον κλέφτη-το κλεφτρώνι και ειδικά τον πολιτικό κρατούμενο.

Τον Αγιάννη,Αγιάννη «κλέφτη»γιατί, τόλμησε να αφαιρέσει-μετακινήσει ένα ψίγμα έστω απ την«θεϊκη πρώτα και Ιερή ύστερα ιδιοκτησία» και τον πολιτικό κρατούμενο γιατί σκέφτηκε να το αμφισβητήσει.
Θεωρητικά η λέξη φυλακή, σημαίνει ο χώρος μέσα στον οποίο λόγω ποινής η πολιτεία, στερεί την ελευθερία του ανθρώπου για το αδίκημα που διέπραξε. Υποτιθεται οτι στη φυλακή με δεδομένο του περιορισμού της ελευθερίας σαν συνέπεια της ποινής οχι μόνο δεν θα χάσει ο κρατούμενος την Ανθρώπινη ιδιότητα, αλλά με το σκεπτικό οτι οταν τελειώσει η ποινή του πρέπει να ξανά ενταχθεί στην κοινωνία. Και για να ξάνα ενταχθεί, η πολιτεία μέσω του σωφρονιστικού συστήματος υποτίθεται οτι θα του εξασφαλίσει εκείνους τους όρους ζωής-κρατουμένου βέβαια-που οχι μόνο θα του δώσουν τη δυνατότητα να μεταμεληθεί, για το όποιο έγκλημα τον οδήγησε στη φυλακή, αλλα κατά τη διάρκεια της κράτησης η κοινωνική αυτή βοήθεια να αποτελέσει κεφάλαιο για τη γρήγορη και αδιατάρακτη επανένταξη του στην κοινωνία.
Αντί όμως για αυτό, μόλις ο κρατούμενος περάσει το κατώφλι της φυλακής βρίσκεται αντιμέτωπος με ενα απάνθρωπο σωφρονιστικό σύστημα. Ενα σύστημα που επιτρέπει στη διεύθυνση και τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους ολων των ειδών τις τιμωρίες: σωματικό βασανισμό, εγκλησμό στο πειθαρχείο της φυλακής, στέρηση επισκεπτηρίου, αλληλογραφίας, τροφής κλπ και ταπεινώσεις,(ειδικά ηταν συμβαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος) ,ενώ στον κρατούμενο οχι μόνο δεν του επιτρέπει τίποτε,αλλα του αφαιρεί τα πάντα. Ακόμα και αυτό το δικαίωμα να ειναι και να παραμείνει άνθρωπος.
Στη χώρα μας δυστυχώς, μετά την ίδρυση του Κομμουνιστικού Κόμματος το 1920 στις ελληνικές φυλακές δεν υπήρχαν μόνο ποινικοί κρατούμενοι, υπήρχαν έκτοτε και μέχρι τον Σεπτέμβρη του 1974 πολιτικοί.Η δε βασιλομεταξική δικτατορία τον Αύγουστο του 1936, γέμισε τα ελληνικά νησιά και τις φυλακές με πολιτικούς κρατουμένους χωρίς να προηγηθεί κάποια δίκη παρά μόνο με το «αδίκημα»του διαφορετικου.
Πολιτικός κρατούμενος ειναι κάθε ιδεολογικός αντίπαλος που καταστημένου ή και του κρατούντος κοινωνικό-οικονομικού καθεστώτος. Οι άνθρωποι, που πιστεύουν σε ενα διαφορετικό τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την κοινινικό-οικονομική ζωή ειναι οι ιδεολογικοί αντίπαλοι των κρατούντων και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι μπορούν απ τη μιά στιγμή στην άλλη να βρεθούν στη φυλακή, χωρίς να εχουν διαπράξει κάποιο ποινικό αδίκημα.
Ο λαός που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940-41,που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και συντάραξε την οικουμένη με την ηρωϊκή Εθνική Αντάσταση 1941-44, αντιμετώπιζε τώρα άοπλος τη μανία των κάθε μορφείς δοσιλόγους και απόντων του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα που ξαφνικά βρυκολάκιασαν και κανοναρχούσαν το λαό και τη χώρα.
Η μεταπελευθερωτική εποχή υπήρξε απ τις πιό δραματικές, απο τις πιό τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία. Η Ελλάδα, που μόλις ειχε απαλλαγή από τη μπότα του Ούνου, σπάραζε σύγκορμη κάτω απ το μαστίγια, και το δολοφονικό μαχαίρι της λευκής τρομοκρατίας. Πρίν ακόμα στεγνώσουν τα δάκρυα και το αίμα που έβαφε τους δρόμους για τη λευτεριά, αντί να ακουστούν συνθήματα και θούρια λευτεριάς, ακούγονταν τα συνθήματα του εμφυλίου πολέμου που προετοίμαζαν οι ξένοι, (Αγγλοι) η ολιγαρχία του πλούτου, οι δοσίλογοι και οι απόντες του αγώνα. Βασικός στόχος: Η εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και επαναφορά της κοινωνικό-πολιτικής και οικονομικής ζωής της χώρας και του λαού στην 27η Οκτωμβρίου

1940.Αρα αδίκημα-κατηγορία του πολιτικού κρατουμένου ηταν η συμμετοχή του στην Ενθική Αντίσταση.
Στη μεταπελευθερωτική εποχή για να γυρίσει η ζωή της Ελλάδας στην 27η Οκτωμβρίου του 40,έπρεπε αυτός ο Αντιστασιακός λαϊκός χείμαρος που αποτελούνταν από μύρια ρυάκια και εχει ορμητικά φτάσει στη θάλασσα, με σκοπό να συνταχτεί σε μιά ανεξάρτητη πολιτεία, μια Ελλάδα που να ανήκει στους έλληνες και μόνο, γεγονός που θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκες δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων ολων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Νέας Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των συμμάχων. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος για τη λαϊκή δημοκρατία, όνειρο, πόθος και προσδοκία μακραίωνη του ελληνικού λαού, έπρεπε ο χείμαρος αυτός να γυρίσει για άλλη μια φορά πίσω στις πηγές του. Για να γίνει αυτό ενας και μόνος τρόπος υπήρχε: Να απαξιωθεί η αξία της ζωής τους Ανθρώπου σε μηδενική. Να γίνει η αξία της Ανθρώπινης ζωής μικρότερη από την αξία ενας αυγού, Να φτάσει στο σημεία να σκέπτεται κανείς περισσότερη ώρα και φορές να αγοράσει ενα αυγό από το να αφαιρέσει μια Ανθρώπινη ζωή.
Σε κάθε εποχή η αγορά ενός αυγού προϋποθέτει κάποιο έστω μικρό ποσόν χρημάτων. Να πληρώσει ο αγοραστής ενα κόστος. Αυτή λοιπόν, η εταιρία που δολοφόνησε τους Ελληνες και Ελλάδα, την συναποτελούσαν α) Η παληά, αδύστακτη,ξεσκολισμένη αγγλική αποικιοκρατία, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί ξανά για λογαρισμό της. Εσωτερικά η αποικιορατία ειχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες.β) Ηταν η από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά. Η δοσόλογη για την βασιλο-μεταξική δκτατορία, την έκβαση του αλβανικού πολέμου, (τιμή των όπλων και οχι στη θάλασσα) τη συνεργασία με τους κατακτητές, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για όλα τα ανομήματά της. Για να μπορέσει να επιβιώσει η Δεξιά πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο. Ειδε σαν σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, όπως προηγούμενα ειχε δεί τους Γερμανούς.γ) Η ελληνική ολιγαρχία που δεν έβλεπε την ώρα να πέσει αχόρταγη στο κατασπαραγμένο κορμί της Ελλάδας. Κοινός στόχος όλων ό ανύσυχος και ανυπότακτος λαός, που μετέτρεψε τα ρυάκια σε χείμαρο και πίστεψε πως με τον αγώνα κατά τη διάρκεια της κατοχής δημιούργησε εκείνες τις προϋποθέσεις οχι μόνο να ανήκει η Ελλάδα στους Ελληνες,αλλα και να εκσυγχρονιστεί,να αναπτυχθεί και να προοδεύσει. Αυτοί με τον ενα η τον αλλο τρόπο έπρεπε να βγούν απ τη μέση γιατί έμπαιναν εμπόδιο στα μεταπολεμικά σχέδιά τους.
Ο πόλεμος ειχε τελειώσει, αυτοί με τα όπλα των Αγγλων νίκησαν (οπως άλλωστε ειχε διατάξει ο Τσιώρτσιλ), συμφέροντα τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον ειχαν πιά ανάγκη. Δεν τον χρειάζονταν άλλο. Ο,τι ειχε να προσφάρει το πρόσφερε. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας και ο απαράμιλος» καλά θα έκανε αν θέλει να σώσει το κεφάλι του να τα ξεχάσει αυτά και κυρίως εκείνο το κοινωνικό περιεχόμενο των διακηρύξεων του ΕΑΜ, να μαζευτεί πάλι στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μλάει. Δεν έπρεπε η Εθνική Αντίσταση να αποτελέσει πλαίσιο εθνικής και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της Νέας Γενιάς γι αυτό και την απώθησε από τους εκπαιδευτικούς μηχανισμούς.

Με το λαό στη γωνιά και το στόμα κλειστό και τη σιωπή τάφου η Ελλάδα, εκτός του οτι έγινε το κλοτσοσκούφι των εθνών μετατράπηκε και σε αγγλικό προτεκτοράτο. Αυτό υπόθηκε από τα πιό υποτίθεται επίσημα χείλη στην «Επιτροπή επι των εξωτερικών υποθέσεων». Η Δεξιά έπρεπε να ξοφλίσει τα γραμάτια που της στοίχισε η δοτή εξουσία γι αυτό έκανε αυτό που ηταν φισικό και μοιραίο υπο την κηδεμονία και καθοδήγηση του Φόρεϊ Οφις ασκούσε αυτήν τη δοτή εξουσια για λογαριασμό του κηδεμόνα. Υπο την κηδεμονία των Αγγλων η Δεξιά προσπάθησε να αναδείξει τον κόσμο των κιοτήδων, ακριβώς γιατί αισθανόταν ένοχη, γιατί δεν ειχε ψυχικές και αγωνιστικές ρίζες με τη Γενιά της Αντίστασης: «Σόφια Μόσχα ειναι το ονειρό μας έλεγε ενα από τα τραδούδια των κιοτήδων». «Μεγάλη Ελλάδα» φώναζαν οι ακριβοπληρωμένοι από το δημόσιο κουρβανά οι παλικαράδες της Δεξιάς. Διεκδικούσαν μεγά κομμάτια από Βαλκάνια. Δεν έβγαζαν όμως τσιμουδιά για εδάφη που κατοικούσαν Ελληνες: οπως η Κύπρος, η Ανατολική Θράκη και τα Δωδεκάνησα. Οντας υπο κηδεμονία χαντάκωνε τις εθνικές υποθέσεις. Κατάντησε την Ελλάδα περίγελο του δημοκρατικού αντιφασιστικού κόσμου. Κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε η ηθική και διπλωματική της απομόνωση. Την Ελλάδα του αλβανικού πολέμου. Την Ελλάδα που συγκλόνησε την οικουμένη με την Εθνική της Αντίσταση. Την Ελλάδα της προσφοράς και της θυσίας. Την Ελλάδα που λόγο αυτής ακριβώς της προσφορά ειχε το δικαίωμα να βρίσκεται στην πρώτη- πρώτη γραμμή των τιμημένων λαών!

Ο Τσιώρτσιλ, που οταν ειχε ανάγκη από το αίμα του λαού του έλεγε τα πιό επαινετικά λόγια, οταν δεν τον χρειάζονταν πιά έφερε τα τάκνς, τα αεροπλάνα και τα καράβια και τον δολοφόνησε το ιδιο αλύπητα με σφαίρες οπως τον επαινούσε με λόγια. Ομως ο Μέγας Τσιώρτσιλ, που τόσο τον υμνούσα, τον δοξολογούσαν και τον υπάκουαν μαζί με το λαό δολοφόνησε και την τότε λεγόμενη ελληνική ηγεσία με μιά μόνο φράση «Η Ελλάς στερείται δημοσίων ανδρών».Το ωραίο δε ειναι οτι δεν βρέθηκε ένας να του επιστρέψει την «ΙΒΡΗ» και αφού δεν βρέθηκε σε λίγο ο ραδιοφωνικός του Λονδίνου, σε ημιεπίσημη ιταλόφωνη εκπομπή του πληροφορούσε το παγκόσμιο Νοήμων κοινό οτι « η Ελλάς ειναι διατεθειμένη να ακολουθήσει την γραμμή της επιείκιας, ήτις εχαράχθη υπο της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλία».

Η κατάληξη αυτή ηταν μοιραία. Γιατί το μεταδεκεμβριανό καθεστώς δεν ειχε κληρονομήσει μόνο ατόφια την 4η Αυγούστου και την στρατιά των δοσιλόγων που «υπερείχαν πάντοτε στη σφαίρα και των κόσμο των ιδεών παρά είς τον κόσμον της ύλης». Και ηταν μοιραία η κατάληξη, γιατί εκτός από αυτήν την κληρονομιά προκειμένου να της δοθεί η «εξουσία-διαχείρηση» ειχε υποθηκεύση τη χώρα και τα συμφέροντα του λαού.

Η λέξη διαχείρηση ειναι αυτή που ταιριάζει περισσότερο στην δοτή «εξουσία» που παραχώρησαν οι Αγγλοι Συμμαχό-κατακτητές στη Δεξιά. Ο διαχειριστης ειναι αυτός που αναλαμβάνει να φέρει σε πέρας ό,τι του υποδείξουν τα αφεντικά του. Δεν εχει άποψη, δεν εχει λόγο, δεν μπορεί να αντιδράσει και να αρνηθεί, αντίθετα προσπαθεί να δικαιολογήσει αυτό που κάνει, προβάλλοντάς το, σαν το μόνο που μπορεί και πρέπει να γίνει. Αυτή η αυταπάτη στην υπερβολή της, με το χρόνο μεταλλάσσεται σε «βούληση», μια βούλαση που εχει άμεση , απόλυτη και άρηκτη σχέση με την προσπάθεια του διαχειριστή να δείξει καλή διαγωγή ωστε να του ειναι και στο μέλλον χρήσιμος. Μια προσπάθεια «ταύτισης» με την επιχείρηση του εργοδότη.

Την επομένη της παράδοσης των όπλων από τον ΕΛΑΣ, άρχισαν οι συλλήψεις. Στην ύπαιθρο, η βία και η λευκή τρομοκρατία οργίαζαν. Οι απειλές διαδέχονταν την άλλη. Κάθε μέρα που περνούσε, το παρακράτος με την ανοχή και τη συμπαράσταση και του επίσημου κράτους, γίνονταν οχι μόνο πιό παντοδύναμο αλλα και πιό ανεξέλεγχκο. Δρά-ενεργεί κατά βούληση και αποφασίζει για ζωή και θάνατο.
«Σύμπας»,ο κόσμος των κιοτήδως της Δεξιάς: Συν γυναιξί και τέκνεις προτείνει και απαιτεί, όχι συμφυλίωση, αλλα εκδίκηση! Μεγάλες οι ανάγκες. Δύσκολα τα προβλήματα. Το ΕΑΜ ειναι ακόμα συμπαγή και ισχυρό. Ο λαός ειχε κάνει όνειρα, ειχε στηρίξει ελπίδες στο ΕΑΜ και ειχε πιστέψει και ειχε μεταλάβη για πρώτη φορά των «Αχράντων Μυστηρίων» για λευτεριά και δίκαιο. Πολλοί ηταν αυτοί που έπρεπε να συλληφθούν ή να αναγκαστούν να φύγουν στις μεγάλες πόλεις και ειδικά στη Αθήνα για να εχει-όπως το 1922 η άρχουσα τάξη φτηνά εργατικά χέρια-και πολύ περισσότεροι ειναι που πρέπει να «πειστούν» να φύγουν στο βουνο για να εξοντωθούν πιό εύκολα και ομαδικά.Βαριές οι ευθύνες τους κράτους, μεγαλύτερες του παρακράτους. Πολλές και μεγάλες οι πιέσεις του επίσημου κράτους προς το παρακράτος να ενεργοποιηθεί. Να αναλάβει για αλλη μια φόρα, οπως και στην κατοχή την υπόθεση στα «»στιβαρά»χέρια του. Οι περιστάσεις το απαιτούν. Οι καιροί Ου μενετοί. Πρίν ειναι πολύ αργά μας χρειάζεται Πανστρατιά...
Η ζωή τότε δεν άξιζε τίποτε. Μα και τίποτε δεν αξίζει οσο μια ζωή, την οποία αφαιρούσαν κατά βούληση. Χωρίς λόγο και αναξέλεγκτα οι επιβήτορες της εξουσίας σε συνεργασία με το παρακράτος της 4ης Αυγούστου, που σύσωμο συμετείχε στα «Τάγματα Ασφαλείας» και κάθε άλλο δοσίλογο σχηματισμό. Σ αυτούς τους σκληρούς στην όψη, άνανδρους στη καρδιά και τα αισθήματα και απάνθρωπους στην πράξη. Σ αυτούς που στη διάρκεια της κατοχής ειχαν κάνει επάγγελμα να σκορπούν την καταστροφή και το θάνατο. Σ αυτούς που δεν οροδούσαν προ ουδενός. Σ αυτούς που αφυδάτωσαν το νόημα της ζωής και μηδένισαν την αξία του Ανθρώπου και της ζωής. Από αυτούς ζητούσε πανστρατιά η Δεξιά και τις «χείρες του Ισσάκ» (Ρέντης κλπ) πρίν ειναι αργά...
Σ αυτό το ακροδεξιό συνοθύλευμα απευθύνθηκαν οι «Ελέω Τσιώρτσιλ» εραστές της εξουσίας. Στο όνομα του πατριωτισμού και της «εθνικοφροσύνης» κάλεσαν τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, οχι μόνο να δολοφονήσουν τη Νεογέννητη μεταπολεμική Δημοκρατία, αλλα και να μεταφέρουν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας τιν εμφύλιο πόλεμο, έτσι ώστε να στραγκαλισουν τη θέληση του λαού να ζήσει ύστερα από ενα μακρόχρονο, σκληρό και αιξοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και Ειρήνη.
Η περίοδος αυτή ηταν η μετά τον Σκόμπυ εποχή. Ηταν η εποχή που η Δεξιά βοηθούμενη έμμεσα, και οχι άμεσα πλέον από τους Αγγλους, έδινε τη μάχη για να εδραιώσει τη δοτή εξουσία στηριγμένη στους Αγγλους και στους κάθε είδους δοσιλόγους, ενω δολοφονούσε τη Νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία διαμόρφωνε τη σύγχρονη τυρρανία : Την αγοραία συνείδηση και τον παθητικό πολίτη. Τον πολίτη του αδυνατεί να αντισταθεί, να αυτενεργήσει. Η παθηκοποίηση δεν ειναι η ηπιότερη μορφή ολοκληρωτισμού από τη βία. Γιατί ειναι μορφή χειραγώγησης και κυριαρχίας και επόμενα προετοιμάζει την αντιδημοκρατική αυταρχική κοινωνία.
Η Αντιδραστική Δεξιά ήξερε οτι δημοκρατία υπάρχει μόνο εκεί που αναπτύσεται η πάλη ενάντια στην κυριαρχία και τη χειραγώγηση. Ηξερε ακόμα πως ο φασισμός ποτέ δεν κατέκτησε την ψυχή των Ελλήνων. Ο,τι κατόρθωσε ο Μεταξάς με τη κυβερνητική βία ηταν τυπική κατάκτηση, σωματική, δεν

διέβρωσε την ηθική και τη συνείδηση της Νεολαίας μας. Οτι η ΕΟΝ ειχε επιβληθεί με την κρατική βία. Γι αυτό και πρωταρχική προσπάθεια ηταν να ελέγξει τους διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς.
Ενώ δολοφονούσε την ηγεσία της Αντίστασης, ήθελε να κρύψει από τις Νέες γενιές το εθνικό-πατριωτικό και κοινωνικό της έργο. Ηθελε να τελειώσει με την «Ελλάδα του Βουνού». Να ταπεινώσει τους Ανθρώπους που τόλμησαν να αποφασίσουν και να δράσουν χωρίς τις δικές της ευλογίες. Την Ελλάδα με την μεγάλη ψυχή και τα πιστεύω εκείνης της Γενιάς. Η πείρα της ασέλγειας στο σώμα της Ελλάδας υπήρχε από το 21. Και τότε φυλάκιζαν και εξόριζαν την ηθική και την ψυχή του Εθνους.
Οπως το 21, που δεν ειχαμε προλάβει ή μόλις στήθηκε το νέο κράτος τα κόμματα που έγιναν αμέσως δεν ηταν ΕΛΛΗΝΙΚΑ αλλα «αγγλικό»,«ρώσικο»,«γαλλικό» και αργότερα σε γερμνόφιλα και ανταντικά, ετσι κατάληξαν τα πολιτικά κόμματα να λειτουργούν συμφωνα με τις υποδείξεις των ξένων και να αλληλοσφάζονται οι οπαδοί χωρίς να αναρωτηθουν πιό ηταν το καλό για την Ελλάδα. Φτάσαμε στην δεκαετία του 1930-40 στα μέσα της οποίας το κατεστημένο-Αγία Τριάδα στην οποία τώρα πιά οι κοτζαμπάσηδες εκπροσωπούνταν από την μοναρχία- επέβαλε την Βασιλομεταξική δικτατορία να υποτάξει και να ελέγξει τις ανησυχίες του λαού για τον επικείμενο πόλεμο τοπικό και παγκόσμιο. Και οταν η χώρα κακτήθηκε γνωρίζοντας οτι και την φαρά αυτή ο λαός, διδασκόμενος από το πατρογονικό παρελθόν εχει διαμορφώσει δικά του ονειρα, ιδανικά και οράματα δεν θα τους ακολουθούσε στο καταστροφικό τους έργο, οχι μόνο ζήτησε τη βοήθεια του Γ! Χάϊχ αλλά συνεργάστηκε σε όλα τα επίπεδα προκειμένου να καταστεί για αλλα μια φορά αδύνατη η προσπάθεια του λαού να κάνει πράξη τα οραματά του.
Δύο μεγάλα διδάγματα που έβγαλε ο λαός από τη μελέτη της ιστορίας ειναι α) Οι ξένοι για να επιβάλουν την θέληση τους εφαρμόζουν εκτός από την αρχή του «διαίρει και βασίλευε» και το δόγμα οτι ο δυνατός επιβάλει όπου μπορεί και οσο μπορεί τη θέλησή του. Αρχή που οδηγεί τα κόμματα σε μιά παρατεταμένη αντιπαράθεση που κοστίζει περισσότερο από οποιόδήποτε κέρδος θα μπορούσε να εχει και αυτό οχι για τα συμφέροντα της χώρα αλλα για θέματα που αφορούν τις σχέσεις με τους τρίτους. Συνεπώς σε ό,τι αφορά τις σχέσει της χώρας με τις άλλες χώρες όποιες και ειναι αυτές, εχθρικές ή φιλικές, δεν μπορεί, δεν συμφέρει στη χώρα μας θα θεωρείτει χώρος ανταγωνισμού για να πετύχει κάποιος ,προσωπικό ή κομματικό όφελος ή να αποφύγει το όποιο κόστος και β) Οτι ο σεβασμός του διακαίου αποτελεί ενα κοινό αγαθό. Ενα αγαθό που δεν ειναι τίποτε αλλο από τη συνάντηση και ταύτιση του δικαίου με το συμφέρον ατομικό και εθνικό. Το συμφέρον της χώρας ηταν να πάψει αυτή η αντιπαλότητα και η ομοψυχία ηταν ενα από τα πιό βασικά ζητούμενα γι αυτό και η ηγεσία του ΕΑΜικού κινήματος καλούσε το λαό σε ομοψυχία και ενότητα. Με αυτό ακριβώς το σκεπτικό συμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.
Δυστυχώς η διαγραφή της ηττας του άξονα οχι μόνο αναβίωσε την αντιπαλότητα αλλα το ταξικό συμφέρον κυριάρχησε του ενθικού στην πιό κρίσιμη στιγμή.Τη στιγμή που μπορούσαμε να συνταχτούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τα προβλήματα, τις όποιες διαφορές που μας χώριζαν, σε όποια παράταξη και αν ανήκε ο καθένας να τις λύσουμε μεταξύ μας και να την ανασυγκροτήσουμε την Ελλάδα. Ομως ο πόλεμος ειχε τελειώσει με πρωταγωνιστή το λαό. Καιρός ηταν να δοθεί τέλος στο λαϊκό κατσαπλίαδικο, να μαζευτεί ξανά στη γωνιά, να δουλεύει και να μή μιλάει και

κυρίως να ξεχάσει τα μεγάλα λόγια για αναγέννηση της Ελλάδας, προσφοράς και αυτουσίας. Πανικόβλητη και κατατρομαγμένη η Αγία Τριάδα από τη δύναμη που έκρυβε μέσα του ο λαός συφταγγαλιάστηκε τώρα με τους Αγγλους νεοκατακτητές οπως ηταν προηγούμενα με τους Γερμανούς κατακτητές και στηριζόμενη σε αυτούς δολοφώνησαν την προσπάθει του λαού να αναγεννηθεί μεταπολεμικά η Ελλάδα.

«Η αναγέννηση, ειναι μιά λέξη ειχε πεί ο Δ. Γληνός το 1925. Μα δεν ειναι λέξη κενή. βρίσκεται στην καρδιά των Ελλλήνων, ακοίμητη έγνοια αιώνες τώρα...Κι άν πέρασαν καιροί κι άλλαξαν τα πρόσωπα και ήλθαν άλλοι διαλεθχοί και οραματίστηκαν κι αυτοί την Ελλάδα, η επίκληση μένει ακέραια, η λαχτάρα ολόθερμη, ο πόθος άσβεστος, το όραμα πάντα μακρυνό και άπιαστο και πάντα νέο. Και όσοι νοιώθουν μέσα τους να ζεί του λαού των ο πόνος, έχουν μπροστά τους ενα σκοπό ζωής, πλούσιο, μεγάλο, γεμάτον αγώνα και δημιουργική χαρά».

1 Ιστορικά ειναι επιβεβαιωμένο οτι η μάχη για την επιβολή και την εδραίωση της εξουσίας, ειναι η πιό σκληρή και απάνθρωπη μάχη από τη αυτήν της κατάληψης. Οταν μάλιστα συμβαίνει να μην υπάρχει και η απαραίτητη λαϊκή βάση-να ειναι εξ ολοκλήρου δοτή-γίνεται ακόμα πιό σκληρη και αδυσώπητη. Και γίνεται πιό σκληρή και απάνθρωπη,γιατί εκτός απο την ικανοποίηση των φιλοδοξιών για την εξουσία, αυτή καθ εαυτή υπάρχει και η υποχρέση της ανταπόδοσης προς αυτούς που σου την έδωσαν.Και στην προκειμένη περίπτωση οι Αγγλοι που την έδωσαν και οι κάθε λογείς δοσίλογοι που τη στήριξαν.

Για να μη διαπραχθεί το έγκλημα στην έκταση που το ειχε προγραμματίσει αυτή η ελληνόφθονη δοσίλογη εταιρία μιά μόνο ελπίδα υπήρχε: Η μεγάλη μερίδα της εθνικής αστικής τάξης που ειχε φύσει εχθρούς της αυτήν την Αγία τριάδα, να συμπαραταχθεί με τον αγωνιζόμενο λαό, που ειναι φύση-θέση σύμμαχός της για να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Ελληνες. Δυστυχώς ομως και αυτή στην πιό κρίσιμη στιγμή για τη χώρα,αντί να συμπαραταχθεί με το λαό, τον φοβήθηκε και αυτή, συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της, τους βοήθησε με αποτέλεσμα να οδηγηθεί η χώρα σε νέες καταστροφές και ο λαός να βρεθεί για αλλα τριάντα χρόνια χειροπόδαρα δεμένος με τις γνωστές σ ολους συνέπειες.

Το γεγονός αυτό επέτρεψε σε αυτούς που ήθελαν να γυρίσουν τη ζωή του λαού, από τις 12 Οκτωμβρίου 1944, στην 27η του Οκτώμβρη του 1940 να πετύχουν το σκοπό τους.

Για να το πετύχουν αυτό έπρεπε οχι μόνο η ζωή του Αντιστασιακού Ανθρώπου, να στοιχίζει φτηνότερα απ την αξία της αγοράς ενος αυγού, αλλά και αυτός που θα την αφαιρούσε να εχει και κάποιο αντάλλαγμα και κυρίως να μην του καταλογιστούν ευθύνες. Και για να μήν του καταλογιστούν ευθύνες, έπρεπε να εχει εξασφαλίσει την ατιμωρησία των όποιων εγκληματικών πράξεων στη διάρκεια της κατοχής συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές και θα διέπραται για να φέρει σε πέρας την αποστολή που του ειχαν αναθέσει. Ετσι ώστε απαλλαγμένος από ευθύνες, έλεγχο και τιμωρία να μπορεί ανά πάσα στιγμή, με την παραμικρή ή και χωρίς αφορμή να μπορεί να σκοτώνει, τα κρεμά τον ίδιο τον «φτέχτη»,την οικογένειά του και ολόκληρο το γενεολογικό του δέντρο: Ανιόντων και κατιόντων και εξ αγχιστίας ακόμα. Να κάψει το σπίτι, να αρπάξει τα όποια περιουσιακά του στοιχεία, να κάψει το Μαχαλά, τη συνοικία, το χωριό που συνελλήφθει ο Αντιστασιακός ή και ο άσχετος ακόμα, αρκεί να έκανε κάποια άστοχη κίνηση ή να μην του άρεζε η φάτσα. Να μπορεί

να εξοντώνει αυτόν που ειχε όμορφη γυναίκα, αδερφή ή κόρη, πολλά και γόνιμα χωράφια. Να ξεριζώνει τα δέντρα, το αμπέλι ή να απράζει τα ζώα και την προίκα. Να μπορεί να εξοντώνει άφοβα και με το αζημείωτο τον προσωπικό εχθρό και όποιον άλλο του έκανε γούστο!!!

Για το ποιόν των ανθρώπων πάνω στους οποίους στηρίχθηκε και στήριξαν την δοτή εξουσία της Δεξιάς ειναι ενδεικτική η αγόρευση του Επιτρόπου σε μιά μεταδεκεμβριανή δίκη. Στη δίκη αυτή δικάζονταν για βασανιστήρια δυό υπαξιωματικοί του περιβόητου 106 τάγματος Εθνοφυλακης που δρούσε στη Στυλίδα, Μαργαρίτης και Αυγέρης (ποιός δεν θυμάται το 518 που έδρευε-δρούσε στο Νομό μας), για συλλήψεις, βασανιστήρια κλπ. Ο Κυβερνητικός Επίτροπος στην αγόρευσή του δίνει ανάγλυφη την εικόνα των δύο «ηρώων» : «Προκειται περί εγκληματικών και διεδτραμένων φυσιογνωμιών, που παρεισέφρυσαν στην Εθνοφυλακή, κατερρακωσαν την έννοια του κράτους και έγιναν αφορμή μια ολόκληρος πόλις να υφίσταται ανήκουστον τρομοκρατίαν και φρικτά βασανιστήρια». Οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι δεν αρνήθηκαν αυτά τα φρικτά βασανιστήρια που τους καταλόγιζε το κατηγορητήριο, για τα οποία υπήρχαν πληρείς και επίσημες ιατροδικαστικές εκθέσεις (τραύματα, κατάγματα θώρακος και πλευρών, έκχυμώσεις, κακωσεις δια σιδηρών οργάνων, μαστιγίου και λακτισμάτων κλπ, κλπ) Στην απολογία τους ειπαν οτι «αυτοί που βασανίστηκαν ηταν ΕΛΑΣίτες» και οτι οι ίδιοι ειναι εθνικόφρονες. Το Στρατοδικείο, παρά το γεγονός ο Επίτροπος ζήτησε την παραδειγματική τιμωρία και των δυυό υπαξιωματικών της Εθνοφυλακης Καταδίκασε (ευτυχώς) τον ενα σε τέσσερες (4) μήνες φυλακή και τον άλλο σε δύο(2) και τέσσερες χιλιάδες δρχ ψυχική οδύνη για όλους μαζί τους παθόντες.

Οταν το κράτος με το στρατό του προβαίνει σε συλλήψεις και βασανισμούς, τρομοκρατεί μιά ολόκληρη πόλη σαν τη Στυλίδα που δεν ειναι ούτε απομονωνένη, ούτε ξεκομένη απο επικοινωνία και συγκοινωνία αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στην ύπαιθρο και κυρίως στα ορεινά και απομονωμένα χωριά από το επίσημο κράτος. Και το ερώτημα που μπαίνει : Οταν το επίσημο κράτος με τα οργανά τους προβαίνει σε τέτοιες αυθαίρετες ενέργειες και πράξεις: Να συλλαμβάνει και να βασανίζει σε βαθμό που το ίδιο υποχρεώνεται να επιβάλει ποινές (μόνο για την επερβολή) μπορεί να υποθέσει κανείς τη συνέβαινε με τις παρακρατικές συμμορίες, πέρα από εκδικητικό πάθος ειχε και πολλούς αλλους λόγους και κυρίως οικονομικούς να προβαίνει σε τέτοιες πράξεις στο πολλάπλάσιο, οταν αυτοί ειχαν και την εντολή για να δράσουν ακριβώς οπως έδρασαν ειχαν επιπρόσθετα εξασφαλισμόνο το καταβούληση έγκλημα και το ατιμώρητο του όποιας μορφής έγκλημα. Η αιτία των συλλήψεων και του βασανισμού τους οτι :«Ηταν ΕΑΜίτες ή ΕΛΑΣίτες».

Αλήθεια αυτοί οι άνθρωποι που έδειναν αυτές τις εντολές και ανέθεσαν στα επίσημα κρατικά όργανα και στις στρατιές των ανεξέλεγχων συμμοριών δεν αν αναρωτήθηκαν : Γιατί ηταν ΕΛΑΣίτης και τι κακό έκανε αυτός ο ΕΛΑΣίτης στο λαό και την πατρίδα του. Οταν η πατρίδα δέχθηκε την Ιταλική εισβολή αυτός ηταν που έτρεξε να φορέσει το χακί. Αυτός πολέμησε στην πρ΄βτη γραμμή. Και οταν στις 21 Απριλίου 1941 κατακτήθηκε η χώρα αυτός ηταν πάλι στρατεύτηκε να την απελευθερώσει απ τους τρείς κατακτητές. Και οταν η χώρα απελευθερώθηκε και παράδοσε το όπλου που το πήρε απ τους ίδιους τους κατακτητές να συλλαμβάνεται, να βασανίζεται, να καταδικάζεται και να εκτελείται ακόμα με αυτήν και μόνο την κατηγορία;

Προς το τέλος του 1946 συνέλλαβαν τον αδερφό μου Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου, κάτοικο Βεροίας Βερμίου 20, Πατέρα εφτά (7) παιδιών. Πέντε (5)

Κορίτσια και δυό αγόρια. Το μεγαλύτερο ειναι Κορίτσι δεκαέξη (16) χρονό τότε και το μικρότερο διόμιση (2,5) και τη συζηγό του Μαρία.
Οταν μπόρεσε να σταθεί στα πόδια από τα βασανιστήρια (ηταν σε τέτοιο βαθμό κτυπημένος, που έκτοτε φορούσε δύο νούμερα μεγαλύτερο παπούτσι από το κανονικό), κάθε μέρα μέχρις ότου εκδικαστεί η υπόθεσή του για την οποία τον κατηγορούσαν, τον χρησιμοποιούσαν σαν προπέτασμα στην κλούβα, που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούνσαν στις μετακινήσεις τους. Και επειδή κανένας ελεύθερος άνθρωπος, δεν θα δεχόταν να οδηγήσει το αυτοκίνητο ή το βαγόνι-φέρετρο-και αν ακόμα το αντίτιμο ηταν μια χούφτα χρυσός άνα δρομολόγιο, γι αυτό και ο οδηγός της κλούβας έπρεπε να ειναι κρατούμενος. Για την εξασφάλιση του οδηγού ή του μηχανοδηγού του τρένου φρόντισε η ασφάλεια σε συνεργασία με τους ποικιλόνυμους χαφιέδες. Ετσι οδηγός της κλούβας, που ξεκινούσε κάθε μέρα από τη Βέροια ηταν ο κρατούμενος Φωκίον Μπιτζέλης.
Η κλούβα αυτή δεν ηταν η γνωστή σε μας κλούβα, που η χωροφυλακή μεταφέρει τους συλληφθέντες στον Ανακριτή ή από τις φυλακές στα Δικαστήρια. Η κατοχική κλούβα ηταν μιά ανθρώπινη ασπίδα, ενα ανθρώπινο τείχος, που οι κατακτητές προκειμένου να προστατεύσουν την «πολύτιμη» ζωούλα τους το έβαζαν προπέτασμα ανάμεσα σε αυτούς και τους αντάρτες για να μήν τους επιτεθούν.
Οταν οι αγέροχοι Ούνοι, παρά τη φήμη του αήττητου και τα μέσα που διέθεταν βρέθηκαν εγκλωβισμένοι από τις αλλεπάλληλες επιθέσεις του ΕΛΑΣ και οι ανατινάξεις τρένων, σιδηροδρομικών γραμμών, δρόμων και αποθηκών. Το κόψιμο καλοδίων και οι καθημερινές ενέδρες και σαμποτάζ έκαναν σχεδόν αδύνατη την επικοινωνία και την μετακινήση μονάδων, τη μεταφορά εφοδίων ανάμεσά τους στο εσωτερικό μα και το εξωτερικό ακόμα ειχε καταντήσει εφιάλτης, για να διασφαλίσουν τις εντελώς απαραίτητες μετακινήσεις και επικοινωνία μεταξύ τους, κατέφυγαν στην πιό αποτρόπαια, ταπεινωκή απάνθρωπη μέθοδο υπεράσπισης του εαυτούλη τους: Κατέφυγαν στη μέθοδο της ΦΟΝΙΚΗΣ ΚΛΟΥΒΑΣ.
Τη δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκαν οι δυνάμεις κατοχής στη χώρα μας την ομολογούν και οι ίδιοι οι Γερμανικές Υπηρεσίες Πληροφοριών και Αντικατασκοπείας Αϊν- Τσέ οταν πληροφορεί το Γενικό Στρατηγείο οτι «...Αι ημέτεραι δυνάμεις δεν επαρκούν δια μίαν αποτελεσματικήν αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των ανταρτικών μονάδων. Αι μεταφοραί μας εβρίσκονται υπο συνεχήν απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων. Αι αδιάκοπαι επιθέσεις των ανταρτών εναντίον κυρίων οδικών και σιδηροδρομικών γραμμών...εντυποσιακά σαμποτάζ...ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών και επιθέσεις εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορείες που δημιουργούν κινδύνους δια τον ανεφοδιασμόν των δυνάμεων εις την Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων και των στρατηγικών θέσεων μας».
Η κλούβα για τις σιδηροδρομικές μετακινήσεις των στρατευμέτων κατοχής ηταν ενα βαγόνι του τρένου γεμάτο με κρατούνους δεμένους, που το έβαζαν σε αρκετή απόσταση από τη μηχανή του τρένου με ενα κιβώτιο γεμάτο δυναμίτη στη μέση. Σε περίπτωση του το τρένο χτυπηθεί από τους αντάρτες, ή ανατιναχθεί από κάποια νάρκη, να σκοτωθούν οι κρατούμενοι. Την ίδα μέθοδο εφάρμοζαν και για τις οδικές μετακινήσεις. Επειδή από την άνοιξη του 1944, μόνο με οργανωμένη φάλαγγα και με ισχυρή συνοδευτική δύναμη μπορούσαν να κάνουν τις αυστηρά απαραίτητες μετακινήσεις, για να περιορίσουν κατά το

δυνατόν τα χτυπήματα εφάρμοζαν τη μέθοδο της κλούβας. Το σκεπτικό ήταν οτι αφού με τη μέθοδο αυτή θα σκοτωθούν οπωσδήποτε οι κρατούμενοι, ο ΕΛΑΣ θα περιόριζε τις επιθέσεις. Την ίδια μέθοδο της κλούβας εφάρμοζαν και για τις οδικές μετακινήσεις. Ηταν τόσος ο φόβος τους από τις ενέδρες , που για να διασφαλίσουν το ακίνδυνο τις μετακινήσεις-μεταφορές που απο το Σεπτέμβρη του 1943, υποχρέωσαν τον κόσμο που ειχε χωράφια κατα μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής να ξεριζώσουν τα ήδη υπάρχοντα σπαρτά και δέντρα και να μην ξανασπείρουν σε απόσταση 500 μέτρα και από τις δύο πλευρές της γραμμής από την Εδεσσα μέχρι τη Θεσσαλονίκη και τα τέμπη ωστε να έχουν ορατότητα.
Με τη μέθοδο της κλούβας γίνονταν και οι οδικές μεταφορές. Μπροστά από τη φάλαγγα των αυτοκινήτων έβαζαν ενα αυτοκίνητο γεμάτο με δεμένους κρατουμένους, που υποχρεωτικά οδηγούσε κρατούμενος οδηγός, να προηγείται αρκετά μέτρα από τη φάλαγγα. Στο πρώτο αυτοκίνητο φάλαγας που ακολουθούσε σε απόσταση αρκετών μέτρων-σε απόσταση βολής-ηταν στημένα τα πολυβόλα,ετσι ωστε σε περίπτωση που θα απομακρυνθεί περισσότερο από το κανονικό ή γίνει κάποια συμλποκή οι πρώτοι που θα σκοτωθούν θα ηταν οι κρατούμενοι από τα στημένα πολυβόλα του αυτοκινήτου που ακολουθεί.
Δυστυχώς αυτήν τη σατανική εφεύρεση, που εκτός από το σώμα σκοτώνει πρώτα την ψυχή του κρατουμένου ανθρώπου, που σε πολλές περιπτώσεις η συγκαιρία ή κάποιος χαφιές ή συνεργάτης του κατακτητή από ελεύθερο τον μετέβαλε σε κρατούμενο. Χωρίς δίκη και πριν από τη δίκη, γιατί το ήθελε κάποιος καταδότης ή ιδεολογικά αντίθετος καταδικάστηκε στον πιό φρικτό θάνατο. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι συλλήψεις γίνονταν γι αυτόν ακριβώς και μόνο το σκοπό.
Αυτή λοιπόν, τη σατανική εφεύρεση τη χρησιμοποίησαν και μάλιστα σε μεγάλη έκτεση και οι ελληνικές κυβερνήσεις κατα τη διάρκεια τυ εμφυλίου πολέμου. Και οι μέν Γερμανοί κατακτητές θεωρώντας μας κατώτερα όντα-μηδαμινα δεν υπολόγιζαν τη ζωη των Ελλήνων γενικά πολύ περισσότερο οταν επρόκειτο να προστατεύσουν τη δκή τους. Βέβαια, δεν υπάρχουν επιχειρήματα που θα μπρούσαν να δικαιολογήσουν αυτήν την αποτρόπαια εγκληματική πράξη. Ηταν ομως κατακτητές και σαν κατακτητές μέχρις ότου έλεγχαν τα πράγματα μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν.
Οι Ελληνες κυβερνώντες όμως, με πιό αιτιολογικό-επιχείρημα χρησιμοποιούσαν τους ιδεολογικούς και πολιτικούς τους αντιπάλους για τον ίδιο σκοπό και τρόπο Ελληνες κρατουμένους; Κρατουμένους που κάποιος χαφιές για λόγους που μόνο αυτός γνώριζε και ήθελε χαρακτήριζε κάποιον κομμουνιστή, ΕΑΜίτη ή ΕΛΑΣίτη και το επίσημο κράτος, χωρίς να ελέγξει δικαστικά την καταγγελία του χαφιές με μόνη την αυθαίρετη-άποψη κρίση του καταδότη έστελνε αθώους πολίτες,όπως και οι κατακτητές, στην φρικτότερη μορφή αναμονής ενος βέβαιου θανάτου;
Ο μεγάλος αγώνας του λαού μας για να γίνει κατανοητός και για να βγούν τα απαραίτητα συμπεράσματα, πρέπει να συσχετισθεί με εκείνα τα γεγονότα που άσκησαν επίδραση σ αυτόν. Μετά τη δεύτερη δεκαετία του εικοστού αιώνα, το γεγονός που βάζει την σφραγίδα του στη ζωή και την ιστορία των λαών, ειναι η Οκτωμβριανή Επανάσταση. Με την Οκτωμβριανή Επανασταση οι λαϊκοί αγώνες αποκτούν καινούργιο νόημα και μεγάλη προοπτική. Μια προοπτική που δίνει πλέον τη δυνατότητα στα εργατικά και κοινωνικά κινήματα

διεκδίκησης να μετατραπούν από κινήματα διαμαρτυρίας και διεκδίκησης, σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής.

Η Οκτωμβριανή Επανάσταση, εκτός του οτι ασκεί μεγάλη επίδραση στους λαούς τους εξόπλισε και με την αντίστοιση πείρα στην πάλη τους για τη λευτεριά, την ανεξαρτησία, για ενα καλύτερο μέλλον. Το κομμουνιστικό κίνημα αναπτύχθηκε έκτοτε με γεωμετρική πρόοδο με αποτέλεσμα να βγούν στο προσκήνιο οι πρωτοπόρες δυνάμεις της εποχής μας.

Ο καπιταλισμός εκτός από τη δύσκολη θέση που βρίσκονταν με τις αξεδιάλυτες αντιθέσεις που οδήγησαν στον Α! παγκόσμιο πόλεμο και τα προβλήματα που αυτός ο πόλεμος άφησε άλυτα. Τώρα δίπλα σε αυτά προστέθηκαν και αυτά που έφερε στο προσκήνιο η Οκτωμβριανή Επανάσταση, και που ηταν η ύπαρξη της Σοβιετικής Ενωσης και η ραγδαία ανάπτυξη του εργατικού και λαϊκου κινήματος. Η μεγάλη οικονομική κρίση του 1929-31 ειχε σαν αποτέλεσμα να αντιληφθούν οι λαοί του κόσμου και κυρίως κρίνοντας τα δεινά και τις συνέπειες του Α! παγκοσμίου πολέμου με καθαρά λαϊκό πρίσμα, την ιμπεριαλιστική ουσία εκείνου του πολέμου, γι αυτό και ηταν αντίπαλοί του, ενω παράλληλα έδωσε τη δυνατότητα στα εργατικά και λαϊκά κινήματα να προβάλουν πολλά από τα προβλήματατα που ειχαν τεράστια κοινωνικό-οικονομική σημασία για τη ζωή.

Στο διάβα του κοινωνικού-οικονομικού γέγνεσθαί της κοινωνίας των Ανθρώπων εχουν γίνει δυό μόνο κοινωνικές Επαναστάσεις. Η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση ηταν αυτή που μετακινησε τον άξονα-υποδομή της ζωής από την εργασία στην ιδιοκτησία και η δεύτερη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, ηταν η Οκτωμβρινή Επανάσταση που θα επαναφέρει τον άξονα-υποδομή της ζωής απ την ιδιοκτησία στη εργασία.

Στην προσπάθεια αυτή της κοινωνίας των Ανθρώπων, να κάνει το πρώτο βήμα για την μετακίνηση του άξονα από την ιδιοκτησία στην εργασία, το κεφαλαιοκρατικό σύστημα προκειμένου να ανακόψει αυτήν την ραγδαία ανάπτυξη, ο φασισμός φαίνεται πως ηταν η μόνη λύση αυτού του σύνθετου προβλήματος που έφερε στο προσκήνιο το Α! παγκόσμιος πόλεμος.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας, εχει μεγάλη και σοβαρή συνεισφορά, γιατί εκτός του οτι έδωσε τον αγωνιστικό προσανατολισμό, σήκωσε τη σημαία του λαϊκού συμφέροντος και στις δυνατότητες που υπήρχαν, καλλιέργησε στο λαό την επιστημονική θεωρία, χάραξε την κατεύθυνση που έπρεπε να ακολουθήσει ο λαός. Δεν αρκλέστηκε να δώσει μόνο το στρατηγικό νόημα της πάλης πριν από την κατοχή, αλλα μπήκε και επικεφαλής στην πάλη του λαού με απαράμελη αυτοθυσία. Το γεγονός αυτό οπως ηταν φυσικό, έβαλε τη σφραγίδα του στους λαϊκους αγώνες και επωμίστηκε φυσικά και τις ευθύνες, μια που, τελικά, αυτοί οι αγώνες κυρίως της Αντίστασης, δεν στέφτηκαν από την επιτυχία, γιατί δεν ολοκληρώθηκε και δεν κατοχυρωθηκε, αλλα αντίθετα, ανατράπηκε η λαϊκή νίκη της κατοχής.

Ο ΝΟΜΟΣ ΗΜΑΘΙΑΣ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΤΗ ΧΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΗΣ

Στο Νομό μας η Αντίσταση με διάφορες μορφές και εκδηλώσεις αρχίζει από τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής. Πρώτα με τη γενική δυσαρέσκεια και δυσφορία. Επειτα με την άρνηση να συμορφωθεί με τα όσα πρέσβευαν και απαιτούσαν οι Γερμανοί. Με την αγανάκτηση, την αντίδραση και την απόρριψη φτάσαμε στον Αύγουστο του 1941, που με πρωτοβουλία των ντόπιων κομμουνιστών συγκροτείται η πρώτη εφταμελής (7) οργανωτική Επιτροπή αγώνα, ενα και πλέον μήνα πριν από την ίδρυση του ΕΑΜ. Αμέσως μετά την

ίδρυτική διακήρυξη του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ), συγκροτήθηκε η Περιφεριακή Επιτροπή του ΕΑΜ Επαρχίας Ημαθίας και στα μέσα του Ιούνη συγκροτήθηκε η πρώτη πενενταμελής (5) Επιτροπή ΕΑΜ ΝΕΩΝ, που αποτάλεσε αργότερα το πρόπλασμα της ΕΠΟΝ. Σε συνέχεια συγκροτείται η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α) που με το πέρασμα του χρόνου, χωρίς να χάσει την αρχική της αποστολή, που ηταν η εξασφάλιση κάθε είδους βοήθεια και συμπαράσταση σε προς τους φτωχούς και αδυνάτους, μετεξελίχθηκε σε επιμελητεία του αντάρτη.

Η κατοχή στη Βέροια άρχισε στις 11 απριλίου 1941, στις πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν από τη Βόρεια είσοδο της πόλης, από τον παλιό φόρο. Πριν από αρκετή ώρα, πολλά σμήνη αεροπλάνων πετούσαν επάνω από την πόλη. Και στις πέντε η ώρα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά τάνκς και λίγο αργότερα τα βαρειά. Τα πρώτα σταμάτησαν στην πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα επόμενα στην πλαυεία ωρολοφίου.

Η ατμόσφαιρα που επικράτησε από την παρουσία του κατακτητή ηταν παγερή. Με εξαίρεση ενα μικρό ελάχιστο κομμάτι από τους χιλιάδες δίγλωσσους-Βλάχους που κατοικούν στη Βέροια, μετά απ αρκετές μέρες οργάνωσαν γιορτή στο Εστιατόριο ΑΛΤ, και έβαλαν δίπλα στη γερμανική σημαία και τη Ρουμάνικη. Ας σημειωθεί οτι ο Μεταξάς, την επομήνη της κήρυξης της δικτατορίας ειχε διαλύσει τα κόμματα, τις πολιτιστικές οργανώσεις, φύμωσε τον τύπο, έκαψε βιβλία. Συνέλλαβε, βασάνισε και έστειλε εξορία αρκετούς Βεροιώτες κομμουνιστές, δημοκράτες και αντιφασίστες πολίτες. Καρυφαίους πολιτικούς, πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές. Εκανε φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα. Την ιδια τύχη ειχαν και δίγλωσοι βεροιώτες.

Οπως σε όλη την Ελλάδα ετσι και στο Νομό Ημαθίας ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά γι αυτό και ξεσηκώθηκε σαν ενας άνθρωπος να τον αποκρούσει και οταν κατακτήθηκε η χώρα να τον πολεμήσει. Η αυθόρμητη συμμετοχή του λαού στον αλβανικό πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα συνδέονταν άμεσα και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να απαλλαγή κα απ την εσωτερική τυραννία.

Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση, σε σχέση με τις Αντιστάσεις των αλλων χωρών και ειδικά των Ευρωπαϊκών, ειχε μια δική της ξεχωριστή ιδιομορφία. Απ τον Αύγουστο του 1936, ειχε επιβληθεί στη χώρα μας, μια στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία. Μέχρι τον Οκτώβρη του 40, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαό μας ειχε υποστεί τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Αυτήν την ιδιομορφία δεν την ειχαν οι λαοί των κατακτημένων Ευρωπαϊκων χωρων. Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε και αυτή την αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτός εκτός τους διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στηρίγματα, έφερε και το λαό σε αντιπαράθεση. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν τη βάση για την οργάνωση ενόπλων ομάδων, που θα πολεμούσαν στο πλευρό των κατακτητών, αν οι Ελληνες αποφάσιζαν να οργανώσουν Αντίσταση κατά των κατακτητών, ενώ παράλληλα θα αποτελούσαν και το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου, σε περίπτωση που η Αντίσταση θα έπαιρνε ανεξέλεκτες διαστάσεις.

Στο Νομό μας η συμμετοχή του λαού στην Αντίσταση ηταν μεγάλη. Επρεπε να περιοριστεί. Να φτάσει στο ποθητό ποσοστό κάτω του 10%. Οι προγραμμένοι

πολλοί. Αλίμονο σε εκείνους που δεν περίμεναν την Ασφάλεια στο σπίτι να τους συλλάβει. Αυτούς θα τους αναλάμβανε το δοσίλογο παρακράτος. Το παρακράτος που οχι μόνο ειχαν θητεύσει στο πλευρό των κατακτητών φορώντας κουκούλες και συντάσσοντας καταλόγους πατριωτών και που τώρα με τη «γνώση» και την αποκτηθήσα «πείρα» φώλιαζαν και αποτελούσαν τα κυρίαρχα βασικά στελέχη σε όλους τους κατασταλτικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, αλλα επειδή ήταν και «δοκιμασμένοι σε αυτό το είδος» δράσης θα έκαναν τη «δουλειά υπεύθυνα και σωστά». Αυτή ηταν άλλωστε και η εντολή του επικεφαλής της αγγλικής αποστολής στην Ελλάδα Κρίς Γούτχαους : «...Και οι πράκτορες μας να καταδίνουν τους αγωνιστές του ΕΑΜ στις Γερμανικές κατάδιοκτηκες αρχές».

Οσοι λοιπόν, από τους προγραμμένους απο πριν ή προγράφονταν μέσω των «καταλόγων» που εκφωνούσε ο επικεφαλής του Γκρούπ, κατα τη διάρκεια που λειτουργούσε η «μηχανή παραγωγής προγραμμένων» και κατόρθωναν να διαφύγουν τη σύλληψη, τους περίμεναν τα σκαλοπάτια του Δικαστικού μαγάρου στην Βέροια και ο φράκτης του στρατιωτικού Μουσείου στη Νάουσα. Βέβαια οι Ασφάλειες ειχαν και παράθυρα...

Οταν λοιπόν, ο συλληφθής και αθωωθείς αδερφός μου, και από τα δυό αλλεπάλληλα στρατοδικεία, μπόρεσε να σταθεί στα πόδια από τα βασανιστήρια κάθε πρωϊ, μέχρις ότου εκδικαστούν οι δυό υποθέσεις για τις οποίες των κατηγορούσαν τον χρησιμοποιούσαν, σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσε στις μετακινήσεις του.

Η Μητέρα μας, μαζί με πολλές άλλες Μάνες, γυναίκες και παιδιά κάθε πρωϊ απ τα μαύρα μεσάνυχτα περίμεναν έξω απ την Ασφάλεια να δεί «αν θα τον πάρουν και σήμερα» στην κλούβα και γύριζε γεμάτη πίκρα και πόνο. Πίκρα και πόνο που έπρεπε να σφύξει την καρδιά της να μήν φανεί ο πόνος της για να μπορεί να δώσει κουράγιο στη γυναίκα του και τα παιδιά, που όλοι περίμεναν με αγωνία και λαχτάρα να φέρει την καλή είδηση «ευτυχώς σήμερα δεν τον πήραν». Αυτή η ειδιση ομως μόνο με ψέματα μπορούσε να έρθει.Το βράδυ πριν σουροπώσει ξαναπήγενε να μάθει, να δεί με τα ίδια της μάτια αν γύρισε ζωντανός και όταν ερχόταν απαγοητευμένη σιγομουρμούριζε: «Τι θα γίνουν αυτά τα παιδιά και η γυναίκα του, αν Ω μη γέννητω το αυτοκίνητο πατήσει κάποια νάρκα ή πέσουν σε ενέδρα;». Γλύτωσε απ τον αλβανικό πόλεμο για να σκοτωθεί τώρα στα καλά καθούμενα;...

Αυτές ήταν οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες χιλιάδες Αντιστασιακοί βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα με μόνη την κατηγορία «έγκλημα» η συμμετοχή τους στην Αντίσταση.

Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός» δεν φτάνει να ακουστεί όταν ορθώνεται να καταγγείλει κακομεταχείρηση ή βασανισμό. Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, ειναι μια σχέση γίγαντα με νάνο.Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων και ψυχών. Ερμαια στα χέρια των Νονών. Και όταν συβμεί ο κρατούμενος να ειναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν ειναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Ειναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν τη ζήσει.

Την εποχή εκείνη το να εισαι πολιτικός κρατούμενος ηταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ηταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τί

μπορούσε να σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κέλια καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.
Ο πολιτικός κρατούμενος εκτός απ όλους τους άλλους περιορισμούς, στερήσεις και τιμωρίες διέτρεχε την κάθε ώρα και στιγμή τον κίνδυνο με μιά καλοστημένη προβοκάτσια, να βρεθεί εκ νέου στο στρατοδικείο και να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου με το αιτιολογικό οτι πρωτοστάτησε σε στάση ή συμετείχε σε οργάνωσει απόδρασης κλπ. Ακόμα και μια λέξη μπορούσε να ερμηνευτεί σαν υβριστική, μια λέξη γραμμένη σε μια κόλλα, ή η ανεύρεσει ενος βιβλίου, στις συχνότατες έρευνες μπορούσε να θεωρηθεί σύσταση κομματικής οργάνωσης, οργάνωση στάσης και απόδρασης κλπ. Και δεν ειναι λίγοι οι μικροποινίτες που στήθηκαν στο εκτελεστικό απόσπασμα με κατηγορητήρια που σχηματίστηκαν με κατασκευασμένες προβοκατόρικα μέσα στη φυλακή.
Αυτές οι προβοκάτσιες που ηταν συχνότατες, ειχαν τέσσερους βασικούς στόχους:α) Να εφαρμόζονται οι εντολές κατά τέτοιο τρόπο, ετσι που να γίνεται κάθε μέρα που περνά ολο και πιό αφόρητη και δυσβάστακτη η ζωή του πολιτικού κρατουμένου. β) Στο να αποσπάσουν μέσο της τιμωρίας-απομόνωση ξυλοδαρμους κλπ-δηλώσεις μετανοίας γ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις καθημερινές εκτελεσεις και δ) Να μην διαμαρτυρόμαστες για τις τραγικές από κάθε άποψη συνθήκες και κυρίως να μην διεκδικούμε στο να μήν μας αφαιρούν μέρος από τα ψίχουλα διατροφής,είδη καθαριότητας, νερού κλπ, κλπ. που σαν κρατούμενοι δικαιούμασταν.
Οταν ειναι γνωστό οτι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επι μέρες καθηλώσεις, το κρέμασμα στη συκιά-στη Γυούρα-η σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Οταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται οτι στα κυκλώματα των φυλακών συνυπάρχουν και δρούν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί της θέμιδος ακόμη, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί συνέβαινε τότε που οχι μόνο οι ανθρωποφύλακες ειχαν απεριόριστα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλα ειχαν εκτός απ όλα τα άλλα και πλεονεκτήματα που συνεπάγονταν και συνεπικουρούσε η εξόντωση ενος πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα: άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο της καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του αν συνέβαινε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.
Η τύχη του κρατουμένου μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεγχτής αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και τα λίγα ψίγματα δικαιωμάτων που μπορεί να εχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισε πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων. Αυτό ακριβώς το κλήμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές.
Τρείς ηταν οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές: όσους δεν πρόλαβαν να εξοντώσει άμεσα ή με τις συνοπτικές διαδικασίες χωρίς αποδείξεις η και ενδείξεις ακόμα σε θάνατο. Και λέω χωρίς ενδείξεις γιατί δεν ειναι λίγες οι

περιπτώσει, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που οι δολοφονημένοι ζούν και σήμερα ακόμα.
Τρείς λοιπόν,ηταν οι στόχοι που επιδίωκαν με τον εγκλισμό οι κρατούντες α) Να απομονώσουν τον Αντιστασιακό από το λαό και τους συναγωνιστές του β) Να τον εξοντώσουν βιολογικά με μιά καλά στημένη προβοκάτσια, να τον στείλουν ξάνα στο στρατοδικείο, αλλά και μέσο των στερήσεων και αντίξοων συνθηκων ζωής και γ) Να τον εξοντώσουν ηθικά,πολιτικά και αγωνιστικά με την δήλωση μετανοίας. Βέβαια ποτέ δεν παράβλεπαν η παραμελούσαν και τα άλλα δυό μέτρα και εκαναν το κάθετί προκειμένου να τους δώσει τα προσδοκόμενα.Το κύριο βάρος ομως το ρίχνανε στη δήλωση μετανοίας γιατί ηταν και η σταθερή αφορμή να υποστεί με την άρνηση του ο κρατούμενος ολες τις αλλες συνέπειες.
Τη δήλωση την ζητούσαν μέχρι τη στιγμή που ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος θα φώναζε τη λέξη Πύρ! Την δήλωση δεν παρέλειπε να τη ζητάει και ο Παππάς, που εξομολογούσε την θανατοποινίτη και παραβρίσκονταν και κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης. Η διαφορά ανάμεσα στη διεύθυνση και τον Παππά, ήταν οτι ή μεν διεύθυνση τη ζητούσε με αντάλλαγμα: Τη ζωή, την ποινή και τη λευτεριά, ο Παππάς εκτός από αυτά πρόσθεται και την παραβίαση της Θεϊκής εντολής, οτι η ζωή του Ανθρώπου πρέπει να τελειώνει με δική του και μόνο εντολή.
Υπήρξαν Χιλλιάδες Ανθρωποί, που για το πιστεύω τους και μόνο : οτι η ζωή μπορούσε να γίνει οχι απλώς καλή αλλά και Ανθρώπινη αν αλλάξουν μερικά πράγματα. Οι Ανθρωποι αυτοί που έδωσαν τη ζωής τους και χιλιιάδες αλλοι που έμειναν όπως εγω δεκαέξη (16) χρόνια στη φυλακή και τρία στην εξορία την περίοδο της χούντας των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου του 1967 γι αυτόν ακριβώς το σκοπό.
Αυτή λοιπόν η Εκκλησία που πρωτοστατούσε στην απόσπαση δήλωσης, δεν εχει προσφέρει τις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων τίποτε, μα τίποτε απολύτως εκτός από μιά Αγία Γραφή που μου ζήτησα στο Νοσοκομείο της Σύρας, όπου νοσηλεύτηκα μεταφερμένος άρρωστος από τη Γυάρο, την οποία Αγία Γραφή ομως μου την πήραν στις φυλακές της Κ'ερκυρας με το αιτιολογικό οτι θα την χρησιμοποιούσα για χαρτί υγείας. Ενα κόκκινο αυγό και ενα κουλουράκι το Πάσχα του 1951 στις φυλακές στο Αργοστόλι της Κεφαλονιάς.
Και ήρθε η δικτατορία του 1967, που τόσες καταστροφές προκάλεσε στη χώρα και το λαό με αποκορύφωμα τη διχωτόμηση της Κύπρου. Για να μην γίνει έστω και 1974 η κάθαρση που ζητούσε ο λαός να γίνει από το 1944, κινήθηκαν Θεοί και δαίμονες και μαζί με τους δαίμονες και η Εκκλησία. Να μήν τιμωρηθούν όλα τα παιδιά που συμμετείχαν σε αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα. Εστυψαν όλοι μαζί το μυαλό τους και ΝΑ η μεγάλη ευφέυρεση. Η μεγαλύτερη του αιώνα :«Το στιγμαίο αδίκημα», ούτε κάν έγκλημα δεν χαρακτηρίστηκε η εφτάχρονη γύψο θεραπεία του λαού και η διχωτόμηση της Κύπρου! Μια εφεύρεση που περιόριζε και προσδιόριζε οτι την ευθύνη για όλα τα εγκλήματα που διέπραξε η εφτάρχονη δικτατορία την ειχαν μόνο μερικοί μερτημένοι στα δάκτυλα άνθρωποι. Ολοι οι αλλοι, οι χιλιάδες που συνέβαλαν στην επικράτηση, την επιβολή και τη διατήρησή της μια ολόκληρη επταετία αθώες περιστερές.
Η πρώτη άφηση αμαρτιών αμέσως μετά την δίκη και την καταδίκη ηταν η μετατροπή-των ελαχίστων-η ποινή αυτών που καταδικάστηκαν σε θάνατο σε ισόβια. Ομως τα παιδιά παρέμειναν στη φυλακή. Η φυλακή εκτός του οτι ειναι βαριά εχει και ενα ελάττωμα: Ειναι για τους λεβέντες. Και αυτοί δεν ηταν

λεβέντες και ας έκανα μερικοί τους λεβέντες και δεν ήθελαν να υποβάλουν αυτοί αίτηση προς την πολιτεία να τους δωθεί χάρη. Ομως γιατί να την κάνουν αυτοί αφού σε κοινή σύμπραξη και από κοινού ορμόμενοι Θεοί και δαίμονες, αυτοί που τους έσωσαν από το απόσπασμα ειχαν κάνει πρωταρχικό θέμα και μέλημα της ζωής τους την αποφυλάκισή των χουντικών.
Η καταδίκη των ελαχίστων χουντικών έδωσε και σε μάς τις χιλιάδες των πολικών κρατουμένων να καταλάβουμε τί σημαίνει αρωγή και συμπαράσταση της εκκλησίας «εντές φυλακές ήμουν και δεν...». Για να μήν διαπράξει και για δεύτερη φορά το ίδιο «λάθος», κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα αλλά και ενδιάμεσα η Ιερά Σύνοδος εκτός από όλλες τις άλλες επιδαψιλεύσεις που τους προσέφερνε, ζητούσε από την κυβέρνηση να δώσει και σε αυούς τους «ελάχιστους χάρη»,χωρίς να τη ζητήσουν οι ίδιοι με αίτησή τους.
Οπως ολα τα άλλα πράγματα εχουν την ιστορία τους ετσι και η Εκκλησία εχει τη δικά της. Ενώ η Επανάσταση του 21, ηταν κοινωνικό-εθνικοαπελευθερωτική και οχι μόνο εθνικό απελευθερωτική οπως μας την παρουσιάζουν, για λόγους ιστορικούς και συγκαιρίας. Ο ιστορικός συμβιβασμός που οι πρωταγωνιστές αστοί έκαναν με τους Κοτζαμπάσηδες-Προεστούς- τον Κλήρο αποτέλεσαν την Αγία και ομοούσιο Τριάδα. Ο Κλήρος λόγω των προσβάσεων και τη συνεργασία που μακρόχρονα ειχε με τον κατακτητή δεινάστη και κυρίως της μεγάλης και συμπαγή ιδιοκτησία που κατείχε, ειχε το πακέτο ελέγχου στην μετά το 21 διακυβέρνηση της Χώρας αδιατάραχτα μέχρι το 1909, Το 1909 οι αστοί ηταν που έκαναν μια πρώτη προσπάθεια να της αφαιρέσουν το πακέτο ελέγχου ωστε έστω να συγκυβερνήσουν βρήκαν την Νέα Αγία τριάδα αντίθετη: Εκκλησία, Παλάτι και Αγγλούς και οχι μόνο δεν τα κατάφεραν αλλα συμπαρατάχθηκαν για αλλη μια φορά μαζί τους.
Η Εκκλησία αυτοανακηρύσσοντας τον εαυτό της αντιπρόσωπο του Θεού στη γή, και οχυρωμένη πίσω από το «πιστεύω» που οποίου συντάκτης ειναι η ίδια, ποτέ δεν αρκέστηκε στα Θεολογικά της καθήκοντα. Πάντα διεκδικούσε και θα διεκδικεί τη συμμετοχή της στην πολιτική εξουσία. Ποτέ δεν ανέχθηκε την διαφορετικότητα. Ποτέ δεν αποδέχθηκε τη δημοτική σαν την ζωντανή γλώσσα του λαού, μα ούτε και τη ζωντανή παράδοσή του την δέχθηκε ποτέ και ας ειναι ο λαός ο παραγωγός της γλώσσας και της παράδοσης. Το 1901 οργάνωσε τις διαδηλώσεις των φοιτητών εναντίον της μετάφρασης Προκάλεσε εθνικό διχασμό το 1915-16 για να μη μεταφραστεί η Κοινή Διαθήκη στη Δημοτική-Μαλλιαρή γλώσσα οπως την αποκαλούσε ο καθηγητής Γ.Μιστριώτης.
Σε κάθε άνοιγμα της κοινωνίας στο μέλλον, πάντοτε η Θρησκεία, με την ηθική και τον πατριωτισμό εξαπολύει μύδρους στο όνομα της υπεράσπισης του πανάγαθου Θεού, τα χρηστά ήθη και την πατρίδα. Πάντα ο ποιμαντικό της λόγος ήταν και παραμένει αναχρονιστικός και οσες φορές εκφωνείται περιέχει εξουσία, οχι μόνο θεολογική αλλά κυρίως πολιτική. Δεν θέλησε ποτέ να ειναι διακριτοί οι ρόλοι της πολιτείας και της Εκκλησίας. Θέλει στο όνομα του λαού και των παραδόσεων του Εθνους να ειναι υπεράνω του κράτους, των Νόμων και των δομών.
Και αυτή ακόμα η Ανθρώπινη φύση ειναι για την Εκκλησία αχρονιστική, αφού βαρύνεται με το πρωπατορικό αμάρτημα. Δεν επέτρεψε στο βαθμό που μπορούσε την παραμικρή αφύπνιση και την πνευματική αναζωογόηνση της Ελλάδας. Και το πιό τραγικό για να εξασφαλίσει το πακέτο ελέγχου το 21, αφόρεσε την Υψηλάντη και μετά το 1909 το Βενιζέλο, αργότερα τον

Καζαντζάκη κλπ. Εκαψε και συνεχίζει να καίει βιβλία και να αναθεματίζει ό,τι δεν ειναι στα μέτρα της.
Σαν σκεπτόμενος άνθρωπος ξέρω, πως οι πιό σκοτεινές ώρες του εικοσιτετραώρους ειναι αυτές του λυκαυγές. Ειναι οι ώρες που τελειώνει το σκοτάδι της νύχτας και αρχίζει το φώς της ημέρας. Θελω να πιστεύω πως η πάλη αυτή ανάμεσα στο σκοτάδι και το φώς ειναι ανελέητη. Το σκοτάδι ποτέ δεν ανέχεται το φώς. Αμύνεται, δίνει τη μάχη της ύπαρξης και δεν υποχωρεί, αν δεν το πυρπολήσουν οι αντίνες του ήλιου. Οπως δεν υπάρχει συνύπαρξη ανάμεσα στο φώς και το σκοτάδι, ετσι δεν μπορεί να υπάρχει και συνύπαρξη ανάμεσα στην παιδεία και τη Θρησκεία. Κάπως ετσι περίπου υποθέτω πως λειτουργεί και το Υπουργείο Παιδείας και θρησκευμέτων!
Η ηγεσίες της μεταπολεμικής Ιεραρχίας και της Δικαιοσύνης στάθηκαν θανάτικα πιστές στον εαυτό τους και τις «άξιες» του αμαρτωλού παρελθόντος τους. Τα θαύματα της Ιεραρχίας και της Δικαιοσύνης δεν πρόφτεναν να διαδεχθεί το ένα το άλλο. Η Ιεραρχία με την ανάλυψη της αντιβαιλείας απ τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό και «αυτοπροσώπος» Πρωθυπουργός έγινε. Ο ηγέτης της Εκκλησία αποδείχθηκε ο άνθρωπος, που φόρεσε γυαλιά στον «πρώτο Ελληνα» πατέρα της 4ης Αυγούστου, αφού κατόρθωσε να ειναι : Αρχηγός της Εκκλησία, του κράτους, της κυβερνητικής εξουσίας εστώ και δοτής και των ενόπλων δυνάμεων της χώρα: Αέρας, ξηράς και θάλασσας.
«Και Ωκοδόμησεν είς ψηλά παλάτια το αγιαστήριον αυτού...Σου ειναι οι ουρανοί και Σου η γή...Διότι μέγας εισαι και κάμνεις θαυμαστά». (Ψαλμοί ΟΗ-ΠΟ).
Με συγκεντρωμένες όλες τις εξουσίες της χώρας στα χέρια του Αχριεπισκόπου (Δαμασκηνό Παπανδρέου κατα κόσμον) έφτασε στο αποκορύφωμα το θέμα των διωγμών, σε βαθμό που έκτος απ την Εθνική Αντίσταση που βρίσκονταν ολόκληρη υπό απηνή διωγμό, τώρα πλέον καταδιώνταν και οι δημοκρατικοί πολίτες που δεν πήραν μέν ενεργό μέρος στην Αντίσταση, αλλα δεν θέλησαν να ταχθούν αλληλέγγυοι με το μεταδεκεμβριανό αίσχος.
Κάθε εποχή θέλει και τους ανθρώπους της. Αν η εποχή ειναι μεγάλη, μεγάλους και αν ειναι μικρή μικρούς. Η ξεσκολισμένη Δεξιά, ριζωμένη μέσα στην ουρανομήκη φαυλοκρατία του παρελθόντος, του κομματαρχισμού, της ρουτίνας και της ψωροκώσταινας που την ήθελαν αιωνόβια (η Ελλάδα της Μελούνας). Βιωμένη μέσα στην εθνική προδοσιά και την ιδεολογική προπαρασκευή για τη μεταξική δικτατορία και της εθνικής υποταγής, ηταν η μόνη που μπορούσε με τα όπλα και τη βοήθεια των Αγγλων να εξαναγκάσει-καταχωνιάσει για άλλη μια φορά το λαό στην υποταγή και τη συστυχία.Τόσο διάχυτη και αισθητή ηταν η εξάρτηση και η υποταγή και στο απλό λαό ακόμα, που δεν ντρέπονταν και να το διαλαλλήσουν και ανοιχτά. Η καλή Εφημερίδα της Δεξιάς «Καθημερινή» έγραφε : «Παραδεχόμαστε οτι δεν είμαστε ανεξάρτητοι. Ας αφήσουμε τους Αγγλους να μας πούν ανοιχτά ή να ψιθυρίσουν στο αυτί του Αντιβασιλέως τί θέλουν να ψηφίσουμε...». Επειτα ο άμβωνας θα...
Το κράτος κάθε μέρα που περνούσε αντέγραφε τα 4ο Αυγ\νά πρότυπα. Στις 6-11-45 ο Γ. Καφαντάρης, προκειμένου να μπεί έστω κάποιο φρόνο σε αυτή την ασυδωσία με ενυπόγραφη δήλωση του λέει: «Υπο τας ευλογίας του σεβαστού Αρχιεπισκόπου, η 4η Αυγ/του ολοέν ανέρχεται και η Ελλάς ωθείται προς το βάραθρον. Αλλα δεν θα πέση εις αυτό ενόσω υπάρχουν τίμιοι Ελληνες. Και δεν έλειπαν οι τίμιοι Ελληνες. Υπάρχουν».

Αυτά φαίνεται έβλεπε και ο Ανώνυμος Ελληνας και οδηγήθηκε να πεί πώς : «Δύο αίτια ειναι, ώ Ελληννες μου ακριβοί, όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεμένους είς τας αλύσους της τυραννίας, ειναι δέ το αμαθές Ιερατείον και η αποσία των αρίστων συμπολιτών.» και απευθυνόμενος προς την τότε Ιερά Σύνοδο λέγοντας: «Ω σύ μιαρά Σύνοδο της Κωσταντινουπόλεως, είς τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, είς τί λέγω ομοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ιησού Χρισού; Ίσως είς την ένδειανν και αφελοκερδείαν, όπου εκείνοι εκήρυττων; Αλλ έσύ εισαι γεμέτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς. Ισώς η εγκράτεια και η χαλιναγωγίαν των παθών; Αλλ είς ποίον μεγάλο ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατεύει δυό και τρείς αρχόντισσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά; Και σε υποσημείωση «Ο νύν αρχιερέας των Ιωαννίνων ειναι μοίχος και αρσενοκοίτης χωρίς την παραμικράν συστολήν».
Το Βυζάντιο ηταν ενα καθαρά Θεοκρατικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που δεν αρκέστηκε στο :«Πάς Μή Ορθόδοξος Μή Ελλην»,αλλα διαμόρφωσε και όλες εκείνες τις δομές που εχουν τα Θεοκρατικά καθεστώτα.
Ανέκαθεν η αυτοκέφαλη Ορθόδοξη Εκκλησία κινείται σαν πάραλληλο κράτος. Οπως η Καθολική ετσι και η Ορθοδοξία κινούμενη στον μεταφυσικό χώρο, προσπαθεί να πείσει οτι αυτό που λέει και κάνει, δεν το κάνει για το θέλει αυτή, αλλά ό,τι κάνει γίνεται με τη Θεία φώτιση και οτι αυτοί ειναι τα εκτελεστικά της όργανα. Ετσι είτε μας αρέσει είται οχι στην Ελλάδα από την Παλιγνεννησία και μετά εχουμε ενα θεοκρατικό καθεστώς. Ενα κομματικό θρησκευτικό κράτος. Μια κρατική εξουσία με ενα ποσοστό 98% βαπτισθέτνων Ορθόδοξων Χριστιανών, άσχετα αν αυτό έγινε σε νηπιακή Ηλικία και οχι στη ηλικία που βαφίστηκε ο Χριστός στα τριαντατρία (33) ειναι ενα ποσοστό που μόνο τα Θεοκρατικά καθεστώτα διαθέτουν.
Η Ελλάδα δεν εχει δική της Θρησκεία. Η Οθρόδοξη Εκκλησία της Ελλάδας ειναι μια αυτοκέφαλη Εκκλησία που ανήκει δογματικά στην Ανατολική Εκκλησία του Χριστού. Η Εκκλησία του Χριστού ειναι οικουμενική: Ανήκει σε όλους τους λαούς της γής. Στο βαθμό που η Ορθοδοξία ταυτίζεται-οπως η δική μας-με ενα Εθνος, γίνεται αίρεση. Η γνωστή αίρεση του εθνοφυλετισμού και αυτόματα αποσπάται από τον κορμό της Εκκλησίας οπως γίνεται με ολες τις Αιρέσεις που αυτοαπομονώνεται. Και σαν αίρεση που ειναι, οχι μόνο υιοθέτησε αλλα ειναι αυτή η Εκκλησία, που επιβάλει το περιβόητο χουντικό σύνθημα : «Ελλάς Ελλήνων Χριστινών». Ειναι αυτή που έσωσε τα κεφάλια των χουντικών και απάλλαξε τους υπόλοιπους απ τις όποιες ευθύνες και λίγο πριν από τη χούντα οδήγησε τον τότε πρωθυπουργό Κ. Καραμανλή να ξεστομήσει εκείνο το «Ποιός επιτέλους κυβερνάει αυτόν τον τόπο».
Οπως η Ιεραραρχία της Εκκλησίας ετσι και η Ιεραρχία της δικαιοσύνης στάθηκε και αυτή αντάξια του αμαρτωλού περελθόντος της. Του παρελθόντος που όπως η Εκκλησία ευλογούσε ετσι και αυτή προϋπόγραφε και εκτελούσε χωρίς φειδώ τις αποφάσεις της «Ειδικής Ασφάλειας» και των «Επιτροπών Ασφαλείας». Εκανε εκτεταμένη χρήση του Ιδιωνύμου. Και γέμισαν τα νησιά και οι φυλακές από αθώους πολίτες και έστειλεμε και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα, μόνο με την υπόδειξη ενος στρατευμένου και καλοπληρωμένου καταδότη-χαφιές. Με κατηγορητήριο οτι κατά την κρίση του δεν ζητώ-κραύγαζε υπέρ της επάρατης 4ης Αυγούστου ή επειδή δεν του άρεσε η φάτσα του. Αφησε ενα λαό ολόκληρο στη διάθεση του παρανοηκού

Μεταξά. Του Μεταξά που σκύλευε στο σώμα της Ελλάδας και δολοφονούσε την ψυχή των Ελλήνων.
Αυτού του θανάσιμου αμαρτωλού παρελθόντος αντάξια στάθηκε με φωτεινές εξαιρέσεις, η μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη, οταν κλήθηκε να κρίνει ποιοί Ελληνες υπερασπίστηκαν την πατρίδα στη διάρκεια της τετράρχονης τριπλής κατοχής και ποιοί οχι μόνο την πρόδοσαν αλλα και πολέμησαν στο πλευρό των κακτητών αυτούς που με όσες και όποιες θυσίες και αν χρειάστηκαν την υπερασπίστηκαν.
Οπως σε κάθε οργανωμένη κοινωνία υπάρχουν διαφορές οσον αφορά τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και τον τρόπο ζωής, ετσι και στην ελληνική κοινωνία υπήρχαν ανθρωποι που δεν συμφωνούσαν ούτε με τον τρόπο της διακυβέρνησης, μα ούτε με το είδος και την ποιότητα της ζωής. Η διαφορά αυτή έγινε πιό μεγάλη με την επιβολή της Μεταξική δικτατορίας τον Αύγ/στο του 1936. Εντάθηκε στον αλβανικό πόλεμο με την πολιτική και στρατιωτική ηγεσία που ήθελαν να «πέσουν μερικές ντουφεκές για την τιμή των όπλων» και τον στρατό, τους εφεδρους αξιωματικούς και τους διοικητές των μικρών μονάδων, που ηθελαν να πετάξουν τον εισβολέα στη θάλασσα. Και όταν η λαίλαπα των Ούνων μόλυνε «το Αγιο της χώμα» δίπλα στις δύο διαφορές που ειχαν οι Ελληνες, οσον αφορά τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής, προστέθηκαν και δύο ακόμα μεγαλύτερες. Οι διαφορές τη φορά αυτή δεν αφορούσσαν πλέον τη διακυβέρνηση και την ποιότητα ζωής. Και δεν αφορούσαν τη διακυβέρνηση και την ποιότητα γιατί τη διακυδέρνηση την ασκούσαν τα ανρείκελα για λογαριασμό των κατακτητών και τη θέση της ποιότητα την ειχε πάρει η επιβίωση και τη ζωή ο θάνατος. Οι διαφορές αυτές αφορούσαν α) : Την ύπαρξη αυτής καθ εαυτής της ΕΛΛΑΔΑΣ και κυρίως ποιοί και πόσοι θα παραμείνουμε ΕΛΛΗΝΕΣ. και β): Αν μετά την απελευθέρωση σαν λαός θα αρπάξουμε την ευκαιρία, να συνταχτούμε σε μιά ελεύθερη και ανεξάρτητη πολιτεία και θα κρατήσουμε την ΕΛΛΑΔΑ για μας τους ΕΛΛΗΝΕΣ ή θα γυρίσουμε πίσω στο καθεστώς της μεταξικής φασιστικής δικτατορίας για να ολοκληρώσουμε τον «Γ! Ελληνονο-χριστινικό πολιτισμό» που την ολοκλήρωσή του διέκοψε ο ιταλοελληνικός πόλεμος.
Την αντίθεση δικτατορίας και λαού την έλυσε ο αλβανικός πόλεμος και την αντίθεση ηγεσία και στρατού την έλυσε οι κατοχή της χώρας από τους τρείς κατακτητές. Οι ήρωες των καταφυγίων της «Γκράν Μπρετάνιας» ειχαν φύγει πέρνοντας μαζί τους το κρατικό θησαυρό και ό,τι άλλο πολύτιμο έπρεπε να «διασωθεί».
Η κατοχή ηταν μιά απ τις πιό δύσκολες ιστορικές στιγμές του Ελληνικού Εθνούς. Οι κατακτητές ηταν τρείς: Οι Γερμανοί, οι Ιταλοί και οι Βούλγαροι. Η χώρα ειχε διαμελιστεί στα τρία. Οι Γερμανοί που ηταν και οι κύριοι κατακτητές, κράτησαν για τον Εαυτό τους την Κεντρο-Δυτική Μακεδονία, τα Νησιά Σάμο και Μυτιλήνη και ενα κομμάτι της Θράτης στα Τουρκικά σύνορα. Την Ανατολική Μακεδονία την παραχώρησαν στους Βουργάρους, οι οποίοι αργάτερα διεκδικούσαν και τη Θεσσαλονίκη. Την υπόλοιπη Ελλάδα την κατείχε η Ιταλία. Χώρα και λαός διέτρεχαν άμεσο κίνδυνο: Η μεν χώρα να γίνει παράρτημα του Γ! Ράϊχ και λαός να αφελληνιστεί. Οπως ηταν φυσικό η κατοχή εκτός απ την αντίθεση με τους κατακτητές βάθυνε και το χάσμα ανάμεσα στο λαό. Ενα χάσμα που χώρισε το λαό α) Σε αυτούς που συνέβαλαν στην κατοχή, σε αυτούς που τη δέχτηκαν αδιαμαρτήρητα και σε αυτους που ήθελαν να συνεργαστούν και συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Ολοι αυτοί κοινή αφετήρια και επιδίωξη ειχαν μετά τη λήξη του πολέμου να επανέλθει η χώρα

στο καθεστώς της 4ης Αυγ/στου και β) Σε αυτούς που οχι μόνο δεν συνέβαλαν, στο να κατακτηθεί η χώρα, δεν δεχονταν την κατοχή αλλά και θα εγκατάλειψουν τα πάντα και θα έβαζαν τη ζωή τους σε κίνδυνο να οργάνωσουν Αντίσταση, να συγκροτίσουν στρατό για να πολεμήσουν του κατακτητές.

Το μεγάλο πρόβλημα τότε ήταν :Πόσοι θα εγκαταλείψουν τα πάντα και θα βάλουν σε κίνδυνο τη ζωή τους για να οργάνωσουν Αντίσταση, να συγκροτούσουν στρατό για να πολεμήσουν τους κατακτητές.

Για αυτούς που θα συνεργάζονταν κίνητρα και υποδομή υπήρχαν-πέμπτη φάλαγγα, η ΕΟΝ, της Ειδικής Ασφάλειας κλπ-για να εκφραστεί αυτό το χάσμα-διαφορά υπήρχαν. Και η ευκαιρία να διατηρήσουν και υπο κατοχή τα προνόμια τους δόθηκε. Τα πάντα ηταν οργανωμένα από πριν να σκέφτονται και να ενεργήσουν με αυτόν τον τρόπο. Και η νίκη του άξονα σίγουρη και η 4η Αυγ/στου συμπαγής. Ολα συνειγορούσαν οτι η επαναφορα της 4ης Αυγ/στου δεν αμφισβητούνταν εκτος από αυτούς που απαφάσισαν να αγωνιστούν.

Για αυτούς όμως που θα αντιστέκονταν έπρεπε να αρχίσουν από το μηδέν. Με υποδομή τη ζωή τους και κίνητρα ενα μαντίλι όνειρα, την ελπίδα και τον πόθο του λαού για μιά Ελλάδα, που να ανήκει στους Ελληνες και μια καλύτερη ζωή. Εκατόν είκοσι χρόνια ονειρεύονταν και αγωνίζονταν ο ελληνικός λαός για τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση και τη Λαϊκή Δικαιοσύνη και τις συνδικαλιστικές ελευθερίες, που αποτελούν τα βάθρα της Λαϊκης Δημοκρατίας. Τη Λαϊκή Δημοκρατία, ο λαός τη διεκδίκησε το 1821.Τη διεκδίκησε μέσα στις «ανταρσίες» και το σάλο του 1828-1832. Τη διεκδίκησε το 1843 και το 1861 και το 1909. Την διεκδίκησε ο Ρόκος Χοϊδάς και άλλα πολλά ανοιχτά μυαλά και παλλικαρίσια δημοκρατικά πνεύματα του περασμένου και αυτού του αιώνα. Το 1924 νόμισε οτι την άγγιξε. με την υποκριτική εκείνη «Δημοκρατία», που το λίκνο της βάφτηκε με το αίμα ενός σκοτωμένου εργάτη και ο εκπρόσωπός της Παπαναστάσης, πέθανε στην εξορία-αιώνιο σήμα κατατεθέν της αντιλαϊκότητας και της προδοσίας της. Σ όλο το διάβα των εκατών είκοσι χρόνων, πάλεψε, αιματοκυλίστηκε, υπόφερε, χαροπάλεψε με το όνειρο μιας Ελλάδας που να ανήκει στους Ελληνες και μιά ζωή που να εχει το Ανθρώπινο άρωμα και να την εποπτεύει ο ίδιος.

Μια Δημοκρατία που αιώνες τώρα φωλιάζει στα σπλάχνα του λαού έβρισκε πάντα το δρόμο φραγμένο από την Αγία Τριάδα και τον βασικό τώρα πλέον μέτοχο την πλουτοκρατική ολιγαρχία, που άπληστη και κυνική, ξεπουλημένη στο διάβολο και τους ξένους. Με ψέματα ή με τα όπλα ο λαός έμεινε μακρυά από το ονειρό του. Για να του ανήκει η Ελλάδα και για να εχει Ανθρώπινο άρωμα η ζώη του, η πρωτοπορία του αγώνα διαμορφώθηκε σε ένα εθνικό, κοινωνικό, πολιτικό και πνευμετικό συναγερμό που ακολούθησε η μεγάλη πλειοψηφία του έθνους.

Οχι !Οχι! Δεν θα υπήρχει συμβιβασμός και μοιρολατρική αποδοχή της σκλαβιάς βροντωφώναξε ο λαός. Ενας και μόνο δρόμος υπήρχε, ο δρόμος της ενεργητικής Αντίστασης, ο δρόμος του Εθνικού Απελευθερωτικού αγώνα. Παλαϊκός αγώνας για την κατάκτηση και οριστική κατοχύρωση της εθνικής λευτεριάς. Αυτή ηταν η απάντηση του λαού στην ξένη τυραννία και στη ντόπια συνεργασία και προδοσιά. Να αγωνιστεί, να παλέψει, να νικήσει, να λυτρωθεί οριστικά απ την ξένη και ντόπια σκλαβιά. Αυτές ηταν η διακηρύξεις της πρωτοπορίας. Δεν αρκέστηκε ομως μόνο στις διακηρύξεις. Πήρε όλα εκείνα τα πρακτικά μέτρα οπως: α) Δημιούργησε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) με οργανώσεις σε ολόκληρη την Ελλάδα. β) Συγκρότησε τον Εθνικό

Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ). γ) Την Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π). δ) Την Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). ε) Καθιέρωσε σαν τα πιό βασικά κύτταρα της κοινωνικό-οικονομικής ζωής την Λαϊκή Αυτοδιοίκηση (Λ.Α) και την Λαϊκή Δικαιοσύνη (Λ.Δ), το συνεταιρίζεσται-εκλέγην και εκλέγεστε και οταν ήρθε το πλήρωμα του χρόνου συγκρότησε την Πολιτική Επιτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ).

Η εισηγητική έκθεση για την ιδρυτική πράξη την ΠΕΕΑ. Λέει Εχοντας υπόψη :

1) Τις υπέρτατες εθνικές ανάγκες και την επιτακτική απαίτηση του ελληνικού λαού για τη δημιουργία μέσα στη χώρα ενος κεντρικού πολιτικού οργάνου που να συντονίσει τις προσπάθειες και τον αγώνα για την εθνική απολύρτωση και να αναλάβει την υπέυθυνη διοίκηση των ελευθέρων και ελευθερουμένων περιοχών της χώρας και

2) Την από 15 Δεκεμβρίου 1943 πρόσκληση της κεντρικής Επιτροπής του Εθνικοαπελευθερωτικού μετώπου σε όλα τα κάμματα και τις οργανώσεις καθώς και την κυβέρνηση Τσουδερού, για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.

Συγκροτούμε

Πολιτική Εποτροπή Εθνικής Απελευθέρωσης που αποτελείται προσωρινά από τα υπογράφοντα μέλη.

Κύριος και προταρχικός σκοπός της Επιτροπής ειναι : Να συντονίσει και να διεξάγει με όλα τα μέσα και με όλες τις δυνάμεις μέσα στην Ελλάδα και στο πλευρό των συμμάχων μας,τον αγώνα κατά των κατακτητών.

Να αγωνιστεί για το διώξιμο από τη χώρα και τη συντριβή των γερμανικών και βουλγάρων εισβολέων, για την ολοκληρωτική εθνική απελευθέρωση και για την κατοχύρωση της ανεξαρτησίας και ακεραιότητα της χώρας.

Να επιδιώξει την εθνική μας αποκατάσταση με βάση την αρχή της αυτοδιάθεση των λαών σύμφωνα με τον χάρτι του Ατλαντικού και τη συμφωνία της Τεχεράνης και τη στρατηγική διαρρύθμιση των συνόρων μας.

Να αγωνιστεί για την εξόντωση του εσωτερικού φασισμού και των ενόπλων προδοτικών σωμάτων.

Παράλληλα η επιτροπή θα αναλάβει τα πιό κάτω καθήκοντα:

1) την υπεύθυνη διοίκηση των ανταρτικών μονάδων που θα αποδεχθούν τη σύσταση της Επιτροπής με σκοπό την ενοποίηση, την αναδιοργάνωσή τους και τη συγκρότηση ενιαίου εθνικού στρατού.

2) Την υπεύθυνηανώτερη διοίκηση των ελευθέρων περιοχών σε όλους τους τομείς, με σεβασμό των θεσμών της τοπικής αυτοδιοίκησης και το συντονισμό, έλεγχο και κατεύθυνση των οργάνων της.

3) Την εξασφάλιση των ελευθεριών του λαού στις ελεύθερες περιοχές, το σεβασμό της Ατομικής ιδιοκτησίας καθώς και την εξασφάλιση της ελευθερίας της Θρησκευτικής συνείδησης.

4) Την ικανοποίηση των βασικών αναγκών του λαού και την περίλθαψη και προστασία των θυμάτων του πολέμου και της βίας των κατακτητών.

5) Την προπασκευαστική εργασία για την είσοδο της χώρας, μετά την απελευθέρωση, σε ομαλό πολιτικό βίο με κατεύθυνση την εξασφάλιση των κυριαρχικών δικαιωμάτων του ελληνικού λαού και την καταπολέμηση κάθε προσπάθειας για λύσεις πραξικοματικές ή δικτατορικές και αντίθετες προς την ελεύθερη θέληση του λαού, από οποινδήποτε και αν προέρχονται. Η Επιτροπή, ξεκινώντας από την αντίληψη πως για να πραγματοποιηθούν ικανοποιητικά οι πιό πάνω εθνικοί σκοποί, επιβάλλεται να συμμετάσχουν στο εργο αυτό όλες οι εθνικές δυνάμεις. Θεωρεί πρωταρχικό της καθήκον να

εξακολουθήσει δραστήρια τις ενέργειες για το σχηματισμό κυβέρνησης γενικού εθνικού συνασπισμού.
Παράλληλα, δε θα πάψει να επιδιώκει την πραγματοποίηση των πιό πάνω σκοπών με τα μέσα, που σήμερα διαθέτει και με όλους εκείνους που θα δεχθούν στο μέλλον να συμετάσχουν στο έργο της.
Η επιτροπή θα κατανείμει τις αρμοδιότητές σε Γραμματείες. Επικεφαλής των υπηρεσιών κάθε Γραμματείας θα ειναι ενα μέλος της Επιτροπής και θα εχει τον τίτλο του Γραμματέα. Η σύνθεση της Επιτροπής μπορεί να αλλάξει με απόφασή της. Για την πραγματοποίηση των σκοπών της η Επιτροπή θα εκδίδει πράξεις και αποφάσεις.
Οι πράξεις και οι αποφάσεις εχουν περιεχόμενο και ισχύ κανόνα δικαίου, αποφασίζονται και εκδίδονται απ τον αρμόδιο Γραματέα. Οι πράξεις και οι αποφάσεις δημοσιεύονται και ισχύουν αμέσως μετά τη δημοσίευση. Η Επιτροπή , πιστεύοντας πως η δύναμη της πηγάζει απ το λαό και απ το λαό αντλούνται όλες οι εξουσίες, θα συγκαλέσει στο πιό σύντομο χρονικό διάστημα Εθνικό Συμβούλιο, που θα αποτελεστεί από αντιπροσώπους του λαού εκλεγμένους ελεύθερα. Ολες οι ενέργειες της Επιτροπής, καθώς και η ίδια η σύστασή της, θα τεθούν κάτω από την κρίση του Εθνικού Συμβουλίου που θάνε το μόνο αρμόδιο ν αποφασίσει για τη σύνθεση και για τον παρά πέρα τρόπο της λειτουργίας και της δράσης της.
Ο τρόπος της σύγκλησης του Εθνικού Συμβουλίου και της εκλογής των αντιπροσώπων θα οριστεί με ειδική πράξη της Επιτροπής. Η Επιτροπή αποφασίζει να απευθυνθεί με διάγγελμα στον ελληνικό λαό για να αναγγείλει τη σύστασή της και τους σκοπούς της. Και αφού προσδιορίζει έδρα, σφραγίδα και συντάσει πρακτικό ορκομωσίας στις 12 Μαρτίου 1944, έδωσαν μπροστά στον ιεροργούντα κανονικόν εφημέριο και τους α) Αιδεσιμότατο αρχιερατικό επίτροπο της περιφέρειας σαν εκπρόσωπο του κλήρου, β) στο Στρατηγό Στέφανο Σαράφη, σαν εκπρόσωπος των ανταρτικών δυνάμεων και γ) τον προεδρο της κοινότητας της εδρας της Επιτροπής τον ακόλουθο όρκο:
«Ορκίζομαι οτι θα εκτελέσω πιστά τα καθηκοντά μου σαν μέλος της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης, έχοντας σαν γνώμονα το συμφέρον της πατρίδας μου και του ελληνικού λαού, οτι θα αγωνιστώ με αυτοθυσία για την απελευθέρωση της χώρας μου απ το ζυγό των κατακτητών, οτι θα υπερασπίζω παντού και πάντοτε τις λαϊκές ελευθερίες και θα ειμαι προστάτης και οδηγός του λαού στον αγώνα για τη λευτεριά του και τα κυριαρχικά του δικαιώματα».
Τα Μέλη της Επιτροπής 1) Ευριπίδης Μπακιρτζης 2) Εμμανουήλ Μάντακας 3) Γεώργιος Σάντος 4) Ηλίας Τσιριμόκος και 5) Κώστας Γαυριηλίδης.
Αμέσως μετά τη λήξη η συγκροτηθείσσα Επιτροπή έστειλε τηλεγράφημα προς τον Πρόεδρο της Ελληνικής κυβέρνησης Καΐρου.
Κύριε Πρόεδρε, έχομεν να Σας ανακοινώσουμεν το σχηματισμό εις την ελευθερην ελλάδα της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθερώσεως, της οποίας σκοπός ειναι η ένωσις των εθνικών δυνάμεων προς συντονισμόν του εθνικού απελευθερωτικού αγώνος παρά το πλευρό των συμμάχων, η διοίκησις των ήδη ελευθέρων περιοχών εν ελλάδι, η εξασφάλισις μετά την απελευθέρωσιν ομαλής και ελευθέρας πολιτικής ζωής καθ όλην τη χώρα. Η Επιτροπή αποβλέπει πρωτίστως εις τον σχηματισμόν κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας. Διερμηνεύοντες έκδηλον επιθυμίαν του Λαού και των ενόπλων δυνάμεών του απευθυνόμεθα εις την Εξοχότητά σας με την πεποίθησιν οτι θα αντιληφθήτε τας επιτακτικάς εθνικάς ανάγκας και θα

προσφέρητε αποτελεσματικήν συμβολήν εις τον σχηματισμόν Κυβερνήσεως Γενικής Εθνικής Ενότητας
Προσωρινά Μέλη Πολιτικής Επιτροπής ακολουθούν οι υπογραφές.
Στη διάρκεια της κατοχής, οπως τα θαύματα της Εκκλησίας, με φωτεινές εξαιρέσεις βρίσκονταν καθημερινά στο προσκήνιο, ετσι και της μεταδεκεμβριανής δικαιοσύνης δεν πρόφτεναν να διαδεχθούν το ενα το αλλο. Λέγεται πως η Δικαιοσύνη ειναι τυφλή. Τόσο «τυφλή» που οταν θέλει-λειτουργεί ταξικά, να μην μπορεί να διακρίνει το δίκαιο από το άδικο και την αλήθεια από το ψέμα.
Οπως οι άλλες κοινωνικές δομές λειτουργούν ταξικά ετσι και η Δικαιοσύνη, δεν μπορεί να αποτελέσει εξαίρεση του κανόνα. Κάθε ταξική δομή εχει και τα καθορισμένα πλαίσια μέσα στα οποία υποχρεούται να λειτουργήσει και τους αντίστοιχους ποινικούς κανόνες για τα «παρανομούντα» μέλη του,(δυσμένεια, μεταθέσεις κλπ).
Γι αυτό και ο λαός δεν περιμένει να λειτουργήσουν όπως λειτούργησε ο δίκαιος Αριστίδης οταν τον εξοστράκισαν οι Αθηναίοι. Στο δημοψήφισμα για τον εξοστρακισμό του ενας αγράμματος και τυφλός από το άγνοια, παρακάλεσε τον Αριστίδη, να γράψει το όνομά του στο όστρακο που θα τον εξοστράτιζε. Και οταν ο Αριστίδης τον ρώτησε «τί σου έκανε; τον ξέρεις;». Η απάντηση ηταν: «Δεν τον ξέρω, Βαρέθηκα ομως να ακούω να τον λένε όλοι δίκαιο». Τότε ο Αριστίδης, έγραψε ατάραχος το όνομά του στο όστρακο της καταδίκης του.
Ομως σε μιά ιστορική για το Εθνος στιγμή, οπως ηταν η μεταπελευθερωτική περίοδο, που τα πράγματα ειχαν τη σαφήνεια και τη φαεινότητα του ήλιου : Η τεράστια πλειοψηφία του λαού αγωνιζόταν με νύχια και με δόντια να διώξει τους τρείς κατακτητές συνεργαζόμενος με τους συμμάχους και για μιά Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες και μια μικρή (ευτυχώς) μειοψηφία οχι μόνο συνεργάστηκε κατ εντολή και για λογαριασμό των ξένων και τον εγχώριων λακέδων τους, αλλα και πολέμησαν με λύσσα αυτούς που πολεμούσαν τους κατακτητές. Τα πράγματα ηταν ξεκάθαρα δεν υπήρχε θέμα να προκύψει δικαστική πλάνη πολύ περισσότερο δεν έμπαινε θέμα συνείδησης.
Μετά την ήττα του άξονα, ενα απ τα πρώτα θέματα που έμπαινε σε κάθε κατακτημένη χώρα ηταν περάσουν από δίκη σαν δοσίλογοι α) : αυτοί που συνεργάστηκαν με όποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές. β) Αυτοί που δεν συνεργάστηκαν μέν με τους κατακτητές αλλά εκμεταλλευτηκαν τη δυστυχία τους λαού να πλουτίσουν. Αυτοί ηταν οι μαυραγορίτες γ) Αυτοί που έστησαν διάφορες εταιρίες μεσαζόντων ανάμεσα στις αρχές κατοχής και τους συγγενείς των κατ υπόδειξη των ανθρώπων της εταιρίας συλληθφέντων και διαλλαλούσαν και υπόσχονταν οτι εχουν γνωριμίες και τα μέσα να αποφυλακιστούν οι συλληφθέντες, αυτούς που προόριζαν οι Γερμανοι για ομήρους, αυτοί που θα παιρνούσαν απ τα κατοχικά στρατοδικεία και αυτοί που καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές ή σε θάνατο ακόμα δ) Τους κοινούς εγκληματίες, πλαστογράφους, εκβιαστές, απατεώνες, λωποδύτες, προαγωγούς, λαθρεμπόρους κλπ. Οι οργανώσεις αυτές αποτελούνταν απο ειδικευμένους σαμποτέρ που δρούσαν πίσω απ τις εχθρικές γραμμές. Επανδρωμένοι με ικανότατους πλαστογράφους, πολλοί απ τους προέρχονταν απ τον υπόκοσμο και πρώην κατάδικοι. Πολλοί απ αυτούς έμειναν στα μετώπισθεν των Γερμανών για να διαπράξουν εκείνα τα ειδεχθή εγκλήματα για να στηθεί το σκηνικό της περιβόητης πτωματολογίας και ε) Και γιατί όχι και

αυτοί που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η πατρίδα αυτοί της γύρισαν την πλάτη.
Η μεταπελευθερωτική εποχή ήταν κατ εξοχή η εποχή που θα έπρεπε αναγκαστηκά να διεξαχθεί χωρίς φοβίες, υστεροβουλίες και υπερβολές μιά σε βάθος έρευνα στην κοινωνία αλλά και μέσα στο κράτος και στην ανάγκη μιά ιδεολογική σύγκρουση. Απ την έρευνα αυτή και την ιδεολογική σύγκρουση θα ειχαμε ανάγλυφη την εικόνα για το πως συμπεριφερθήκαμε σαν λαός τόσο την διάρκεια της Μεταξικής δικτατορίας, τον αλβανικό πόλεμο και κυρίως στη διάρκεια της κατοχής. Η έρευνα αυτή κοινωνική και δικαστική, θα αποτελούσε τον άξονα της προάσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ό,τι στηρίζει και νομιμοποιεί ενα σύγχρονο δημοκρατικό κράτος. Θα εξαρτιόταν η μεταπολιμική πορεία της χώρας.
Αντί όμως γι αυτό συνέβει το παράδοξο : Η νεκραναστηνένη τότε φασιστική Δεξία, στηριγμένει στον αγγλικό στρατό και όπλα μετέτρεψε τους ιδεολογικούς αντιπάλους της σε «εχθρούς της πατρίδας» και τους αγωνιστές του Επους της Εθνικής Αντίστασης σε δοσιλόγους και η δικαιοσύνη κλήθηκε να καταδικάσει σαν «εχθρούς της πατρίδας» τους αγωνιστές της Αντίστασης. Μετά τη Βάρκιζα ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση κηρύχθηκε εκτός Νόμου! «Χάος ειχε ονομάσει το μεταδεκεμβριανό κακό ο κ Καφαντάρης, πριν γίνει Α! Αντιπρόεδρος». «Αισχος ειχε χαρακτηρίσει την κατάσταση ο κ Σοφούλης πριν γίνει Πρωθυπουργός». Και πράγματι ηταν και χάος και αίσχος.Οι μέρες κυλούσαν μαρτυρικές, γεμάτες από αίμα και δάκρυα. Από πόνο, πίκρα και βάσανα. Από στερήσεις, αθλιότητα και φρίκη. Επρεπε να βγεί από τη μέση ο ΕΛΑΣ! Να διαλυθεί το καταραμένο ΕΑΜ! Να ξεχαστεί- θαφτεί σαν ενα αναρχικό επισόδιο η Εθνική Αντίσταση. Να γυρίσει η Ελλάδα στις 27/10/ 1940. Να επανέλθει στην εξουσία η 4η Αυγ/του. Να επαναληφθεί και με την Εθνική Αντίσταση ο ανήκουστος και άδικος διωγμός των ηρώων του 21 στα αισχρά χρόνια της Βαβαροκρατίας. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει φαίνεται και τότε η τρομοκρατία που υποχρεώθηκε Θεόδωρος Κολοκοτρώνης να πεί εκείνο το αμίμητο : «Ολοι οι ήρωες του Εθνικού αγώνα έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν οι προδότες και οι καταφερτζήδες του Καποδίστρια και της Αντιβασιλείας του Οθωνα».
Παρά το γεγονός οτι το δίκαιο διατρέχει πάντα στην κόψη του ξυραφιού και την ακίδα του ζυγού, ο νικητής εχει πάντα «δίκαιο» με όποιον τρόπο και αν τα κατάφερε να νικήσει. Αν ο σκοπός άγιασε τα μέσα που χρησιμοποίησε για να νικήσει αυτό δεν εχει καμιά σημασία. Το ίδιο δεν εχει σημασία αν η νίκη ηταν «Πύρρειος νίκη» για το λαό και τη χώρα. Για όλα έφταιγε ο νικημένος αντίπαλος. Αυτός θα πληρώσει το όποιο κόστος σε μέγεθος και ποιότητα. Στα χέρια των νικητών ολα τα πράγματα ειναι πολύτιμα και η νίκη το πολυτιμότερο. Ο Τσιώρτσιλ, που τόσο επίμονα και επιτακτικά την απαιτούσε αυτή τη νίκη πρώτα στην Αθήνα και ύστερα σε όλη την Ελλάδα. Νική για την οποία έδινε εκείνες δολογονικές εντολές «οχι ειρήνη χωρίς νίκη». Οι φονικές αυτές εντολές ο Τσιώρτσιλ απέκλειε κάθε διαπραγμάτευση, πολύ περισσότερο δεν ήθελε τη συμφιλιωση, ήθελε εκδίκηση, δεν ήθελε ούτε και την αφομοίωση. Τα συμφέροντα του Τσιώρτσιλ, μόνο με την εξόντωση μπορούσαν να διασφαλισθούν και δεν δύστασε να αποσπάσει σαράντα και πλέον χιλιάδες στρατό απ το συμμαχικό μέτωπο για να την επιβάλει.
Και συνέβει το ιστορικό παράδοξο-οχι βέβαια για πρώτη φορά στην Ελλάδα σε σχέση με την καταγραφή της ιστορίας-για εκατόν πενήντα χρόνια απ το 21 και μισό μετά την Αντίσταση και τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, δεν καταγράψαμε

την αληθινή ιστορία του Νεοελληνικού Εθνους, χωρίς να αξιολογηθούν ιστορικά τα γεγονότα, να κατανεμηθούν ευθύνες για συγκεκριμένες στάσεις και πράξεις όλα τα «δίκαια» πέρασαν με το μέρος των δοσιλόγων και όλα τα άδικα τα ειχε και για μερικούς εξακολουθούν να τα εχουν ακόμα οι Αντιστασιακοί και σε συνέχεια ο Δημοκρατικός Στρατός Ελλάδας (ΔΣΕ).
Η Εθνική Αντίσταση ηταν και παραμένει ενα πρωτόγνωρο καμμάτι της ζωντανής Νεοελληνικής ιστορίας. Και ιστορία ειναι η καταγραφή των γεγονότων. Τα γεγονότα οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια εξωραϊσμού, απόκρυψη ή διακίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες θα ειναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και τα ιστορικά γεγονότα ειναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι ετσι οπως καταγράφονται έγιναν και οχι οπως θέλαμε να ειχαν γίνει. Ολοι εχουν δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα τέσσερα τραγικά χρόνια στη χώρα μας. Ολοι εχουν οχι μόνο το δικαίωμα αλλα και την απαίτηση να μάθουν : Ποιός οταν η σάλπιγγα σήμανε εθνικό εγερτήριο φώναξε ΠΑΡΩν και ποιός την άκουσε και γύρισε την πλάτη. Ποιός πολέμησε και θυσιάστηκε για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά και ποιός συνεργάστηκε και ποιός πρόδοσε. Ποιός καταστράφηκε από αφορμή τη συμμετοχή του στην Αντίσταση και ποιός εκμεταλλευόμενος τη δυστυχία του λαού πλούτισε. Δεν ειναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν ειναι. Ούτε ειναι αυτή που σπέρνει τα μίση, τα πάθη, το διχασμό και τη συμφορά. Ειναι αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθεια, η θελληματική ή αθέλητη αλλοίωση και η διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα «ιστορικά»ψέματα. Ειναι τα εγκλήματα, μικρά ή μαγάλα καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Οποια και αν ειναι αυτά δεν πρέπει να τα κρύβει και να τα αποσιωπά καμιά πλευρά. Μόνο στο φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγήσεις απέναντι στο λαό θα-έδιναν- δώσουν τη δυνατότητα στον καθένα να καταλάβει τι έγινε, πώς έγινε και γιατί έγινε ετσι και οχι αλλιώς πάντα με σκοπό να μήν ξαναγίνουν τα ίδια.
Ενώ η ιστορία ειναι απλή σαν την αλήθεια στην Νεοελληνική ιστορία προκειμένου να δικαιολογηθούν τα αδικαιολόγητα εχουν χρησιμοποιήθει οι οβιδιακές μεταμορφώσεις. Ετσι από το 21 ο καθένας ανέβαζε ή κατέβαζε τους ήρως και την προσφορά τους ανάλογα με τη φαντασία, το γούστο, το ταλέντο και τις προσβάσεις. Συνένοχοι οι αδήφαγοι και οι σιωπούντες. Ταρπαχτικά και η δουλίτσα, αφήνοντας στη αχλή τα κακώς κείμενα, ξεχνώντας η παραβλέποντας οτι υπάρχουν ιδέες και αξίες που πουλιούνται ούτε αγοράζονται. Μόνο καταχτιούνται. Τέτοιες ηταν οι ιδέες και οι αξίες της κατοχικής περιόδου αφού ειχαν αν πριεχόμενο την απελευθέρωση της χώρας, την αποδέσμευσή της απ την εξάρτηση και την βελτίωση των ορων ζωής.
Η λέξη «εμφύλιος» προκαλεί στη γενιά μου τουλάχιστο, ρίγος. Και κανείς δεν θα ήθελε να ξαναζήσει ο λαό μας μια τέτοια δοκιμασία. Παλιότερα, η προηγούμενη γενιά έζησε το «διχασμό»,λιγότερο βέβαια αιματηρό, που ομως οδήγησε σε μια μεγάλη εθνική καταστροφή. Αλλά και πριν καλά-καλά γεννηθεί το Νεοελληνικό κράτος, στην περίοδο του μεγάλου αγώνα της ανεξαρτησίας, τις πρώτες στρατιωτικές επιτυχίες του εθνικού ξεσηκωμού ήρθε να αμαυρώσει η εμφύλια διαμάχη που παρ ολίγον- αν δεν ειχαν μεσολαβήσει διάφορα «ευτυχή συγκυριακά γεγονότα-θα ειχε οδηγήσει τον απελευθερωτικό αγώνα σε αποτυχία» Εχουμε λοιπόν εμεις σήμερα κάθε λόγο να σκύψουμε με προσοχή στην κατοχική περίοδο.

Χωρίς να καταγραφεί ο ειρμός των γεγονότων, η διάσταση του τί σήμαινε κατοχή, τις συνέπειες που αυτή μπορούσε να εχει αν στην όποια διαμόρφωση πέρα από τα ταξικά συμφέροντα και τις ελάχιστες επιφανειακές αφορμές, να εξακριβωθούν τα πραγματικά αίτια των όσων έγιναν και γιατί έγινε το καθένα από αυτά ετσι και οχι αλλιώς αποφάνθηκαν οι νικητές ξένοι και ντόπιοι οτι για ό,τι έγινε κατά τη διάρκεια της τετράρχονης κατοχής την ευθύνη την εχει το ΕΑΜ και οι συμμετέχοντες σε αυτό. Με βάσει αυτό το σκεπτικό έγραψαν «ιστορία» καταλόγησαν ευθύνες. Αναζήτησαν και συνέλλαβαν τους «εγκληματίες» επιδίκασαν ευθύνες και επέβαλαν ποινές.

Οσον αφορά τους φόνους και τα εγκλήματα που βαρύνουν την Αντίσταση κατά την διάρκεια της κατοχής κατ επανάληψη εξέφρασε ειλικρινά τη λύπη, τα αποδοκίμασε από καρδιάς, αν και πολλά ηταν απόβλεπτα και αναπόφευκτα και αρκετά εκ των πραγμάτων επιβεβλεμένα. Αφορούσαν τους Νενέκιδες του 1941-44.

Η παράταξη του ΕΑΜ, πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μικρά παραπτώματα ή και τα όποια εγκλήματα διέπραξε κάτω απ τις τότε συνθήκες. Και οχι μόνο αυτοί που ηταν συγκυριακά ένοχοι, αλλά και αθώοι και τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους και αυτά για πάρα πολλά χρόνια. Σε πολλές εκατοντάδες χιλιάδες ανέρχονται οι συλληφθέντες και βασανισθέντες και σε δεκάδες χιλιάδες οι εξόριστοι, Το ίδιο και οι καταδικασμένοι σε βαριές ποινές και σε αρκετές εκατοντάδες αυτοί που καταδικάστηκαν σε θάνατο και εκτελέστηκαν. Και το πιό τραγικό πολλοί από αυτούς που εκτελέστηκαν για «φόνους» που οι δολοφονηθέντες ζούσαν ή και ζούν ακόμα και σήμερα.

Η Αριστερά δεν ηταν ποτέ κράτος. Ενώ η Δεξιά και κατά τη διάρκεια της κατοχής και κατά τον εμφύλιο πόλεμο, αλλα και μετά ειχε και ηταν κράτος και εγκλημάτισε παντιοτρόπως και νομίμως και παρανόμως. Ειχε όργανα απονομής δικαιοσύνης, Εισαγγελείς, Δικαστές, Αστυνομία, Χωροφυλακή, στρατό και σκότωνε. Πόσοι δεν πήγαν στο απόσπασμα για ενα κουπόνι εράνου ή σαν σρτατολόγοι ή τους βρήκαν κάποιο αιχμιρό ή πιστόλι. Πόσοι δεν σκοτώθηκαν με το πρόσχημα «αποπειραθέντες να δραπετεύσουν και εφονεύθησαν»...

Υστερα απ τη νίκη του Τσιώρτσιλ και την συμπαράταξη ολων των Ισμών που πολέμησαν με εμπάθεια, μίσος και εκδικητική μανία, με όλα τα μέσα και με πρωτοφανή αγριότητα και απονθρωπιά τους μαχητές και τις μαχήτριες της ΕΑΜικής Αντίστασης και του ΔΕΣ, το μεγαλύτερο μέρος το αποτελούσαν οι Αντιστασιακοί που κατόρθωσαν να επιζήσουν καταφεύγοντας στο βουνό. Που δεν βρέθηκαν στο σπίτι την ώρα που πήγαν να τους συλλήβουν και για μήν τους συλλάβουν έφυγαν στο βουνό.

Βέβαια, το φαινόμενο αυτό δεν εμφανίστηκε μόνο στη δική μας περίπτωση. Η παγκόσμια ιστορία ειναι γεμάτη από παραδείγματα που διδάσκουν πως κάθε σύγκρουση που τελειώνει με ήττα ο ηττημένος δέχεται τα ομαδικά πυρά, οχι μόνο από τον νικητή- αντίπαλό του, αλλα και πολλών από εκείνους που με εθνουσιασμό αλλά χωρίς πραγματική πίστη στον αγώνα ή και για λόγους υποκειμενικούς συμμετείχαν ή τον στήριζαν. Ολοι αυτοί εχθροί και φίλοι, ρίχνουν στη νικημένη Αντίσταση, ολοκληρωτικά τις ευθύνες για ό,τι κακό και άσχημο συνέβει στον τόπο. Βρίσκουν τα πάντα στραβά και ανάποδα, καταδικάζουν την κάθε τους πράξη. Αυτοί που βάζοντας τα ταξικά και προσωπικά συμφέροντα πάνω απ τα εθνικά δεν δυστάζουν να μειώσουν την προσφορά του λαού. Να την παραουσιάζουν μικρότερη από ό,τι ηταν στην πραγματικότητα. Να ρίχνουν λάσπη σε ενα μεγαλούργημα του λαού, τη στιγμή

που γνωρίζουν πως αλλα κράτη που δεν κάνανε ή ειχαν μικρή Αντίσταση λένε και υπερβολές ακόμα προκειμένου να μεγενθύνουν το μέγοθος της προσφοράς, μια και η Αντίσταση ηταν το βασικό μέτρο για την απελευθέρωση, η συμμετοχής στον αντιφασιστικό αγώνα και την ήττα του άξονα.
Τη στιγμή λοιπόν, που οι αλλοι λαοί την επικαλούνται και την πρόβαλαν στεντόρια τη φωνή, η δοσίλογη δεξιά στην Ελλάδα οχι μόνο την μηδενίζει αλλά και την αρνήθηκε. Δεν λείπουν και αυτοί που της αποδίδουν πρόθεση...Ο υπαινιγμός αυτός εχει πολλούς αποδέκτες και αρκετές μεταφράσεις. Οι άνθρωποι αυτοί που παραβλέποντας ή αμφισβητώντας τους όποιους αγώνες και θυσίες χρειάστηκαν να κάνουν οι αγωνιστές ξεχνούν ή κάνουν πως δεν καταλαβαίνουν οτι αγώνες χωρίς όνειρα, ιδανικά και οράματα, μα και φιλοδοξίες ακόμα δεν γίνονται.

Η ζωή διδάσκει και η ιστορία επιβαιώνει οτι σκέψεις, πράξεις και εγκλήματα σαν αυτό που διάπραξε το μεταπολεμικό κατεστημένο να απαρνηθεί εναν λαϊκό και αξιοθαύμαστο αγώνα και να μετατρέψει ώς δια μαγείας τους μέν συνεργάτες των κατακτητών, φανερούς και κρυφούς σε μεγάλους «πατριώτες». Σε «ήρωες» τους Λάμπου, Παρθενίου, Κουρεμπανά, Μπουραντά κλπ, τους οποίους κατά τον συνήρος τους κ Κουλουμβάκη «Η πατρίς(πρέπει) να τους ευγνωμμνει » και τους πατριώτες, τους αγωνιστές της λευτεριάς, και του αντιφασιστικού αγώνα. Αυτούς που αγωνίζονταν, μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και που αποτελούσαν το μεγαλύτερο ποσοστό του ελληνικού λαού, σε «απάτριδες» και «προδότες». Βέβαια, το αίσθημα κατωτερότητας και της εκδίκησης, οδηγεί σε πράξεις σκοπιμότητας οχι ομως στο βαθμό να απορνηθεί την προσφορά των αγωνιστών και να τους καταδικάζει συλίβδην σε ποινές που μόνο τυφλωμένη από μίσος και εμπάθεια ταξική θα μπορούσαν να τις δικαιολογήσουν.
Το μετακατοχικό κατεστημένο, αφού δεν ειχε αυτό την πρωτοβουλία της Αντίστασης, όπως στις άλλες ευρωπϊκές χώρες και συνεπώς δεν έγραψε αυτό την τετράχρονη αξιοθαύμαστη κατοχική ιστορία, ενήργησε με το σκεπτικό αφού δεν «ειμαι εγώ δεν μπορεί να ειναι αλλος κανένας». Εξαπέλυσε πογκρόμ, επίβαλε σιωπή τάφου και δεν άφησε ούτε ενα κερί να φωτίσει το όλεθρο, τον πόνο, τα δάκρυα και το σκοτάδι που άφηναν πίσω τους τα ανεξέλεκτες φουσάτα των συμμοριών, το ανεύθυνο και άρτια οργανωμένο παρακράτος με στηρίγμα και αρωγή όλων των ιδεολογικών και κατασταλτικών μηχανισμών του επίσημου κράτους. Δεν σκέφτηκε πέρα απ τα άμεσα προσωπικά και ταξικά συμφέροντα τα μελλοντικά εθνικά συμφέροντα. Π.Χ, δε σκέφτηκε οτι αυτόν το λαό που αγνόησε και που οχι μόνο διέγραψε τους πατριωτικούς του αγώνες αλλά και τον κακοποίησε με τον πιό βάναυσο και απάνθρωπο τρόπο οτι σαν χώρα μπορεί κάποτε να διατρέξει κάποιον κίνδυνο και να χρειασθεί να κληθεί ξανά να πολεμήσει οπως συνέβει το 1974 στον Εβρο και την Κύπρο τον Εισβολέα ή να αγωνιστεί για την πτώση της χούντας του 1967.
Σε μια τέτοια περίπτωση τί να θυμιθεί ο αγωνιστής λαό της κατοχής; Οταν του εχουν αμφισβήτηση, απόρριψη, διαστρεύλωση, και διαγραψεί την προσφοράς και την εν γένει συμπεριφορά του κράτους απέναντι στους αγωνιστές της Αντίστασης στα χρόνια της κατοχής, ποιό εστω ηθικό κίνητρο του αναγνωρίστηκε για εκείνον τον σκληρό, μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα του αναγνωρίστηκε ωστέ να ξανασηκωθεί με τον ίδιο ενθουσιασμό και αυτοθυσία να αγωνιστεί; Αυτά για το κατεστημένο ειναι ψίλα γράμματα. Εκείνο που κάθε

φερά προέχει σε αυτές τις περιπτώσει ειναι τα προσωπικά και ταξικά συμφέροντα. Για να διασφαλισθούν αυτά έπρεπε να μην γίνει γνωστή στο λαό η γύμνια του, η συνεργασία με τους κατακτητές και ο προδοτικός ρόλος των ανθρώπων της τάξης.
Ειναι βέβαια κοινοτοπία αλλα πρέπει να ειπωθεί. Η συκοφαντία και το ψέμα ειναι τα βασικά όπλα στα οποία καταφεύγει αυτός που δεν εχει το δίκαιο με το μέρος και κυρίως αυτός που νοιώθει οτι βρίσκεται μειονεκτική θέση. Η Αντίσταση κατασυκοφαντήθηκε από πολλούς και με πολλούς τρόπους και μέσα. Κάθε νίκη εχει και τους «ήρωες», αυτούς που «θυσιάστηκαν» αυτοί και οικογένειές τους για την «πατρίδα». Επρεπε λοιπόν οι «νικητές» παράλληλα με τους διωγμούς, την τρομοκρατία και τη συκοφαντία να κατασκευάσει και τους αντίστοιχους με το μέγεθος της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης σε προσφορά και θυσίες «ήρωες».
Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, σαν δημιούργημα του ίδιου του λαού, ηταν και παραμένει για το λαό δεδομένη και αναμφισβήτητη και στο εξωτερικό την παραδέχονταν, οτι ηταν ανάμεσα στις Αντιστάσεις η πιό μαζική, καθολική και απ τις μαχητικότερες. Ενω λοιπόν, αυτή ηταν η πραγματικότητα η δοσίλογη Δεξιά μή θέλοντας να αναγνωρίσει οτι σε αυτό το εθνικό μεγαλείο και την ανά τον κόσμο δόξα πρωτοστάτησαν οι κομμουνιστές οχι μόνο την αρνήθηκε με το επιχείρημα οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση, αλλα και προκειμένου να την εξοντώσει την οδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο. Αν προς στιγμή δεχθούμε οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση οπως ισχυρίζεται και σήμερα ακόμα η Δεξιά τότε αναρωτιέται ο καθένας ποιός την έκανε αυτήν την μεγαλειώδη Αντίσταση που την θαύμασαν στα πέρατα του κόσμου και της επιδαψίλευσαν επαίνους οι Αρχηγοί των κρατών του αντιφασιστικού αγώνα;
Με πολύ ελάχιστες δίκες και καταδίκη μερικών επώνυμων δοσιλόγων έκλεισε το θέμα της κάθαρσης του δοσιλογισμού. Για το πώς έγιναν οι δίκες και με το σκεπτικό που έγιναν υπάρχουν δυό αγορεύσεις συνηγόρων εκείνης της εποχής που οχι απλως προιδεάζουν αλλα πείθουν για τον τρόπο της διαξαγωγής. Ο συνήγορος Κώσταντίνος Τσουκαλάς αγορεύοντας στη δίκη του Μπουραντά είπε επι λέξη: «Με την απόφασίν σας, κύριοι δικασταί, δεν πρόκειται να δικάσετε τον Μπουραντάν, που οπωσδήποτε θα τον αθωώσετε και που με το σκεπτικόν της αποφάσεώς σας οφείλετε να εξάρετε τους ευγενείς αγώνας του. Αλλα πρόκειται να δικάσετε μεταξύ ημών, δηλαδη της πολιτικής πλευράς του Μπουραντά και των ανθρώπων του και της αντιθέτου πολιτικής πλευράς...».Και γνωστός συνήγορος του Μπουραντά Κουλουμβάκης στην αγόρευσή του καταλήγει : «Η παρτίς τους ευγνωμονεί!!!». Στη δίκη του Τσολάκογλου και του Ράλλη αυτοί που πήγαν μάρτυρες υπερασπίσεως ηταν πολιτικοί. τους οποίους ο Ράλλης, προκειμένου να σταθούν στο ύψος των «περιστάσεων» τους απείλησε με αποκαλύψεις...
Ηταν τόση η αγανάκτηση και η αγωνία του λαού για το πού θα οδηγηθεί η χώρα αν συνεχίσει αυτή η ηθική κατάπτωση και αποσύνθεση, αυτή η αναφανδών εύνεια και η ατιμωρησία προς τους πρωτεργάτες του δοσιλογισμού, που υποχρέωσε τον υφυπουργό των εξωτερικών της Αγγλίας κ Μάκ Νήλ να έρθει στην Ελλάδα για να «ερευνήσει την κατάσταση». Σε τέτοια τραγική κατάσταση ειχαν φτάσει τα πράγματα, που αν δεν ειχε σκοπό να καλύψει του ηθικούς και φυσικούς αυτουργούς ο κ Μάκ Νήλ, αβίαστα θα διαπίστωνε πως η ελληνική Δεξιά, κακοαναθρεμένη και κακομαθημένη από τους Τόριδες και τον Τσιώρτσιλ, τις μηχανοραφίας του κ Λύπερ, τα τάνκς, τα καράβια και τα Αεραπλάνα του κ Σκόμπυ, έκαναν ό,τι ηταν απαραίτητο να

επανέλθει η χώρα πλησίστια στην 4ο Αυγ/τιανή περίοδο για την οποία τόσο πολύ συνέβαλε για την επικρατησή του το 1936, καθώς και το γεγονός οτι το νεοφασιστικό καθεστώς που η νέα αγγλική κατοχή μετά τη Βάρκιζα ειχε επιβάλει.

Οπως η σεπτή Ιεραρχία της Εκκλησίας έκανε το καθήκον της Ον ταξικά ετάχθει, ετσι και η Ιεραρχία της Δικαιοσύνης δεν περαξέκλινε και αυτή απ το ταξικό της καθήκον και τις φιλοδοξίες να αναλάβουν σαν αντάλλαγμα απ το καθεστώς τις θέσεις προέδρων στον Αρειο Πάγο, Συμβούλιο Επικρατίας, υπηρεσιακοί Πρωθυπουργοί και Πρωθυπουργοί στις κατά καιρούς δικτατορίες-Κόλλιας το 1967 κλπ.

Το ταξικό της καθήκον και τα δικά της πιστεύω η Ιεραρχία της δικαιοσύνης τα εξέφρασε με τις ιστορικές αποφάσεις των δικαστηρίων αμέσως μετά την απελευθέρωση. Βέβαια την κύρια ευθύνη την ειχε η εκάστοτε μεταπολεμική κυβέρνηση. Το πρόβλημα ομως ειναι πως η ίδια η ιεραρχία χρησιμοποίησε και κυρίως πώς εφάρμοσε αυτήν την ευθύνη που της ανατέθηκε. Το να ζητήσει κανείς σήμερα, ευθύνες απ τη μεταδεκεμβριανή δικαιοσύνη ειναι σα να ζητά το λόγο οχι απ το χιόνι γιατί ειναι άσπρο, αλλα από τη νύχτα γιατί ειναι μαύρη.

Ολόκληρη η Ευρώπη, αμέσως μετά τον πόλεμο ειχε κηρύξει εναν ασταμάτητο πόλεμο κατά της προδοσίας και του δοσιλογισμού. Παντού η λέξη «πρόδοτης του έθνους» και «δοσίλογος» σήμαιναν ανεξίτηλο στίγμα. Η Γαλλία δεν δίστασε να δικάσει σε θάνατο εναν άλλοτε εθνικό της Στρατάρχη και τις πρώτες μέρες της απελευθέρωσης της Γαλλίας, δέκα και πλέον χιλιάδες δεδηλωμένοι προδότες καταδικάστηκαν σε θάνατο. Στην Ελλάδα έγινε ακριβώς το αντίθετο. Η εθνική προδοσία και ο δοσιλογισμός στηριγμένοι στα αγγλικά όπλα ειχαν κατακτήσει το κράτος και ειχαν κηρύξει πόλεμο ενάντια στο έθνος. Ειχαν διαβρώσει και κυριαρχούσαν στον κρατικό μηχανισμό και κρατούσαν δέσμια τη δικαιοσύνη.

Ο δοσιλογισμός στην Ελλάδα, μπορεί το ποσοστό να μην ηταν μεγάλο ειδικά στο λαό. Στα υψηλά ομως ιστάμενα κλιμάκεια ηταν καραμπινάτος. Εβγαζέ μάτι που λέει ο λαός. Για να μπορέσει να εξαπολύσει τη στρατιά των συμμοριών και να θέσει και το επίσημο κράτος αρωγό τους, έπρεπε να κρατήσει τα προσχήματα. Και ο μόνος τρόπο να το πετύχει αυτό ηταν να κάνει κάποια εστω χοντροκομένη προσπάθεια αυτοκάθαρσης για να σκεπαστούν οι πομπές και οι ανεξίτηλες πληγές που προξένησε ο δοσιλογισμός στη χώρα και να μήν λέει η Αριστερά και ειδικά οι κομμουνιστές οτι μεταπολεμικό κράτος ήταν κράτος δοσιλόγων.

Οπως σε όλη την Ευρώπη ειχα συγκροτηθεί ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων, έτσι και στη «δημοκρατική» Ελλάδα συγκροτήθηκαν τα «Ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων». Με τη συγκρότηση των ειδικών δικαστηρίων, ο λαός δίκαια πίστεψε και περίμενε οτι ειχε προβάλει στον ορίζοντα αργά και διστακτικά μεν αλλά αποφασιστικά θα λειτουργούσε επιτέλους η Εθνική Νέμεση, για να καθαρίσει την κόπρος του Αυγίου, διασώζοντας έστω μερικά κουρελάκια δικαιοσύνης και εθνικής αξιοπρέπειας.

Τα «Ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων αποδέιχθηκαν καταπληκτικά τετατροαυγουστινά φυτώρια με τις ιστορικές αποφάσεις. Υστερα από την πρώτη μεγαλειώλδη πρώτη δίκη των Κούϊσλινγκς πρωθυπουργών και υπουργών, ήρθε η αλλη ιστορική απόφαση της δίκης Λάμπου-Παρθενίου-Κουρεμπανά και Σία, που επιβεβαίωσε για πιό ακριβώς λογο συγκροτήθηκαν τα «ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων».

Μέχρι την ημέρα που θα έβγαζε την απόφαση στο Β! Δικαστήριο που δίκαζε τους δημίους της Ειδικής Ασφάλειας, απ την ανασυγκροτημένη δεξιά μετά τις 12 του Φλεβάρη του 1945, δηλαδή μέσα σε δέκα μήνες απ τη συμφωνία της Βάρκιζας ειχαν δολοφονηθεί και τραματισθεί 5.677, βασανισθεί 28.450 και συλλεφθεί 70,528 πολίτες.Το Β! Δκαστήριο Δοσιλόγων με την απόφασή στάθηκε ομολογουμένως στο ύψος του. Απο τους δέκα εννέα κατηγορούμενους καταδίκασε δύο σε θάνατο, τρείς σε ισόβια, ενα σε είκοσι χρόνια, ενα σε δύο χρόνια, ενα σε ενα χρόνο, αθώωσε τους ένδεκα τέσσερες απ τους οποίους δικαστηκαν ειρήμην. Ακολούθησε η δίκη του εθνομάρτυρα Ν Μπουραντά. «Μηχανοκίνητο κτήνος» τον ονόμαζαν οι Αθηναιοι. Ηδιαδικασία υπήρξε συνοπτική σε ενα ακροατήριο αποκλειστικά από μπουραντόπουλα, ήρωες των ταγμάτων ασφαλείία και της Ειδικής Ασφάλειας που ολοι μαζί καμάρωναν για τον αρχηγό τους.

Βέβαια, όλες οι δίκες των δοσιλόγων ηταν ξεχωριστές και κάθε μιά ειχε τη δική της ιδιομορφία. Αυτή ομως του Μπουραντά, του Δάγκουλα, κλπ, ειχαν μερικές ξεχωριστές ιδιομορφίες. Ο Μπουραντάς ηταν ο άνθρωπος του Μανιαδάκη, φύλακας άγγελος του καθεστώτος της 4ης Αυγ/του. Σε αυτόν φεύγοντας ο Μανιαδάκης του ειπε «το νού σου στο καθεστώς». Ηταν αυτός που όταν τον όπλισαν οι Γερμανοί, σαν αντάλλαγμα του ζήτησαν να τους «φέρει τόσα κεφάλια οσες σφαίρες του έδωσαν». Αυτός που με μιά δύναμη πυρός ιση με μιά μεραρχία πρωτοστατούσε στα μπλόκα της Κοκκινιάς της Καισαριανής κλπ. Αυτός που οταν περάδινε τους πατριώτες στους Γερμανούς για να τους εκτελέσουν, παζάρευε τη συνείδησή τους: «Ελλα να σε κάνουμε δικό μας. Αλλιώς θα σε φάϊ το χώμα της Καισαριανής!» Και οταν το χώμα της Καισαριανής τους έτρωγε, έλεγε στις γυναίκες τους «Αντε να τους κάνεις κόλυβα...».

Αθώος ο Μπουραντάς, που στην ενυπόγραφη επίσημη αναφορά του στη Διεύθυνση της Ασφάλειας (13.7.44) αναφέρει επι λέξη :«Αναλαβών την πρωτοβουλίαν της επιχειρήσεως, ηδυνηθήν τη συνδρομή τμήματος τσολιάδων και ομάδας Γερμανών της υπηρεσίας των ΕΣ ΕΣ να εξουδετερώσω την αντίστασην των αμυνομέων...». Πρόκειται για το φρούριο της οδού Μπιζανίου, όπου τα αδάμαστα παλικάρια έγραψαν-με το αίμα της νεανικής ζωής τους-την ηρωϊκότερη σελίδα μιά από τις καλύτερες της ελληνικής Εθνικής Αντίστασης. Ο Μπουραντάς διηγείται οτι οταν κάλεσε μαζί με τους Γερμανούς του, τους αποφασισμένους ΕΠΟΝίτες να παραδοθούν, αυτοί απάντησαν: «Οι ΕΛΑΣίτες Δεν Παραδίνονται!».Και προτίμησαν να πεθάνουν και οι ένδεκα απ το χέρι του Μπουραντά των ΕΣ ΕΣ παρά να παραδοθούν.

Με τον τρόπο που έγιναν οι ελάχιστες δίκες δοσιλόγων και οι αποφάσεις που εξέδοσαν τα ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων η ιερή υπόθεση του καθαρμού απ τον δοσιλογισμό, ειχε μεταβληθεί σε αναίσχυντη κωμωδία και κοροϊδία του λαού. Οι δίκες αυτές ενώ έγιναν με το σκεπτικό να καθησυχάσουν την ελληνική και παγκόσμια κοινή γνώμη ο ελάχιστος αριθμός που δικάστηκαν και καταδικάστηκαν σαν δοσίλογοι και οι ποινές που επέβαλαν ειχαν εξεφτελίσει το έθνος μας στα πέρατα της οικουμένης και μετέτρεψε το μεταδεκεμβιανό κράτος σε κράτος δοσιλόγων.

Ενώ τα «ειδικά δικαστήρια δοσιλόγων» ηταν ελάχιστα δίκαζαν και δεν καταδίκαζαν. Εκτακτο στρατοδικείο υπήρχε σε κάθε πρωτεύουσα του Νομού και όλα ειχαν μετατραπεί σε βιομηχανία παραγωγής θανάτου. Τα έκτακτα καταδίκαζαν χωρίς να δικάσουν. Αποδεκάτιζαν τη γενιά του 1920-40 και του 1930-40. Ολόκληρη η Εθνική Αντίσταση ειχε κηρυχθεί εκτός Νόμου! Αυτή τη

φορά δεν θα γλύτωνε. Βασικός και κύριος στόχος. Να διαλυθεί-κονιορτοποιηθεί το ΕΑΜ, να σβήσει μια για πάντα η ανάμνηση του ΕΛΑΣ! . Να ξεχαστεί οτι υπήρχε στην Ελλάδα κάποτε ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση.
Βέβαια, η Ελλάδα έκανε «αντίσταση»
Η δήλωση μετανοίας, για τους κρατούντες ήταν το πιό μεγάλο και πολίτιμο αγαθό. Με αντάλλαγμα για τον μκροποινίτη λευτεριά και για τον θανατοποινίτη ζωή και μείωση της ποινής του βαρύ ποινίτη. Βλέπουμε οτι αντίτιμο της δήλωσης συνοδεύοντα με αρκετά και αξιοθαύματα πλεονεκτήματα α) Με αναστολή της εκτέλεσης και οταν ακόμα βρισκόσουν στο νεκροθάλαμο της εκτέλεσης β) Μείωση της ποινής, απο θάνατο σε ισόβια ή και σε μικρότερη ποινή και την παραγραφεί του αδικήματος ακόμα γ) ο μικροποινίτες αν έκαναν τη δήλωση σε λίγες μέρες έπαιρναν τα μπογαλάκια και σπίτι.
Εκτός απ την «εθελοντική» υπήρχε και η καταναγκαστική δήλωση. Αυτή άρχιζε απ την ασφάλεια, με βασανιστήρια και υποσχέσεις για μη προσαγωγή στη δίκη για παραγραφεί του «αδικήματος» όποιο και αν ηταν αυτό. Συνέχιζε στο στρατοδικείο από έδρας με την απειλή-προτροπή «ειναι κρίμα να φάς το κεφάλι σου, ενώ μπορείς να χαρείς την...».Με προτροπή του οικογενειακού περίγυρου να ασκήσουν πίεση κλπ. Και με περισσότερη ένταση και απανθρωπιά στην φυλακή και την Μακρόνησο.
Ορισμένες φορές εκτός απ τις απειλές το έριχναν και στο συμπονετικό: Δε σκέφτεσαι την καημένη τη Μάνα σου που τόσες και τόσες θυσίες έκανε για σένα να σε μεγαλώσει, να εχει τώρα και την αγωνία σου, που ξημερωβραδιάζει περιμένοντας να σε δεί κοντά της για να δεί και αυτή η καημενούλα μια άσπρη μέρα, η τη γυναίκα και τα παιδιά που τα άφησες στους πέντε δρόμους, ενώ στο χέρι σου ειναι να τακτοποιηθείς και να πάς κοντά τους. Βέβαια για τις γυναίκες τις περισσότερες φορές όταν τις επικαλούνταν άφηναν πάντα διάφορα υπονοούμενα...Πρέπει και για το δικό της καημό, μα και για το δικό σου μέλλον να φροντίσεις για τον αποχαρακτηρισμό σου. Και επειδή το έργο της «καθυπόταξης» δεν ηταν εύκολη υπόθεση. Δεν ακολουθούσε το ρυθμό που ειχαν προγραμματίσει οι εμπνευστές έμπαινε σε κίνηση και η κρεατομηχανή. Το έργο της κρεατομηχανής ενισχύονταν πάντα και με απειλές που το περιεχόμενός τους ηταν ο προπομπός για το τί ακολουθούσε...«Οσοι εξ υμών δεν ήθελον ακούσει τη φωνή της πατρίδος και απερισκέπτως» ήθελον εμμείνει εις τας αντεθνικάς και αναρχικάς των αντιλήψεις, σας δηλώνουμε οτι θα σας σπάσουμε τα κόκκαλα με τη βαριά. Θα πεθάνετε, κατά τρόπον τον οποίον ούτε η φαντασία σας δεν δύναται να συλλάβει. Σας επαναλαμβάνουμε : Οτι γνωρίζατε εις το παρελθόν και οτι εζήσατε ως κρατούμενοι υπό της χωροφυλακής ξεχάστε το. Νικητής ειναι ο εθνικός στρατός και στρατός δεν παίζει. Σας δηλώνουμε οτι εμεις κυβερνάμε! για αυτό λάβετε τας αποφάσεις σας. Ολοι να προσέλθετε εις την σκηνήν του Α2 Γραφείου και να υπογράψετα τας ετοίμους δηλώσεις.
Οσοι από εσας κάνετε την απρονοησίαν να μην προσέλθετε μέχρι την τρίτην απογευματινήν στο Α2, να τακτοποιηθείτε, θα πεθάνετε με τα πιό ωμά βασανιστήρια. Θα σας λιώσουμε σαν τα σκουλίκια. Η μέθοδος τους βασανισμού όμως και του ομαδικού ξυλοδαρμού αποδείχθηκε ατελέσφορη. Οσο πιό φρικτά γίνονταν τα βασανιστήρια τόσο πιό πολύ δέναμε μεταξύ μας και ειδικά οι μελλοθάνατοι.
Στην Ελλάδα έγινε «αντίσταση»! Την Αντίσταση ομως. Την πραγματική Αντίσταση, αυτήν που για να συμμετάσχεις σε αυτήν έπρεπε να βάλεις υποθήκη την ζωή τη δική σου και της οικογενεία σου. Την Αντίσταση αυτή την

έκαναν οσοί συμμετείχαν στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο. Στο ΕΑΜ. Την έκανα ο ανώνυμος λαός μέρος του οποίου ειχαν συλλάβει, βασανίσει δολοφονήσει εκτελέσει, στείλει στις εξορίες και τις φυλακές. Με την λευκή τρομοκρατία επέβαλαν σιγή τάφου. Ελεγξαν λόγο και σκέψη. Ενα βαρύ και πυκνό μολυβαίνιο πέπλο σκέπασε την Ελλάδα απ άκρου σ άκρου. Με τις χιλιάδες των συλλήψεων αμέσως μετά τη βάρκιζα και τα απάνθρωπα βασανιστήρια απέσπασαν αρκετές δηλώσεις μετανοίας και με τον εμφύλιο έστειλαν χιλιάδες στον Αγιο Πέτρο. Το ίδιο και με τα εκτελεστικά αποσπάσματα και τις καθ οδόν εκτελέσεις.

Τα ξερονήσια ομως ηταν γεμάτα και στις φυλακές επικρατούσε το αδιαχώρητο. Η ύπαρξη αυτών ακριβώς των χιλιάδων πολιτικών κρατουμένων ειναι που δεν μπορούσε να ακοκρύψει απ την παγκόσμια κοινή γνώμη και να δεχθεί ο λαός οτι την «αντίσταση» την έκαναν οι συνεργάτες, οι δοσίλογοι, οι απόντες και οι μαυραγορίτες. Για γίνουν «πιστευτοί» οτι πράγματι την «αντίσταση» την έκαναν οι «Ταγματασφαλίτες» και οι διάφοροι εθνοϊσμοί συνεργάτες και πολέμιοι της Αντίστασης, έπρεπε να μήν υπάρχουν οι πραγματικοί Αντιστασιακοί κρατούμενοι. Αυτοί που επιμένουν οχι μόνο να μην κάνουν δηλώσεις μετανοίας ακόμα και με αντάλαγμα τη ζωή και την άμεση απόληση απ την εξορία και την αποφυλάκιση. Με την εμονή στα ιδανικά και τα οράματα της Αντίστασης και η παραμονή στις εξορίες και τις φυλακές οχι μόνο εμπόδιζαν αλλα και απέκλειαν την ανακήρυξη των πιό πάνω σε «αγωνιστές» της Αντίστασης. Η σύλληψη, η καταδίκη και η κράτησή τους για την συμμετοχή τους στην Αντίσταση το επιβεβαίωνε την ιδιότητα του Αντιστασιακού.

Παρά το γεγονός οτι μας χαρακτήρισαν «εγκληματίες» και ποινικούς, η δήλωση μετανοίας, ηταν αυτή που εμπόδιζε το μεγολοπίβολο έργο ενταφιασμού της Αντίστασης και ανακήρυξη σε «αγωνιστές» τους «ταγματασφαλίτες», τους εθνοκτόνους ισμούς και τους μεταβαρκιζιανούς συμμορίτες. Αυτό ακριβώς το γεγονός ηταν που έκανε τόσο πολυπόθητη και «ακριβή» την δήλωση μετανοίας και για να την αποσπάσουν εκτός απ τη ζωή που χάριζαν και την απόλυση χρησιμοποιούσαν τα πιό βάρβαρα και απάνθρωπα μέσα.

Η σήψη μας στο τσιμέντινο κελί, μας αγκαλιάζε, μας έσφιγκε, μας έπνιγε. Στραφταλίζει ο ιδρώτας στο κιτρινισμένο απ την κλευσούρα μέτωπο. Κάθε πόρος του είναι μας δονείται, συνταράζεται το κορμί. Πλησιάζει να χτυπήσει το καμπανάκι. Ο παγωμένος Βορριάς, περουνιάζει τα κόκκαλα και η ανάσα του Νότου νερουλιάζει το αίμα. Ο αθάνατος θάνατος στήνει το δοξάρι. ϊδιο κοτσίφι στη ξόβεργα. Η ζήσει πεταρίζει, απλώνει τα φτερά του. Περιμένει μέσ την ατελείωτη σιωπή. Το σύννεφο του θανάτου μας σφιχταγκαλιάζει. Αισθανόμαστε οτι πλησιάζει η ώρα που θα μπούν οι μηχανές τις «παραγωγής» σε κίνηση. Πρέπει να βγεί το πλάνο του εικοσιτετραώρου. Πόσοι και ποιοί παραμένει άγνωστο ακόμα. Πάντος οι μηχανές παραγωγής θανατοποινιτών, ισοβιτών και βαρυποινιτών λειτουργούν οχι μόνο στο φούλ αλλα και σε εικοσιτερτάωρη βάση. Κάθε Νομός εχει την δικό του εκτακτο στρατοδικείο. Τη δική του θανατομηχανή.

Ο εμφύλιος πόλεμος βρισκόταν στο τέρμα του και οι άνθρωποι βιάζονταν. Ο χρόνος που τους έμεινε ηταν λίγος και αυτοί που έπρεπε να βγούν απ την μέση πολλοί. Δεν τους αρκούσε το έργο της πολεμικής μηχανής και οι βομβαρδισμοί με τις Αμερικανικές βόμβες Ναπάλμ. Αυτές τις χιλιάδες νεκρούς δεν τους έβλεπε ο λαός. Τα στρατιωτικά ανακοινωθέντα λιγόλογα, λογοκριμένα και επιγραμματικά. Μα ούτε και αυτούς που ξεπάστρευαν τις

νύχτες οι διάφορες συμμορίες ειχα μεγάλη απήχηση στον κόσμο. Ηταν τοπικά φαινόμενα. Αυτό που τρομοκρατούσε τον κόσμο ηταν οι εκτελέσεις και οι βαριές ποινές. Ενώ ο αλληλοσκοτωμός περιορίζονταν στους χώρους διεξαγωγής των εχθροπραξιων και οι καθ οδόν δολοφονίας ειχα απήχηση μόνο στους χώρους που γίνονταν, οι καταδίκες σε θάνατο και σε μεγάλες ποινές, που εκτεταμένα δημοσιεύονταν στον εθνικό και τοπικό τύπο, ειχε τεράστια απήχηση στην ψυχολογία του λαού. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο οι συλλήψεις, οι καταδίκες και οι εκτελέσεις ηταν καθημερινό φαινόμενο.
Επειτα κάποια μέρα ο εμφύλιος οσον ούπο θα τελείωνε και μάλιστα κατά τα προβλεπόμενα με «νίκη», μια νίκη ομως που έπρεπε οχι μόνο να ειναι αισθητή στο λαό, αλλα και να διασαλίσει και μια εξουσία μακρόχρονη και αναμφισβήτητη. Για να μήν τολμήσει κάποιος να σκεφτεί οτι μπόρο ηταν και πέρασε. Μπρός λοιπόν, να ξαναμπούν σε κίνηση και δράση οι οργανώσεις τα χτυπήματα ηταν κέραια και αποφασιστηκά. Οι λίγες ελπίδες που είχαμε χάθηκαν. Δυσάρεστα μηνύματα μας ερχονταν από παντού. Το υπουργείο ειχε δώσει εντολή να δώσει μια ακόμα μαχή με τους κρατουμένους γενικά και τους μελλοθάνατους ειδικά, αφού με αυτούς το αντάλλαγμα-δήλωση-ειχε μεγαλύτερη ανταλλάκτική αξία τη ζωή. Αρχισε ο πόλεμος των νεύρων. Η κυβέρνηση ήξερε πως αφού τελείωσε ο πόλεμος δεν ειναι δυνατόν να συνεχίσουν οι εκτελέσεις. Επρεπε συνεπώς να αλλάξει τις μορφές των εκτελέσεων. Η καλύτερη και αποδοτικά δοκιμασμένη μέθοδος ηταν η αυτοκτονία. Στις ασφάλειες ηταν εύκολη η εκπαραθύρωση. Στα κρατητήρια και τη Μακρόνησο το ίδιο. Στις φυλακές όμως; Το λόγο τώρα τον εχει ο ψυχολογικός πόλεμος. Το κλίμα. Η ατμόσφαιρα. Το άγχος της επικείμενης εκτάλεσης. Στόχος η ψυχή, το συναίσθημα και το κουράγια. Πόσο θα αντέξουν την αγωνία του θανάτους. Μεχρι πότε τα αντέξουν τα νεύρα τους. Κάποια στιγμή θα καταρεύσουν. Θα σπάσουν ανθρωποί ειναι δεν ειναι από ατσάλι. Οσο ιδεολογικό υπόβαθρο, πείσμα, περηφάνεια και αν εχουν σαν άνθρωποι αγαπούν τη ζωή και τα αγαπημένα του πρόσωπα. Η δυνατότητα να σώσουν τη ζωή τους δώθηκε, δεν μένει παρά να κάνουν χρήση.
Οσον αναφορά τις μεθόδους που χρησιμοποιούσαν ήταν πολλές. Δεν διέφεραν απ αυτές των ασφαλειών εκτός απ το ότι στη φυλακή ο χρόνος της προσπάθειας ηταν απεριόριστος. Για να την αποσπάσουν όμως οταν δεν ήταν «εθελοντική» δεν άφηναν ανεκμετάλλευτη την παραμικρή ευκαιρία. Αν Πχ κάποια μέρα ήσουν άκεφος σε καλούσαν στη διεύθυνση μια δυό τρεις φορές και σου θύμιζαν τις χαρές της ζωής και τα πλεονεκτήματα που «προσφέρει» η πολιτεία με αντάλλαγματα τη δήλωση, ενω στο μεταξύ προκειμένου να προκαλέσουν σύγχυση ή και υπόνοιες ανάμεσα στους συγκρατούμενους ο μηχανιαμός άφηνε διάφορα κάθε φορά υπονοούμενα....Πολλές φορές κρατούσαν κάποιο γράμμα που η λογοκρισία έκρινε οτι το οικογενειακό περιβάλλον προτρέπει...σε θέλει κοντά του...σε έχουν ανάγκη...ή οτι η γυναίκα σου... κλπ.Το ρεφρέν ηταν πάντα το ίδιο. Αν υπήρχε κάποια διαφορά στη συμπεριφορά και τη μέθοδο αυτή ειχε σχέση με το μέγεθος της ποινής. Στους κάτω από τα είκοση χρόνια έλεγαν οτι μπορούν να πάνε κοντά στα αγαπημένα πρόσωπα, στους ισοβίτες θα εισηγηθούν τη μείωση της ποινής σε ελάχιστα χρόνια και στους θανατοπινίτες που οι αφορμές να τους καλέσουν στο Γραφείο «εθνικής επαναπροσαρμογής» ηταν πολύ περισσότερες: οτι απορρίφθηκε η αίτηση αναστολής της ποινής, οτι αυτές τις μέρες θα περάση η αίτηση στο Συμβούλιο χαρήτων, οτι βρίσκεται στο Γραφείο του Υπουργού, με αποκορύφωμα οτι ο Υπουργός υπόγραψε την εκτέλεσή σου κλπ. Αν ομως

κάνεις δήλωση θα την ανακαλέσει και αν «βοηθήσεις και εσύ λίγο» πολύ «γρήγορα θα βρεθείς» κοντά στους δικού σου.
Σπάνια τα πλεονεκτήματα δεν έχουν επακόλουθο κάποιο μειονέκτημα και ειδικά στην περίπτωση της δήλωσης μετανοίας, που σχετίζονταν με την ελευθερία και την ίδια τη ζωή. Ετσι λοιπόν, μια και σε έβαζαν στο χέρι, ανεξάρτητα αν διέπραξες το αδίκημα για το οποίο σε κατηγορούν ή σε συνέλλαβαν σε μπλόκο τους αρκούσε οτι πήρες μέρος στην Αντίσταση. Επρεπε να βρούν τρόπο να σε αποκόψουν απ το λαϊκό κίνημα. Και για να σε αποκόψουν τον μόνο τρόπο και μέσο που είχαν ηταν ο εξευτελισμός οχι μόνο της προσφοράς σου, αλλα και του ίδιου εαυτού σου. Μόνο για την Ασφάλεια, το στρατοδικείο, τη διεύθυνση της φυλακής και το προσωπικό η απόσπαση μια δήλωσης θεωρούνταν κατόρθωμα και σαν τέτοιο επιβραβεύονταν με διάφορες ανταμοιβές.
Τ Ι Σ Η Μ Α Ι Ν Ε Ι Δ Η Λ Ω Σ Η Μ Ε Τ Α Ν Ο Ι Α Σ Αυτή η πολύφερνη Νύφη που την έλεγαν δήλωση μετανοίας με τα πιό πάνω γνωστά «πλεονεκτήματα» σήμαινε για το καθεστώς την αποκοπή σου από το λαϊκό κίνημα και αυτό ηταν το ζητούμενο για το καθεστώς. Και για να εχει μεγαλύτερη άξια, μια και έκαναν τον «κόπο να σε συλλάβουν» εκτός απ τη γραπτή δήλωση που έμπαινε στον ατομικό σου φάκελο και σε βάρυνε έφ όρου ζωής αν επιζούσες. Επρεπε για να γίνεις πιστευτώς να εκτεθείς και κοινωνικά. Να στείλεις γράμμα στον παππά του χωριού ή της ενορίας για να διαβαστεί απ τον άμβωνα να συγχωρεθούν οι «αματρίες», να πειστεί και η κοινωνία, οτι πραγματικά μετανόησες. Να γράψεις μερικά γράμματα σε γνωστούς και φίλους στις φυλακές ή σε συγκτηγορούμενους και πολύ εμπιστευτηκά σου έλεγαν, οτι αν θέλεις να «επισπευθεί η απόλυσή σου» όσον καιρό θα εισαι ακόμα μέσα...εχε το νού σου...Εμείς θα κρατήσουμε μέχρι τότε «κρυφή» τη δήλωση.
Οσον αφορά το περιεχόμενο της δήλωσης ηταν τυποποιημένο. Ηταν έντυπο έτοιμο για υπογραφή. Περιείχε την «αποκήρυξη με τα βλεληγμίας του Κομμουνιντικού Κόμματος και όλες του τις παραφυάδες ΕΑΜ,ΕΛΑΣ,ΕΠΟΝ κλπ» και οτι στο εξής «δεν θα έχω καμιά σχέση μαζί τους αφού όπως αποδείχθηκε ηταν αντεθνικές και Σλαβοκίνητες οργανώσεις» κλπ.
Αφού είδαμε λιγά απ τα πλεονεκτήματα του καθεστώτος, τους πρωτοστατούντες στην απόσπαση και τους όποιους μεσάζοντες :αμοιβές, προαγωγές και θα το ληθφεί «υπόψην οταν έρθει η ώρα» δεν μένει παρά να δούμε τί ακριβώς σήμαινε η δήλωση και για αυτόν του την κάνει. Εκείνο που πρέπει να τονιστεί ειναι οτι η τεράστια πλειοψηφία των δηλώσεων αποσπάσθηκαν με τα πολυήμερα ,απάνθρωπα και ανελέητα βασανιστήρια στις ασφάλειες. Ελάχιστες από φόβο και καμιά, μα καμιά γιατί μετάνοιωσε για την συμμετοχή του στην Αντίσταση πολύ περισσότερο την συμμετοχή του στο Κομμουνιστικό κόμμα. Απόδειξη οτι το σύνολο σχεδόν ηταν αποτέλεσμα βασανιστηρίων, φαίνεται και από το γεγονός οτι στα στρατοδικεία όπου πλέον θα αποφασιζόταν η τύχη του δηλωσία της ασφάλειας, ο κατηγορούμενος, πριν αρχίσει η «δίκη» σηκωνόταν και δήλωνε οτι: η δήλωση αυτή αποσπάστηκε σε κατάσταση αφασίας απ τα βασανιστήρια ή οτι ειναι πλαστή. Αυτή τη «δήλωση δεν την υπέργαψα εγώ», όπως δεν «υπέγραψα ο ιδιος και το κατηγορητήριο». Και σαν πλαστή ή προϊον βασανιστηρίων την ανακαλώ με επίγνωση των συνεπειών που θα εχει η ανάκληση στην ποινή. Και οχι μόνο την ανακαλούσαν, αλλα μόλις έφταναν στη φυλακή η πρώτη δουλειά που έκαναν

ηταν να κάνουν μια αντιδήλωση με την οποία δεν την παραδέχονταν και γραπτώς.

Και τις ανακαλούσαν γιατί μπορεί κάποιος να διαφωνεί με το ΚΚΕ και το αριστερό λαϊκό κίνημα σε διάφορα ζητήματα. Θα ηταν ομως κατάφορη διαστρεύλωση της ιστορικής αλήθειας να κατηγορηθούν οι κομμουνιστές και οι αξιοθαύμαστοι διανοητές που συμπορεύτηκαν μαζί μας τον δύσκολο, τραχή και ανηφορικό δρόμο για αντεθνική δράσει και για εγκατάλειψη των θεμελιακών αρχών του πατριωτισμού, του διεθνισμού, της ανθρωπιάς και την αγάπη προς το λαό. Αρχές που ειναι η πεμπτουσία της κοσμοθεωρίας τους ενεξάρτητα από τις κακοποιήσεις, παραποιήσεις και διαστρευλώσεις που υπέστει κατά καιρούς απ τους αποκοιμιστές συνειδήσεων. Τους κούφιους και φλίαρους αργυρώνητους κοντυλοφόρους. Αυτούς που δεν εχουν ούτε ιερό ούτε όσιο και το μόνο που τους ενδιαφέρει ειναι να εκμεταλλεύονται τα αγνά πατριωτικά και θρησκευτικά αισθήματα και συναισθήματα του λαού. Για να εξυπηρετήσουν κρυφά και φανερά, τυχοδιοκτικά σχέδια διαφόρων Ισμών και τις κάθε φορά σκοπιμότητες της άρχουσας τάξης και των ξένων επικυρίαρχων. Αυτών που αποφασίζουν για τα πάντα και οταν ακόμα απειλούνται ιερά και όσια του λαού και της χώρας, τα συμφέροντα ειναι αυτά που πρυτανεύουν στις αποφάσεις τους.

Και επειδή αυτοί σαν εκποιητές οσίων και ιερών και έμποροι αισθημάτων, συναισθημάτων και συνειδήσεων ακόμα δεν δυστάζουν, να διαστρευλώσουν εκτός απ όλα τα άλλα και δυό από τις βασικές αρχές τους: α) Την επαναστατική ηθική και β) Τη μοίρα του ανθρώπου. Οι κομμουνιστές με επιστημονικά επιχειρήματα προσπαθούν να πείσουν το λαό, οτι με τη λέξη ηθική εννοούμε τις σχέσεις των Ανθρώπων με την παραγωγή και τη διανομή αναμεσά τους, καθώς και τις σχέσεις των Ανθρώπων του κινήματος ανάμεσά τους και οτι ο Ανθρωπος ειναι ο δημιουργός της ζωής και της μοίρας του! Την προσπάθεια αυτή την μετατρέπουν σε επιχείρηση κατασυκοφάντησης των αγωνιστών και χαρακτηρίζοντας τους κομμουνιστές «άθεους» και «αντίχρηστους» επιτρέπουν στον εαυτό τους να στιγματίζουν κατά βούληση και ατιμώρητα όποιον θέλουν κομμουνιστή, ενω γνωρίζουν οτι οι κομμουνιστές, ποτέ δεν ηταν και ούτε θα ειναι ποτέ σε αντίθεση με θρησκευτικά συναισθήματα και τις πεποιθήσεις του λαού και πάντα με ευλάβια τα σεβάστηκε αυτά τα συναισθήματα.

Βέβαια ο καθένας εχει το δικαίωμα να πιστεύει και να λέει αυτό που θέλει, του αρέσει ή και τον εξυπηρετεί. Αν όμως ηταν έστω και λίγο ειλικρινείς με τον εαυτό τους, το μόνο για το οποίο θα μπορούσαν να κατηγορήσουν τους κομμουνιστές για τα εθνικά, κοινωνικά και τη θρησκεία, ειναι οτι ποτέ δεν άφησαν ήσυχους στο καταστροφικό και καταχθόνιο έργο τους αγύρτες, των τροφίμων των διαφόρων παραθρησκευτικών οργανώσεων και άλλων σκοτεινών κέντρων. Οτι πότε δεν τους άφησε ελεύθερο το έδαφος που με τον δηλητηριώδη ενθικισμό, τον ανόητο μεγαλοϊδεατισμό και την πατριδοκαπηλεία που τα βαφτίζουν «ελληνικό πολιτισμό», όπως ο «τρίτος» του Μεταξά, και το «Ελλας Ελληνων Χριστιανών» των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου 1967. Τη διεθνής του κεφαλαίου σε μοντέρνο «διεθνισμό» και την αγοραία θρησκοληψία σε «προοδευτική ορθόδοξη σκέψη»κλπ. Με αποκορύφωμα το εθνοκόνο σλόγκαν οτι «αν υπάρχει σήμερα Ελλάδα» αυτό οφείλεται στην ορθοδοξία.

Μα εμείς οι Ελληνες, λέμε και ξέρουμε οτι έχουμε μια ιστορία τριών και πλέον χιλιάδων χρόνων, ενω ο Χριστιανισμός δεν συμπλήρωσε ακόμα τα δυό

χιλιάδες χρόνια. Πως ειναι δυνατόν ο Ελληνισμός να «οφείλει την ύπαρξή του στην Ορθοδοξία»;

Ξεχνώντας ή μή ξέροντας οι ανθρωποι οτι χάρι στον Ελληνισμό υπάρχει ο Χριστινισμός και η Ορθοδοξία. Οτι ο Ελληνισμός έδωσε στον Χριστιανισμό και την Ορθοδοξία α) Την «Οικουμενική» του γλώσσα, τη γλώσσα των Εβδομήκοντα της Κοινής Διαθήκης, που χωρίς αυτήν δεν θα μπορούσε να διαδοθεί ο Χριστινισμός και κυρίως ξεχνώντας ή παραβλέποντας σκόπιμα οτι πριν το Χριστινισμό και την Ορθοδοξία, ο Ελληνισμός προϋπήρχε μερικές χιλιάδες χρόνια.

Αλήθεια τόσο ειναι το πάθος τους να αποδείξουν τη χρησιμότοτάς τους, που δεν δυστάζουν να πούν οτι ο «Ελληνισμός οφείλει την ύπαρξή του στη Θρησκεία» με αποτέλεσμα να μην μπορούν να καταλάβουν οτι περιορίζοντας γεωγραφία του Ελληνισμού και του Γένους στη θρησκευτική μόνο διάσταση, αφήνει ευρύτατο χώρο του Ελληνισμού ακάλυπτο, οχι μόνο με βάση το απλό κοσμικό στοιχείο, αλλά με βάση τη μακραίωνη ιστορία μας;

Φυσικά ο λαός ξέρει οτι αυτοί που προσπαθούν να τον πείσουν οτι η Αριστερά, που ειναι η συνήδησή του, οτι ειναι «απάτριδες» και «αντίχριστοι» ειναι αυτοί που πάντα στις δύσκολες για την πατρίδα στιγμές προκειμένου να μη χάσουν τη βολή τους τα ξεχνούν όλα για να προσκυνήσουν τους κάθε φορά ισχυρούς και κυρίως τους ξένους προστάτες! Ενώ η Αριστερά κάθε φορά που διέτρεχαν τον παραμικρό κίνδυνο η πατρίδα, οι Ανθρώπινες αξίες, τα ήθη, τα έθιμα και οι ζωντανές παραδόσεις του λαού μας πρώτη η Αριστερα πρόταξε και οταν χρειαστεί οι Αριστεροι πάλι θα προτάξει τα στήθια της.Τον Αριστερό και τον κομμουνιστή ποτέ ο εχθρός και ο κατακτητής δεν θα τον πυροβολήσει στην πλάτη. Πάντα οι σφαίρες θα μπαίνουν απ την πλευρά του στήθους, ενώ αυτοί όπως όλες τις άλλες φορές οχι μόνο θα εγκαταλήψουν αν τα συμφέροντά τους χώρα και λαό, θα συνεργασθουν αλλά και μετά την ανοικτή με τον εχθρό συνεργασία θα προσπαθήσουν να «πείσουν» το λαό να κάτσει «φρόνημα». Να γίνει «νοικοκύρης» οπως έλεγε η Αγια Τριάδα (Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Αγγλοι) στους Ραγιάδες το 1821.

Οι κομμουνιστές-Αριστεροί, όσες φορές διεργάφει κάποιος κίνδυνος για τη χώρα και το λαό, όσο δύσκολες και σκληρές και αν ηταν οι συνθήκες, οσο μακρόχρονος και επίπονος και αν ηταν ο αγώνας, όσους κινδύνους, θυσίες και αίμα και αν χρειάζονταν οπως αυτές του αλβανικού πολέμου και της της κατοχής, χωρίς να αγνοούν τα νέα δεδομένα και τις αλλαγές που συντελούνταν-διάθεση συνεργασίας απ τους αυτοαποκάλούμενου «υπερατριώτες» και ευκαιρίες πλουτισμού που δεν άφησαν καμιά, εστω και την παραμικρή ανεκμετάλλευτή-μπόρεσαν οχι μόνο να διατηρήσουν αυτές τις αρχές και τα πιστεύω, αλλά και τις υπερασπίστηκαν με τις γνωστές συνέπειες. Συνεπώς δεν μπορούσαν να απαρνηθούν αυτές τις παρακαταθήκες που οι ίδιοι με τον αγώνα και το αίμα τους έγραψαν.

Επειδή λόγω των συνθηκών και τον τρόπο που διαμορφώθηκε ο ελεύθερος εθνικός και πολιτικός βίο στη χώρα μας, ποτέ δεν γράψαμε την πραγματική-αληθινή ιστορία, ούτε και για αυτό το άγνωστο ακόμα στο λαό 21, πολλύ περισσότερο την αληθινή ιστορία του μετέπειτα πολιτικό-κοινωνκό γίγνεσθαί, φτάσαμε στο σημείο ακόμα και τα πιό βασικά και καθοριστικής σημασίας πράγματα, όπως και την πρόσφατη ιστορία προσπαθούμε να τα προσπεράσουμε ή να τα δικαιολογήσουμε με τον γενικό τίτλο :«Κατοχή ηταν,Εμφύλιος ηταν» συνεπώς ηταν επόμενο να ειχαμε και αγωνιστές και

δοσιλόγους στην κατοχή και μερικά παρατράγουδα τότε και στον εμφύλιο αδικίες ή και να πλήρωσαν με την ζωή τους κάποιοι αθώοι.
Με αυτόν τον γενικό τίτλο, κλείσαμε και ξοφλήσαμε με την νέοτερη ιστορία. Συνεπώς ό,τι έγινε καλώς έγινε τι να ξύνουμε τώρα πληγές; Ολα αυτά ανήκουν στο παρελθόν, ας γυρίσουμε σελίδα και ας κοιτάξουμε μπροστά. Η ζωή ειναι μπροστά. Ναι η ζωή ειναι πράγματι μπροστά αλλά ειναι συνέχεια της προηγούμενης, δεν ηρθε απ το πουθενά. Και για ένα λαό σαν το δικό μας, που ταλαιπωρήθκε και δοκιμάστηκε σκληρά από εμφυλίους, δεν βλάπτει καθόλου να γίνεται κάπου-κάπου μιά υπόμνηση για τα δεινά του αλβανικού πολέμου της κατοχής και της όποιας εμφύλιας σύγκρουσης.
Μα η κατοχή δεν ηταν κάτι άσχετο με τη ζωή του λαού και της χώρας. Ηταν μιά κορυφαία φάση της ζωής του λαού μας. Μια εποχή που κρίνοναν οι τύχες του λαού και της χώρας. Ηταν η εποχή που ο κάθε Ελληνας έπρεπε να πεί το μεγάλο Ναι η το μεγάλο Οχι. Να αποφασίσει γι αυτόν, την χώρα και το μέλλον.
Η κατοχή στην οποία αλλοι κατά τη διάρκειά πολέμησαν τους κατακτητές και με τον αγώνα τους συνέβαλαν τα μέγιστα για την απελευθέρωση της χώρας, αλλά και γενικότερα για τη νίκη του συμμαχικού αγώνα, ενώ αλλοι (δυστυχώς ελληνες) την ίδια στιγμή που οι αγωνιστές έβαζαν ασπίδα τα κορμιά τους, έδρασαν οχι απλώς αυθαίρετα, αλλα και εγκληματικά σε βάρους του λαού και της χώρας. Και ενώ συνεβησαν ολα αυτά, κάποιοι εννοούν πως πρέπει να τα ξεχάσουμε αυτά, γιατί ανήκουν λένε στο παρελθόν και οι καιρόι, μα και οι άνθρωποι εχουν αλλάξει. Ναι και οι άνθρωποι και οι καιροί εχουν αλλάξει. Η όποια ομως αναδρομή στην κατοχική περίοδο και το τί προηγήθηκε του εμφύλιο πολέμου και αυτόν καθ εαυτόν τον εμφύλιο, δεν γίνεται να καταλογιστούν ευθύνες.
Το ζητούμενο της αναδρομής, πιστεύω πως ειναι μια ανάγκη αδήρητη για τη χώρα, αλλα και για τη Δημοκρατία, να γραφτεί σωστά και τεκμηριωνένα η ιστορία, και χρέος μας σε οσους ήταν, ήρθαν- πέρασαν θάρθουν-θα περάσουν, να μπεί η ιστορία και η παράδοση ,στο πνεύμα της κάθε εποχής και κυρίως τις σωστές-πραγματικές διαστάσεις, ετσι ώστε να γίνει μέσω της ιστορίας κατανοήτο οτι η : Μοίρα μας σαν λαός και έθνος βρίσκεται στα χέρια μας και οτι το μέλλον δεν θα εξαρτηθεί από εξωγενείς παράγοντες ή μεταφυσικούς νόμους, αλλα απ τις αποφάσεις που πάρουμε ΕΜΕΙΣ οι ίδιοι.
Από αυτούς που στις δύσκολες-κρίσιμες για τη χώρα και το λαό στιμές, απαντούν με το: «Προσερχόμαστε προς Σε Ω Ιερή πατρίδα περιδεείς προσκυνητές. Μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νού και τη συνείδηση, αναπηδά σήμερα, στη σκέψη όλων μας το μεγάλο χρέος ». Και το «Το όνομά σου οδηγός των πράξεών μου, και η ευτυχία σου ανταμοιβή των κόπων μου». Αυτό έκαναν οι πρόγονοί μας το 21. Και οταν η Πατρίδα κατακτήθηκε: Οσοι ενταχθήκαμε στο ΕΛΑΣ, σαν εγγύηση οτι θα σταθούμε συνεπής πρός τον εαυτό μας και την πατρίδα δώσαμε τον ΕΛΑΣίκικο όρκο:
«Εγώ παιδί του Ελληνικού Λαού, ορκίζομαι ν αγωνιστώ πιστά απ τις τάξεις του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), χύνοντας και την τελευταία ρανίδα του αιματός μου, σαν γνησιος πατριώτης για το διώξιμο του εχθρού απ τον τόπο μας, για τις ελευθερίες του Λαού, κι άκόμα, να ειμαι πιστός και άγρυπνος φρουρός της προστασίας της περιουσίας και το βιός του. Δέχομαι προκαταβολικά την ποινή του θανάτου αν ατιμάσω την ιδιότητα ώς πολεμιστής του Εθνους και του Λαού και υπόσχομαι να δοξάσω και να τιμήσω το όπλο που κρατώ και να μήν το παραδώσω, αν δεν ξεσκλαβωθεί η πατρίδα

μου και δεν γίνει ο Λαός νοικοκύρης στον τόπο του». Αυτός ειναι ο όρκος που δώσαμε προς την πατρίδα οι ΕΛΑΣίτες.
Την ίδια στιγμή που εμείς δίναμε αυτόν τον όρκο προς την πατρίδα, 1,319 αξιωματικοί που υπηρετούσαν στα διαβόητα «Τάγματα Ασφαλείας» ορκίζονταν και επι της ουσίας πίστη στο Χίτλερ, οτι θα πολεμήσουν αυτούς που πολεμούν τη «Νέα τάξη πραγμάτων» που ο Φίρερ ήθελε να επιβάλει στην Ευρώπη και τη χώρα μας. Και οταν οι συνεργάτες του, του έβαλαν τη βόμβα για βγάλουν απ τη μέση τον σφαγέα των λαών, ηταν αυτοί που του έστειλαν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη διάσωση του . Αποτέλεσμα την επομένη της συμφωνίας της Βάρκιζας, οσοι απ τους μονίμους αξιωματικούς πήραν μέρος στην Εθνική Αντίσταση επικεφαλείς του ΕΛΑΣ στο σύνολο σχεδόν οχι μόνο απομακρύνηκαν απ την ενεργώ υπηρεσία, συνελλήφθηκαν πολλοί βασανίστηκαν, καταδικάστηκαν ή στάλθηκαν εξόριστοι στα νησιά, μεταξύ αυτόν και ο Αρχηγός του ΕΛΑΣ Στέφανος Σαράφης, ενώ όσοι συνεργάστηκαν με οποιονδήποτε τρόπο με τους κατακτητές αμέσως ματά την απελευθέρωση τοποθετήθηκαν στην ενεργώ υπηρεσία στο στράτευμα και μάλιστα σε θέσεις κλειδιά. Πήραν τις υποσχημένες προαγωγές κλπ
Αλήθεια τί γίνεται με την ιστορία, τη στίγμη μάλιστα που κάθε φορά η επίσημη ιδεολογία τονίζει σε ποικίλους τόνους τη δόξα της; Τί και ποιά ιστορία διδάσκεται στα σχολεία; Μήπως αυτή η ταλαίπωρη που γράφεται κατά καιρούς για να εξυπηρετήσει τις ανάγκες του συστήματος για αυτό και ειναι γραμμένη στα μέτρα του; Περήφανη και τρισένδοξη η ιστορία μας εχει καταντήσει το μάθημα της ιστορίας ο φτωχός, ο πάμφτωχος συγγενής της σχολικής ύλης.
Ποιός, αλήθεια, ερηνεύει την «ιστορία» και ποιός δικαιούται να μιλάει στο όνομά της, οταν ξέρουμε οτι το κύριο συστατικό στοιχείο της ειναι οι αγώνες για την ελευθερία, τα Ανθρώπινα δικαιώματα και την κατοχύρωση της αρχής της Λαίκης κυριαρχίας. Η όποια ιστορία χρονικά παραπέμπει στον κυρίαρχο Λαό, που ειναι ο αυθεντικός συνθέτης και ερμηνευτή της.
Το κείμενο αυτό οπως γράφω και πιό πάνω δεν αποβλέπει για να ξύσει πληγές, πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Εξιστορεί πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που εχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο, όσο σκληρά καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν ειναι, ειναι αυτά που φωτίζουν το παρελθόν και βοηθούν τον ιστορικό να καταγράψει : ποιός πρόσφερε και τί πρόσφερε ο καθένας οταν χώρα και λαός για τους γνωστούς λόγους βρέθηκαν κάτω απ τη μπότα των Ούνων. Ποιός πολέμησε τους κατακτητές και τις παρανομίες από όποιον και αν διαπράχθηκαν. Ποιός και για ποιόν ακριβώς λόγο εχει υποστεί, τα φρικτά και απάνθρωπα βασανιστήρια, τις διώξεις τις άδικες δίκες και καταδίες, που έχουν υποστεί αθώοι πολίτες. Αν αυτές οι δράσεις ηταν επιβεβλημένες για το καλό του λαού και της χώρας και κυρίως αν ηταν αναπόφευκτες. Το ίδιο πρέπει να καταγραφούν η ασυδοσία του παρακράτους, η υπερβολική ανοχή απ το επίσημο κράτος στην χωρίς όρια δράση του παρακράτους, Του παρακράτους που λειτούργησε βάση προδιαγεργαμμένου σχεδίου και αυθέραιτο «δικαίωμα» να υπερβαίνει ανεξέλεγκτα σε πράξεις που δεν μπορούν να διακαιολογηθούν ακόμα και σε εναν εμφύλιο πόλεμο.
Βέβαια, στον εμφύλιο πόλεμο δεν μπορούν να λειτουργήσουν όλα σωστα και δίκαια. Θα γίνουν και ορισμένα παρατράγουδα, που θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν, οχι όμως και προσχεδιασμένες και οργανωμένες συλλήψεις (όμηροι μελλοθάνατοι για την κλούβα και αναφανδών αθώους και άσχετους). Συλλήψεις στηριγμένες στο οργανωμένο παρακράτος, τους ανεύθυνους και

καλοπλήρωμένους χαφιέδες, που τον πρώτο τυχόντα προσωπικό του εχθρό μπορούσε, χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια να τον μετατρέπει σε κρατούμενο. Και με κατηγορητήρια στηριγμένα στα απάνθρωπα βασανιστήρια, με αποκορύφωμα την περίφημη φάλαγγα, που καθιστούσε ανίκανο τον βασανιζόμενο να σταθεί σε όρθια πλέον στάση.
Τα βασανιστήρια και ενας κατάλογος οναμάτων που έπρεπε οπωσδήποτε να συλληφθούν, ηταν αυτά που πολλαπλασίαζαν με γεωμετρική πρόοδο τη συγκομηδή κρατουμένων, εξορίστων και καταδίκων. Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων ένας απ το Γκρούπ των βασανιστών εκφωνούσε τα ονόματα του καταλόγου, με την παράλληλη βεβαίωση του επικεφαλής οτι «αν πέντε έστω ονόματα απ αυτά που άκουσε, δεχθεί να τους κατονομάσει συνεργάτες του, θα τον αφήσουν ελεύθερο».Ο κατάλογος αυτός με την κατάλληλη επιξεργασία...θα πολλαπλασιασθεί και με τον αντίστοιχο εμπλουτισμό των στοιχειών, αυτών που θα αποτελέσει το υλικό για την διατύπωση κατηγορητηρίου, ή κάποιος κρατούμενος σε κατάσταση αφασείας κρατώντας το σακατεμένο χέρι του ο ασφαλίτης γρατσούνισε μια υπογραφή σε ενα κατηγορητήριο που ενοχοποιούσε πρώτα τον εαυτό του για πράξεις που ίσως ο ίδιος δεν έκανε ούτε γνώριζε και μιά λίστα με ονόματα που έπρερε να συλληφθούς, θα μετετραπεί σε πρώτη ύλη-εργαλείο πλέον για την εξόντωση των ιδεολογικών αντιπάλων.
Σε πολλές περιπτώσεις μάλιστα, ο βασανισμένος κρατούμενος γρατσουνούσε και μια τρίτη «υπογραφή» κάτω απ τη «δήλωση», μετανοίας. Μέσω των Επιτροπών Ασφαλείας στην αρχή, Δικαστήρια μετά και τα έκτακτά μέτρα και τα Στρατοδικεία σε συνέχεια όπου η μόνη κατατάληξη θα ειναι η εξορία, η φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα. Με αυτόν τον τρόπο και τα μέσα προσπαθούσαν να διαλύσουν το ΕΑΜ. Μια «υπογραφή» που πόλλές φορές ηταν και εντελώς πλαστή γι αυτό στο στρατοδικείο πριν από τη δίκη το πρώτο πράγμα που έκανε ο κατηγορούμενος ηταν να δηλώσει ο,τι «είπε και έκανε» τα έκανε σε κατάσταση εκτός εαυτού και ελέγχου γι αυτό και δεν δέχεμαι το κατηγορητήριο γιατί ειναι προϊόν βασανιστηρίων και ανακαλώ τη «δήλωση».
Βέβαια η ανάκληση της δήλωσης ανεξάρτητα απ τον τρόπο που αποσπάστηκε, επιβάρυνε τη θέση του κρατουμένου και στην προσμέτρηση της ποινής πέρνονταν σοβαρά υπόψη.
Γράφονται γιατί με αυτό το γενικόλογο και άσχετο κατηγορητήριο επι μίσω σχεδόν αιώνα οι αγωνιστές της Αντίστασης ηταν τα μιάσματα, οι απόβλητοι της κοινωνίας και της ζωής. Με τον ιδιο «φυσικό» τρόπο που θα έκαναν τη σωματικής ανάγκη τους σκότωναν στο δρόμο, τους έκαιγαν το σπίτι, τους άρπαζαν το όποιο βιός ειχαν. Συνελλάμβαναν όποιον ήθελαν, έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα. Για τον ίδιο λόγο τους βασάνιζαν στις ασφάλειες, τους καταδίκαζαν χωρίς δίκη σε βαριές ποινές και εκατοντάδες σε θάνατο. Με το ίδιο κατηγορητήριο έστειλαν αναίτια πολλές εκατοντάδες στο Αγιο Πέτρο.
Τότε για το παρακράτος και το επίσημο κράτος ακόμα το ζητούμενο «έγκλημα», δεν υπήρχε λόγος να αναζητηθεί, να βρεθεί και διατυπωθεί σαν πράξη-κατηγορητήριο.Το «έγκλημα» γι αυτόν που πήρε μέρος στην ΕΑΜική Αντίσταση, συνειρμικά ηταν αυτονόητο. Γι αυτό και το σύνθημα ηταν «Εξοντώστε τους, σκοτώστε τους. Δεν ειναι Ελληνες και οσοι δεν ειναι Ελληνες, δεν εχουν θέση στην Ελλάδα»!!!
Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς το σκοπό και λόγο αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, το νεκραναστημένο κράτος της δοσίλογης Δεξιάς και του

υπέρογκου και καλοθρεμένου από τους κατακτητές παρακράτος, με την βοήθεια του αγγλικού στρατού κατατοχής με τους οποίους ξανά ταύτησαν τα συμφέροντα μαζί τους, εξαπόλυσαν ανα τη χώρα λευκή τρομοκρατία για να εξοντώσουν τους πρωτεργάτες

Σ Τ Η Ν Α Σ Φ Α Λ Ε Ι Α

Το επικυρίαρχο το 4ο Αυγνό Μεταξικό παρακράτος εμπλουτισμένο με το κατοχικό, τους κάθε λογείς δοσίλογους συνεργάτες των κατακτητών και οι απόντες σε συνεργασία με το επήσιμο κράτος, οι ασφάλειες ειχαν μετατραπεί σε Γενικά Στρατηγεία με αντικείμενο την εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης.Της Αντίστασης στην όποία οχι μόνο οι ίδιοι δεν πήραν μέρος για απελευθέρωση της Ελλάδας, απο τους τρείς κατακτητές αλλά και συνεργάστηκαν «διά ίδιον ώφελος» και για να κατακτηθεί η χώρα, αλλά και για να μην οργανωθεί Αντίσταση για την απελευθέρωσή της. Και λέω «δια ίδιον» γιατί δεν μπορεί να ισχυριστεί κάνεις οτι δεν κατακτήθηκε η χώρα και δε βρέθηκε από νικητής ο λαός μας σκλαβωμένος. Οτι πέθαινε απ την πείνα στους δρόμους και οτι τον σκότωναν σαν να επρόκειτο για σκυλιά στους δρόμους των πόλεων οι κατακτητές βοηθούμενοι και απ τους ίδιους.

Στα Τμήματα Ασφαλείας κάτω απ τις γνωστές τότε συνθήκες τακτική ανάκριση συνήθως δεν γίνονταν ή αν γίνονταν λειτουργούσε κάτα τέτοιον τρόπο που να παράγει την πρώτη ύλη για την ταχύριθμη λειτουργία των έκτάτων στρατοδικείων. Οι στόχοι της ασφάλειας ηταν πολλοί και ποικίλοι βασικά ομως α) Να κανει οσο το δυνατόν περισσότερες συλλήψεις. β) Να «πείσει χωρίς βρισιές, απειλές, φάλαγγες κλπ» αλλά με «ευγενικό» και «πολιτισμένο» τρόπο το συλληφθέντα να αποδεχθεί το «κατηγορητήριο ώς εχει» γ) Να εκμαιευθούν στοιχεία για μια νέα υπόθεση, με την προτροπή και την υπόδειξη οτι «αν βοηθήσει»το έργο της ασφάλειας το δικαστήριο την βοήθεια θα τη «λάβει σοβαρά υπόψη του», αλλά και με την απειλή πως «αν δεν βοηθήσεις θα το φάς το κεφάλι σου και εισαι Νέος ακόμα παναθεμάσε». Κρίμα!

Αν το κατάστημα της Ασφάλειας ηταν κοντά σε κατοικημένο χώρο για να μην ακούγονται οι φωνές απ τα βασανιστήρια έβαζαν μπρός μια μοτοσικλέτα ή μια γεννήτρια ωστε να καλύπτοναι οι...

ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑΣ

Ο χρόνος που μεσολαβούσε απ τη σύλληψη μέχρι την καταδίκη ηταν τόσο λίγος που ηταν αδύνατο στη μικρή αυτή διάρκεια να εχουν βρεθεί όλα εκείνα τα στοιχεία για να εξακριβωθεί η ενοχή του κατηγορουμένου . Στοιχεία που να συνθέτουν έστω βάσιμες ενδείξεις αν οχι αποδείξεις για την τεκμερίωση του κατηγορητηρίου και κυρίως χρόνο για την αναζήτησει μαρτύρων υποράσπισης του κατηγορουμένου. Η αναζήτησει και η ανεύρεση μαρτύρων την εποχή εκείνη ηταν κάτι που ταυτίζονταν με το θα : «έρθει και σένα η σειρά σου που τόλμησες να μας διαψεύσης» για αυτό και ηταν ενα απ τα πιό δύσκολο θέματα. Και ηταν δύσκολο γιατί ολος ο κόσμος ειχε πεισθεί οτι οι μάρτυρες υπεράσπισης, δεν εισακούνταν συνεπώς γιατί να εκτεθούν χωρίς να προσφέρους κάποιο αποτέλεσμα. Ακόμα και αυτοί οι αυτόπτες που μπορούσαν να αποδείξουν την αθωότητα του κατουγορημένου αναλογιζόμενοι τις συνέπειες δεν έβαζαν σε κίνδυνο τη ζωής τους. Και δεν την διακινδύευαν γιατί δεν ηταν λίγες φορές που δέχονταν απειλές, χαρακτηρισμούς όπως «κρυφοκουμμούνι, Βούλγαρε», δέρνονταν έξω απ τα δικαστήρια πρώτα και Στρατοδικεία μετά. Δεν ειναι λίγοι αυτοί που από μάρτυρες υπεράσπισης ύστερα από λίγο σύρθηκαν στο Στρατοδικείο. Οσο για τους μάρτυρες κατηγορίας συνήθως ηταν χωροφύλακες, ΜΑΗδες και ανθρωποι απ τα ΤΕΑ ή

κάποιος που δεν άντεξε τα βασανιστήρια και πήρε στο λαιμό του εκτός απ τον εαυτό του και όσους άλλους του ειχαν απαριθμήσει-υποδείξει να τους συμπεριελάβει στην «οργάνωση».

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΜΕΤΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΑ.

Επι ενάμιση και πλέον αιώνα, οι ξένες δυνάμεις και ειδικά η Αγγλία με την ανοχή, παραδοχή και αποδοχή των ντόπιων συνεργατών τους: Κοτζαμπάσηδες, Κλήρος και η ανερχόμενη αστική τάξη, με τις παρεμβάσεις ή με τη βοήθειά τους, ηταν σχεδόν πάντοτε λίγο ή πολύ υπεύθυνες για τη γέννηση ή και την επίληση των κρίσεων που γνώρισε η Ελλάδα! Η άρχουσα τάξη της χώρας, οι οικονομικές και πολιτικές δυνάμεις λόγω εξάρτησης, δεν ηταν ποτέ σε θέση να αναπτυχθούν ή να λειτουργήσουν κατά τρόπο αυτόνομο. Ο Ελληνικός λαός δεν τα κατάφερε ποτέ να γίνει κύριος και αφάντης της χώρας και του εαυτού του. Για να διατηρηθεί η εξάρτηση δημιουργήσαν και τα αντίστοιχα κόμματα και τους ενδεδειγμένους «αρχηγούς» τους γνωστούς Γέσμαν. Διαλογή των αρχηγών και στηρίγματα των κομμάτων οι ξένοι. Αυτοί ρυθμιζαν τα πάντα. Τα ελληνικά πολιτικά κόμματα, Ιδεολογία, πολιτικά και κοινωνικά προγράμματα ειχαν, μα και σήμερα ακόμα: Τον διογκωμένο κρατικό μηχανισμό, τα ρουσφέτια, οι πολιτικές συναλλαγές, η δημαγωγία, η διαφθορά, η πολιτική τρομοκρατία, τη νοθεία και τη βία. Και οταν αυτά δεν ηταν αρκετά τότε το λόγο τον ειχε η ανοιχτή δικτατορία.

Το ταξικό κράτος, δεν δέχεται αμφισβήτηση πολύ περισσότερο δεν επιτρέπει ανατροπή. Στο κεφαλαιοκρατικό καθεστώς η εξουσία ειναι «Ελέω Θεού δοσμένη» για αυτό και δεν επιτρέπει ούτε σκέψη για αμφισβήτηση πολύ περισσότερο ανατροπή. Το μόνο που δέχεται και επιτρέπει και αυτό κάτω από πολύ αυστηρό έλεγχο, οταν δεν μπορεί να κάνει αλλιώς, ειναι η διεκδίση-βέλτίωση των όρων ζωής και συνθηκών εργασίας! Τα έκτακτα μέτρα, οι στρατιωτικοί Νόμοι, οι δικτατορίες και οι εμφύλιοι πόλεμοι, δεν γίνονται μόνο για να «Εμπαιδώσουν» μια προσωρινή δύσκολη κατάσταση. Γίνονται κυρίως για να εγγράψουν υποθήκες στη σκέψη-συνείδηση του Λαού, οτι το υπάρχων καθεστώς ειναι και θα παραμείνει αιώνιο. Οι θεωρίες και τα συνθήματα για αμφισβήτηση και ανατροπή ειναι «κούφια λόγια κάποιων ρομαντικών ουτοπιστών».

Οι δικτατορίες γίνονται για να εμπνεύσουν δέος στη συνείδηση του λαού και να επιβεβαιώσουν το αιώνιο της ύπαρξης του καθεστώτος και την αδιατάρακτη στο χρόνο συνέχειά του. Γίνονται για να επιβάλουν μακρόχρονη σιωπή-φίμωση οχι μόνο του λόγου, αλλα και παραίτηση του λαού απ τα κεκτημένα ήδη δικαιώματα και την δικδίκησει νέων. Γίνονται με την προπτική να αντέξουν σε βάθος χρόνου. Τόσο χρόνο που οταν ο λαό ξαναβρεί τον εαυτό του και αρχίσει να διεκδικεί ξανά δικαιώματα, και έστω αμφισβητήσεις αν οχι ανατροπές να εχει ήδη οργανώσει την επόμενη δικτατορία.

Προαναγγέλεται συγγεκαλυμένα με την μορφή απειλής απ τους παρακρατικούς μηχανισμούς πρώτα, αλλα και το επίσημο κράτος, διαμυνήει έμμεσα πως αν δεν σταματήσει τις διεκδικήσεις η μέρα που θα επιβληθεί η νέα δικτατορία δεν ειναι μακριά.

Ακόμα και σήμερα ο Ελληνικός λαός, παρά τα μεγαλόστομα λόγια για Ελευθερία, Δημοκρατία και Ανθρώπινα Δικαιώματα, λόγω της βάβραρης και απάνθρωπης μεταχείσης του απ το ταξικό και εκδικητικό κράτος σε όλη τη διάρκεια της κρατικής του οντότητας, δεν ειχε και δεν εχει ακόμα λόγο. Δεν μπορεί να εκφρασθεί ελεύθερα, να διεκδικήσει και κυρίως να καταθέση άποψη για το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι. Αυτά τα αγαθά του τα εχουν στερήσει

με τα έκτακτα μέστρα, τους στρατιωτικούς Νόμους και τις συχνόπυκνες δικτατορίες, τις συλλογικές ευθύνες και κυρίως με τον εν δυνάμει εμφύλιο πόλεμο.
Ο Ελληνικός λαός δυστυχώς, και μετά το 21, η Αγία και Ομοούσιο Τρια. Αυτό το συνειδητό λαοκτώνο κομπρεμί : Αστοι-Τσιφλικάδες-Κλήρος και ξένοι Αγγλοι κατά κύριο λόγο με τον «ιστορικό συμβιβασμό» που επισφραγίστηκε με την επιβολή της μοναρχίας, δεν του επέτρεψαν να αρθρώσει λόγω. Δεν του επέτρεψαν να εχει λόγο και ας κόπτεται για το αντίθετο. Πολύ περισσότερο δεν επέτρεψαν την ελεύθερη διακίνηση λόγου και ιδεών. Και όσες φορές το αποπειράθηκε να το κάνει το κτύπημα ηταν τόσο σκληρό και το κόστος που πλήρωσε τόσο παραδειγματικά μεγάλο...και ακριβό που...
Στη διάρκεια του αγώνα ηταν τόσο μεγάλος και διακαής ο πόθος του λαού για την Εθνική και Οικονομική Ανεξατρησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, για Δημοκρατία και Ελευθερία. Πίστευε πως μεταπελευθερωτικά, θα ηταν η μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός να συνταχθούμε σε Ανεξάρτητη Πολιτεία και να κρατήσουμε την Ελλάδα για τους Ελλήνες. Ηταν τόση η πίστη του οτι νέες δομέ της Τοπικής Λαϊκής Αυτοδιοιήκησης, της Κοινωνικό-Λαϊκής Δικαιοσύνης, της Αλληλεγγύης και της συλλογικότητας, που τόσο αρμονικά λειτούργησαν στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής οτι μπορούσαν να αποτελέσουν τη βάση για να ανοίξει ο δρόμος στις καινούργιες λαϊκες δυνάμεις. Να ανοίξη ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ηταν το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού απ το 1821.
Αυτήν την ανάταση και πεπείθηση του λαού να γίνει επιτέλους νοικοκύρης στον τόπο την ανέκοψαν, η σαν από θαύμα οι Αγγλοι και η νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξια, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για όλα τα ανομήματά της. Πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιζήσει. Ειδε σαν σωτήρες της τους Εγγλέζους και Αμερικανούς, όπως προηγούμενα ειχε δεί και συνεργασθεί σε όλα τα επίπεδα με τους Γερμανούς. Εμπόδιο για την επαναφορά της χώρας στην πολιτική τις 27-10 1940, ηταν η δύναμη που έκριβε μέσα του ο λαός. Μιά δύναμη που ανέκαθεν την περιφρονούσαν. Ο λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του. Εμπνευσμένος απ τα νάματα των προγόνων και τα καινούρια ιδανικά που ο ίδιος ειχε σφυρηλατήση στη νικηφόρα αναμέτρηση με τους κατακτητές. Ιδανικά εμπνευσμένα απ την έξαρση, την αισιοδοξία και ρωμαλαίο δυναμισμό που εκπέμπουν οι καινούριες δυνάμεις που ειχαν βγεί στο προσκήνιο της ιστορίας δεν θα το έβαζαν κάτω.
Η περήφανη γενιά του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, που μέσα απ την αποσύνθεση, τις συνεργασίες και τις προδοσίες που άφησαν πίσω τους οι «ταγοί και ειδικοί προστάτες» κατόρθωσε μέσα σε ελάχιστο χρόνο και με απίστευτα επαναστατικούς ρυθμούς να δημιουργήσει το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο και να μαζέψει στις γραμμές του το απογοητευμένο απ την μέχρι τότε πολιτική τους και τώρα εγκατελειμένο Εθνος σε μια αγωνιστική στρατιά.Την μεγάλη ΕΑΜική στρατιά, που αποτέλεσε τον εθνικό κορμό και τη νέα δομή της επαναστατικής δημιουργίας. Η γενιά που λειτούργησε Δομές και θεσμούς και μετέβαλε όλα τα δεδομένα της εθνικής πραγματικότητας. Μια πραγματικότητα που αποτέλεσε την κυρίαρχη Εθνική, πολιτική και στρατιωτική πραγματικότητα, αλλά και κοινωνικό-πολιτική παρουσία εκείνα τα χρόνια της αδυσώπητης πάλης με τους τρείς κατακτητές, τους ντόπιους εθνοπροδότες και πρωτεργάτες στις καταδόσεις, τις καταστροφές και τα εγκλήματα.

Αυτός ο λαός που έπαιξε αποφασιστικό ρόλο για τον τόπο την εποχή εκείνη, που βγήκε νικητής από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τη χώρα και άφησε πίσω του ερείπια και τάφους.Την περήφανη και ηρωϊκή γενιά της Αντίστασης, που με αυτοπεποίθηση και θάρρος έδωσε με αυτοθυσία, πρόσβαρο το αίμα που χρειάστηκε και βγήκε νικηφόρα στην αναμέτρησή με τους κατακτητές δημιουργώντας όλες εκείνες τις προοϋποθέσεις για να πάρουν σάρκα και οστά το όραμα της Λευτεριά, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής ανεξαρτησίας. Να ανήκει επιτέλους η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ, να μην μπορούν πλέον να την χρησιμοποιούν-παραχωρούν σαν αντάλλαγμα για να τους διατηρούν στην εξουσία και να ξεπουλούν όσο-όσο τον συλλογικά παραγώμενο υλικό και πνευματικό πλούτο της, ηταν αυτός που θα έμπαινε εμπόδιο στα καταχθόνια σχέδια τους.

Η γενιά μας ήταν γέννημα θρέμα παιδιά της Αντίστασης. Ειχαμε προλάβει να κοινωνήσουμε μια βαθιά πρωτόγνωρη αλληλεγγύη, γεμάτη ανιδιοτέλεια και αυταπάρνηση ανάμεσά μας. Ειχαμε βαθύνει στον πόνο, στις στερήσει και τις απώλειες. Ενας μήνας κοινής συντροφικής ζωής στο έμπεδο και την ομάδα, το εμψυχωτικό όραμα της λευτεριάς, και οι δέκα μέρες της κοινής δοκιμασίας ηταν αρκετές για να διαμορφωθεί η τόσο απαραίτητη για τον κοινό αγώνα ομοψυχία, μα και η ταύτιση, Η γενιά της Αντίστασης κατόρθωσε στη διάρκεια του αγώνα να συμπυκνώσει το περιεχόμενο του σε δυό μόνο σύνθημα α) :«Λευτριά, ζωή και φώς μόρφωση πολιτισμός» και β) :«προχώρα εμπρός στη Ζωή Νεολαία, πάλευε, γέλα και μάχου μαζί...».Τα συνθήματα αυτά δημιουργούσαν τεράστιες δυνάμεις συνοχής. Ο χρόνος και ο χώρος αυτός σε μετετρέπει σε ενα ενιαίο ζωντανό οργανισμό,προορισμένο ή να ζήσησει ολόκληρος ή να πεθάνει. Αυτό το μαχητικό πνεύμα και την αισιόδοξη διάθεση ηταν που χαρακτήριζε τους Νέους όταν τους κερδίζει ενα υψηλόπνοο όραμα οπως το όραμα της λευτεριάς, της αλληλεγγύης και του δικαίου, χωρίς κομπορρημοσύνες, αλλά και χωρίς ψευτικές σεμνοτυφίες βαθιά μέσα μας γνωρίζαμε και αυτό μας στήριζε προκειμένου να ανταπεξέλθουμε σε όλες τις απάνθρωπες δοκιμασίες και να αντέξουμε και σε αυτήν τα λάμια πείνα που εχει νικήσει στην ιστορία φοβερούς και αήττητους στρατούς. Η επίγνωση πως ειχαμε μεταγγίσει όλοι όση φλόγα έκλεινε ο καθένας μέσα του, μας έδινε το κουράγιο για να ανταπεξέλθουμε στις απαιτήσεις του αγώνα.

Στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής αποθησαυρίσαμε ό,τι υψηλότερο σε ήθος, Ανθρωπιά και ανδρεία στο ύψος,των αυθεντικότερων άθλων της ιστορίας μας.

Αρχίζοντας από τον Οκτώμβρη του 1940, εμείς οι Ελληνες, η γενιά μας, δεν ξαστοχήσαμε τους μεγάλους στόχους του καιρού μας. Οι δυσκολίες, τα εμπόδια, οι θυσίες ειναι οι στιγμές που έγιναν εφιαλτικά πλοκάμια που σφράγισαν τη ζωή μας

Οταν αποφασίσεις να βγείς στο βουνό δεν εχει πίσω, η πετυχαίνεις το σκοπό για τον οποίο πήγες η χάνεσαι μαζί του. Ο λαό και ειδικά η αριστερά και οι κομμουνιστές στον αγώνα για τη Λευτεριά και το δίκαιο (οπως γράφω και πιό πάνω) ποτέ η σφαίρα του κατακτητή ή του Εκμεταλλευτή δεν τον βρίσκει-σκοτώνει ποτέ από την πλάτη. Πάντα η σφαίρα που θα τον σκοτώσει θα εχει περάσει στο κορμί του από εμπρός,απο το στήθος. Ο αντάρτης, εκτός από τη σφαίρα, σαν άτακτος δεν προστατεύεται από καμιά συνθήκη σε περίπτωση σύλληψης. Ξέρει καλά την τον περιμένει αν συλληφθεί αιχμάλωτος: Βασανιστήρια-θάνατος.Το ίδιο ισχύει και γι αυτόν που συμμετέχει στην αντίστοιχη πολιτική οργάνωση, που στήριζε και υποστήριζε ηθικά και υλικά τον

αντάρτη. Σαν άτακτος δεν υπάγεται στη Διεθνή σύμβαση της Χάγης που προβλέπει ειδική μεταχείρηση των αιχμαλώτων.
Η γενιά της Αντίστασης, ηταν η γενιά που δεν διέσπασε τη συνέχεια της ζωής, αλλά με τα παλιά υλικά διαμόρφωσε νέες ιδέες και εξέφρασε νέες αντιλήψεις για τη χώρα και τη ζωή. Η γενιά αυτή ηταν η γενιά που μπολιασμένη με τα Νάματα του 21, μπόρεσε με την αρετή του αγώνα και το Φώς της αλήθειας, να συνδέσει το παλιό ελληνικό πνεύμα που άρδευσε την Ανθρωπότητα με το σύγχρονο. Η λεβεντιά της λαϊκής ψυχής και η νέα Ελλάδα που αυτή ονειρεύονταν ειναι δυό πράγματα που πάνε μαζί. Συμπορεύονταν και οδηγούσαν οχι μόνο στην Ανθρωπιά, την Αλληλεγγύη και το Δίκαιο, αλλά και την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, την ακώλητη διαπάλη των όποιων ιδεών που αποτελούν το θεμέλιο της Δημοκρατίας.
Ομως ο πόλεμος ειχε τελειώσει, και η Ελλάδα έπρεπε για τη νεκραναστημένη Δεξιά και τους ξένους όπως και αν λέγονται Αγγλοι,Γερμανοί και πάλι Αγγλοι ή Αμερικανοί, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία όλοι τον ίδιο σκοπό ειχαν: να δέσουν και να σιγουρέψουν από τα ΜΕΣΑ την αναδιοργανωμένη κρατική μηχανή, να μήν τους ξεφύγει κάποια έστω και μικρή βιδίτσα.
Για να μήν τους ξεφήγει λοιπόν καμιά, έστω και η παραμικρή βιδίτσα και για να γυρίσει η ρόδα της ιστορίας πίσω στις 27-10-40 έπρεπε αυτό το παντοδύναμο λαϊκό κίνημα που βρίσκονταν σε κάθε αποφασιστικό και επίκαιρο αρμό της κρατικής μηχανής, που ελέχγε και παρακολουθουσε με άργυπνο μάτι τις τετράχρονες με θυσίες και αίμα κατακτήσεις έπρεπε ή να εγκαταλείψει το κοινωνικό σκέλος του προγραμμάτός του και να αρκεσθεί στο απελευθερωτικό μόνο ή εξοντωθεί μέρχι ενός. Και η Ελλάδα των δοσιλόγων, των ριψασπίδων, των μαυραγοριτών υπο την επίβλεψη των ξένων με το λαό στη γωνιά, δε θα ειχε καμιά σχέση με την Ελλάδα της Αντίστασης. Αν εγκατάλλειπε το κοινωνικό σκέλος, τότε η μεταπολεμική πολιτεία της Δεξιάς, θα τους απένεμε περγαμηνές, παράσημα και κοινωνικό-οικονομικές καταξιώσεις.
Η αντιδραστική και δοσίλογη Δεξιά, σφυχταγκαλιασμένη με το παρακράτος και όλους τους άλλους ΙΣΜούς που η ίδια με εκπρόσωπό της το Ράλλη, δημιούργησε, εξόπλισε με γερμανικά όπλα και χρυσοπληρώνε ο εκφραστής της διεθνούς του κεφαλαίου Τσιώρτσιλ με συντονιστή τον ΙΔΕΑ, τους 4ο Αυγνους και την αμέριστη υλική και ηθική συμπαράσταση των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών μετά. Αυτών που θα ξανά έπαιρναν για λογαριασμό τους τις τύχες τους λαού και της χώρας στα χέρια τους. Χωρίς Εθνικές, ηθικές και ανθρώπινες αναστολές για λίγα ψίγματα δοτής «εξουσίας» ανέλαβαν να κονιοτροποιήσουν κατ εντολή και την αυτοπρόσωπη συμμετοχή του Τσιώρτσιλ, αυτό το πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα. Να διαπράξουν αυτό το ειδεχθές εθνικό έγκλημα. Να περάσουν εναν λαό ολόκληρο απ τη φωτιά, το σίδερο και το κοφτερό λεπίδι των δολοφόνων. Των δολοφόνων που θήτευσαν στα ΕΣ ΕΣ και τη Γκεστάπο. Και οχι μόνο να κονιοτροποιήσει, αλλα και να ξεριζώσει και το πιό μικρό, αδύναμο και καχεκτικό φύτρο αυτής της τρισκατάρατης-Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνος-Κοινωνική πλευρά της Εθνικής Αντίστασης.
Το σχέδιο εξόντωσης ηταν από καιρό έτοιμο και μελετημένο σε όλες τους τις λεπτομέρειες, ετσι που να μήν υπάρξει και η ελάχιστη αμφιβολία οτι θα δώσει το προσδοκόμενο αποτέλεσμα. Ολά τα ειχε προβλέψει το σχέδιο «ΜΑΝΑ» : τον τρόπο διεξαγωγής, τις φάσεις απ τις οποίες θα περνούσε ο εμφύλιος πόλεμος που προπολού ειχε κηρύξει στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Ακόμα και αυτά τα συνθήματα τα ειχε προβλέψει ο μεγάλος Τσιώτσιλ. Ο Τσιώρτσιλ

που ξεπουλούσε-μεταβίβαζε τους λαού του κόσμου λές και ηταν το τσιφλίκι του πατέρα του στον ανερχόμενο αμερικάνικό νεοαποικισμό για να φαίνεται «μεγάλος».
«Ειναι εξαιρετικά συμαντικό έλεγε μια εντολή του Τσιώρτσιλ, να χτυπήσουμε απροειδοποίητα, χωρις να προηγηθεί καμιά φανερή κρίση». Και ολοκληρώνοντας την εντολή «αυτός ειναι ο καλύτερος τρόπος να προκαταλάβουμε το ΕΑΜ». Και εμπιστευτική στο στρατηγό Σκόμπυ και τους εδώ λακέδες του η «ελληνική κυβέρνηση δεν ξέρει τίποτε για το σχέδιο και δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να μάθει τίποτε γι αυτό».(Αλήθεια ποιός έπαιρνε τις αποφάσεις; Ποιός κυβερνούσε); Και το Νοέμβρη του 1943 έγραφε στον Ηντεν:«Θα πρέπει το χτύπημα για να ειναι αποφασιστικό να καταφερθεί κατά του ΕΛΑΣ, στην ακτάλληλη στιγμή». Και στις 4 του Δεκέμβρη η μέρα που θα άρχιζε βασικότερη φάση εφαρμογής του σχεδίου πίεζε τον στρατηγό Ουϊλσον να «επισπεύσει τις συγκρούσει» με την ταυτόχρονη εντολή «πρώτος στόχο σας, με απολυτη προτεραιότητα ειναι η νίκη στην Αθήνα».Και όταν ο σκοπός της σύγκρουσης επιτεύχθηκε και οι μάχες άρχισαν με νέα εντολή διατάζει:«Οχι ειρήνη χωρίς νίκη».
Δεν ήθελε διαπραγμάτευση. Πολύ περισσότερο δεν ήθελε συμφιλίωση,ήθελει εκδίκηση-κονιορτοποίηση. Δεν ήθελε ούτε και αφομοίωση, ήθελε εξόντωση. Και δεν αρκέστηκε μόνο σε αυτές τις προκαταρτικές εντολές για τον τρόπο δράσης. Οταν έκρινε πως ηταν η κατάλληλη στιγμή, δεν δύστασε να δώσει και τη δολοφονική εντολή :«Ενεργήστε σαν να βρίσκεστε σε κατεχόμενη χώρα».
Οσους λοιπόν, δεν μπόρεσαν από διεθνή αλληλεγγύη να βγάλουν απ τη μέση οι Γερμανοί, με τις κρεμάλες, τις εκτελέσεις, τους ομήρους κλπ και τα εθνοπροδοτικά τάγματα ασφαλείας, οι ποικιλώνημες και πολύμορφες ορδές των Τσιούσων,Αγάδων κλπ την επομένη της απελευθέρωσης ο Κ.Ρέντης σαν Υπουργός Εσωτερικών μπήκε επι το έργο. Συνέλλαβε 80,000 και πλέον χιλιάδες και τους έστειλε στην Αλτάμπα της Αφρικής αυτούς που έκρινε σκόπιμο οτι έπρεπε να βγούν απ τη μέση. Ομως Ελλάδα δεν ηταν μόνο η Αθήνα. Και ο μεγάλος όγκος των ΕΛΑΣιτών μετά την κατάθεση των τιμημένων όπλων ηταν στην ύπαιθρο.
Μέχρις ότου υπογραφεί η συμφωνία της βάρκιζας, η Δεξιά έκρυβε ύπουλα τις πραγματικές προθέσεις. Με μιά πολιτική ανεντιμότητα, σπάνια και για αυτά ακόμα τα χρόνια της φαυλοκρατίας, έβαλε την υπογραφή της κάτω από μια συμφωνία, που ΡΗΤΑ υπόσχονταν στον ελληνικό λαό: «Κατοχύρωση των Δημοκρατικών Ελευθεριών, πολιτική αμνηστία και τη δημιουργία ενος πραγματικού εθνικού Δημοκρατικού Σρατού, χωρίς ΙΔΕΑ, ΣΕΑ και Συνδέσμους, καθώς και την κάθαρση του δοσιλογισμού απ τον κρατικό μηχανισμό και την ελληνική κοινωνία.
Από την επομένη ομως της υποργαφής, άρχισε η συστηματική, απρόκλητη, απροκάλυπτη και κυνική παραβίαση της συμφωνίας: Χιλιάδες αθώοι πολίτες αντρες,γυναίκες και παιδιά βρέθηκαν στα κρατητήρια. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι, απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τόλμησαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανεξέλεχγτοι.
Αντί για κάθαρση του δοσιλογισμού άρχισε η εντατική και εξονυχιστική εκκαθάρηση στο στρατό, τα Σώματα Ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό πετώντας στο δρόμο χιλιάδες εργαζόμενους στο δημόσιο και τον ιδιωτικό τόμεα. Στις πόλεις και την ύπαιθρο επικρατούσε ατμόσφαιρα τρόμου. Ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να υποδείξει εναν ατομικό του εχθρό «οτι

ειναι κομμουνιστής» και αμέσως έτρεχαν οι διάφοροι χίτες, εδεσίτες, βενίτες και κάθε είδους φασιστικοειδή συνοδευόμενα και από «όργανα της Τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον ξυλοδαρμό, το κούρεμα των κοριτσίων και τον βιασμό ακόμα.
Κύριος στόχος ο εμφύλιος πόλεμος, γιατί μόνο με τον εμφύλιο πόλεμο μπορείς να εξοτνώσεις ενα λαό ολόκλορο. Ενα λαό που οχι μόνο πίστεψε, αλλα και αγωνίστηκε με νύχια και με δόντια κάτω απ την τριπλή κατοχή, τις πιό αντίξοες και απάνθρωπες συνθήκες με τη βεβαιότητα οτι θα δεί επιτέλους τη πατρίδα του οχι απλώς απελευθερωμένη αλλα και Ελεύθερη απ τις παλιές υποθήκες στους ξένους και τις κάθε είδους παρεμβάσεις και επεμβάσεις. Αντί για αυτό έβλεπε στο άμεσο ορίζοντα να κοιοφορείται ο προσχεδιασμένος εμφύλιος πόλεμος. Βασικά εργαλεία και πρόγραμμα για να φτάσουμε στο εμφύλιο: Η ασύδωτη, ανεξέλεγκη, ατιμώρητη και επιβραβευμένη ΛΕΥΚΗ τρομοκρατία.
Με τον τρόπο αυτό η τρομοκρατία έγινε ιδεολογία. Η ιδεολογία της αναζήτησης του εσωτερικού εχθρού: «του απάτρη, του προδότη, του Βούλγαρου, το μίασμα, των εχθρών Ελληνων που καραδοκούν να καταστρέψουν την Ελλάδα». Η αναγωγή της τρομοκρατίας σε ιδεολογία, σε συνδιασμό με τη διαβεβαίωση οτι η συμμετοχή και η δράση στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της τρομοκρατίας, το έγκλημα και τις καταστροφές, θα αναγνωριστεί οχι μόνο σαν πράξη «εθνική» και θα εχει, την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση, αλλά και θα παραγραφούν τα όποια εγκλήματα εχουν διαπραχθεί στη διάρκεια της κατοχής. Εγκλήματα για τα οποία θα έπρεπε να λογοδοτήσουν στη δικαιοσύνη. Καθώς και η διαβεβαίωση οτι οι πράξεις αυτες θα τους αποφέρουν και προσωπικό πλουτισμό ειδικά στους επικεφαλείς των συμμοριτών άνοιξε διάπλατα το δρόμο σε αυτό το συνοθυλευμα ακροδεξιών και εραστών της εξουσίας να μετατρέψουν το έγκλημα σε ενα επικερδές επάγγελμα.
Σε αυτούς λοιπόν, τους σκληρούς στην όψη, άνδρους στην καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωποι στην πράξη. Σε αυτού τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, στο όνομα του «πατριωτισμού» και του «εθνους». Σε αυτά τα άδεια πουκάμισα όλων των Ισμών παρέδωσαν τον αγωνιζόμενο λαό και τους επέτρεψαν ανεξέλεγχα, να αναπτύξουν και μια χωρίς προηγούμενο άμμιλλα ανάμεσά τους οχι μόνο να δολοφωνήσουν τη Νεογέννητη μεταπελευθερωτική Δημοκρατία, αλλα έκαναν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγανά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα απο ένα πολύρχονο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και ειρήνη.
Ετσι λοιπόν, οι δοσίλογοι εθνοπροδότες απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες των εγκλημάτων που διέπραξαν σε βάρος του λαού και της χώρας στο παρελθόντος και την κατοχή, και με διασφαλισμένη την ατιμωρισία για τα νέα να διαπράξουν εγκλήματα, τη σύνδεση του όποιου εγκλήματος με τον προσωπικό πλουτισμό και τη διαβεβαίωση για την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση δεν συνέτραχαν λόγοι ενδιασμών και αναστολών. Χωρίς Εθνικές, ηθικές και ανθρώπινες αναστολές επιδόθηκαν απερίσπαστοι στο «πατριωτικό και θεάρεστο έργο» της εξόντωσης με ολα τα μέσα όσων πήραν μέρος στην ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση: Συλλαμβάνανε, βασανίζανε, δολοφονούσανε και έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και το εκτελεστικό απόσπασμα όποιον ήθελαν και όσους ήθελαν.
Η δοσίλογη Δεξιά, με του επιγόνους της 4ης Αυγστου βοηθούμενη απ τους Αγγλους νεοκατακτητές έκαναν εναν πόλεμο ολοκληρωτικής εξόντωσης του

ιδεολογικό-πολιτικού της αντιπάλου. Δεν ήθελε όπως και το αφεντικό της ο Τσιώρτσιλ, μόνο να τον νικήσει, ήθελε να τον εξαφανίσει απο το πρόσωπο της Γής. Να ξεκαθαρίσει μιά για πάντα με αυτό το λαϊκό-κοινωνικό κίνημα. Ετσι ώστε να εξασφαλίσει μια μακρόχρονη ανενόχλητη εξουσία για την Δεξιά και τον εξ ίσου μακρόρχονο έλεγχο αυτού του Βράχου απ την Αγγλία, για να τον μοσχοπουλήση λίγο αργότερα στος Αμερικάνους. Για να το πετύχει αυτό ομως έπρεπε να μήν υπάρχουν επιζώντες και οι μνήμες ή αυτοί που θα επιζούσαν απ τη λαίλαπα, να εχουν τόσο ταπεινωθεί που και αν ακόμα άρχιζαν να αναπτύσουν πολιτική δράση να μη γίνονται πιστευτοί. Για αυτόν ακριβώς το σκοπό μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μιά μεγάλη έρημο.
Η απαλλαγή της Δεξιάς απ τα βαρίδια του δοσιλογισμού, που υποχρεωτικά την βάρυναν και η νοσηρή πεποίθηση, οτι εχει με τη βοήθεια των Αγγλων, θα ξανά διαμόρφωνε μια σχέση ισοβιότητας με την εξουσίας την μετέτρεψε από κατηγορούμενη σε κατήγορη. Απόρροια αυτής της αλλαγής ρόλων και η βεβαιότητα για τον ρόλο που κλήθηκε να παίξει αυτή και οι Ισμοί, που εργολαβικά τους ανέθεσε την βιολογική και ηθική εξόντωση των αγωνιστών, ηταν η δημόσια στάση της: Υπεροπτική, δηλητηριώδης, αγενής, ανεκτήρμονη, αδιάλακτη, επιθετική, με δυό λόγια ηταν ανίκανη να διαχειριστεί με ορθολογικό τρόπο τα προβλήματα που θα αποσχολούσαν το λαό και τη χώρα μεταπελευθερωτικά. Οσο για τους εργολάβους τα όρια της βαβραρότητας και της αλαζονείας που τους παραχώρησε, ηταν απεριόριστα. Η αλαζονεία ειναι και σε καιρούς ομαλής λειτουργίας του πολετεύματος, ενα παθολογικό σύμπτωμα που αναπτύσσεται στα πλευρά όλων των εξουσιών. Πολύ περισσότερο οταν μια ομάδα προσώπων εχει αγκυροβολήσει επι χρόνια στους θεσμούς και τους μηχανισμούς του κράτους. Η αλαζονεία σε συνδιασμό με την ανικανότητα και το άδικο, ειναι ενα επικίνδυνο φαινόμενο που υπονομεύει τη λαϊκή κυριαρχία και απειλεί την έτσι κι αλλιώς αναιμική κοινωνία των πολιτών. Προκειμένου να καλύψει τις όποιες εγκληματικές πράξεις και τις ευθύνες ορθώνει Σινικά τείχη ανάμεσα στο λαό και την ηγεσία.
Οταν λοιπόν, αυτό συμβαίνει στην ομαλή λειτουργία των θεσμών αντιλαμβάνεται κανείς το μέγεθος της αλαζονείας και του πάθους με το οποίο εκδικούνταν αυτούς, που αν δεν τους εξόντωναν η επικρατούσα αντίληψη ηταν, οτι αν τα πολιτικά πράγματα αφήνονταν να εξελεθχούν «συσιολογικά» η χώρα θα διολίσθαινε προς τον κομμουνισμό η στην καλύτερη περίπτωση σε μια μορφή αδέσμευτης ουτερότητας, οπότε θα καλούνταν να δώσουν λόγο σαν δοσίλογοι και εχθροί της Ελλάδας.
Μια τέτοια εξέλιξη, εκτός του οτι θα επερρίαζε τα μακρόχρονα ιδιοτελή συμφέροντα του ακροδεξιού κατεστημένου, θα έβαζε σε κίνδυνο και τα συμφέροντα των Αγγλων. Το ενδεχόμενο αυτό σε συνδιασμό με το φόβο που κατείχε τους συνεργάτες των κατακτητών να λογοδοτήσουν στη Δικαιοσύνη, για τις αντεθνικές πράξεις να συνεργασθούν με τους εχθρούς της πατρίδας και για τα όποια εγκλήματα που διέπραξαν εις βάρος της χώρας και του λαού, ο φόβος αυτός δημιούργησε μια κοινότητα συμφαρόντων ανάμεσα στους Αγγλους, την Ακροδεξιά και τους δοσίλογους, απόρροια της οποίας υπήρξε η αναγωγή της λευκής τρομοκρατίας σε ιδεολογία.
Οπως κατά τη διάρκεια της κατοχής δρούσαν στο φούλ οι διάφοροι Ισμοί, το ιδιο και με μεγαλύτερη ένταση λειτουργούσαν νύχτα και μέρα οι καταδοτικοί μηχανισμοί και οι κοκουλοφόροι. Δεν αρκέστηκαν ομως σε αυτό. Αμέσως μετά τη Βάρκιζα εξαπέλησαν μια χωρίς όρια και έκταση λευκή τρομοκρατία. Μια ολομέτωπη επίθεση των παρακρατικών συμμοριών σε συνδιασμό με τις

Αστυνομικές και στρατιωτικές δυνάμεις του επίσημου «κράτους» της πλατείας Συντάγματος, που το προστάτευαν με τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια στρατά του Τσιώρτσιλ, που και αυτοί συμμετείχαν ενεργά με τα τάνκς και τα αεροπλάνα στην επίθεση εναντίον της ΕΑΜικής Αντίστασης με φανατική αγριότητα. Ενα όργιο βίας και τρομοκρατίας σε βαθμό που και αυτός ο Κρίς Γουτχάουζ, ο πολιτικός και ιδεολογικός εκπρόσωπος της Αγγλίας στην Ελλάδα. Αυτός ο μεγάλος πολέμιος της Αντίστασης, ύστερα απ αυτήν τη φρίκη που έβλεπε γύρω του υποχρεώθηκε να γράψει μια κάποιο μικρή η εστω μερική αλήθεια. Γράφει λοιπόν, στο βιβλίο του «Μήλο της έριδος» ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος της διεθνούς του κεφαλαίου και ειδικά απεσταλμένος απ τις μυστικές υπηρεσίες και το Φόριν Οφφίς για να παρακολουθήσει τα ελληνικά πράγματα και ειδικά την πορεία εξέλεξης του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ: «Στην Ελλάδα του 1945 και αργότερα, το να εχεις διατελέσει μέλος της Εθνικής Αντίστασης, έφτανε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα, ενω η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού ηταν πολιτική αρετή».
Το ανεύθυνο, το ασύδωτο, το ατιμώρητο, τη σκληρότητα και την απανθρωπιά για τη δημιουργία του εμφυλίου πολέμου ηταν και ο τελικός στόχος. Ο στόχος που θα επέτρεπε στην Δεξιά, την όλαρχία και τους ξένουν να επαναφέρουν την Ελλάδα στο καθεστώς της 4ης Αυγτου την περιέργαψαν οι Αγγλοι δημοσιογράφοι και οι Αμερικανοί ανταποκριτές. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποστολή: Αν οχι να διαστρευλώσουν-να κάνουν το άσπρο μαύρο-τουλάχιστον να αμβύνουν-απαλύνουν τη σκληρότητα και την απανθρωπιά. Και στο βαθμό που ηταν δυνατό να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολές και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.
Οι Δημοσιογράφοι, ομως που οχι μόνο έβλεπαν, αλλα και ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της απανθρωπιάς και το αδικαιολόγητο εν ψυχρώ πολλαπλά και πολυάριθμα καθημερινά εγκλήματα έγραφαν: «Η Ελλάδα, για αρκετό καιρό τώρα βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός ανταπροκριτής της «φωνής της Αμερικής» Λίλιαν Στόου :«Η Αθήνα σήμερα ειναι η πιό θλιβερή πρωτεύουσα της Ευρώπης».Και όταν η πρωτεύουσα ηταν η πιό θλιβερή πόλη της Ευρώπης, ο καθένας αντιλαμβάνεται τι συνέβαινε στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, που ειχα φωλιάσει οι κάθε είδους, μορφής και σύνθεσης συμμορίες. Ο μεγάλος στρατολόγος του εμφυλίου ηταν η βία που ασκούσαν αναίτια, ασύδωτα, ανεξέλεγχτα και ατιμώρητα αυτές οι συμμορίες. Η βία αυτή ειχε και το ιδιόμορφο χαρακτηριστικό: Την οργάνωναν, την κατέφθυναν και την ασκούσαν α) οι Αγγλοι κατακτητές, που τους ήταν αδιανόητο, μια απόλυτα εξαρτημένη απ αυτούς χώρα να επιρεάζει τα ζωτικά τους συμφέροντα σε στρατηγικό επίπεδο. Οι Αγγλοι θεωρούσαν και ήθελαν τη Μεσόγειο σαν τον αυτοκινητόδρομο που συνδέει την Ελλάδα με την Μέση Ανατολή, την Ευρασία και την Αφρική. β) Το ακροδεξιό κατεστημένο του οποίου απειλούνταν τα ιδιοτελή ζωτικά συμφέροντα με προπομπό την ολιγαρχίας, που δεν έβλεπε την ώρα να ξανά εδραιώση της θέση της και με τη νέα τάξη πραγμάτων, γ) Το παλάτι και οι κάθε είδους παλατιανοί λακέδες, δ) οι συνεργάτες δοσίλογοι, οι απόντες, οι μαυραγορίτες και οι «εταιρείες διάσωσης» που μετέτρεψαν τον θάνατο σε χρυσάφι: Ολοι από κοινού οι νικημένοι στην Αντίσταση.
Στις συμμορίες αυτές συμμετείχαν ό,τι πιό πρόστυχο, βρώμικο, άτιμο και διευθαρμένο γέννησε η χώρα. Και αυτό ηταν που μετέτρεπε τη βία σε ΥΒΡΗ...με την έννοια που δίνανε οι αρχαίοι Ημων πρόγονοι: «Οίηση,

αλαζονία, ασέβεια,περιφρόνηση του μέτρου και των ορίων που διέπουν τις ανθρώπινες πράξεις στα πλαίσια της τάξης του Σύμπαντος».
ΑΤΙΣ λοιπόν,(η Δωρική Ατα)Το μοιραίο και αποτρόπαιο όνομα της ύβρεως. Μόνο η λέξη Ατις, θα μπορούσε να ερμηνεύσει με μοιραίο και αποτρόπαιο τρόπο που αυτοί ασκούσαν και εφάρμοζαν τη βία. Αυτήν ειχαν θεοποιήσει, αυτήν λάτρευαν και δόξαζαν, απο αυτήν ζούσαν αυτήν προσκηνούσαν και εφάρμοζαν, Η μοναδική θεά που πίστευαν και αγαπούσαν ηταν η θεά της καταστροφής, Η ΑΤΙΣ: «Η υπό του θείου εμβαλομένη μανία εις αλαζόνας προς όλεθρόν των, θόλωσις του Νού, θεά της καταστρφής.Τα θύματά της ειναι ανίκανα για λογικές επιλογές, και μένουν ανήμπορα να διακρίνουν το ηθικό και το σκόπιμο...».«Θεά της καταστροφής,λοιπόν...Αίτια απερισκέπτων πράξεων και οι συνέπειες της απερισκεψίας...».Ο φόνος και η καταστροφή.
Σε αυτούς τους «ειδικούς» στρατολόγους και λάτρες της βίας και εγκληματίες στο επάγγελμα, ανέθεσαν να αλέσουν μέσω της Ατις, τους αγώνιστες και παράλληλα να δημιουργούν κόλαση για τον άμαχο πληθυσμό της υπαίθρου, ο οποίος ειχε υποστεί τα πάνδεινα στην κατοχή απ τους κατακτητές και τώρα απ τις επιδρομές των συμμοριών. Χωριά κάιγονταν, άμαχοι και γυναικόπεδα σκοτώνονταν. Χιλιάδες πολίτες που ειχαν αρχίσει να αναστήνουν το νοικοκυριό με τα απομεινάρια απ τη λαίλαπα της κατοχής στέλνονταν στα στρατόπεδα συγκεντρώσεων και τα ξερονήσια. Αλλοι κατα χιλιάδες εγκαταλείπουν τα ειρηνικά τους έργα και τα σπίτια τους καταφεύγαν σε άλθια κατάσταση προσφυγες στα αστικά κέντρα για να γλυτώσουν τη ζωή τους. Και αργότερα η ίδια η πολιτεία προκειμένου να στερήσει τον Δημκρατικό στρατό από επικοινωνία και ανεφοδιασμό, μάζεψε ολο τον κόσμο στις πόλεις. Περιέφραξαν τις πόλεις με συρματοπλέγματα, έβαλαν σκοπιές στις εισόδους των πόλεων και έκαναν εξονυχιστικό έλεγχο και έρευνα κατά την είσοδο και έξοδο απ την πόλη. Ηταν τόσο αυστηρά τα μέτρα που δεν επέτρεπαν στους κτηνοτρόφους, τους αγωγιάτες, του γεωργούς και τις συσκευάστριες ακόμα να εχουν μαζί τους μια φέτα ψωμί μαζί τους να φάνε το μεσημέρι. Πήγαινε ο κόσμος νυστικός στη δουλειά για να μην «τροφοδοτήσουν» το Δημοκρατικό στρατό με τις φέτες το ψωμί που θα έπαιρναν μαζί τους αυτοί που έβγαιναν εκτος του συρματοπλέγματος.
Σε τέτοια κατάσταση πολιορκείας έζησε για πολλά χρόνια ο λαός μας προκειμένου να βάλουν ξανά κάτω απ τον έλεγχό τους τη χώρα μας οι Νεοαποικιοκράτες-Ιμπεριαλιστές και η Δεξιά να κατοχυρώσει την αμφίβολη μέχρι τότε εξουσία. Ολον αυτόν τον κόσμο μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, δεν τον ξανασκέφτηκαν και τα λίγα μέτρα που πήραν για να ξαναγυρίσουν στα χωριά ατόνησαν. Μα και οταν γύρισαν πολλοί Αντιστασιακοί βρήκαν τα σπίτια και τα χωράφια τους κατειλημένα απ τους «εθνικόφρονες». Ευτυχώς που δεν μιμήθηκαν τους Τούρκους, που για τον ίδιο ακριβώς λόγω το 1822, για να στερήσουν τους αγωνιστές από επικοινωνία με το λαό και ανεφοδιασμό ενας αντίστοιχος τότε εθνικόφρονας εισηγήθηκε στον Τούρκο διοικητή : Λέγοντας του πως αν θέλουν να εχουν «ήσυχο το κεφάλι τους και να απομονώσους τους αγωνιστές απ το λαό οχι μόνο να μαζέψουν τον κόσμο απ τα ορεινά χωριά, στις πόλεις αλλα και να τα κάψουν κιόλα». Με βάση την εισήγηση αυτή, οι Τούρκοι έκαψαν ολα τα ορεινά χωριά της περιοχής : Οπως το Ντορμάνι, τον Αγιο Γιάννη, το Αυγότσι, την Αγια Παρασκευή, το Ντιχαλεύρι, τη Μαρούσια κλπ.
Αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας, οι Αντιστασιακοί βρεθήκαμε αντιμέτωποι οχι μόνο με ενα καλά και μακρόχρονα οργανωμένο σχέδιο

εξόντωσης, αλλα και με μιά τεράστια σε έκταση κτηνώδη, εμπαθής και μοχθηρή μηχανή, που κάθε μέρα που περνούσε έσφυγγε τον θανάσιμο κλειό γύρω μας. Μια καλοστημένη και καλά κουρδισμένη κρεατομηχανή, που άλεθε με μια αχόρταγη και ακόρεστη βουλεμία τους αγωνιστές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ και τα Αετόπουλα ακόμα δεν τα σεβάστηκαν.

Η αντιπάθεια και η εχθρότητα της αγγλικής κυβέρνησης, δεν ηταν μόνο μεγάλη προς το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αλλα και εκδηλώθηκε απ την εμφάνιση και την ανδρωσή του ΕΑΜ μέσα στον ελληνικό λαό. Την εχθρότητα αυτή την εκδήλωνε σε κάθε ευκαιρία και με πολλούς τρόπους, η λεγόμενη συμμαχική αποστολή πάνω στα βουνά, τότε που παιζόταν η τύχη και το μέλλον της πατρίδας μας. Τρανή απόδειξη αυτού του γεγονότος, αποτελεί το παρακάτω απόσπασμα αναφοράς αυστηρά εμπιστευτικής, προς το στρατηγείο Μ. Ανατολής του Αγγλου Ταξιάρχου Εντυ και σε αντίθεση προς το υπο ημερομηνία 22.6.43 μήνημα του Αρχιστρατήγου Μ. Ανατολής : «Χ- 12 Αυγούστου 1943». Αυστηρά εμπιστευτικό 85-4 Α.Σ ... Που εκθειάζει... Λέει λοιπόν η αναφορά του Ταξιάρχου Εντυ:

«Συμφωνα με την εμπιστευτική σας διαταγή, έδωσα οδηγίες στους Αγγλους και Ελληνες πράκτορές μας, που εργάζονται κάτω απ τις διαταγές μου, να ΥΠΟΝΟΜΕΥΟΥΝ τα έργα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και να έρχονται σε επαφή με αντιπροσώπους της κυβέρνησης, δηλ με ανώτερους αξιωματικούς, αστυνομικούς κλπ, με σκοπό να τους εμσφηνώσουν την ιδέα, οτι εχουν το ΚΑΘΗΚΟΝ και το ΔΙΚΑΙΩΜΑ, να ΚΑΤΑΓΓΕΛΟΥΝ τους αρχηγούς του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις αρχές κατοχής και να ΒΟΗΘΟΥΝ στη ΣΥΛΛΗΨΗ των πρακτόρων τους, ωστε όταν έρθει η στιγμή, οι οργανώσεις αυτές, να μή μπορουν να βλάψουν τα αγγλικά συμφέροντα. Με βάση αυτή τη διαταγή καταγγελθήκανε στο συνταγματάρχη Ντερτιλή και τον υπουργό Ταβουλάρη, πολλά ενεργά πρόσωπα και στελέχη του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που βρέθηκαν στα χέρια των Γερμανών». Υπογραφή: Ταξίαρχος Εντυ.

Τόση ηταν η «μετεκλογική μέθη» των σφετεριστών της λαϊκής κυριαρχίας, που έκαναν οχι μόνο μαρτυρική, αλλα και επισφαλή τη ζώη των δημοκρατικών πολιτών, οι οποίοι αφού η συντεταγμένη απ τους Αγγλους πολιτεία, δεν τους προστάτευε άρχισαν να αυτοαμύνονται. Σε χλιάδες ανέρχονται οι δολοφονηθέντες κατά την χρονική περίοδο 1945-46 απ τις παρακρατικές ληστοσυμμορίες του Σούρλα, Μαγκανά-Βουρλάκη κλπ, που οι ίδιοι οι εγγλέζοι οργάνωναν και παρότρυναν στη διάρκεια της κατοχής να λειτουργούν εμφυλιοπολεμικά πολύ περισσότερο μετά την απελευθέρωση, με την ανοχή και τη συμμετοχή και του επίσημου κράτους. Του κράτους που πρωτοστατούσε στην οργάνωση και τον εξοπλισμό αυτών των συμμοριών. Αυτό το όργιο βίας, αυτή τη φρίκη που ζούσε το σύνολο του λαού αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας, προσπάθησαν οχι μόνο να την ερμηνεύσουν, αλλα και να την εξηγήσουν με μιά περίεργη θεωρία οι σφετεριστές της δοτής εξουσίας οτι : «αυτή η θλιβερή κατάσταση που επικρατεί στη χώρα και ειδικά στην ύπαιθρο ειναι απότοκος του αίματος που χύθηκε κατά τα γεγονότα του Δεκέμβρη του 1944»

Βεβαια για αυτόν που έζησε τα γεγονότα, ξέρει πολύ καλά οτι η θεωρία αυτή οχι μόνο δεν απαντά στο πρόβλημα, αλλα αποτελεί και μιά προέκταση της ασύστολης προπαγάνδας, όπως αυτή της περίφημης πτωματολογίας του περιβόητου Σεπτρίν, που οι αφίσες σε τεράστιο μέγεθος κοσμούσαν όλες τις πόλεις και τα χωριά της Ελλάδας. Και δεν απαντά στο πρόβλημά γιατί οι συγκρούσεις του Δεκέμβρη έγιναν μόνο στην Αθήνα, τον Πειραιά και τα

προάστεια. Εκεί συνεπώς, υπήρξαν και τα θύματα των συγκρούσεων. Πουθενά αλλου δεν έγιναν πολεμικές επιχειρήσεις ανα τη χώρα ή έκτροπα κατά τη διάρκεια των Δεκεμβριανών συγκρούσεων. Επομένως αν η θεωρία αυτή ειχε κάποια βάση τότε θα έπρεπε στους χώρους που έγιναν οι συγκρούσεις να γίνουν και οι πράξεις αντεκδίκησης.
Επειτα στις μάχες του Δεκέμβρη, δεν ειχε θύματα μόνο η μιά πλευρά. Πολυ περισσότερα υπήρχαν απ την πλευρα του λαού κατά του οποίου αδιάκρητα γύρισαν τις κάνες των πυροβόλων ξηράς και θάλασσας,τα αεροπλάνα και τα τάκνς των Αγγλικών στρατευμάτων που ειχαν άλλωστε και την ΡΗΤΗ ΕΝΤΟΛΗ απ τον μέγα Τσιώρτσιλ, να «ενεργήσουν όπως θα ενεργούσαν εάν βρίσκονταν σε μιά κατεχόμενη πόλη». και τα όλπα των δυνάμεων της τότε «ελληνικής κυβερνήσεως» και των ενόπλων παρακρατικών. Του Τσιώρτσλ που ήθελε να κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ-ΕΑΛΣ. Και κονιορτοποίηση ένος λαϊκού κινήματος σαν αυτό του ΕΑΜ, σημαίνει πρόθεση, σχέδιο, οργάνωση και άνθρωποι ανεύθυνοι που θα υλοποιούσαν το σχέδο. Σημαίνει συγκεκριμένο στόχο : Να μειωθεί αυτός ο ΕΑΜικός χείμαρος απ το 60-70, στο 10%. Για να επιτεφθεί αυτός ο στόχος, σημαίνει οτι αμέσως μετά την απελευθέρωση συλλαμβάνουμε, σκοτώνουμε και δολοφονούμε αδιάκρητα. Σημαίνει οτι για να μπορούν να γίνουν όλα αυτά με άνεση, ευτελίζουμε την ανθρώπινη αξία και μηδενίζουν την ίδια τη ζωή. Σημαίνει οτι στην περίπτωση αυτήν δεν ισχύει ο σεβασμός στη μοναδικότητα και το ανεπανάληπτο της ζωής. Πολύ περισσότερο σημαίνει πως δεν ισχύουν τα οσα έλεγε ο κλήρος πριν από την εκτέλεση στον ετοιμοθάνατο προκειμένου να του αποσπάση δήλωση μετανοίας με αντάλλαγμα τη ζωή οτι: « τη ζωή τη δίνει ο Θεός και αφού την δίνει ο Θεός, μόνο αυτό εχει το δικαίωμα να την πάρει.
Ο Ανθρωπος για τρείς λόγους ειναι το πιό τραγικό ζώο σε σχέση με όλοκληρο τον έμβιο κόσμο α) Σε αντίθεση με τα άλλα ζώα γνωρίζει οτι υπάρχει. Εχει υπαρξιακή αντίληψη. β) Ξέρει εκ των προτέρων οτι θα πεθάνει και γ) Κάνει τόσο όνειρα που δεν του φτάνουν πολλές ζωές για να τα πραγματαποιήσει. Οταν λοιπόν, ειναι τραγικό ξέροντας οτι κάποια μέρα θα πεθάνει από γηρατειά κοντά στους δικούς τους και την επιστήμη, προκειμένου να παρατείνει εστω και μερικά χρόνια, μέρες ή και στιγμές τη ζωή του, δίνει και κάνει τα πάντα για να το πετύχει, αντιλαμβάνεται κανείς την τραγικότητα των καταδικασμένων σε θάνατο, Ανθρώπων στην πλειοψηφία 20 εως 50 χρόνων, μα και αμούστακα ακόμα Αητόπουλα να περιμένουν μέρα τη μέρα, ώρα την ώρα, στιγμή τη στιγμή: Η αναμωνή της ήμερας, η αγωνία της στιγμής του θανάτου.
Η ζωή, για ολόκληρο τον έμβιο κόσμο εχει την ΜΟΝΑΔΙΚΟΤΗΤΑ της, για αυτό και ο καθένας αντιλαμβάνεται τι σημαίνει ζωή και τι θάνατος και κυρίως τι σημαίνει για λόγους υποκειμενικούς η αφαίρεση της ζωής ενος Ανθρώπου. Χάρις σε αυτήν την μοναδικότητα, δεν υπάρχει Ανθρωπος στον πλανήτη Γή, που δεν θα έδινε τα πάντα για να ζήσει έστω και μερικά μόνο χρόνια ακόμη. Η ζωή και ο θάνατος ειναι φαινόμενα που νοούνται απ την αντίθεσή τους. Συνεπώς μπορούμε να χαρακτηρίσουμε, αλλα οχι και να ορίσουμε τη ζωή. Στην αρχαιότητα οι αθάνατοι πρόγονοί μας έκαναν εκτεταμένες φιλοσοφικές έρευνες γύρω απ το νόημα και την αρχή της ζωής. Στον Μεσαίωνα ομως οι ερευνες αυτές σταμάτησαν, γιατί το θέμα της ζωής θεωρήθηκε λυμένο με την παραδοχή πως, η ζωή εκπορεύεται αποκλειστικά απ τον θεό.
Με τον όρο θάνατο εννοούμε το σταμάτημα των ζωϊκών λειτουργιών ενόργανου όντος. Το σταμάτημα των πνευματικών και κατ επέκταση της πνευματικής ζωής. Το ποιός γέννησε το θάνατο αποτελεί πρόβλημα. Πάντως

η θεογονία του Ησίοδου, «τον δέχεται σαν τέκνο της νύχτας ή τουλάχιστο σαν θρέμα της». Ενώ στην Ιλιάδα ο θάνατος «θεωρείται σαν δίδυμος αδερφός του ύπνου. Ο θάνατος και ο ύπνος κατοικούν στα σκοτεινά τάρταρα που δεν φωτίζονται ποτέ απ τον ήλιο».

Οπως και αν εχει το πρόβλημα ζωή-θάνατος, ειναι γεγονός οτι ο Ανθρωπος (και γενικότερα ο έμβιος κόσμος) γεννιέται με μιά καταδίκη σε θάνατο, χωρίς βέβαια προσδιορισμένη την ημερομηνία λήξης-εκτέλεσης αυτής της καταδίκης. Ευτυχώς γιατί αν ηταν γνωστή η ημερομηνία λήξη η ζωή του Ανθρώπου, θα ηταν ακόμα πιό τραγική απ ό,τι ειναι σήμερα. Αυτό λοιπόν, το αγαθό του απροσδιόριστου της ημερομηνίας, που την κάνει υποφερτή, δεν το ειχαν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης και ειδικά οι μελλοθάνατοι της Αντίστασης. Οι καταδικασμένοι που καταδικάζονταν παμψηφεί είς θάνατο. Μόλις τελείωνε η δίκη, γνώριζαν πως αν δεν γίνει δεκτή η αίτηση αναστολής της ποινής, μετά την πάροδο τριών ημερών, θα οδηγηθεί στο εκτελεστικό απόσπασμα. Μα και αν ακόμα δεν οδηγηθεί την τρίτη μέρα στο απόσπασμα, οι μέρες του ειναι μετρημένες. Βέβαια, υπήρχε η ζωοποιός «δήλωση μετανοίας»...

Και το ακόμα πιό τραγικό ειναι οτι, ΑΥΤΟΙ που συνελλήφθησαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν, καταδικάστηκαν σε ποινές από πέντε χρόνια, μέχρι ισόβια και σε θάνατο και την τρίτη μέρα μετά την καταδίκη η σε λίγες μέρες αργότερα θα οδηγούνταν στο εκτελεστικό απόσπασμα ήταν οι Ανθρωποι ΑΥΤΟΙ: που οργάνωσαν εκείνον τον τιτάνιο αγώνα για την επιβίωση του λαού, στις σκληρέςμέρες της φοβερής πείνας. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που οργάνωσαν και καθοδήγησαν εκείνες τις παλλαϊκές συγκεντρώσεις για την κάθοδο τουν Βουλγάρων στη Θασσαλονίκη, τις Πανελλαδικές απεργίες γαι την τρομόκρατία. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που όρθωσαν το αναστημά τους και ματαίωσαν την πολιτική επιστράτευση με δεκάδες νεκρούς και τραυματίες. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που έστησαν Αντιστασιακές οργανώσεις και στο πιό απομακρυσμένο χωριό της Ελλάδας. Που οργάνωσαν τον ένοπλο αγώνα κατά των τριών κατακτητών και τους προξένησαν δεκάδες χιλιάδες απώλειες σε νεκρούς, τραυματίες και αιχμαλώτους. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που υποχρέωσαν τους κατακτητές να κρατούν στην Ελλάδα αρκετές επίλεκτες μεραρχίες αποσπώντας τις απ τα συμμαχικά μέτωπα. Που εξάρθρωσε και σπαράλιασε τις τηλεπικοινωνίες και τις συγκοινωνίες στο οδικό και σιδηροδροικό δίκτυο και υποχρέωσε τους κατακτητές να εκκενώσουν μεγάλες περιοχές και να δημιουργηθεί η «ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΛΛΑΔΑ» πολύ πριν φύγουν οι κατακτητές. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που εξάλειψαν τη ζωοκλοπη, τις αγροζημιές που υποχρέωσαν του καταληψίες κτημάτων και σπιτιών να καταβάλουν το επιδικαζόμενο σε αυτούς ενοίκιο. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που πριν φύγουν οι κατακτητές οργάνωσαν τη ζωή του λαού στην ύπαιθρο, του ενέπνευσαν το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια αναγεννημένη και δυναμική Ελλάδα. Ηταν ΑΥΤΟΙ, που όταν οι Αγγλοαμερικάνοι αποφάσισαν να κάνουν την απόβαση στη Σικελία το καλοκαίρι του 1943 εκτέλεσαν στην εντέλεια τη σχετική διαταγή του Στρατηγείου της Μάσης Ανατολή (ΣΜΑ) και απόσπασαν επαίνους και συγχαρητήρια του στρατηγού Ουέϊβελ, για την άρτια οργάνωση και την πλήρη παραπλάνηση του άξονα για τις προθέσεις της απόβασης.

Ηταν ΑΥΤΟΙ, για τους οποίους η πριν απ την απελευθέρωση ηγεσία: Πρωθυπουργοί και Υπουργοί της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Ο Γ. Παπανδρέου τον Απρίλη του 1943 Δήλωνε :«Θεωρούμε άξιους ευγνωμοσύνης όλους τους αγωνιστάς της Ελευθερίας και το μέγα πλήθος των ανοργάνωτων

και ανωνύμων ηρώων και μαρτύρων και τις Εθνικές μας Οργανώσεις ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ΕΔΕΣ καθώς και όλας τας άλλας». Και στις 3,12,44 ο ίδιος: «Επαλαίσατε κατά την περίοδον της Εθνικής Αντιστάσεως εναντίον των κατακτητών και προσθέσατε ενδόξους τίτλους είς την ιστορίαν των εθνικών μας αγώνων κατά το στάδιο της δουλείας, η φωνή της οργανώσεως ήτο συγχρόνως και φωνή της πατρίδος και οφείλατε να υπακούσετε».

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο Π. Κανελόπουλος, σαν εκπρόσωπος της κυβερνήσεως Εθνικής ενότητας 1944, Εξαίροντας την αυτοθυσία των ηρώων του ΕΛΑΣ έλεγε: «Κλίνουμε το γόνυ μπρός στους νωπούς τάφους. Οι ανδρες του ΕΛΑΣ, έδωσαν τη ζωή τους στα ιδανικά της λευτεριάς και της πίστης προς το καθήκον, αντιμετώπισαν νικηφόρα και συνέτριψαν τα στίφη και τις μαχανοκίνητες δυνάμεις των Ούννων. Εκτελούμε καθήκον ευγνωμοσύνης για Σας θυσιασθέντα παιδιά του λαού. Η θυσία τους αποτελεί περηφανές παράδειγμα για τις νέες γενιές, για την εξασφάλιση της λευτεριάς και της νέας κοινωνίας, μέσα στους κόλπους της οποίας, όλοι θα βρούμε καλύτερη ζωή».

Ηταν ΑΥΤΟΙ, για τους οποίους ίδιος ο Π Κανελόπουλος, σε λόγο του την 1,10,44 στην Τρίπολη λέει:«Καταρώμαι τόσον εγώ, όσο και η κυβέρνηση του εξωτερικού, καθέναν ο οποίος προσέφερε τα δυνάμεις του εις τας χιτλερικάς ομάδας, αι οποίαι τόσας καταστραφάς επεσώρευσαν εις τον δύστυχον τούτον τόπον. Αι οργανώσεις Αντιστάσεως και η πολυπληθεστερα τούτον ο ΕΛΑΣ, αποτέλεσαν τους απενηνείς τιμωρούς, τόσο των κατακτητών όσον και των συνεργατών των, δι αυτό όταν ησυχάσουμε, η πρώτη φροντίς θα ειναι η αναστήλωσης των ερειπίων και η δι ηθικών αμοιβών αναγνώρισις των θυσιών και του αγώνος του απελευθερωτικού τούτου στρατού, ο οποίος αναμφισβητήτως θα αποτελέσει τον πυρήνα του ιδρυθησομένου Ελληνικού Στρατού». και συνεχίζει:«Ειμαι ευτυχής που μπορώ να δηλώσω οτι, με τη βοήθεια του στρατού του ΕΛΑΣ και την απόλυτη κατανόηση που επέδειξαν οι ηγέτες του, εις τας εντολάς μου, εκπληρώθηκε το χρέος της ειρηνεύσεως της Πελοποννήσου, κατά τρόπον που έσωσε την Τρίπολη, το Ναύπλιο και την Κόρινθο απ τον κίνδυνο πλήρους καταστροφής.

Βρήκα την Τρίπολη πολιορκημένη και εντός της πόλεως τον Παπαδόγνωνα με 2,000 άντρες, με 24 πεδινά πυροβόλα, που του ειχαν αφήσει την τελευταία στιγμη οι Γερμανοί, με πλήθος όλμων, πολυβόλα και αύθονα πυρομαχικά. Μετά δύο νυκτών και μιάς ημέρας πίεση, που άσκησα, ευρυσκόμενος εξω της Τριπόλεως στο Στρατηγείο του ΕΛΑΣ, ο Παπαδόγνωνας παρεδόθη». Και στις 16,10,44 στην Κόρινθο :

Ειναι θαυμαστή η αυτοπειθαρχία του ΕΛΑΣ και η μαχητικότητα του. Αξια θαυμασμού ειναι επίσης και η αυτοσυνείδηση των μελών του ΕΑΜ. Νομίζω οτι συνέβαλα κάπως κι εγώ τις τελευταίες αυτές στιγμές για το καλό της πατρίδος. Ετσι, και με τη συνδομή πάντοτε και την ανώτερη πατριωτική στάση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αποφύγαμε μια αιματηρή λύση στη Τρίπολη, που με τη σειρά της επέδρασε για όμοιες λύσεις και σε άλλες πόλεις. Πηγαίνω στην Αθήνα μεταφέροντας την αισιοδοξία της Πελοποννήσου, τη θέληση του να ελευθερωθεί η πατρίδα και να κυβερνηθεί ελεύθερα και τον απέραντο θαυμασμό μου για το έργο που τρία χρόνια συντελέστηκε με τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ».

Ηταν ΑΥΤΟΙ, που ο Ταξίαρχος Εντυ αρχηγός της αποστολής στη χώρα μας κοινοποίσε στο ΕΑΜ μήνημα από 22,6,43 στο οποίο κάνει γνωστο οτι «Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής, έλαβε υπο σημείωση μεθ ικανοποιήσεως, οτι το ΕΑΜ αγωνίζεται δια τας αρχάς ελευθερίας ώς ορίζει ο χάρτης Ατλαντικού

και ειναι εν γνώσει λαμπρών κατορθωμάτων μαχητικής αντιστάσεως του ΕΛΑΣ εναντίον των εισβολέως. Ο Αρχιστράτηγος Μ. Ανατολής παρακολουθεί την Ελλάδα, με μεγίστην προσοχήν και θεωρεί Ελληνας αντάρτας μέρος δυνάμεων υπο διαταγάς του».Και σε συνέχεια οταν εγκαταστάθηκε το Γενικό Στρατηγείο του ΕΛΑΣ στο Περτούλι της Πίνδου κοινοποίησε τις παρακάτω διαταγές του Στρατηγού σερ Μαίτλαντ Ουϊλσων :
«Επιθυμώ να μεταβιβάσω εις όλους τους βαθμούς του αντάτρικου στρατού της Ελλάδας, τα ειλικρινή μου ευχαριστήρια και συγχαρητήρια δια τας προσφάτους μεγάλας επιτυχίας εις ολόκληρον την Ελλάδα. Αι επιχειρήσεις των εκείναι επιμελώς προπαρασκευασθείσαι από ημάς και εκτελεσθείσαι μετά μεγάλης ακριβείας από σας, συνέβαλον εις τας επιτυχίας των συμμαχικών στρατειών επι της Σικελίας. Ο άξων παρασυρθείς υπέθεσε μιαν επίθεσιν εις τα Βαλκάνια. Αι ενισχύσεις εις άνδρας και αεροπλάνα, τα οποία ήσαν διατεθειμένα δια την Ιταλίαν απησχολήθησαν εις τα Βαλκάνια, Η προσοχή τους εστράφει προς την Ελλάδα και μιά μεγάλη νηοπομπή επέρασε ανενόχλητη μέσα εις την Μεσόγειον.
Παραδέχομαι οτι αι επιχειρήσεις των ανταρτών, δεν ησαν ακίνδυνοι και ο άμαχος πληθυσμός υπέφερει πολύ. Παρακαλώ μεταβιβάσατε εις εκείνους και εις τον πληθυσμό της Ελλάδος, την εκτίμησίν μου δια την αφοσίωσιν εις τους συνεργάτας αυτών. Ο πόλεμος βαθμιαίως βαίνει προς το βέβαιο τέλος του. Το τέλος θα ειναι η άνευ όρων παράδοσις του άξονος.
Αταιτώ συνεχή εμπιστοσύνη και απόλυτον αφοσίωσιν εις τους στρατιωτικούς αρχηγούς των συμμαχικών στρατιών της Μεσογείου, μια των οποίων ειναι το αντάρτικο σώμα της Ελλάδος. Εύγε εις τους αντάρτας» Υπογραφή Ουϊλσων (18,7,43)
Την ίδια περίοδο ο στρατηγός Αλεξάντερ πρόσφερε στον συνταγματάρχη τότε Στέφανο Σαράφη, Αρχηγό του ΕΛΑΣ μια διόπτρα μεγάλης έντασης με τα ακόλουθ λόγια: «δια τον συνταγματάρχην Στέφανο Σαράφην πιστόν σύμμαχον της Μ. Βρετανίας και στενόν συνεργάτην μου, εις τον κοινόν αγώνα δια την απελευθέρωσιν όλων των λαών» Η.Ρ Αλεξάντερ Τζενεραλ.
Και οταν Σαράφης, προβιβάστηκε στο βαθμό του στρατηγού, το Αρχηγείο της Στρατιωτικής συμμαχικής αποστολής στις Μ.Κ 21,4,44 εγγράφου διεβίβασε το ακόλουθο τηλεγράφημα του Στρατηγού Σκόμπυ δια τον Στρατηγόν Σαράφη: «Παρακάλω δεχθήτε τα πλέον εγκάρδια συγχαρητήριά μου επι τω προβιβασμώ σας εις τον βαθμόν του Υποστρατήγου. Ειμαι πολύ ευτυχής οτι αι υπήρεσίες σας εναντίον του κοινού εχθρού, έτυχον αυτής της αναγνωρίσεως».
Και ακολουθεί το μήνημα του Στρατάρχη Ουϊλσων προς τον Ελληνικό λαό:
«Οι Γερμανοί φεύγουν απ την Ελλάδα και οι ηρωίκοί Ελληνες αντάρτες, μέρα και νύχτα παρενοχλούν την υποχώρησίν των. Η γεναία συμβολή των Ελλήνων ανταρτών στην υπόθεση της Ελλάδος και των συμμάχων δεν θα λησμονηθεί ποτέ». Εννοεί την εφαρμογή απ τον ΕΛΑΣ του σχεδίου «Κιβωτός».
Οι ανιδιοτελείς και πολύμορφοι λαϊκοί αγώνες ειρηνικοί και εμπόλεμοι, που κάθε φορά διέτρεχε κίνδυνο ο ελληνισμός και το ελληνικό Εθνος, ειναι αυτοί που οχι μόνο το κράτησαν συμπαγή και σε ομοψυχία, αλλα και με τους όποιους αγώνες χρειάστηκαν κατά καιρούς πνευματικούς και ηρωϊκούς, τον έκαναν γνωστό στην παγκόσμια κοινότητα και υποχρέωσαν τους ηγέτες της παγκόσμιας κοινότητα στο παρελθόν και πρόσφατα να αναγνωρίσουν την αξιόλογη συμβολή και προσφορά του λαού σας στο παγκόσμιο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαί. Μια προσφορά που συμποσούται και εχει τον

ανυπέρβλητο τίτλο-όρο : «Τίποτε δεν κινείται στον πλανήτη Γή, που να μην εχει ελληνική καταγωγή».
Ενας λαός προδομένος απ την πολιτική του ηγεσία και δεμένος στο άρμα του φασισμού, μόλις του το επέτρεψαν οι συνθήκες αγνόησε τις εντολές «Για την τιμή των όπλων», πέταξε έξω απ τα σύνορα τον εισβολέα και όταν οι σιδηρόφρακτες στρατιές των Ούννων κατέλαβαν τη χώρα, όρθωσε το αναστημά του, οργάνωσε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και θαρραλέα εντάχθηκε στο πλευρό των συμμάχων. Μέσα στην ένδοξη χωρία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν το αναστημά τους κατά του Μουσουλίνι και του Χίτλερ, και της πέμπτης τεταρτοαυγουστιανής φάλαγγας και έγραψε με το αίμα του ενα ασύγκριτο ΕΠΟΣ, πρώτος, μέσα στους πρώτους ειναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε το έπος του στα αλβανικά βουνά, τον συνέχισε στις πόλεις, τα βουνά και τους κάμπους. Απελευθέρωσε τη χώρα μόνος του. Και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός, πεινασμένος, αλλά περήφανος και πανόριος ο ΛΑΟΣ μας στην πρώτη-πρώτη γεραμμή των ένδοξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων.
ΕΝΘΙΚΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ ΤΟΥ.
Τα πιστοποιητικά αυτά τα παραδέχτηκε όλη η οικουμένη και οι πολιτικοί και στρατιωτικοί ηγέτες εκείνης της εποχής. Απ τα πολλά μηνύματα αναγνώρισης αυτών των πιστοποιητικών προσφοράς του λαού μας στη σύγχρονη Νεοελληνική ιστορία, θα σταχιολογήσω ενδεικτικά μερικά.
Στις 28,10,1942 ο Πρόεδρος Ρούσβελτ είπε: «Πιρισσότερο ίσως άξιο θαυμασμού από την υπερήφανον απάντησιν του ελληνικού λαού, όπου έδωσε εις τους επιδρομείς, ειναι η σημερινή στάσις του ελληνικού λαού, που συνεχίζει τον αγώνα, όπου και όπως μπορεί, χωρίς συγκατάβαση, χωρίς δυσταγμούς, με απόλυτον αδιαλλαξίαν, αψηφών όλας τας θυσίας. Η στάση αυτή αποτελεί παράδειγμα για όλα τα Εθνη»
Στις 3,1,44, Ο Πρόεδρος Αϊζενχάουερ σε μήνημα του λέει: «Κάθε Ελλην που συνεχίζει τον αγώνα κατά των κατακτητών, ειναι αντάξιος των παραδόσεων, που μας εκληροδότησε ο πολιτισμός των προγόνων του».
Ακολουθεί το μήνημα του Στρατηγού Ντε Γλωλ:
«Ο αγών της Ελλάδας και τα κατορθώματά της δημιουργούν δι αυτήν δικαιώματα αναμφισβήτητα. Η Ευρώπη οφείλει πολλά εις την Ελλάδα. Τοιαύτα χρέοι δεν λησμονούνται»
Στις 21,1,44: Ο Τσώρτσιλ : «Η δόξα της Ελλάδας κατά τας τραγικάς αυτάς ώρας, λάμπει με ενα φέγγος ακόμα ζωηρότερο από εκείνο της αρχαιότητος, χάρις εις την ακλόνητη σταθερότητα του ελληνικού λαού, τον οποίον ο κατακτητής υποβάλλει εις απάνθρωπον δουλείαν. Το θαύμα του ελληνικού λαού θα μείνει εις τους αιώνας».
Εκτός από αυτές τις προσωπικές αναφορές και εκτιμήσεις για τη δράση του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, θα μπορούσε να αναφερθούν και αυθεντικές διαταγές του Γενικού Στρατηγείου του ΕΛΑΣ προς τις μονάδες του, για εκτέλεση επιχειρήσεων εναντίον των κατακτητων, χωρίς καμιά διακοπή και καθ όλο το διάστημα της εχθρική κατοχής και σε ολη την επικράτεια της χώρας σε αντίθεση με τον περιορισμένο χώρο, που όριζε η διαταγη του Στρατηγείου της Μ. Ανατολής σ εφαρμογή του σχεδίου «Κιβωτός».
Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος ανθρωπος: Γιατί το θαύμα του Ελληνικού λαού «έσβησε» απ τη μνήμη του καθεστώτος; Η μήπως οι γνώμες αυτών των ιδίων των λεγομένων τότε συμμάχων και των εχθρών ακόμη, δεν αποδίδουν την αλήθεια, για τη συμβολή του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στο συμμαχικό αγώνα; Μήπως

και αυτών οι γνώμες εκφράζουν καθώς λένε μερικοί λόγους ανάγκης; Αν δεχθούμε σαν σωστή την άποψη αυτή τότε προκύπτει το ερώτημα: Μα αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν πολεμούσε τους κατακτητές για πιό λόγο του έστελναν συγχαρητήρια τηλεγραφήματα για τη δράση του κατά των κατακτητών. Ποιοί λόγοι ανάγκης τους υποχρέωνε να εκθειάζουν το λαό μας και τους αγώνες του δια μέσου του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ; Και κυρίως για πιό λάγο οι κατακτητές και ειδικά οι Γερμανοί κρατούσαν στην Ελλάδα δέκα μόνιμες μεραρχίες και δεκαπέντε και πρέον οταν προγραμμάτιζε επιχειρήσεις προκειμένου, αν οχι να εξοντώση τον ΕΛΑΣ, αλλά τουλάχιστο να περιορίσει τη δράση του.

Η υπόδικη στη συνείδηση του λαού, Αγια Τριάδα απ το 21 και για άλλη μια φορά δοσίλογη τώρα, δοσίλογη και άρρηκτα δεμένει με την αντιδραστική Δεξιά στην οποία συνυπάρχει, το Παλάτι και η ολιγαρχία στην προσπάθεια να δικαιολογήσουν τα τόσα ανομήματα εις βάρος του λαού και της χώρας, εχουν διαπράξει, δεν δύστασαν να απεμπολήσουν και τα τελευταία ψίγματα εθνικής υπότασης.

Η κυβερνηση του Καΐρου, αυτό το υποκατάστατο του Φόρέϊ Οφις, προκειμένου να διασφαλίσει τη δοτή μεταπελευθερωτική εξουσία απ την ώρα, που έφτασε στη Μέση Ανατολή, ανέθεσε τα πάντα στο Φορέϊ Οφις. Ετσι την ελληνική εξωτερική πολιτική έκτοτε την ασκούσε το υπουργείο των εξωτειρκών της Αγγλίας : «Αι υπηρεσίαι του Υπουργείου των εξωτερικών εξετέλουν πλέον χρέη οργάνων διαβιβάσεως των αγγλικών εντολών απ το Φόρέϊ Οφις ή τας ποικιλωνύμους αγγλικάς υπηρεσίας της Μέσης Ανατολής, συχνά δε σπουδαιοτάτων ενεργειών δια τας ελληνικάς υποθέσεις δεν ελάμβαναν κάν γνώσιν». Υστερα απ την τέτοια κατάντια φαντάζεται ο κανένας πόσο μπορούσαν τέτοια «όργανα διαβιβάσεων» να εκστομίσουν λέξεις σαν αυτές : Κύπρος, Ανατολική Θράκη κλπ. Αποτέλεσμα εμείς οι άμεσα ενδιαφερόμενοι Ελλήνες, να μαθαίνουμε απ το 21 και μέχρι...οχι μόνο τα μυστήρια της εξωτερικής μας πολιτικής, αλλα και για όλα τα υπόλοιπα προβλήματα που αφορούν το λαό και τη χώρα πρώτα απ το Φόρεϊ Οφίς και το ημιεπίσημο Λονδίνο και μετά το Μάτρη του 1947 απ το Στέντ Ντιπάρτμεν και την φωνή της Αμερικής. Ποτέ απ το 21 και μετα η «ηγεσία» της χώρας μας: Δεν όρισε την γεωγραφία της Ελλάδας και δεν έγραψε της ιστορία της. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η δουλικότητα της εκάστοτε «ηγεσίας» μας, που στα ελληνικά δελτία ειδήσεων μέχρι τον Μάρτιο του 1947 άρχιζαν με ό,τι αφορούσε και προέρχονταν απ το Λονδίνο και μετά απ την Ουάσιγκτων!

Στη διάρκεια του Β! παγκοσμίου πολέμου, όλοι οι λαοί του κόσμου και ειδικότερα ο δικός μας με τη ολόψυχη συμμετοχή τους να ηττηθεί ο άξονας σαν ο εκφραστής του φασισμού, έκαναν τα πάντα προκειμένου να απαλλαγούν-ξεκόψουν μια για πάντα με την υποταγή και την εξάρτηση. Η προσπάθεια του λαού μας να ξεκόψει απ την υποταγή και τη εξάρτηση, άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες του αλβανικού πολέμου. Σημείο εκκίνησης της απεξάρτησης ηταν η κάθετη διαφορά ανάμεσα στην «ηγεσία» που έκανε πόλεμο για την «τιμή των όπλων» και αυτή του λαού που ήθελε-και αν τον άφηναν- να ρίξει τον φασίστα εισβολέα στη θάλασσα.

Η κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που μετα πολλών βασάνων και τις τόσες υποχωρίσεις της Πολιτικής Επιτροπής Εθνικής Απελευθέρωσης (ΠΕΕΑ), αν δεν ειχε ενα απ τους βασικότερους στόχουν να οδηγήσει τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, η μεταπολεμική εποχή έχοντας πίσω της όλον τον ελληνικό λαό, όλα τα κόμματα και τις οργανώσεις του, όλα τα ελληνικά όπλα και την αξιοθαύμαστη ομοψυχία που πέτυχε ο λαός στο εσωτερικό της χώρας, ηταν

μια εποχή που η κυβέρνηση αυτή μπορούσε να ορίσει την μεταπολεμική γεωγραφία της Ελλάδας, χαράξει μιά πραγματικά εθνική, ανεξάρτητη και περήφανη εξωτερική πολιτική. Θα προσπαθούσε-θα μπορούσε να αξιοποιήσει τις τεράστιες θυσίες του Εθνους : Το αλβανικό Επος, το Ελ Αλαμέϊν, την προσφορά και τις θυσίες των αντρών και των αξιωματικών του πολεμικού και εμπορικού Ναυτικού και κυρίως την Εθνική Αντίσταση. Να πάψει να ειναι το υποκατάστημα του Φόρεϊ Οφις και φερέφωνο του Στέιντ Ντιπάρτμεν. Να ορίσει για πρώτη φορά και την ιστορία της.

Το τραγικό με τη χώρα μας ειναι οτι η εκάστοτε «ηγεσία»οχι μόνο δεν αναγνώρισε στο λαό τη συμμετοχή και τη συμβολή του σε αυτό το τιτάνιο έργο, αλλά εμφορούμενη απ τα καθαρά ιδιοτελή και ταξικά συμφέροντα, ποτέ δεν αξιοποίησε οσο πραγματικά άξιζαν αυτοί οι λαϊκοί αγώνες. Η ελληνική πολιτεία ποτέ δεν οργάνωσε την προβολή της οικουμενικής αξίας του 21 και την προσφορά της Αντίστασης. Αρνούμενη την αναγνώριση και την δικαίωση της Αντίστασης η μεταδεκεμβριανή Ελλάδα της δεξιάς εχει γίνει ξανά το κλοτσοσφούφι των εθνών.

Η κατάληξη αυτή ηταν μοιραία. Γιατί το μεταδεκεμβρινό κράτος, δεν ειχε κληρονομήσει μόνο την 4η Αυγ/του, εμπλουτισμένη με την πείρα και τη Νομοθεσία της κατοχικής περιόδου, αξιοποίησε και τους συνεργάτες των κατακτητών. Τους ανθρώπους που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα απ τα αρχεία της Γκεστάπο, τους πράκτορες που άφησαν πίσω τους οι Γερμανοί, των αγγλικών μυστικών υπηρεσιών. Και ηταν αυτοί που οργάνωσαν, στελέχωσαν και εξόπλισαν τις συμμορίες, που δολοφονούσαν καθημερινά τον κοσμάκι στους δρόμους των πόλεων και της υπαίθρου.

Και αν ακόμα δεχθούμε, οτι η αντεκδίκηση ειναι πάθος, που ξεφεύγει απ τον έλεγχο της συνείδησης, θα έπρεπε λογικά να γίνονταν στην περιοχή των συγκρούσεων η αντεκδίκηση απ μέρους των θυμάτων των δημοκρατικών πολιτών. Αλλα δεν έγιναν ή αν έγιναν ήταν πολύ λίγα.Τα πολλά, τα μεγάλα και τα πιό ειδεχθή εγκλήματα έγιναν εκτός Αθηνών.

Και αν ακόμα ο στόχος του 10%, δεν επιτευχθεί με τα πολλά και ποικίλα σκοτεινά νομιμό-παράνομα μέσα, η λευκή τρομοκρατία θα κάμψει τη ορμή-ζωτικότητα του κινήματος και θα εμπεδώση-διαμορφώσει εκείνες τις προϋποθέσεις για τα έκτακτα μέτρα για να στηθούν τα στρατοδικεία σκοπιμότητας. Τα στρατοδικεία που στέλνανε στα εκτελεστικά αποσπάσματα και αμούστακα ακόμα παιδιά, με καταθέσεις ψευδομαρτύρων και επιστρατευμένων ψευτοαγανακτισμένων χηρών και ορφανών εκατοντάδες αγωνιστών, και όσους δεν μπορούσε να πιάσει η τσιμπίδα της ψευδορκίας για το στρατοδικκείο, ο δρόμος της πολύχρονης εξορία στα ξερονήσια ηταν ανοιχτός, με μοναδικό αιτιολογικό «επικίνδυνος για την δημόσια ασφάλεια».

Την ίδια τύχη και χειρότερη ειχαν και οσοι αθωώνωνταν απ τα στρατοδικεία. Αντί για το σπίτι μετά την αθώωση έπαιρναν το δρόμο για τα νησιά. Ενδείκτικό παράδειγμα η περίπτωση του αδερφού μου, Κόγια Αντώνιο, που ενώ αθωώθηκε απ τα δυό κατηγορητήρια που του ειχαν σκαρώσει δεν απολύθηκε, αλλα με ενα ευφυολόγημα του Προέδρου : «Αφού αθωώθηκες και για δεύτερη φορά σου αξίζουν μερικά χρόνια περισυλλογής» πήρε το δρόμο για τα νησιά των κολασμένων.

Στις αρχές του 1947, συνέλλαβαν τον αδερφό μου Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου κατοίκου Βεροίας Βερμίου 20, Πατέρα επτά (7) παιδιών. Πέντε (5) κορίτσια και δύο (2) αγόρια. Το μεγαλύτερο ήταν κορίτσι δεκά έξη (16) και το μικρότερο διόμιση (2,5) χρονό και τη σύζυγό του.

Τα κατηγορητήρια κατά κύριο λόγο ειχαν τέσσερα (4) στοιχεία:) Επικίνδυνος Κομμουνιστής β) Φόνο ή φόνους κατά τη διάρκεια της κατοχής γ) Στρατολόγος δ) Οικονομικός ενισχυτής και αργότερα οταν εξαντλήθηκε η πιό πάνω Γκάμα προστέθηκε και ενα πέμπτο : Συνοδηπόρος. Ενα από αυτό τα στοιχεία (έστω και κατασκευασμένο κατά τον γνωστό τρόπο), αρκούσε για να στείλει τον «κατηγορούμενο» στο στρατοδικείο και από για πολλά χρόνια στη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα. Η δίκη έγινε στο Εκτακτο Στρατοδικείο Γιαννιτσών, το οποίο λόγω της γεωγραφικής γειτνίασης με το Βέρμιο και το Πάϊκο και τις συχνές συκρούσεις που γίνονταν στις περιοχές αυτές, το Στρατοδικείο αυτό ηταν απ τα πιό αυστηρά. Αυτό λοιπόν, το τόσο αυστηρό Στρατοδικείο κατά την εκδίκαση του κατηγορητηρίου και παρά την επίμονη και φιλότιμη προσπάθεια που κατέβαλαν οι στρατοδίκες, δεν κατόρθωσαν να βρούν κάποια στοιχεία που να τεκμηριώνουν κάποια συγκεκριμέμη πράξη. Μια εστω πράξη εκτός απ την Αντιστασιακή του δράση, που να δικαιολογεί για να επιβάλει μιά ελάχιστη εστω ποινή, για να δικαιολογήσει τον χρόνο της παράνομης κράτησης γι αυτό και τον αθώωσε. Δεν απολύθηκε όμως γιατί με τον γνωστό τρόπο οι ίδιοι του σκάρωσαν ενα νέο κατηγορητήριο γι αυτό και τον κράτησαν υπόδικο για να περάσει ξανά απ το ίδιο Στρατοδικείο απ το οποίο πάλι αθωώθηκε.

Και μια που ο λόγος για τον τρόπο που κατασκευάζονταν τα κατηγορητήρια οι συνταγές ηταν πολλές και αξιοποιούνταν όλες. Το προβλήματα που αντιμετώπιζαν η δοσίλογη Δεξιά και οι Αγγλοι ηταν πολλά και αλληλοξαρτώμενα: Οι Αγγλοι :α) Να μειώσουν το ποσοστό του ΕΑΜ στο 10% όπως το συμφώνησε λέει με τον Στάλιν. Για να το πετύχει αυτό έπρεπε να «κονιορτοποιήση» το ΕΑΜ, και για να κονιοτροποίηση ενα τέτοιο λαϊκό κίνημα ενας μόνο τρόπος υπήρχε. Να ολοκληρώσουν τον προσχεδιασμένο και προαπαφασισμένο εμφύλιο πόλεμο. β) Να παλινορθώσουν τη μοναρχία και γ) Να επαναφέρουν την κοινωνικό-οικονομική πολιτική στα προπολεμικά επίπεδα. Η Δεξιά : α) Να εδραιώσει τη δοτή εξουσία όποιο και αν ηταν κόστος σε ανταλλάγματα. β) Να ξεχάσουν οι ΕΑΜίτες του κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο του ΕΑΜικού προγράμματος και γ) Να εξοντώσει αν οχι ολους τους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης τους πρωτεργάτες που ηταν και φύση ιδεολογικοί της αντίπαλοι οπωσδήποτε.

Οι στόχοι κοινοί τα προβλήματα αλληλοεξαρτώμενα δεν έμεινε παρά να μπούν σε κίνηση οι μηχανισμοί που θα υλοποιούσαν αυτούς τους κοινούς και αλληλοεξαρτώμενους στόχους. Ο εμφύλιος πόλεμος ηταν ο πιό σύντομος και ο πιό αποτελεσματικός τρόπος να υλοποιηθούν οι στόχοι. Το παρακράτος από προπολεμικά ακόμα ηταν εύρωστο, τα Τάγματα Ασφαλείας λειτούργησαν άψογα στην κατοχή. Το ίδιο και οι τόσοι αλλοι Ισμοί. Οι συλλήψεις ειναι το πρώτο βήμα. Τα βασανιστήρια το ίδιο. Οι χαφιέδες σε διατεταγμένη υπηρεσία. Οι ψευδομάρτυρες το ίδιο απαραίτητοι για να τηρηθούν τα προσχήματα και να εχει κάποια «ισχύ»το κατηγορητήριο.

Ειναι αλήθεια οτι απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, υπήρχαν οι δολοφόνοι της ιστορίας. Και υπήρχαν δολοφόνοι της ιστορίας, γιατί το δίκαιο και η τεχνολογία έπονται της Απάτης και του ψέματος. Το ίδιο συμβαίνει έκτοτε και με τις προαγωγές και τους διορισμούς στο όποιο αξίωμα. Εκτοτε οι διορισμοί και οι προαγωγές ειχαν και εξακολουθούν να εχουν σαν κρικήριο τα περιουσιακά στοιχεία, την καταγωγή, το όνομα και την πολιτική επιορροή και οχι τις ικανότητες και την επίδοση.

Απο την εποχή όμως που το Ρωμαϊκό ποινικό δίκαιο, το οποίο κάλυψε Νομικά την ατομική ιδιοκτησία και επιδίκαζε και τα «αντικαθεστωτικά εγκλήματα» για τα οποία εγκλήματα επέβαλε, εκτός απ την εσχάτη των ποινών, και το μεταθανάτιο ανάθαμα της μνήμης του καταδικασμένου, απαγορεύοντας ακόμα και το πένθος στους οικίους του «εγκληματία», και ενώ τον ίδιο τον διέγραφε απ τα κατάστοιχα, δεν του δήμευαν όμως και τα περιουσιακά τους στοιχεία, όπως συνέβαινε με τα δικά μας καθεστωτικά Δικαστήρια. Μα και ούτε τόσο αυταρχικά ηταν οπως συνέβει στην δική μας μεταπολεμική χώρα που τα ήθελε αυταρχικά οχι μόνο για να επιβάλει την δικής της παραταξιακή-ταξική «ιστορία», αλλα και να ξεχάσουμε, να ρίξουμε στο πύρ το εξώτερο την κατοχική και την μετακατοχική ιστορία. Να μήν ανοίξει κανένας το στόμα να πεί το παραμικρό για την κατοχική και μετακατοχική πορεία και ζωή του λαού μας. Να ξεχάσουμε το πρόσφατο παρελθόν και να δεχθούμε τον λαμπρό, νέο κόσμο που μας υπόσχονται οι πολυεθνικές: η Γουώλ Στρίτ, το Σίτυ του Λονδίνου κλπ. Να ρίξουμε στη λήθη και τη λησμονιά το κομμάτι εκείνο της ιστορίας, που αφορά τους θήτες και να μην θυμόμαστε τα θήματα.
Για δεκάδες χρόνια η αναφορά σε αυτά τα δεδομένα θεωρούνταν, μα και θεωρείται ακόμα από πολλούς αναμόχλευση των παθών. Να δεχθούμε παθητικά τη θεωρία του xatogiamma το «τέλος της ιστορίας», λες και η ιστορία δεν ειναι η ίδια η ζωή ή να γυρίσουμε σελίδα. Ειναι τόσα τα ανομήματα της Κοτζαμπάσικης ολιγαρχικής δεξιάς, που παρά τις παραποιήσεις, τις διαστρεβλώσει και αλλοιώσεις και την τακτοποίηση «αντιστασιακά»τους δικούς της ανθρώπους θέλει να ξεχάσουμε την ιστορία του μεσοπολέμου, την κατοχική και την μεταπελευθερωτική ιστορία. Αυτή η επιμονή και έμονη ιδέα της Κοτζαμπάσικης ολιγαρχικής δεξιάς, να ξεχάσουμε την ιστορία μου θύμισε ενα κομμάτι που διάβασα κάποτε στην «Αλεξιάδα»οτι και μια Βυζαντινή Πριγκίπισα-δεν θυμάμαι το όνομά της-είπε οτι «δεν θέλει καθόλου το έργο της» και αυτό γιατί αναφερόμενη σε αυτό θα ηταν υποχρεωμένη «να αναφερθεί στο χυδαίο όχλο» και αυτό «για να μή μολύνει το σώμα της ιστορίας»!
Μετά την πτώση του «υπαρκού σοσιαλισμού-Σταλινισμού» στην Κεντρική και Αναλική Ευρώπη ακολούθησε, ως γνωστόν, ενα συνοθύλευμα απ εσχατολογικά και ανορθολογικά ιδεολογήματα και δεν ηταν λίγοι αυτοί ευαγγελίζονταν εκτός απ το «τέλος» της ιστορίας και το «τέλος τηςταξικής πάλης και της πολιτικής ακόμα. Με τις θεωρητικές και ιδεολογικές αυτές «Αρλούμπες» προσπάθησαν να εγκαθιδρύσουν στη συνείδηση των ανθρώπων για αλλη μια φορά, τη μοναδικότητα και αιωνιότητα του κεφαλαιοκρατικού συστήματος και σε συνέχεια την μοναδικότητα, μα και την αιωνιότητα της αποκαλούμενης κομψά «οικονομία της αγοράς» μετά την υποτέμενη αρνητική ετυμηγορία της ιστορίας για τον επιστημονικό Σοσιαλισμό και τα παθυλωμένα «αγύριστα κεφάλια» των οπαδών του.
Καθώς όμως η «ενιαία σκέψη» των οπαδών της κατάργησης της ιστορίας και το κεφαλαιοκρατικό σύστημα με τις όποιες μορφές του- Νεοφιλεθευρισμού κλπ-δέχεται απανωτά καταλυτικά χτυπήματα με κίνδυνο να χρεωκοπήσει και η μιά και η αλλα άποψη. Αυτοί οι ίδιοι σαν μετανοούσες Μαγδαληνές, άρχισαν τώρα μέσω του «πολεμικού Κεϋσιανισμού», να λανσάρουν νέα ιδεολογικά «υβρίδια», μεταλλαγμένες εκδόσεις παλιών γνωστών σοσιαλδημοκρατικών συνταγών. Των σοσιαλδημοκρατών συνταγών, που για να επεναλειτουργήσει το φρακαρισμένο καπιταλιστικό σύστημα, ηταν αυτοί, που αν οχι με την προτροπή αλλά και την υπόδειξη και του αμερικάνικου καπιταλισμού,

πρωτοστάτησαν στην έναρξη του Α! παγκοσμίου πολέμου. Ηταν αυτοί που οχι μόνο ψήφισαν, αλλα και υπερψήφισαν τις υπέρογκες πολεμικές δαπάνες. Τις Δαπάνες που ενώ γνώριζαν τις τεράστιες καταστροφές που θα προκαλούσαν σε ανθρώπινα θύματα και υλικες καταστροφές επειδή ομως θα ξανά έβαζαν σε λειτουργία το καπιταλιστικό σύστημα, δεν δύστασαν να τις εγκρίνουν αδιαφορόντας για τις όποιες άλλες συνέπειες.

Τώρα ΠΧ λένε μιά και «υπαρκός έπεσε». Τώρα που και η Περεστρόϊκα δεν μπόρεσε να ανακάμψη την πτώση, δεν μένει παρά να «εξανθρωπίσουμε τον καπιταλισμό», με μιά «παγκοσμιοποίση με ανθρώπινο πρόσωπο», με μια «κοινωνιό-παγκοσμιοποίηση». Ενα ??????????????????? λές και αυτό ειναι το πρόβλημα απ το οποίο πάσχει το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής και ζώης. Λές και την κοινωνία δεν την αποσχολεί το θέμα ποιός παράγει, τι παράγει και ποιός καταναλώνει σε ποσότητες και ποιότητα χωρίς να κινήσουν το μικρό τους δακτυλάκι. Λές και δεν ξέρει ποιοί ειναι οι καταναλωτές του φυσικού και κοινωνικά παραγώμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Λές και η κοινωνία των ανθρώπων

Αλλοι θέλουν να γυρίσει η Ανθρωπότητα σελίδα. Και αλλοι αναρωτιούνται τί τους θέλουμε σήμερα όλους αυτούς τους ιστορικούς; Η ιστορία της ανθρωπότητας γράφτηκε: ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής ειναι θεϊκά δοσμένη αρά αιώνια και αμετάβλητη.Το ίδιο και το κεφάλαιο και το κεφαλαιοκρατικό αντροκεντρικό σύστημα ζωής, η μονογαμική οικογένεια κλπ. Σήμερα κανένας δεν τα αμφισβητεί πιά αυτά. Η ζωή ομως λέει, και η υπό κατάργηση για μερικούς ιστορία επιβεβαιώνει οτι άτομα και λαοί που λησμονούν τα παθήματα του παρελθόντος τους, ειναι υποχρεωμένοι να τα ξαναζήσουν. Το ίδιο ισχύει και για τη διαχρονικότητα της ιστορίας.

Απ την εποχή που η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, όπως και σήμερα και για οποιαδήποτε ιδιοκτησιακή κοινωνία: ο πέπλος της σιωπής και της λήθης που καλύπτει τα γεγονότα, οσο αυτά γίνονται χρονικά πιό απόμακρα, ειναι φαινόμενο όπως φαίνεται και συλλογικό και δεν αφορά μόνο μεμονωμένα άτομα.

Οπως η δική μας συντηρητική Ελίτ, διαμορφώνει τα τάξικα δεδομένα με βάση τα ταξικά και μόνο συμφέροντα, προβάλονταν ή αποσιωπώντας ιστορικά δεδομένα και αλήθειες, ετσι και η ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, συγγενεύοντας με αυτήν του Μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω του ανεθεωρητικού ρεύματος των επαγγελματικών ιστορικών, Γερμανικών και άλλων, την αναγραφή της ιστορίας με δυό βασικούς στόχους α) με το επιχείρημα οτι: ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοϊκών Ναζί ευθύνονται για όλα!...Μια επιδίωξη που αποβλέπει να αξιοποιήσει τις συναισθηματικές απόψεις του γερμανικού λαού και β) Η Γερμανική ηγεσία απ ό,τι φαίνεται, έκανε τα πάντα να σβήσει οχι μόνο απ την μνήμη του Γερμανικού λαού την περίοδο του Γ! Ράϊχ και του Ναζισμού,αλλά και απ το κέντρο του ενδιαφέροντός του. Και ενώ έκανε τα πάντα να ξεθωριάσουν πρώτα και να ξεχαστούν μετά τα φρικτά κατά της ανθρωπότητας εγκλήματα. Και ενώ αποσιωπά τα φρικτά κατά της ανθρωπότητας εγκλήματα, δεν παράλειπει ομως να του θυμίζει, πώς δεν πρέπει να ξεχάσει ποτέ, μα ποτέ τους βομβαρδισμούς των γερμανικών πόλεων και την κατοχή απ τα ξένα στρατεύματα στην ηττημένη χώρα τους και ειδικά τα Σοβιετικά. Κοινότοπη ειναι άλλωστε, η διαπίστωση οτι η ασθενέστερη μνήμη χαρακτηρίχει συνήθως τους ενόχους και τους οφειλέτες.

Δυστυχώς γι αυτούς ο μεγάλος Γερμανός στοχαστής Τόμας Μάν, αυτόπτης μάρτυρας της ανόδου του ναζισμού, χαρακτηρίζε τον εθνικοσοσιαλισμό «επανάσταση του μηδενισμού» μ ένα πλέγμα πεποιθήσεων «στο απάνθρωπο, στο παράλογο και το χθόνιο στοιχείο στη γή, στο λαό, στο αίμα, στο παρελθόν και στο θάνατο». Και κυρίως, θεωρεί οτι οι ρίζες του προβλήματος ανιχνεύενται στην απολιτικότητα τους γερμανικού πνεύματος, καθώς και σε «μια κουλτούρα που δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική βρίσκεται κοντά στη βαρβαρότητα».
Βέβαια πρέπει να καλύψουν-διακαιολογίσουν τα Ναζιστικό-φασιστικά απάνθρωπα και φρικτά εγκλήματα. Ομως για να μην πλανηθεί-ξεχάσει ο γερμαικός λαός τη «Θεϊκη του αποστολή» η Γερμανική Νεο-Δεξιά με τη θεωρία περί «αυτογνωσίας του έθνους» θεωρεί οτι χρειάζεται η παράθεση των αλόγων απόψεων του Χίτλερ, ώστε ο Γερμανός που δεν έζησε τη αχαλίνωτη φρίκη που έσπειραν στην Ευρώπη και γενικότερα στον κόσμο οι πρόγονοί τους, ετσι ώστε αντιπαραβάλοντας στις άλογε απόψεις του Χίτλερ, ενώ παράλληλα θα θυμίζει οτι:«Η Αρία φυλή ειναι η ανωτέρα και ισχυροτέρα όλων...» οτι «ειναι ο μοναδικός δημιουργός μιας ανωτέρας ανθρωπότητας...» Οτι Υπήρξε πάντοτε ο μεγαλύτερος θεματοφύξ του ανθρώπινου πολιτισμού» Οτι «Ο Αριος ειναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας. Ο ανώτερος σκοπός του ρατσιστικού κράτους ειναι η φροντίς να διατηρηθεί και προστατευθεί η καθαρότητα της Αριας φυλής, ωστε να μή μολυνθεί το εργο του Θεού». «Οι Εβραίοι ειναι λαός ληστών...υπερασπιζόμενος τον ευατό μου κατά των Εβραίων, αγωνίζομαι να υπερασπιστώ το έργο του Θεού». «Οι Γερμανοί ειναι το μοναδικό είδος ανθρώπων, το οποίο επέλεξε το πεπρωμένον για να φέρει εις πέρας το μεγάλον του έργο». «Οι Γερμανοί ειναι απολύτως ανώτεροι από κάθε άλλο λαό... Ειναι λαό οδηγητής και αφέντης». «Πρέπει να φέρουμε προς εμάς το διακριτικό σήμα των πράξεων, τις οποίες ο θεός προσδοκά να πραγματοποιήσουμε». Το «έθνος ειναι πολιτική έκφραση της δημοκρατίας και του ιμπεριαλισμού.
Η Ελίτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, σε συνεργασία με τη Νεο-Δεξιά απευθυνόμενοι προς τον Γερμανικό λαό προσπαθεί να τον πείσει οτι «πρέπει να ξεφορτωθεί αυτή την ψεύτικη αντίληψη και στη θέση της να βάλει την αντίληψη της φυλής, που δεν ειναι ακόμα φθαρμένη...κλπ κλπ». Αυτά ηταν και παραμένουν τα πιστεύω των Γερμανών Νεο-Δεξιών τότε και τώρα. Το ίδιο συμβαίνει και με τη δική μας Δεξιά. Αυτες όμως οι αντιλήψεις έδωσαν την αποκρουστική σύνθεση του του γερμανικού εθνικισμού «Θεολογικού» αντ-Εβραϊκού μένους, του ρατσισμού του αντί-δημοκρατισμού του αντι-κομμουνισμού, που με τον Χίτλερισμό στη Γερμανία και την Ελλάδα με το Μεταξά επεβλήθηκαν με τη βία και τη φυσική εξόντωση των αντιπολιτευομένων Γερμανών και Ελλήνων κομμουνιστών, σοσιαλιδημοκρατών, φιλελευθέρων στα πρώτα στρατόπεδα συγκέντρωσης και τις φυλακές.
Αν υπάρχουν κάποιες διαφορές ανάμεσα στον γερμανικό φασισμό και τον δικό μας μεταξικό και τον μεταπελευθερωτικό φασιστικό ολοκληρωτισμό αυτές συνίστανται : α) στον υπέρμετρο ζήλο που έδιξε ο δικός μας, οχι μόνο να τον αντίγράψει αλλά και να υπεθεματίσει και β) Στο γεγονός οτι ο δικό μας θεώρησε apri ori εχθρό κάθε διαφορετικά σκεπτόμενο Ελληνα και κυρίως, δεν έβαλε έστω κάποια όρια-μέτρο στο οργανωμένο έγκλημα-δολοφονία.
Ο Γερμανικό φασισμός προκειμέμου να μήν υποστεί φθορές σε άψυχο και κυρίως σε έμψυχο υλικό καθιέρωσε-εφάρμοσε ορισμένα μέτρα αντιποίνων

όπως: α) Την συλλογική ευθύνη. β) την αλληλέγγυα ευθύνη γ) Την αναλογική σχέση-αξία της ζωής ενος Γερμανού στρατιώτη με την άξια του ανθρώπου μιας κατεχόμενης χώρας και δ) Για την διασφάλιση των απαραιτήτων μετακινήσεων χρησιμοποιούσε την δολοφόνο κλούβα.
Οι μεταπελευθερωτικές κυβερνήσεις, οχι μόνο εντέγραψαν τους κατακτητές, σε βαρβαρότητα και ευθύνη απέναντι των ιδεολογικών αντιπάλων, αλλα σε πολλά σημεία πλειοδότησαν στην εφαρμογή των αντιποίνων: Ετσι ο τρόπος εφαρμογής των αντιποίνων αμέσως μετά τη Συμφωνία της Βάρκιζας «επί Ελλήνων Αδερφών», δεν έχει να ζηλέψει τίποτε απ τον τρόπο, την έκταση και τη λύσσα με την οποία τα εφάρμοσαν οι Ναζί στις κατεχόμενες χώρες προκειμένου να εκδικηθούν αυτούς που τους πολεμούσαν: Εναν προς πενήντα (50) οι Γερμανοί, το ίδιο και εμείς. Συνυπεύθυνος ο συγγενικός και ο ιδεολογικός κύκλος για τους Γερμανούς, εξαγχιστίας και τους συνοδηπόρους εμείς. Συνυπεύθυνος ο κάτοικος του χωριού για το παραμικρό επισόδιο, το ίδιο και εμείς. Ο μαδικές εκτελέσεις αυτοί το ίδιο και εμείς. Κλούβα αυτοί κλούβα και εμείς.
Το δράμα της κλούβας, το έζησαν πολλές δεκάδες οικογένειες στο Νομό μας, καθώς και η δική μας οικογένεια για πολλους μήνες μέχρις ότου γίνουν οι δίκες του αδερφού μου.
Και οι μέν Γερμανοί εφάρμοζαν τα όποια αντίποινα ενάντια σε αλλούς κατακτημένους λαούς, οι μεταπελευθερωτικές ελληνικές κυβερνήσεις τα σκληρά και απάνθρωπα αυτά αντίποινα τα εφάρμοζαν-ασκούσαν και επέβαλαν οι έλληνες στους «εχθρούς» Ελλήνες. Στους Ελληνες που έδωσαν στην ιταμή αξίωση της φασιστικής βίας, την απάντηση που τους επέβαλε οι επι τριών και πλέον χιλιάδων ετών παραδόσεις, χαραγμένες στην μνήμη μας, αλλά και γραμμένες στην τελευταία γενιά της ιερής Γής, με το αίμα των μεγαλυτέρων ηρώων και ηρωϊσμών της ανθρώπινης ιστορίας . Που αγωνίστηκαν και θυσιάστηκαν για τη σωτηρία όλων εκείνων των Υψηλών αξιών και οραμάτων, που αποτελούν τον πνευματικό και ηθικό πολιτισμό, την πολύτιμη παρακαταθήκη που κληροδότησαν στην Ανθρωπότητα οι δοξασμένοι πρόγονοι. Στους Ελληνες που οταν η Ιταλία κάλεσε την Ελλάδα να της παραδόσει εδάφη της, να αρνηθεί και την ελάχιστη ελευθερία και να σπιλώσουν την τιμή της στρατεύτηκε σαν ενας Ανθρωπος και έδωσε την πρέπουσα απάντηση στον εισβολέα. Και οταν αργότερα οι Ούννοι κατέκτησαν την εγκαταλειμένη απ τους «ηγέτες » χώρα και η πληγωμένη και διαμελισμένη Ελλάδα, ζήτησε την εισφορά σωμάτων και ψυχής απ τα παιδιά της. Αυτοί οι ανώνυμοι πρωτοστάτησαν και οργάνωσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και τον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και δεν επέτρεψαν στους κατακτητές να ολοκληρώσουν το καταστροφικό τους έργο.
Αυτές λοιπόν, τις όρθιες, τις άκαμπτες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις συνελλάμβαναν, βασάνιζαν και έστελναν στην εξορία, τη φυλακή και στα εκτελεστικά αποσπάσματα τόσο οι κατακτητές, άλλο τόσο και μεταπελευθερωτικοί κυβερνώντες στην Ελλάδα. Οταν μάλιστα συνέβαινε ο συλληφθής να εχει και κάποια προηγούμενη κομμουνιστική δράση ή συνδικαλιστική κλπ, τότε δεν γλύτωνε και «το Θεό να ειχε μπάρμπα» με μια μόνο φορά σε θάνατο. Σε αυτές τις περιπτώσεις η ποινή ηταν πάντα δίς, τρίς και πεντάκις σε θάνατο. Το ίδιο έκαναν και οι Γερμανοί οταν δίκαζαν. Τους κομμουνιστές τους καταδίκαζαν ασυζητητί και χωρίς πολλές διαδικασίες σε θάνατο. Αν συνέβαινε δε ο συλληφθής, να ηταν γραμμένος στους καταλόγους που ειχε παραδόσει ο Μανιαδάκης, με ονοματεπώνυμο, τόπο διαμονής, οδό

και αριθμό κατοικίατο Νοέμβρη του 1936 στη Γκεστάπο, τότε δεν χρειαζόταν ούτε κάν τυπική δίκη. Στις εκτελέσεις για τα για αντίποινα στον κατάλογο που θα εκτελούσαν οι κομμουνιστές ειχαν την πρώτη θέση. Οπως στο Χαϊδάρι, την Καισαριανή κλπ.
Αυτούς τους φρικτούς απολογισμούς του πολέμου, τα πραγματικά γεγονότα και κυρίως τους πρωταγωνιστές θέλουν η Ελίτ και η Νεο-Δεξιά να ξεχάσει ο Γερμανικός λαός. Το ίδιο θέλουν να «λησμονούν » πολλοί και στην Ελλάδα, παρά το συγκριτικά υψηλότερο ποσοστό 7,1% των απωλειών στο συνολικό πλυθισμό. Αν η γερμανική Ελίτ από κοινού με τη Νεο-Δεξιά προσπαθούν να μην θυμάται ο γεμανικός λαός : Αυτούς τους φρικτούς απολογισμούς, τα πραγματικά γεγονότα και τους πρωταγωνιστές αυτής της φρικτής γενοκτονίας και να μήν ξεχάσει ποτέ, μα ποτέ τους βομβαρδισμούς των Γερμανικών πόλεων απ τα συμμαχικά αεροπλάνα, την κατοχή της χώρας απ τα ξένα στρατεύματα και κυρίως τα Σοβιετικά. Και στην Ελλαδίτσα μας, η δική μας μεταπολεμική δοσίλογη φασιστική Δεξιά, συνεπικορούμενη και απ την ακριβοπληρωμένη Ελίτ, επέβαλαν σιγή τάφου και έριξαν οχι μόνο στη λήθη, αλλα στην ΠΥΡΑ ΤΑ ΠΑΝΤΑ.
Οι Ταγματασφαλίτες και μή δοσίλογοι ηταν οι άνθρωποι, που μαζί με τους κατακτητές έσπερναν τον όλεθρο και την καταστροφή. Ηταν υπέυθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, την καταστροφή και τη λεηλασία του εθνικού μας πλούτου, τους εμπρησμούς των χωριών και την ερήμωση του τόπου. Σε αυτές τις πεθαμένες ψυχές και τις άδειες καρδιές στηρίχθηκε και συνεργάστηκε η δοσίλογη Δεξιά, για να εδραιώση τη δοτή απ τον Τσιώρτσιλ εξουσία.
Η ολιγαρχία του πλούτου και ο πολιτικός της εκφραστής, ήξεραν πολύ καλά οτι οι ανθρωποί, που αυτή έστειλε να ενταχθούν στα «Τάγματα Ασφαλείας» και σε όποιους άλλους σχηματισμούς,να πολεμήσουν στο πλευρό των κατακτητών την Εθνική Αντίσταση, οτι μετά την ήττα «Ω μή γένετω» του άξονα θα ήταν υπόλογοι, προς τον ελληνικό λαό. Σαν υπόλογοι συνεπώς, δεν μπορούσαν να αρνηθούν να παίξουν αλλή μια φόρα τον όποιον ρόλο αυτή θα τους ανέθετε. Ενα ρόλο οχι απλώς αντίστοιχο με αυτόν που έπαιξαν αρκετά καλά τότε στο πλευρό των κατακτητών, αλλά ακόμα πιό «πατριωτικό»...
Η νίκη των συμμάχων ηταν πλέον θέμα ολίγων μηνών. Οι Βρετανοί ειχαν ήδη διαδεχθεί τους Γερμανούς σαν κατακτητές. Ο εμφύλιος πόλεμος έμπαινε σε νέα φάση. Ολά τα δεδομένα συνειγορούσαν, οτι η συμμετοχή των ανθρώπων αυτών που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές και σε αυτή τη φάση του εμφυλίου πολεμου ηταν οχι μόνο απαραίτητη, αλλα χωρίς τη δική τους συμμετοχή, την ένοπλη συμμετοχή και βοήθεια των Βρετανών νεοκατακτητών, δεν μπορούσε η χώρα να οδηγηθεί στον εμφύλιο πόλεμο. Οι ίδιοι δεν ειχαν κανένα, μα κανένα απολύτως λόγο να αρνηθούν. Γιατί αν βοηθούσαν στην εξόντωση των Αντιστασιακών α) Δεν θα λογοδοτούσαν για τη κατοχική τους δράση. β) Η συμμετοχή τους στα «Τάγματα Ασφαλείας» θα «καταξιωθει» σαν «εθνική προσφορά» τα όποια εγκλήματα, και θα καταξιωθούν κοινωνικό-οικονομικά και γ) Θα ειναι αυτοί που θα ρυθμίζουν τα μεταπολεμικά πράγματα στη χώρα.Τη δουλειά την ήξεραν καλά, δεν έμενε παρά να τους απαλλάξουν απ τις κατοχικές ευθύνες, να τους εγγυηθούν την κοινωνικό-οικονομική καταξίωση και να τους διασφαλίσουν το ανεύθυνο και το ατιμώρητο...και τότε...τους Αριστερούς Αντιστασιακούς καταδιωκόμενοι, και δολοφονημένοι θα χαθούν-εξαφανιστούν μέσα στη δίνη του εμφυλίου πολέμου.

Η ιδεολογική και επιλεκτική χρήση της ιστορίας, επικάλυψε τα αντιφασιστικά ιδανικά της Αντίστασης. Και μόνο αλλα ταύτισαν σχεδόν απόλυτα τους Αντιστασιακούς με τον εχθρό. Ακόμη περισσότερο στις ιδεολογικές αντιπαραθέσεις για τη δοσίλογη Δεξιά, οι κομμουνιστές και όλοι οι δημοκράτες Αντιστασιακοί, παρ όλο που ήξεραν οτι υπήρξαν οι πρωταγωνιστές στη αντιμετώπιση του φασισμού ηταν ο εν δυνάμει εχθροί της. Ας ηταν οι πρωτεργάτες της Αντίστασης, τότε που όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά. Τότε που το έθνος μας βάδιζε και ακάνθινο δρόμο, τότε που ο πόνος και η οργή μπροστά στη φοβερή θέα της εποχής εκείνης η ανυπότακτη συνείδηση του αντάρτη έπαιρνε τις αιώνιες πατρογονικές διαστάσεις. Διαστάσεις που καταξιώνουν την Ανθρώπινη υπόσταση, Τώρα που η αγγλική επικυριαρχία της έδωσε τη δύναμη οχι μόνο αγνοήσε τα ιδανικά και τα οράματα της Αντίστασης, αλλα προκειμένου να ξεκαθαρίσει μια για πάντα με τους φορείς της, οδήγησε τη χώρα σε νέα εθνική δοκιμασία και οι κοντυλοφόροι της αγνόησα το περιεχόμενό της ή ό,τι δεν μπορούσαν να αγνοήσουν τα καταχώνιαζαν στις σκοτεινές σελίδες απόρριψης και άγνοιας, πολύ πιό πριν και κυρίως μετά την «νική» στον εμφύλιο.

Να γυρίσουμε σελίδα! Που σημαίνει να ξεχάσουμε! Να ξεχάσουμε ομωςΤΙ; Οτι ήμαστε Ελληνες; Να ξεχάσουμε οτι οταν τα παιδιά του λαού, αναχέτιζαν πολεμώντας τον εισβολέα κατώ απ τις γνωστές αντίξοες συνθήκες, τα παιδιά των...αντί για χακί φορούσαν τη στηλή του φαλαγγίτη και επαργυμπούσε να μή ... Οτι με πολλές θυσίες και μεγάλο κόστος, σπάσαμε την παράδοση του υποχρεωτικού μειονοτικού γάμου και πετύχαμε το ομόγλωσσο και την ομογενοποίηση ; Οτι ήμαστε χωρισμένοι ιδεολογικά οσον αφορά τις αντιλήψεις για τη ζωή; Να ξεχάσουμε οτι το 21, το άρχισαν οι αστοί, έβαλαν οι Ραγιάδες το αίμα και το αποτέλεσμα το καρπώθηκε η Αγία ομοούσια και αχώριστη τριάδα (Κοτζαμπάσηδες, ο Κλήρος και οι Αγγλοι) και ελάχιστα οι αστοί; Οτι η Αγία τριάδα, σε συνεργασία με τους Αγγλους, μας επέβαλαν την Μοναρχία; Να ξεχάσουμε την ήττα του 1897, την Απελευθέρωση της Μακεδονίας και της Θράκης το 1912; τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο, την προσχώρηση της ελληνικής ολιγαρχίας μετά το 1920 στη Διεθνή του κεφαλαίου, την Μικρασιατική καταστροφή, τις τόσες και τόσες δικτατορίες, τους στρατιωτικούς νόμους,τα εκλογικά και οκοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, τον « Γ! Ελληνόχριστιανικό πολιτισμό»του Μεταξά. Να ξεχάσουμε τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο, τον αλβανικό πόλεμο, τα οχυρά της Μακεδονίας, τη μάχη της Κρήτης. Να ξεχάσουμε οτι «όλαι αι κατοχικαί κυβερνήσεις ετέλουν υπο τις ευλογίες του Βασιλέως...»(Πυρομάγλου «Δούριος Υππος». Να ξεχάσουμε οτι η μεταπελευθερωτική εποχή υπήρξε απ τις πιό δραματικές, και τις πιό τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία της χώρας μας. Να ξεχάσουμε οτι η Ελλάδα σπάραζε με τη συγκατάθεση, τις ευλογίες των και την προτροπή των τότε κυβερνήσεων κάτω απ το βούρδουλα και το δολοφονικό μαχαίρι του ασύδωτου και ανεξέλεκτου τρομοκράτη;. Να ξεχάσουμε την ερήμωση της Ελλάδας. Οτι ο λαός μας καθημαγμένος απ τον αλβανικό πόλεμο και τη ναζιστική τετράχρονη κατοχή, αντιμετώπιζε τις ορδές των παρακρατικών οργανώσεων και τις διώξεις του επίσημου κράτους.

Να ξεχάσουμε την Εθνική μας Αντίσταση, τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς της που έπεσαν για τη χιλιάκριβη τη λευτεριά, τους νεκρούς απ την πείνα, τις κρεμάλες, τα μπλόκα και τις εκτελέσεις, τα δεκάδες σύγχρονα ολοκαυτώματα, τα στρατόπεδα, τις χιλιάδες των ομήρων στη Γερμανία. Να ξεχάσουμε οτι το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) συνεργάζονταν με τις συμμαχικές

δυνάμεις και οτι ο Εθνικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) ειχε τεθεί υπο τις διαταγές του στρατηγείου των συμμαχικών δυνάμεων και ενεργούσε κατόπιν δικών του εντολών. Να ξεχάσουμε την Εγγλέζικη επέμβαση το Δεκάμβρη του 44, που υπήρξε η πιό ωμή, ξετσίπωτη και απροκάληπτη για την εποχή της η πρώτη μεταπολεμική ιμπεριαλιστική επέμβαση, ενω συνεχιζόταν ακόμα ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χίτλερ. Να ξεχάσουμε οτι αυτοί κυβερνούσαν, ανέβαζαν και κατέβαζαν κυβερνήσεις, οτι διόριζαν και έπευαν, Υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους ακόμα και κλητήρες. Να ξεχάσουμε οτι οι Αγγλοι μας παρέδωσαν τον Μάρτη του 1947, πακέτο στους Αμερικανούς και οτι αυτοί δεν αρκέστηκαν στα «δικαιώματα» εξουσίας και επικυριαρχίας που τους μεταβίβασαν οι Αγγλοι κατά την παράδοση, αλλα επέβαλαν και την ετεροδικεία. Οτι οι Αμερικάνοι, εκτός απ τον Γκρέϊντυ και τον Πιούρι Φόϊ, το σχέδιο Μάρσαλ και το Δόγμα Τρούμαν, μας έφεραν και τον Στρατηγό Βάν Φλίτ, και του είπαμε στρατηγέ «Ιδού ο στρατό σας». Οτι όπως οι Γερμανοί δοκίμαζαν την απόδοση των Στούκας στον Ισπανικό εμφύλιο πόλεμο το 1935, οι Αμερικάνοι δοκίμαζαν τις Βόμβες Ναπάλμ,που έκαιγαν τα χωριά και τους μαχητές του Δημοκρατικού Στραού. Να ξεχάσουμε την επιχείρηση παιδομάζωμα και την ποικιλότροπη εμπορία αυτών των παιδιών. Οτι μας υποχρέωσαν το 1918 να στείλουμε στρατό στην Οδυσσό για να πολεμήσουμε τους κομμουνιστές και το 1953 να στείλουμε στρατό στην Κορέα. Οτι μας φιλοξενούν έκτοτε στο ΝΑΤΟ, οτι γέμισαν την Ελλάδα με πυρηνικά όπλα, τα οποία παραμένουν ακόμα. Οτι στην παραμικρή λαϊκή κινητοποίηση για βελτίωση των όρων ζωής, ο 6ος στόλος αγκυροβολούσε στον Πειραιά και τη Θεσσαλονίκη. Τις περίφημες ταξιδιοτικές Νότες και τις κάθε είδους απειλές. Να ξεχάσουμε εκείνο το ανεπανάληπτο, οτι η Ελλάδα και η Τουρκία ειναι οι προφυλακές του «Ελεύθερου κόσμου» και οτι όλη την οικονομική «βοήθεια» και ενα τεράστιο ποσοστό του Ακαθάριστου Εθνικού Ποϊόντος, το δαπανούσαμε στους εξοπλισμούς,που οι ίδιοι μας υποχρέωναν να αγοράσουμε απ τους ίδιους και τον τεράστιο αριθμό στρατευσίμων για να φυλάμε «Θερμοπύλες». Να ξεχάσουμε το παιδομάζωμα της Φρειδετρίκης Κ ΣΙΑ και οτι η βασίλισσα Φρειδερίκη πίεζε και Στρατηγό Μάρσαλ να αρχίσουμε απ την Ελλάδα τον Γ! Παγκόσμιο πόλεμο. Να ξεχάσουμε αυτούς που για να ξεκοκκαλίσουν το «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» και τις παγωμένες πιστώσεις, άφησαν ξέφραγο αμπέλι την Ελλάδα, σύδωτους και ανενόχλητους τους νεοκατακτητές Αγγλους και Αμερικάνους να ασχημονούν και να σκυλεύουν αυτόν τον περήφανο λαό, να εκπορεύουν την πολιτική και τη Νεολαία. Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους Γές Μάν, που επέτρεψαν στους Νεοκατακτητές να μετέτρεψουν την Ελλάδα «σε αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα» που τους πέταξε στα μούτρα ο Αμερικανός Αρμουρ, οταν στις εκλογές το 1958 η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) έγινε αξιωματική αντιπολίστευση και ζήτησαν οικονομική «βοήθεια» για να ασκήσουν κοινωνική πολιτική, προκειμένου να περιορίσουν την ιλιγγιώδη ανάπτυξη της Αριστερας.
Να ξεχάσουμε οτι Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και Στρατηγοί, και όλη η ανώτατη ιδεολογική μηχανή, χθεσινοί ακόμα αιώνιοι πάπουν προς πάππουν «ειδικόι προστάτες και ταυτόχρονα γδάρτες του λαού, όλοι μαζί έγιναν λαγοί», οτι οταν κυβερνούσαν ειχαν διαμορφώσει ενα κρατικό μηχανισμό, κομμένο και ραμμένο στα φασιστικά πρώτυπα, την αξιοπιστιά του οποίου δεν αμφισβήτησαν οι ναζοί. Εμα μηχανισμό τον οποίο χρησιμοποίησαν οι ναζοί, χωρίς αλλαγές εστω και στις θέσεις κλειδιά. Οτι φεύγοντας άφησαν πίσω στην εδώ φάλαγγα τρείς εντολές α) Να παραδωσουν του εξόριστους και

φυλακισμένους κομμουνιστές, Σοσιαλιστές και Δημοκράτες κρατούμενους στους Γερμανούς, β) Να συνεργαστούν σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές και γ) Σε περίπτωση που οργανωθεί Αντίσταση να την πολεμήσουν συνεργαζόμενοι με τους κατακτητές. Να ξεχάσουμε οτι φεύγοντας πήραν μαζί τους τα αποθέματα χρυσού της χώρας, και ότι αλλο πολυτιμο και ακριβό υπήρχε, ετσι ώστε με άνεση και σε συνεργασία με τον εκπρόσωπο της Διεθνούς του κεφαλαίου Σέρ Τσιώρτσιλ, ετοίμασαν έγκαιρα και στις πιό μικρές ακόμα λεπρομέρειες το «εθνοσωτήριο έργο»του εμφυλίου πολέμου.
Να ξεχάσουμε τον διπλό ρόλο χρήσης των ταγμάτων ασφαλείας και ολων των άλλων Ισμών που από κοινού ο Τσιώρτσιλ με τον Χίτλερ, τα «Τάγματα Ασφαλείας τα οποία χρυσοπλήρωναν και όλους τους άλλους Ισμούς που ειχαν προετοιμάσει για τον εμφύλιο πόλεμο. Να ξεχάσουμε τις εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς απ την πείνα, τις κρεμάλες, εκτελέσεις, τα στρατόπεδα, τις χιλιάδες των ομήρων στη Γερμανία. Να ξεχάσουμε την Εθνική μας Αντίσταση, τα Νέα ολοκαυτώματα του λαού μας για λευτεριά και δίκιο. Να ξεχάσουμε τον εμφύλιο και την εικοσαετή ισχύς των εκτάκτων μέτρων, τη Βιομηχανία των εκτάτων στρατοδικεία, που καταδίκαζε χωρίς και ενδείξεις ακόμα, στέλνοντας και αμούστακα παιδιά στα εκτελεστηκά αποσπάσματα.Να ξεχάσουμε τον ΙΔΕΑ, τον ΕΕΝΑ και ΚΥΠ που καθοδηγούσαν την ιδιαίτερη υπηρεσία στο Γ. Σ Στρατού με την επωνυμία «επαγρύπνησις»και εκείνο το τρομερό στην όψη και εγκληματικό στην πράξη παρακράτος. Να ξεχάσουμε οτι για ογδόντα και πλέον χρόνια ειχε ποινικοποιηθεί η ζωή μας. Να ξεχάσουμε τη Μακρόνησο, τη Γυάρο, τα εκτελεστικά αποσπάσματα, Τα υγρά και ανήλια κελιά των φυλακών, τους ξερούς βράχους της εξορίας. Το παιδομάζωμα, τη δολοφονία του Πόλκ, απ του ίδιους τους Αμερικάνους, του Ζεύγου ηγετικό στέλεχος του ΚΚΕ για να φοτριστεί η εμφύλια σύγκρουση. Να ξεχάσουμε το «Σχέδιο Περικλής»του Στρατηγού Καρδαμάκη, το σύνθημα του Κ Καραμανλή στις εκλογές του 1956: «Κάθε ψήφος μή δεδομένη υπέρ ημών, δίνεται υπερ του Κομμουνισμού» και το 1961 που έλεγε «όποιος δεν με ψηφίσει καλύτερα αυτές τις μέρες να μήν βγεί απ το σπίτι».Τη δολοφονία του Βουλευτή της ΕΔΑ, Γρ Λαμπράκη. Δολοφονία που ηταν ο προπομπός της χούντα του Απρίλη του 1967 και του Γεώργο Τσαρουχά για να εκτιμηθεί η αντίδραση του λαού.
Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους Χίτες, μίτες και βενίτες, τα ΤΕΑ, τα ΜΕΑ και τα ΣΕΑ .Τους κάθε είδους χαφιέδες που αποτελούσαν τη σκιά του κάθε Αριστερού και δημοκρατικού πολίτη. Τον όποιο πολίτη που δεν τους άρεζε η φάτσα για να τον τρομοκρατήσουν τον χαρακτήριζαν συνοδηπόρο και που απ το 1950 ακόμα πρώτος και καλύτερος ο Γ. Παπανδρέου,έλεγε οτι «Εάν το Κομμουνιστικόν κόμμα ειναι η Πέμπτη φάλαγξ του πανσλαυβισμού, ομως οι συνοδηπόροι αποτελούν την Πέμπτη φάλαγγα του κομμουνισμού». Να ξεχάσουμε την αμοιβώμενη «εθνικοφροσύνη»,το κατά βούληση φακέλλωμα και τα περιβόητα ποιστοποιητικά «κοινωννικών φρονημάτων» ; Να ξεχάσουμε το καθεστώς της ντροπής, όπου το απλό Ανθρώπινο δικαίωμα και στην εργασία ακόμα ειχε-και εξακολουθεί ιδιόμορφα ακόμα να ισχύει-γίνει ρουσφέτι, πολιτική και ιδεολογική πελατεία.Τους κοινωνικούς, πολιτικούς και οικονομικούς καταναγκασμούς.
Απ τη εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων από τ καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας, προκειμένου να επιβληθεί δημιούργησε εκείνους τους θεσμούς και τις δομές που επέτρεψε στο σύστημα αυτό με την πάροδο του χρόνου να δεσμεύσει για λογαριασμό των πρώτων ιδιοκτητών το σύνολο των φυσικών

αγαθών που υπάρχουν στην επιφάνεια, τα σπλάχνα και την ατμόσφαιρα στον πλανήτη γή. Το αποτέλεσμα αυτής της δέσμευσης ηταν να χωρήσει η κοινωνία των Ανθρώπων σε ιδιοκτήτες και αντιδιοκτήτες και σε μιά επόμενη πιό αναπτυγμένη φάση σε κεφαλαιούχους και προλετάριους. Βέβαια, και στη πρώτη ο ανιδιοκτήτης ηταν έρμαιο στη διάθεση του ιδιοκτήτη έπειδή όμως ο έλεγχος επί των φυσικών αγαθών δεν ηταν τόσο άμεσος υπήρχε κάποιος χώρος να κουρνιάσει τη δυστυχία του και αυτός ο απόκληρος πλέον της ζωής.
Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε τους προγόνους και την προαιώνια ιστορία της φυλής και το γεγονός οτι η Εκκλησία και ειδικά η Ιερά Σύνοδο με εξαίρεση ελαχίστων κυρίως απ τον κατώτερο κλήρο στα δεκά οκτώ(18) και πλέον χρόνια που έκανα στις φυλακές και την εξορία μαζί με πολλές χιλιάδες άλλους συκγρατουμένους μου κηρύσσοντάς μας apri orri αντίχριστους μας «εγκατέληψε στα στιβαρά χέρια» των βαρβάρων, χωρίς να νοιώσει την ανάγκη να πεί έστω και ενα λόγο παρηγοριάς για το δράμα που ζούσαμε ενα μεγάλο κομμάτι του «ποιμνίου»της, μα ούτε και τις απορφανισμένες οικογένειες που αφήσαμε πίσω δεν θέλησε να σκεφτεί. Και ενώ εμας, μας άφησε στα χέρια των βαρβάρων και τις οικογενείες στο έλεος του θεού, συμμετείχε ολόψυχα στα ιδεολογικά από ραδιοφώνου αντικομμουνιστικά κηρύγματα, στα γραφεία «εθνικής επαναπροσαρμογής» για την απόσπαση της δήλωσης μετανοίας, λέγοντας οτι ειναι ο μόνος τρόπος-μέσω να επανέλθουμε στους κόλπους της κοινωνίας και της Εκκλησίας, που μας περιμένει «αναβαπτισμένους με ανοικτάς αγκάλας» Εκείνοι απ τους κρατουμένους που ειχαν απτή την παρουσία της Εκκλησίας, ηταν μόνο οι καταδικασμένοι σε θάνατο και μόνο το πρωί την ώρα της εκτέλεσής με κύριο στόχο τη δήλωση.
Πριν από την εκτέλεση όμως προηγείται η απομόνωση-θάνατος. Η βαρειά απομόνωση ειναι μια εξοντωτική μέθοδος που μονάχα διαστραμμένη σκέψη μπορούσε να φανταστεί. Κανένας κανονισμός απ την εποχή που καταργηθήκανε τα κάτεργα με τις αλυσίδες, δεν προβλέπει ενα τέτοιο μαρτύριο. Σε Ανθρώπους που οι ώρες της ζωή τους ειναι μετρημένες στα δάκτυλα οι «αρμόδιοι» την θεωρούν απαραίτητη ξεκινώντας απ την σκέψη οτι στο κελί η ζέστη σμπαραλιάζει-αποσυνθέτει τον Ανθρώπινο οργανισμό. Πράγματι η αποπνυχτική ατμόσφαιρα του κελιού σε ναρκώνει. Σου κόβει κάθε διάθεση για όνειρα. Μικραίνει τη σκέψη και τεντώνει τα νεύρα. Πόσο άραγε αντέχουν τα νεύρα του ανθρώπου; Κατά διαστήματα χαλαρώνουν, σπάνε, κόβονται, χάνουν τη συνοχή τους. Τότε το κούτελο υδρώνει, τα μάτια πετάγονται έξω απ τις κόγχες. Πετιέσε επάνω και ορμάς να σπάσεις την πόρτα με το κεφάλι και αφού σε προλάβουν οι συναγωνιστές σου ταράζεσαι όλόκληρος, σπαρταράς για αρκετό διάστημα σαν ψάρι. Στην αγκαλιά τους ουρλιάζεις, βγάζεις αφρούς απ το στόμα και μετά χαλαρώνεις. Τα μάτια γίνονται γυάλινα μοιάζεις πεθαμένος. Σε αυτές ακριβώς τις συνέπειες της απομόνωσης, στήριζαν τις ελπίδες οι «αρμόδιοι» να αποσπάσουν την περιβόητη δήλωση.
Στο μελλοθάνατο οι κανονισμοί των φυλακών όλου του κόσμου έχουνε προβλέψει ορισμένα ευεργετήματα. Ακόμα και την τελαυταία στιγμή ρωτάνε τον μελλοθάνατο:«Ποιά ειναι η τελευταία σου επιθυμία»; Ίσως ειναι ειρωνεία. Ίσως ειναι μια μετάνοια της Πολιτείας πριν απ το έγκλημά της. Ίσως τύψεις συνείδησης του νομοθέτη που θέσπισε αυτή τη κτηνώδη συμπεριφορά του κράτους απέναντι στον πολίτη και ειδικά σε θανατική καταδίκη ιδεολογικού αντιπάλου και οχι αποδεδειγμένου με στοιχεία αντράνταχτα, που να

επιβεβαιώνουν το έγκλημα και οχι καταδίκη με πληρωμένους ψευδομάρτυρες και από δίκες σε έκτακτα στρατοδικεία που καταδίκαζαν χωρίς να δικάσουν.
Ενας αποδεδειγμένος εγκληματίας του ποινικού δικαίου, που εγκλημάτησε έκανε κάτι σε βρασμό ψυχής. Πιθανόν, γιατί θόλωσε το μυαλό του. Πάντως, οπως και να διαπράχθει το έγκλημα την ώρα που έγινε το κακό ο ανθρωπος δεν ηταν στα καλά του. Η Πολιτείας ομως γιατί εκδικείται; Η πολιτεία οταν σκοτώνει δεν τα εχει χαμένα. Ο,τι κάνει το κάνει με νηφαλιότητα και με πλήρη γνώση των πράξεών της. Με μελέτες, σχέδια και αποφάσεις. Τα πάντα ειναι στην εντέλεια: Ο Παπάς, ο Εισαγγελέας στην αρχή Βασικός Επίτροπος αργότερα, εκτελεστικό απόσπασμα, «χαριστική» βολή και νεκροθάφτες. Ακόμα και το τυπίκο, τη Ληξιαρχική πράξη θανάτους την εχει προβλέψει η Πολιτεία!! Ολα αυτά για εναν κατάδικό του ποινικού δικαίου. Πόσο μάλλον για εναν πολιτικό αντίπαλο. Εναν ιδεολόγο. Εναν Ανθρωπο με ιδέες, όνειρα και οράματα, αφού αγώνες χωρίς ιδέες, όνειρα και οράματα δεν γίνονται. Εναν αγωνιστή της Αντίστασης κατά της εχθρικής τριπλης κατοχής. Η εμφύλια τύφλωση δικαιολογεί άραγε τα εκ των προτέρων αποφασισμένα και οργανωμένα ομαδικά εγκλήματα Ανθρώπων που όρθωσαν το αναστημά τους και πρόταξαν τα στήθη τους στους Ούννους κατακτητές;
Θα έχει το θάρρος εστω αύριο η πολιτεία να αποκαταστήσει τη μνήμη αυτών που έστειλε άδικα στο εκτελεστικό απόσπασμα. Αν κρίνει κανείς απ τον τρόπο και τον σκοπό για τον οποίο μας οδήγησαν στη δίκη, (οσοι βέβαια έφτασαν ώς εκεί), το μίσος και τη βιασύνη που έδειχνα να φτάσουν στο ποθητό αποτέλεσμα αμφιβάλω. Αυτό θα μπορούσε ίσως να το κάνει η ιστορία αν και αυτήν την αφήσουν...Και αυτό γιατί το σημερινό κράτος, που ειναι άλλωτε η ανοικτή και άλλωτε η συγκεκαλημένη προσωποποίησης της βίας και τους εγκλήματος, δεν θα επιτρέψει στον εαυτό του να παραδεχθεί... Ο Τσέχωφ σε κάποιο σημείο λέει :«Πρέπει να εξελεώσης το παρελθόν για να μπορέσεις να ζήσεις το παρόν και το μέλλον». Το κράτος των Γιές Μάν, δεν διαθέτει αυτήν τη λεβεντιά που χρειάζονται αυτές οι ιστορικές πράξεις.
Ολα τα χρόνια της φυλακής προσπαθούσα να ερμηνεύσω από πού πηγάζει άραγε τόσο μίσος, τόση βία, τέτοια κτηνωδία, τόση βαρβαρότητα και τέτοιος μισανθρωπισμός απ μια οργανωμένη υποτίθεται κοινωνία. Και δεν μπόρεσα γιατί ολες του οι συνιστώσες ηταν ετσι συνυφασμένες μεταξύ τους, που η μιά αποτελούσε προϋπόθεση της αλλης. Τίποτε δεν ειχε αφεθεί στη τύχη, Τα πάντα ειχαν τη θέση και τον σκοπό για τον οποίο γινόταν. Μα ουτε και τώρα μπορώ ακόμα να εντοπίσω την πηγή του. Αλήθεια που φώλιαζε τόσο μίσος, τόση κτηνωδία, τόση απανθρωπιά; Οι άνθρωποι που έδιναν αυτές τις διαταγές που επικαλούνταν οι βασανισταί μας. Το ίδιο δεν μπόρεσα να εξηγήσω γιατί τον τελευταίο πυροβολισμό εξ επαφής τον ονομάζουν «χαριστική βολή». Αλήθεια που φώλιαζε τόσο μίσος, τόση κτηνωδία, τόση απανθρωπιά.
Στις εγκληματικές φυλακές μόλις φτάσεις σε παραχώνουν στους τάφους κελιά-κλουβιά και σου απαγορεύουν τα πάντα: χαρτί, μολύβι βιβλία κλπ. Ο ηλιος δεν περνάει από πουθενά, το φώς μέρα νύχτα ειναι αναμμένο. Σε στραβώνει, και η μαργαρίτα στο ταβάνι του κελιού αν την κοιτάξεις λίγη ώρα σε τρελαίνει. Το κρύο και η υγρασία σου τρυπάει τα κόκκολα, ουρτουρίζεις απ το κρύο, δεν μπορείς να σταθείς όρθιος τρέμεις. Τα ρούχα ελάχιστα αυτά που σου έφεραν απ το σπίτι και μια ή το πολύ δυό κουβέρτες σαν τούλι. Οι ώρες του εγκλισμού στο κελί πολλές, ο χώρος να κινηθείς ελάχιστος: Ενα δυό βήματα όλο κιόλο και αυτό οταν εισαι μόνος. Για δυό και πλέον χρόνια οι φυλακές λειτουργούσαν σαν κέντρα διερχομένων. Το πρωϊ πολλά κελιά άδειαζαν με αποστολή των

κατοίκων του κελιού στον Αγιο Πέτρο. Τα στρατοδικεία ομως δούλευαν ασταμάτητα μέρα και νύχτα και οι αποστολές διαδέχονταν ή μια την αλλη. Προκειμένου να εξασφαλιστεί ο χώρος, στο χώρο για έναν μέναμε τρείς και μερικές φορές τέσσεροι. Η μούχλα, ο συνοστισμός και η υγρασία έκαναν τη ανάσα βαριά. Ο αέρας που δύσκολα ανανεώνονταν βρωμούσε απαίσια. Οι βούτες (δοχεία νυκτός) που τις ειχαμε μέσα στο κελί μέρα νύχτα έκαναν την ατμόσφαιαρα φρικτή.
Οταν έγερνε η μέρα και πλησίαζε το βράδυ για το κλείσιμο, τότε έρχονται και οι μαύρες σκέψεις για τη νύχτα που πλησίαζε. Η ξενιασιά της ημέρας και για τους μή θανατοποινίτες δίνει τη θέση της στην αγωνία που κρύβει το σκοτάδι που έρχεται. Κάνεις μεγάλη προσπάθεια να απαλλαγής από αυτές τις σκουτούρες, αλλα δεν τα καταφέρνεις πάντα. Οταν φωλιάζουν οι σκέψεις αυτές δεν φεύγουν παρά μονάχα οταν έρθει το φώς της ημέρας. Και δεν φεύγουν οταν ξέρεις πως το πρωϊ δύο, τρείς, πέντε και κάποτε και δέκα σύναγωνιστές σου θα στηθούν στον τοίχο. Και αν ακόμα δεν εισαι θανατοποινίτης στις εγκληματικές φυλακές η ζωή ειναι δύσκολη. Τη νύχτα ο χάρος ειναι παρών, τον νοιώθεις δίπλα σου εκεί που κοιμάται ο καταδικασμένος σε θάνατο ο συμπολεμιστής σου ή στο διπλανό κελί που κάθε Βράδυ περημένουν... Τη νύχτα και το σκοτάδι τα ζείς αγκαλιά με το χάρο που θα χτυπήσει την πόρτα.
Δεν υπάρχει πιό γλυκό πράγμα απ τον ύπνο. «Το ύπνο δεν εχόρτασα και τώρα αποσταμένος», τραγουδάει με καημό ο Γεροδήμος. Λίγο ύπνο αποζητάει ο πολιτικός κρατούμενος και ο θανατοποινίτης, ξένοιαστο και ήσυχο για να ξαποστάσει ψυχικά. Στο μυαλό του θανατοποινίτη κονταροχτυπιουνται μέρα νύχτα η ζωή με το θάνατο. Η τιμή με την ατίμωση, το παλικάρι με τον κιοτή, ο απροσκύνητος με τον ταπεινωμένο. Με δυό λόγια ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ που θα πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο ΟΧΙ. Οπως έγινε και αμέσως μετά την κατάκτηση της χώρας. Η σύγκρουση ειναι τραγική, τιτάνεια και υπεράνθρωπη. Και ηταν τραγική και υπεράνθρωπη γιατί υπήρχε τρόπος μέσω της δήλωσης«μετανοίας» α) Να ανασταλή η προσδιορισμένη για αύριο εκτέλεσή του. β) Να μειωθεί η ποινή του και γ) Σε λίγες μέρες διαταχθεί η αποφυλάκισή του :«Να ζήσει». Βέβαια το ίδιο ισχύε και για όλες τις άλλες ποινές.
Οσο ζείς ελπίζεις, ανασαίνεις, και κάθε μέρα κάνεις την ίδια συζήτηση με τον εαυτό σου, με την υπαρξή σου. Το πρέπει ή δεν πρέπει να κάνεις «δήλωση» ειναι ενα θέμα που κάθε μέρα το συζητάς με τον εαυτό σου και ανανεώνεις την απόφασή σου. Προχωράς, δεν κοιτάς πίσω. Κάποιοι κουράζονταν λύγιζαν τα πόδια και πέφτανε. Η φάλαγγα των αόπλων αραίωνε, ευτυχώς με μικρές απώλειες. Στέκεσαι τους απλώνει το χέρι, το αρνούνται. Κουράστηκε ο συναγωνιστής, νικήθηκε από την αγωνία και την αναμόνη του χάρου. Φεύγει με σκυφτό το κεφάλι, με τα γόνατα λυγισμένα και χαμηλά το βλέμα. Ο φόβος, το άγχος και η αγωνία του θόλωσε προς στιγμή τη σκέψη και το Νού. Οι καθημερινές εκτελέσεις σε αντίθεση με τις ομαδικές δεν άφηναν το χρόνο στο μελλοθάνατο να μεταθέσει το θέμα, να το ξανασκεφθεί.
Δυό μέρες πριν απ την εκτέλεση τον καλούν τον μελοθάνατο στη διεύθυνση. Για να του ανακοινώσουν οτι ο Υπουργός υπέγραψε την εντολή εκτέλεσης με την «ένδειξη», οτι αν κάνει δήλωση δεν θα εκτελεστεί και ο Διευθυντής, τον διαβεβαιώνει οτι οχι μόνο δεν θα γίνει, αλλά οτι και ο ίδιος θα κάνει μια ευμενέστατη έκθεση και πολύ σύντομα θα βρεθεί κοντά στους δικούς του. Η πάλη ανάμεσα στην ζωή και τον βέβαιο θάνατο ειναι άνιση. Για να ζήσει πρέπει να αρνιέται την πίστη του στις Ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά του. Κλαίει αυτός που τα πρόδοσε, αλλά δεν μπορεί. Το κόστος που πρέπει να

πληρώσει ειναι μεγάλο. Το νίκησαν ο χρόνος, η αγκούσα και ο θάνατος. Δεν μισείς αυτήν την ώρα, πονάς. Πονάς ακόμα πιό πολύ. Πονάς για τους εκτελεσμένους. Λυπάσε γι αυτούς που έγυραν το κεφάλι και αυτοκτονούν.
Η λαχτάρα της ζωής ειναι τόσο μεγάλη, που και στις πιό φρικτές συνθήκες ο Ανθρωπος κάνει ό,τι μπορεί για να μη τη χάσει. Επλίζει. Η ελπίδα ειναι η μόνη παρηγοριά για τον κατάδικο. Αυτή τον κάνει να θέλει να κρατηθεί στη ζωή οσο άθλια και αν ειναι και αυτό γιατί πάντα ελπίζει σε κάτι καλύτερο. Αυτό φυσικά ισχύει και για τον θανατοποινίτη. Γιατί αυτός δεν ελπίζει μόνο, αλλα ειναι βέβαιος πως αύριο η ζωή θα ειναι πολύ καλύτερη απ τη άθλια, τη σημερινή, αφού γι αυτήν την καλύτερη ζωή αγωνίστηκε, ζεί και παλεύει. Για να υλοποιηθεί ο πόθος για καλύτερη, πρέπει και εδώ στον προθάμο του Αδή να αγωνιστείς για ανθρώπινους όρους διαβίωσης και για Ζωή.
Οι διαμαρτυρίες με το χουνί προς το λαό, παραστάσεις προς τη διεύθυνση και τα υπομνήματα στους άρμόδιους δεν φέρνουν κανένα αποτέλεσα. Ο υπαρχιφύλακας Γραμμένος κυνικός και σαδιστής, καθώς ηταν δεν κατορθώνει να κρύψει τις σκέψεις και τις αποφάσεις των ανωτέρων του. Σε μιά από τις πολλές διαμαρτυρίες μας ανέλαβε-του αναθέσανε να απαντήσει αυτός στα αιτήματά μας. Να η απάντηση :
- Κύριοι, τί τα θέλετε όλα αυτά, αφού πρόκειται να σας εκτελέσουν . Σαν υπαρχιφύλακας σας το λέω: «δεν θα μείνει ρουθούνι από τους θανατοποινίτες και τους ισοβίτες, μα και οι εικοσάριδες θα τελειώσουν τη ζωή τους σε κάποιο κελί. Αν δεν κάνετε δήλωση είστε προγραμμένοι. Επειτα, ξέρετε κανένα χασάπη που προκειται να σφάξει τα αρνιά του την άλλη μέρα, να τα ταϊζει παραπάνω απ ό,τι πρέπει; Ασφαλώς οχι γιατί η τροφή θα πάει τζάμπα. Το ίδιο συμβαίνει και με σάς. Θέλετε λουτρό να το κάνετε τί; Ζητάτε να ανοιχθούν παράθυρα στα κελιά για πιό λόγο; Βελτιωμένο σισίτιο. Ολα αυτά ειναι αρλούμπες. Αφου λίγες μέρες ζωής μένουν στο καθένα, τί τα θέλετε αυτά. Το καλό που σας θέλω πάρτε την Αγία Γραφή και διαβάστε οσο σας μένει καιρός αφού, ετσι και αλλιώς χωρίς τη δήλωση,δεν μπορήτε να γλυτώσετε το άχρηστο σαρκίο σας, σώστε τουλάχιστο την τελευταία στιγμή την ψυχή σας. Αλλά εσείς είσαστε άθεοι και αντίχριστοι, γι αυτό και ο θεός θα σας στείλει στην κόλαση.
Τις προθέσεις αυτές των αρμοδίων και κυρίως των πολιτικών μας αντιπάλων δεν χρειαχότανε ο κυνισμός του υπαρχιφύλακα Γραμμάνου για να τις διαπιστώσουμε. Τις βλέπαμε κάθε μέρα, τις ζούσαμε στο πετσί μας. Μόνιμος υποσιτισμός, ξυλοδαρμοί, βασανισμοί, μύριες απαγορεύσεις και ο μακρόχρονος εγκλεισμό στο κελί ηταν η ζωή μας. Μερικές μόνο ώρες έξω για τις ανθρώπινες ανάγκες. Τις αλλες θαμένοι ζωντανοί στο κελί χωρίς χαρτί, χωρίς μολύβι, δίχως βιβλίο. Το μόνο γραμμένο χαρτί που έβλεπαν τα μάτια μας ηταν δύο γράματα το μήνα που μας επίτρεπαν να πάρουν οι μελλοθάνατοι και βαρύποινίτες και τόσα να στείλουμε. Υπάρχαν και αυτοί που ούτε αυτά τα δύο δεν τα έπαιρναν γιατί οι δικοί τους βρίσκονταν σε ανταρτοκρατούμενες περιοχές. Κανένα γράμμα δεν έφτανε στα χέρια μας ολόκληρο. Δέκα σειρές έλεγε η διαταγή και σε κόλλα μικρή, Κι όμως ούτε τις μισές σειρές δεν μας άφηναν να τις διαβάσουμε ολόκληρες και σωστές. Ο,τι δεν άρεζε στον στενοκέφαλο λογοκριτή τα έσβηνε με μαύρο παχύ μελάνι, και αυτό ηταν ενα ακόμα μαρτύριο να μαντέψεις, να αποκριπτογραφίσεις σαν τί να έγραφε άραγε. Εμείς δεν μπορούσαμε να στείλουμε περισσότερα από δυό οι οικογένειες όμως παρά τη σφραγίδα οτι και αυτοί δικαιούνται μόνο δύο μπορούσαν να γράψουν περισσότερα αν ήθελαν. Εμας μας έδιναν μόνο δύο και αυτά ηταν πάντα τα δυό που περιείχαν οικογενειακές δυσκολίες,

στενοχώριες , βάσανα. Τα μόνα γράμματα που μας τα δίνανε ατόφια, ηταν αυτά που μιλούσαν για δήλωση η κατηγορούσαν τον αγώνα και το κόμμα. Τα γράμματα αυτά εκτός του οτι ειχαν την προτεραιότητα στην επίδοση, μας τα δίνανε χωρίς να τα υπολογίζουν με τα αιτιολογικό οτι «Ανθρωποι είμαστε κι εμείς και συγκινούμεθα απ το δράμα των δικών σας».
Αφού δεν είχαμε χαρτί, μολύβι και βιβλία είχαμε τις αναμνήσεις και με την κουβεντούλα, περνώντας απ την μιά στην αλλή περνούσε η ώρα. Περασμάνα μεγαλεία, που και να θέλεις δεν μπορείς να ξεχάσει. Αλλά και τί να πείς; Φρέσκα πράγματα δεν εχει να σχολιάσεις αφού τίποτε το έντυπο δεν επιτρεπόταναι. Οι αναμνήσεις λοιπόν, ειναι κάτι που σε κρατάει όρθιο και σκεπτόμενο. Πολλά περασμένα ειχε ο καθένας να πεί αλλα ευχάριστα, αλλα δυσάρεστα. Ομως κανένας δεν ήθελε να τα ξεχάσει. Με την κουβέντα τα συντηρούσαμε αλλά και μας συντηρούσαν. Ο κρατούμενος δεν εχει παρών. Απλώς υπάρχει, ζεί και κινείται μέσα στο χώρο, χωρίς να εχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί και να το σχολιάσει. Ειναι το κύριο, τραγικό και βουβό πρόσωπο ταυτόχρονα. Ειναι ενας όμηρος που ο καθένας τον χρησιμοποιεί κατά πως του αρέσει. Αυτός πληρώνει με στωϊκότητα, καρτερία και λεβεντιά τα όποια αντίποινα. Οι φύλακες πάντα στο ιδιο μέρος, λές και τους έχουν βιδωμένους. Ακούν, βλέπουν και συντάσουν νοερά τις αναφορές τους. Οι σκοποί χωροφύλακες, με χιαστί περασμάνο στο λαιμό το αυτόματο σουλατσάρουν πάνω στον ψηλό και φαρδί μαντρότειχο κοιτώντας πάντα προς εμας.
Για να παραμείνεις Ανθρωπος, να μην αποκτηνωθείς όπως το επιδιώκει το κουβέρνο, να μην ξεχάσεις να μιλάς, και για να μή σου στρίψει, ιστοράς τα παλιά τα περασμένα, κουβεντιάζεις κάνεις κρίσεις και σχόλια. Θυμάσαι αυτά που εχεις ζήσει, με την ελπίδα όσοι ζήσουν να τα Εξιστορίσουν αύριο. Να μή χαθούν. Γιατί αυτές οι αφηγήσεις και οι πράξεις αποτελούν ενα χρήσιμο υλικό για τον ιστορικό του μέλλοντος. Δεν μπορεί και δεν πρέπει η ιστορία να χαθεί μαζί με εμας. Πιστεύαμε πως δεν ειναι δυνατόν να σκοτώσουν όλους τους θανατοποινίτες και οι βαρυποινίτες να πεθάνουμε στη φυλακή, οπως το εχει θεσμοθετήσει ο κ Υπαρχιφύλακας. Κάτι θα γίνει, κάτι θα μεσολαβήσει, κάποιοι από εμας θα ειναι τυχεροί και θα επιζήσουν. Αυτοί εχουν χρέος μαζί με τα βάσανά μας να εξιστορίσουν και τις καλέ μας πράξεις κατά την περίοδο του αγώνα.
Η ζωή πίσω απ τα σίδερα, οταν μάλιστα εισαι βαρυποινήτης και κυρίως μελλοθάνατος ειναι τραγική, φρικτή και μονότονη. Καμιά αλλαγή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Η μόνη αλλάγη ηταν το οτι καθημερινά λιγόστευαν οι μελλοθάνατοι. Ομως και αυτό δεν κρατούσε για πολύ γιατί στο μεταξύ έφερναν καινούριους μελλοθάνατους απ τα στρατοδκεία και συμπλήρωναν τα κενά. Το στρατοδικεία δούλευαν με απεριόριστο ωράριο. Η επόμενη μέρα ειναι σαν την προηγούμενη. Γυρίζει μονότονα σαν τους δείκτες του ορολογιού. Ανοιγμα, κλείσιμο, Κλείσιμο άνοιγμα. Επτά καμπανάκια την ημέρα ρύθμιζαν τη ζωή μας. Τα πάντα ρυθμίζονταν με το χτύπημα της καμπάνας. Ακόμα και οταν πρόκειται να μας βασανίσουν ομαδικά ή και κατά ακτίνα με το καμπανάκι δινόταν το σύνθημα. Και οταν ύστερα από μιά άκομη μαύρη μέρα κλείσει η πόρτα του κελιού πίσω σου λές: Υπνε απόψε γίνε λυτρωτής. Ίσως η αυγή κάτι καινούριο θα φέρει. Αλλά πριν καλά καλά προλάβεις να κοιμηθείς ακούγονται βήματα:
Ανεβαίνουν τις σκάλες τρέχοντας και σταματάνε έξω απ το διπλανό κελί του μελλοθανάτου. Ξεκλειδώνουν με πάταγο το κελί. Με τα σώματά τους και τα φονικά όργανα στα χέρια φράζουν το άνοιγμα της πόρτας. Το ίδιο συμβαίνει

την ιδια ώρα και σε πολλά αλλα κελιά. Ολοι στά κελιά ειναι όρθιοι. Ο Αρχιφύλακας Τζώρας, επαναλαμβάνει ξανά και ξερά το γνωστό του «παρηγορητικό λόγο»: Λυπάμαι κύριοι, που εκτελώ ενα τόσο άχαρα καθήκον. Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς. Μακάρι να ητανε στο χέρι μου και να μην έπαιρναν κάνεναν απόψε για εκτέλεση. Ομως δεν περνάει τίποτε από το χέρι μου. Οπως πολύ καλά ξέρετε, αλλοι αποφασίζουν, εγώ δεν ειμαι παρά ενα εκτελεστικό όργανο και κλείνει με τη βαρύγδουπη λέξη ηρθε η ώρα σας.
-Το ξέρουμε και σας περιμέναμε ηρθέ η απάντηση. Είμαστε έτοιμοι. Σαν αντάρτες του ΕΛΑΣ ποτέ δεν μας έπιασαν στον ύπνο. Ορθοι στη μέση του κάθε κελιού και σφιχταγκαλιασμένοι με τους συγκάτοικους του κελιού. Στο διάστημα αυτό οι μελλοθάνατοι πλένονταν και ντύνονταν με φροντίδα και επιμέλεια, οχι βέβαια για να κερδίσουν χρόνο. Εβαζαν καθαρά ρούχα και τα καινούρια κουστούμια, που τους στείλανε να τα φορέσουν οταν θα έπαιρναν χάρη καθώς τους έλεγαν ορισμένοι «αετονύχιδες μεσολαβητές» στα διάφορα υπουργεία...
Προχωρούν στητοί. Ιδιος Προμηθέας ο καθένας. Κύριοι είμαστε έτοιμοι. Ξεκινάνε αγκλιασμένοι. οι φύλακες παραμερίζουν. Το κελί αδειάζει.Το βουητό της φυλακής σταματά στο άκουσμα της στεντόριας φωνή του ή των μελλοθανάτων να ακούσουμε τον αποχαιρετισμό που ειναι η τελευταία επιθυμία:
-Συντροφοι κομμουνιστές, Νέοι και παλιοί. Γειά και χαρά. Ζήτω το κόμμα μας! Ζήτω το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Σαν ΕΛΑΣίτης ειναι περήφανος που πάω να δώσω τη ζωή και το αίμα μου για τον αγώνα. Εχετε γειά για πάντα. Να ειστε βέβαιοι πως σαν αντάρτης, σαν ΕΛΑΣίτης, θα σταθώ περήφανος μπροστα στο απόσπασμα. Δεν θα τους επιτρέψω να μου δέσουν τα μάτια. Δυο σφαίρες και αρκετα θραύσματα από εχθρικά βλήματα έχω στο κορμί μου για την πατρίδα. Μια ζωή και μερικά κιλά αιμα, που δεν στάθηκα τυχερός να τα δώσω πολεμώντας τους κατακτητές και τα τσιογλάνια τους Χαλάλι της τώρα εστω και με αυτόν τον τρόπο.
Αρκετοί μελοθάνατοι μα αποχαιρετούσαν: Σύντροφοι εχετε γειά. Σας αγαπώ όλους. Οποιον πλήγωσα χωρίς να το θέλω ας με συγχωρήσει, δεν το έκανα από κακία ή πρόθεση. Οσους με έβλαψαν ψευδομαρτυρώντας, τώρα που φεύγω απ τη ζωή τους συγχωρώ. Ευχή μου οχι άλλο αίμα. Ας ειναι το δικό μου το τελευταίο. Αγάπη και συμφιλίωση για να ζήσει και να μεγαλουργήσει η Ελλάδα. Να ζήσουν τα παιδιά της- οι νέες γενιές-σε εναν Ανθρώπινο κόσμο. Τον κόσμο για τον οποίο η ΕΑΜική Αντίσταση έδωσε το αίμα των καλύτερων παιδιών της, υπερασπιζόμενοι την ακεραιότητα της διαμελισμένης στα τρία πατρίδας, να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στην Θεσσαλονίκη και να φύγουν οι Ούνοι απ τη χιλιάκριβη πατρίδα μας.
Στη μέση της ακτίνας κοντοστέκονται και ζητοκραυγάζουν «Γεία σας αδέρφια. Εσεις που μένετε αγάντα θα νικήσουμε. Ζήτω η Εθνική Αντίσταση» και μέσα στην απόλυτη σιγή ενα μυριόστομο «Γείας Αδέρφια» ειναι η απάντηση από όλο το κάτεργο της Κέρκυρας, μα και τις άλλες φυλακές, που την ίδια ώρα μεταφέρονταν και σε αυτές στον Αράπη και κατά τον ίδιο τρόπο επαλήθευαν τα στοιχεία.
Αυτές οι στιγμές ηταν απ τις πιό τραγικές, οι πιό φρικτές που μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος. Η φυλακή παρέδινε τους κρατούμενους στη χωροφυλακή και η μεταφορά στο χώρο των εκτελέσεων. Οι λάκοι νιόσκαφτοι. Το απόσπασμα έτοιμο. Το όπλα γεμάτα. Ο Βασιλικός επίτροπος στη θέση του. Τα «Γείας αδέρφια» και τα «ζήτω» η Ελ... των μελλοθανάτων. Το ΠΥΡ !! Το

κουβάριασμα των σωμάτων-πτωμάτων και ο ξερός κρότος της χαριστικής βολής που υποτίθεται σιγουρεύει το αυτονόητο...Το σκηνικό αυτό οι βαρυποινίτες το ζούσαμε πολύ συχνά. Κάθε φορά που ετοίμαζαν εκτέλεση με τα χωνιά καταγέλλαμε πριν ακόμα μπούν στην ακτίνα όλόκληρη η φυλακή με μιά φωνή «Λαέ της...Κέρκυρα, της Κεφαλονιάς, της Αίγιναν κλπ μην αφήνεις το νησί σου, να βάφεται κάθε πρωϊ με το αίμα αθώων παλικαριών της Εθνικής μας Αντίστασης»

Σε όποια φυλακή ανεξάρτητα απ το όνομα, κάθε που ξημέρωνε η μέρα με λίγες βέβαια παραλληγές το σκηνικό ηταν το ίδιο. Οι μελλοθάνατοι το βράδυ έπαιρναν τον δρόμο και τον Αράπη- πειθαρχείο και το πρωϊ το ταξίδι που δεν ειχε γυρισμό και εμεις καταχωνιασμένοι στους τσιμέντινους τάφους-κελιά παραμείναμε θαμένοι μέρχι τον Σεπτέμβρη του 1963 για να αποφυλακιστούν και οι τελευταίοι. Να ζήσουν μερικά χρόνια έστω με ένα χωροφύλακα σκιά γιατί πολλοί από τους τότε κρατούμενους αποτέλεσαν το αιτιολογικό και την πρώτη ύλη για την δικτατορία τον Απρίλη του 1967. Ετσι σε πολλούς από τους τότε πολύχρονα κρατούμενους προστέθηκαν και την φορά αυτή αναίτια αλλα τρία χρόνια εγκλεισμού στα στρατόπεδα και τις φυλακές. Πολλοί ξανάβρεθήκαμε στο ζυμωμένο με λάσπη, αίμα, πόνο, πείσμα και αξιοπρέπεια κάτεργο της Γυάρου και αργότερα, στις υγρές και σκοτεινές αποθήκες υφάλων όπλων του Ιταλικού υποβριχιακού Ναυστάσμου στο Παρθένι ή το Λακί της Λέρου.

Η Κέρκυρα ειναι το Νησί που εχει την μεγαλύτερη βροχόπτωση στη χώρα. Οι ηλιόλουστες μέρες του χειμώνα ηταν λίγες και οταν συνέβαινε να εχει ήλιο τρέχαμε κυρίως εμεις τα παιδιά να πιάσουμε το ελάχιστο μέρος του προαυλίου που το φώτιζε ο ήλιος μέχρις ότου κατέβουν οι υπερήλικες. Και το καλοκαίρι η κατάσταση δεν ειναι καλύτερη. Η σκεπή για λόγους ασφαλείας από απ τσιμέντο. Η νύχτα μικρή. Η στέγη και οι τείχοι δεν προλάβαιναν να κρυώσουν, Τα κάστρα πανήψηλα. Μόνο μέρος απ όπου μπορούσε να μπεί αέρας ηταν η βαριά πόρτα εισόδου τις λίγες στιγμές που άνοιγε κάποια φορά. Το ηλιοπύρι και η ζέστη σε λυώνουν. Το προαύλιο φλογισμένη έρημος. Δεν υπάρχει ούτε μια γωνιά με ίσκιο. Ουτέ ενα υπόστεγο, ούτε ενα μικρό δεντράκι να κουρνιάσεις κάτω απ τον ίσκιο του. Το κελί σωστό καμίνι. Ο ιδρώτα τρέχει ποτάμι από πάνω σου. Η δίψα σου φλωγίζει τα σωθικά. Ομως το νερό ειναι βραστό δεν κατεβαίνει κάτω για να καλύψει τις απώλειες του ιδρώτα. Η ισορροπία των υγρών στο σώμα διαταράσετε. Το κορμί μουδιάζει και χιλιάδε βελώνες το τρυπάνε. Πονάς. Θελεις να κάνεις μερικά βήματα στο προαύλιο μα καίγεσαι και γυρίζεις πάλι στο κελί. Θα έλεγε κανείς οτι το κρύο και η ζέστη εχουν συμμαχίσει με την αγώνια.

Ο εμφύλιος σπαρασμός εξω δίνει και παίρνει. Το αίμα τρέχει παντού και από πάντου. Στα βουνά απ τις μάχες στις πόλεις απ τις δολοφονίες, τα στρατοδικεία και τα εκτελεστικά αποσπάσματα. Στις φυλακές με τις εκτελέσεις των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης που δεν δέχονται να υπογράψουν, την επέσχυντη δήλωση μετανοίας, οι νύχτες ειναι σωστός εφιάλτης. Οι μέρες ατελείωτο άγχος. Ο ύπνος λίγος, το φαγητό ακόμα πιό λίγο, ποιότητα... και η αγρύπια αιώνας. Πονάς γιατί σου βγάζουν την ψυχή, πόνας γιατί σου βασανίζουν το κορμί. Πονας γιατί χάνεις κάθε μέρα συντρόφους αγαπημένους. Κλαίς γιατί άνθρωποι που μέχρι πριν λίγο μοιραζόμασταν τον αγώνα και την αγωνία, νικημένοι απ την αγκούσα σε εγκαταλείπουν μόνο στο χαράκωμα. Και δεν τους φτάνει αυτό. Νικημένους αφου τους βρίσκουν, θέλουν να τους λερώσουν, να τους στοτώσουν τον Ανθρωπο. Θέλουν πτώματα είτε σκοτωμένα απ τις σφαίρες των αποσπασμάτων είτε ζωντανά ράκη, που να

εχουν αποβάλει κάθετι που λέγεται Ανθρωπος. Και οχι μόνο. Τους δίνουν ενα χαρτί να γράψουν ονόματα συγκρατουμένών, που κατά την αποψή τους εχουν δείξει δείγματα κάμψης, ενα χωνί στο στόμα και ενα βούρδουλα στο χέρι και με την υπόσχεση οτι οχι μόνο δεν θα αντικρίσει το εκτελεστικό απόσπασμα,αλλα οτι αν βοηθήσει λίγο στο εργο τους, να δούν και άλλοι το «φώς της ζωής » γρήγορα θα παεί κοντά σους δικούς του. Η τρομοκρατία απεριόριστη και ανελέητη.
Δεν ξέρω φίλε, πως ειναι η κόλαση, όμως πιστεύω (πως και αν ακόμα τη δεχθούμε όπως την περιγράφει η Εκκλησία, με τις βραστές πίσες κλπ), οτι και αυτή θα ειναι οπωσδήποτε καλύτερη απ τη συμπεριφορά των ανθρωποφυλάκων που ηταν έτοιμοι να σε κατασπαράξουν ανά πάσα στιγμή και σε ενα μόνο νεύμα του διευθυντή και του αρχηφύλακα ανεξάρτητα απ το ονοματεπώνυμο, αν λέγονταν Γλάστρας, Μπουζάκης, κλπ Διευθυντές, Τζώρας, Παπανάγνου κλπ αρχηφύλακες, Στράτος, Κολοκάτσης, Γραμμένος, Μοσχονάς κλπ φύλακες, χώροι εγκλεισμού (Γυάρο ύπαιθρος-σκηνές και μετά κάτεργο) κελιά των εγκληματικών φυλακών της χώρας καθώς και οι συνθήκες ζωής την περίοδο εκείνη. Μια περίοδο που και ο ελεύθερος πολιτής ειχε εγκαταλειφθεί στο έλεος του κάθε ταγματασφαλίτη. Μια περίοδο που η Ανθρώπινη ζωή ειχε καταντήσει να ειναι μικρότερη απ την αξίας ενος αυγού. Μονάχα ενας Δάντε ή Ντοστογιέφσκι, θα μπορούσαν ίσως να περιγράψουν αυτά που έζησαν οι πολιτικοί κρατούμενοι. επι δεκαετίες.
Σχεδόν καθε βράδυ για μερικούς συντρόφους ηταν η ώρα του μεγάλου ταξιδιού που γυρισμό δεν ειχε.

Οι «αρμόδιοι» εστω και την τελευταία στιγμή έκαναν προσπάθεια, περίμεναν αποκαλύψεις. Οπως ειναι γνωστό την ώρα της εκτέλεσης θανατοποινιτών η Εκκλησία, στέλνει κάποιον Ιερέα συνήθως στρατιωτικό να εξομολογήσει και να κοινωνήσει τους εκτελεσθέντες. Το κατεστημένο θέλωντας να αποσπάσει όσο το δυνατόν περισσότερους ιδεολογικούς αντιπάλους απ τα «νύχια» του κομμουνισμού, προσφέροντας ζωή και ελευθερία (ζωή και ελευθερία που το ίδιο αφαιρούσε) λίγα λέπτα πριν απ την εκτέλεση του μέσω της δήλωσης,μετανοίας, εκτό απ όλους τους άλλους ιδεολογικούς και καταπιεστικούς μηχανισμούς χρησιμοποιούσε και την Εκκλησία, η οποία Εκκλησία οχι μόνο συμμετείχε, αλλα τις περισσότερες φορές πλειοδοτούσε κιόλα σε αυτήν την προσπάθεια του κατεστημένου, σε βαθμό που θα έλεγε κανείς υπερ-έβαλε τον εαυτό της.

Ετσι το περιεχόμενο της εξομολόγησης (μας το μετέφεραν οι παρόντες δεσμοφύλακες και αυτοί που τους έπαιρναν για να τους εκφοβίσουν) εκτός απ το «ευλογητός ο Θεός» και το «ο Θεός ας συνχωρέσει τα αμαρτύματά σου-σας, ολος ο άλλος χρόνος ηταν αφιερωμένος στην προσπάθεια εκμαυλισμού, επενθυμίζοντας την αξία της ζωή και τις χαρές της, καθώς και το «μεγαλείο» της κυβέρνησης με κατακλείδα πάντα οτι «τη ζώη μας τη δίνει ο Θεός και αφού μας τη δίνει αυτός, αυτός μόνο μπορεί και πρέπει να την πάρει. Και αφού μας τη δίνει ο Θεός, σημαίνει οτι δεν μας ανήκει. Και αφού δεν μας ανήκει δεν εχουμε εμείς το δικαίωμα να τη θυσιάσουμε και ιδίως για πράγματα που έρχονται σε αντίθεση με τη θέληση και τις προσταγές του αιώνιου θεού, γι αυτό και πρέπει να κάνει δήλωση ο μελλοθάνατοςγια να ζήσει γιατί αυτό ειναι και το θέλημα του πανάγαθου θεού».Ανάλογα με μορφωτικό επίπεδο του εξομολογημένου, τη δική τους αντίληψη για την ζωή και το καθήκον που του ειχαν αναθέσει να φέρει εις πέρας χρησιμοποιούσε και την κόλαση, λέγοντας οτι «ειναι κρίμα ενα τέτοιο αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί να βράζει στην

κόλαση, ενώ με μιά δήλωση, μπορεί να απολαύσει του Αβραμ τα καλά»και πολλά αλλα παρόμοια.

Και όταν κάποιος, που θα εκτελούνταν μετά από λίγο, ειπε στον εξομολογητή: «αφου τη ζωή μας τη δίνει οπως λέτε ο Θεός και μόνο αυτός που τη δίνει εχει το δικαίωμα να την πάρει, τότε γιατί η Εκκλησία, ευλογεί οχι μόνο τα όπλα και τον φιλόχριστο στρατό μας, αλλα και κάθε μονάδα χωριστά που φεύγει για το μέτωπο».Και το ερώτημα που μπαίνει ειναι,« σε αυτόν που θα σκοτωθεί ευλογημένος απ την Εκκλησία στον πόλεμο, δεν του τη δίνει ο Θεός τη ζωή; Στην περίπτωση αυτή ποιός αποφασίζει για το θάνατο του στρατιώτη με το αγαλματένιο και αλαβάστρινο κορμί και αυτών που πεθαίνουν στα μετώπισθεν απ τους βομβαρδισμούς, την πείνα και τις κακοχίες τους πολέμου, ο Θεός ή το κατεστημένο που τους επιστράτευσε υπο την απειλή την εκ του ασφαλούς εις θάνατο καταδίκη του απ το στρατοδικείο αυτούς που θα σκοτωθούν ; Η απάντηση ηταν οτι αυτοί θα πολεμήσουν για την πατρίδα, τη Θρηκεία και την οικογένεια που απειλούνταν απ τον εισβολέα.

Μα Εμείς-και εμεις πάτερ, για να μήν έρθει ο εισβολέας πολεμήσαμε στην Αλβανία, στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη. Και πριν ακόμα ολοκληρωθεί η κατάκτηση της χώρας πιάσαμε πάλι τα βουνά, ιδρύσαμε τη Νέα Φιλική Εταιρία του Εθνους: το ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ που οργάνωσε και καθοδήγησε το λαό μας στον αιματηρό, σκλήρο αλλά νικηφόρο αγώνα. Το ΕΑΜ πάτερ, ξεπήδησε μέσα απ το χάος, την εγκατάλειψη και την εθνική δυστυχία, που άπλωσε στη χώρα μας η σκληρή φασιστική κατοχή σαν έκφραση της θέλησης του λαού μας να ζήσει λεύτερος και μόνος κυρίαρχος και αφέντης στον τόπο του. Οταν πάτερ, η άρχουσα τάξη, οι πολιτικοί και στρατιωτικοί της εκπρόσωποι «έθεταν εαυτούς μακράν του εχθρού», ή σύσταιναν να καλοπιάνουμε τους Ναζί «λέγοντας και κανένα καλό λόγο», λούφαζαν ή έσπευδαν να τους προσφέρουν «Γήν και υδώρ» και κύρηταν την ηττοπάπεια και την αναμονή της απελευθέρωσή μας από έξω-ξένους το ΕΑΜ, που ιδρύθηκε με πρωτοβουλία του ΚΚΕ, διακήρυτε ανοιχτά στο λαό οτι «ακόμα πιό φρικτές μέρες μας περιμένουν... οτι ο αγώνας που καλούμαστε να πάρουμε μέρος δεν θα ειναι εύκολος μα το έπαλθό του, θα ειναι μιά Νέα Ελλάδα, λεύτερη, ανεξάρτητη, κτήμα του λαού, γι αυτό αξίζει την όποια θυσία».

Το ΕΑΜ πάτερ, με τα εθνικοαπελευθρωτικά και κοινωνικά του οράματα, συγκίνησε βαθύτατα κάθε πατριώτη (εργάτη, αγρότη, διανοούμενο και φιλελευθερο αστό), που η καρδία του χτυπούσε για την Ελλάδα και δημιούργησε ενα δυναμικό, παλαΐκο κίνημα Αντίστασης πρωτοφανέρωτο στην Νεοελληνική ιστορία. Ολη αυτή η μαχόμενη Ελλάδα πάτερ, δυό εκατομμύρια σχεδόν Ανθρωπου- άντρες, γυναίκες, γέροι και παιδιά- αβοήθητοι με γυμνά τα στήθη, με άσβεστη όμως, την φλόγα στην καρδιά τους αψηφώντας, τους μύριους κινδύνους και τα μαζικά αντίποινα των φασιστών, απομονώνοντας τους μεμψίμοιρους και ηττοπαθείς, οπως έλεγε και ο Ρήγας «να ανάψουμεν μια φλόγα σ ολη την τουρκιά, να τρέξει απ την Μπόσνα και ως την Αραπιά», έστησαν φλάμπουρα της νίκης σ όλα τα βουνά και τις πόλεις της Ελλάδας. Και με τα όπλα που πήρε απ τους ίδους τους κατακτητές στις έξη (6,000) μικρές και μεγάλες μάχες. Δημιούργησαν εναν τεράστιο συμπαγή όγκο αποσπώντας το, κομμάτι κομμάτι απ τα γαμψά νύχια των κατακτητών, το πρώτο κομμάτι της Ελεύθερης Ελλάδας, που ηταν το προζύμι της λευτεριάς και της νέας Ελλάδας. Ο λαός πάτερ, που σήμερα συλλάμβάνετε, βασανίζετε, εξορίζεται απ το παρακράτος και το επίσημο κράτος και εκτελείται τους δρόμους και καθημέρα στα διάφορα Λαζαρέτο, ειναι αυτός που πρόσφερε τα πάντα στον Ενικό-

Απελευθερωτικό και το συμμαχικό αγώνα. Ημαστε η μοναδική χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράσευση που διέταξε ο ίδιος Χίτλερ, τον «πρωθυπουργό» της Ελλάδδας, Λογοθετόπουλο να κάνει για λογαριασμό του, που δεν έστειλε ούτε ένα στρατιώτη να πολεμήσει εναντίον των συμμάχων, που ανάπτυξε την Εθνική Αντίσταση και στις πόλεις και στα βουνά με την ιδια έκταση και την ιδια ένταση. Η μοναδική χώρα που έδωσε αναλογικά τον μεγαλύτερο αριθμό νεκρών-600,000 και πλέον χιλιάδες ηταν οι νεκροί απ την πείνα και τις μάχες και ειδικά να νιάτα της Ελλάδας. Και αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν οργάνωνε και δεν έδινε τη μάχη της σοδειάς και η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α), δεν οργάνωνε τα μαθητικά, τα Φοιτητικά και λαϊκα συσσίτια οι νεκροί θα ηταν διπλάσιοι και τριπλάσιοι. Θα ειχε αποδεκατιστεί η Ελλάδα απ τον Ανθός της. Και θα ηταν τριπλάσιοι γιατί οι Γερμανοί, κάτω απ την αδήρητη ανάγκη να εφοδιάσουν τα μέτωπα της Αφρικής με τρόφημα και άλλα επισιστικά αγαθά, οχι μόνο ειχε αποφασίσει αλλα και οργάνωνε μέχρι και την τελευταία λεπτομέρεια την αρπαγή της νέας σοδειάς και τα λίγα υπάρχοντα τρόφημα.
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πάτερ, κατά τη διάρκεια της κατοχής πολεμώντας τους κατακτητές, δεν αποσχολούσε μόνο εκατοντάδες χιλιάδες στρατού στην Ελλάδα αποσπώντα τους από τα συμμαχικά μέτωπα. Στην Ελύθερη Ελλάδα παράλληλα με τον πόλεμο και κάτω απ τη μύτη των κατακτητών οργάνωσε δημοκρατικά τη ζωή του λαού, στη βάση της αυτοδιοικησης και με τα διοικητικά, δικαστικά, εκπαιδευτικά, παραγωγικά, επιμελιτειακά και υγειονομικά έργα του ενέπνευσε το αίσθημα της εμπιστοσύνης στον εαυτό τους και την πίστη στις δυνάμεις του για την οικοδόμηση ενός ελπιδοφόρου μέλλοντος σε μια νέα πατρίδα αναγεννημένη και δυναμική.
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πάτερ, ξεπερνώντας τις όποιες διαφωνίες και δυσκολίες συνένωσε στις γραμμές του τους κομμουνιστές, σοσιαλιστές, αγροτιστές, φιλελεύθερους δημοκράτες, όλους τους πατριώτες, απ τον εργάτη και τον αγρότη ώς το στρατηγό, το Δεσπότη και το δημοκράτη βιομήχανο σε μια ισότιμη βάση, χωρίς «καπελώματα» και προβαδίσματα συμπαράταξη ενάντια στον κοινό εχθρό-φασίστα κατακτητή και τα εγχώρια οργανά του.
Υστερα απ αυτήν την εθνική ανάταση της ένδοξης τετράχρονης πάλης του και τις εκατόμβες αίματος που πρόσφερε στον κοινό αντιφασιστικό πόλεμο των λαών, δίκαια ο λαός μας ζητούσε ηθική ικανοποίηση, εθνική και δημοκρατική αποκατάσταση, πολιτικές και συνδικαλιστκές ελευθερίες, κοινωνική ανάπλαση και αναγέννηση της Ελλάδας στα μεταπελευθερωτικά δεδομένα. Δίκαια ζητούσε ηθικό καθαρμό απ το άγος του δοσιλογισμού και του μαυραγοριτισμού, ανεξαρτησία, ψωμί, δουλειά, πολιτική ομαλότητα, παιδεία και την ανοικοδόμηση προς όφελος του λαού και οχι της δοσίλογης ολιγαρχίας αλλά του ίδιου και των παιδιών του.
Ομως πάτερ, οι Αγγλοι, που ήρθαν στη χώρα μας σαν σύμμαχοι και δεν χρειάστηκε να ρίξουν ούτε μιά ντουφεκιά κατά των αποχωρούντων Γερμανών, κυνηγημένοι κατά πόδας απ τον ΕΛΑΣ και η χώρα ειχε ήδη τελείως απελευθερωθεί, οχι μόνο δεν έφηγαν αν και η χώρα μας ούτε δορυφόρος του άξονα ηταν, ούτε στρατεύματα του άξονα υπήρχαν, ώστε να δικαιολογείται η παραμονή τους και ο πόλεμος δεν ειχε τελειώσει ακόμα, εντελώς αυθέραιτα ανακήρυξαν τον εαυτό τους αφέντη της χώρας.
Με την καθοδήγηση του ΕΑΜ και τα τιμημένα όπλα του ΕΛΑΣ, ο λαός μας ειχε πετύχει, με το διώξιμο των Γερμανών, που ηταν ο πρώτος στόχο της Αντίστασης η απελευθέρωση της χώρας αλλα, εξαιτίας της ένοπλης επάμβασης των Αγγλών «συμμάχων», που στηρίζονταν και στην ολόπλευρη

πολιτική, διπλωματική, στρατιωτική και υλική υποστήριξη και των Αμερικάνων, δεν εξασφάλισε την εθνική του ανεξαρτησία και την πολιτική του κυριαρχία. Οι ξένοι για αλλη μια φορά ειχαν καταλύσει την εθνική μας αυτοτέλεια. Διόριζαν και έπαυαν κατά βούληση τις ελληνικές κυβερνήσεις. Ειχαν θέσει υπό τον απόλυτο έλεγχό τους την πολιτική, οικονομική και εθνικό-κοινωνική ζωή της χώρας μας με τις δεκάδες στρατιωτικές, οικονομικές και «συμβουλευτικές» επιτροπές τους. Επαυαν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους και κατώτερους υπαλλήλους μέχρι και τους κλητήρες και τους θυρορούς ακόμα αυτοί τους διόριζαν. Σε τέτοιο βαθμό ειχε φτάσει η επέμβαση στη διακυβέρνηση της χώρας, που εκτός απ τους κατά βούληση διορισμούς, ανέλαβαν τον εξοπλισμό και την καθοδήγηση των παρακρατικών οργανώσεων.

Με τις πράξεις τους διέψευσαν τις πιό πάνω προσδοκίες του λαού και μετατράπηκαν σε Νεοκατακτητές. Και με το γνωστό τηλεσίγραφο του του Σκόπμυ απαίτησαν τον μονομερή, (παρά τη συμφωνία για ισόμερη),αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, οχι όμως και των πραιτοριανών της ορεινής ταξιαρχίας, του Ιερού λόχου και των ταγματασφλιτών που τους παρέδωσε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που δήθεν κρατούσαν υπο περιορισμό στο Γουδί. Και σαν να μήν έφταναν όλα αυτά με την δολοφονική πρόκληση της «Ματωνένης Κυριακής» στις τρείς (3) του Δεκέμβρη του 1944, άρχισαν και την ένοπλη πλέον επέμβασή τους. Τη σύγκρουση του Δεκέμβρη που προκάλεσαν οι Αγγλοι με όργανο τη δοσίλογη Δεξιά, ηταν ενας αγγλοελληνικός πλέον πόλεμος και ειχε απ την πλευρά του λαού μας χαρακτήρα εθνικό και δίκαιο, αφού η χώρα ζούσε υπό την Αγγλική κατοχή.

Το ΕΑΜ που στα χρόνια της φασιστικής κατοχής ειχε αναδειχθεί ο μεγαλύτερος εθνικός συνασπισμός που γνώρισε η Νεότερη πολιτική ελληνική ιστορία μας με το ιδρυτικό του στις 27.9.1941 ειχε τους εξής σκοπούς: α) Επιβίωση του λαού και β) Απελευθέρωση και κατοχύρωση της λαϊκής κυριαρχίας.Τα κόμματα που ειχαν υπογράψει αυτό το ιστορικό ντοκουμέντο, ειχαν αναλάβει απέναντι στον ελληνικό λαό την υποχρέωση να αγωνιστούν από κοινού για την εκπλήρωση αυτών των σκοπών.

Η ηγεσία του ΕΑΜ, που υπέργαψε τη Συμφωνία της Βάρκιζας πιστεύοντας πως ετσι θα δοθεί οριστικό τέλος στην αιματηρή σύγκρουση του Δεκέμβρη με τους Αγγλους ιμπεριαλιστές, οι οποίοι θέλοντας να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους στην Ελλάδα και τη λεκάνη της Μεσογείου, επενέβησαν για λογαριασμό και προς όφελος της δοσίλογης Δεξιάς και του πράκτορά τους Γλύξμπούργκ, ειχε εξαπατηθεί. Οι «τζέντελμαν» Αγγλοι και η Δεξιά, δεν τίμησαν την υπογραψή τους. Αποδείχθηκαν αφερέγγυοι, αναξιόπιστοι και ύπουλοι. Απ την επομένη της υπογραφής φέρθηκαν σαν κοινοί ΄πολιτικοί απατεώνες.

Σπάνια στην ιστορία της χώρας μας- παρ όλο που πολλές φορές γνώρισε δικτατορικά καθεστώτα-θα βρεθεί άλλη περίπτωση που η λαϊκή θέληση να ειναι σε τόσο ριζική αντίθεση με την αντιλαϊκή διακυβέρνηση της χώρας. Χιλάδες οι προγραμμένοι και οι καταδιωκόμενοι κατέφευγαν για να σωθούν απ τον βέβαια θάνατο στις πόλεις και ειδικά στις μεγαλοπόλεις.,Και ακόμα περισσότεροι ηταν αυτοί, που κρύβονταν στα βουνά ή έφευγαν στο εξωτερικό ζητώντας πολιτικό άσυλο. Το νεοφασιστικό αυτό όργιο και η αιματηρή λευκή τρομοκρατία στην αγγλοκρατούμενη Ελλάδα, με πρωτεργάτες τους πρώην ταγματασφαλίτες, τους καθέ ειδους δοσίλογους και τους τεταρτοαυγουστιανούς φασίστες, συνοδεύονταν και με μιά βρώμικη εκστρατεία κατασυκοφάντησης του ΕΑΜ και της Εποποιϊας της Αντίστασης. Μια

εκστρατεία χωρίς ίχνος ντροπής. Η έλλειψη επιχειρημάτων και προσφοράς τους οδήγησε στη διαστρέβλωση, την παραποίηση και την αλλοίωση γνωστών στο λαό γεγονότων.
Αν όμως το ΕΑΜ με τη συμφωνία της Βάρκιζας προσδοκούσε τον οριστικό τερματισμό των συγκρούσεων του Δεκέμβρη και το άνοιγμα της ομαλής, δημοκρατικής πορείας των πολιτικών εξελίξεων της χώρας μα, δεν συνέβαινε το ίδιο και με τους Αγγλους και τη Δεξιά. Για αυτούς η Βάρκιζα ηταν μια προσωρινή ανάπαυλα του εγκλήματος, που θα ακολουθούσε την επομένη. Πράγματι την επομένη κιόλα της υπογραφής εξαπόλυσαν ενα μονόπλευρο εμφύλιο πόλεμο, ενα αχαλίνωτο κύμα διώξεων, δολοφονιών και συλλήψεων κατά των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης. Και ενώ το ΕΑΜ εκλπήρωσε στο ακέραιο τις υποχρεώσεις που ειχε αναλάβει η Δεξιά, οχι μόνο δεν την τίμησε την υπογραφή που έβαλε κάτω από μια συμφωνία που η διορισμένη από τους Αγγλους κυβέρνηση η εξουδοτούμενη από αυτήν αντιπροσωπεία κατά τη διάρκεια της σύσκεψης:
«Εξεδήλωσεν την σταθεράν θέλησιν της κυβερνήσεως όπως άνευ νέας αιματοχυσίας τερματήσει την θλιβεράν κρίσιν, αποκαταστήει την ενότητα του κράτους και επαναφέρει την εσωτερικήν ειρήνη και πολιτική ομαλότητα. Ούτο μόνο θα δυνηθεί ο Ελλήνικός Λαός να αναλάβει την δημιουργικήν προσθάθειαν δια την οικοδόμησιν της Χώρας εκ των ερειπίων, τα οποία σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφοκτόνος πόλεμος επεσώρευσαν».
«Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσβάβει τον χρακτηρα ενός ακατάλυτου ηθικού συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγας της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού λαού, η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εζήτησεν οπως δι αυτού διακυρυχθεί η σταθερή θέληση του Ελληνικού λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίου κύριον χαρακτηριιστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών, η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας, υας οποίας ο κατασταιτκός χάρτης του Ατλαντικού και οι αποφάσεις της Τεχεράνης διεκήρυξαν και η συνείδησίς των δι αυτάς αγωνιζομένων λαών απεδέχθει»
Οποιος εχει διαβάσει την συμφωνία της Βάρκιζας, αβίαστα θα διαπιστώσει, οτι κατά την διάσκεψιν διεπιστώθει πλήρης συμφωνία αντιλήψεων της Αντιπροσωπείας του ΕΑΜ επι των αρχών τούτων.
ΑΡΘΡΟΝ 1ον: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ.
«Η κυβέρνησις θα εξασφαλίσει, σύμφωνα προς το Σύνταγμα και τας απανταχού καθιερωμένας Δημοκρατικάς αρχάς, την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοινωνικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελευθερον Νόμον. Θα εξασφαλίσει επίσης, την απρόσκοπτον λειτουργίαν των ατομικών ελευθεριών, ώς ου συνέρχεσθαι, του συνεταιρίζεσθαι και της του τύπου εκφράσεως των στοχασμών. Ειδικότερον η κυβέρνησις θα αποκαταστησει πλήρως τας συνγικαλιστικάς ελευθερίας».
Η συμφωνία ειχε αλλα οκτώ (8) άρθρα από τα οποία το 4ο και το 6ο αφορούσαν υποχρεώσεις που ανέλαβαν απέναντι στον λαό οι αντιπρόσωποι του ΕΑΜ, που υπέγραψαν την συμφωνία. Τα άλλα εφτά άρθρα περιείχαν υποχρεώσεις που ανέλαβε η κυβέρνηση να εκτελέσει προκειμένου να επέλθει η πολυπόθητη πολιτική και κοινωνική ομαλότητα. Το 4ο άρθρο έλεγε επί λέξη:
«Απαντες οι πολίτες οι συλληφθέντες παρά του ΕΛΑΣ, Εθνική Πολιτοφυλακή ή τον ΕΛΑΝ, ανεξαρτήτως ημερομηνίας συλλήψεως, θα αφεθούν αμέσως

ελεύθεροι. Οσοι τυχόν κρατούνται με την κατηγορίαν οτι ειναι δοσίλογοι ή ένοχοι αδικημέτων, θα παραδοθούν εις την δικαιοσύνην του κράτους ίνα δικαστούν υπο των κατά Νόμο δικαστηρίων».
Και το 6ον άρθρο έλεγε επι λέξη: «Αμα τη δημοσίευσει του παρ΄ντος, αποστρατεύονται οι ένοπλοι δυνάμεις Αντιστάσεως και συγκεκριμένως ο ΕΛΑΣ, τακτικός και εφεδρικός, το ΕΛΑΝ και η Εθνική Πολιτοφυλακή. Η εποστράτευσις και η παράδοσις των όπλων θέλουσι συντελεσθεί κατά τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα εις το πρωτόκολλον το συνταχθέν υπό της Τεχνικής Επιτροπής, όπερ προσαρτάται εις το παρόν δεόντως μονογραφημένον. Το κράτος θέλει ρυθμίσει τα των επιτάξεων των γενομένων υπο του ΕΛΑΣ. Τα παρά του ΕΛΑΣ επιταχθέντα πράγματα, ζώα, αυτ/τα κλπ,άτινα θέλουσι παραδοθεί εις το κράτος, κατά τα λεπτομερέστερον εκτιθέμενα εις το συνταχθέν πρωτόκολλον, όπερ προσαρτάται το παρόντι θέλουσι θεωρηθεί ως επιταχθέντα παρά του Ελληνικού Δημοσίο».
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ανταποκρινόμενο στις υπορχεώσεις που ανέλαβε με το άρθρο 4ο άφησε «ελευθερούς αμέσως» όπως το απαιτούσε το άρθρο όσους κρατούμενους ειχε. Το ίδιο έκανε οσον αφορά το άρθρο 6ο παρέδωσε τα όπλα που πρόβλεπε η συμφωνία: «Το είδος και τον αριθμό των όπλων».Τα υπόλοιπα επτά (7) περιείχαν εγγυήσεις για εξασφάλιση, ελευθεριών, δικαιωμάτων και δημοκρατικού ομαλού πολιτικό-κοινωνικού βίου.
Στο πρώτο άρθρο ανάμεσα στις άλλες εγγυήσει πρόβλεπε:«Την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοινωνικών φρονημάτων των πολιτών, καταργούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελεύθερον Νόμον». Ενώ λέγονταν και γράφονταν αυτά την επομένη της υπογραφής ανασύρθηκε απ το χρονοντούλαπο ο αντισυνταγματικός Νόμος«περί εκτάκτων μέτρων ασφαλείας», με την αναβίωση του ανελεύθερου Νόμου «Περί Επιτροπών Ασφαλείας» ο οποίος στα χέρια της δικτατορίας της 4ης Αυγ/του ειχε γίνει τόσο λαομίσητος, με την εγκληματική δράση των φασιστικών παρακρατικών οργανώσεων και συμμοριών και με την οχι λιγότερη άγρια συμπεριφορά των συνεργαζομένων με τα ίδια τα κρατικά όργανα, βύθισαν την χώρα στο αίμα και τη συμφορά. Μνημείο φρίκης και αίσχους αιώνιου για το καθεστώς της Ελλάδας, αποτελεί η άγρια σφαγή των κατοίκων του χωριού Ξηρόβρυση και των γυναικών του χωριού Στεφανινά απ τα κρατικά όργανα και οι με η «νόμιμη και με βούλα καθημερινές εκτέλεσεις» επιβεβαιώνουν του λόγου το αληθές.
Οι Αγγλοι που την είχαν υπογράψει σαν εγγυητές, αφού δολοφόνησαν το λαό της Αθήνας και του Πειραιά, με τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια, τώρα θυμήθηκαν όλα όσα έγιναν ηταν έργο δικό τους, γιατί χωρίς τη δική τους επέμβαση τα ελληνικά μεταπολεμικά πράγματα δεν θα ειχαν αυτήν την εξέλεξη και για απαλλάξουν οπως πάντα τον εαυτό τους οχι μόνο προσπιούνταν αλλα και ίσχυρίζονταν πως«δεν επεμβαίνουν στις εσωτερικές υποθέσεις μας»
Σκοπό και στόχο η αμετάθετη πολιτική των Αγγλοαμερικάνων: η φυσική εξόντωση των αγωνιστών της Αριστερας που αντιτίθονταν στα σχέδιά τους και η ανάδειξη της δοσίλογης και πολιτικά ανυπόληπτη Δεξιάς σε κυρίαρχη κυβερνητική πολιτική δύναμη για την απόσπαση και μετατόπιση με τη βία, τη διαβολή και τη αχαλύνωτη δυσφήμηση του ΕΑΜ, της πλειοψηφάς του λαού με το μέρος των χρεωκοπημένων αστικών κομμάτων δεξιών και κεντροδεξιών. Και επειδή αυτό ηταν αδύνατο να γίνει με πολιτικά και κοινωνικά μέσα όργάνωσαν σε όλη την επικράτεια πάνω από 200 συμμορίες(Σούρλιδες, Μαγγανάρηδες, Κατσαρέϊδες, Βουρλάκιδες, Χίτες Μίτες Εσαδίτες Μάϊδες, Τέίδες κλπ) και προχώρησαν στις νόθες εκλογές και το δημοψήφισμα με

πλαστούς εκλογικούς καταλόγους (οταν το 1961 ψήφισαν και τα δεντ...), πλαστογράφησαν την λαϊκή θέληση, σπρώχνοντας την Αριστερά όλο και περισσότερο στην ένοπλη αναμέτρηση. Και αυτά τα τρομοκρατικά μέτρα δεν θα μπορούσαν να κάμψουν το αγωνιστικό φρόνημα του λαού, αν δεν απόβλεπαν στον εμφύλιο πόλεμο που ηταν η μόνη τους διέξοδο!
Η αρχουσα τάξη με τους κάθε φορά εκπροσώπους της και τη βοήθεια-συνεργασία των ξένων, δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και πάντα δεν θα τον συγχωρήσει-και ειδικά τους πρωτεργάτες της Αντίστασης-κομμουνιστές και αλλούς προοδευτικούς δημοκράτες-που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν, τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι τους και αβοήθητοι, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφοδίων, χωρίς επιμελιτείες, χάρτες, τηλέμετρα κλπ, να κάνουν δίκτυο πολιτικών οργανώσεων, να συγκροτήσουν ένοπλο στρατό συντεταγμένο κατά το προπολεμικό πρότυπο και Γενικά Στρατηγεία και να πολεμησούν τους τρείς κατακτητές με όπλα που υποχρεωτικά έπρεπε να τα πάρουν κατά κύριο λόγο απ του ιδιους τους κατακτητές.
Να πολεμήσει τους κατακτητές που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το ακόμα πιό άσχημο να κάνουν ό,τι μπορούν για να διώξουν τους κατακτητές απ τη χώρα, να βοηθήσουν αποτελεσματικά το συμμαχικό αγώνα (65.000 ένοπλο Εθνικό Απελευθερωτικό στρατό ειχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ χώρια τον εφεδρικό που και αυτός αριθμούς πολλές δεκάδες χιλιάδες) και το χειρότερο οχι μόνο να οραματίζονται αλλα και να πιστέψουν σε δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά την διακυβέρνηση της χώρας μετά τον πόλεμο.
Ε! Οχι πιά και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει πολύ και ειναι από αυτά τα «εγκλάτα», που δεν μπορεί να συγχωρήσει ποτέ η άρχουσα τάξη στο λαό.
Από αυτόν ακριβώς το φόβο και την βεβαιότητα οτι από αυτήν την αναμέτρηση νικητής θα ειναι ο άξονας, άφησε απροετοίμαστη τη χώρα για εναν τέτοιο πόλεμο και έστειλε τις γενιές 1930-40 στον αλβάνικό πόλεμο χωρίς τα αντίστοιχα μέσα για να αποδεκατιστούν. Αυτοί ομως μπορεί να ήν ειχαν τα ανάλογα όπλα και τον απαραίτητο ενεφοδιασμό, ειχαν όμως ο καθένας συντροφιά και γνώμονα τα οράματα και τις επλίδες του λαού για :Εθνική Ανεξαρτησία, Δημμοκρατία και Δικαιοσύνη, που τόσο βάναυσα τους τα ειχε στερήσει ο ντόπιος φασισμό και τα ποδοπάτησε ο διεθνής.
Εχοντας κεφάλαιο αυτά τα οράματα και τις ελπίδες, οχι μόνο δεν αποδεκατίστηκαν πολεμώντας γεναία τις σιδηρόφρακτες στρατιές του Μουσουλίνι και του Χίτλερ, αλλά αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας απ τον άξονα, διατηρώντας ζωντανά στη μνήμη τους αυτά τα οράματα και τις ελπίδες πήραν και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα για να τα υλοποιήσουν. Ετσι απ την επομένη της κατοχής άρχισε τον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας, τη Δημοκρατία και το Δίκαιο που και αυτό τόσο βάναυσα καταπατήθηκε από τους επιβήτορες της εξουσίας και ειδικά απ τους τεταρτοαυγουστιανούς.
Αυτό λοιπόν, το λαϊκό κίνημα που αντρώθηκε στο καμίνι του πολέμου, που οργάνωσε και διεξήγαγε εναν σκληρό και αιματηρό τετράχρονο αγώνα με στρατούς αυτοκρατορικούς και εξοπλισμένουν με τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα έπρεπε να διαλυθεί «κονιορτοποιηθεί» κατά την προσφιλή έκφραση του Τσιώρτσιλ. Και ο μόνος τρόπος να κονιορτοποιήσουν αυτό το πρωτόγνωρο και κοινωνικό-λαϊκό κίνημα ηταν ο εμφύλιος πόλεμος. Ο Τσιώρτιλ ειχε δώσει

οχι μόνο την εντολή, αλλα και τα μέσα για την «κονιορτοποίησή» του απ το 1943, Ομως παρά τις φιλότιμες προσπάθειες και τις λύρες, που ξόδεψαν δεν μπόρεσαν να το ελέγξουν. Και οταν αργότερα η πορεία των πραγμάτων, έφερε τους Αγγλους σαν «συμμάχους» να «απελευθερώσουν» την απελευθερωμένη απ τον ΕΛΑΣ χώρα, για να υλοποιήσουν το σχέδιο «ΜΑΝΑ» μετατράπηκαν σε κατακτητές της χώρα μας. Και ηταν κατακτητές γιατί μόνο οι κατακτητές μπορούν να δωσους στο στρατό τους εντολές σαν αυτές που έδωσε ο Τσιώρτσιλ: «Το χτύπημα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πρέπει να γίνει χωρίς καμιά προειδοποίση, και γνώση της ελληνικής κυβέρνησης».«Οι Ελληνες πολιτικοί δεν καταλαβαίνουν από αυτά. Και αν ο Πρωθυπουργό Παπανδρέου δεν...απομωνόστέ τον».«Ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχώμενη χώρα».«πρέπει να κυριαρχήσουμε στην Αθήνα».«Οχι συμφιλίωση χωρίς νίκη» και πολλές αλλες παρόμοιες εντολές προσδιορίζουν εντολές και δράσεις μόνο ενος στρατού κατοχής. Αυτοί ηταν οι «σύμμαχοι» που μακρόχρονα απεργάζονταν την εκ νέου επικυριαρχία στη χώρας μας.

Η συντριβή-κονιορτοποίηση αυτού του πρωτόγνωρου λαογέννητου λαϊκού κινήματος από τους ξένους και τη Δεξιά, ηταν το άμεσα ζητούμενο αμέσως μετά την απελευθεύρωση της χώρας. Το κίνημα αυτό στα τρισίμιση χρόνια της δράσης του με τις πρωτιές και τους άθλους έγραψε ιστορία. Ειχε περγαμηνές αγώνων και πιστοποιητικά προσφοράς οχι μόνο στη χώρα, αλλα και στον συμμαχικό αγώνα. Πιστοποιητικά που τα αναγνώρισε και τα παραδέχτηκε όλη η οικουμένη. Για να μην υπάρχει η ανάμνηση αυτής της περιόδου, δεν αρκούσε η βιολογική εξοντωση των πρωτεργατών και των άμεσα συμμετεχώντων, έπρεπε να δολοφωνηθεί και η μνήμη για να ειναι η «νίκη» ολοκληρωμένη.

Πολλοί ηταν οι λόγοι που επέβαλαν-υποχρέωναν την Δεξιά να καταχωνιάσει την Αντίσταση. α) Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση ηταν λαϊκή, εθελοντική, την οργάνωσε ο ίδιος ο λαός. β) Η ΕΑΜική Αντίσταση, εκτός από τον αγώνα για την απελευθέρωση ειχε και κοινωνικό περιεχόμενο γ) Η άρχουσα τάξη δεν συμμετείχε και αφού δεν συμμετείχε δεν την έλεγχε. και δ) δυστυχώς όμως για αρχουσα τάξη και τη Δεξιά. Η παγκόσμια κοινότητα οχι μόνο γνώριζε την ύπαρξη της Ελληνικής Εθνικής Αντίστασης, αλλά γνώριζε και λεπτομέρειες για την δράσης της. Και τη γνώριζε γιατί οι πρωτιές και οι άθλοι της ηταν και πολλοί και ανεπανάληπτοι, μα και καθοριστικής σημασίας για την έκβαση συμμαχικού αγώνα και την ήττα του άξονα.

Η άρχουσα τάξη γνωρίζει οτι ο αγώνας ενάντια στη λήθη ειναι ο αγώνας του ανθρώπου ενάντια στην εξουσία. Για να μήν γίνει η μνήμη του χθές έργο-πράξη του σήμερα ή του αύριο, οσο βέβαια κι αν αυτή η μνήμη δεν ειναι κάτι το στατικό, αλλα ενα δυναμικό στοιχείο και τις διεργασίες, που ειχαν συντελεστεί στο συλλογικό και ατομικό επίπεδο τις τεράστιας ππλειοψηφίας των Ελληνων στη διάρκεια της κατοχής. Και επειδή η μνήμη και ειδικά η συλλογική μνήμη παραμένει το πιό ανυπότακτο στοιχείο του ανθρώπου, οι κυρίαρχες μεταπολεμικές δυνάμεις εκτός απ τη φυσική εξόντωση των πρωτεργατών, οργάνωσαν και μια «βιομηχανία συνείδησης» με σκοπό να σπάσει κάθε έννοια συλλογικότητας και με μιά μετά-μοντέρνα νεοφασιστική θεωρία να αποδομήσουν συστηματικά κάθε μορφή ενεργού συνείδησης και μνήμη του χθές-αιώνιο ζητούμενο κάθε εξουσίας.

Ολα αυτά αποτελούν κεφάλαιο στη Νεοελληνική μας ιστορία. Για την άρχουσα τάξη και τον Εκπρόσωπό της τη Δεξιά, δεν έπρεπε να αποτελέσουν παρακαταθήκες και ιστορία. Επρεπε να ξεχαστούν ή εστω να

καταχωνιαστούν. Να επικρατήσει σιωπή τάφου. Και ο μόνος τρόπος να εξοντωθούν βιολογικά οι πρωτεργάτες και οι άμεσα συμμετέχοντες και να επικρατήσει σιωπή τάφου ηταν ο εμφύλιος πόλεμος. Σε συνεργασία και τη βοήθεια των ξένων ετοίμασαν τον εμφύλιο πόλεμο. Εναν εμφύλιο πόλεμο που τον άρχισαν με τη δημιουργία των ταγμάτων ασφαλείας με τη βοήθεια των Γερμανών κατακτητών, τον συνέχισαν οι Αγγλοι ιμπεριαλιστές-νεοκατακτητές τον Δεκάμβρη του 1944, τον κέδρισαν-τελείωσαν οι Αμερικάνοι και έγινε ο διαχειριστής της δοτής εξουσίας η δοσίλογη Δεξια-υπάλληλος διεκπερεωτής των συμφερόντων τους για αρκετές ακόμα δεκάδες χρόνια.
Ανθρωποι χωρίς προσφορά και ιστορία τα κατάφεραν μέσα στην σύγχρονη ευρωπαϊκή κοσμογονία να ειναι εκτός τόπου και χρόνου. Η αξιοσέστη «εθνικόφρον παράταξη» της ίδιας της Ελλάδας : Οχι μόνο αρνήθηκε τα αναγνωρισμένα απ την οικουμένη τα πιστοποιητικά της προσφοράς και των θυσιών του ελληνικού λαού, αλλα σαν Ηρόστρατοι γκέρμιζαν με αντεθνικό πάθος, με ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνηδεισία αυτό που με αίμα, με σάρκα και κόκκαλα έχτισε ο ελληνικός λαός.
Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ πάτερ, που για τρία χρόνια ηταν ο εφιάλτης των κατακτητών και υπό τις διαταγές του συμμαχικού Στρατηγείου της Μ. Ανατόλης απ το φθινόπωρο του 1942, με το σπάσιμο της γραμμής του Ελ Αλαμέϊν, σε συνεργασία Αγγλους σαμποτέρ, ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοπόταμου που ειχε σαν αποτέλεσμα τη διακοπή της σιδηροδρομικής επικοινωνίας με την Αθήνα για έξη κρίσιμες βδομάδες, κατά τη διάρκεια των οποίων ο κατακτητής δεν ηταν σε θέση να χρησιμοποιήσει το λιμάνι του Πειραιά για να ενισχύσει με περισσότερες εφεδρείες, από αυτές που ήδη λόγω της Αντίστασης βρίσκονταν στη Νότια Ελλάδα, στρατεύματά του στη Βόρεια Αφρική.
Εμείς πάτερ, ήμασταν εκείνοι που συντονίζοντας τα σαμποτάζ στις συγκοινωνίες και τις τηλεπικοινωνίες των κατακτητών τον Ιούνιο και τον Ιούλιο του 1943, υποχρεώσαμε τον κατακτητή να αποσύρει έστω προσωρινά δύο γερμανικές ταξιαρχίες απ το κύριο μέτωπο της Σικελίας, γεγονός που συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό την απόβαση και την κατάληψη του νησιού σύντομα και χωρίς μεγάλες συμμαχικές απώλειες.
Ο Ταξίαρχος Μάγιερ-Εντυ αρχηγός της Βρετανικής αποστολής του Στρατηγείου Μ. Ανατολής στα Ελληνικά βουνά, υπολογίζει οτι ανάμεσα στο 1941-44 ο ΕΛΑΣ προξένησε στον κατακτητή πάνω από 25 χιλιάδες απώλειες. οτι 150 συρμοί υπέστησαν ζημιές η καταστράφηκαν, εκατό και πλέον γέφυρες ανατινάχθηκαν και βυθίστηκαν περισσότερα από 150 πλοία.
Να τα ξεχάσουμε όλα και να θυμόμαστε Τί ; Να θυμόμαστε μόνο τους άθλους του Μακρυγιάννη, την πτωματολογία του Σεπτρίν, τη νίκη του Γράμμου, την χούντα των Συνταγματαρχών, που προστάτευσε τα εθνικά και ατομικά δικαιώματα της χώρας και των πολιτών απ τον κομμουνιστικό κίνδυνο; Να θυμόμαστε οτι η χούντα έσωσε για αλλη μια φορά την Ελλάδα απ τους Ελληνες; Οτι καταβαράθρωσε τα εθνικά συμφέροντα εσωτερικά και διεθνώς. Οτι έκανε τα πάντα για να «πετυχει» την «Ενωση της Κύπρου» με την Μητέρα Ελλάδα; Οτι τα κίνητρα ηταν εθνικά και ό.τι έκαναν το εκαναν για το καλό της χώρας και του λαού γι αυτό και η ευθύνη που τους βαρύνει ειναι αυτή της στιγμής που συναντήθηκαν, συναποφάσισαν οι μερικοί-ελάχιστοι στον αριθμό Συνταγματάρχες, που σε χρόνο αστραπής καθάρισαν τις πληγές της Ελλάδας, την εβαλαν στο γύψο και ανακήρυξαν τη δικτατορία «επανάσταση». Ολα τα άλλα έγιναν από μόνα τους. Κανένας άλλος δεν συμμετείχε, ούτε βοήθησε γι αυτό και δεν ευθύνεται. Και η Κύπρος μόνη της διχωτομήθηκε; Αυτό άλλωστε

αποδείχθηκε και στη δίκη. Χαρακτήρισαν «ΣΤΙΓΜΑΙΟ» γεγονός την εφτάχρονη χούντα. Δικάστηκαν και καταδικάστηκαν μόνο αυτοί οι ελάχιστοι και μόνο για εκείνες τις στιγμές-γι αυτό και στιγμαίο-που συναντήθηκαν, συναποφάσισαν και πέρασαν το γύψο στο σώμα της Ελλάδας. Να θυμάμαστε οτι κανένας άλλος δεν ευθύνεται για ό,τι συνέβει στη χώρα τα ετφά χρόνια της δικτατόριας. Η απόφαση του δικαστηρίου ηταν σαφής. Αυτοί και μόνο αυτοί ευθύνονται και κανένας αλλος. Αν υπήρχαν και άλλοι που να ευθύνονται θα τους ειχαν συλλάβει και θα τους δίκαζαν όπως δίκασαν και καταδίκασαν και τους πρωταίους, χωρίς βέβαια να ανατήσει το δικαστήριο τις ρίζες στο απότερο παρελθόν που εξέθρεψε το τέρας της 21ης Απριλίου του 1967.
Τη σχέση τους με τα Τάγματα Ασφαλείας και τα ανακοινωθέντα «Πάς εγείρων τα όπλα κατά των Γερμανών δεν ειναι Ελλην» και «Εκ των ημετέρων απώλειαι εις Γερμανός στρατιώτης τραυματίας».Τη σχέση τους με τον ΙΔΕΑ, τη συμμετοχή τους κρατικούς μηχανισμούς και στις θέσεις κλειδιά από όπου με άνεση οργάνωναν την εφτάχρονη δκτατορία που τόσα δεινά σώρευσε στην Ελλάδα και το λαό. Ούτε το παλάτι, ούτε ο κ Τάλμπτο, που αλώνιζε την Ελλάδα λές και ηταν Ράντζο του, ούτε το Στέι Ντιπάρμτεντ, και το Φόρεϊ Οφις που καθόριζε και την πρόσληψη και των θυρορών ακόμα, ούτε η ΣΙΑ, Η DIA και ειδικά οι Αγγλο-Αμερικάνοι, δεν εχουν καμιά, μα απολύτως καμιά ανάμειξη και ευθύνη για οτι συνέβει στη χώρα μας. Να ξεχάσουμε την μακρόχρονη αγγλο-αμερικάνικη επικυριαρχία και την ετεροδικία που επέτρεψε ατιμώρητα στον Αμερικανό λοχία να δολοφονήσει τον Αρχηγό της ένοπλης Ενθικής Αντίστασης Στρατηγό Στέφανο Σαράφη. Τη σχέση και τη συμετοχή τους με στα τάγματα ασφαλείας οι αξιωματικοί των οποίων ηταν επικεφαλείς. Η μήπως πρέπει να ξεχάσουμε οτι το ταξικό κράτος;
Βέβαια, το κοινωνικό-πολιτικό και ιδεολογικό κατεστημένο ήξερε οτι τρείς ειναι κυρίως οι εχθροί κάθε εξουσίας: α) Ο οίκτος. β) Η γοητεία των καλών και ωραίων λόγων και γ) Η επιείκεια. Την εξουσία σε ολόκληρη τη χώρα την κατείχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Η επέμβαση των Αγγλων ακριβώς γι αυτό το σκοπό έγινε. Να πάρει την εξουσία απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και να την δώσει στην αγγλοτραφήσα πλουτοκρατική ολιγαρχία και τον εκπρόσωπό της τη δοσίλογη Δεξιά. Η επέμβαση των Αγγλων απέσπασε την εξουσία απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και την έδωσε στη δοσίλογη Δεξιά. Η Δεξία πήρε την εξουσία που της έδωσαν οι Αγγλοι κατακτητές, έπρεπε να την κρατήσει-εδραιώσει και για να την εδραιώσει, αφού δεν ειχε συμμετοχή και προσφορά χρειάστηκε να χρησιμοποιήσει, οχι μόνο ανάρμοστες μεθόδους και σκληρά μέτρα και μέσα, αλλα στηριγμένη στη δύναμη των αγγλικών όπλων εφάρμοσε με τον πιό ωμό και απάνθρωπο τρόπο το δόγμα: «Ο ΔΥΝΑΤΟΣ ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ ΟΠΟΥ ΚΑΙ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙ ΤΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ» Η δύναμη των Αγγλων πρώτα και των Αμερικανών, που τους διαδέχτηκαν τους έδινε την ευχαίρια να τη χρησιμοποιούν αυτή τη δύναμη σαν το πιό πειστικό επιχείρημα!!
Το κράτος και η βία αναφέρονται απ τον Ησίοδο, σαν τέκνα της Στύγας και του Πάλλαντος. Αυτοί οι δύο ειναι που έδεσαν τον Προμηθέα στον Καύκασο. Και ο δοσιλογισμός στηριγμένος στα αγγλικά, τάνκς, τα αεροπράνα και τα καράβια που ηταν αγκυροβολημένα στο Πειραιά και κανονιοβολούσαν αδιάκριτα το λαό της Αθήνας, για να αποσυρθεί απ την περίμετρο της πλατείας Συντάγματος, έτσι ώστε να μεγαλώσει χωροταξικά ο χώρος της μοναχικής πιά κυβέρνησης, αφου από αυτήν υποχώρησαν οι υπουργοί του ΕΑΜ και οσα στελέχη συμμετείχαν σε αυτήν αναφώνησε το κράτος: «Είμαι Εγώ» και άρχισε η σφαγή των ιδεολογικών αντιπάλων.

Αυτή η προσωποποίηση της ωμής βίας σε συνδιασμό με την με τη στήριξη και την προτροπή των Αγγλων, άνοιξε στο πολιτικό σώμα της Ελλάδας μια βαθειά πληγή, βαθύτερη ίσως ακόμα και από αυτήν την πολεμική αντιπαράθεση. Και ηταν βαθύτερη γιατί η πληγή αυτή πήγαινε πέρα απ την καταστροφή και την ανθρωποθυσία της αντιπαράθεσης, άγγιζε και κατέστρεφε για άλλη μιά φορά το ήθος των Ελλάνων που με τόσο κόπο, θυσίες και αίμα αποτατάστησε η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Κατέληξε να επικρατούν οι πιό βρώμικοι και ασυνείδητοι. Η εξουσία που επιβράβευε την καταστροφή και το έγκλημα.

Η άποψη αυτή ειναι συνυφασμένη με τον αυταρχικό χαρακτήρα της εξουσίας, όπως αυταρχική και απαράδεκτη ειναι και η άποψη να απορρίπτομε «έστω τις λίγες αλήθειες» και δεδομένα του παρελθόντος ή των ονομάτων ακόμα που δεν αρέσουν στο κατεστημένο της πλατείας Συντάγματος, Της πλατείας Συντάγματος, που κατόρθωσε χάρις στα Βρετανικά τάνκς, τα αεροπλάνα και καράβια να νεκραναστηθεί η τεταρτοαυγουστιανή φάλαγγα, να προστεθούν και αλλες χιλιάδες νεκροί στο Μολώχ της νεοφασιστικής φάλαγγας και να βασανίσει για άλλα τριαντα πέντε χρόνια τον αξιοθαύμαστο λαό μας. Και λέω, για τριανταπέντε γιατί και το 1974, με την απειλή των ΤΑΝΚΣ κατόρθωσε να κρατήσει την εξουσία. Μα και μετά με εκλογικούς Νόμους, που δεν καταγράφουν τη πραγματική θέληση του λαού, άρα με μιά ιδιόμορφη κοινοβουλευτική δικτατορία και με ειδικά διαμορφωμένα και προσαρμοσμένα στα σύγχρονα δεδομένα ανδρείκελα εξακολουθεί να ελέγχει την εξουσία.

Ομως παρά στους απηνείς διογμούς και σαραντάχρονη συνομοσία της σιωπής οσον αφορά την Εθνική Αντίσταηση και το κοινωνικό της περιεχόμενο, εξακολουθεί να υπάρχει και να αποσχολεί το λαό. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι από τας επισήμους δέλτους της ιστορίας λείπει η τετράχρονη κατοχική περίοδο και κυρίως δεν εχει καταγραφεί πότε χρονικά άρχισε, η Εθνική Αντίσταση, απο ποιούς και για ποιό λόγω την εμπνεύστηκαν, την οργάνωσαν και την διεξήγαγαν οι τρισκατάρατοι κομμουνιστές και οχι η προκατοχική οργανωμένη πολιτεία και ειδικά ο κρατικός μηχανισμός : το Σώμα των Αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλείας και γενικότερα ο κρατικός μηχανισμός και οι θεσμοί που συγκροτούν τη συντεταγμένη πολιτεία.

Αυτά τα εντεταλμένα όργανα της πολιτείας που σχεδιάζουν και οργανώνουν την εθνική ασφάλεια και άμυνα, τον μελλοντικό πόλεμο, την κατοχή από ξένα στρατεύματα καθώς και για την μετακατοχική δράση και την απελευθέρωση. Αυτή η κρατική οργανωμένη δύναμη, η πολιτική εξουσία, οι αρχές, η Διοίκηση. Οι μηχανισμοί που εκπονούν προγράμματα άμεσης και μελλοντικής δράσης. Κατανέμουν ρόλους και επιμερίζουν χώρους ευθύνης και συκγεκριμένα καθήκοντα καθώς και τον τρόπο δράσης κατά τομείς. Ολες αυτές οι δομές δεν υπάρχουν για να υπάρχουν. Υπάρχουν και εχουν κάποιο συγκεκριμένο προορισμό. Να παίξουν κόποιο συγκεκριμένο ρόλο ανάλογα με το πώς διαμορφώνονται κάθε φορά τα πράγματα σε τοπικό, περιφερειακό και παγκόσμιο επίπεδο. Καμιά συντεταγμένη πολιτεία δεν αφήνει στην τύχη το λαό και τη χώρα ή στο έλεος του Θεού.

Η μελέτη της ιστορίας αναφέρει και η ζωή επιβεβαιώνει, οτι και στις πιό μικρές και αδύναμες χώρες, υπάρχουν προβλέψεις και τα προγράμματα με συγκεκριμένους για κάθε φάση στόχους. Ακόμα αναφάρει και επιβεβαιώνει, πως οταν καταχτιέται μια χώρα, οι πρώτοι που πρέπει να μήν ανεχθούν, αποδεχθούν και να αντιδράσουν την επόμενη μέρα της κατοχής, ειναι το σώμα των αξιωματικών, τα σώματα Ασφαλεία και η διοίκηση. Ο κρατικός μηχανισμός στο σύνολό του. Ειδικά το σώμα των Αξιωματικών και των σωμάτων

Ασφαλείας, μα και το σύνολο των μηχανισμών λόγω θέσης και φύση αποστολής ειναι αυτοί που έθεσαν σε κίνηση-δράση πόλεμος, οι ίδιοι πρέπει να ειναι πάλι που θα θέσουν σε κίνηση την επόμενη φάση πρόγραμμα : κατοχή-οργάνωση-Αντίσταση-απελευθέρωση.
Η έκκριξη του Β! Παγκοσμίου πολέμου, δεν αποτέλεσε έκπληξη σχεδόν για κανένα. Ηταν η λογική κατάληξη μιας σειράς τοπικών πολεμικών, βίαιων συγκρόυσεων και ληστρικών διαρπαγών, που ειχαν προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά-μιλιταριστικά κράτη της ευρώπης και της Ασίας.
Απ τα Μέσα του Σεπτέμβρη του 1939, η διεθνής του φασισμού, που κύριος εκφραστής του ηταν η Χιτλερική Γερμανία, συνεπικουρούμενος και απ τον Μπενίτο Μουσουλίνη με την ανοχή (Τσάμπερλεν κλπ) και γιατί οχι και βοηθούμενος ποικιλόμορφα σε χρηματοδότηση και πολεμικό υλικό απ τη διεθνή του κεφαλαίου, με πρώτο αίτημα την άρση των σκληρών και ασαφή όρων, που επέβαλαν οι νικητές του Α! Παγκοσμίου πολέμου και κυρίως την «ανάγκη» επέκταση του «ζωτικού της χώρου» η Γερμανία άρχισε τον Β! Παγκόσμιο πόλεμο. Τον Οκτώμβρη του 1940, παίζονταν ανοιχτά πλέον στα πολεμικά μέτωπα το παιχνίδι της παγκάσμιας κυριαρχίας. Σχεδόν όλες οι Ευρωπαϊκές χώρες, εκτός απ την Αγγλία, ζούσαν κάτω απ την μπόμα του φασισμού. Τα Βαλκάνια μέχρι τότε δεν ειχα αποτελέσει πεδίο πολέμου.
Η επίθεση του Μουσουλίνι στην Ελλάδα ηταν αποφασισμένη απ τον άξονα και προετοίμαζονταν από καιρό. Η Αλβανία ηταν το πρώτο θύμα του επιθετικού φασισμού στα Βαλκάνια, και θα αποτελούσε τη βάση για το «στρατιωτικό περίπατο» στην Ελλάδα. Προοίμιο για την επίθεση ο τορπιλισμός της «Ελλης» στις 15 Αυγούστου 1940 στην Τήνο από Ιταλικό Υποβρύχιο. Οι προθέσεις του Μουσουλίνι και του άξονα ηταν πιά ολοφάνερες.
Με την κατάληψη της Αλβανίας, απ τα ιταλικά στρατεύματα, τον Απρίλη του 1939, οι κβερνήσεις της Μεγάλης βρεττανία και Γαλλίας δήλωσαν, οτι: «σε πρίπτωση που η ανεξαρτησία της Ελάδας βρεθεί σε κίνδυνο από εξωτερική επίθεση, θα την βοηθήσουν άμεσα, παρέχοντας κάθε δυνατή βοήθεια».
Η ελλινική κυβέρνηση δέχθηκε αυτήν την εγγύηση, αλλα η υποχρέωση αυτή που ανέλαβαν η Μ Βρετανία και η Γαλλία, δεν έγινε καμιά συγκεκριμένη συμφωνία προκειμένου να διασφαλιστεί αυτή η στρατιωτική βοήθεια απ τυχόν εχθρική επίθεση. Ομως όπως ξεκαθάρισαν αργοτερά τα γεγονότα, δεν σκεφτοταν καν να προβάλει αποτελεσματική αντίσταση σε περίπτωση ιταλικής επίθεσης.
Ενώ ο πόλεμος ειχε πιά μεταφερθεί στα συνορά μας μετά την κατάληψη της Αλβανίας και η Ιταλία απειλούσε τη χώρα, η βασιλο-μεταξική δικτατορία εξακολουθούσε να αφήνει έκθετη την Ελλάδα, τόσο στον πολιτικό-διπλωματικό, όσο και στον αμυντικό τομέα.
Ειχε κατασκευάσει κατά μήκος των συνόρων με τη Βουλγαρία τη γνωστή οχύρωση «γραμμή Μεταξά»ενώ άφησε σχεδόν ακάλυπτα τα σύνορα απ την πλευρά της Αλβανίας και οταν ακόμα ο άξονας έκανε εμφανή συγκέντρωση δυνάμεων στα σύνορα της Ελλάδας. Και ηταν ανέτοιμη γιατί η μεταξική δικτατορία ηταν ναζιστικής έμπνευσης. Επεβλήθηκε για να εξυπηρετήσει τους αντικειμενικούς σκοπούς δύο κυρίων : της Αγγλίας που την επέβαλε και της Χιτλερικής Γερμανίας που την αξιοποίησε.
Σε όλη την ιεραρχία, κυβέρνηση-παλάτι και οι ανώτατες δοιηκήσεις των μεγάλων τμημάτων, και το φασιστικού καθεστώτος δεν πήρε ούτε τα στοιχειώδη στρατιωτικά μέτρα, απόκρουσης πόλυ περισσότερο δεν ήθελε να ενημερώσει και να κινητοποιήσει το λαϊκό παράγοντα. Και οχι μόνο δεν

ενημέρωσε και δεν προετοίμασε το λαό για ενα τέτοιο ενδεχόμενο, αλλα αντί για μέτρα όλη σχεδόν η ιεραρχία για να δικαιολογήσουν την γύμνια καλλιεργούσαν προς το λαό την ηττοπάθεια λέγοντας οτι ενα μικρό κράτος σαν την Ελλάδα, δεν ειναι δυνατόν να τα βγάλει πέρα με την Ιταλία. Και οταν τα γερμανικά στρατεύματα κατάκλυσαν τη Βουλγαρία και συγκεντρώνονταν στα ελληνικά σύνορα, ανοιχτά πλέον οι πεμπτοφαλαγγίτες διακήρυταν. «Η Γερμανία ειναι ακατανίκητη, διαθέτει στρατιές μηχανοκίνητες, τα πιό σύγχρονα πολεμικά μέσα», «κυριαρχεί στον αέρα», «εχει καταλάβει ολόκληρη την ευρώπη», «δεν υπάρχει δύναμη στον κόσμο να της αντισταθεί».κλπ κλπ!
Πριν ακόμα την εισβολή, οι σειρίνες της πέμπτης φάλαγγας έσπερναν έντεχνα και με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια, ή μάλλον διαλαλούσαν τον κρυφό πόθο τους, με το επιχείρημα πως το «εθνικό συμφέρον», δεν επιτρέπει αντιπαράθεση με μια πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε πόλεμο με εναν πανίσχυρο και αήττητο στρατό. Μετά την εισβολή και την κατάρευση του μετώπου, δεν ηταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που έσπερναν την ηττοπάθεια και τον πανικό, ηταν και οι «φρόνιμοι» ανώτεροι στρατιωτικοί και αρχηγοί κομμάτων, που κηρύτανε την «υπομονή, που διαλαλούσαν για δυσκολίες και το μάταιο του αγώνα». Που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης «καταστροφών χωρίς αντίστοιχο αποτέλεσμα». Ακόμα ηταν και αυτοί που έλεγαν «εμείς σαν λαός πολεμήσαμε κάναμε το καθήκον μας, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι». Ολες αυτές οι διδαχές απ όπου και αν προέρχονταν σε τελευταία ανάλυση δεν σήμαιναν τίποτε άλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή τους κατακτητές.
Γιατί έλεγαν, τι θέλουν από εμάς οι κατακτητές«εκτός από λίγο χώμα και χώρο». Οι κατακτήτες όμως, δεν ήθελαν μόνο το χώμα και το χώρο της Ελλάδας, ήθελαν μαζί με το χώμα και χώρο, τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων γιατί ήξεραν πολυ καλά οτι μόνο με την αδράνεια και κυρίως χωρίς τον αγώνα του λαού, ειχα πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ηταν απίστευτες οι καταστροφές σε ανθρώπους και υλικά αγαθά.
Κήρυκες της υποταγής ηταν και εκείνοι, που μή όντας στο πλευρό του λαού, μακριά απ τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Και ηταν ακόμα οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές και οι τυχάρπαστοι που καραδοκούσαν να εποφεληθούν απ την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε αντιπαράθεση με τους κατκτητές. Το λιχνάρι της εθνικής συνείδησης όλων αυτών ειχε προπολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο ειχαν βουλιάξει μέσα στην πολλαπλή και παχυλή κατοχική διαφθορά.Και οχι μόνο άφησαν ουσιαστικά την Ελλάδα ακυβέρνητη, στη διάθεση του κάθε χιτλεροφασίστα στρατιωτικού διοικητή ή και στρατιώτη ακόμα, τη στιγμή που γνώριζαν οτι ο σκοπός των κατακτητών ηταν μέσω της «αναμόρφωσης» να κάνουν το λαό δούλο και την Ελλάδα ενδοχώρα της Γερμανίας.
Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς η κατάρευση θα μετατρέπονταν σε «ήττα» και η ήττα σε μεγάλη ψυχική και ηθική κατάπτωση. Η ήττα αυτή θα ήταν οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα. Θα ήταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, αν δεν καταπολεμούνταν τα ανθελλινικά συνθήματα και οι προτροπές, τότε οχι μόνο ο λαός θα ξέκοβε απ την αείχρονη ιστορία και τον πολιτισμό, αλλά θα εξανδράποδίζονταν, θα σπρώχνονταν σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Αυτός ήταν άλλωστε και ο βασικός και κύριος στόχος των κατκτητών : Να αποσυνθέσουν-τσακίσουν τον κοινωνικό ιστό του λαού, να αποσυνδέσουν τους δεσμούς του λαού με το κοινό ιστορικό παθελθόν, απ τα κοινά στοιχεία του πολιτισμού, τη ζώσα

παράδοση και τα εθνικά του ιδανικά. Να του φημώσουν-αλλιώσουν την μνήμη. Την μνήμη που αποτελεί τη βιολογία του εθνους.
Αν τα κύτταρα αυτά αποσυνδεθούν το σώμα του εθνους θα καταρεύσει. Εκεί στη μνήμη λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού. Χωρίς την μνήμη οι ιστορικές εμπειρίες παραμένουν άγνωστες, αρνούνται να βοηθήσουν την επικοινωνία του λαού με την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του. Χωρίς αυτή θα μείνει ανοικτός ο δρόμος στη αμέλεια, την αδιαφορία και τη λήθη οσον αναφορά τους ακατάλυτους κοινωνικούς και εθνικούς δεσμούς ανάμεσα στα εθνικά κύτταρα. Θα ανοίξει διάπλατα ο δρόμος οχι μόνο για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές, παρελθόν, παρόν και μέλλον, αλλα και ο ολιστηρός δρόμος της προδοσίας και αυτής ακόμα της εθνικής..!
Και δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ οτι η Αγγλικής έμπνευσης Μεταξική δικτατορία, επεβλήθηκε μεν για να εξυπηρετήσει τους δικούς τους σκοπούς, θα διευκόλυνε ομως τη Χιτλερική Γερμανία, αν οι δημοκρατικοί λαοί του κόσμου με πρώτο το δικό μας, να αλλάξει το ρού των αρχικά δεδομένων να καταστήσει την Ελλάδα δορυφόρο της Γερμανίας, όπως την ήθελε και ο Βασιλιάς Κωσταντίνος το 1916, Προς την κατεύθυνση αυτή συνέβαλαν τα μέγιστα και οτι οι «ταγοί» μας, που ειχαν τόσο αυτοϋπονομεύσει τις αγωνιστικές παραδόσεις του λαού, και την συνείδηση του έθνους με τους διάφορους «Ελληνοχριστινικούς πολιτισμούς». Ακόμα δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ οτι και στη «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, οι φωτοσβέστες «ταγοί» μας, έβαλαν σε μεγάλο κίνδυνο τη «συνέίδηση» του Ελληνικού Εθνους, με την έκδηλη επιθυμία και προθυμία να υπηρετήσουν πιστά, οι μεν τους φασίστες ομοϊδεάτες τους οι δε την εκ νέου υποταγή στο άρμα των Αγγλων. Ο καθένας για λογαριασμό του και ερήμην του λαού ειχαν ετοιμάσει μέσω της «αναμόρφωσης» την μετάλλαξη της συνείδησης του λαού, σε βαθμό που τρεμόσβηνε και η Ελλάδα να διαμελίζονταν σε κομματάκια, όπως ήδη την ειχαν χωρήσει για να ικανοποιήσει ο Χίτλερ, τις εδαφικές αξιώσεις των συμμάχων του. Πολύ περισσότερο δεν πρέπει να ξεχάσουμε ποτέ, οτι η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, ηταν εκείνη που χαροπαλεύοντας σε άνισο, μακρόχρο και αιματηρό αγώνα με τις 12 και πλέον επίλεκτες Γεμανικές μεραρχίες, με τον Ιταλικό και Βουλγαρικό στρατό κατοχής και με όλους τους άλλους ενόπλους συνεργάτες τους οτι ηταν αυτή, που έδωσε μέσω του αγώνα πνοή και δύναμη και αναστήλωσε τη συνείδηση στα πρωτινά της εθνικά βάθρα.
Και αν σήμερα θεωρούμε (και γιοτράζουμε) σαν σημείο αναφοράς,για τη «ΓΕΝΝΗΣΗ» του Ελληνικού Εθνους, την Επανάσταση του 1821, έτσι θα πρέπει να θεωρούμε και να γιορτάζουμε και την Εποποιϊα της ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, σαν σημείο αναφοράς για την «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ» αυτού του εθνους.
Οπως ηταν φυσικό ο ελληνο-ιταλικός πόλεμος διεύρυνε το χάσμα που προϋπήρχε ανάμεσα στο λάο και τους ιθύνοντες. Χάσμα που παγειοποίησε και επεξέτινε η δικτατορία. Ο ελληνικός λαός κλήθηκε να αντιμετωπίσει τον ιταλικό φασισμό και τον γερμανικό εθνικοσοσιαλισμό, ενώ επι πολλά χρόνια και ειδικά την τελαυταία τετραετία εκτός οτι τον επέβαλε με την δικτατορία, τον δίδασκε κιόλα με όλα τα μέσα: παιδεία, τύπο, άμβωνα κλπ, οτι τα φασιστικά καθεστώτα αυτά ηταν τα μόνα με «ανθρώπινο περιερχόμενο» και οι μελλοντικές μόρφές πολιτκής διακυβέρνησης. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», που προπολλού ειχε τατίσει τα συμφέροντά της με αυτά

του άξονα. Δεν υπήρχε καμιά απολύτως ιδεολογική προετοιμασία, οσον αφορά τον τρόπο διεξαγωγής του πολέμου, καθώς και τον τρόπο που θα αντιμετώπιζαν την ενδεχόμενη κατοχή της χώρας αργότερα.
Εκει στα πεδία των μαχών ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση, ακολουθούν στην ουσία δυό διαμετρικά αντίθετους δρόμους: Ο λαός ήθελε νίκη, η κυβέρνηση ήθελε μερικές ντουφεκές για «την τιμή των όπλων». Και μετά άγνωσται αι βουλαί του κυρίου!
Ο λαός μισούσε θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, γι αυτό και ξεθηκώθηκε σαν ενας Ανθρωπος να τον αποκρούσει. Η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο, εκτός απ την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο πόθο και το αίσθημα ανακούφισης, οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και απ την εσωτερική τυραννία. Ηθελε να τσακίσει το φασιστικό τέρας ,ρίχνοντας τους Ιταλλους στη θάλασσα και αυτό δεν ηταν ακατόρθωτο.Το βασιλο-μεταξικό καθεστώς ήθελε «να ρίψομεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας»,γράφει ο υποστράτηγος Πετρουτσόπουλος, διευθυντής τότε του 111 στρατιωτικού Γραφείου, ετσι ώστε να μην θιγεί το γόητρο κανενός και τρόμαζε απ την προέλαση του στρατού μας. Η κατοχή το χάσμα το μετέτρεψε σε αντίθεση, σε εχθρα και ρίξη με τα πιστεύω της 4ο αυγουστιανής «ηγεσίας» και τη μοναρχία που συνέβαλε στην εγκαθίδρυση της δικτατορίας.

Οι αντιδραστικές δυνάμεις καταργιόταν τους κομμουνιστες για αυτήν την τροπή που πήραν τα πράγματα και κυρίως ύστερα απ το γράμμα του Ν. Ζαχαριάδη, που δημοσιεύθηκε στις 2-11-40 στις Αηναϊκες εφημερίδες με το οποίο γράμμα:«καταδίκαζε τη φασιστική επίθεση, που... σκοπό ειχε την υποδούλωση...καλούσε τολαό και τους κομμουνιστές να αγωνιστούν για την τιμή και την εθνική μας ανεξαρτησία...Η πάλη θα ειναι πολύ δύσκολη και πολύ σκληρή. Μα ενα εθνος που θέλει να ζήσει πρέπει να παλέψει, αψηφώντας τους κυνδύνους και τις θυσίες. Ο λαός της Ελλάδας διεξάγει σήμερα εναν πόλεμο εθνικο-απελευθερωτικό ενάντια στο φασισμό του Μουσουλίνι. Δίπλα στο κύριο μέτωπο ο κάθε βράχος, η κάθε ρεματιά, το χωριό καλύβι με καλύβι, σπίτι με σπίτι πρέπει να γίνουν φρούρια του Εθνικό-απελευθερωτικού αγώνα...Ολοι στο αγάνα, ο κθένας στη θέση του και η νίκη θα ειναι νίκη της Ελλάδας και του λαού της».
Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος παρουσίασε ορισμένα φαινόμενα και σε τέτοια κλίμακα, που ηταν πρωτοφανή ή ειχαν να συμβούν στη γηραιά ήπειρό μας αρκετοί αιώνες, οσον αφορά τα μέσα του πολέμου και τη συμπεριφορά των εμπολέμων. Τα πολεμικά μέσα ηταν πολυφονικά, ταχυκίνητα, ευθύβολά και μακρύβολα, και η συμπεριφορά, οχι μόνο βάρβαρή, απάνθρωπη αλλά και κτηνώδης. Αλλη μια διάκριση σε σχέση με τον Α! Παγκάσμιο πόλεμο ειναι οτι δεν υπήρχε αυτό που έλεγαν τότε μετώπισθεν. Το απυρόβλητο. Παντού γίνοταν επιχειρήσεις.
Η κατοχή ηταν ένας σεισμός για την ελληνική κοινωνία και το λαό. Στην αρχή προκάλεσε κατάπληξη και ανυσυχία. Παλιά κόμματα διαλύθηκαν και οι τάξεις που υπήρχαν αποσυνδέθηκαν. Οι αξίες κλονίστηκαν, μαζί και οι ηθικές αξίες. Οι ηθικοί φραγμοί οδηγήθηκαν σε κατάπτωση. Οι κατκτητές δολοφονούν την αναιμική οικονομία της χώρας με τη διατροφή των στρατευμάτων κατοχής και διάφορες μόνάδες ερημώνουν την ύπαιθρο με τις επιτάξεις και τις αρπαγές από άκρου σε άκρου την Ελλάδα. Ο αγώνας για την ύπαρξη πήρε τη θηριώδη σφραγίδα στην ψυχολογία του ανθρώπου. Ο λαός γενικά και το προλεταριάτο ειδικά καταδικάζεται στην αναδουλειά και την πείνα. Στην ίδια θέση βρέθηκαν

και οι μισθωτοί. Ο ιδιωτικός και δημόσιος υπάλληλος, αυτός ο τραγικός αιώνιος ακροβάτης ανάμεσα στην πείνα και την αξιοπρέπεια, εχασε κάθε ισορροπία. Το κρυφό μαρτύριο έγινε φανερό. Σιγά-σιγά αποσκελετώθηκε αυτός και η οικογένειά του. Και για τους μιστωτούς άνοιξε πλατύς ο δρόμος για το θάνατο. Οι μικροί και οι μεσαίοι εισοδηματίες και πολλοί, γλυκά αποκοιμισμένοι επάνω στην επανάπευση της εξασφαλισμένης ζωής, ξύπνησαν έκπληκτοι μπράστα στο τραγικό φάσμα της πείνας.Το ίδιο και χειρότερα γίνονταν και στα χωριά, μ όλη τη φαινομενική υπερτίμηση των αγρατικών προϊόντων.

Η μαύρη αγορά δολοφωνούσε ψυχές, διέλυε οικογένειες και έκλεινε σπίτια.Τα κοινωνικά αποβράσματα έβγαιναν στην επιφάνεια και έδειχναν τον πραγματικό τους εαυτό με τις απειλές τις κλοπές και τις βιοπραγίες. Η αβεβαιότητα για το αύριο πλανιόταν πάνω από την Ελλάδα. Η εγκατάλειψη απ την «ηγεσία» προβληματίζει το λαό.

Οι φασιστικές ελληνικές εφημερίδες, που τώρα πιά δεν χρειάζεται να κρατήσουν ούτε τα προσχήματα δηλητηριάζαν ασύστολα την κοινή γνώμη και την προέτρεπαν να συνεργαστεί με τους κατακτητές. Η «Εστία»στις 29-4-41, ζητούσε «την ψυχική αποστράτευση των Ελλήνων» και την επομένη 30-4-41,η «Καθημερινή»έγραφε: «Ο πόλεμος τελείωσε για την Ελλάδα. Ο ελληνικός στρατός κατέθεσε τα άπλα. Αλλά ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΑΡΚΕΙ. Δια την πραγματική ειρήνευση, χρειάζεται και ψυχική αποστράτευση των Ελλήνων, η γοργή επάνοδο των είς την ψυχικήν γαλήνην δια να προσαρμοστούν με όλην την ενεργητικότα είς τα πολλαπλά καθήκοντα, τα οποία τους επιβάλλε η Νέα τάξης πραγμάτων...»

Η εγκατάληψη, το χάος και η δυστυχία που ακολούθησε απ την κατάρευση του μετώπου και η πεποίθηση της νίκης του άξονα, σε συνδιασμό με τα πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερεμανοί: Τεταρτοαυγουστινοί, αυτοί που τα συμφέροντά τους ειχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα-μεγαλοαστική τάξη, μεγαλέμποροι, εισαγωγείς, βιομήχανοι,όλοι μαζί (οι εντός και εκτός), συμμέτοχοι, συνένοχοι και αμετανόητοι ενα και μόναδικό στόχο ειχαν: Να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώσουν την παραμικρή ανυσυχία για το μέλλον της.

Και ενώ αυτά έλεγαν και έκαναν, μετακατοχικά οι απόντες του μεγάλου σηκωμού διαμόρφωσαν το βολικό θεωρητικό σχήμα μέσα στο οποίο χωρούν όλοι και κυρίως οι πολέμιοι και οι απόντες της Αντίστασης έλεγαν : «Κατελήφθη η χώρα, όλος ο κόσμος ηταν εχθρός της κατοχής και έτοιμος για θυσίες και αγώνα. Οποιος ήθελε μπορούσε να προσελκύσει το λαό και να αρχίσει αμέσος πόλεμο με στους κατακτητές, μάλιστα μπορούσε να παρασύρει το λαό και σε αντεθνικόφρονες ιδέες, ενώ ο ελληνικός λαός ειναι γεννημένος εθνικόφρανας. Αν προλάβαινες έλεγαν μπορούσες εύκολα να κάνει ότ,ι θέλεις και να γίνεις και ηγέτης». Αφού λόιπον, ετσι ειχαν τα πράγματα αναρωτιέται κανείς: γιατί δεν τους κάηκε καρφί για τον «εθνικόφρονα» λαό και την Ελλάδα; Γιατί η Ελλάδα, που απ το 21 ηταν «Νοικοκύρης» στον τόπου οπως μας έλεγαν στο σχολείο, το στρατός και την υπόλοιπη καθημερή ζωή, η Ελλάδα του Γ! «Ελληνό-χριστιανικού πολιτισμού» και της ΕΟΝ, αμέσως μετά κατάληψη απ τον άξονα αυτοδιαλύθηκε και αφού ο «καθένας εύκολα μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει και να γίνει και ήγετης;

Γιατί αφού ηταν τόσο εύκολο να γίνει κανείς ηγέτης, γιατί η «ηγεσία» δεν ανέλαβε η ίδια την ηγεσία της Αντίστασης, αλλα εγκατάληψαν την κατακτημένη

χώρα και άφησαν την πρωτοβουλία στους τρισκατάρατους κομμουνιστές; Και το κυριότερο πώς μια χώρα με προϊστορια και ιστορία αιώνων έγινε απ την μιά στιγμή στην άλλη ξέφραγο αμπέλι; Γιατί ; Γιατί ; Γιατί ; poyrkoya του λένε και οι Γάλλοι ;

Αυτές ειναι παιδαριώδεις απλουστεύσεις και σαν τέτοιες αποτελούν κακό παράδειγμα για ενα λαό σαν το δικό μας. Τα πράγματα δεν εξεληχθηκαν τόσο ειδυλιακά. Για αυτούς που συμμετείχαν στα γεγονότα αυτό που έγινε και σώθηκε η Ελλάδα, απ τον αφανισμό που την οδηγούσαν οι πρώην «τάγοι», δεν ήταν προϊόν της τύχης, της σύμπτωσης ή κάποιας αλλης συγκυρίας, αλλα αποτέλεσμα μακρόχρονου προβληματισμού και δράσης των προοδευτικών πολιτικών δυνάμεων και των απλών Ελλήνων. Αυτών των δυνάμεων που αποφάσισαν και είπαν:

«...Ορκιζόμαστε είς Σέ, ω Ελλαδίτσα μας, οτι Είς το εξής Συ θέλεις είσαι η αιτία και ο σκοπός των διαλογισμών μας. Το ονομά Σου ο οδηγός των πράξεων μας και η ευτυχία Σου η ανταμοιβή των κόπων μας». Αυτό ηταν το κύριο και βασικό περιεχόμενο του όρκου που ο ΕΛΑΣίτης έδινε όταν κατατάσσονταν στον Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό.

Την κιβωτό των Ιερών και των Οσίων του Γένους και τις παρακαταθήκες των προγόνων οι άξιοι απόγονοι του 21, με ευλάβια τα φύλαγαν και τα μελετούσαν στα σύγχρονα κρυφά Σχολειά των Πανεπιστημίων και των χώρων πνευματικής και χειρονακτικής εργασίας, των ξερών βράχων της εξορίας, των υγρών και σκοτεινών φυλακών στις φτωχό-συνοικίες των μεγάλων πόλεων, τις γειτονιές και την ήπαιθρο και τον απλο λαό. Εκεί κούρνιαζαν οι αναμνήσεις των προγόνων και οι ιδέες για λευτεριά και δίκιο. Για ενα καλύτερο κόσμο. Ενα κόσμο που στο κέντρο της προσοχής του, θα εχει τον Ανθρωπος και οχι τα αντικείμενα. Για εναν κόσμο Ανθρώπινο.

Για να μείνει άσβεστη η φλόγα των Ιερών και Οσίων του γένους και για αυτόν τον Ανθρώπινο κόσμο, οι κομμουνιστές κατηγορήθηκαν «Ουτοπιστές, παρανοϊκοί και πράκτορες ακόμα». Και αναρωτιέται κανείς ποιός πράκτορας, θα αφιέρωνε τη ζωή του όπως έκαναν πολλές χιλιάδες κομμουνιστές. Οι θυσίες των κομμουνιστών όπως είπε και ο Ν. Μπελογιάννης στη δίκη του «Αυτές οι θυσίες των κομμουνιστών θα μπορούσαν να συγκριθούν μόνο με τις θυσίες των πρώτων Χριστιανών» και συμπλήρωσε «αλλά και πάλι υπάρχει διαφορά. Οι χριστιανοί δέχονταν τα βασανιστήρια και πήγαιναν στο θάνατο με τη βεβαιότητα οτι θα γίνουν δεχθεί στην ουράνια βασιλεία. Να κερδίσουν την αιώνια ζωή και ευτυχία. Οι κομμουνιστές αντίθετα έδιναν-έδωσαν τη ζωή τους, δίχως να περιμένουν τίποτε σε αντάλλαγμα». Χιλιάδες ειναι οι κομμουνιστές που στη διάρκεια της κατοχή έδωσαν τον εαυτό τους γι αυτόν τον Ανθρώπινο-αυριανό κόσμο. Πως λοιπόν, ειναι δυνατόν ενας ξένος πράκτορας να θέλει να δώσει τη ζωή του, για κάποιον άλλο σκοπό, εκτός απ το να ζήσει η Ανθρωπότητα σε αυτόν τον ανθρώπινο κόσμο.

Οπως ειναι γνωστό η μεταξική δικτατορία ειχε παραδώσει σε κατάσταση τα ονόματεπώνημα, την οδός και τον αριθμό κατοικίας για το σύνολο των εξορίστων, φυλακισμένων-χωρίς βέβαια δίκη-και των ύποπτων ακόμα δημοκρατών στη Γκεστάπο. Μέσω της κατάστασης αυτής η Γκεστάπο, γνώριζε πλέον τους Ελληνες κομμουνιστές: Πως λέγεται ο καθένας, σε πιά πόλη ή χωριό μένει και σε πιό Νησί η φυλακή ειναι κρατούμενος. Το ελληνικό φασιστικό καθεστώς για να ειναι σύγουρο οτι οι κομμουνιστές θα παραδωθούν στα χέρια των Γερμανών για παραπέρα «χρήση και επεξεργασία» έδωσαν και τις τρείς εντολές, που αναφέρω σε άλλο σημείο οσον αφορά την τύχη των

κρατουμένων κομμουνιστών: α) Να φρουρηθούν καλά οι κρατούμενοι κομμουνιστές, β) Να παραδωθούν στους Γερμανούς και γ) να μήν επιτρέψουν να εκδηλωθεί Αντίσταση και αν εκδηλωθεί σε συνεργασία με τους Γερμανούς να την πολεμήσουν. Η προεργασία με τη Γκεστάπο ειχε γίνει, οι εντολές ηταν σαφείς και οι άνθρωποι που θα την υλοποιούσαν υπήρχαν. Οσοι λοιπόν, από τους κρατούμενους κομμουνιστές στις φυλακές και τις εξορίες, δεν μπόρεσαν να δραπετεύσουν παραδώθηκαν στη Γκεστάπο, η οποία τους έκλεισε στα στρατόπεδα του Χαϊδαριού, της Λάρισας και του Παύλου Μελλά στη Θεσσαλονική. Σε αυτά τα στρατόπεδα πήγαιναν και όσους η στρατιά των χαφιέδων υπέδειχνε στους κατακτητές οτι ειναι κομμουνιστές. Τα στρατόπεδα αυτά και πολλά άλλα μικρότερα ηταν οι Ανθρωαποθήκες απ τις οποίες θα έπαιρναν τα μελλοντικά θύματα, με πρώτα θύματα τους κομμουνιστές.

Λέγεται οτι κανένα δικτατορικό καθεστώς, δεν μπορεί να σταθεί χωρίς πολυάριθμο οργανωμένο παρακράτος και αντίστοιχο σε μέγεθος χαφιεδισμό. Αν αυτό ισχύει για οποιαδήποτε δικτατορία για δική μα βασιλο-μεταξική δικτατορία, οχι μόνο το παρακράτος και ο χαφιεδισμό ηταν πολύ πιό πλυάριθμος σε σχέση σε όποια αλλη δικτατορική χώρα, αλλά το δικοί μας παρακρατικοί και χαφιεδικοί μηχανισμοί, δεν αποτελούνταν από ανθρώπους που ασκούσαν κάποιο επάγγελμα εστω του παρακρατικού ή τους χαφιέ. Στους μηχανισμούς αυτούς οι δικοί μας πέρασαν οχι απλώς για το μεροκάματο, το μισθό ή τα εύρυτα. Μπήκαν σε αυτή τη «δούλευση» και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι της δημοκρατίας και του επάρατου κομμουνισμού: Αυτών των μηχανισμών, βασικός, κύριος και πρωταρχικός στόχος ειναι η δημοκρατία, αφού για να επικρατήσει η δικτατορία πάντα μια δημοκρατική διακυβέρνηση ανατρέπει. Ο κομμουνιστικός κίνδυνος τον οποίο επκαλούνται οι απονταχού δικτάτορες, ειναι το εργαλείο στο όνομα του οποίου ανατρέπουν τη δημοκρατία. Κανένας δικτάτορας δεν θα τολμούσε να επικαλεστεί τον δημοκρατικό κίνδυνο για να επιβάλλει τη δικτατορία.

Οταν άρχισε να φουντώνει η Αντίσταση, οι Γερμανοί προκειμένου να τρομοκρατήσουν το λαό και να κάμψουν τη διάθεση του για Αντιστασιακή δράση εκτός απ τις κρεμάλες, σε εμφανή σημεία στις πλατείες των χωριών, τις εκτελέσεις και τις υλικές καταστροφές εφάρμοσαν α) Την αλληλέγγυα ευθύνη, που η εφαρμογής σήμαινε «οχι μόνο ο φτέχτης αλλα και όλοι οι γύρο του» και όταν δεν θα βρίσκουν το φτέχτη «θα πληρώνουν οι ανθρωποι του γύρο χώρου ανεξάρτητα αν φτένε» β) Αποτίμησαν την αξία της ζωής ενός Γερμανού με την αντίστοιχη 50 ανθρώπων στην αρχή και οταν η Αντίσταση τους έβαλε τα δυό πόδια σε ενα παπούστι, η αντιστοιχεία έγινε ενα προς 100 και αργότερα έκαναν ολοκαυτώματα καίγοντας τα χωριά μαζί με τους χωρικούς στους φούρνους των χωριών και γ) εφάρμοσαν για προστασία τους στις μετακινήσει την περίφημη κλούβα.

Στην αρχή εκτός απ τις κατατόπους κρεμάλες και εκτελέσεις τα αντίποινα τα ισοφάριζαν-αντιστοιχούσαν απ τις ανθρωαποθήκες. Κατα προτίμηση έπαιρναν και εκτελούσαν τους κομμουνιστές που τους ειχαν παραδόσει οι τεταρτοαυγουστιανοί, ετσι ωστε και η αρχή να τηρείται και οι κομμουνιστές να βγούν απ τη μέση.

Για να λειτουργήσουν αυτοί ο τρομοκρατικοί-εγκληματικοί μαχανισμοί και για να υλοποιηθούν τα πιστεύω των Ούνων, έπρεπε να εξασφαλστεί το ανθρώπινο έμψυχο υλικό, όσον αναφορά τον αριθμό των συλληθφέντων, των καταδικασθέντων, των ομήρων και των εκτελεσθέντων, που ανακοίνωσαν στο λαό, προκειμένου να τον υποτάξουν και να τον αποτρέψουν απ το να

συμμετάσχει στην Αντίσταση. Και επειδή σε αυτές τις ανώμαλες εποχές : δικτατορία, κατοχή, έκτακτα μέτρα και εμφύλιος πόλεμος, η Ανθρώπινη ζωή και αξία της ζωής εξευτελίζεται απ τους κρατούντες, δεν παύει ομως η ζωή να εχει την αξία της σαν μοναδική και ανεπανάληπτη, για τον συλληφθέντα, τους οικείους, τον συγγενικό και τον φιλικό κύκλο.
Οι ανάγκες όμως της δικτακτορίας να δικαιολογήσει την επιβολή και την ύπαρξή της, οι κατακτητές να επιβάλουν τη θέλησή τους και το κατεστημένο να νικήσει τον αντίπαλο στον εμφύλιο πόλεμο καθημερινά μεγάλωναν. Χρειάζονταν ολοένα περισσότερα ανθρώπινα θύματα, ανεξάρτητα αν διέπραξαν την πράξη για την οποία κατηγορούνταν και συλλαμβάνονταν. Βέβαια πάντα αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί με τον ευρύτατο κύκλο «δικαιωμάτων»που τους ειχαν παραχωρηθεί, το ανεύθυνο, το ανεξέλεγχο και το ατιμώρητο των όποιων πράξεων, πάντα εκμεταλλεύονταν τις όποιες ευκαιρίες. Και σε καταστάσεις όπως αυτές που πέρασε-έζησε η χώρα μας απ τον Αύγουστο του 1936, έως την πτώση της δικτατορία και το 1974 ειναι το κατ εξοχήν κλίμα που η παρουσία των μηχανισμών αυτών θεωρείται οχι μόνο απαραίτητη, αλλα και η δράση τους αναγκαία και μετά την πτώση της ανοικτής δικτατορίας.
Με τις δικτατορίες συμβαίνει πάντα το εξής τραγελαφικό φαινόμενο : Την εξουσία μετά την πτώση της δικτατορίας, πρέπει να την πάρουν οπωσδήποτε εκείνες οι πολιτικές δυνάμεις, που την έκαναν. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση η Δεξιά, ετσι ώστε να εμπαιδώσουν ετσι τα πολιτικά πράγματα, που μην ανακληθεί-θιγεί-καταργηθεί ούτε ενα Ιώτα απ τη «Νομοθεσία» που διαμορφώθηκε με το «αποφασίζομε και διατάσσομε» των δικτακτόρων και κυρίως να μήν «συμβεί» το παραμικρό στα παιδιά που έκαναν τη «θυσία» να γίνουν κακοί με το λαό για να βγάλουν απ τη δύσκολη θέση την...
Για να μήν θιγεί λοιπόν, η «Νομοθεσία» της δικτατορικής περιόδου και για να μήν συμβεί το «παραμικρό» στα παιδιά, έπρεπει την εξουσία να την ξαναπάρουν εστω για μερικά χρόνια εκείνες οι δυνάμεις, που την έκαναν και στη συγκεκριμένη περίπτωση: η Δεξιά, το παλάτι και οι Αμερικάνοι, ωστε στη διάρκεια αυτή να εμπεδώση ετσι τα πολιτικά πράγματα, που τελικά οχι μόνο να μην ευθύνεται κανείς για την επιβολή και την επτάχρονη διατήρησή της?????????????????????????????? Εδω θα μπεί τον στιγμαίο της δίκης των δικτατόρων ??????????????????
Οπως κάθε πτώση της δικτατορίας τον Ιούλιο του 1974, επειδή η πτώση της πολιτικά συνδέθηκε με την επαναφορά της Δεξιάς στην εξουσία. Και επειδή το πολιτικό τοπίο ενώ ειχαν προκηρυθχεί οι εκλογές δεν ειχε ξεκαθαρίσει αυτοί οι ίδιοι μηχανισμοί που επέβαλαν και διατήρησαν τη δικτατορία, επεκτύνοντας τα ήδη υπάρχοντα «δικαιώματά» τους, μας απείλησαν πάλι με τα τάνκς σε συνδιασμό με τις αυξημένες ανάγκες οδήγησε τους μηχανισμούς αυτούς να διαμορφώσουν ορισμένες ιδιόμορφες και ιδιότυπες «εταιρίες-λόμπυ» προκειμένου εκτός από το μισθό να εμπορευτούν και το προϊον της «εργασία»τους εκμεταλευόμενοι την αγάπη των οικείων και των συγγενών για τον συλληφθέντα κρατούμενο.
Η δουλειά ηταν εύκολη. Ο χαρακτηρισμός ενος οποιουδήποτε ανθρώπου σαν κομμουνιστή σε αυτές τις περιπτώσεις, αρκούσε να συλληφθεί και ας μην εχει διαπράξει το παραμικρό. Ο κομμουνιστής ηταν apri ori ένοχος και σαν κομμουνιστης, μπορεί να συλληφθεί, ανά πάσα στιγμή, να βασανιστεί, να εξοριστεί, να φυλακιστεί και να εκτελεστεί ακόμα σε λίγες μέρες. Ο «κόπος» ειχε γίνει. Γιατί να μην εκμετελλευτούν τον πόνο των οικείων του

συλληφθέντα, παίζοντας εκτός απ το ρόλο του «οργάνου» και το ρόλο του μεσάζοντα ανάμεσα στη «νόμιμη εξουσία», την αγάπη και το ενδιαφέρον των οικείων για τη ζωή του μέλλοντα να σταλεί εξορία ή όμηρος στη Γερμανία, να καταδικαστεί σε βαριά ποινή και σε θάνατο ακόμα.
Το όφελος θα ηταν αμοιβαίο. Και η «εξουσία» θα έπαιρνε το αντίτιμο της ζωής του κρατουμένου, που στην πλειοψηφία τους ηταν αθώοι και οι μηχανισμού θα έπαιρναν το δικό τους ποσοστό ανάλογα με τη συμφωνία που ειχε γίνει. Οσον αφορά την αποτίμηση της ζωής του συλληφθέντα για τη διαμόρφωση παίρνονταν υπόψη πολλοί παράγοντες : Κομμουνιστής στέλεχος της Αντίστασης, επικίνδυνος, ευκατάστατός, το μέγεθος της ποινής κλπ.
Ενα μεγάλο μέρος των εκτεταμένων συλλήψεων στα μπλόκα και καθ οδών και η ενταση της τρομοκρατίας απόβλεπε βέβαια στην αυξανόμενη ανάγκη να υπάρχει αύθονο ανθρώπινο υλικό για τα αντίποινα, αλλα και στη ανάγκη να μπορούν να δουλεύουν και οι εταιρείες. Τα λόμπυ-εταιρείες» ξεπηδούσαν σαν τα μανιτάρια. Πολλοί εταίροι μάλιστα θεωρούσαν την μεσαλάβηση επι αμοιβή «προσφορά στη ζωή και την πατρίδα». Οταν δυνάμωσε η Αντίσταση απ το φόβο να μήν τους αναγνωρίσουν κατά την «εκτέλεση»του θεάρεστου έργου φορούσαν κουκούλες.
Υπάρχουν χιλιάδες περιπτώσεις, που οι οικογένειες των κρατουμένων εχουν ξεπουλήσει τα πάντα μισοτιμής για να αποφυλακίσουν ενα αγαπημέ τους πρόσωπο. Ο ανθρωπος που θα «βοηθούσε με κίνδυνο της ζωής του να σώσει τον κρατούμενο» περιέγραφε τα πράγματα με τα μελανότερα χρώματα και ειδικά οτι πρέπει να βιαστουν αν θέλουν να αποφυλακιστεί ο ανθρωπός τους, να μήν φύγει με την επόμενη αποστολή στη Γερμανία η να εκτεληστεί σε λίγες μέρες με το επιχείρημα οτι «αυτό που μπορεί να γίνει αύριο, δεν μπορεί να γίνει μεθαύριο» οτι τα «πράγματα και τα πρόσωπα αλλάζουν» και οτι «μπροστά στη ζωή δεν πρέπει...». Οι προτροπές αυτές και οι εκβιασμοί απέβλεπαν να πουληθούν τα όποια περιουσιακά στοιχεία σε εξευτελιστκές τιμές. Και αυτό γιατί δίπλα σε αυτές τις εταιρείες υπήρχαν οι γύπες της ειδικά οργανωμένης μαύρης-κατάμαυρης αγοράς. Αυτοί οι μηχανισμού λειτουργούσαν οπως λειτουργούν σήμερα στα Νοσοκομεία τα γραφεία κηδειών κλπ. Και το ακόμα πιό τραγικό ηταν να έχουν πουληθεί μισοτίμης τα όποια περιουσιακά στοιχεία, να εχει πληρωθεί το αντίτιμο, που απαιτούσε το κομπρεμί της εταιρίας των κατ επάγγελμα δολοφόνων για την εξαγορά της ζωής και να έχει εκτελεστεί ο κρατούμενος, να έχει φύγει όμηρος στη Γερμανία και το πιό φρικτό οτι υπήρχαν και περιπτώσεις μετα την απόλυση του κρατουμένου να ξανασυλληφθεί και να εκτελεστεί γιατί ο καταδότης για δικούς του λόγους απαιτούσε την εξόντωσή του.
Τα κυκλώματα αυτά, ηταν αντίστοιχα με τα σημερινά οργανωμένα κυκλώματα στον ιδιωτικό, αλλά και σε όλους σχεδόν τους δημόσιους οργανισμούς, του οποίους η δημοκρατική πολιτεία δέχεται την ύπαρξή τους, με το περίφημο δικαιολογικό οτι «οπως σε όλα τα επαγγέλματα υπάρχει μια μικρή μειοψηφία, έτσι και στο δημόσιο τομέα υπάρχουν κατ αναλογία» Αν υπάρχει κάποια διαφορά, αυτή συνίσταται στο γεγονός οτι τώρα μπορείς αν θέλει να καταγγίλεις τον εκβιασμό, ενω τότε έχοντας την άνεση και να εξοντώσει ακόμα τον καταγγέλοντα, δεν έβλεπαν το φώς της δημοσιότητας. Οταν λοιπόν, στη δημοκρατική πολιτεία υπάρχουν αυτοί οι σκοτεινοί μηχανισμοί, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί γινόταν στους χαλεπούς καιρούς, οπως στη Βασιλο-μεταξική δικτατορία, την κατοχή, τα έκτακτα μέτρα και τον εμφύλιο πόλεμο, όπου το αντικείμενο της συναλλαγής ηταν η ελευθερία και η ίδια η ζωή.

Αυτός ηταν περίπου ο Νέος και εξ ίσου τραγικός μετά το 21, γολγοθάς του λαού και αυτή ηταν η βασανιστική πορεία που χρειάστηκε να γίνει προκειμένου να διαμορφωθούν οι προϋποθέσεις οργάνωσης αυτού του Τιτάνιου και ανεπανάλπου αγώνα και οχι το «εύκολο» και το όποιος «ηθελε μπορούσε να γίνει και ηγέτης».Και το πιό παιδαριώδες που υπόθηκε ποτέ ειναι οτι ο ελληνικός λαός ειναι γεννημένος «εθνικόφρον» .Αφου λοιπόν ο λαός ειναι όπως ισχυρίζεται η «εθνικόφρον» παράταξη γιατί οι «ηγέτες» το έβαλαν στα πόδια και οι πολύ «εθνικόφρονες» τάχθηκαν αυθόρμητα και οικιοθελώς στο πλευρό των κατακτητών και βοήθησαν συνειδητά στην εξόντωση του λαού, εξυπηρετώντας τα άνομα ατομικά συμφέροντα των ιδίων και της μεγαλοαστικής τάξης και οχι μόνο βοήθησαν αλλά πολεμούσαν αυτούς που έκαναν τα πάντα να σωθεί η Ελλάδα απ την καταστροφή.
Γιατί οι πολιτικοί των αστικών κομμάτων, Τσαλδάρης, Σοφούλης, Γονατάς, Πάγκαλος, Παπανδρέου, Μάξιμος, Καφαντάρης κλπ, αντί να τεθούν επικεφαλείς του λαού και την Αντίστασης υποτάχθηκαν στους καιτακτητές; Γιατί, αποδέχθηκαν τις κυβερνήσεις των κατακτητών και συνιστούσαν στο λαό να μήν αντισταθεί στους κατακτητές με πολλά και ποικίλα συνθήματα για το «άστοχο και το ανόφελο του αγώνα»;
Στη χώρα μας δυστυχώς υπάρχουν πολλοί Νεόπλουτοι, που την Μαγιά ή ενα μέρος από το «ΕΧΕΙ» τους, δεν ταυτίζεται με το «ΕΙΝΑΙ» τους αλλα απ τη συμμετόχη τους σε αυτές τις εταιρείες διάσωσεις...
Βέβαια, οι ανθρωποι που εκπρόσωπουν τον κόσμου της Νέας τάξης, θα μας απαντήσουν οτι «ο Ανθρωπος δεν ειναι είδος ικανό να υπερβαίνει τις προσωπικές του ανάγκες και συμφέροντα και να υψωθεί ηθικά σε πράξεις συμπόνοιας και συνδρομής». Σε αυτούς τους ανθρώπους και τις όποιες απόψεις τους την απάντηση την δίνει η ίδια η φύση του Ανθρώπου.
Ο Ανθρωπος απ τη φύση του, δεν ειναι ούτε άρπαγας, ούτε επιθετικός, μα ούτε και φονιάς πέρα απ την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακό του αναγκών στην αλυσσίδα ζωής που τον έταξε η φύση. Ενα ζώο που δεν εχει όργανα επίθεσης και άμυνας, δεν μπορεί να ειναι άρπαγας, επιθετικό και φονιάς οπως προσπαθούν να μας εξαναγκάσουν να πιστέψουμε οι θεασώτες της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής και του ανδροκεντρικού τρόπου ζωής. Του τρόπου που εδώ και μερικές χιλιάδες χρόνια εχει επιβάλλει αυτό το δίπολο-δίπτυχο : αρπαγας, επιθετικός φονιάς.
Ο Ανθρωπος απ τη φύση του ειναι το πιό πράο, φιλήσυχο και ειρηνικό ζώο. Ο έμβιος κόσμος: ζωϊκος και φυτικός ειναι το σύνολό του φωνιάς στην αλυσίδα της ζωής. Αν με τον όρο «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» για τη βιολογική του ύπαρξη τότε προς τί αυτοί οι χαρακτηρισμοί. Αν έγινε «άρπαγας, επιθετικός και φονιάς» για πράγματα πέρα απ τις βιολογικές-υπαρξιακές ανάγκες, ειναι γιατί από τότε που παραβίασε την φύση του και από συλλέκτης έγινε παραγωγός και κυρίως απ την εποχή που η εργασία του, εκτός απ την κάλυψη των βιολογικών-υπαρξιακών αναγκών του, περίσευε στην αρχή ενα μικρό κομμάτι το οποίο κομμάτι το χρησιμοποίησε- επέτρεψε να περάσει απ την κοινωνία της αγριότητας στην κοινωνία της βαρβαρότητας. Να περάσει στην κοινωνία της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής, δημιουργώντας ετσι την υποδομή για την κοινωνία του πολιτισμού.
Η κοινωνία του πολιτισμού όμως, δεν στηρίζεται όπως το προηγούμενο στην κοινοκτημοσύνη αλλα στην ατομική ιδιοκτησία. Κύριος και αφέντης της ιδιοκτησίας, δεν ειναι πλέον οπως τότε ο συλλογικός Ανθρωπος, αλλά το άτομο-άντρας. Αυτός λοιπόν, ο κύριος και αφέντης-ιδιοκτήτης εχει οργανώσει

ετσι τις κοινωνικό-οικονομικές δομές και θεσμούς, που να μπορεί ατιμώρητα να κλέβει για τον εαυτό του αυτό το περίσευμα σε βαθμό, που ενώ ανιδιοκτήτης πλέον δουλεύει περισσότερες ώρες, πολύ πιό εντατικά και κάτω από τραγικές συνθήκες να μην του φτάνουν να καλύψει τις βιολογικές-υπαρξιακές του ανάγκες.
Και το πιό ωραίο ειναι οτι αυτοί που τον κλέβουν και ποικιλότροπα τον δολοφονούν τον χαρακτηρίζουν «άρπαγα, επιθετικό και ανίκανο να υπερβεί τις προσωπικές ανάγκες του και συμφέροντα, και ακόμα πιό ανίκανο να προβεί σε πράξεις «συμπόνοιας και συνδρομής» Οι θεωρητικοί του κατεστημένο θα ήθελαν ο Ανθρωπος, να μην υπερασπίζεται ούτε την βιολογική-ζωτική του υπόσταση. Επειτα για να προβείς σε πράξεις συμπόνοιας και συνδρομής πρέπει να εχεις περίσευμα, γιατί οι πράξεις αυτές μόνο απ το περίσευμα μπορούν να γίνουν. Αφού μέσω των δομών και τους θεσμούς τον ληστεύουν σε βαθμό που να μήν του φτάνουν να καλύψει υπαρξιακές του ανάγκες, με τί να προβεί σε «πράξεις συμπόνοιας και συνδρομής»;
Επειτα η φιλανθρωπία όπως και τα κινήματα διεκδίκησης-χωρίς την αμφισβήτηση, δεν ανατρέπουν το κατεστημένο. Απλώς η φιλανθρωπία χρησιμεύει σαν άλλοθι σ αυτό και επιτρέπει στους πιό προνομιούχους του συστήματος να θεραπεύουν τη «συνείδησή» τους. Η αληθινή επανάσταση θέλει πλέον αποφασιστική δράση, θέλει δομικές αλλαγές και συγκρούεις. Θέλει όπλα, θέλει οραματιστέ-ουτοπιστές, πιστούς απαδούς, θέλει κατάβαση στην αληθινή ουσία του Ανθρώπου, την ορμή του θανάτου. Θαρραλέα κατάβαση. Και εκει στο δεύτερο συναντιέται με την ουτοπία και την παρανομία. Για την ουτοπία οι σκαπανείς της ζωής και του πολιτισμού περιπαίχθηκας, περιρφονήθηκαν, μα και χαρακτηρίστηκαν κορόϊδα και τρελοί ακόμα. Ενώ για την «παρανομία» και οταν ακόμα επρόκειτο για την ίδια την Ελλάδα συνελλήφθηκαν, βασανίστηκαν, φυλακίστηκαν. Χαρακτηρίστηκαν κατάσκοποι, πουλημένοι και πράκτορες ξένων δυνάμεων και με το «Νόμο» 375 εκτετελέστηκαν.
Και μόνο η ανάγνωση της ιστορίας αρκεί- πείθει και τον ποιό δύσπιστο, οτι με τον Νόμο που πάντα σαν σκοπό και στόχο εχει να κατοχυρώνει τα συμφέροντα των κρατούντων και τη λιγική-ρεαλισμό που εχουν επιβάλει δια του Νόμου, ποτέ δεν εχει γίνει κάτι μεγάλο, κάτι που να ειναι αντίστοιχο και ισάξιο του Ανθρώπου. Ακόμα η ανάγνωση της ιστορίας πείθει πώς όλα τα μεγάλα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά άλματα, οι μεγάλες εφευρέσει και ανακαλύψεις, τα μεγάλα έργα τέχνης, όλα τα αξιοθαύμαστα αριστουργήματα και Ο,ΤΙ καλύτερο έκανε ο Ανθρωπος και ο κάθε Ανθρωπος χωριστά στο διάβα της ζωής του, το οφείλουμε στην ουτοπία και την παρανομία. Δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγα οτι μόνο με την ουτοπία και την παρανομία η κοινωνία των Ανθρώπων κάνει εκείνα τα απαραίτητα βήματα που οπωσδήποτε χειάζονται για πάει η ζωή μπροστά.
Τρανή απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, που εξέφραζε την αγωνιστική συνείδηση του λαού και αποτέλεσε σταθμό στην ιστορία του εθνους, αλλά και στο σύνολό της η Αντίσταση ηταν παράνομη, ενώ τα «τάγματα ασφαλείας» και όλοι οι άλλοι Ισμοί ηταν νόμινοι. Αυτοί που πολεμούσαν τους κατκτητές ηταν παράνομοι και ουτοπιστές, ενώ οι συνεργαζόμενοι νόμιμοι και ρεαλιστές. Με δυό λόγια αυτοί που σκότωναν Γερμανούς ηταν παράνομοι, ενώ αυτοί που σκότωναν Ελληνες ηταν νόμιμοι και με βούλα. Και το πιό τραγελαφικό ηταν οτι και μετά την απελευθέρωση της χώρας κατα 99,9% απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ αυτοί που σε συνεργασία με τους

κατακτητές σκότωναν Ελληνες, ρεαλιστές και νόμιμοι, ενώ αυτοι που σκοτωναν κατακητές και απέλευθερωσαν τη χώρα κρίθηκαν ξανά παράνομοι και ουτοπιστές. Και το ακόμα πιό τραγικό, αυτούς που σκότωναν Ελληνες,τους δόθηκε συγχωροχάτρι για τα εγκλήματα που διέπραξα είς βάρος των Ελλήνων και Ελλάδας, τους απονεμήθηκε και έπαινος απ την κυβέρνηση της πλατεία Συντάγματος για τη «νομιμότητα» και τον «ρεαλισμό» και τους παραχωρήθηκε το ατιμώρητο και εν λευκό πάντα επι πληρωμή βέβαια το δικαίωμα να συνεχίσουν να σκοτώνουν τους «παράνομους» που χαρακτήρισε κατ εντολή του Τσιώρτσιλ η ίδια κυβέρνηση και ουτοπιστές αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης.

Να σκοτώνουν αυτούς, που μέσα απ την ψυχή και την καρδιά, απ το Νού και τη συνείδηση, αναπήδησαν οι εκφάνσεις και οι εσωτερικοποιημένες σκέψεις και επιτεύξεις ελευθέρων ψυχικά Ανθρώπων, που άντλησαν τη δύναμη απ την ένθεη πίστη τους, απ το απροσμέτρητο σθένος της καρτερίας τους, από τους κοινούς πόθους και απ την ιστορίκη ευθύνη που αργυπνούσε μέσα τους. Ενα αδούλωτο πνεύμα τους παράσερνε σε μιά ακόμη έκφανση, που θα επανασύνδεε-υπούλωνε τη βαριά τραυματισμένη λαϊκή ενότητα και την θρυμματισμένη εθνική συνέχεια, θα περιφρουρούσαν την εδαφική ακεραιότητα, αλλά και θα διεκδικούσαν την λύτρωση-ένωση της Κύπρου και των Δωδεκαννήσων, την Α Θράκη με την Ελλάδα και δικαίωμα συμμετοχής στα Δαρδανέλια..

Η εδαφική ακεραιότητα της χώρας διέτρεχε αμεσό και βαρύτατο πλήγμα. Και διέτρεχε γιατί μπορεί η κατάληψη της Ελλάδας να έγινε από τον Γερμανικό στρατό, ο Χίτλερ ομως για να εξοινομίσει τρατό για τα άλλα μέτωπα και να κρατήσει τον Ελληνικό λαό σε κατάσταση μιάς εκτεταμένης φυλακής και την οργανωμένη τρομοκρατία, μοίρασε την Ελλάδα σε τρείς ζώνες κατοχής. Εκτός από μιά λωρίδα στα σύνορα της Θράκης με την Τουρκία, που ήταν αφοπλισμένη ,την υπόλοιπη Θράκη μέχρι το Στρυμώνα την παραχώρησε στους Βουλγάρους φασίστες, ετσι ώστε να εχουν πρόσβαση και οι Βούλγαροι στο Αιγαίο. Την κεντρική Μακεδονία, μέχρι τον Πλαταμώνα και τη Φλώρινα με τα νησιά Λήμνος, Μυτιλίνη, Χίο, και την Κρήτη, εκτός του Νομού Λασιθίου τα κράτησαν οι ίδιοι και την υπόλοιπη Ελλάδα και τα νησιά τα παραχώρησαν στους Ιταλούς. Οι Αλβανοί διεκδικούσαν την Τσαμουριά και ο «Πρίγκιπας» Διαμαντής πήρε τα πράσινο φώς να «αναστήσει το πγιγκιπάτο» της Πίνδου. Την πρόσβαση των Βουλγάρων στο Αιγαίο το επιδίωκαν και οι Αμερικανοί στο Συνέδριο της ειρήνης το 1918-19.

Η Ελλάδα μας, διαβαίνοντας, πάντα, τα τραχιά κατσάβραχα της μοίρας βρέθηκε στις 21-4-1941 κάτω απ την πιό βάρβαρη ναζιστική σκλαβιά. Εκείνη την ημέρα όμως, δεν κατακτήθηκε μόνο η χώρα, έχασαν μαζί με την καταχή την αξία τους οι βαριά πληγωμένες απ το 4ο αυγ/ιανό κατεστημένο, οι ιδέες του πνεύματος, της πίστης, της αλήθειάς και κυρίως καταχωνιάστηκε το όραμα για λευτεριά.

Σκοτάδι και ερήμωση απλώθηκε παντού και ο λαός στέναζε κάτω απ το θανάσιμο πέλμα των κατακτητών. Παντού καταστροφές και ερήμωση. Κανένα φώς. Και ενώ όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά ήθρε η 27-9-1941, η μέρα της Ιδρυσης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου το θρυλικό ΕΑΜ, και ΑΣΤΡΑΨΕ ΦΩΣ. Ενα ΦΩΣ που με μιά ομόγνωμη καρδιά, με μια θέληση και μ έναν πόθο, ειπε το δεύτερο και πιό ΒΡΟΝΤΕΡΟ ΟΧΙ στους κατακτητές αυτή τη φορά και κάλεσε τον λαό σε συναγερμό-πανστρατειά και την επόμενη μέρα ο διπλά σκλαβωμένος λαός ανταποκρινόμενος στο κάλεσμα

του ΕΑΜ, έστηνε τις αντίστοιχες για τον πολιτικό και ένοπλο αγώνα οργανώσεις, μάζεβε όπλα για την Ιδρυση του Εθνικού Λαϊκου Απελευθερωτικού στρατού τον ΕΛΑΣ. Τον ΕΛΑΣ που έδωσε αμέτρητες μικρές και μεγάλες μάχες με την πιό πολυάνθρωποι και πιό σύγχρονη εξοπλισμένη πολεμική μηχανή που γνώρισε ο κόσμος. Τον ΕΛΑΣ που τον θαύμασαν οι σύμμαχοι για τις πολεμηκέ του επιδόσεις και την τεχνική του πολέμου και κυρίως για τη λευτεριά της Ελλάδας και για την προσφορά του στον αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα.
Το ΕΑΜ, που χωρίς καμιά ξένη βοήθεια ή προστασία και χωρίς τους ψυχρούς μαθηματικούς υπολογισμούς για αριθμητική ανισότητα και έλειψη μέσω, με όπλο μόνο «της καρδιάς το πύρωμα»και την αδάμαστη θέληση του οργανωμένου στο ΕΑΜ λαού, αποφασισμένου να νικήσει ή να πεθάνει. Για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας απ τους ανελέητους ούνους κατακτητές, χρειάστηκε ενας τετράχρονος αγώνα, ανισος και σκληρός, αδυσώπητος και τιττάνειος,αιματηρός και πολύνεκρος, ομως γεμάτος εξάρσεις, αυτοθυσίες και ολοκαυτώματα.
Αλλά στο χώμα, που το ειχε νεκρώσει το βαρύ πέλμα των ούνων και των 4αυγιανών καθαρμάτων, που η κατοχή τους έδωσε την ευκαιρία να δρούν ασύδωτοι στο «φώς» άνθισαν τα ρόδα της λευτεριάς. Εκεί που πατούσε η μπότα και έσπερνε το θάνατο, συμβολίζει έκτοτε το θρίαμβό της η Δόξα. Η δόξα της Ελλάδας.
Ο Δαυλός του Σαμουήλ, ο Πυρσός του Καψάλη, τα λαμπρά πυροτεχνήματα του Μπουρλουτίερη Ματρόζου, εύφλεκτοι και ασυγκράτητοι απ τα κατορθώματα των προγόνων, δραπέτευαν η ηγεσία απ τις φυλακές και τα ξερονήσια και ο δημοκρατικός λαός δραπέτευε και αυτός απ τη «νομιμότητα» των Κούϊσγκς και των κατακτητών και έστηναν μαζί μέρα τη μέρα οργανώσεις, μάζεβαν όπλα, με σύμπνεια και ομοψυχία, οσον αφορά τους σκοπούς του αγώνα και προαποφασισμένοι, για άθλους προσωπικούς και θυσίες ομαδικές, αναμνήστηκαν και έσπειραν θλύλους και νέους προμαχώνες. Πύργωσαν τρόπαια σε όλες τις γωνιές της Ελλάδας και έστησαν λάβαρα εύτολμης λεβεντιάς στην συντονισμένη κραιπάλη της βίας, των κατακτητών αλλά και των ντόπιων πλειοδοτούντων συνεργατών τους.
Οι κατακτητές πίστευαν πως η βία και οι διώξεις, τα μαρτύρια, τις σφαγές, τις λεηλασίες και την εξαθλίωση, θα κατάφερναν εκτός απ σωματικά με την πείνα και ψυχικά να κάμψει το αγωνιστικό φρόνημα του λαού. Λάθεψαν όμως...

Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση, σε σχέση με τις Αντιστάσεις των αλλων χωρών ειχε μια δική της ξεχωριστή ιδιομορφία. Απ τον Αυγουστο του 1936, ειχε επιβληθεί στη χώρα μας στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία. Η βασιλο-μεταξική δικτατορία. Μέχρι τον Οκτώμβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο ο λαός μας υπόφερε τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό. Αυτήν την ιδιομορφία δεν την ειχαν αλλοι λαοί της κατακτημένης Ευρώπης. Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της κατοχής. Τόσο ο πόλεμος, πολύ περισσότερο η κατοχή οπως γράφο και σε αλλο σημείο, δεν βρήκε ούτε το λαό στο συνολό του, ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι νέες να διαμορφωθούν συνθήκες. Το γεγονός αυτό ειχε αρκετές τραγικές για τη χώρα συνέπειες.

α)Το φασιστικό καθεστώς με την προοπτική, η μάλλον με τη βεβαιότητα της επικράτησης του φασισμού, ανά τον κόσμο με μέτρα οπως, τη διάλυση των πολιτικών κομμάτων και ολων των πολιτιστικών οργανώσεων, το κάψιμο των

βιβλίων, τη φίμωση του τύπου, τις εξορίες και τις φυλακίσεις, τις φυλιτικές διακρίσεις, την απογόρευση στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα και με συνθήματα: το παιδί του αγρότη θα γίνει αγρότης και του εργάτη εργάτης, διαμόρφωσε εκείνη την απαραίτητη υποδομή και δομές, ώστε να ειναι έτοιμο για τη νέα μεταπολεμική φασιστική τάξη πραγμάτων.
β) Στο ονομά του κομμουνιστικού κινδύνου, τραυμάτησε θανάσιμα την κοινωνική συνοχή, αποσάθρωσε κοινωνικό ιστό και έκανε δύσκολη μέχρι και αδύνατη την εθνική ομψυχία στο θέμα κατοχή-δράση- προοπτική και μέλλον. Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και «ηγεσία», οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπίζονταν η κατάκτηση χώρας. Υστερα από αυτό ηταν επόμενο τη θέση που θα έπαιρνε ο κάθε Ελληνας και τη στάση που θα κρατούσε απέναντι στην κατοχή, θα ηταν ανάλογη με τα πιστεύω του για τα εθνικό-κοινωνικά προβλήματα και.
Γ) Ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος, ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και θανάτου που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα ,μόλις 25 χρόνια μετά απ τον πρώτο. Θα ηταν περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε, χωρίς να γίνουν βαθύτερες αλλάγες στη συνείδηση των λαών. Αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών, δεν ειχε τάξη σαν σκοπό να κόψει μια για πάντα τον ομφάλιο λώρο του φασισμού. Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου πολέμου εκτος απ τη συντριβή του φασισμού, ονειρεύονταν μια Ανθρωπότητα και μια πατρίδα ελεύθερη και δικαιη, μέσα σε ενα κόσμο ελευθερίας και κοινωνικής δικαιοσύνης. Η θυσία αυτών των ανθρώπων δεν θα ειχε κανένα νόημα.
Δ) Σήμερα ειναι αναμφισβήτητο οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ένα εστω ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικό-κοινωνικής προόδου, όπως οι άλλες Ευρωϊκές χώρες με έστω μερική ομοψυχίας ηγεσίας και λαού, ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος δεν θα ειχε τις τόσο καταστρεπτικες συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Οπως αυτές έτσι και εμείς, οχι μόνο δεν θα οδηγούσταν στο αδερφοκόνο εμφύλιο.
Για να γίνει αντιληπτό το είδος και το μέγεθος των στηριγμάτων που βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας οι Γερμανοί, καθώς και το μέγεθος της αυτοϋπονόμευσης και της διάβρωσης, που ειχαν υποστεί όλοι οι θεσμοί και οι δομές εξουσίας, αρκεί να αναφερθεί οτι οι Γερμανοί, περέλαβαν αυτούσιο και αυθανδρό τον κρατικό μηχανισμό. Τον έθεσαν σε κίνηση την επόμενη μέρα, χωρίς να τοποθετήσουν ούτε και στις θέσεις κλειδιά τους δικούς τους ανθρώπους. Στηρίγματα που ηταν βέβαιοι, πως οχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο τους, αλλά και θα πλειοδοτούσαν κιόλα, επεδίωξαν απ την πρώτη ακόμα μέρα, με την εξαθλίωση να σπάσουν το ηθικό του λαού. Να του καταρακώσουν την αξιοπρέπεια και να του τσακίσουν την αυτοπεποίθηση και την πίστη, οτι δεν νικήθηκε στα μαρμαραίνια αλώνια ,αλλα προδόθηκε με τον πιό αισχρό και επέσκυντο τρόπο απ τους ανθρώπου,που αυτοανακήρυτταν τον εαυτό τους «ηγεσία του».

Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψή τους, οτι ενας εξαλθιωμένος λαός δεν μπορεί να αντιδράσει, να μπεί εμπόδιο στα σχέδια τους. Για αυτό και απ την πρώτη μέρα άρχισαν τις δημεύσεις , τις επιτάξεις και σε συνέχεια τις αρπαγές. Στην προσπάθειά τους αυτή ήξεραν οτι έχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών. Αυτών που ηταν η νέα μορφή του προδότη-εφιάλτη. Αν κατόρθωναν να

υποτάξουν τον ελληνικό λαό, να του τσακίσουν τον αέρα του νικητή και τη διάθεση για αγώνα, θα τον οδηγούσαν στα παιδία των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη». Αν τον επιρρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα τον έσερναν ενεργό και μή πλυθισμό εργάτη στα γερμανικά κάτεργα.
Δυστυχώς μερικές ή μάλλον τις περισσότερες φορές οι άνθρωπου παραληρούν. Παραληρούν κυρίως οταν η δύναμη δεν προέρχεται απ τη σκέψη, την κρίση και το επιχείρημα, αλλά απ τα προσωπικά συμφέροντα, οπως συνέβει αμέσως μετά την κατοχή στην Ελλάδα. Απ τα συμφέροντα που πολλές φορές, οχι μόνο βλάπτουν τα εθνικά-συλλογικά συμφέρονταν και κυρίως οταν διακυβέβεται η τύχη της χώρας, αποτελούν το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων. Και γίνεται ακόμα πιό ειδεχθεί οταν η δύναμη ειναι δοτή. Η ζωή εχει αποδείξη πως καμιά, μα καμιά απολύτος δοτή δύναμη-ένοπλη η οικονομική-,δεν ειναι προς όφελος του αποδέκτη. Πάντα ο δότης ειναι αυτός που την οφελείται. Βέβαια, κάποια φορά μπορεί και ο αποδέκτης να οφεληθεί οπως συνέβει στην μεταπελευθερωτική Ελλάδα. Η σχέση όμως θα ειναι ένα προς εκατό. Και αν συμβεί η δοτή δύναμη να χρησιμοποιηθεί για να προστεθούν καινούγοι Τάφη και συμφορές γιατί αυτό συμφέρει τον δότη, τότε ο αποδέκτης από αδύνατος γίνεται αδυνατότερος, αφού και την λίγη πολιτική και κοινωνική δύναμη, που ειχε την χρησιμοποίησε για λογαριασμό του δότη και ο δότης από κυρίαρχος του παιχνιδιού γινεται επικυρίαρχος της χώρας και της ζωής του λαού της. Πράξεις σαν αυτές καταλήγουν να ειναι εθνική προδοσιά.
Ο αντιδραστικός κόσμος της χώρας ειχε χάσει κάθε ελπίδα να πάρει μεταπελευθερωτικά την εξουσία με πολιτικά μέσα. Και επειδή δεν ειχε δικά του μέσα να επικρατήσει με τη βία, είδε την Αγγλική κατοχή της χώρας σαν σανίδα σωτηρίας, όπως ειχε δεί και τους Γερμανούς στην κατοχή και τους Αμερικάνους οταν έγινε η αλλαγή κατοχικής φρουράς τον Μάρτιο του 1947.
Το Συνταγμα του 1911, στο άρθρο 99 που ίσχυε μέχρι την ημέρα που αποχώρησε το ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, απαγόρευε οχι μόνο την παραμόνη, αλλά και το πέρασμα ακόμα απ το εθνικό έδαφος ξένων στρατευμάτων, χωρίς ειδικό Νόμο που να χωρηγήσει ρητά σχετική άδεια για σοβαρή εθνική ανάγκη. Τετοιος νόμος όμως ποτέ δεν εκδόθηκε ούτε για το πέρασμα πολύ περισσότερο για την παραμόνη. Ο σκοπός του άρθρου 99, ήταν σαφής : Ειναι η διασφάλιση της εθνικής κυριαρχίας και ανεξαρτησίας, για την οποία «αποτελεί μεγάλο κίνδυνο η παραμονή στο εθνικό έδαφος ξένων δυνάμεων». Συνεπώς με βάση το τότε ισχύον Συνταγμα ο ερχομός και κυρίως η παραμονή των αγγλικών στρατευμάτων ηταν οχι μόνο πρανομή, αλλα από ουσιαστική άποψη ειχε συντελεστεί η ΚΑΤΑΛΥΣΗ της εθνικής ανεξαρτησίας.
Οσον αναφορά τις επιπτώσεις απ την ένοπλη επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944, ειναι δεδομένο οτι οι αντιδραστικές δυνάμεις, που άφησαν έρμαιο το λαό στους τρείς κατακτητές (Γερμανούς, Βουλγάρους και Ιταλούς) μετά την κατάληψη της χώρας και σε συνέχεια παρέδωσαν λαό και χώρα στους νέους κατακτητές Αγγλους πρώτα και Αμερικανούς μετά, στό όνομα να ειναι έστω και τύπης διεκπεριωτές της απόλυτης εξουσίας, που ασκούσαν οι ξένοι επικυρίαρχοι στον κρατικό μηχανισμό και ιδίως στο στρατό και τα Σώματα Ασφαλεία που βρίσκονταν κάτω απ τον πλήρη έλεγχο με αποκορύφωμα το περήφιμο «Ιδού ο στρατός σας». Εναν έλεγχο που επεκτίνονταν μέχρι τις παρακρατικές οργανώσεις και σε αυτούς τους συμμορίτες ακόμα.
Αναμφισβήτη ειναι η ιστορική αλήθεια, οτι η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων ιμπεριαλιστών το Δεκέμβρη του 1944, ανέκοψε βίαια την δημοκρατική ομαλή

εξέλιξη της χώρας. Παλινόρθωσε τη ξενοκίνητη Μοναρχία και την προδοτική πλουτοκρατική ολιγαρχία και επέβαλε το καθεστώς της εθνικής υποτέλειας και του εθνικού διχασμού. Η ένοπλη αγγλική επέμβαση και σε συνέχεια, με το πρόσχημα της «βοήθειςα», η αμερικανική επέμβαση στάθηκε η πηγή της μεταπολεμικής κακοδαιμονία της πατρίδας μας. Χωρίς την επέμβαση και τη βοήθεια των Αγγλων, ούτε θα επιβάλονταν μα ούτε και θα διατηρούνταν το αντιδημοκρατικό καθεστώς απ το οποίο προέρχονται ολα τα οικεία κακά για τις σύγχρονες καταστάσεις και κακοδαιμονίες.

Σενεπώς η θεωρία οτι η επικρατούσα λευκή τρομοκρατία, αυτή η φρίκη που ζούσε ο λαός ανά τη χώρα, δεν ευσταθή οτι ηταν η συνέπεια της αντεκδίκησης αυτών που ειχαν υποστεί θανάτους, τραυματισμούς ή και καταστροφές κατά την διάρκεια των Δεκεμβριανών. Αφου λοιπόν, η θεωρία αυτή δεν ηταν βάσιμη οι εγκέφαλοι, προκειμένου να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα διαμόρφωσαν μια άλλη θεωρία. Μια θεωρία, που έλεγε οτι οι «μεταδεκεμβριανοί διωγμοί» ανά τη χώρα οφείλονταν ίσως σε αντεκδικήσεις σαν συνέπεια των αναπόφεκτων τιμωριών, που βρέθηκε στην ανάγκη να επιβάλει εκεί το ΕΑΜικό κίνημα κατά τη διάρκεια της κατοχής κατά των προδοτών και πάσης φύσεως συνεργατών των κατακτητών.

Και αν ακόμα δεχθούμε σαν λογική εξήγηση την θεωρία αυτή, τότε θα έπρεπε με την ίδια λογική να ειχαν σημειωθεί τέτοιες αντεκδικήσεις, οχι μόνο εκ μέρους αυτών που ειχαν υποστεί όποιας μορφής τιμωρίες ή της οικογένειάς τους, αλλά και εις βάρος αυτών που ενώ ηταν αυτοί οι συνεργάτες που προτοστάτησαν να συλληφθούν, να σταλούν όμηροι, να καούν χωριά μαζί με τους κατοίκους, να κρεμαστούν και να τουφεκισθούν κατα τη διάρκεια της καταχής χιλιάδες πατριωτών απ τους ίδιους και τους κατακτητές. Ατοί οι ίδιοι συνεργάτες, αυτοαποκαλούμενοι τωρα πλέον «εθνικόφρονες» συνεχίζαν ανενόχλητοι το εθνοκτόνο έργο τους. Αλλα ούτε και αυτής της μορφής αντεκδικήσεις υπήρξαν απ την πλευρά των δημοκρατικών πολιτών παρ όλο που ειχαν υυποστεί τα πάνδεινα.

Θα ηταν άλλωστε λογικά αδύνατο-αφύσικο να διεξαχθεί και πολύ περισσότερο να συντηρηθεί και να δράση ενας τέτοιος σε έκταση και αποτέλεσμα αγώνας, αν δεν ειχε τη συναίνεση και δεν στηρίζονταν στον ίδιο το λαό και την υπέροχη πολύπλευρη προσφορά και απροσμέτρητη αυτοθυσία του.Το λαό που κατά τους Μέτρ της «εθνικοφροσύνης» και τους «υπερ-πατριώτες» δολοφωνούσαν το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ, οχι μόνο ομαδικά αλλα και κατά τον πιό ειδεχθή τρόπο στην ύπαιθρο το λαό!

Ενα απ τα πιό βαρύγδουπα και χιλιοειπομένα επιχειρήματα που προέβαλαν οι πολέμιοι παλιά και οι αρνητές σήμερα ακόμα της Αντίστασης, ειναι οτι το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, δεν έκανε πόλεμο με τους κατακτητές, αλλα μόνο κατά των «εθνικοφρόνων Ελλήνων! Οι οποίοι έκαναν πραγματική αντίσταση κατά του πραγματικού εχθρού» !

Την απάντηση στο «επιχείρημα»αυτό δεν χρειάστηκε να τη δώσουν οι επιζήσαντες, απ τη λαίλαπα του πολέμου και κυρίως του μεταπολέμου μαχητές. Ούτε καν οι μυριάδες των νεκρών, που τα κόκκαλά τους ειναι ακόμα σπαρμένα σε όλη την Ελλαδική γή.

Την απάντηση τη δίνει ο ίδιος ο εχθρός-κατακτητής, που στα επίσημα αρχεία παραδέχονται, πως εννέα και πλέον επίλεκτες μεραρχίες του χίτλερ, ηταν μόνιμα καθηλωμένες στην κατεχόμενη Ελλάδα αντιμετωπίζοντας την πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Αν δεν υπήρχε πολεμική δραστηριότητα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για πιό λόγο να ειναι καθηλωμένες αυτές οι

μεραρχίες στη Ελλάδα. Η μήπως τις κρατούσαν καθηλωμένες τα «Τάγματα Ασφαλείας» και ολοι οι αλλοι Ισμοί, που οπλίζονταν και πληρώνονταν απ τους κατακτητές και στα πολεμηκά τους ανακοινωθέντα με το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έλεγαν: « ΕΑΜοκομμουνιστές νεκροί 5, συλληφθέντες 7 και υμέτεροι είς Γερμανός» Και οταν οι Γερμανοί τουφάκιζαν την 1η Μαϊου 1944 στην Καισαριανή τους 200 Ακροναυπλιώτες, που τους πήρανε απ την ανθραποθήκη του Χαϊδαριού. Οι ταγματασφαλίτες του Μυστρά για να μήν υστερήσουν σε «προσφορά» και αγριότητα πιάσανε 100 ΕΑΜίτες και τους τουφέκισαν ετσι ώστε να φανούν ευάρεστοι στους πάτρωνές τους.

Οταν η Επανάσταση του 21, ψυχοραγούσε ο οπλαρχηγός Νενέκος απ την Ηλεία, μαζί με 2,500 οπαδούς του, πέρασε με το μέρος του Ιμπραϊμ. Ο Ιμπραϊμ του έδωσε τιμές και οφίτσια. Τον έκανε βοεβόδα της Πελοποννήσου. Για να ειναι αρεστός στον Ιμπραϊμ,πίεζε τα χωριά να προσκυνήσουν και οσα δεν συμορφώνονταν, οχι μόνο τα έκαιγε αλλα σκότωνε και τους κατοίκους των χωριών. Αυτόν ο Κολοκοτρώνης, έβαλε και τον σκότωσαν και με το σύνθημα «φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους» έκαιγε όσα χωριά προσκύνησαν. Οπως η Επανάσταση του 21 διέτρεξε μεγάλο κίνδυνο απ την προδοσία του Νενέκου ετσι και ο ΕΑΜικός αγώνας, απ αυτούς τους λακέδες των ταγμάτα ασφαλείας. Εκαναν και αυτοί την ιδια δουλειά που εκαναν οι ανθρωποι του Νενέκου. Καίγανε τα χωριά και σκοτώνανε τους ΕΑΜϊτες.

Για αυτό το σύνθημα και πολλές άλλες πράξεις, που δεν ηταν ευχάριστες στο κατεστημένο τον Κολοκοτρώνη, το ίδιο και τον στρατηγό Πλαπούτα, τούς πέρασαν απ δίκη και στις 26/5/1834 και τον Κολοκοτρώνη, με ψήφους τρεία κατά δύο τον καταδίκασαν σε θάνατο. Μια θανατική απόφαση που πάρθηκε οχι μόνο με την ανάμειξει, αλλα και την παρουσία του Υπουργού Δικαιοσύνης και την βίαιη απ τους λογχοφόρους χωροφύλακες, προσαγωγή τους στην αίθουσα Δικαστηρίου, του Δικαστή Τρετσέτη και Πολιζωϊζη. Τους δύο που αρνήθηκαν να υποργάψουν την εις θάνατο καταδίκη.

Λέει χαρακτηριστικά ο Συγγραφέας «ο δ Υπουργός εισελθών με τους συν αυτώ, αθεμίτως εις τον ιερόν τούτον της θέμιδος, ζητεί ν αναγκάση τους αρνηθέντες δύο Δικαστάς την υπογραφήν των, να υπογρφώσι την απόφαση των τρειών, αλλα ούτοι έμμενουν εις την πράξην των της αναβολής σταθεροί, και δεν ηθέλησαν δια κανένα λόγον να υπογράψωσι της πλειοψηφίας την καταδικαστικήν, οι λόγοι δε, της διαγωγής των αυτής ειναι εκτεθειμένοι, εις το τμήμα της απολογίας των την οποίαν κατεχωρήσαμεν εις τα προλεγόμενα της συγγραφής». Και συνεχίζει...

«Αι Δικασταί ειναι εις τας έδρας των, ο Επίτροπος εις το βήμα του δημοσίου κατηγόρου, ο Υπουργός της Δικαιοσύνης, παρά τα νενομισμένα παρίσταται προς ενίσχυσιν φαίνεται των αποδειλιασάντων της πλειοψηφίας των τριών, εντός πλήθους των λογχοφορούντων χωροφυλάκων επρομήνυε κακούς μελετημένους σκοπούς. Τέσσερες τούτων ίστανται όπιθσεν των καθισμάτων των δύο μη υπογραφόντων την απόφασιν Δικαστών, έχοντες τας λόγχας υπέρ την κεφαλήν και κεκλιμένας προς τους κροτάφους αυτών. Ο Πρόεδρος, όλος κατηφής κρατεί εις τας χείρας του τους οφθαλμούς του κλειστούς εν τούτω αναγιγνώσκει την απόφασιν, του Δικαστηρίου ο Γραμματεύς, αλλά μ όλις ακούεται η λέξις θάνατος, το πλήθος με αγανάκτηση διαμαρτύρεται για αυτήν την φρικτήν αδικαία κλπ...»

Υστερα απ την απόφαση, που οι δύο εκλεκτοί δικαστές και αληθινοί πατριώτες αρνήθηκαν να υπογράψουν-σεβόμενοι τις θυσίες και τους αγώνες των πρωτοπόρων αγωνιστών της εθνικής μας λευτεριάς στρατηγών Κολοκοτρώνη

και Πλαπούτα-η ξενοφέρτη ανιβασιλεία τους στέλνει να δικαστούν για απείθια στις δικές της εντολές και τα συμφέροντα των ξένων. Οι δύο δικαστές εκφραστές του πνεύματος της δικαστικής δικαιοσύνης, υψώνουν το ανάστημά τους, δεν υποχωρούν ούτε μπροστά στι λόγχες των όπλων- για να παραδειγματίσουν με την πράξη-άρνησή τους αυτή τους δικαστές των επερχόμενων γενεών για το ποιός ειναι ο προορισμός τους στην πολιτεία που υπηρετούν-στέλονται να δικαστούν.
Οταν ο δικαστής Τερτσέτης στην αίθουσα του Δικαστηρίου δεχόταν τις κοντακές και τις λόγχες των στρατιωτών μπροστά στο ακροατήριο φώναζε : «Το σώμα μου μπορείτε να το κάμετε όπως θέλετε, μα το στόμα μου, τη συνείδησή μου ποτέ δεν θα μπορέσετε να την παραβιάσετε...».
Και για να αποδείξει, οχι την αθωότητα του, αλλα τον άδικο και εγκληματικό τρόπο με τον οποίο λειτουργούσαν την Δικαιοσύνη οι κρατούντες. Την σκοπιμότητα της δίκης, την προαποφασισμένη καταδίκη, τον τρόπο που τον μεταχειρίστηκαν όντας βασικό παράγοντα της δίκης στη διάρκεια των ανακρίσεων και κυρίως την ανάμειξη των ξένων και ειδικά της Αγγλίας. Κατά την απολογία του προκειμένου να αποδείξη οτι άδικα τον σέρνουν στα δικαστήρια έφερε το παράδειμα του Χρηστού που τον δίκασαν, γιατί έφαγε το «μαρούλι χωρίς ξύρι». Οι Δικαστές χαμογέλασαν. «Χαμογελάτε, ώ Δικασταί, αλλα εγώ δεν εγελούσα, ώ συνάδελφοι μου, δεν εγελούσα, μα τον ενδοξότερον των Αγίων, τον Πελοποννήσιον Γρηγόριον, που, πολύτιμη απαρχή εσφάγη εις τον βωμόν της ελληνικής ελευθερίας!
Δεν εγελούσα, οταν αυτός ο Επίτροπος, ο αστυνόμος και ο Υπουργός μ έσερναν από την Πρόνοιαν εις τον Αιγιαλόν, εις το σπίτι του Υπουργού δια να μαρτυρήσω «ποιός μου έκανε την απόφασιν». Σας ομολογώ, άντρες Δικασταί, οτι σφαλισμένος, εις εναν έρημον Ονδά του Υπουργού, με έτρωγεν η έγνοια του Δουκός Βρολίου. Επειδή, μόλις εξέφρασα οτι την λεγόμενην απόφασιν την ειχα κάμει συμβουλευόμενος μιαν σημείωσιν του Δουκός, είδα ευθύς να αναχωρήσει τούτος ο Επίτροπος και μισοϋποπτευόμενος μήν πήγε να κάμει ένταλμα συλλήψεως κατά του Δουκός και μας συγχίσει με την Γαλλία (δικασταί και ακροαταί γελούν). Απίθανον σας φαίνεται εις τέτοιον Επίτροπον ; Και δεν είπες εχθές εις ενα μέρος ώ Επίτροπε, οτι αν μας αθωώσετε, Δικασταί, θα κακοφανεί...Τίνος ; Και το προφητικόν δώρον του «Σωτήρος» να είχατε δεν θα μαντεύατε. Θα κακοφανεί...της Αγγλίας!...Αλλα ας ειναι η σιγή του γέλωτος σεβόμενοι τα πνεύματα του κυρίου Προέδρου και ας ιδούμεν ποιά ηταν τα πρόσωπα της δίκης (της φυλλάδας που περιείχε την σαβούραν των παλιογράφων με την οποίαν τον δίκασαν).
Ο Δικαστής ηταν ο Λύκος, ο κατήγορος η Αλεπού και ο εγκαλούμενος ητο το ευεργετικόν ζώον, που απ το όρος των Ελαιών επήγε τον Ιησούν εις την πόλη Ιερουσαλήμ και τα παιδιά, συνοδεύοντες τον Θεόν, έψαλαν «ωσανά κρατώντας λευκά Βάγια εις τα χέρια.». Αλλα τί σχέσιν εχει αυτή η δίκη με τον Επίτροπον ; Φαντάζομαι μήπως ο Επίτροπος επήρε τώρα δια τύπον εντελή κατηγορίας τον τύπον της παλιάς φυλλάδας...
Αν η άρνηση του Τερτσέτη, να υπογράψει την καταδίκη του Κολοκοτρώνη και του Πλαπούτα, την τροπή που πήραν τα πράγματα, ώστε από μέλη του Δικαστηρίου, να μετατραπουν σε κατηγορούμενους. Αν οι φοβέρες, οι λόγχες και οι κάνες των όπλων στον κρόταφό του οταν αρνήθηκε να υπογράψει δήλωση (μετανοίας). Αν ο τρόπος της ανάκρισης για τον σχηματισμό κατηγορητηρίου στον (Οντά) και ο εμπαιγμός του στην αίθουσα του Δικαστηρίου απ τα πιό επίσημα χείλη : Τον Πρόεδρο, τον Επίτροπο και τον

ίδιο τον Υπουργό της δικαιοσύνης. Αν η αποκάλυψη αυτόν που ήθελαν την καταδίκη του, (ξένοι-Αγγλοι). Αν αυτά που συνέβησαν σε εναν ανώτατο Δικαστικό λειτουργό σαν τον Τερτσέτη, δεν προκαλούν σε εμάς που εχουμε υποστεί τα πάνδεινα διάφορους συνειρμούς και παραλληρισμό με τους όποιους αγωνιστές του 21, που και αυτοί πρώτοι ειχαν την ιδια με εμας τύχη, τότε που ειναι η διαφορά που πολλοί θα προβάλουν σε αυτόν τον παραλληρισμό ;
Μακάρι να είχαμε και εμείς Δικαστές σαν τον Τερτσέτη και Πολυζωϊδη και αρκετούς Δελαπόρτιδες, που θα τόλμησαν τουλάχιστόν, οπως ο κ Δελαπόρτας, εστω να εξιστορήσουν τον λόγο για τον οποίο γίνονταν οι συλλήψεις, τον τρόπο που γίνονταν οι ανακρίσεις, τον τρόπο που λειτουργούσαν τα έκτακτα στρατοδικεία την συμπεριφορά της έδρας και κυρίως τις βαριές καταδικαστικές χωρίς δίκη ποινές. Να εξιστορίσουν με πόση άνεση και ευκολία, η έδρα χωρίς την παρουσία μαρτύρων κατηγορίας και υπεράσπισης, με μόνη την έκθεση του επαγγελματία χαφιέ ή του εξαγορασμένου, με ποικίλους τρόπους καταδότη ή του χωροφύλακα, έστελνε γυναίκες και αμούστακα παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα ή ισόβια στα μεσαιωνικά κάτεργα ή αν αθωώνονταν στα ξερονήσια και την Μακρόννησο.
Αυτούς τους παρατρεχάμενους του κατακτητή Ισμούς, ο αρχηγός των Συμμαχικών Στρατευμέτων στρατηγός Αϊζενχάουερ τους αποκήρυξε, τους καταδίκασε σαν προδότες και τους έδωσε προθεσμία ενός μηνός για να διαλυθούν. Μετά την πάροδο της προθεσμίας αυτής έδινε εντολή στους αντάρτες να τους σκοτώνουν. Τα Τάγματα όμως ασφαλείας, δεν διαλύονταν γιατί κρυφά οι πολιτικοί της δεξιάς και ο στρατηγός Γονατάς τους έλεγαν οτι αντί πάσης θυσίας θα τους προστατεύσουν. Οσο για τους Αγγλους : Φανερά τους κατδίκαζαν και κρυφά τους προστάτευαν.
Και έφτασε επιτέλους η απελευθέρωση. Ο ΕΛΑΣ εκτός από ενα μκρό τμήμα της Ηπείρου, που έλεγχε ο ΕΔΕΣ και ενα κομμάτι της πλατείας Συντλαγματος, που ηταν εγκαταστημένη η κυβέρνηση του Καϊρου έλεγχε ολόκληρη την Ελλάδα. Στην Αθήνα και τον Πειραιά κυριαρχούσε. Ηταν ο αναμφισβήτητος νικητής της σύραξης κατά των Γερμανών και των οπισθοφυλάκων του, που ηταν οι κάθε λογείς Ισμοι και τα Τάγματα Ασφαλείας. Στο Παρίσι οταν μπήκαν οι σύμμαχοι συνάλλαβαν και εκτέλεσαν 10,000 συνεργάτες των Γερμανών και στη χώρα μας δεν άνοιξε ούτε μύτη παρ όλα τα δεινά που ειχε υποστεί ο λαός των πόλεων και της υπαίθρου. Μύθος συνεπώς οτι ο ΕΛΑΣ πολεμούσε να καταλάβει την εξουσία την οποία κατείχε και παρέδοσε στη νόμιμη κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, που ηρθε απ το ΚάΪρο. ΕΑΜ ήθελε την εξουσία, αλλα την ήθελε με την ψήφο του λαού.

Αλλά το πιό ατράνταχτο επιχείρημα που χρησιμοποίηθηκε ευρύτατα για να συκοφαντηθεί η Εθνική Αντίσταση ήταν-ειναι για μερικούς ακόμα η «σφαγιατική αγριότητα» του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, εναντίον των «υγιώς σκεπτομένων» Ελλήνων...! Η τριαντάχρονη προσπάθεια «πλήσης εγκεφάλου» ειχε σαν σκοπό να σχηματίσει ο καθένας που τα άκουγε αυτά την εικόνα οτι: οι εκατοντάδες χιλιάδες μαχητές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, ηταν ενα είδος ανθρώπων που διψούσαν για αίμα, που ειχαν καταληφθεί απ το Αμόκ της μανιακή εξόντωσης των «καλών και συνετών Ελλήνων» από τους οποίους αλλοι βοηθούσαν τους κατακτητές να επιβάλου την νέα τάξη πραγμάτων του Χίτλερ, άλλοι ειχαν μέν πολύπλευρες κεδροφόρες δοσοληψίες με τους Γερμανούς, αλλά-σαν καλοί πατριώτες-άκουγαν κρυφά τις εκπομπές του Λονδίνου! «Και μέσο του Λονδίνου άκουγαν τις σφαίρες να σφυρίζουν δίπλα στα αυτιά τους. Και

υπόφερναν, έμειναν άϋπνοι, παγωμένοι και νυστικοί περιμένοντας με το όπλο στά χέρια να τελειώσει η μάχη, που ο καθένας έδινε με τους κατακτητές» για να γύρει μετά τις ειδήσεις του Λονδύνου να κοιμηθεί ζεστά-ζεστά στο κρεββατάκι του σπιτιού του, από όπου έδινε τη μάχη υπέρ πίστεως και πατρίδος.
Θα ηταν υπερβολική αφέλεια να υποστηρίξει κανείς οτι στα τόσα χρόνια ενός τόσου αδυσώπητου πολέμου, κάτω από άνισους όρους και αντίξοες συνθήκες, με τους πολυάρυθμους Ισμούς και τη στρατιά των χαφιέδων έλλειψαν και απ την λπευρά της Αντίστασης οι εξστρεμισμοί και οι αγριότητες. Ομως το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για τα εγκλήματα που τυχόν μας βάρυναν κατά την κατοχή εξέφρασε οχι μόνο την ειλικρηνή λύπη και τα αποδοκίμασε, γενικά και στη βουλή ειδικά αν και πολλά από αυτά ηταν απρόβλεπτα και αναπόφευκτα και ολοι λυπηθήκαμε και οταν έγιναν αλλα και αργότερα. Η Αριστερά τα πλήρωσε με αίμα είτε μεγάλα είτε μίκρα παραπτώματα η εγκλήματα και οχι μόνο αυτοί που ηταν «ένοχοι», αλλά και αθώοι και τα παιδιά τους και τα εγγόνια τους και αυτά επι παλλά χρόνια.????????? Εδω να μπεί το κομμάτι που αναφέρεται στα χρόνια της εξορίας και της φυλακής των ΕΑΜιτών.????????????
Το ΕΑΜ και ο ΕΛΑΣ δεν ειχε να πολεμήσει μόνο με τους Ιταλούς, τους Γερμανούς και τους Βουλγάρους φασίστες εισβολείς. Ειχε να πολεμήσει και να εξουδετερώσει τα πολλά και ποικίλα εγχώρια οργανά τους. Οργανα, που συγροτήθηκαν γι αυτόν ακριβώς το σκοπό, να μην δημιουργηθεί Αντίσταση και αν δημιουργηθεί να την πολεμήσουν και να αποσυνθέσουν τον κοινωνικό της ιστό. Ακόμα οργάνωσαν ευρύτατο δίκτυο κατασκοπείας και καταδοτών από Ελληνες προδότες, που θύματά τους υπήρξαν χιλιάδες πατριώτες, καθώς και Αγγλων που δεν κατόρθωσαν να φύγουν απ την Ελλάδα. Ιδρυσαν τα διαβόητα Τάγματα Ασφαλείας με επικεφαλείς έλληνες αξιωματικούς, που λειτουργούσαν κάτω απ τις διαταγές της γερμανικής στρατιωτικής διοιήκησης. Οι περισσότεροι από αυτούς τους «έλληνες» αξιωματικούς, έδωσαν τον γνωστό όρκο πίστεως στον Χίτλερ: Παπαδόγνωνας κλπ κλπ. Και έστειλαν συγχαρητήριο τηλεγράφημα «επι τη διασώσει του» απο την απόπειρα που οι ίδιοι οι Γερμανοί ήθελαν να τον βγάλουν με μιά βόμβα απ τη μέση.
Τα Τάγματα Ασφαλείας και τα άλλα ποικίλα έγχώρια όργανα με το πρόσχημα του κομμουνισμού-που από διεθνή αλληλεγγύη τον εμφάνιζαν σαν εχθρό του έθνους και του πολιτισμού-έκαναν τη ζωή του λαού ανυπόφορη και δολοφώνησαν αμέτρητες εκατοντάδες λαού. Αυτόν τον ποικιλώνυμο Ισμό, οχι μόνο η κυβέρνηση του Καΐρου και ο αρχιστράτηγος Αϊζενχάουερ, ειχαν αποκηρύξει, αλλά και κατά τη συμφωνία της Γκαζέρτας στις 26-9-44 επιβεβαώθηκε η αποκηρύξη τους σαν «όργανα του εχθρού». Αντί ομως γι αυτό, η αγγλική επέμβαση, που οδήγησε στον εμφύλιο πόλεμο το 1946-49, επέμβαση που απέβλεπε και πέτυχε να δρούν ελεύθερα τα προδοτικά τάγματα ασφαλείας και να κηρυχθούν εγκληματίες και τρομοκράτες οι χιλιάδες αγωνιστές που έδωσαν το αίμα και τη ζωή τους πολεμώντας τους βαρβάρους κατακτητές.
Την άνοιξη του 1943,ο Ιωάννης Ράλλης, που ηταν κοινωνικά αντιδραστικός σχημάτισε κυβέρνηση, υπό τον όρο, να του επιτραπεί να σχηματίσει δική του δύναμη ασφαλείας. Τα επιχείρηματα που πρόβαλε ο Ράλλης στους Γερμανούς, ηταν οτι θα σταματούσε-τσάκιζε κάθε αντιαξονική κίνηση του λαού στις πόλεις και την ύπαιθρο και στους πολιτικούς αρχηγούς οτι θα ειχαν σαν σκοπό την αντικομμουνιστική και αντιεαμική δράση και κυρίως θα αποτελούσαν ενα πυρήνα του τακτικού στρατού μετά την απελευθέρωση. Οι

Γερμανοί και τα παλιά κόμματα βρέθηκαν σύμφωνοι με τις απόψεις τους και στις 7,4,1943, η κυβέρνηση αντρεικέλων των ναζί δημιούργησε τα πρώτα 4 τάγματα ασφαλείας Πολλοί τότε αναρωτήθηκαν, μα και σήμερα ακόμα αναρωτιούνται γιατί ο Ράλλης, δέχθηκε να παίξει εναν τέτοιο βρώμικό ρόλο τη στιγμή που την εποχή που σχημάτισε την κυβέρνηση, ηταν πιά φονερό οτι ειχε αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση στα πολεμικά μέτωπα και ο Χίτλερ θα έχανε τον πόλεμο.
Για πολλούς η ενέργεια αυτή ηταν πράγματι κάτι το παράδοξο και ο λόγος να δεχθεί ενας άνθρωπος σαν το Ράλλη, να κυβερνήσει σαν αντρείκελο των ναζί, έμεινε για πολλούς και σήμερα ακόμα ενα άλυτο αίνιγμα. Και αυτό γιατί στα πολεμικά μέτωπα κάθε μέρα που περνούσε η ήττα του άξονα επιβεβαιώνονταν και το Σεπτέμβρη του 1943 αποχωρεί και η φασιστική Ιταλία απ τον άξονα. Και ενώ συμβαίνουν αυτά, η κυβέρνηση Ράλλη, οχι μόνο δεν διαλύει τα τάγματα ασφαλείας, αλλα αυξάνει τον αριθμό τους από τέσσερα(4) σε δέκα(10) κ.ο. Ενώ αυτοί που επάνδρωσαν τα τάγματα ασφαλείας προέρχονταν απ τα απεχθέστερα στοιχεία της κοινωνίας, δεν ίσχυε το ίδιο για ενα μεγάλο αριθμό αξιωματικών, που ηγήθηκαν των ταγμάτων ασφαλείας, μερικοί απ τους οποίους ειχαν διωχθεί την δεκαετία του 1930 απ το στράτευμα γιατί συμμετείχαν στο κίνημα του 1935.
Η κυβέρνηση Ράλλη, με στόχο να στερήσει την Εθνική Αντίσταση από εμπειροπόλεμους Αξιωματικούς, Αξιωματικοί που θα έκαναν ακόμα πιό δύσκολη τη ζωή των κατακτητών και αντί για 10-15 μεραρχίες, θα τους καθύλωνε 20 και πλέον, προκειμένου να τους προσελκήσει να τεθούν επικεφαλείς των «Ταγμάτων Ασφαλείας» τους διαβεβαίωσε, πως οσοι θα ενταχθούν θα γίνουν δεκτοί με το βαθμό που φέρει ο καθένας και με τον αντίστοιχο μίσθο. Ο Ράλλης, αφού ανέλαβε τα πρωθυπουργικά του καθήκοντα :διορισμένος απ τους Γερμανούς έσπευσε να παρακαλέσει τον Γερμανό Ανώτατο Στρατιωτικό Διοικητή Νοτιοανατολικής Ευρώπης, να ΕΞΟΝΤΩΣΕΙ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΝΤΑΡΤΙΚΕΣ ΜΟΝΑΔΕΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΟΧΡΩΣΕΩΝ». Αυτήν ακριβώς την εξόντωση της Αντίστασης προσπαθούσαν να πετύχουν ο Ράλλης και οι Γερμανοί ιδρύοντας τα τάγματα Ασφαλείας. Οσό για τους άλλου Ισμούς τα γερμανικά αρχεία :«Μέλη σοβαρών εθνικιστικών κύκλων πλησίασαν πρόσφατα τις γερμανικές δυνάμεις και ζητούν ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ μαζί τους, με τη βεβαιότητα οτι με τις παρούσες συνθήκες μόνο η γερμανική κατοχική δύναμη εινει σε θέση ν αντιμετωπίσει τον κομμουνιστικό κίνδυνο».
Πρέπει επιτέλους κάποτε οχι μόνο να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους, αλλα και να δεχθούμε τα γεγονότα οπως αυτά έγιναν στην πραγματικότητα και σε ό,τι αφορά τα «Τάγματα Ασφαλείας» που έχαν άμεση σχέση με το Σώμα των Αξιωματικών. Αποστολή και καθήκον του σώματος των αξιωματικών, εκτός απ την εθνική άμυνα, τον πόλεμο στα καθήκοντά τους, συνεπάγεται και ο πρωτοποριακός ρόλος, που τους αναλογεί όταν συμβεί να κατακτηθεί η χώρα. Οι αξιωματικοί σε συνεργασία με πολιτική ηγεσία έχουν καθήκον να πρωτοστατήσουν για την οργανώση της Αντίστασης του έθνους, και σε συνέχεια για την απελευθέρωση της χώρας απ τον όποιο κατακτητή η και σφετεριστή της λαϊκής κυριαρχίας και των κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων του λαού. Και όταν η «ηγεσία» το εχει σκάσει η ευθύνη πέφτει στους δικούς ώμους. Για το σκοπό αυτό εχουν δώσει όρκο και σε καιρό ειρήνης η πολιτεία τους ανταμοίβει.
Τί συνέβει όμως στην πραγματικότητα. Μετά την κατάρευση του μετώπου η «πολιτικό-στρατιωτική ηγεσία» φεύγοντας απ την Ελλάδα , μαζί με τα

αποθέματα του χρυσού, πήραν μαζί τους και ενα μέρους του στρατού και εναν αριθμό Αξιωματικών, τους οποίους έθεσαν υπο τις διαταγές των Αγγλων. Οι Αγγλοι ήθελαν σε περίπτωση ήττας του άξονα να επανέλθει η πολιτική της Ελλάδας, στην πριν απ την 28η Οκτωμβρίου 1940. Για να το πετύχει αυτό έπρεπε ολο το Ελληνικό πολτικό-στρατιωτικό και κοινωνικό-οικονομικό δυναμικό, να ειναι υπο την απόλυτη δικοί τους επιρροή και έλεγχο. Και ο έλεγχος του Σώματος των Αξιωματικών και των Σωμάτων Ασφαλείας, ηταν ενα καθοριστικής σημασίας δεδομένο.

Μέχρις ότου δεν ειχε αρχίσει η οργάνωση της Αντίστασης, η αγγλική προπαγάνδα μέσω του Καΐρου, καλλιεργούσε την αδράνεια των αξιωματικών που έμειναν στην Ελλάδα.Το γεγονός αυτό το εκμεταλεύτηκαν οι Γερμανοί και για να έχουν ακόμα πιό ήσυχο το κεφάλι, τους τοποθέτησαν σε διάφορες θέσεις, όπως στο επισιτισμό κλπ. Μια υπηρεσία που συγκέντρωνε τη 10η σε σιτιρά και δημητριακά για λογαριασμό της πρόνοιας και των Γερμανών, απ τους μύλους, που με αυτά τροφοδοτούσαν τον Ρόμελ στην Αφρική. Με το ίδιο περίπου αιτιολογικό και οι Ενώσεις Γεωργικών Συν/σμών έπαιρνε τη 10η απ του παραγωγούς στις αλωνιστικές μηχανές. Και στην Ενωση η εποπτεία των αξιωματικών ηταν καθοριστική.

Οταν άρχισαν οι πρώτες ανταρτικές ομάδες, δεν θορυβήθηκαν μόνο οι Γερμανοί. Περισσότερο θορυβήθηκαν οι Αγγλοι, γι αυτό και έστειλαν αμέσος στην Ελλάδα, στις 20 Σεππτεμβρίου 1942. μια ομάδα 12 αντρών με επικεφλής τον Ταξίαρχο Εντυ Μάγιερς, στην οποία συμμετέχει και ο Κρίς Γουντχάουζ, που αργότερα τον διαδέχθηκε. Ο αντισυνταγματάρχης Χάμιλτον, μέλος της SOE λέει στον Μάγιέρς, που ανήκει στο τμήμα επιιχειρήσεων του Γενικού Στρατηγείου του Καϊρου οτι «Εχουμε ανάγκη απ ενα μόνιμο αξιωματικό, για να διευθύνει μια επιχείρηση πρωταρχικής σπουδαιότητος στην Ελλάδα που να κάνει εντύπωση στους αρχηγούς των ανταρτών. Μετά την επιχείρηση αυτή, θα γυρίσετε πίσω σε μερικές εβδομάδες και θα επιστρέψετε ένδοξος και περήφανος στη Αγγλία...» Η ομάδα αυτή έπεσε στις 29-9-42 με αλεξίπτωτα στη Γκιώνα κοντά στο χωριό Καρούτες. Ειναι ο ομάδα που με τη συμμετοχή του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ έκαναν συνεργαζόμενοι την ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου, Ο αρχηγός της ομάδας εκπλήσσεται που ο Ζέρβας του είπε πως ειναι δημοκρατικός και σκανταλίζεται οταν μαθαίνει οτι ο Μεταξάς ειχε απογορεύσει στους δημοκρατικούς ανώτερους αξιωματικούς να πάρουν μέρος στην άμυνα της πατρίδας τους.

Ο προσεταιρισμός των αξιωματικών όταν γίνεται πόλεμος βρίσκεται στο κέντρο της προσοχής. Ενώ οι Αγγλοι έκαναν αυτό το εγχείρημα να «εντυπωσιάσει τους αντάρτες», οι Γερμανοί προκειμένου να τους ελέγξουν τους εφοδίασαν με ταυτότητες.

Οι σκοτεινοί ανθρωποι, που δεν έλειψαν ποτέ από αυτόν τον τόπο, έριξαν τη ρετσινιά του προδότη και στον Κολοκοτρώνη και τον Καραϊσκάκη, μα αυτοί σήμερα διδάσκονται στα σχολεία μας για να φρονηματίσουν και να διαπαιδαγωγούνται πατριωρικά τις νέες γενιές. Δεν μπορεί επ άπειρο να φαίνεται κανείς καλύτερος από Ο,τι ειναι . Το δίκαιο όπως πάντα εστω και αργά, θα βρεί τη θέση, που του αρμόζει και του πρέπει. Γι αυτό ειμαι απόλυτα σίγουρος. Ανήσυχοι για το μέλλον ειναι μόνο έκεινοι που άρπαξαν μια δόξα, που οχι μόνο δεν τους ταιριάζει, αλλά και δεν τους ανήκει.

Στο μεταξύ το ΕΑΜ αναπτύσσεται με γεωμετρική πρόοδο. Το ίδιο και ο ΕΛΑΣ. Η επιρροή του ΕΑΜ ειναι τεράστια και οι ανάγκες του ΕΛΑΣ για αξιωματικούς ειναι εξίσου μεγάλη. Σε αυτήν ακριβώς την κρίσιμη και

καθοριστικής σημασίας για το λαϊκό κίνημα στιγμή οι «μεγάλλοι μας σύμμαχοι Αγγλοι», πήραν την «μεγάλη απόφαση»: προτίμησαν να πάνε οι αξιωματικοί στους Γερμανούς για να πολεμήσουν στο πλευρό τους την Εθνική Αντίσταση, παρά στην Εθνική Αντίσταση να πολεμήσουν τους Γερμανούς, που ηταν και ο κοινός στόχος του συμμαχικού αγώνα. Και όταν άρχισε η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα υλοποιούν τη σκέψη. Με βάση τους αξιωματικούς θα οργανώσουν τα προδοτικά «Τάγματα Ασφαλείας» με τρείς βασικούς στόχους. α) Να αποκόψουν-στερηθεί η Αντίσταση από εμπειροπόλεμους αξιωματικούς, που τόσο τους ειχε ανάγκη. β) Να πολεμήσουν από κοινού οι Ελληνες αξιωματικοί με τους Γερμανούς την Αντίσταση, αρχίζοντας έμμεσα μέσω των ταγμάτων ασφαλείας τον εμφύλιο πόλεμο και γ) οταν απελευθερωθεί η χώρα τα τάγματα ασφαλείας, θα αποτελέσουν τον κύριο άξονα για τον ανοικτό και επίσημο πλέον εμφύλιο και τους βασικούς πυρήνες για τον μεταπελευθερωτικό στρατό. ΤΡΙΠΛΟΣ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΤΑΓΝΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ!

Σύμφωνα με μιά αγγλική οδηγία στις 2-6-43 προς τα ΜΜΕ, ελεγαν οτι «ΝΑΙ ΜΕΝ όλοι όσοι κατατάσσονται στα τάγματα βοηθούν τους Γερμανούς, δεν θα έπρεπε όμως να καταγγέλονται ώς προδότες»! Το ιδιο εμπόδιζαν την κυβέρνηση του Καϊρου, να καταδικάσει τα τάγματα σαν προδοτικά, γεγονός που και οι ίδιοι οι Αμερικάνοι δεν μπορούσαν να εξηγήσουν την αγγλική πολιτική απέναντι σε μια ένοπλη οργάνωση των Κούϊλιγκς. Αναμφισβήτητα αυτή η σύγχυση και η αντικομμουνιστική ρητορική του Τσιώρτσιλ, με τις «κωδικές υποδείξεις» δυευκόλυναν κατά πολύ το Ράλλη, να στρατολογήσει επαγγελματίες Ελληνες αξιωματικούς, να ηγηθούν των χρυσοπληρωμένων απ τον Τσιώρτσιλ ταγμάτων και όλων των αλλων Ισμών, ενώ οι στρατολογημένοι ειχαν την παρηγοριά οτι δεν χαρακτηρίζονταν προδότες απ τους συμμάχους. Μα και οταν τα καταδίκαζαν ο Τσιώτσιλ έκανε οτι δεν άκουγε... Ηξερε οτι ο Ράλλης και ο Γονατάς, θα εφάρμοζαν κατα γράμμα το σχέδιο-εντολές της έναρξης του εμφυλίου πολέμου.

Ηταν τόσο εμφανής η προσπάθεια να διαμορφωθούν συνθήκες εμφυλίου πολέμου και αυτός ακόμα ο αμύντορας της βρετανικής πολιτικής στην κατοχική Ελλάδα Γουντχάους, δεν δίστασε να ομολογήσει οτι η πολιτική του Λονδίνου για την υποστήριξει του βασιλιά, δεν μπορούσε παρά να διαιωνίσει το διχασμό των Ελλήνων» και οτι ο «Ζέρβας εκβιάστηκε να βγεί στο βουνό το 1942» και ο υπαρχηγός του Ζέρβα Κομ Πυρομάγλου διαπιστώνει οτι «... Η μόνη φροντίδα (του τσιώρτσιλ) συνεκεντρώνετο στο πώς να επέμβει στρατιωτικώς μετά την εκκένωση (της Ελλάδας απ τους Γερμανούς) για να επιβάλει την επιστροφή του Βασιλέως Γωργίου και την Βρετανική μεταπολεμική πολιτική» («Δούρειος Ιππος» σελ 193) Οιδιος αναφέρει ακόμα πως, τον Φευρουάριο του 1943, έφτασε στα χέρια της ηγεσίας του ΕΔΕΣ μια εγκύκλιος του αγγλικού Γενικού Επιτελείου Στρατού, που απευθυνόταν «Προς τους ελληνες βασιλόφρονας αξιωματικούς, που περιείχε ΟΔΗΓΙΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΝ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ. Το Α! μέρος ανέλυε τον τρόπον με τον οποίον ο βασιλόφρον κόσμος θα αντιμετωπίση τον ανταρτικόν αγώνα και θα ΕΞΩΘΗΣΗ ΕΙΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΝ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΕΑΜ και ΕΔΕΣ. Το Β! μέρος ανέλυε κατά ποιόν τρόπον θα εκμεταλλευτούν την σύγκρουσιν των δύο οργανώσεων δια να επικρατήσουν τελικώς...» («Εθνική Αντίστασις», σελ 255 Οι υπογραμμίσεις, του συγγραφέα). Ακόμα ο ίδιος λέει οτι : «Το Στρατηγείο της Μέσης Ανατολής ειχε διατάξει το Γενικό Αρχηγείο του ΕΔΕΣ να ΑΝΑΣΤΕΙΛΕΙ (η εστω να περιστείλει) τις επιχειρήσεις στην περόδο

εκείνη (Ιούνιος-Οκτώμβριος 1944) και να μήν ενοχλήσει τους συμπυσσόμενους προς το Βορρά Γερμανούς-για να αντιμετωπίσουν αυτοί (οι Γερμανοί) τους Ρώσους που προελαύνανε απ την Ανατολή».
Ο Αρχιστράτηγος Ουϊλσον, αρχηγός των Συμμαχικών Δυνάμεων της Μεσογείου, θα επιβεβαιώσει και θα ολοκληρώσει την εικόνα: «Οσα ακολούθησαν, περιπλέξανε ακόμα περισσότερο τα πράγματα, οταν μάθαμε πως ο ΕΛΑΣ ειχε επιτεθεί εναντίον του ΕΔΕΣ και, ταυτόχρονα, πως τμήματα με επικεφαλής ΒΑΣΙΛΟΦΡΟΝΕΣ αξιωματικούς συνεργάζονταν με τους Γερμανούς, εναντίον ανταρτικών ομάδων, που τις διευθύνανε βρετανοί αξιωματικοί». Ετσι για μιά ακόμα φορά το «σύμβολο της εθνικής ενότητας»-θρόνος-δίχαζε και κατασπάραζε τους Ελληνες...
Τη δουλειά ο Τσιώρτσιλ, την ειχε αναθέσει σε αξιόπιστα χέρια. Σε χέρια που στόχο ειχαν ενα βασικό και κύριο εχθρό : Την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση. Μετά την ήττα των Γερμανών στο Στάλιγκράτ η αντίστροφος μέτρηση για τον άξονα άρχισε. Οι Γερμανοί θα έφευγαν : «η Ελλάδα ηταν δίκή μας και μας ανήκει». Ολα πρέπει να ειναι έτοιμα για τη μεγάλη μέρα, που θα κονιοτροποιήσουμε το καταραμένο ΕΑΜ και τους τρισκατάρατους κομμουνιστές. Γι αυτό και συνέχιζε να στέλνει τις λίρες.
Μετά την κατοχή 16,000 και πλέον ανδρες και 1.000 αξιωματικοί, που το μεγαλύτερο μέρος ειχε συλλάβει ο ΕΛΑΣ μπήκαν υπο Βρετανική ευθύνη, κλείστηκαν στο Γουδί και τις φυλακές Αβέρωφ, χωρίς να εχει αποσαφηνιστεί αν θεωρούνταν αιχμάλωτοι η κρατούμενοι. Κανένας δεν κρίθηκε ένοχος. Και ο Ράλλης που «δικάστηκε» σε θάνατο πέθανε στο σπίτι του. Ολοι αποφυλακίστηκαν, και οι Αγγλοι που κυβερνούσαν τη χώρα τους χρησιμοποίησαν στο σχηματισμό τακτικών «ελληνικών στρατιωτικών μονάδων».Απ το Δεκέμβρη όλοι οι αξιωματικοί των ταγμάτων εισέπραταν ανάλογο μισθό με αυτόν που έπαιρναν οι τακτικοί αξιωματικοί και απ τη 12η Δεκεμβρίου 1944, με «πίεση» των Αγγλων, και με την θέληση της «κυβέρνηση» της πλατείας Συντάγματος ενέταξε 12,000 αξιωματικούς και οπλίτες στις νεότευκτες μόνάδες της εθνικής φρουράς.
Τα τάγματα ασφαλείας μαζί με τους Γερμανούς, έσπαιρναν τον όλοθρο και την καταστροφή στο περασμά τους. Οι δημιουργοί των ταγμάτων ειναι οι φυσικοί και ηθικοί αυτουργοί και υπεύθυνοι για τις δολοφονίες των Ελλήνων πατριωτών, την καταστροφή και τις λεηλασίες του εθνικού μας πλούτου. Για το κάψιμο των χωριών και την ερήμωση του τόπου. Βέβαια, την κύρια ευθύνη για τη συνεργασία, τις καταστροφές και τα εγκλήματα που διέπραξαν οχι μόνο τα «Τάγματα Ασφαλείας» και ολοι οι αλλοι Ισμοί την έχουν οι Αγγλοι και η κυβέρνηση του Καϊρου, και ας καταφέρονταν εναντίον τους απ τους ραδιοφωνικούς σταθμούς οπως:«Ο Ράλλης μαστρωπός των ευγενεστέρων εθνικών παραδόσεων...θα πληρώσει με το αίμα του». «Τα μισθοφόρα αυτά όργανα της Γκεστάπο ειναι ανάξια αν φέρουν το όνομα των Ελλήνων...«Οσοι υπηρετούν στα τάγματα ασφαλείας θα θεωρηθούν σαν εχθρικά ενεργούντες κατα των Ηνωμέων Εθνών».
Ενώ «επίσημα» καταδικάζονταν ανάξια και προδοτική τα τάγματα ασφαλείας και ολοι οι αλλοι Ισμοί, στην πραγματικότητα ομως δεν ηταν μόνο προδοτικά και ανάξια να φέρουν το όνομα των Ελλήνων, αλλά ηταν και ξενοκίνητα. Ενας ταξικός μισθοφορικός στρατός. Και ενω έπρεπε να δικαστούν και οσοι και οσο ευθύνεται ο καθένας να καταδικαστούν σαν δοσίλογοι η ένοπλη αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944 και οι απείλες του Ράλλη, οτι θα κάνει αποκαλύψεις εναντίον υψήλα ισταμένων προσώπων, τα μετέτρεψε σε

«πατριώτες» και οχι μόνο σε «πατριώτες», αλλά και εντάχθηκαν στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμό σε θέσει κλειδιά. Και απ τις θέσεις αυτές και διώκτες των αγωνιστών. Τα περισσότερα εγκλήματα για να οδηγηθεί η χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, με αποκορύφωμα τη λευκή τρομοκρατία που δεν άφησε τίποτε όρθιο στην Ελλάδα ειναι έργο δικό τους.
Ενώ αυτοί από συνεργάτες και διώκτες του λαού και των αγωνιστών αποκαταστάθηκαν, ειναι απίστευτα σχεδόν, τα βασανιστήρια εκατοντάδων αξιωματικών, νέων και παλαιών, όλων των βαθμών, που τα στήθη του κοσμούσαν παράσημα και το σώμα τους τράματα, σέρνονταν σαν κατάδικοι του Ποινικού Δικαίου, από ενα Αστυνομικό τμήμα στο αλλο, από φυλακή σε φυλακή, με χειροπέδες και συνοδεία χωροφυλάκων ταλαιπορημένοι και ιβριζόμενοι απ τους μετακατοχικούς «αγανακτησμένους- κατ εντολή εθνικόφρονες».
Ξέρει ο λαός μας τις δεκάχρονες εξορίες και τις εικοσάχρονες φυλακές, που περάσανε τόσο οι αξιωματικοί οσο και οι άλλοι Ελληνες που πολεμούσανε τους κατακτητές μέσα απ τις γραμμές του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, όπως ξέρει και τα αξιώματα, τις τιμές και τις κάθε είδους παροχές που χωρηγήθηκαν στους προδότες και τους συνεργάτες των κατακτητών.
Βέβαια, ο ελληνικός λαός στο εσωτερικό της χώρας και στο εξωτερικό, φίλοι και εχθροί γνωρίζουν ποιοί ηταν πατριώτες και ποιοί προδότες στην κατοχή. Ξέρει οτι πατριώτης δεν γίνεται κανείς με τα λόγια, τις προβολές και τις προωθήσεις, αλλα με τα έργα που εχει προσφέρει προς την πατρίδα. Γνωρίζει ο λαός και πολύ καλα μάλιστα, οτι με τα αγάλματα, τις προτομές και όλα τα αλλα τεχνάσματα δεν δημιουργούνται οι πατριώτες και οι ήρωες. Ξέρει πώς και γιατί στήνονται αυτά και δεν ξεγελιέται ποιοί πολέμησαν τους κατακτητές και ποιοί συνεργάστηκαν μαζί τους. Ξέρει ποιοί πήραν τα όπλα, που τους έδωσε ο ίδιος ο κατακτητή και οτι με τα όπλα αυτά και μαζί του, στο πλευρό του, πολέμησαν με απάνθρωπη λύσσα και μανία τον αγωνιζόμενο για την λευτεριά του Ελληνικό λαό. Γνωρίζει τους προδότες μασκοφόρους στα διάφορα μπλόκα αν και φορούσαν κουκούλες για να κρύβουν, από φόβο και οχι από ντροπή το συχαμένο τους πρόσωπο. Το ίδιο γνωρίζει καλά ποιοί πήγαιναν ψευδομάρτυρες στα Στρατοδικεία και κατηγορούσανε, επι πληρωμή βέβαια, τους πατριώτες αγωνιστές «οι δήθεν χήρες ή χαροκαμένες Μάνες και τα ορφανά παιδιά».
Ο ελληνικός στρατός στο σύνολό του ειναι ο πιό δημοκρατικό-λαϊκός στρατός του κόσμου.Το ίδιο ισχύει και για το Σώμα των Αξιωματικών, αλλά και τα Σώματα Ασφαλείας που εχουν σχεδόν την ίδια λαϊκή προέλευση. Και ειναι λαϊκό-δημοκρατικός ο στρατός μας και ειδικά το Σώμα των Αξιωματικών, γιατί οι Ελληνες Αξιωματικοί και των Σωμάτων Ασφαλείας δεν αποτελείται από γόνους Πριγκίπων, Βαρώνων και Κόμητων, όπως συμβαίνει με το σώμα των Αξιωματικών της ευρώπης κλπ. Μα ούτε και καθαρή ταξική προέλευση εχουν. Βέβαια και στο δικό μας στρατό οι προαγωγές εχουν σαν κριτήριο την καταγωγή, το όνομα, την πολιτική επιρροή και οχι η επίδοση. Δεν λείπουν οι διακρίσεις που γίνονταν από προέλευση οσον αφορά την βαθμολογική ανάδειξη τις θέσεις κλειδιά και κυρίως απ το παλάτι, που ήθελε το στρατό αποκλειστικά δικό του φέουδο.
Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, οτι με το έτσι θέλω πρόσδεσε, προσάρτησε και ονόμασε-με τη συγκατάθεση βέβαια-τόσο το Ναυτικό οσο και την Αεροπορία, σε βασιλικό Ναυτικό και βασιλική Αεροπορία και το 1963, οταν για πρώτη φορά η Ενωση Κέντρου πήρε την κυβέρνηση-οχι την εξουσία-συνέβει

το παράδοξο: Να ειναι αποδεκτός απ το παλάτι σαν Πρωθυπουργός ο Γ Παπανδρέου, να ασκεί την Πρωθυπουργία και να μήν γίνεται αποδεκτός και σαν Υπουργός στρατιωτικών. Μάλιστα το παλάτι θεώρησε την εποχή κατάλληλη προκειμένου να προσετεριστεί-και τον στρατό ξήράς, ζητώντας να μετονομαστεί και ο στρατός ξηράς σε βασιλικό στρατό.
Οι δυνάμεις του σκότους και της εκδήκησης έχοντας ανακηρύξει τον εαυτό τους ιδιοκτήτη της χώρας, αφέντη του λαού και θεματοφύλακα των οσίων και Ιερών συμφερόντων τους, δεν ξαχνούν ποτέ, και κυρίως δεν συγχωρούν ποτέ οταν πρόκεται για ανθρώπους που δεν πειθαρχούν απόλυτα στις εντολές τους ή ακόμα και στον τρόπο που αυτοί θέλουν για λογαριασμό τους σε δύσκολες στιγμές να τους χρησιμοποιήσουν.
Ειναι γεγονός οτι ο κ Γ Παπανδρέου, στο διάβα της πολιτικής του καριέρας, πολλές φορές και ποικίλους τρόπο έκανε προσπάθεια να ενταχθεί στον κυβερνοχώρο της αντιδραστικής Δεξιάς. Τον χρησιμοποίησαν πολλές φορές για την προσέγγισει του λαού, ποτέ όμως δεν έγινε αποδεκτός στο Ιερατείο της εξουσίας. Πάντα γι αυτούς ηταν ξένο σώμα και η χρήση του ηταν πάντα η χρήση του πυροσβέστη. Του ανθρώπου της μιά χρήσης!!
Κάποτε φαίνεται πίστηκε οτι τον θεωρούν ξένο σώμα και στράφηκε οχι βέβαια από εκδήκηση, αλλά γιατί πίστευε οτι αν πάρει τη συναίνεση του λαού Ε! Τότε πιά θα γινόταν αποδεκτός μετά φανών και λαμπάδων.
Η διάρκεια της κατοχής, ηταν η εποχή που το ιερατείο της εξουσίας συνεργαζόμενο ποικιλότροπα με τους κατακτητές και τασσόμενο και ένοπλα ακόμα ενάντια στην Εθνική Αντίσταση, έχασε και τα τελευταία λαϊκά στηρίγματα. Αυτήν ακριβώς την περίοδο έκρινε ο κ Παπανδρέου, οτι ειναι η πιό κατάλλαλη στιγμή να στραφεί προς το λαό, χωρίς ομως να ξεκόψει τον ομφάλιο λώρο με το ιερατείο. Και η κατάλληλη για τον κ Παπανδρέου, στιγμή ηταν το συνέδριο του Λιβάνου που έγινε από 17-21 Μαϊου το 1944, για τη συγκρότηση κύβέρνησης Εθνικής Ενότητας. Σε αυτό το συνέδριο έκρινε πως έπρεπε να στραφεί-εκμεταλλευθεί το «κεφάλαιο λαός». Εκεί λοιπόν, στο συνέδριο για τη εθνική ενότητα έκανε και την περίφημη δήλωση-στροφής στο λαό. Απευθυνόμενος προς το λαό και τον αγώνα στην Ελλάδα είπε:«Ενας λαός άξιος της ιστορίας του» και για την ηγεσία και ενοούσε την ηγεσία τους ΕΑΜ-ΕΛΑΣ «Μια ηγεσία άξια τους λαού» (Γ. Παπανδρέου «Η απελευθέρωση της Ελλάδας» 1945 σελ 63). Για το ιερατείο ομως αυτή η δήληση αποτέλεσε έγκλημα εσχάτης προδοσίας. Φαίνεται πως ο κ Γ Παπανδρέου, όπως και ο Γιό του Αντρέα αργότερα, οταν έκανε και αυτός εκείνη την βαρύγδουπη δήλωση, οτι θα βάλει το ιερατείο της αντιδραστικής Δεξιάς στο «χρονοντούλαπο» της ιστορίας, δεν μπόρεσαν να καταλάβουν οτι η δεξιά δεν «παίζεται». Αυτή μπορεί να πουλήσει και την ψυχή της στο διάβολο, να υποθηκεύσει και την Ελλάδα ολόκληρη, για αυτήν «τη γλύκεια απόλαυση της εξουσίας» πάντα την ειχε υποθηκευμένη.Το ιερατείο της Δεξιάς δεν «παίζεται». Η θα εισαι μαζί της ψυχή τε και σώματι ή θα δέχεσε να σε χρησιμοποιήσουν.
Ο στρατός, τα σώματα ασφαλαίας και οι θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, την Εκκλησία και την παιδεία, ειναι οι ακρογωνιαίοι λίθοι της δύναμής του καθεστώτος. Συνεπώς λαϊκή συναίνεση και Υπουργός στρατιωτικών δεν πάνε μαζί. Πρωθυπουργός με τη συναίνεση του λαού Ναί, και αυτό γιατί ένα πρωϊ εν ρυπή οφθαλμού γίνεσαι «κοινός θνητός» η δύναμη πυρός όμως και οι όποιοι μηχανισμοί ανήκουν «ελέω Θεού και «Εθνικοφροσύνης», στην αντιδραστική Δεξιά. Οσο για τη συναίνεση του λαού, που την έδωσε το 1963-64 με την «πονηρή σκέψη», οτι μπορεί να αλλάξουν

έστω ορισμένα πράγματα ειναι γελασμένος. Το ίδιο γελασμένοι ειναι και ορισμένοι σύντροφοι απ την παραδοσιακή Αριστερά, που διακατέχονται, δυστυχώς, από μια νοορτοπία κοντόφθαλμη, μίζερη και μικρόψυχη. Στενόμυαλη, εμπαθής και αλαζονική. Οπως και οι δυό Παπανδρέου, ετσι και αυτοί, τίποτε δεν διδάχθηκαν απ την τραγική παρένθεση της Χούντας. Τίποτε δεν άλλαξε στη στάση και την συμπεριφορά τους. Ούτε τους μέν, ούτε τους δεν θέλουν να αναγνωρίσουν και σε συνέχεια να αξιοποιήσουν κάτι που δεν το ελέγχουν απόλυτα, κάποιον που δεν θέλει ο ίδιος να γίνει όργανό τους και να εινα του χεριού τους.

Θέλω να πιστεύω οτι οι νέες γενιές θα προσπαθήσουν και θα μπορέσουν να ξεφύγουν απ αυτήν την ξεπεράσμένη απ τη ζωή τακτική και νοοτροπία.

Αν δεν το αντιληφθεί μόνος του ο λαός, και δεν θελήσει να την αποσύρει την συναίνεση, υπάρχει στα σκαριά η 21η Απριλίου. Η μέρα που οι συνταγματάρχες, στο όνομα του κομμουνιστικού «κινδύνου» την αυγή της ημέρας αυτής, θα κάνουν πράξη την εντολή και θα τον στείλουν πάλι προς γνώση και συμόρφωση στη Γυάρο. Και όσοι δεν θα ειναι στη θέση, την ώρα που έπρεπε να συλληθφούν στις φυλακές με την κατηγορία οτι δεν ηταν «συνεπείς» στο καθορισμένο με τη χούντα «ραντεβού».

Από μια άποψη ειχε δίκαιο το τρίπτυχο: Αμερικανοί, παλάτι και η Δεξιά που ανησυχούσαν απ την μεταμφυλιακή εξέλιξη.Το τρίπτυχο αυτό σε όλη τη μεταπολεμική περίοδο και ειδικά στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, έδρασαν με το σκεπτικό να διασφαλίσουν μιά αδιατάρακτη εκατονταετή εξουσία. Τα πολιτικά πράγματα, ομως στη χώρα ηταν πεισματάρικα και ακολουθούσαν το δικό τους δρόμο.

1936-1950: Μια απ τις δραματικότερες -και τραγικότερες συνάμα δεκαπενταετίες για τη χώρα και το λαό μας. Μεταξική δικτατορία, ξένη επίθεση εναντίον μας, πόλεμος επικοί αγώνες, απέραντες θυσίες. Εθνική Παλαϊκή Αντίσταση, αλλα και δεδηλωμένη αποφασιστικότητα ενος λαού, να βγεί απ την υπανάπτυξη, τη μιζέρια και την κακοδαιμονία που του επέβαλαν οι δυνάμεις που κυριαρχούσαν, τον δυνάστευαν και καθόριζαν τις τύχες του.

Αυτοί οι αγώνες τον έκαναν να συνειδητοποιήσει τις δυνάμεις που ως τότε αγνοούσε οτι έχει. Ενιωσε οτι δεν ειναι πιά ο πολίτης δεύτερης κατηγορίας. Οτι η πατρίδα του δεν ειναι η ψωροκώσταινα που του περιέγραφαν, οτι μπορούσε να γίνει σωστή για όλους πατρίδα και ο ίδιος να απολαύσει τα δικαιώματα και τη θέση που με το σπαθί του κατέκτησε στον τιτάνιο και άνισο αγώνα.

Αλλα οι ξένοι κυρίαροι, «σύμμαχοι» τώρα πιά, που σαν νεοκατακτητές έφτασαν στη χώρα μας και οι νεκραναστημένο-απόντες απ τους εθνικούς αγώνες, μα και συνεργάτες των κατακτητών-παλιοί εξουσιαστές, αλλιώς ειχαν αποφασίσει. Και ο λαός, με τη γνώση που στο μεταξύ απόκτησε και την αδικία που είδε και βίωσε στο πετσί του δεν το δέχθηκε. Και αντιστάθηκε. Ετσι οδηγήθηκε ο τόπος στον εμφύλιο πόλεμο. Και η χώρα δίπλα στους τόσους σταυρούς και καταστροφές προστέθηκαν και νέοι.

Βέβαια η μελέτη του χθές, γίνεται πάντα κάτω απ το πρίσμα του ιδεολογικού παρόντος, αλλα χωρίς να αγνοεί ούτε το χρόνο ούτε τις πραγματικές δυνάμεις του κοινωνικό οικονομικού γίγνεσθαι της εποχής που διαδραμματίζονται. Κάτω απ τις πιό τραγικές συνέπειες και την ήττα φτάσαμε στο 1950. Ο λαός αναζητούσε μια διέξοδο. Εναν καινούριο δρόμο για να αντιμετωπίσει την νέα κατάσταση. Αλλος δρόμος εκτός απ την ενότητα ολων των δυνάμεων που αποζητούσαν την ειρήνευση της χώρας, με δημοκρατικές διαδικασίες για τη

λύση των πολιτικών προβλημάτων και τη συγκέντρωση όλων των δυνάμεων για την ανασυγκρότηση απ τα ερείπια που άφησαν η κατοχή και ο εμφύλιος.
Τα υπολλείμματα της Εθνικής Αντίστασης, έχονταν εκφράσει τους πόθους του λαού για: Λευτεριά και δίκαιο, για ειρήνη και δημοκρατία, παρά την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, τις φυλακές και τα νησιά γεμάτα, ξενά ανασκουμπώθηκε και οργανώσε ενα μεγάλο κίνημα, το οποίο έπρεπε ξεπεράσει φοβίες και προκαταλήψεις και στις 2/8/1951 ίδρυσαν την ΕΔΑ. Με Πρόεδρο το Γιατρός Γιάννη Πασαλίδη, ενα εξέχον μέλος του διεθνούς σοσιαλισμού και απ τους πρωτοστάτες της Εθνικής Αντίστασης, στάθηκε ο αντάξιος ηγέτης της νέας εποχής, μορφωμένος, πεπειραμένος στους αγώνες με κοινωνικό και πολιτικό κύρος, με ευρύτατους ορίζοντες: ηταν αυτός που χρειάζονταν για τη Νεα κατάστηση που επικρατούσε το 1950 στη χώρα μας.
Η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά (ΕΔΑ) έπιασε τον σφιγμό της νέας εποχής, που ειχε δημιουργήθει μετά τον Εθνικό Απελευθερωτικό πόλεμο και τον καταστροφικό εμφύλιο. Μεγάλα, νέα και σύγχρονα προβλήματα έμπαιναν στην ημηρεσία διάταξη. Σύγχρονα προγάμματα χρειάζονταν, προσαρμοσμένα στις νέες συνθήκες, στις νέες μορφές αγώνων.
Η δημιουργία της ΕΔΑ αποτέλεσε αναμφισβήτητα ενα σημαντικό γεγονός. Ενα ορόσημο, μια ελπίδα για δημοκρατία και ομαλή πολιτική ζωή για τους εργαζόμενους και όλο το λαό. Μέσα απ τους καπνούς και τα ερείπια του Εμφυλίου πολέμου γεννήθηκε, μια πολιτική στέγη για τους κατατρεγμένους και ενα σημείο συνάντησης για τους αριστερούς. Η δημοκρατία στα χρόνια που λείπαμε λειτουργούσε με αποφάσεις της εκτελεστικής και μόνο εξουσίας ή με Υπουργικές κατά περίπτωση. Τα συνδικάτα, ειχαν διαλυθεί. Ειχαν κυριαρχηθεί απ τους Μακρίδες-Θεοδώρου και το συνδικαλιστικό τμήμα της Ασφάλειας έλεγχε τα πάντα. Ο χαφιεδισμός, ο όρκος πίστης, ο ραγιαδισμός και η υποταγη ηταν στις πιό μεγάλες του δόξες. Τα πάντα βρίσκονταν υπο τον απόλυτο έλεγχο. Σηψή και διάλυση ηταν τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα στο χώρο της δημιουργίας. Η εργοδοσία με όργανό της τον Φώτη Μακρή, και το καθεστώς των απολύσεων, επέβαλε τη θέλησή της στο σύνολο του συνδικαλιστικού κινήματος.
Σε όλες τις θέσεις κλειδιά: του κρατικού μηχανισμού, δημόσιες και ατομικές ακόμα επιχειρήσεις, τα κληροδοτήματα κλπ, ειχαν τοποθετηθεί διοικητές , διευθυντές και τοποτηρητές οι «Νικητές» του Εμφυλίου, αναγνωρίζοντάς τους τη δόξα του νικητή, αλλα και για να ξαποστάσουν...για λίγο ετσι ώστε οταν ξαναχρειαστούν να ειναι οχι μόνο έτοιμοι αλλά και ξεκούραστοι.
Η Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά, το 1958 κατόρθωσε να γίνει αξιωματική αντιπολίτευση, γεγονός που σήμαινε οτι έχασε τη δυναμική της η νίκη του Γράμμου. Ενα γεγονός που δείχνει πως και αν ακόμα λόγο της διατήρησης σε ισχύ τα έκτακτα μέτρα, τις γεμάτες φυλακές και τα ξερονήσια, η ιδεολογία της μετεμφυλιακής δεξιάς δεν χρεωκόπησε, απλώς περιορίστηκε στον εσωτερικό μικρόκοσμο της αντικομμουνιστικής εθνικοφροσύνης και των ιδεολογικών ταγών της. Η μετριοπαθής δεξιά και η ιδεολογική δεξιά ειναι έκτοτε τα δυό «άκρα» μεταξύ των οποίων κινείται το εκκρεμές του ελληνικού συντηρητισμού μέσα στο οποίο εκτρέφονται οι διχαστικές θέσεις του «έθνους»και του «αντί-έθνους» απ τον οποίο πηγάζουν α) οι μεταπολεμικές δυσκολίες για τον εκσυγχρονισμό της θεσμικής δεξιάς.β) Η δυσκολία « ενωτικής υπέρβασης» του τραυματικού παρελθόντος γ) η καταφυγή σε διχαστικές ενέργειες οταν ο έλεγχος τους ξεφεύγει και δ) η καταφυγή στο εύκολο βιασμό της νομιμότητας

και η δύσκολη νομιμοποίηση της βίας. Για να μήν χαθεί η νίκη του Γράμμου και για να διατηρηθεί το 4πτυχο χρειάστηκε την 21η Απριλίου του 1967.
Και τώρα για να εχει λόγο ύπαρξης, με αυτή την άποψη και σύνθεση από καιρό θέλει να καταργήσει και την ιστορία, ετσι ώστε οι νέες γενιές να μην ξέρουν τίποτε, για τα πολλά ανομήματα της Δεξιάς, οτι πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει, οτι είδε σα σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και τους Αμερικανούς μετά, όπως ειχε τους Γερμανούν στην καταχή. Να μή γνωρίζει για πιό πραγματικά κοινωνικό-οικονομικό περιεχόμενο αγωνίστηκαν οι αγωνιστές του 21, ούτε για τα 120 χρόνια της Αγγλικής επικυριαρχίας, την αμερικάνικη ετεροδικία, τις κατά καιρούς δικτατορίες που έκανε για να επιβιώσει. Τα στρατιωτικά και εκλογικά πραξικοπήματα, τους στρατιωτικούς νόμους, τη μή συμμετοχή στην Εθνική Αντίσταση, τη συνεργασία με τους κατακτητές.
Τα απάνθρωπα μετακατοχικά εγκλήματα που χρειάστηκε να κάνει για να πολεμήσει την Αντίσταση, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τα εκτελεστικά αποσπάσματα,τα ξερονήσια και τις φυλακές-κάτεργα: όπως η Γυάρο,Το Επταπύργιο, Η Κέρκυρα κλπ όπου δεκάδες χιλιάδες όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις έζησαν από πέντε μέρχι και είκοση χρόνια στα ανήλια και σκοτεινά κελιά κάτω απ τις ποιό απάνθρωπες συνθήκες. Να καταργήσουμε λένε την ιστορία ωστε να μήν γνωρίσουν οι νέες γενιές τί προηγήθηκε και τί ακολούθησε μετά το 21, και συνακόλουθα χούντες, αντί για κάθαρση-αφομείωση, Τούρκοι, Κύπρος, Αιγαίο, ΣΙΑ, ξένοι πράκτορες και τόσα άλλα δεν ξεπήδησαν ετσι ξαφνικά και απρόσμενα. Να μήν ξέρουν όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Αγγλοι, Γερμανοί, ξανά Αγγλοι ή Αμερικάνοι, αποικιοκρατία η νεοαποικιοκρατία όλοι τον ίδιο στόχο ειχαν και εχουν: Πως θα κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνιχτικά δεμένη, πως θα παραμείνει παντοτεινά η Ελλάδα «το αγγιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικών τους σκοπών και συμφερόντων. Να μην μάθουν και να μήν θυμούνται οι νέες γενιές την κατοχή, τον εμφύλιο, την 21η απριλίου 1967 και οτι η δικτατορία της 21ης Απριλίου δεν ηταν ένας αιφνίδιος κεραυνός, ούτε μας προέλυψε σαν μια μεμονωμένη στρατιωτική πρωτοβουλία μιάς «μικράς άφρονος ομάδος επίοκρων αξιωματικών», η «Στίγμαιο έγκλημα» όπως αρέσκεται να την αποκαλεί η κοινοβουλευτική Δεξιά στο μεταμφυλιακό πολιτικό και κοινωνικό τοπίο, όπως και η πτώση της δεν περιέργαψε δια μιάς νοοτροπίες και ανορθολογικές πολιτικές που αυτή αδίστακτα πρώτη συνέχισε,αλλά και εξέθρεψε: «Καραμανλής ή τάτκς». Να μήν ξέρουν όσοι δεν την έζησαν οτι η απριλιανή χούντα, ηταν η τελευταία ορατή συνέπεια της μετεμφυλιακής ιστορίας, ο επιθανάτιος ρόγχος της μετεμφυλιακής ιδεολογίας της εθνικοφροσύνης.
Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος απ το να θυμάσε σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μή μπορείς να τα αποφύγεις.
Στη ζωή ενος μεγάλου αριθμού Ανθρώπων υπήρξαν «λεπτομέρειες»,περιστατικά ή και «σημεία»που είτε δεν μπόρεσαν να γίνουν γνωστά ευρύτερα, είτε έγιναν και αμέσως μετά «κουκουλώθηκαν» για ευνόητους λόγους...μας μένουν ιστορικά άγνωστες (και ίσως μένουν άγνωστες για πάντα) «λεπτομέρειες»για τους τρόπους, τις μέθοδες και τα μέσα που χρησιμοποιήθηκαν, για την «αναμόρφωσή»τους, τους χώρους και τις επινοήσεις εφαρμογής πιό «αποδοτικής» τακτικής και «συμπεριφοράς», τις θλιβερές καταλήξεις τόσων Νέων Ανθρώπων σε φρενοκομεία, Ψυχιατρεία, Νοσοκομεία και (από εκεί) σε Νεκροταφεία η σε άγνωστους τόπους

ενταυφιασμού. Ακόμα και για όσους (και από πιοίους) εξαφανίστηκαν «μυστηριωδώς».
Ίσως,(εκτός απ την επίσκεψη του κ Εβερτ, στις φυλακές Κορυδαλού) αυτός να ήταν κατά βάθος και ο λόγος που αποφάσισα να ρίξω στο χαρτί την «ιστορία» εκείνων των ανήσυχων και ωραίων Ανθρώπων και μαζί με κάτι και απ τη δική μου, που ό,τι όμορφο, σεμνό και δημιουργικό οραματίστηκαν και αγωνίστηκαν και προπαντός για αυτό «πληρώθηκαν» και με τη «φιλοξενία»σε εκείνα τα άγρια ξερονήσια, τις φυλακές ισαμε τα εκτελεστικά αποσπάσμα.
Και μίλησαν ή έστω προσπάθησαν να μιλήσουν ή να γράψουν, για κάποια πράγματα που τότε εκείνοι ή και άλλοι απ τους «απέξω», δεν μπόρεσαν ή δεν έτυχε να δούν, να μάθουν ή να ακούσουν όσον καιρό βρίσκονταν εκεί, που για πολλά χρόνια επικρατούσε σιγή τάφου. Και πρέπει να μάθουν γιατί η λησμονιά εξαργιώνει τον άνθρωπο, ενώ η μνήμη τον εξανθρωπίζει, τον εξευγενίζει και τον εξυψώνει. Επειτα δεν πρέπει να ξεχνάμε οτι η ζωή του Ανθρώπου-πολίτη πρέπει να τελειώνει ή για την Ελευθερία ή με την Ελευθερία του.
Να καταθέσεις ας πούμε έτσι, μερικές μικρές και ελάχιστες αλήθειες απ τον ωκεανό που μεσολάβησαν και ας κινδυνεύεις να χαρακτηριστεί εγωϊστικό, μια μικρή ελάχιστη ή και ασύμαντη αν θές προσωπική επειρία ή μαρτηρία ή και να κάνεις μια υπεύθυνη κατάθεση. Πριν αρχίσεις μια τέτοια δύσκολη κατάθεση-μαρτυρία αναρωτιέσαι :Για ποιούς; Και σε ποιούς; Μα νάσαι μονάχα εσυ που αναρωτιεσαι; Για το πώς και γιατί;
«Η πείνα και η κατοχή», έγραφε ο Νίκος Καζαντζάκης το 1945, «στάθηκαν οι μεγάλες πείρες αγνότητας. Θα έρθει μιά μέρα που θα ξεχαστούν οι τουφεκισμοί απ τους βαρβάρους, θα καταλαγίασουν τα πάθη. Ενας καινούριος λαός βγήκε. Πρέπει να τον πληροφορήσουμε σωστά». Αυτά τα λόγια ηχούν ακόμα στα αυτιά μου και...
Να παραδείγματος χάριν για την Μακρόνησο ο τέτε Υπουργός Παιδείας Τσάτσος και μετά την μεταπολίτευση Πρόεδρος της Δημοκρατίας, είπε για το θεάρεστο έργο της Μακρονήσου: «Το θαύμα αυτό ειναι ελληνικό και έγινε με την πειθώ, τη στοργή, την κατανόηση, την επιείκεια, τη δημιουργία». Ο ίδιος είπε ακόμα και οτι : «Η Μακρόνησος μακραίνει και πλαταίνει. Σε λίγο θα σκεπάσει όλη την Ελλάδα.Το εύχομαι!». Είπε και αλλα, και αλλα πολλά παρόμοια.
Πολλοί ειναι αυτοί, που έπλεξαν το εγκώμιο ή και εκθείασαν το θεάρεστο έργο που συντελούνταν στην Μακρόνησο. Ο κ Π Κανελόπουλος, Υπουργός τότε των στρατιωτικών- ξεχνώντας τις δηλώσεις που ειχε κάνει για το εθνικό έργο του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στην Πάτρα και την Τρίπολη-είπε επι λέξη: «Στο ξερονήσι αυτό εβλάστησε σήμερα η Ελλάς, ωραιότερη παρά ποτέ!». Και συνέχισε: «Το υπέροχο αυτό σχολείον εθνικής μετανοίας και ανβαπτίσεως των ασώτων υιών της ελλάδος.Το έργο της μακρονήσου, αναγνωρισμέρον ήδη διεθνώς ώς παράδειγμα και πρότυπον άξιον μινήσεως είς όλας τας ελευθιέρας χώρας του κόσμου, αποτελεί τίτλλον τιμής δι' όλους οι οποιοί συνέβαλον και συμβάλουν είς την πραγματοποίησίν του». Και δεν αρκέστηκε σε αυτά: «Εδώ στη Μακρόνησο αναγεννάται η Ελλάς, αν και αιώνια, εχει πάντοτε ανάγκη να αναγεννάται εις την ψυχή των Ελλήνων. Συγχαίρω όσους πρωτοστάτησαν στο έργο της Μακρονήσου».
Ο ίδιος πριν απ τις δηλώσεις αυτές για την Μακρόνησο και το «εθνοσωρήριο έργο που συντελέστηκε εκεί», ειχε πεί και εκείνο το περίφημο το: «Στραητγέ μου ιδού ο στρατός Σας» απευθυνόμενος προς τον Αμερικάνο Στρατηγό Βάν Φλίτ, που οι δυνάμεις της αντίδρασης και του σκότους έρχησαν Αρχιστράτηγο

του ελληνικού στρατού και που σαν Αρχιστράτηγος, θα έσωζε και αυτός οπως ο Τσιώρτσιλ, την Ελλάδα απ τους Ελληνες! Λογια και πράξεις που ταπείνωναν, υποτιμούσαν και μηδένιζαν την Ελλάδα στην παγκόσμια κοινή γνώμη. Την παγκόσμια κοινή γνώμη, που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της τριπλής κατοχής υμνούσε και δοξολογούσε την Ελλάδα για τις πρωτείς και τις νίκες κατά του άξονα: για τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο, τα Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη, τον Γοργοπόταμο και τον εγκλοβισμό της τεράστιας σε σχέση με άλλες χώρες πολεμική μηχανή του Χίτλερ, στις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Για την Ελλάδα, που ύστερα από εναν υπερπάντον αγώνα για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία τον οποίο με τα λόγια και κυρίως με τις πράξεις υποταγής την μετέτρεψαν ξανά σε προτεκτοράτο του Πιούρι Φόϊ, του 6ου στόλου και του ΝΑΤΟ.
Την Ελλάδα που την μετέτριψαν σε αγγιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα. Και από περήφανη και εθνικά ανεξάρτητη-κυρίαρχη που για πρώτη φορά την ειχε κάνει η Αντίσταση, την μετέτρψαν ξανά σε χώρα των Γές Μάν.
Οπως το 21 η Αγία Τριάδα (Φεουδάρχες, Κλήρος, Αστοί και αργότερα η μοναρχία) την ξεπούλησαν (Τερτσέτης) για τα λίγα ψυχία που διεκδικούσαν οι ραγιάδες για τη συμμετοχή τους στη Επανάσταση για λίγη δύναμη-εξουσία στους Αγγλους, δύναμη με την οποία θα φρονημάτιζαν, τσάκιζαν και θα κονιοτροποιούσαν τον αρματωμένο Ραγιά, ετσι και τώρα, οι αγώνες, οι θυσίες και τα ολοκαυτώματα των Ελλήνων, για λευτεριά και εθνική ανεξαρτησία. Αγώνες και θυσίες που ειχαν τέτοια έκταση και σημασία για τον κοινό αγώνα που έκανε η παγκόσμια κοινότητα για τη συντριβή του φασισμού-ναζισμού, που κανένας πλέον δεν μπορούσε να τους αμφισβητήσει, μα και να διανοηθεί πως ύστερα από εναν τέτοιο λαμπρό, ένδοξο και αξιοθαύμαστο αγώνα, αναγνωισμένο από εχθρούς και φίλους θα ξαναβρεθεί η Ελλάδα στην πριν του 1940, θέση- κατάσταση. Και δεν θα βρισκόταν σε αυτήν τη θέση, αν δεν ζητούσε-εκλιπαρούσε η αρχουσα τάξη της χώρας, αν δεν φιλούσε κατουρημένες ποδιές, αν δεν έβαζε όπως πάντα πάνω απ τα Εθνικά τα ταξικά της συμφέρονα, αν δεν ειχε διασυνδέσεις με τη διεθνή του κεφαλαίου για κονιοτροποίηση της αξιοθαύμαστης Εθνικής μας Αντίστασης, αν στην κρίσιμη στιγμή,πανικόβλητη και κατατρομαγμένη απ τη ακατάβλητη δύναμη που έκριβε μέσα του τουτός ο λαός, δεν θα χάνονταν η μοναδική ευκαιρία που είχαμε σαν λαός να συνταχτούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία κρατώντας την Ελλάδα για Μας τους Ελληνες.
Βέβαια, σαν άρχουσα τάξη θα φρόντιζε για τα ταξικά της συμφέροντα σε συνάρτηση ομως και σχέση με τα συμφέροντα του λαού και της χώρας. Επειτα υπερασπιζόμενοι παράλληλα με τα δικά της συμφέροντα και τα συμφέροντα της χώρας, θα ειχε και τη συναίνεση του λαού και δεν θα ηταν υποχρεωμένη να πληρώνει προστασία στους ξένους. Να εξαγοράζει την εξουσία. Οι ανθρωποι που πρωτοστάτησαν σε αυτό το νέο εθνικό εγκλημα ειναι αυτοί που ποτέ δεν είδαν ή σκέφθηκαν την Ελλάδα σαν ενα ενιαίο σύνολο.
Και επειδή οι προλαλήσαντες (βέβαια δεν ηταν οι μόνοι) συγχαίρουν αυτούς που συνέβαλαν-πρωτοστάτησαν στη «δημιουργία και το έργο της Μακρονήσου», ας δούμε όμως εστω ενδεικτικά το «έργο που αποτελεί τίτλο τιμής για την Ελλάδα».
Ολοι οσοι βρέθηκαν στη Μακρόνησο, βρέθηκαν γιατί στα χρόνια της κατοχής ή οι ίδιοι ή οι γονείς τους πήραν μέρος στην Αντίσταση. Βεβαια, για να πολεμήσουν τον κατακτητή-εχθρό, οπως τους δίδαξαν απ τα μικρά τους χρόνια στο σπίτι και το σχολείο και το στρατό με τα «αμύνεσθαι υπέρ

Πατρίδος», «τα Νύν πάντων ο αγών», το «Μολών Λαβέ» σε αναρίθμητες εκδόσεις και παραλλαγές. Αν ειχαν αδιαφορήσει, αν ειχαν γίνει μαυραγορίτες να εκμεταλλευτούν τον πόνο και τη δυστυχία του λαού, αν ειχαν σκύψει το κεφάλι και συμβιβαστεί με την κατοχή και προπαντός αν ειχαν «συναιργαστεί» με τους κατακτητές είτε της κατοχής, οπως έκαναν ευτυχώς λίγοι, ολα θα τους ηταν μέλι-γάλα που λέει ο λαός. Θα ειχαν και κοινωνικό-οικονομικά καταξιωθεί, όπως έγενε με τους Ισμούς του δοσιλογισμού. Η συνεργασία τους θα αναγνωρίγονταν «εθνική προσφορά» και θα κατείχαν κάποια ξεχωριστή θέση στην κοινωνία. Ομως βλέπεις, ηταν Ανθρωποι με ενθουσιασμό και αγάπη για την πατρίδα και δεν μπορούσαν να την φανταστούν σκλαβωμένη. Ειχαν ιδανικά και οράματα και πίστη στην Ελλάδα. Και με απρόσμετρητη αφέλεια, όπως θα μπορούσε να πεί κάποιος σήμερα ύστερα από τόσες και τόσες εμπειρίες, αντί για συνεργασία ή ο,τι άλλο μπορούσε να βλάψει εστω και στο ελάχιστο την Ελλαδίτσα μας, σαν όρθιες και ασυμβίβαστες συνειδήσεις προτίμησαν τον δύσκολο, σκληρό ,μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα.
Και ξανφικά βρέθηκαν στη Μακρόνησο, πολλοί παιδιά ακόμα, που τα πέταξαν στους βράχους της Μακρονήσου, της Γυούρας και στα δεκάδες αλλα ξερονήσια και τις ανήλιες φυλακες. Πρωτόβγαλτα σε τέτοιες ταπεινώσεις και αυτού του είδους τους κατατρεγμούς. Σε ενα «περιβάλλον» που έκανε ό,τι και οσα περισσότερα μπορούσε για την «αναμόρφωση» την ψυχική εξόντωση-διάλυση του εγώ, και τον «μέχρις αισχάτων» εξευτελισμό.Τί πρωτο να αντέξουν και πώς; Η καθυπόταξή τους για τους επιβήτορες της εξουσίας φαινόταν εύκολη και οριστική. Ετσι τουλάχιστον πήγαιναν να δείξουν οτι ειχαν τα πράγματα, τόσο για τους εξορισμένους στρατιώτες και ειδικά με αυτούς, που κλήθηκαν να κάνουν τη στρατιωτική τους θητεία και τους αντί για το στρατώνα, τους δώθηκε «φύλλο πορείας-συνοδεία» μέχρι τη Μακρόνησο.
Οι συνθήκες ζωής στα στρατόπεδα και τις φυλακές, τόσο από άποψη χώρου, διατροφής και κυρίως συμπεριφοράς, ηταν ζωή προγραμμένων με βασικό στόχο την βιολογική εξόντωση όσων δεν μπόρεσαν να στείλουν στο εκτελεστικό απόσπασμα. Αν υπήρχε κάποια διαφορά ίσως αυτή να υπήρχε στις επανορθοτικές φυλακές. Στις εγκληματικές όπως τη Γυούρα και τη Μακρόνησο, και ας ηταν «επίσημα στρατόπεδο» ηταν η ίδια με τον ίδιο συγκεκριμένο στόχο και με βασικό σύνθημα: «Θα κάνουμε τα πάντα για να εξοντώσουμε οσο το δυνατό περισσότερους». Οσον αφορά τα μέσα που χρησιμοποιούσαν για το σκοπό αυτό τα βασικά ηταν τέσσερα.α) τα κάθε είδους βασανιστήρια, β) η πείνα, γ) η εξαντλητική δουλειά και δ) οι διάφορες προβοκάτσιες με σκοπό τη δημιουργία κατηγορητήρια και παραπομπεί για νέες υποθέσεις και νέες καταδίκες.
Τα βασανιστήρια σωματικά και ψυχολογικά, άρχιζαν απ τη στιγμή της σύλληψης και με προσαρμογή στα κάθε φορά και εποχή δεδομένα συνέχιζαν μέχρι την ημέρα της απόλυσης. Για πολλού όπως συνέβει και με μένα συνέχισαν μέχρι το 1974. Εργαλεια το συχνό και καλά οργανωμένο ξυλοδαρμό, το πειθαρχείο, η στέσηση επισκεπτηρίου και αλληλογραφίας, η λογοκρισία και της εισερχόμενης δεκάγραμμης κατά μήνα αλληλογραφία, ο περιορισμός της αλληλογραφίας μόνο σε συγγενείς πρώτου βαθμού, κατάσχεση μολυβιών, του όποιου χαρτιού και βιβλίων. Πολύωρος εγκλησμός στα κελιά, στέρηση συσιτίου για το παραμικρό, ειδών καθαρισμού χώρου και υγιεινής, νερό ελάχιστο και αυτό τις περισσότερες φορές εφάμλυρο, οι πειθαρχικές μεταγωγές κλπ.

Η πείνα ηταν ενα μόνιμο και παρατεταμένο μέσο εξόντωσης.Για μερικά χρόνια και ειδικά στη Γυούρα, ο υποσιτισμός ηταν τόσο έντονος που πολλοί είχαμε μειωμένο το φώς και αρκετοί γέροι το ειχαν χάσει τελείως. Με βάση τον κανομισμό δικαιούμασταν εκατόν δέκα δράμια ψωμί στο εικοσιτετράωρο, μια φορά το μήνα Κρέας και κάθε δεκαπάντε μέρες ψάρι. Ομως ούτε το κρέας ούτε τα ψάρια μας τα δίναν στο συγκεκριμένο χρόνο. Κρέας και ψάρια μας έφερναν οταν εύρισκαν κάποια παλιόδοϊδα ή πρόβατα Αυστραλίας κατεψυγμένα απ το 1902. Αυτό το επιβεβαίωνε η σφραγίδα.Το κακό με το κρέας ηταν οτι μας το έφερναν ύστερα από τρείς ή και τέσσερες μήνες μαζεμένο και σε ποιότητα που σκεπτόσουν να το φάς. Ομως πως να μην το φάς, που έτρεμαν τα πόδια απ την πείνα.Τις περισσότερες φόρες επακόλουθο της κατανάλωσή του ηταν δυσεντερία. Το ίδιο συνέβαινε και με τα ψάρια που βασικό είδος ηταν η σαρδέλλα και σπάνια, σαβρύδια ή γόπα πάντα σε μικρό μέγεθος. Εκείνο που υπήρχε αύθονο ηταν η πάστη-τις περισσότερες φορές σάπια σαρδέλλα, που μας τη δίνανε για βραδυνό ή λίγες ελιές. Για αρκετό καιρό αυτό ηταν το βραδυνό σισίτιο. Τα γαλακτοκομικά τα είχαμε ξεχάσει,το ρύζι,τα μακαρόνια το ίδιο.

Τα χόρτα, οι πατάτες και τα όσπρια ήταν πάντα το μεσημεριανό μας φαγητό. Ομως και με αυτά ειχαμε μεγάλο πρόβλημα. Τα φασόλια, τα ρεβύθια, οι φακές και τα κουκιά ηταν υπολλείμματα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Εχοντας εναν τόσο μακρόχρονο βίο, ήταν επόμενο σε κάθε σπειρί να εχουν φωλιάσει μερικά μαμούδια. Επρεπε όμως να ζήσουμε και για να ζήσουμε έπρεπε να τα φάμε έστω και με τα μαμούδια. Οι μάγειροι αφου έκαναν τεράστια προσπάθια να τα περιορίσουν με την μακρά διάκρεια χαμηλή θερμοκρασία πριν αρχίσει το Μαγείρευμα. Τα μαμούδια ομως και ιδιώς αυτά του πυρήνα δεν έβγαιναν στην επιφάνεια. Για αυτό κατά τη διανομή τους σισιτίου μας έλεγαν: «να τρίβετε το ψωμί στη καραβάνα για να μήν τα βλέπετε». Το ιδιο μεγάλο πρόβλημα είχαμε με το ψωμί και το νερό. Τα ψωμί που και αυτό έχρονταν πολλές φορές οταν ειχε τρικυμία βρεγμένο με θαλασσινό νερό και αρκετές φορές μουχλισμένο. Και το νερό που σε όλες σχεδόν τις φυλακές ήταν εφάλμυρο και κυρίως στη Γυάρο. Φυσικό νερό μας έδιναν μόνο ενα κύπελο την ημέρα. Αν σε ολα αυτά προστεθεί και η μερική έστω φίρα...και οι γενικές συνθήκες διαβίωσης, έχουμε ολα τα δεδομένα ενος καλά οργανωμένου υποσιτισμού, με αποτέσμα να μειωθεί το φώς, και να εμφανιστούν και να κάνουν θραύση σε μεγάλα ποσοστά αρρώστειες όπως : η φυματώση, η ψώρα και η ψωρίαση (εγώ την εχω μέχρι και σήμερα μονίμως απ το Σεπτέμβρη του 1967 εμφανίστηκε στο Παρθί της Λέρου) η σταφιλοκκοκίαση, η επιφικίτιδες, δερματίτιδες και αυτή η Λέπρα...

Η καταναγκαστική δουλειά. Δουλειά άσκοπη ,δουλεία που ειχε σαν σκοπό και στόχο την ταπείνωση, αφού ούτε κοινωνικά αναγκαία ηταν, μα ούτε και οφέλιμη. Π,Χ για ενα μεγάλο διάστημα μας υποχρέωναν να φορτωνόμαστε πέτρες μεγάλες τις οποίες πετάγαμε στη θάλασσα και για να μας ταπεινώσουν ακομα περισσότερο μας έλεγαν πως: «οταν η πέτρινη ράμπα ενώση τη Γυούρα με την Σύρα, τότε ίσως αποφυλακιστούμε».Την πέτρα όμως που ρίχναμε χιλιάδες κρατούμενοι βαριά φορτωμενοι στη θάλασσα όλη την ημέρα υπο τις κάνες των πολυβόλων τα κύματα τη νύχτα τις έπαιρναν. Για να αρχίσουμε την άλλη μέρα χιλιάδες Ανθρωποι αλβανομάχοι και Αντιστασιακοί, να ξανά ρίχνουμε πέτρες στο ίδιο μέρος.Το πιό τραγικό δε ηταν, οτι στο μέρος που πετάγαμε τις πέτρες υπήρχαν φύλακες που παρακολουθούσαν-εκτιμούσαν το μέγεθος της πέτρας που ειχε στην πλάτη του ο κάθε

κρατούμενος ακόμα και αυτό το βάρος. Αν το μέγεθος της πέτρας κατά την εκτίμηση του φύλακα, δεν ανταποκρίνονταν στις δικές του προδιαγραφές σε τιμωρούσε σε διάφορες ποινές : με τροχάδην, με ορθοστασία ή και με αναφορά στον Αρχηφύλακα για παρά πέρα,,,

Οταν το Υπουργείο πήρε την απόφαση να γίνουν φυλακές στη Γυάρο, την απόφαση αυτή τη διάβασαν σε ολους τους κρατουμένους. Η απόφαση-διαταγή έλεγε «πως θα πληρωθούν όσοι κρατούμενοι θα δουλεύανε». Η απόφαση αυτή δεν πάρθηκε με το σκεπτικό για την ανέγερση ενος κοινοφελούς έργου, οπότε και η δική μας εστω καταναγκαστική δουλειά, θα ειχε κάποιο νόημα και δεν θα νοιώθαμε ταπεινωμένοι και ούτε θα δουλεύαμε υπό την απειλή των ροπαλοφόρων φυλάκων και των πολυβόλων της χωροφυλακής. Πολλοί βέβαια ηταν οι λόγοι που έπειθαν οτι το «έργο» αυτό σχεδιάσθηκε και έγινε μόνο και μόνο να συμβάλει αντικειμενικά «δια του έργου» στην εξόντωσή μας. Το έργο θα ηταν αυτό που θα έδινε χίλιες δυό αφορμές για πρόσθετους ξυλοδαρμού, ταπεινώσει και κάθε είδους αλλες τιμωρίες, ακόμα και για προβοκάτσιες. Επειτα ηταν και ο χώρος που διάλεξαν να γίνει το έργο, που έπειθε οτι για αυτόν ακριβώς τον σκοπό αποφασίστηκε. Ο υποσιτισμός και η εντατική δουλειά υπολόγιζαν θα οδηγούσε πολλούς στον άμεσο φυσικό θάνατο και έμμεσο με τη δηλώσεις μετανοίας. Και κατά βάση θα τσάκιζε την υγεία όλων.

Για όσους είδαν στην τηλεόραση τις φυλακές της Γυάρου, ασφαλώς θα κατάλαβαν πως ειναι κτισμένες επάνω σε εναν γρανιτένιο βράχο. Τα σχεδια, την επίβλεψη και εκτέλεση την ειχε ενας μηχανικός ονομαζόμενος Μεταξάς. Αν πράγματι ειχαν σκοπό να κάνουν ενα έργο έστω προσωρινά για φυλακές, αλλα αργότερα θα το χρησιμοποιούσαν παραγωγικά-κοινωνικά υπήρχε ο χώρος του πρώτου όρμου. Μια έκταση 100ων και πλέον στρεμμάτων. Χώρος ομαλός όπου ήδη ειχαν χτιστεί το κτίριο της διεύθυνσης, οι κατοικίες των φυλάκων και της χωροφυλακής. Η επιλογή του γρανιτένιου βράχου ειχε τη δική του σκοπιμότητα. Για να ισοπεδοθεί-κατεβεί αυτός ο γρανιτένιος βράχος στο επίπεδο, που εχουν χτιστεί οι φυλακές, έπρεπε να δουλέψουν νυχθημερών επι μήνε δεκάδες γκρέϊντερ και μπουλτόζες και επειδή ο στόχος ηταν άλλος, αντί για μηχανήματα έφεραν λοστούς, πιστολέτα και φουρνέλα, γερές μαγκούρες, ενίσχυσαν τη δύναμη της χωροφυλακής και έστυσαν πολυβόλα. Σε μια τέτοιο μεγέθους οικοδομή για να γίνει εκτός απ πέτρα, τσιμέντο, τουβλα, άμμο, ασβέστη και κεραμμύδια χρειάζεται, νερό και κυρίως χτίστες. Αντί για γκλέϊντερ και μπουλτόζες χρησιμοποίησαν εμας τους κρατουμένους. Οχι μόνο για τον εκβραχισμό -ισοπέδωση, αλλα και για την μεταφορά και το χτίσιμο των φυλακών. Των φυλακών χωρίς παράθυρα. Βέβαια και οι φυλακές της Κέρκυρας, δεν ειχαν παρλαθυρα, ειχαν ομως εναν φιλιστρίνι κοντά στην οροφή του κελιού και ενα στο κάτω μέρος έξηντα πόντους πλάτος και δέκα ύψος. Οι «μοντένρενες»της Γυούρας καθόλου.

Εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι βράχων έπρεπε να εκβραχιστούν και να μετακινηθούν απ το χώρο του εργοταξίου και εκατοντάδες χιλιάδες τόνοι υλικών, να ξεφορτωθούν απ τα καϊκια και τα αρματαγωγά και να μεταφερθούν απ το λιμάνι στο χώρο το«έργου» και το πιό τραγικό ηταν, οτι η μεταφορά και των βράχων και των υλικών δεν γίνονταν σε ομαλό έδαφος, αλλά σε ανώμαλο. Ολο αυτό το εργοτάξιο εκτός απ τα σχέδια, την εποπτεία-επίβλεψη και την δια των όπλων εποπτεία-επίβλεψη το έκαναν οι κρατούμενοι τεχνικοί, χτίστες και απλοί Ανθρωποι, που μας ειχαν μετατρέψει με την απειλή των όπλων σε σκλάβους-υποζύγια.

Το εμβαδόν της φυλακής τεράστιο, ο χρόνος κατασκευή το ίδιο μεγάλος και η κούραση-εξάντληση ακόμα μεγαλύτερη. Ευτυχώς το μεγαλύτερο ποσοστό των κρατουμένων είχαμε ήλικία κατά μέσο όρο 30-45 χρόνια. Βέβαια δεν έλλειπαν των 60-70 και αρκετοί 80 και ενα τεράστιο ποσοστό αρρώστων με φυματίωση, κοίλη, τράυματα απ τον αλβανικό και την αντίσταση. Ανθρώποι τσακισμένους απ τα βασανιστήρια, των παρακρατικών, της ασφάλειας και τα χρόνια. Και όμως οι Ανθρωποι αυτοί οχι μόνο έπρεπε, αλλα και εξαναγκάζονταν να κουβαλούν πέτρα και υλικά για να χτιστεί η μοντέρνα φυλακή, που θα μας «γλύτωνε απ το μαρτύριο του αντίσκηνου: ψυγείου το χειμώνα και φούνου το καλοκαίρι, μα και την αέναη πάλη με τα μελτέμια των εφτά και δέκα μποφόρ, που τις σήκωνε και τις πήγαιναν στη θάλασσα». Και τότε μέναμε «άστεγοι» μέχρις όπου στεγνώουν και ξαναμπούν στη θέση τους. Αυτό κατά το Υπουργείο και τη διεύθυνση θα ηταν η ανταμοιβή μας. Γι αυτό οσο «περισσότερο, τίμια και γρήγορα» δουλεύαμε, τόσο το καλύτερο για μας. Θα γλυτώναμε απ τα τόσα αναγνωρισμένα και απ αυτού βάσανα!

Η Ζωή μας στις φυλακές ηταν ενα ατέρμονο δράμα και της Γυάρου μια απερίγραπτη τραγωδία. Μια τραγωδία, που εκτός απ τον υποσιτισμό, την παντελή έλλειψη υγειονομικής, φαρμακευτικής και όποια άλλη περίθαλψη και κυρίως η σκληρή, βάναυση και απάνθρωπη συμπεριφορά την μετέτρηπαν την τραδωδία. Σε προμελετημένο και καλά σχεδιασμένο ειδεχθές έγκλημα. Εκείνο δε που ειχε το μεγαλύτερο κόστος, που στοίχιζε περισσοτερο από ότιδήποτε αλλο κακό και άσχημο που υπήρχε στη ζωή της πολύχρονης φυλακής μας, ηταν η προσχεδιασμένη και καλά οργανωμένη ταπείνωση.

Ανθρωποι αγέροχοι, αγωνιστές με ιστορία στους εθνικούς και κοινωνικούς αγώνες. Ανθρωποι που οχι μόνο αντιστάθηκαν, αλλα και πολέμησαν τη βασιλομεταξική δικτατορία, που πολέμησαν επάξια το φασισμό στην Αλβανία, τα Μακεδοννική οχυρά. Ανθρωπο που χάρις στη στεναρή άμυνα από μιά χούφτα υπερασπιστές και τον τεράσιο αριθμό θυμάτων που χρειάστηκε να υποστούν οι Γερμανοί, προκειμένου να περάσουν την γραμμή των οχυρών, υποχρεώθηκαν βλέποντας πόσο λίγοι ηταν οι υπερασπιστές να παρουσιάσουν όπλα στους νεκρούς των οχυρών αναγνωρίζοντάς τους την αυτοθυσία. Ανθρωποι που στην Κρήτη με μαγκούρες, φτιάρια, τσάπες και τσεκούρια αποδεκάτησουν την πιό επίλεκτη μεραρχία αλεξοπτιστών του Χίτλερ, και πολλοί τον συνέχισαν και στα μέτωπα της Αφρικής.

Ανθρωποι που οργάνωσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και κάλεσαν την Ελλάδα, οχι μόνο να μήν αποδεχθεί την κατοχική φασιστική σκλαβιά, αλλα και να την πολεμήσει με νύχια και με δόντια τους κατακτητές. Ανθρωποι, που δημιούργησαν έναν Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού. Ενα στρατό που με τη δράση του υποχρέωσε τους Γερμανούς, να αποσπάσουν απ τα πολεμικά συμμαχικά μέτωπα δέκα και αργότερα δεκαπέντε εμπειροπόλεμες και πρόσβαρα εξοπλισμένες μεραρχίες, προκειμένου να κρατήσουν υπο την κατοχή τους έστω μόνο τις πλατείες των μεγάλων πόλεων. Ανθρωποι, που μπόρεσαν να εγκλοβίσουν τις δυναμείς κατοχής σε τέτοιο βαθμό στις πλατείες των πόλεων, που για μετακινηθούν απ τη μια πόλη στην αλλη, επειδή ειχαν υποστεί τεράστιες απώλειες σε αυτές τις μετακινήσεις, υποχρεώθηκαν τόσο στις σιδηροδρομικές, όσο και τις οδικές μεταφορές και μετακινήσεις να χρησιμοποιήσουν την ταπεινή για αυτούς την δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ.

Η κλούβα αυτή, δεν ηταν η γνωστή κλούβα που χρησιμοποιεί η χωροφυλακή να μεταφέρει τους κρατούμενους απ τις δικαστικές φυλακές στα Δικαστήρια. Η

κλούβα που βρέθηκαν στην ανάγκη να χρησιμοποιούσαν οι Γερμανοί, προκειμένου να επικινωνήσουν ή να μεταφέρουν εφόδια πολεμικά και μή, ή εστω να συντονίσουν μια επιχείρηση, ηταν για την μετακίνηση με το τραίνο: ενα βαγόνι του τραίνου γεμάτο με κρατουμένους, που το έβαζαν μπροστά απ τη μηχανή του τραίνου με ενα κιβώτιο δυναμίτη στη μέση, συνδεδεμένο με το μηχανοστάσιο. Το ίδιο γίνονταν και για τη μεταφορά με αυτοκίνητα που συνήθως γίνονταν με φάλαγγα. Η καταφυγή τον Γερμανών στη δολοφόνο κούβα επιβεβαιώνει το γεγονός οτι πράγματι ο ΕΛΑΣ τους ειχε δημιουργήσει τέτοιο κλειό, που ηταν αδύνατο να μετακινηθούν χωρίς μέτρα ασφαλείας. Τρείς ηταν οι λόγοι που οδήγησαν τους Γερμανούς στη χρήση της κλούβας α) γίνει η μεταφορά ή η μετακίνηση κατά το δυνατόν αναίμακτη ή με λιγότερες απώλειες β) σε περίπτωση που το τραίνο ή το αυτοκίνητο πατήσει νάρκη ή πέσει σε ενέδρα ανταρτών να σκοτωθούν οι κρατούμενοι, γεγονός που θα τους έδινε χρόνο να πιάσουν θέσεις και γ) προκειμένου να μήν σκοτωθούν οι κρατούμενοι απ τους αντάρτες η από νάρκη, ο ΕΛΑΣ δεν έβαζε νάρκες και δεν θα έστηνε ενέδρες.

Ανθρωποι που ειχαν γίνει για τρεία και πλέον χρόνια ο εφιάλτης των κατακτητών. Ανθρωποι που απ την 28η Οκτωμβρίου του 1940, ειχαν καταπλήξει με τις πρωτιές την παγκόσμια κοινή γνώμη: α) με τις ανεπάντεχες νίκες στον αλβανικό πόλεμο. Νίκες που αναχετίζοντας την πύρινη λαίλαπα του φασισμού, αμφιστήτησαν το αήττητο του άξονα, β) λίγες μέρες μετά την κατάκτηση της χώρας η σβάστικα που κυμάτιζε άγεροχη στον ιστό της στη Ακρόπολη, οχι μόνο κατέβηκε αλλα και ποδοπατήθηκε.γ) που πρωτοστάτησαν και υποχρέωσαν τον ίδιο τον Χίτλερ, να ανακαλέσει την εντολή επιστράτευσης που ειχε δώσει.δ) Η Ελλάδα με την δράση και την καθοδήγηση αυτών των Ανθρώπων, ηταν η μόνη χώρα που δεν έστειλε στρατό να πολεμήσει τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία, οπώς έγινε με τις αλλες κατηκτημένες χώρες της Ευρώπης χώρες. Που συνέβαλαν τα μέγιστα στην ανατίναξει της γέφυρας του Γοργοπόταμου και έκοψαν για ενα μεγάλο διάστημα την Ελλάδα, στα δυό και για αρκετό καιρό τον ανεφοδιασμό με πολεμικό υλικό τον Στρατάρχη Ρόμελ στην Αφρική. Ανθρωποι που με αυταπάρνηση και αυτοθυσία έδωσαν τη μάχη, για τα παιδικά, φοιτητικά και λαϊκά σισίτια και αργότερα τη μεγάλη μάχη της σοδειάς σώζοντας το λαό από τον εφιάλτη της πείνα.

Η άρνηση της υποταγής αυτών των Ανθρώπων και οι πρώτες ελλινηκές νίκες στον αλβανικό πόλεμο και σε συνέχεια στην Αντίσταση ,έφεραν την Ελλάδα, στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος αυτών των Νικών έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και έγιναν όπως λέει και ο ποιητής μυνήματα στους ελεύθερους να ετοιμαστούν και σάλπισμα για τους σκλαβωμένους να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν. Αυτούς λοιπόν, τους αγέροχους και αξιοθαύμαστους Ανθρώπους, μπορούσε ο κάθε διατελέσας ταγματασφαλίτης ή σε κάποιον απ τους άλλους Ισμούς Κολοκάτσης, Κομνηνός, Κοκοβός, Στράτος κλπ που, γινόμενοι κατ' επιλογήν ανθρωποφύλακες, να προσβάλουν, εξεφτελίζουν, να τσαλαπατούν και να ταπεινών με τον χειρότερο τρόπο αυτού τους Ανθρώπου και να βαφκαλίζονται, συνεργάζονται προκλητικά με τους κρατουμένους του ποινικού δικαίου.

Αρκεί ενα παραδειγμα για να γίνει κατανοητό για τον τρόπο που σκέπτονταν και ενεργούσαν. Κάποια μέρα έφτασε στη Γυούρα ενα αρματαγωγό φορτωμένο με 600,000 και πλέον χιλιάδες τούβλα. Για το ξεφορτωμα αυτών των τούλβων, το πρωί αντι για το εργοτάξιο 200 περίπου κρατούμενοι πήγαμε

για ξεφορτώσουμε τα τούβλα,τα οποία τούβλα, εκτός απ το ξεφόρτωμα έπρεπε να μεταφερθούν και στο εργοτάξιο, που απείχε 300-400 και πλέον μέτρα και ανήφορος απ το λιμάνι. Οταν φτάσαμε στο αρματαγωγό βρήκαμε στη μπούκα του 50 φύλακες με επικεφαλής τον Αρχιφύλακα Τσολάκη, Στράτο, Παπαγιάνη κλπ. Πριν μας πούν πιά θα ειναι η δουλειά και πώς θα γίνει, δεχθήκαμε μια ανεπάντεχη και αδικαιολόγητη επίθεση. Μια επίθεση που έσπασαν αρκετά κεφάλια μεταξύ των οποίων ενός Δασκόλου, Νίκου Μιχαϊλίδη και ενός Γεωπόνου, που δεν θυμάμε το ονομά του. Μετά από αυτό το ξυλοφόρτωμα μας, λένε οτι θα κάνουμε δυό σειρές και οτι ο ένας, δεν θα απέχει περισσότερα απ ενα μέτρο ό ενας απ τον άλλο και αρκετούς μας βάλανε μέσα στο πλοίο ενώ παράλληλα στην ίδια διάταξη με εμας παρατάχθηκαν και οι φύλακες σχηματίζοντας εναν κλοιό.
Υποχρεωτικά έπρεπε να πέρνουμε από πέντε τούβλα. Μόλις οι κρατούμενοι που ηταν στο πλοίο έσκυβαν να πάρουν τα τούβλα ένας απ τους φύλακες τον χτυπούσε με το μπαστούνι να κάνει γρήγορα-τροχάδιν ηταν η διαταγή. Την ίδια περιποίηση ειχαν και οι εκτός του πλοίου. Το πιό τραγικό ομως ηταν οτι το χτύπημα γίνονταν πάντα την ώρα που ο κρατούμενος ηταν φορωμένος με τα τούβλα. Οπως ηταν φυσικό απ τον πόνο του χτυπήματος έπεφταν τα τούβλα απ τα χέρια του κρατουμένου χτυπώντας του τα πόδια. Η πράξη αυτή θεωρούνταν πράξη σαμποτάζ, και τότε και άλλοι φύλακες πρόστρεχαν να ξυλοφορτώσουν το σαμποτέρ κουμμούνι...που κατέστρεφε την περιουσία του κράτους ...
Ο προσδιορισμός μιας προσχεδιασμένης ενέργειας: Το χτύπημα του κρατουμένου που ειχε σαν αποτέλεσα το πέσιμο των τούβλων απ τα χέρια του, σαν πράξη σαμποτάζ ειναι μια εκφώνηση πολύ επικίνδυνη. Το «σαμποτάζ» ειναι ο προπομπός τις προβοκάτσιας και προβοκάτσια ειναι μια μομφή που προαλείφη ενεξέλεκτες πράξεις εκδίκησης για προσωπικούς και γενικότερους λόγους σκοπιμότητας. Και γίνεται ακόμα πιό επικίνδυνη η εκφώνηση της λέξης σαμποτάζ, οταν εισαι πολιτικός κρατούμενος και στη χώρα μένεται ο Εμφύλιος πόλεμος, τα έκτακτα μέτρα στην ερμήνειά τους εχουν μια ευρύτητα και τα στρατοδικεία καταδικάζουν ακόμα και χωρίς ενδείξεις και στέλνουν με συνοπτικές διαδικασίες ισοβίτες στη φυλακή και θανατοποινίτες στο εκτελεστικό απόσπασμα. Σε τέτοιες καταστάσεις ο κάθε «υπερπατριώτης» και ειδικά ο εντεταλμάνος σωφρονιστικός υπάλληλος, μπορεί να κατονομάσει μια οποιαδήποτε πράξη ή κίνηση «σαμποτάζ» και ας ειναι η πράξη αυτή (το πέσιμο των τούβλων) προϊόν δική του προσχεδιασμένης προδοκάτσιας.
Βέβαια αυτή τη λέξη σαμποτάζ την ειχαμε ακούσει και αλλες φορές, ποτέ ομως μέχρι τότε δεν ειχε συνδεθεί «με την περιουσία του κράτους». Στο μεταξύ στη διεύθυνση της φυλακής έγινε αλλαγή. Τον μέρχι πριν λίγο Διευθυντή της φυλακής κ Γλάστρα, Διευθυντή μας φέρανε τον κ Μπουζάκη. Δυο Ανθρωποι διαφορετικού χαρακτήρα και βλέψεων. Ο κ Γλάστρα, ηταν μεγάλος ροπαλοφόρος και τις όποιες«παρανομίες» τις ξοφλούσε ο κρατούμενος με κάποια τιμωρία ανάλογα με τα στοιχεία, που του προσκόμιζε ο φύλακας με τιμωρία στο λαμαρινένιο πειθαρχείο, με στέρηση αποστολής και λήψης της αλληλογραφίας, αφού το επισκεπτήριο απαγορεύονταν στη Γυάρο και μερικές μαγκουριές στον πισινό απ τον ίδιο μερικές φορές. Αλλωστε ολη την ημέρα γύριζε με την μαγκούρα στο χέρι και έκρινε οτι αν κάποιος δεν λειτουργούσε «σωστά» του έριχνε μια με τη μαγκούρα. Σε αντίθεση με τον κ Γλάστρα, ο νέος

Διευθυντής κ Μπουζάκης, δεν ξέρω για ποιούς λόγους αποδείχθηκε μεγάλος προβοκάτορας.
Θεωρώ οτι αρκού δυο παραδείγματα για να επιβεβαιώσουν το λόγο το αληθές. Οπως γράφω και πιό πάνω, τα υπολλείμματα της εκβράχυνσης, την πέτρα να συνδεθεί η Γυάρος με τη Ερμούπολη-Σύρα για φύγουμε απ τη Γυάρο, την πέτρα για την θεμελείωση της φυλακής και όλα τα αλλα υλικά οικοδομών: άμμος, ασβέστη, τσιμέντα, τούβλα. Κεραμμύδια, νερό και ξύλα κλπ κλπ, τα μεταφέραμε εμείς απ το λιμάνι στο εργοτάξιο. Η άμμος ερχόταν στη Γυάρο καθημερινά με το καϊκι «Ευαγγελίστρια» ή «Μπαρμπαγιάννης » απ την Ανδρο. Μιά βραδιά, οπως συνήθως, πήγαμε να ξεφορτώσουμε την άμμο απ το καϊκι. Πιάσαμε βάρδια και δουλεύαμε. Απέναντι απ το λιμανάκι ηταν η βίλλα του Παππα-Προκόπη. Οταν ερχόταν για να εκκλησιαστούμε και να κάνει και το αντίστοιχο κήρυγμα, τα βράδια κοιμόταν σε αυτήν τη Βίλλα. Ενω εμείς κατεβάζαμε την αμμο απ το καϊκι, αυτός καθόταν μπροστά στη βίλλα και χαιρότταν το ποίμνιο του, που δούλευε εντατικά για την ανέγερση της οσο νούπω «σύγχρονης» φυλακής.
Ενα στενό μαδέρι συνέδεε το καϊκι με την προκυμαία. Ενας νεαρός παραπάτησε και επειδη το σακκί με την άμμο ηταν βαρύ, δεν μπόρεσε να το κρατήσει και έπεσε μαζί με το σακκί στη θάλασσα. Αμέσως πήδησε κάποιος και τον έβγαλε. Γελάσαμε με το γεγονός αλλα και στεναχωρηθήκαμε μαζί. Ο Παππα-Προκόπης, την αλλη μέρα το πρωϊ πήγε και ειπε στο Διευθυντή κ Μπουζάκη, και του έκανε γνωστό: «οτι χθές το βράδι οι κρατούμενοι ρίξανε στη θάλασσα 200 σακκιά τσιμέντο». Ακούγοντας ο κ Διευθυντής, αυτήν την καταγγελία-σαμποτάζ ήρθε στον 4ο όρμο-σκηνές και κάλεσε συγκέντρωση όλων των κρατουμένων. Ολοι αναρωτηθήκαμε τί άραγενα να συμβαίνει.
Αφού συγκεντρωθήκαμε άρχισε να κάνει με έντονη τη φωνή λόγο για «σαμποτάζ» και σε συνέχεια μας απειλούσε, οτι θα στείλει όλη τη χθεσινο βραδινή βάρδια στο στρατοδικείο. Ζήτησε δε να του δοθουν τα ονόματα όλων όσων ηταν στη χθεσινοβραδυνή βάρδια. Ενώ ο κ Μπουζάκη απειλούσε ο συγκρατούμενος Ηλίας Αποστολίδης και ο Θεόδωρος Κατριβάνος του λένε ο μέν Αποστολίδης: «Κατηγορείτε την χθεσινοβραδυνή για σαμποτάζ και στρατοδικείο» στην οποία βάδια ημουν και εγώ: «Ειμαι έτοιμος. Θα πάρω την καραβάνα μου και την κουβέρτα και θάρθω να με βάλει στο κρατητήριο, αν ειναι αλήθεια αυτά που μας καταλογίζεις. Πριν ομως πάμε στο πειθαρχείο, θα πάμε να δούμε αν τα 200 σακκιά τσιμέντο βρίσκονται στη θάλασσα. Αν όμως δεν βρίσκονται, πράγμα για το οποίο ειμαι σίγουρος τότε κ Μπουζάκη θα μας αποκαλύψεις τον συκοφάντη». Και ο Κατριβάνος κ Διευθυντά «Ειμαι Δικηγόρος , και ήμουνα και εγώ σ αυτήν τη βάρβαρη ολονύκτια αγγαρία που μας υποχρεώνετε. Σαν Νομικός, έχεται δώσει όρκο στη δικηγορική επιστήμη, το ίδιο και εγώ. Μπρός, λοιπόν να πάμε για έρευνα». Ερευνα! Ερευνα! Για εξακρίβωση της καταγγελίας ζητήσαμε όλοι με ενα στόμα. «Το τσιμέντο δεν ειναι άμμος ούτε πέτρα για να το πάρει το κύμα. Το τσιμέντο θα εχει στερεωποιηθεί και τα βρούμε τα 200... Μπροστά σ αυτή την κατακραυγή για επιτόπια έρευνα η κατηγορία της προβοκάτσιας έπεσε στο κενό. Στην επιμονη να μας αποκαλύψει τον καταδότη ο κ Μπουζάκης, ειπε οτι του το ειπε κάποιος επιστάτης
Δεν πέρασε ομως λίγη ώρα και νάσου ο επιστάτης.Τον σταματήσαμε και τον ρωτήσαμε, αν ειδε κρατούμενους να ρίχνουν «Σακκιά Τσιμέντο» στη θάλασσα. Γέλασε γιατί ήξερε οτι το καϊκι ηταν φορτωμένο με άμμο και συμπλήρωσε:«αυτό το ψέμα δεν το είπα εγώ, αλλά ο Παππά-

Προκόπης».Μέσο του επιστάτη και πολύ έμμεσα απ την διεύθυνση μάθαμε τον πραγματικό προβοκάτορα Παππά. Ο κ Μπουζάκης όμως, δεν μπόρεσε να διασκεδάσει την αποτυχία-γκάφα και προσπάθησε να πάρει τη ρεβάνς. Σε μιά ρεματιά λίγο πιό πέρα απ το εργοτάξιο υπήρχε μιά «πηγή» που μόλις δάκριζε. Σε αναλαμπή ξεκούρασης, ειχαμε διαμορφώσει ετσι το χώρο, που κάθε πέντε-έξη μέρες μάζεβε μερικές οκάδες νερό. Για να μας στερήσει ο διευθυντής και αυτό το λίγο γλυκό νερό απαγόρευσε να πηγαίνουμε χωρίς άδεια. Μια βάρδια ζήτησε την άδεια να πάει να μαζέψει οσο νερό ειχε μαζευτεί. Ενω λοιπόν, ο Διευθυντής, έδωσε την άδεια σε συνέχεια διέταξε και τη χωροφυλακή να στήσει τα πολυβόλα και αν μπορέσουν-εκμεταλλευτούν κάποια ευκαιρία να βάλουν με τα πολυβόλα μερικές ριπές με το σκεπτικό μήπως βρεθεί κάποιος κρατούμενος να αντιδράσει και βαδίσει προς τα πολυβόλα, οπότε οχι μόνο θα πάρει τη ρεβάνς,αλλα και θα μετατρέψει και τη Γυάρο σε Μακρόνησο οσον αφορά τις δολοφονίες, ο αριθμός των οποίων ακόμα καραμένει άγνωστος. Βρεθήκαμε αντιμέτωποι με μιά κτηνώδη και μοχθηρή καλοκουδρισμένη μηχανή εξόντωσης και ταπείνωσης. Και αυτός ηταν ο πιό μεγάλος, αβάσταχτος και αγιάτρευτος πόνος.

Η ιστορία δεν ειναι ποίηση. Μόνο η ποίηση δεν επιχειρηματολογεί. Και δεν επιχειρηματολογεί, γιατί η ποίηση, δεν ειναι ποτέ αυτό που θέλει να εχει ή να ξέρει, όπως κάθε άνθρωπος, αλλα αυτό που δεν εχει και που ξέρει οτι δεν προκειται ποτέ να εχει. Η ιστορία οχι μόνο επιχειρηματολογεί αλλα και ρωτά : Πότε, που, ποιός και γιατί έγιναν ορισμένα πράγματα ετσι και οχι αλλιώς. Ολα αυτά λείπουν απ την Νεοελληνική ιστορία. Οσο για την κατοχή και τον εμφύλιο : Με λόγια, με μισόλογα, με ψέματα και με παρόλες τις μέρες μας διαβαίναμε...Η μήπως δεν συμβαίνει το ίδιο με το 21. Η πραγματική δόξα της ελληνικής Επανάστασης οφείλεται στην αδάμαστη θέληση, την ενεργητικότητα και την ακατάβλητη θέληση και καρτερία του λαού. Η επανάσταση, οπως και η μεγάλη ιδέα, εχει δώσει άφθονη δουλειά σε πολλους ιστορικούς, αλλα και η μια και η αλλη εχουν με τον τρόπο που γράφτηκαν δημιουργήσει και τόση σύγχιση σε εκατομμύρια αναγνώστες, που θα έλεγε κανείς οτι τα πάντα εχουν ειπωθεί γι αυτή και ομως, μέγα και βαθύ μυστήριο εξακολουθεί να την περιβάλλει!!! Το πρώτο θύμα στον πόλεμο και την ιστορία, ειναι η αλήθεια και ο απλώς άνθρωπος...

Υστερα απ μια μακρόχρονη κράτηση στην Ασφάλεια με τις γνωστές για οποιος πέρασε συνέπειες, το στρατοδικείο και την πρόσβαρη ποινή που καταλόγησαν στον καθένα απ διάφορες φυλακές μας συγκέντρωσαν καμιά πενηνταριά στο Μεταγωγών του Πειραιά. Επειδη τις μέρες αυτές ειχε πολλά μποφρ, μείναμε έξη μέρες. Επειδή πέρασα και άλλες φορές απ το Μεταγωγών αυτό όσες μέρες και αν έμεινες εκτός απ ενα κομματάκι ψωμί δεν σου έδειναν τίποτε αλλο. Μόλις έπεσαν τα μποφρ ηρθαν τα Τζέϊμς, φορτηγά που θα μας πήγαιναν στο λιμάνι. Με φορεμένες τις χειροπέδες, προτού καλά καλά προλάβουμε να πάρουμε μια ανάσα έξω απ τους τοίχους είχαμε κιόλας ξεκινήσει...Στο λιμάνι χαιρόμασταν ολων των ειδών τα πλεούμενα και τον ήλιο που χάϊδεβε τη θάλασσα. Πραγματικά χαιρόμασταν τα πάντα, γιατί πως αλλιώς θα μπορούσε να νοιώσει ενας κρατούμενος, οταν ξαφνικά στο τούνελ της φυλακής και των προηγούμενων δεινών, ανοίγει εστω και για λίγο ενα παράθυρο και αντικρίζεις τις ομορφιές του κόσμου.

Απ τα Τζέϊμς πάντα δεμένοι δυο δυό, και με κατεβασμένα τα παραπέτια μας περνάνε στα γρήγορα στη ΔΕΣΠΙΝΑ, στο πλοίο που περίμενε αγυροβολημένο μπροστά μας και σε συνέχεια δεμένους μας χώσανε στο αμπάρι του πλοίου.

Το Δέσπινα ηταν καράβι της γραμμής και στη Σύρα αποβίβασε και τους τελευταίους επιβάτες και έβαλε πρώρη για τη Γυούρα. Ταρά Χωρίς όνειρα. Με τα μάτιας της ψυχής, του Νού και της καρδιάς στραμμένα στο παρόν, και οχι στο αύριο. Στο σήμερα και κυρίως στο τι μας περιμένει οταν φτάσουμε στο κάτεργο της Γυούρας. Οι φωνές σηκωθήτε και η ανάλυψη απ τους χωροφύλακες του οπλισμού έδειχνε οτι πλησιάζαμε. Και σε λίγο άρχισαν να μας βγάζουν τις χειροπέδες και ενας ενας να ανέβουμε στο κατάστρωμα. Οι πάνινες πόλεις στις πλαγές διακρίνονταν πιά καθαρά. Και μόνο οι γρίφοι, επίμονοι, ατελείωτοι και αναπάντητοι, εξακολουθούσαν να βασανίζουν τις σκέψεις και να διατηρούν τον διάλογο πριν βάλουν το μαδέρι για να κατεβούμε απ τη «Δέσπινα».
Μόλις πατήσαμε το πόδι στην ξηρά άρχισαν οι φιλοφρονήσεις. Εδώ θα πεθάνετε καθάρματα...φωνάζαν και χτυπούσαν λισσασμένα τον καθένα που κατέβαινε απ το μαδέρι. Σκηνές απερίγραπτης αγριότητας επαναλαμβάνονταν. Θέλουν απ την πρώτη στιγμή να συντρίψουν το ηθικό μας. Το ξύλο σε λίγο γίνεται επιλεκτικά. Διαλέγουν μερικούς και τους χτυπούν στα τυφλά.
Κάθε μεταγωγή, ανεξάρτητα απ τον αριθμό και το πλοίο που έφτανε στη Μακρόνησο ή τη Γυάρο, οι κρατούμενοι φορτωμένοι με τα ρούχα (κουβέρτες κλπ απ το σπίτι) έπρεπε να ανέβουν σε ενα απότομο ύψωμα.Το ύψωμα αυτό οι κρατούμενοι της Γυούρας το ονόμασαν Γολγοθά. Και πράγματι για Γολγοθά επρόκειτο. Σε αυτό το σημείο-προσήλιο έμειναν σχεδόν όρθιοι για πολλές ώρες πριν αρχίσει η «έρευνα». Η έρευνα, ηταν ενα απ τα πρόσθετα μαρτύρια: Ερευνα στην ασφάλεια μήπως υπάρχει φονικό όργανο. Με το αιτιολογικό να μην αυτοκτονήσει ο κρατούμενος σε ξεγύμνωναν. Στη έρευνα αυτή σου έπαιρνα τα πάντα, ακόμα και αυτά τα κοδρόνια απ τα παπούτσια. Φεύγοντας για τη δίκη έρευνα, γυρνώντας έρευνα. Μέσα στη φυλακή έρευνα κάθε λίγο και λιγάκι έρευνα! έρευνα! Το βασικό αντικείμενο της έρευνας ηταν τα μολύβια, η γραφική ύλη και κυρίως τα βιβλία.
Πριν ομως απ τη έρευνα οι φύλακες κρατώντας μαγκούρες υποχρέωναν τους κρατούμενους επι μια δυό ώρες σε ενα ακατάχετο τροχάδιν με ενα ομαδικό ξυλοδαρμό και τότε άρχιζε η έρευνα με την εντολή «άνοιξε τη βαλίτσα σου». Μόλις ομως ο κρατούμενος έσκυβε ν ανοίξει τη βαλίτσα, δέχονταν αλλεπάλληλα κτυπήματα αδιάκριτα πού στο σώμα του. Κατά τη διάρκεια της έρευνας οι φύλακες και οι χωροφύλακες σε υποχρέωναν να απαντίσεις σε πολλές ερωτήσεις: «Είσαι παντρεμένος, ρέ» ;.Αν ο κρατούμενος έλεγε «Ναι είμαι παντρεμένος» τότε τον άρχιχαν στο ξύλο, λέγοντάς του «γιατί βρέ... άφησες τη γυναίκα και τα παιδιά σου και πήγες αντάρτης». Το ξύλο συνέχιζε μέρχι λιγοθυμιάς. Αλλα και αν ο κρατούμενος βλέποντας τί εχει υποστεί αυτός που ειπε Ναι, απαντούσε οτι δεν ειναι παντρεμένος, έτρωγε πάλι ξύλο με το αιτιολογικό αυτή τη φορά, οτι δεν τον άφησε το κόμμα να παντρευτεί κλπ κλπ.
Αν κάποιος κρατούμενος αντιμηλούσε, τον έπαιρναν και τον πήγαιναν στη συκιά το μοναδικό δέντρο που υπήρχε στη Γυούρα και τον κρεμούσαν για λίγο με το κεφάλι κάτω. Εκτός απ τη συκιά ειχαν δημιουργήσει και ένα υπαίθριο πειθαρχείο από λαμαρίνες. Εριχναν πρώτα νερό στο πάτωμα πριν βάλουν τους κρατούμενους μέσα.Την ημέρα ο ήλιος έψηνε τη λαμαρίνα και τη νύχτα η παγωνιά τρυπούσε τα κόκκαλα. Μετά τη λήξη αυτού του μαρτυρίου άργά το βράδυ έδιναν για κάθε 12 ή 24 άτομα μια σκηνή. Χώρος 30-35 πόντους για τον καθένα. Σακατημένοι απ την κούραση και τον καλά οργανωμένο και κατά βούληση ξυλοδαρμό, πρίν κακά καλά μας πάρει ο ύπνος μια πλείαδα φύλακες με πρωτοστάτες τους φύλακες κολοκάτση, Κομνηνό, Κολοβό, Στράτο κλπ,

εκτός του οτι χτυπούσαν με τις μαγκούρες από ζαχαροκάλαμο όποιον έβρησκαν μπροστά τους, τραβούσαν του ορθοστάτες των σκηνών, ετσι που η σκηνή να σκεπάσει τους κρατουμένους. Και τότε χτυπούσαν αδιάκριτα με βρισιές και κάθε είδους κοσμιτικά επίθετα, για τη Μάνα, τις αδερφές, τις κόρες και όποια αλλη βρωμιά ερχόταν στο στόμα τους, τα σκεπασμένα με τη σκηνή σώματα των κρατουμένων.
Το έργο ομως δεν προχωρούσε οπως το ειχαν σχεδιάσει και προγραμματίσει.Τα παιδιά ομως δεν ενοούσαν να δεχθούν τα όσα τους «καταμαρτυρούσαν». Για να ευοδωθεί το θεάρεστο έργο των εμπνευστών της Μακρονήσου και της Γυούρας, πέρα απ τους λόγους και τις προτροπές έκριναν οτι έπρεπε να μπεί σε κίνηση και η κρεατομηχανή, που θα άλεθε τους «στενοκέφαλους» που ευπρεπέστατα την ονόμασαν «Γραφείο ηθικης αγωγής».Τέτοια Γραφεία ειχαν και οι φυλακές και όλα τα νησιά, που φιλοξενούσαν πολιτικούς κρατουμένους.
Οταν σε καλούσαν μέρα ηταν να σου πάρουν, δήθεν τα στοιχεία. Στοιχεία, λές και ειχες φτάσει εκεί με δική σου πρωτοβουλία ή χωρίς να σε εχουν περάσει απ τα σαράντα κύματα και δεν σου εχουν πάρει στοιχεία και τα όποια χαρτιά και άλλα αντικείμενα, που ειχες μαζί σου κατά την ώρα της σύλληψης ή της παρουσία σου στο κέντρο κατάταξης. Πολλές, τις περισσότερες φορές φώναζαν τη νύχτα...Μετά απ τα στοιχεία περνούαν στο ιστορικό της «αντεθνικής δράσης σου» Για πές μάς που ήσουν στην κατοχή, αν ειχες κάνει αντάρτης στον ΕΛΑΣ, αν ησουν σε Αριστερή οργάνωση και πιά. Αν ψήφισες το 1946 και γιατί, για να φτάσουν τελικά στον αν «αποκηρύσσεις» τις κομμουνιστικές οργανώσεις. Που βέβαια, οπως σου υπογράμιζαν ειχες πολλούς λόγους να το κάνεις,
Αυτήν ακριβώς την μεταπελευθερωτική ιστορία, ήθελε και εξακολουθεί θέλει η Δεξιά να μη ξέρει ο λαός, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι για πόλλα από αυτά τραγικά γεγονότα δεν είχαν την ανοχή, αποδοχή και τη συμμετοχεί ακόμα του λεγόμενου κέντρου.
Ειναι γεγονός οτι ο στρατός απ το 1909 και μετά κατέχει μια ιδιάζουσα θέση στη δομή της εξουσίας .Ετσι παρά τη λαϊκή του καταγωγή στηρίζει, την απόρριψη της πολιτικής έννοιας του λαού προς όφελος της κυριαρχίας μιάς φυλετικής εθνοτικής αντίληψης που εξυπηρετεί την ολιγαρχία του πλούτου, οδηγεί ομως πάντα και με μαθηματική ακρίβεια στον εθνικό διχασμό. Ορισμένα φαινόμενα, καταστάσεις και γεγονότα, ενώ φαίνονται σαν αυθόρμητα και συμπτωματικά εχουν μακρόχρονη ιστορία και συγκεκριμένους στόχους αναφορικά με τη χρήση του στρατού και των Σωμάτων Ασφαλείας.
Κατά τη διάρκεια του 20ού αιώνα η Ελλάδα εχει υποστεί πολλά τραύματα και συμφορές, τόσο σε εθνικό οσο και σε διεθνές επίπεδο. Βέβαια το 1912 με την απελευθέρωση της Μακεδονίας μεγάλωσε χωροταξικά η χώρα, καθώς και η γεωστρατηγική της σημασία. Ο μως εθνικός ο διχασμός του 1915, η μικρασιατική καταστροφή, οι δικτατορίες του Πάγκαλου και του Κονδύλη, η οικονομική κατάρευση της δεκαετίας του 1930, η βασιλομεταξική δικτατορία, ο Ιταλο-Ελληνικός πόλεμος, η τετράχρονη κατοχή, ο εμλφύλιος και σε συνέχεια η χούντα των συνταγματαρχών τον Απρίλη του 1967 και η Τουρκική εισβολή στην Βόρεια Κύπρο. Και ειναι εθνικά γιατί, ενώ ο λαός μας συμμετείχε απ τον Οκτώμβρη του 1940 στον αντιφασιστικό αγώνα στο πλευρό των συμμάχων και συνέχισε οργανωμένος στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ στον αντιφασιστικό αγώνα σε όλη τη διάρκεια της τριπλής κατοχής, αποσχολώντας δεκατρείς και πλέον εμπειροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες στον ελλαδικό χώρο οι άσπονδη

«φίλοι» και «συμμαχοί» μας στο πλευρό των οποίων πολεμήσαμε και στον Α! και στον Β! παγκόσμιο πόλεμο, με τις γνωστές Ανθρώπινες θυσίες και υλικές καταστροφές, δεν μας άφησαν να βαδίσουμε ενωμένοι εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ενοποίηση των εθνικών της δικαίων μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών :Κύπρο, Δωδεκάννησα, Ανατολική Θράκη μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής ευρώπης.
Απ την μελέτη της ιστορίας μας, προκύπτουν πολλά και διδακτικά συμπεράσματα...για τα αίτια και τους επευθύνους των συμφορών, αλλα και των θριάμβων που τη σημάδεψαν...κατα τη μακραίωνα πορεία του λαού μας! Ανέκαθεν η μοίρα αυτού του τόπου και του λαού μας ήταν (και ειναι) δέσμια των διεθνών εξελίξεων, συγκυριών, συσχετισμών δυνάμεων και συμφερόντων των εκάστοτε ισχυρών Μεγάλων δυνάμεων, αλλα και της ικανότητας και του κύρους των ηγετών μας. Τα αποτελέσματα των σωστών και επιδέξιων χειρισμών...η αποφυγή σφαλμάτων και λαθών...και η κατάλληλη εκμετάλλευση των όποιων ευκαιριών ...δημιουργούν τα «Επη» και τους «θριάμβους», ενώ τα λάθη, οι αδυναμίες υπαρκές και υποκειμενικές, τα προσωπικά πάθη των ηγετών και κυρίως η πρόσδεσή τους με τα ξένα συμφέροντα, οδηγούν αναπόφευχτα στο διχασμό του λαού με τις κάθε φορά γνωστές συνέπειες. Προκαλούν την «ντροπή» και την καταστροφή...του λαού και της χώρας.
Και αναρωτιέται κανείς, πώς να δικαιολογήσε-ονομάση αυτούς που ανακήρυξαν τους προδότες και δολοφόνους του λαού «πατριώτες» και τους πραγματικούς Ελληνες πατριώτες «ειδεχθείς δολοφόνους» του λαού. Του λαού που έδωσε στο ΕΑΜ και τον ΕΛΑΣ τα παιδία του και το στήριξαν ηθικά και υλικά σε αυτόν τον δύσκολο, σκληρό και αιματηρό και μακρόχρονο αγώνα για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας. Και κάτι ακόμα: πιστεύουν οι κύριοι αυτοί, οτι ήταν δυνατόν να διεξαχθεί αυτός ο πατριωτικός λαϊκός αγώνας, χωρίς να χτυπηθούν αυτοί που απεργάζονταν χωριστικά μειονοτικά κινήματα, χωρίς να τιμωρούνται οι προδότες και οι κατάσκοποι, χωρίς να πολεμούνται τα ντόπια ένοπλα όργανα του εχθρού, χωρίς να εξουδετερώνονται αυτοί που οχι μόνο συμφωνούσαν με τα σχέδια των κατακτητών, αλλά και πολεμούσαν για να τα εφαρμόσουν στη χώρα μας οι κατακτητές.
Ειναι γεγονός οτι το σύστημα της ατονικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, δεν μπορεί να διατηρηθεί στη ζωή και να λειτουργήσει χώρις αυτά τα φαινόμενα : παρακράτος, καταδότες και διάφορους άλλους μηχανισμούς, που σε περιπτώσεις αναταραχής (κατοχή) κλπ, λόγος της φύσης και του τρόπου που λειτουργούν αυτοί οι μηχανισμοί και το είδος της διαπαιδαγώσης, που τους γίνεται να ζούν υπο τις διαταγές, μόλις χάσουν τον αφέντη ανεξαρτοποιούνται και καθώς ειναι ανεπάγγελτοι, αποτελούν εύκολη λεία για τους κατακτητές να στρατολογήσουν, οχι μόνο συνεργάτες αλλα και εθνοπροδότες.
Οταν το σύστημα προκειμένου να επιβάλει σιωπή τάφου στη χώρα καταφεύγει σε δικτατορία και μέσω της δικτατορίας, διαμορφώνει ένα κρατικό μηχανισμό, που γίνεται στο σύνολο του αναντίρητα αποδεκτός από τους κατακτητές, ειναι επόμενο οι κατακτητές να βρούν ανθρώπους έτοιμους να πουλήσουν, οχι μόνο την ψυχή τους στους κατακτητές, αλλά και όσους πατριώτες χρειαστεί. Οταν το καθεστώς αυτό συνεργάζεται αρμονικά σε όλα τα επίπεδα με τους κατακτητές, φυσικό επακόλουθο θα ειναι να δημιουργήσει αντιπαραθέσεις, προστριβές και συγρούσεις ακόμα οταν πρόκειται για συνεργασία με προδότες σε θέματα ζωής και του Εθνους. Και το τραγικότερο όταν το καθεστώς αυτό,

οχι μόνο συγχωρεί και συφχταγκαλιάζεται με αυτούς τους Ισμούς, προκειμένου να κονιοτροποιήσει ένα λαϊκό κίνημα που πολέμησε κατακτητές και εθνοπροδότες, αλλά και δέχεται σαν δόκιμη «εθνική προσφορά» τη συνεργασία με τους κατακτητές και επιπρόσθετα τους υπόσχεται κοινωνική καταξίωση. Τα πράγματα ξεφεύγουν και απ αυτή την απλή συνεργασία και άπτεται εθνικών θεμάτων.
Στους ανθρώπους αυτούς, θα αρκούσαν και μόνο οι νυγμοί της συνείδησης για τις εγκληματικές πράξεις κατά της πατρίδας, τα χιλιάδες μοιραία πένθη απ τον αγώνα, ο φόβος της δικαιοσύνης και ενός δημοκρατικού καθεστώτος στο οποίο θα έπρεπε να δώσουν λόγο των πράξεών τους εξηγούν αρκετά, την εμπάθεια, το μίσος και τη λύσσα κατά των αγωνιστών και του λαού αυτών των ανθρώπων που ήδη απ τα Τάγματα Ασφαλείας και τους διάφορους Ισμούς βρίσονταν σε θέσεις κλειδιά στο στρατό, τη Χωροφυλακή, την Αστυνομία, τη διοιήση και την πολιτική εξουσία, όπου τους τοποθέτησαν αυτοί που τους αποκύριξαν και τους απειλούσαν οτι θα τους δικάσουν σαν δοσίλογους και προδότες. Αν σε αυτά προστεθεί και η πίεση απ το τρίπτυχο : Αγγλοι, ολιγαρχία και δοσίλογη Δεξιά, που επείγονταν να οδηγηθούν τα πράγματα στον εμφύλιο οπως πρόβλεπε το σχέδιο «ΜΑΝΑ» λόγο και σκοπό για τον οποίο τους έδωσαν συγχωροχάρτι, τους υποσχέθηκαν αποκατάσταση, ο καθένας αντιλαμβανεται γιατί οδηγηθήκαμε στον εμφύλιο και θρυνήσαμε τόσες χιλιάδες νεκρούς.
Κάτω απ αυτές τις συνθήκες ενας προαποφασισμένος εμφύλιος πόλεμος, προσφέρει στους ενόχους οχι μόνο διέξοδο απ την ανασφάλεια, αλλά και την εκ νέου ευκαιρία για εκδίκηση και αντεκδίκηση, τόσο σε πρωσωπικό οσο και σε μαζικό επίπεδο.
Ο Μεγάλος Σολωμός από αφορμή φαίνεται του τρόπου που γράφτηκε η Νεοελληνική ιστορία.Τα ψέματα που έλεγαν και έγραψαν οι ακριβοπληρωμένοι κοντυλοφόροι και ντοτόροι, ειδικά μετά το συμβιβασμό που έκαναν οι Αστοί με την Αγία Τριάδα και την πλήρη υποταγή-χωροταξικά και οικονομικά-κατ απόλητη νομή και κυριότητα στους Αγγξους. Και κυρίως μετά τον εξωστρατισμό του κονωνικού σκέλους-περιεχομένου της επανάστασης.Ο συμβιβασμός αυτός που έθετε έκτος επανάστασης το Ραγιά, που έβαλε το αίμα για την απελευθέρωση, οχι μόνο οδήγησε αλλά νομοτελειακά επέβαλε και τον πρώτο ελληνικό εμφύλιο πόλεμο το (1824...) για να τσακίσει το λαϊκό κίνημα που έκανε αυτόν τον αξιοθαύμαστο αγώνα, ετσι ώστε μη να συμμετάσχει στους καρπούς της απελευθέρωσης και τα κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη που προέκειψαν. Χωρίς τον εμφύλιο πόλεμο δεν θα μπορούσαν να προσεριστούν μόνοι τους όλα τα κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη και ειδικά την απελευθερωμένη εθνική Γή που την εποχή εκείνη αποτελούσε μετά την μυϊκή δύναμη το βασικό παραγωγικό κεφάλαιο.
Οι γαιοκτήμονες πάντα εποφθανιούσαν τα πρώην τουρκικά και κυρίως τα εθνικά μετά την απελευθέρωση κτήματα. Τις τεράστιες εκτάσεις γόνιμης αρδευόμενης Γής των προεπαναστατικών τιμαρίων, ζαμετίων, βακούφικα και μεμονωμένων Οθωμανών γαιοκτημόνων. Αυτό που μέχρι το 1823, ηταν πόθος, στη διάρκεια της Β! Εθνικής Συνέλευσης στο (Αστρος), παρά την αντίδραση και την απειλή ακόμα των ακτημόνων στρατιωτών αποφάσισαν να το κάνουν πράξη. Βέβαια η αντίδραση αυτή των ακτημόνων η Διοιήκηση ανέστηλε την εκποίεισει αλλης γής. Αποφάσισε ομως να πουλήσει την όποια αλλη ακίνητη τουρκική περιουσία περιήλθε στο κράτος: Σπίτια, Μύλους, Εργαστήρια κλπ,κλπ.

Ο πόθος ομως έμεινε πόθος και καραδοκούσε. Ετσι αυτό που δεν πέτυχαν το 1823, το κατόρθωσαν κοινή συναινέση Βουλευτικό και Εκτελεστικό το 1826 με το Νόμο ΝΓ. με το αιτιολογικό για τη διάσωση του Μεσολογγίου «..Να γενή εκποίησις μέρους εθνικών κτημάτων και μέρους εθνικής Γής...έως τις 800 χιλιάδες Ισπανικά τάλαρα...»και τότε ολοκληρώθηκε το κακό που ειχε αρχίσει με την εκποίηση των φθαρτών σπίτια, Μύλοι κλπ.
«...Και εκποίησαν οι κρατούντες εθνικήςν Γήν εις τους ωραιότερους και ηδονικότερους τόπους της Πελοποννήσου αγκάλα και εναντίον του διοργανικού Νόμου. Μ ΟΛΟΝ ΤΟΥΤΟ ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΤΗΝ ΕΠΩΛΟΥΣΑΝ ΑΥΤΟΙ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑΖΑΝ». Αυτό το έκαναν χωρίς καμιά προκήρυξη προφασισθέντες οτι η ανάγκη της πατρίδας ειναι τέτοια, ωστε δεν αφήνει περιθόριο αργοπορίας ουτέ για μια στιγμή. Με το ΚΔ!ψήφισμα τον Μάη του 1827 που πρώτος το υπέγραψε ο Θ. Κολοκοτρώνης και ο Πρόεδρος της Συνέλευσης Γ. Σισίνης, που ακύρωνε κάθε προγενέστερη πράξη αγορών και πωλήσεων σε φθαρτά (σπίτια κλπ) και αύθαρτα (εθνικά κτήματα), που έγιναν «παρανόμως». Ομως παρά το ΚΔ! ψήφισμα που ακύρωνε τις όποιες πωλήσεις ειχαν προηγηθεί, αυτά παρέμειναν σε αυτούς που τα αγόρασαν.
Συνεκτιμώντας τα γεγονότα και την τέτοια κατάληξη της επανάσταση, που ξεκίνησε Κοινωνικό-Απελευθερωτική και κατέληξε απελευθερωτική αφήνοντας εκτός επανάστασης το ραγιά, οταν του ζήτησαν τη γνώμη είπε: «Το Εθνος των Ελλήνων δεν εχει μάθει ακόμα, να θεωρεί εθνικό ό,τι ειναι αληθινό».
Ολοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν με κάποιες βέβαια υπέρβολες την ιστορία τους. Μόνο έμεις την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως την μεγάλη της αξίας. Και την άγνοια αυτή τη χρωστάμε «στο εθολόγιο των ψεμάτων» που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοι , μεγαλόσχημοι λογάδες και βαρύγδουποι ντοτόροι. Αυτοί που εχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με «το ερευνάτε τας γραφάς ήν σοφία είς αυτάς». Μερικοί νομίζουν οτι η ιστορία, για να μην πώ η Ανθρωπότητα άρχισε να υπάρχει από τότε που γεννήθηκαν, έδρασαν και μεγαλούργησαν αυτοί. Αυτοί ειναι «ιστορικοί χωρίς ιστορία». Γι αυτό και αυτή η ιστορία, ειναι μια ιστορία λουστρασιόν.Κλασικό παράδειγμα η πλήρης ταύτιση του χριστιανισμού-Ορθοδοξία με τον Ελληνισμό.
Την ιστορία τη γράφουν πάντα οι νικήτες. Βέβαια η συγγραφή της εξαρτάται και από αυτόν που τη γράφει, απο τα πιστεύω του, σε ποιά τάξη ανήκει και κυρίως για λογαριασμό τίνους τη γράφει. Διαβάζοντας κανείς τη Νεοελληνική ιστορία και ειδικά τα κεφάλαια που αφορούν την επανάσταση του 1821, μένει με την εντύπωση οτι διαβάζει στρατιωτικά ανακοινοθέντα ή κάποια οδηπορικό άσχετο με αυτό καθ εαυτό το θέμα. Πρωτεργάτης της επανάστασης ηταν ο Κλήρος. Αυτός με τον Παλαιό Πατρών Γερμανό κήρυξε την επανάσταση στην Αγια Λαύρα στις 25η Μαρτίου του 1821. και (ας ειχε κηρυχθεί στις 22 του Φλεβάρη στο Ιάσιο της Μολδαβίας).Δεν υπάρχει ο ραγιάς, δεν παίζει κανένα απολύτως ρόλο σε αυτό τον αγώνα. Ο Ραγιάς πολεμάει μόνο για του «Χριστού την πίστη την Αγία». Δεν εχει και αυτός δικά του ξεχωριστά κοινωνικό-οικονομικά μεταπελευθερωτικά προβλήματα να λύσει. Αυτός ο δούλος που αρματώθηκε, που εχει σηκώσει μπαϊράκι πόλλά χρόνια πριν, που επαναστατεί σε ένα εχθρό που εχει τα πάντα: στρατούς, στόλους , που κολυμπά στο χρήμα και εκτός απ τη δική κυριαρχία εχει και τη «νομιμότητα της Ιερής Συμμαχίας». Αυτός δεν φαίνεται πουθενά. Απλώς κάνει αυτό που του ζητούν και τις όποιες θυσίες, χύνει το αίμα του για να φύγουν οι Τούρκοι και μετά ήσυχα, ήσυχα και αθόρυβα θα γυρίσει στο χωριό του. Ούτε καν μια αναφορά σε αυτήν τη

σπονδύ αίματος που πρόσφερε. Ούτε μιά λέξη για τη συμμετοχή του στον αγώνα. Ούτε μιά πράξη ηρωϊσμού. Μετά την απελευθέρωση θα γυρίσει στο αχυρόσκεπο καλύβι του και θα παραμείνει πάλι ραγιάς τώρα πλέον της Αγίας τριάδας:του Κατζαμπάση,του Προεστού και των Μοναστηριών,αφού αυτήν «του έταξε μοίρα ο Πανάγαθος Θεός» κλπ,κλπ.

Να ομως τη γράφει ο ανώνυμος Ελληνας στην ελληνική Νομαρχία στο τέταρτο βιβλίο του με τίτλο «Οι Συνεργοί της Τυραννίας»για τους σφετερεστές της Επανάστασης. «Δύο αίτια ειναι, Ω Ελληνες μου ακριβοί, όπού μέχρι της σήμερον μας φυλάττουσι δεδεμένους είς τάς άλύσους της τυραννίας, ειναι δέ το άμαθές ίερατείον και η απουσία των αρίστων συμπολιτών. Είς την διήγησιν της δευτέρας αίτίας, είς την οποίανσυγκταλέγεται και η κλάσις των ευεργετών της Ελλάδος, θέλω φανερώσει το χρέος των, ώς έταξα...δια να αποδείξω, οτι δεν ειναι ούτε δειλία, ούτε αστοχασιά των Ελλήνων,όπου μέχρι της σήμερον μας φυλάττει υπό της οθωμανικής τεραννίας,και να αποστομώσω τάς φθονεράς και καταλάλους γλώσσας των αλλοφύλων.

Αλλά, πόσον ταχέως θέλει ρίψουσιν είς το πύρ τούτο μου το βιβλιάριον, όσοιφοβούνται το φώς της αληθείας! Διά τούτο λοιπόν κρίνω αναγκαίον να τους προειδοποιήσω, οτι το πετριωτικό χρέος μου με προστάζει να ομιλήσω την αλήθειαν, και δεν φοβάμαι ούτε τους αμαθείς, ούτε τους σπουδαίους και ενάρετους και ... αποφασίζω να ελέγξω αυστηρώς τους ανάξιους και αμαθείς καλογέρους, και να αναδείξω με γεωμετρικήν βεβαιότητα το πόσον κακόν προξενούσι την σήμερον είς την Ελλάδα.

Ας μήν με νομίσουν ανευλαβή, αν ακούσωσιν να καταφρονω την σημερινήν καλογερικών των σύστασιν και διαγωγήν, αλλώς ζηλωταί της επανορθώσεως και της δόξης της κοινής πατρίδος μας Ελλάδος, να στοχαστθώσι, αν ειναι εύκολον, να ξαναλάβει το γένος μαςτην ελευθερίαν του, εν όσω σώζεται ο οικιακός εχθρός της, η αμάθεια, λέγω, η δεισιδαιμονία και η κατάχρησις της θρησκείας, ή όπόσην φθοράν θέλει προξενήσει μια αιφνίδια ανάστασις και επανόρθωσις είς όσους αδίκως και ανεσχύντος παρέβησαν τας εκκλησιαστικάς και ηθικάς νομοθεσίας, άν έν καιρώ δεν θέλουσι διορθωθεί.

Ω, πόσον αισθάνομαι την φλόγαν της αγανακτήσεως και εντροπής είς την καρδίαν μου, τώρα όπου τόσον καταφρονητικώς θέλω λαλήσει δια την πλέον τιμιοτέραν κλάσιν της πολιτικής διαγωγής! Πόσον με λυπεί, όπου, αντίς να επαινέσω αυτό το ιερόν τάγμα, η αλήθεια και το πατριωτικόν χρέος μου με βιάζουσι να το κατηγορήσω...

Ω σύ μιαρά Σύνοδος της Κωσταντινουπόλεως, είς τί ομοιάζεις, ήθελα να ηξεύρω, από εσέ τώρα όπου σε ερωτώ, είς τί, λέγω, μοιάζεις τους ιερούς και θείους αποστόλους του λόγου της σοφίας του Ισού Χριστού; Ίσως είς την ένδειαν και αξιλοκερδίαν, όπου εκείνοι εκήρυττον;Αλλ΄εσύ είσαι γεμάτη από χρήματα, όπου καθημερινώς κλέπτεις από τους ταλαίπωρους χριστιανούς.Ισως την εγκράτειαν και χαλιναγωγίαν τών παθών; Αλλ΄είς ποίον μεγάλον ξεφάντωμα δεν ευρίσκεται μέρος από τους συγκλήτους σου, και ποιός από αυτούς δεν λατρεύει δύο και τρείς αρχοντίσσας με άκραν αναισχυντίαν και σχεδόν φανερά;

Μήπως τους μοιάζεις καν είς την ευλάβειαν των προς την θρησκείαν; αλλά ποιός δεν γνωρίζει την άκραν ανευλάβειάν σου και ποιός δεν ηξεύρει πόσον γελοιώδως και χλεβαστικώς εκτελείς τας ιερουργίας; Είς τί λοιπόν τους μοιάζεις; Είς την φιλανθρωπότητα; Εσύ τους πτωχούς δεν καταδέχεσαι ούτε κάν να τους δείς, ουχί δε να τους βοηθήσεις. Η λύσσα σου δια τα χρήματα ειναι απερίγραπτος. Τους μοιάζεις Ίσως είς την φιλαδελφότητα, είς την

ομόνοιαν, είς την επάλληλοναγάπην; Αλλά ποιός δεν γνωρίζει πόσον προσπαθεί ο ένας να βλάψει τον άλλον; Είς τί λοιπόν τους μοιάζεις; Βεβαια είς ουδέν. Ω της δυστυχία σας, ανθρωποι βάρβαροι και μωροί. Επρεπε να ξαναγυρίσει ο Χριστός, δια να σας φωτίση, επειδή έσεις ούτε κάν στοχάζεσθε να ανοίξετε ποτέ έν βιβλίον δια να λαμπρύνετε τον εσκοτισμένον σας νούν.
Σύ, λοιπόν, Ω Σύνοδος, αγκαλά και να φέρεις τους τίτλους της αγιοσύνης και τα σημεία της αρετής, ουχί, ουχί,ποσώς δεν ομοιάζεις τα υποκείμενα, όπου προσπαθείς να παρουσιάσης. Συ εισαι μιά μάνδρα λύκων,όπου δεν υπακούεις τον ποιμένα σου και κατατρώγεις τα αθώα και πολλά ήρεμα πρόβατα της ορθοδόξου εκκλησίας. Ως τοιαύτην λοιπόν θέλω σε ονομάσει εις τον πάρότνα μου λόγον, και αν η αμάθειά των Ελλήνων και η απειρία αυτών εφύλαξεν μέρι της σήμερον είς μακαραιότητα το ανυπόφορον κράτος σου, το φώς της μαθήσεως και ο ήλιος της αληθείας θέλουσι σας αποδείξει είς τους οφθαλμούς όλων, όχι καθώς προσπεοιείσθε να είσθε, αλλά καθώς είσθε τωόντι. Και θέλουσι σας διδάξει ενταυτώ την αληθή οδόν της αρετής και ιερατικής διαγωγής...
Και στο πέμπτο βιβλίο με τίτλο η Ανάσταση του Γένους: Ιδού, λοιπόν, ώ Ελληνες, επαρκώς αποδεδειγμένη και η Δευτέρα αιτία της μέχρι του νύν επιμονής της Ελλάδος υπό της τυραννίας...»

Και όμως αυτοί ηταν που.

Πριν όμως να έμβω είς τας απαριθμήσεις των μέσων και των τρόπων δια τοιούτον επιχείρημα, θέλω να εκβάλω τους ακάνθας από τά ρόδα, λέγω εκείνους, όπου, δια περισσοτέραν δυστυχίαν του γένους μας, η κακή τύχη έκαμεν Ελληνας, και μόνον εγεννήθησαν είς τήν ελληνικήν γήν, οχι δι άλλο, ειμή δια να βαστάξουσι περισσότερον καιρόν την πατρίδαν μας υπό της δουλείας. Αυτοί ειναι όλοι εκείνοι, όπου κατά τύχην εκληρονόμησαν αρκετά χρήματα και περισσότερα αλαττώματα, και ζώσιν ευχαριστημένοι χωρίς ποτέ να στοχάζονται τί δια τυος άλλους. Εκείνοι οι αυτόματοι και ουτιδανοί άρχοντες,οι φιλάργυροι και αμαθείς αρχιεπίσκοποι.Εκείνοι οι αμαθείς και ότνως βάρβαροι προεστοί. Εκείνοι οι αμαθείς όπου θέλουσι να αποκρίνονται πάντοτε και είς κάθε πρόβλημα. Εκείνοι όπου αναζητήτως δίδουσι συμβουλάς πάντοτε και είς όλους. Κείνοι, τέλως πάντων, όπου με άκρα ουτιδανότητα ψυχής αφού πωλησουν εκουσίως τώ τυράννω και την ζωήν και το έχειν τους και την τιμήν τους καυχόνται είς το να διαφέρωσιν από τους άλλους, όπου ειναι ακούσιοι σκλάβοι...»
Και αν η επανάσταση του 21, δεν ειχε συνδεθεί απ το Ιερατείο με τον Ευαγγελισμό της Θεοτόκου, θα μας ήταν εντελώς άγνωστο το 21 και ειναι ζήτημα αν θα γιορτάζαμε την απελευθέρωση.
Κάπως ετσι άρχισε από μερικούς να γράφεται και η Νεότερη ιστορία του 21, του 1897, και κυρίως αυτή του 1912,με αποκορύφωμα και αυτή του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης 1941-44.
Ενα ενδεικτικό παράδειγμα για το πώς αξιολογούνται τα γεγονότα σε περιόδους αναταραχής και πολέμου και γράφεται τελικά η ιστορία απ τους νικητές θα πείσει και τον ποιό δύσπιστο. Λαός και στρατός-με ελάχιστες εξαιρέσεις στα υψηλά υστάμενα κλιμάκια στην κυβέρνηση και το στρατό-προσδιορίζοντας τον θανάσιμο κίνδυνο του εσωτερικού και του εξωτερικού φασισμού έκαναν ένα κοινό όνειρο, ενα όραμα ενός νέου κόσμου, προκειμένου να απαλλαγεί απ τον υπάρχοντα εσωτερικό φασισμό και τον επαπειλούμενο εξωτερικό. Ο ελληνικό λαός αυτά τα όνειρα και τα οράματα τα διαμόρφωσε, οχι μόνο με την αίσθηση αλλά και με την πεποίθηση οτι ποτέ δεν

νικήθηκε. Απο τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής δονίζεται απ το εξαίσιο όραμα της Λευτεριάς. Και αυτό το ιδανικό δεν το κρατάει για τον εαυτό του.Το διαλλαλεί στον διπλανό, στο γείτονα, στο χωριανό και τον συμπολίτη, ενω παράλληλα ετοιμάζει τις πολιτικές και και ένοπλες οργανώσεις να τα κάνει πραγματικότητα.

Αλλη μια απόδειξη ειναι ο τρόπος συγγραφής της Μακεδονικής ιστορίας. Στην Μακεδονία σε όλες σχεδόν τις πλατείς των πόλεων υπάρχει και κάποια προτομή η άγαλμα απ τους εθελοντές που ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα να συμβάνουν στην απελεύθερωσή της.Το ιδιο συμβαίνει και με πολλούς κεντρικούς δρόμους να φέρνουν ονόματα αγωνιστών που ήρθαν απ την παλιά Ελλάδα. Αν εξαιρέσει κανείς τους πολύ γνωστούς τοπικούς: Οπως ο Καρατάσος ,ο Ζαφειράκης, ο Γκόνος,Γάτσιος κλπ από το 21 και το 1912, όλοι οι αγωνιστές και ήρωες ειναι απ την παλιά Ελλάδα. Και αναρωτιέται κανείς; Μα επιτέλους γίνεται απελευθερωτικός-λυτρωτικός αγώνας μόνο με τους ανθρώπους που γράφει η Πινελόπη Δέλτα; Που ειναι θα έλεγε κανείς το βασικό ιστορικό βιβλίο του Μακεδονικού αγώνα που διδάσκεται στα σχολεία; Δεν υπήρχαν στη Μακεδονία αγωνιστές που ποθούσαν τη λύτρωση και την ένωση της με την υπόλοιπη Ελλάδα; Δεν ειχαν κάνει καθόλου πριν από αυτούς κάποια οργανωτική υποδομή πάνω στην οποία στηρίχθηκαν αυτοί οι αγωνιστές που φιγουράρουν στις πλατείς και τους κεντρικούς δρόμους των πόλεων.

Το ίδιο και σε χειρότερη σχέση και θέση συμβαίνει και με το 21. Και ο Μακεδονικός αγώνας του 1821, εχει μια ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση στον αγώνα για την απελευθέρωση το 21. Και η ξεχωριστή και ιδιόμορφη θέση του συνίσταται στο γεγονό οτι οι μέν Μωραΐες και οι Ρουμελιώτες αγωνιστές αγωνιζόμενοι οχι μόνο ελπίζανε αλλά και πίστευαν στην απελευθέρωση-νίκη. Ενώ οι Μακεδόνες αγωνιστές, οχι μόνο δεν πιστεύανε μα ούτε και ελπίζανε σε ταυτόχρονη απελευθέρωση και της Μακεδονίας. Και δεν ελπίζανε γιατί μια ματιά στο χάρτι της τότε Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και της σημερινής οπως διαμορφώθηκε Ελλάδας, θα διαπιστώσει δυό πράγματα.α) την γεωστρατηγική θέση της Μακεδονίας για την Οθωμανική Αυτοκρατορία σε σχέση με τη Ρούμελη και τον Μωριά. Βέβαια σε μια Αυτοκρατορική δύναμη, ειναι απαραίτητη και πολύτιμη κάθε πιθαμή κατακτημένης γής. Μιά σύγκρηση που θα μπορούσε να δώσει την ακριβή σχέση και θέση της Μακεδονίας με την παλιά Ελλάδα και ειδικά ο Μωριάς θα ήταν στον ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

Σε τέτοιο βαθμό ηταν άσχετοι οι «υπεύθυνοι» που γνωρίζοντας τη εξοπλιστική γύμνια του στρατού, δεν μπορούσαν οχι μόνο να εξηγήσουν,αλλα και να δικαιολογήσουν τις αλλεπόληλες Νίκες και για να μήν αποδεχθούν την αλήθεια-συμβολή του λαού τις ερμήνευσαν όπως πάντα τη συμβολή και τις θυσίες του λαού μεταφυσικά:«Ο Θεός, η Παναγιά και οι Αγιοι, οι εικόνες και οι παρακλήσεις κλπ...» Με αυτό το σκεπτικό γράφτηκε η ιστορία του αλβανικού πολέμου, που στην ουσία δεν ειναι παρά τα στρατιωτικά και κυβερνητικά ανακοινωθέντα: Ημερομινίες, υψώματα, τοποθεσίες και αριθμούς. Ποιός τα έκανε αυτά και για ποιό λόγο έγιναν αυτά: την τάδε μέρα, την τάδε ώρα στην τάδε κορυφωγραμμή κλπ. Ποιά ηταν τα κίνητρα και για ποιό λόγο πολέμησε ο στρατός με τόση αυτοθυσία και αυταπάρνηση, αψηφώντας και αυτήν ακόμα τη ζωή, συμμετείχε και συμπαραστέκονταν σύσωμος ο λαός στα μετώπισθεν, μα και για πιό ακριβώς λόγο τους έκανε στρατός και λαός αυτους τους άθλους, την αυτοθυσία και τους ηρώϊσμούς.

Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λοί πολυάριθμοι, με άρτιους-εφάμιλλους εξοπλισμούς και επιβλητικά μέσα (Αγγλοι, Γάλλοι, Βέλγοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλάνων. Με την τρέλλα έστω, οχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Οπως το πρόβλεψαν και οι ποιητές η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Ελληνες, το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στη βάναυση επίθεση του φασισμού, οχι μόνο για τη δική του λευτεριά, αλλα και τη λευτεριά των λαών όπου Γής. Ετσι ακόμα μιά φορά ο λαός μας εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολή να περιφρουρηθούν οι ανώτερες αξίες και τα ιδανικά του Ανθρώπινου πολιτισμού.
Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα απ το ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουσκώσει μέσα στην ελληνική ψυχή ο πυρετός της λευτεριά και της λεβεντιάς αντάμα. Θα έλεγε κανείς, πως ο αλβανικός πόλεμος και σε συνέχεια ο ένοπλος και όποια αλλη Αντίσταση ενανίον του άξονα και σα σύλληψη και σαν εκτέλεση ηταν έργο του λαού, Η άρνησή του να μήν υποταγή και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφαραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Ο αντίλαλος του Οχι και της νίκης ηταν κάτι το πρωτόγνωρο, τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ τη μπότα του άξονα.Το ίδιο μεγαλούργησε όταν λίγους μήνες αργότερα ειπε το δεύτερο Οχι το σύγχρονο «Μολών Λαβέ» του λαού μας. Αυτό το Οχι ηταν πιό ηρωϊκό απ το πρώτο. Με αυτό το Οχι ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί με τις στρατιές των Ούνων που εξαπέλησε ο Χίτλερ στις Εξη του Απρίλη του 1941, ενανίον της Ελλάδας στα οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη. Εκεί στα οχυρά που μιά χούφτα ήρωες, αντιμετώπησαν με Θεϊκή καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλλάγγων και μιάς άλλη αυυτοκρατορίας εννενήντα εκατομμυρίων, που πρόστρεξε να σώσει το ήδη τρωτό και πληγωμένο πιά μύθο του αήττητου. Εκεί που ο διοιηκιτής των γερμανικών μονάδων κρατώντας άσπρη σημαία φωναζε με τη Ντουντούκα να κάνει γνωστή τη συνθηκολόγιση του Τσολάκογλου, τονίζοντας το άσκοπο πλέον του αγώνα και να παραδωθεί με τους άνδρες του. Για να πάρει την απάντηση απ τον Ταγματάρχη Δουράτσο οτι «τα κάστρα δεν παραδίδονται, αλλα καταλαμβάνονται»
Οι Γερμανοί βλέποντας ποσό λίγοι ηταν οι έλληνες και με πιά μέσα κρατούσαν τόσο χρονικό διάστημα καθυλωμένες υπέρμητριες δυνάμεις και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμένου να μπούν στο ελληνικό έδαφος, στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών που υπερασπίστηκαν μέχρις αισχάτον την ιερή γή τους. Στην ιστορία του ελληνικού στρατού (σελ 251)δημοσιεύεται το γερμανικό ανακοινωθές της 11,4,41.που αναφέρει τις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και που ανάμεσα στα άλλα γράφει:«Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελός εξαίρετον ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής Μεταξα. Προκλήθηκαν ώς εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως, τόσον πείσμονες και έντονοι, οσο δεν ειχα λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα άλλο πολεμικό μέτωπο...».
Ομως πέρασαν. Και ο ήρωας της Πίνδου, των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγινε ο αγωνιστής της Εθνικής Αντίστασης.
.Για να ακολουθήσει σε λίγο το ακόμα πιό βροντερό Οχι με την ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και θα γίνουν οι εφιάλτες των κατακτητών. Θα καθυλώσουν πολλές αξιόμαχες δυνάμεις και θα προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές με αποκορύφωμα τον Γοργοπόταμο, τις εκατοντάδες γεμάτες στρατό και πολεμοφόδια φάλαγγες, σιδηροδρομικές

αμαξοστοιχίες και Νηοπομπές στις εκατοντάδες πολύνεκρες μάχες και τις ανατυνάξεις αποθηκών πλοίων, λιμανιών, αεροδρομίων κλπ.
Ο ελληνικός λαός ειχε ενα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θύσιες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεδομένα που δεν μπορούσε να ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα γιατί το ήθελαν μερικοί. Απο αυτόν τον πλούσιο και ανεξάντλητο θησαυρό αντλούσαν τη δύναμη και τη θέληση - απόφαση για αγώνα. Αυτήν ακριβώς τη δύναμη-θέληση του αγωνιστή λαού εκφράζανε και προωθούσαν οι πρωτοπόροι και ηταν το ζωντανό παράδειγμα του. Και ηταν αυτοί που δίνανε προοπτκή στον λαϊκό αγώνα. Αυτή η Λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη, άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιείται απ τις πρώτες μέρες που οι κατακτητές πάτησαν το «Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι Χιτλερικοί», που λέει και ενα απ τα τραγούδια της Αντίστασης.
Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν απ το μεγάλο 21, που ηταν σχετικά πρόσφατο. Αμέσως μετά την κατάρευση του μετώπου, ο λαός ενοιωσε οτι θα ζούσε ενα καινούριο 21. Ετσι όπως το 21 οι αρχαίοι αγωνιστές, Οδυσσέας, Λεωνίδας, Περικλής, Σόλων ,Αλέξανδρος, κλπ. Έγιναν Κολοκοτρώνης, Καραϊσκάκης, Ανδρούτσος, Μπότσαρης, Μπούρας, Καρατζάς Καρατάσος. Ετσι και στην Αντίσταση όποιος γνώρισε από κοντά τον εθελοντή αντάρτη και συζήτησε μαζί του για τον αγώνα και το περιεχόμενο του αγώνα, θα διαπίστωνε οτι πρέπει να ειχε έντονη τη βεβαιότητα μέσα του οτι, θεωρούσε τον εαυτό του κατευθείαν απ τους αγωνιστές τους 21. Ολα σχεδόν τα ονόματα που πήρε η πλειοψηφία των αγωνιστών ηταν από τη Μυθολογία αρχαία και πατρογονικά οπως: Λεωνίδας, Περικλής, ολοκοτρώνης, Ακρίτας κλπ ή τοπονυμίες:οπως Βερμιώτης, Κόζακας, Χείμαρος κλπ. Μα και οι πολιτικές οργανώσεις στο πρότυπο της«Φιλικής Εταιρίας» λειτουργούσαν. Αν η επανάσταση του 21, ηταν το σταθερό πρότυπο του Νέου αγώνα, η αρχαία Ελλάδα ηταν το αξεπέραστο πολιτιστικό πρότυπο του σύγχρονου κόσμου. Και αυτό γιατί ήξεραν πως εδώ και από εδώ ξεκίνησαν όλα. Η Δημοκρατία, η Πολιτική, η Ιστορία, τα Μαθματικά, η Ιατρική, το Θέατρο και ολες οι καλές Τέχνες εχουν πατρίδα τους την Ελλάδα.
Αθλους και πρωτόγνωρη αυτοθυσία που ολόκληρη η Ανθρωπότητα όπου Γής ειχε στραμένα τα βλεματά ττης στην Ελλάδα. Ενώ λοιπόν όλοι παρακολουθούν με κομένη την ανάσα τα γεγονότα που καθημερινά διαδραματίζονται, μιλούν για την Ελλάδα και καταγράφουν, ενα προς ενα τα γεγονότα που ειναι η μόναδική χώρα που ηττούνταν ο άξονας, μόνο οι δικοί μας Αγία Τριάδα έκανε Υπουργό Ασφάλειας τον Παπαφλέσα, που συνάλλαβε, βασάνισε και δολοφώνησε με Χωσία κατ εντολή της και οι φλουρατόχρυσοι «ιστορικοί» με την πέννα καταχώνιασαν οχι μόνο το κοινωνικό περιεχόμενο του 21, αλλα και αξιοθαύμαστους αγωνιστές : οπως τον Γιάννη Γκούρα κλπ στην αφάνεια και πρόβαλαν σαν αγωνιστή στη θέση του Οδυσσέα Ανδρούτσου, τον μεγαλύτερο «τρομοκράτη» και εχθρό της Επανάστασης του 21, έχρησαν αγωνιστή τον προδότη του αγώνα Οδυσσέα Μουτσανά στη θέση του Οδυσσέα Ανδρούστου του μεγαλύτερου στρατηγού του αγώνα.
Τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στην Ελλάδα την περίοδο 1940-44, σε αυτήν τη γωνιά του πλανήτη, σε αυτόν τον ξερό βράχο, δεν υπήρχε Ανθρωπος στην κατεχόμενη Ευρώπη, που δεν τα αναγνώρισε, που τα δεν θαύμασε και δεν εμπνεύστηκε απ το αξιοθαύμαστο λαό μας.Το λαό που δεν δύστασε να πάρει στα στιβαρά τους χέρια τόσο τον πόλεμο της Αλβανίας, αλλο τόσο και την Εθνική Αντίσταση. Και τα παρακολουθούσαν βήμα προς βήμα τα γεγονότα που διαδραματίζονταν στον ελλαδικό χώρο το 1940-44, γιατί οσο μικρή και αν

ηταν η έκταση, γνώριζαν τον συμβολισμό και την καθοριστική σημασία που ειχαν για την παγκόσμια κοινότητα οι αγώνες των Ελλήνων.
Τα παρακολουθούσαν γιατί γνώριζαν πώς οι αγώνες των Ελλήνων, δεν αφορούσαν μόνο τους Ελληνες. Ηξεραν πως και ο αγώνας αυτός, οπως και οι προηγούμενοι εχουν οικουμενικότητα. Ηξεραν πως εδώ με τον αγώνα ο Ανθρωπος πήρε την Ανθρώπινη Πνευματική του Υπόσταση. Και το κυριότερο γνώριζαν πως από εδώ ξεκίνησαν όλα: Οι Αμφικτιονίες, η Παιδεία, τα Σλολεία, τα Παναπιστήμια, η Βουλή, οι Νόμοι, τα Στάδια και οι Ολυμπιάδες, η Ευγονία, η Ιατρική, η Υγεία και η Χριστιανική Θεολογία. Οτι όλα, μα όλα καταγόνται απ την Ελλάδα:Τα Μαθηματικά, η ποίηση, το Θέατρο, η Μουσική, η Ζωγαφική, και η Αρχιτεκτονική φέρνουν βαθίες τις ελληνικές σφραγίδες. Ολες, μα όλες οι Επιστήμες, οι Τέχνες, οι Πνευματικές και οι Κοινωνικό-οικονομικές επιδόσεις προέρχονται απ την Αρχαία Ελλάδα. Αν οι αντιδραστικοί, σκοτεινοί κύκλοι και τα Φαιά φορούντες δεν κατάστρεφαν τις βιβλιοθήκες-Αλεξάνδρεια κλπ και ειχαν σωθεί τα αριστουργήματα που έγραψαν οι Ελληνες Σοφοί και εφευρέτες η ελληνική Επιστήμη θα θεωρούνταν σαν το πρώτο και μεγαλύτερο κατόρθωμα της Ανθρωπότητας.
Ολα αυτά μαζί λένε πως Εμείς οι Ελληνες, δεν ήμαστε τυχαίοι και τυχάρπαστοι σε αυτήν την Βαλκανική γωνιά της Ευρώπης. Εχουμε ταυτότητα, ιστορία, παράδοση και σελίδες αγώνων: εθνικής, ηθικής και πνευματικής Αντίστασης και εναν αξιοθαύμαστο πολιτισμό. Εχουμε αποσκευές και πλούσια αποθέματα σε αρετή και αξιοπρέπεια. Εχουμε αξιοπρεπές παρόν και μέλλον. Μα και μιά τεράστια προσφορά στην παγκόσμια κοινότητα.
Ολα αυτά δεν τα επικαλούμαστε, πολύ περισσότερο δεν τα γράφουμε εμείς. Τα αναφέρει η «Παγκόσμια Ιστορία του Πολιτισμού» συγγραφέας της οποίας ειναι ο διάσιμος Αμερικανός, μελετητής της vvilldy rant, καθώς και ο Βρετανός Xenr mein, που επι λέξη λέει οτι :«Τίποτε δεν κινείται στον κόσμο μας που δεν ειναι Ελληνικό» Και το βασικότερο ξέρουν, πως το δικό μας παρελθόν ειναι δικό τους παρόν. Ηξεραν ακόμα πως το ελληνικό πνεύμα ειναι αυτό που έδρευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά τον σύγχρονο πολιτισμό, ώστε ολα τα αναπτυγμένα έθνη να ειναι πνευματικά της παιδιά. Ο ελληνισμός δεν πρέπει να μείνει-όπως προσπαθούν μερικοί-χωρίς μνήμη, οράτα και ελπίδα. Μόνο αν μείνει άπαρτο κάστρο της Μνήμης και της ιστορικής Αλήθεια θα μεγαλουργεί.
Σε εναν τόπο που στερείται μνήμης, μιά απ τις λίγες, σπάνιες αξίες του ελληνικού λαού σαν αυτή της Αντίστασης που ξεχωρίζει σε εθελοντική προσφορά, αυτοθυσία και ήρωϊσμό ειναι εθνικά ωφέλιμο, τίμιο και ηθικό να παραμείνει ζωντανή και να της δωθεί η πρέπουσα θέση στη ζωή και την ιστορία. Οι Ανθρωποι της Αντίστασης αγωνίστηκαν μέχρι τη στερνή τους πνοή, με πάθος τον τετράχρονο σκληρό και αιματηρό αγώνα για να μήν χαθεί για την Ελλάδα και οχι μόνο γι αυτήν το μεγαλόπνευστο εργο των ανά τους αιώνες αγωνιστών, που καθαγίασαν με το αίμα τους οι πρωτομάρτυρες κομμουνιστές και μή για να ηττηθεί ο φασιστικό άξονας και την απελεθέρωση της χώρας απ την τριπλή σκλαβιά. Να καταγραφεί η μνήμη και οι υπεράνθρωπες προσπάθειες που έκαναν για να υλοποιηθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που απασχολούσαν το λαό και τη χώρα που έμειναν άλυτα από το 1821 ακόμα. Ενα εθνος που θέλει να αγνοεί τους αγώνες και τις θυσίες και τους αγωνιστές, που τις έκαναν ειναι καταδικασμένο να οδηγηθεί αργά ή γρήρορα στην...

Ο,τι δεν γάφεται ξεχνιέται. Και οχι μόνο ξεχνιέται, αλλα και διαστρελώνεται, παραποιείται, αλλοιώνεται και τη θέση της ιστορικής αλήθειας την παίρνει το κατασκευασμένο ψέμα.
Τα γεγονότα οταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται εχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετήσει κατοπινές σκοπιμότητες, θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των γεγονότων. Και αυτά ειναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε οχι ετσι καταγράφονται έγιναν στην πραγματικότητα και οχι οπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και όλοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα χρόνια. Δεν ειναι η αλήθεια που βλάφτει, όσο δυσάρεστη και αν ειναι. Ούτε ειναι αυτή που ξύνει πληγές, σπέρνει μίση, διχασμό και συμφορές. Ειναι, αντίθετα, η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέβλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα ψέματα. Ειναι τα εγκλήματα μικρά η μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες, μα και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά. Δεν οφελεί να τα κρύβει και να τα αποσιωπεί καμιά πλευρά. Μόνο στο φώς της δημοσιότητας και οι καθαρές εξηγησεις απέναντι στο λαό και την ιστορία, θα δόσουν την ευκαιρία στον καθένα να δεί τί έγινε, πως έγινε και γιατί έγινε για μην ξαναγίνουν.
Μας χρειάζεται η μνήμη, και κυρίως η ιστορική μνήμη. Μας χρειάζεται αυτή η κρυφή φλόγα, που άσβεστη μας θυμίζει τα γεγονότα που σηματοδοτούν την μακραίωνη ιστορική πορεία του λαού μας. Και μας χρειάζεται γιατί η μνήνη ειναι αυτή που γράφει και διατηρεί ζωντανή την ιστορία και βοηθάει την εξέλιξη. Ειναι η δύναμη της μνημοσύνης, ο φάρος και ο φρουρός της συλογικής μνήμης. Ειναι η συνείδηση του Εθνους. Κάθε λαός, πολύ περισσότερο ο δικός μας πρέπει να θυμάται και να καταγράφει όλη του την ιστορία καλή ή κακή. Μαύρη ή άσπρη.
Ενω λέμε με στρεντόρια τη φωνή οτι το κάλεσμα του Ρήγα, στηριγμένο στην ελληνική παιδεία, ειχε οικουμενικό χαρακτήρα κρύβουμε ή και ντεπόμαστε να πούμε, οτι το κάλεσμα του βρήκε ανταπόκριση στους Βαλκανικούς λαούς. Γιατί να το κρύψουν λόγου χάρη, οτι ο στρατός του Αλέξανδρού Υψηλάντη, όταν αποβιβάστηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας αποτελούνταν οχι μόνο από Ελληνες, αλλα και απ Ρουμάνους, Αρβανίτες, Σέρβους και Βουργάρους. Να πούμε το ίδιο δυνατά οτι η Εκκλησία μας, δεν αρκέστηκε να αφορήσει μόνο τον Ρήγα και τον Υψηλάντη, αλλα αφόρεσε και την ιδια την Επανάσταση. Οτι ανάμεσα στην σημερινή Ελλάδα προτιμότερη ηταν για αυτούς η «μικρά και έντιμος», η Ελλάδα της Μελούνας, της μιζέριας του πτωχοπροδρομισμού, της Ψωροκώσταινας και των συμπεθεριών ανάμεσα στους Δελιγιανναίους και τους Κολοκοτρωναίους. Οτι σαν Λαός ειχαμε και εμείς, όπως οι άλλοι λαοί τους Παυσανίες, τους Εφιάλτες στην Αρχαιότητα, τους Νενέκους και πολλούς Κοτζαμπάσηδες, Προεστούς και Κληρικούς και κυρίως Δεσποτάδες, που συνεργάστηκαν σε όλα τα επίπεδα με τον δυνάστη το 21, και έκτοτε φιγουράρουν σαν πρωταγωνιστές της Επανάστασης στις πλατείες των πόλεων με αγάλματα,με προτομές ,ενω ο πρωτομάρτυρας Ρήγας ειναι καταχωνισμένος και αυτό όταν το θυμάται κάποιο Δημοτικό Συμβούλιο στους παρόδους των πόλεων.
Γιατί λέμε ψέματα στα Ελληνόπαιδα οτι η Επανάσταση κηρύχθηκε στις 25/3/1821, απ τον Παλαιών Πατρών Γερμνό στα Καλάβρυτα, ενω η αλήθεια ειναι οτι κυρήχθηκε στο Ιάσιο της Ρουμανίας στις 22/2/1821. Για όλους αυτούς η ιστορία σταμάτησε κάπου στο 1204, οταν οι στραυροφόροι άλλωσαν την

Κωσταντινούπολη και μοίρασαν τη Βυζαντινή αυτοκρατορία. Γιατί να το κρύβουμε οτι και στη διάρδεια της κατοχής ενα μεγάλο μέρος της άρχουσας τάξης και ειδικά η ολιγαρχία και η άκρα φασιστική Δεξιά συνεργάστηηκε αρμονικά με τους κατακτητές. Οτι υπήρχαν οι Ράλληδες, οι Γονατάδες, οι Παπαδογκωναίοι κλπ, που οχι μόνο συνεργάστηκαν οι ίδοι αλλά και πήραν στο λαιμό τους τους απλούς ανθρώπου, που αν δεν τους επιστράτευαν αυτοί μπορεί να μήν συμμετείχαν στην αντίσταση ή τουλάχιστο δεν θα τάσσονταν στο πλευρό των κατακτητών για να την πολεμήσουν. Γιατί από όλο αυτόν τον Ισμό των δοσιλόγων, δεν δικάστηκε παρά μόνο ο Ράλλης, σε θάνατο αλλα πέθανε οχι στο Νοσοκομείο που πάνε τους αρρωστούς κρατούμενους, αλλα στο σπίτι του.
Γιατί να την ωραιοποιούμε και κυρίως γιατί πρέπει να την διαστρεβλώνουμε και να την παραποιούμε. Και μνήμη σημαίνει παρελθόν που καταγράφει πράξεις και ενέργειες επιβεβαιωμένες ,που μπορεί να ξαναζωντανέψεις το παρελθόν, σαν προϊστορία του παρόντος...Κατά τα άλλα, το πρόβλημα ειναι ποιός γράφει και για ποιόν γράφεται κάθε φορά την ιστορία!!
Και η ιστορική μνήμη του αιώνα που φεύγει λέει οτι στο διάβα του στην χώρα μας μεσολάβησαν πολλά και συμαντικά γεγονότα. Οτι λαός μας συνέχισε να ζεί κάτω απ το ίδιο ιδιόμορφο μισοσποικιακό καθεστώς υπο την πολιτικό-οικονομική εξάρτηση της Αγγλίας κατά κύριο λόγο και απ το 1947 της Αμερικής, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι και άλλες χώρες δεν συμμετείχαν στο μερτικό της εξάρτησης. Με την απελευθέρωση το 1912, της Ηπείρου, της Μακεδονίας και της Θράκης ολοκληρώθηκε κατά κάποιον τρόπο η χωροταξική έκταση της χώρας. Συμμετείχε στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο. Ακολούθησε η Μικρασιατική καταστροφή, ο ξεριζωμός και ερχομός ενάμιση εκατομμυρίου Ελληνων στην Ελλάδα κυρίως στον βορειοελλαδικό χώρο. Οτι σε ολη τη διάρκεια του αιώνα η διακυβέρνηση της χώρας ηταν, οχι μόνο συντηρητικη αλλα και αυταρχική. Μεσολάβησαν αρκετά στρατιωτικά πραξικοπήματα, κηρύχθηκαν πολλοί φορές στρατιωτικοί Νόμοι, εκλογικά πραξικοπήματα και τέσσερες τουλάχιστον δικτατορίες. Οτι έγιναν έκπώσεις και παλινόρθωση της ξενόφερτης δυναστείας και ειχαμε αρκετούς διχασμούς.
Οτι τον Οκτώμβρη του 1940, η φασιστική Ιταλία του Μουσουλίνι μας κήρυξε τον πόλεμο. Οτι στον πόλεμο αυτό ο λαός μας παρά το γεγονός οτι ζούσε κάτω από τη βασιλο-μεταξική δικτατορία ένστολος και μή οχι μόνο απόκρουσε τον εισβολέα αλλά και τον νίκησαν στα πεδία των μαχών. Οτι στις 6 του Απρίλη 1941, η φασιστική Γερμανία του Χίτλερ μας κήρυξε και αυτή τον πόλεμο προκειμένου να σώσει απ την ταπεινωτική ήττα τον συναιτέρο του Μουσουλίνι και στις 12 Απριλίου 1941 ολοκληρώθηκε η καταχή της χώρας. Οτι ο λαός μας παρά το σκλάβωμα της χώρας, δεν έπαψε να θεωρεί τον εαυτό του νικήτη. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι λίγες μόνο μέρες κυμάτισε ανενόχλητη η σβάστικα του ναζισμού στην Ακρόπολη. Στις 30 του Μάη οχι μόνο ειχε κατεβεί αλλά και τσαλακωθεί. Αν εξαιρέσει κανείς τα τελευταία δέκα δεκαπάντε χρόνια που τίνει να παγιωθεί μια κάπως πιό δημοκρατική δικυβέρνηση τα προηγούμενα χρόνια του αιώνα και οταν ακόμα λειτουργούσε το κοινοβούλιο η διακυβέρνση της χώρας δεν ειχε καμιά σχέση με το καθεστώς της κοινοβουλευτικής Δημοκρατίας. Ο λαός μας ολόκληρο σχεδόν τον αιώνα έζησε κάτω από ενα καθεστώς συγκεκαλυμένης κοινοβουλευτικής δικτατορίας. Οτι η βασιλομεταξική δικτατορία ειχε καταργήσει όλα τα πολιτικά κόμματα, ειχε φιμώση των τύπο.ειχε κάψει χιλιάδες βιβλία, ειχε συλλάβει βασανίσει και στείλει στα ξερονήσια και τις φυλακές χιλιάδες κομμουνιστές και

διανοούμενους δημοκράτες ακόμα και απλές νοικοκυρές. Οτι οταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο οι κρατούμενοι στα νησιά και τις φυλακές κομμουνιστές και μή, ζήτησαν με γράμματά τους να τους επιρταπεί να πάνε να πολεμήσουν στις πρώτες γραμμές του μετώπου. Δυστυχώς όμως δεν τους το επέτρψε η βασιλομεταξική δικτατορία που θεωρούσε τον πόλεμο αυτό σαν μιά καθαρά δική τους προσωπική υπόθεση.
Το κατέβασμα από τον Μανώλη Γλέζο,τον Απόστολο Σάντα μαζί με αλλους νέους,ερνηνευτές και εκφραστές της ψυχικής διάθεσης και θέλησης ολοκλήρου του ελληνικού λαού κατέβασαν την γερμανική σημαία απ την Ακρόπολη. Η πράξη αυτή δεν ειναι βέβαια η πρώτη Αντιστασιακή πράξη. Ειναι ομως η πρώτη που πέρασε τα σύνορα της χώρας και βρήκε αντίκτυπο στις καρδίες ολων των αντιπάλων του άξονα, οι συλλογή όπλων απ το λαό και οι πρώτες ομάδες ανταρτών στα διάφορα σημεία της χώρας ηταν ενα μήνημα προς τους λαούς του κόσμου οτι ο ελληνικός λαός, οχι μόνο δεν αποδέχεται την ήττα και την κατοχή, αλλά και οτι άρχισε ήδη να οργανώνει Αντίσταση πολιτική και ένοπλη. Οτι έγινε μιά αρκετά μακρόχρονη άκαρπη προσπάθεια η Αντίσταση να αποτελείται από ολόκηρο τον πολιτικό κόσμο. Η άρνηση από μέρους των παλιών κομμάτων του Κέντρου και κυρίως της Δεξιάς ηταν κατηγορηματική, Οτι αφού δεν στάθηκε δυνατή η από κοινού, λίγους μόνο μήνες αργότερα κάνει γνωστό στην παγκόσμια κοινή γνώμη οτι με πρωτοβουλία των κομμονιστών στι 27 του Σεπτέμβρη του 1941, τέσσερα πολιτικά κόμματα :Το ΚΚΕ, το ΣΚΕ, η ΕΛΔ και το ΑΕΚ, ιδρύουν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια ο Εθνικός Λαϊκό Απελευθερωτικός Στρατός (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), η Εθνική Αλληλεγγύη (Ε.Α). Η Εθνική Πολιτοφυλακή (Ε.Π) και στις 23 του Φλεβάρη του 1943 δέκα Νεολαιϊστκες οργανώσεις ιδρύουν την Εθνική Πανελλήνια οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), Δίπλα στο ΕΑΜ ή και παράλληλα ιδρύεται η ΕΕΚΑ, το ΕΔΕΣ και μια σειρά άλλες μικρότερες Αντιστασιακές οργανώνσεις ακόμα και ατομικές. Με εξαίρεση ενα κομμάτι της Ηπείρου που ελέγχονταν απ το ΕΔΕΣ, όλη η υπόλοιπη Ελλαδα ηταν οργανωμενη στο ΕΑΜ.
Η ίδρυση του ΕΑΜ το Σεμπτέμβρη του 1941, αποτέλε ενα καινούριο, ενα πρωτόγνωρο ιστορικό γεγονός στη Νεοελληνική ιστορία μετα το 1821. Και ηταν ιστορικη γιατί για πρώτη φορά μετά το 21, βγαίνουν καινούριες πολιτικές δυνάμεις στο πολιτικό-κοινωνικό προσκήνιο. Οι δυνάμεις που εθελοντικά θα έπαιρναν μέρος στον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας απ τους τρείς κατακτητές. Οι δυνάμεις που κουβαλούσαν μέσα τους τις μακραίωνες λαϊκές παραδόσεις και το χρέος προς αυτήν την κληρονομιά.
Ο αντάρτης λαός που συμμετείχε στο ΕΑΜ, γνώριζε τί σημαίνει να εισαι κληρονόμος και θεματοφύλακας μιάς τέτοιας σε μέγεθος κληρονομιά. Μια κληρονομιά που διαμόρφωσε και αποτελεί τη βάση του συγχρονου πολιτισμού. Ενος πολιτισμού που οποίο και όποιου είδους βιβλίου και αν ανοίξει κανείς και σε οποιαδήποτε χώρα και γλώσσα του κόσμου και αν ειναι γραμμένο ειναι παρούσα η Ελλάδα. Γνώριζε ακόμα οτι οι πρόγονοί μας για να παράγουν και να υπερασπιστούν αυτόν τον πολιτισμό χρειάστηκαν κάθε είδους θυσίες και αγώνες με αποκορύφωμα, τη Σαλαμίνα, τον Μαραθώνα , τις Θερμοπύλες. Το ίδιο και οι αγωνιστές του 21, προκειμένου να τον ανασύρουν απ την μακραίωνα λήθη. Και οχι μόνο να τον ανσύρουν απ τη λήθη αλλά και να τον Αναστήσουν-Αναστήλώσουν στην πατρώα Γή, να τον πλουτίσουν και να τον προεκτείνουν. Χρειάστηκαν τα Μεσολόγγια, τα Ζάλογγα, οι Αραπίτσες, τα Κιούγκια κλπ,κλπ.

Τιμωρίες και μάλιστα αυστηρές και αιματηρές βρέθηκαν στην ανάγκη να εποβάλλουν ολα τα Κινήματα Αντίστασης. Πουθενα όμως δεν παρατηρήθηκε το φαινόμενο μετά την απελευθέρωση, οι ένοχοι εθνικής προδοσίας και αναξιότητας να καταδιώκουν και να εξοντώνουν αυτούς που έκαναν με κίνδυνο της ζώης το πατριωτικό τους καθήκον την περίοδο που η πατρίδα περνούσε την μεγαλύτερη δοκιμασία.Την περίοδο που ηταν διαμελισμένη στα τρία και διέτρεχε τον κίνδυνο να μετατραπεί σε επαρχία του Γ! Ράϊχ.
Οσον αφορά την περίφημη πτωματολογία και τα ειδεχθεί έγκλήματα που καταλογίζουν κυρίως στην Εθνική Πολιτοφυλακή και την Οργάνωση Περιφρούρησης Λαϊκων Αγωνιστών (ΟΠΛΑ), οπως η πτωματολογία ηταν μεταφορά νεκρών απ τα διάφορα Νεκροταφεία και τους έγινε το Ρετούς κατ υπόδειξη των Αγγλων και ο συνδικαλιστής Στρίν «επιβεβαίωσε» οτι τα έκανε ο ΕΛΑΣ, ετσι και η τιμωρία των προδοτών έγιναν «ειδεχθή» εγκλήματα της Ε.Π. και της ΟΠΛΑ. Αλήθεια με ποιόν τρόπο κατά τη γνώμη τους έπρεπε να τιμωρηθούν ο χαφιές με τον δηκωμένο γιακά, ο δεδηλωμένος Γκεσταμπίτης, ο κουκουλοφόρος που σε ενα και μόνο μπλόκο έστελνε δεκάδες αγωνιστές και απλούς ανθρώπου στην κρεμάλα και τα εκτελεστικά. Μήπως έπρεπε να τους πλησιάσουν και να τους στο αυτί: σε ξέρουμε ποιός εισαι και πόσους έστειλες στην κρεμάλα, και αφού το παραδέχεσαι έλλα τώρα σαν καλό παιδί που εισαι κόψε μόνο σου το κεφάλι έτσι ώστε να μην ειναι ειδεχθής η δική μας...».
Για να γίνει αντιληπτό ο τρόπος εκτέλεσης ενος προδότη-συνεργάτη των κατακτητών και ενος κουκουλοφόρους αρκεί η περίπτωση της ανατίναξης των γραφείων της ΕΣΠΟ απ την ΠΕΑΝ ,την Αντιστασιακή οργάνωση που πρωτοστατούσε ο Παναγιώτης Κανελόπουλος και πολλοί άλλοι. Ο προδότης που κατέδοσε τους αγωνιστές της ανατίναξεις της ΕΣΠΟ οταν εντοπίστηκε απ τους επιζήσαντες, συλλαμβάνεται απ τα διαφυγόντα μέλη της οργάνωσης και εκτελείται με τον πιό φρικτό τρόπο-χρησιμοποιώντας ένα σφυρί. Και κανένας ποτέ και μέχρι σήμερα ακόμα, δεν διανοήθηκε και πολύ σωστά να καταγγίλει την τέτοια εκτέλεση του καταδότη και την μέθοδο που χρησιμοποίησαν, ενώ αν ηταν ΕΑΜίτης, σε μια παρόμοια περίπτωση ο εκτελεστής, ο φόνος αυτός και ο τρόπος που έγινε, θα ειχε οπωσδήποτε καταγραφεί, σαν το πιό«ειδεχθέστερος έγκλημα» κατα έλληνα «πατριώτης» και ας ηταν καταδότης και ας ειχε κάνει τεράστια ζημιά στο Εθνικό-απελευθερωτικό κίνημα. Και οχι μόνο θα ειχε καταγραφεί αλλα και θα ειχε γίνει η αναγωγή του σαν τον μοναδικό τρόπο εκτέλεσης των «πατριωτών»και ας ήταν γερμανοντυμένοι αυτοί οι «υπερπατριώτες.
Ομως δεν ηταν μόνο οι παρακρατικές συμμορίες, που συνελλάμβαναν, έκαιγαν και σκότωναν τον άμαχο πληθυσμό αδιάκριτα. Μνημείο φρίκης και αίσχος αιώνιο για το τότε καθεστώς της Ελλάδας, θα αποτελεί η άγρια σφαγή των κατοίκων του χωριού Ξηρόβρυση και των γυναικών του χωριού Στεφανική απ τα ίδια τα κρατικά όργανα.
Μέσα απ τη ματωμένη πορεία των τριών χρόνων-1945-1947 , φαίνεται τόσο ανάγλυφα και τόσο καθαρά πιά σήμερα ποιοί και πώς μεθόδευσαν τον εμφύλιο πόλεμο. Φαίνεται ολοζώντανα, απο μέρα σε μέρα, πως σχεδιάστηκε και μπήκε σε εφαρμογή το σχέδιο για να εξουδετερωθεί όλος ο ελληνικός δυναμισμός, οχι μόνο της Αριστεράς, όπως τούτος ο λαός-στο σύνολό του-τον ειχε συνειδητοποιήσει και εκδηλώση στο Επος των αλβανικών βουνών και της Αντίστασης. Οι κομμουνιστές και οι αριστεροί ηταν το τυρί. Η φάκα ήταν η Ελλάδα να ξαναγίνει αγγλικό προτεκτοράτο και η δοσίλογη Δεξιά, που θα την παραχωρούσε να ξαναπάρει την εξουσία. Ο πόλεμος τελείωσε, αυτοί

κέρδισαν, τα συμφέροντά τους διασφαλίστηκαν.Το λαό δεν τον ειχαν πλέον ανάγνη, ότι ηταν «υποχρεωμενος» να δώσει το έδωσε.Τωρά πιά ήρθε η δικοίς του ώρα, το λαό δεν τον χρειάζονταν άλλο. Καιρός να δωθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαό, ο μέγας, ο απαράμιλος» καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει «ο λαουτζίκος», να μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει όπως πάντα και να μήν μιλάει. Και εμφύλιος πόλεμος ηταν αυτό που μπορούσε να επιβάλει όλα αυτά.γι αυτόν και τον έκαναν.

Τα έκτακτα μέτρα βάσει των οποίων λειτούργησαν τα έκτακτα στρατοδικεία «ψηφίστηκαν» στις 16 του Ιουλίου του 1946 και ίσχυαν μέρχι στις 14 Ιουλίου του 1974. Επι 28 ολόκληρα χρόνια η μεταπελευθερωτική εξουσία στην Ελλάδα στηρίζονταν σε αυτά τα έκτατα μέτρα, τις χιλιάδες των εξορίστων και φυλακισμένων, τις εκατοντάδες νεκρών και την ερήμωση της υπαίθρου. Το ασύδωτο παρακράτος και τους ξένους στηρίχθηκε και κυβερνήθηκε η χώρα απ την δοσίλογη δεξιά με ένα και μοναδικό σκοπό και στόχο : πως θα κρατήσουν την Ελλάδα σφιχτά, αποπνυχτικά δέμενη, πως θα παραμείνει παντοτεινά «το αγκιστρωμένο ψάρι που δεν θέλει δόλωμα» των δικών τους σκοπών και συμφερόντων.

Κανένας δεν μπορεί να πεί με βέβαιότητα, ποιοί αλλοι λόγοι εκτος απ την εξόντωση των αγωνιστών, υποχρέωσαν το επίσημο κράτος να ψηφίσει τα έκτακτα μέτρα και το στήσιμο των εκτάκτων στρατοδικείων. Και αυτό γιατί αν έκαναν μερικές παραχωρήσεις ακόμα στο πιό πάνω συναγελαζώμενο παρακράτος και το πάντρεμά που έγινε με το επίσημο κράτος δεν θα χρειάζονταν αυτή η πολιτέλεια. Αυτοί που έζησαν τα γεγονότα ειναι σίγουροι και έλεγαν οτι η δουλειά θα γίνονταν εξίσου καλά και χωρίς αυτά. Εκτός πιά και ήθελαν αυτό το όργιο βίας, αυτήν τη φρίκη, αυτό το πολλαπλό καθημερινό έγκλημα να του δώσουν μια επίφαση «νομιμότητας» ή αν τους πίεζε ο χρόνος.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗ ΓΙΑ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Ειχε φτάσει σε τέτοιο σημείο η αυθερεσία, η λευκή τρομοκρατία και τα βασανιστήρια, που για να περιοριστεί, αν οχι να σταματήσει χρειάστηκε να ξεσηκώθει η παγκόσμια κοινή γνώμη και αυτός ο Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών, να διαματρυρηθούν για το καθεστώς της λευκής τρομοκρατίας που επικρατούσε στη χώρα.Τα βασανιστήρια που γίνονταν στις ασφάλειες για να κατασκευαστούν κατηγορητήρια και πέρνονταν οι δηλώσεις, σημαίνει πως κάποιοι άνθρωποι, που για να μη δώσουν λόγο στη δικαιοσύνη για τις δικές τους εγκληματικές πράξεις είς βάρος της χώρας και ατόμων. Και κυρίως για να εξασφαλίσουν την ατιμωρησία και να αποκομίσουν και κοινωνικό-οικονομικά ωφέλη και αξιώματα συναγελάστηκαν με τους ομοίους τους για να ηττηθούν αυτοί που θα τους οδηγούσαν στη δικαιοσύνη για συνεργασία δοσιλογισμό και πολλους για αισχάτη προδοσία κατά της πατρίδας, μα και για εμπαιγμό του θρησκευτικού συναισθήματος του λαού αφου και αυτήν δεν δύσταζαν να τη χρησιμοποιήσουν σαν μέσο για να πετύχουν το δόλιο σε βάρος της πατρίδας σκοπούς τους, που δεν ηταν άλλος από το να μετατρέψουν την Ελλάδα σε επαρχία του Γ! ΡάΪχ.

Σήμερα κάποιοι υποστηρίζουν πως πρέπει να τα ξεχάσου με αυτά. Περασμένα«ξεχασμένα» λένε. Αλλωστε εχουν πραράσει και πολλά χρόνια από τότε.Τι να τα ξαναθυμόστε τώρα. Επειτα οι καιροί μα και οι ανθρωποι ακόμα εχουν αλλάξει.Το ζητούμενο δεν ειναι να ξεχάσουμε, ειναι η μνήμη. Και για να έχουμε μνήμη δεν πρέπει να ξεχνάμε. Η καταγραφή των γεγονότων ειναι μιά αδήρητη ανάγκη για τη χώρα και την δημοκρατία να γραφτεί σωστά

και τεκμεριωμένα η ιστορία. Χρέος λοιπόν, σε οσους έλαχε ο κλήρος να ζήσουν γεγονότα να τα καταγράψουν για να γίνει κατανοητό οτι τη μοίρα μας σαν λαού και εθνους βρίσκεται στα δικά μας χέρια και οτι το μέλλον μας δεν θα διαμορφωθεί απ τους εξωγενείς παράγοντες αλλα από εμας του ίδιους.
Ακόμα μεγάλη σημασία εχει και η συγγραφή της κατά τόπου και Νομους ιστορία. Βεβαια η Εθνική Αντίσταση ειχε πανελλαδικό χαρακτήρα, με γενικά γνωρίσματα ως προς τον αντικειμενικό σκοπό Οι τοπικές όμως οργανώσεις και οι ένοπλες μονάδες για πολλους αντικειμενικούς λόγους και ειδικά για λόγους στρατηγικής σημασίας του χώρου δράσης, ειχαν να αντιμετωπίσουν, εκτός από τα γενικά και ορισμένα ιδιόμορφα προβλήματα όπως: πχ η Χη Μεραρχία τους ΕΛΑΣ με έδρα τη Βέροια, που ειχε εκτός απ τα γενικά, και την ευθύνη του μοναδικού σηδιροδρομικού και οδικού άξανα που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική. Απ το Γευγελί μέχρι τα τέμπη. Η Μεραρχία αυτή σντιμετώπιζε εντελώς διαφορετικά προβλήματα σε σχέση με αυτήν της Ανατολικής Μακεδονίας η της Πίνδου. Το ίδιο και οι πολιτικές οργανώσεις, που έπρεπε να ανταποκριθούν και στα γενικά αλλα και τις πρόσθετες ανάγκες αυτής της τοπικής ιδιομορφίας.
Το κείμενο αυτό, δεν αποβλέπει στο να ξύσει πληγές του παρελθόντος, πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη. Εξιστορεί πραγματικά γεγονότα. Και τα γεγονότα που εχουν λάβει χώρα σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο. Γεγονότα που δεν τα αμφισβητεί κανείς οτι έγιναν, οσο σκληρά, καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν ειναι πρέπει να μνημονευθούν. Και πρέπει να μνηνονευθούν γιατί, ειναι αυτά που θα φωτίσουν το παρελθόν, αλλά και θα βοηθήσουν τον ιστορικό να τα καταγράψει σαν παράδειγμα προς αποφυγεί. Να καταγράψει τη δράση του παρακράτους. Απο ποιούς αποτελούνταν και για ποίον ακριβώς λόγο έδρασε, ασύδωτα, ανεύθυνα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα.Του παρακράτους που λειτουργούσε βάση προδιαγεγραμμένου σχεδίου και ποιοί ηταν αυτοί που έδιναν το δικαίωμα στο παρακράτος να προβαίνει σε πράξεις που δεν θα μπορούσαν για κανένα λόγο να δικαιολογηθούν: Αυθέρετες συλλήψεις, φρικτά βασανιστήρια, δίκες και καταδίκες αθώων πολιτών. Στους καλοπληρωμενους χαφιές να μπορεί τον πρώτο τυχόντα χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπεια να τον μετατρέπει σε κρατούμενο και σε συνέχεια κατηγορούμενο στηριγμένο σε βασανιστήρια, που με την κατάλληλη επιξεργασία....
Ετσι στην ασφάλεια που ηταν η βιομηχανία παραγωγής πρώτης ύλης για τα έκτακτα στρατοδικεία, που και αυτά για να μή σε στείλουν σε ένα από αυτά δεν αρκούνταν στη δήλωση αποκήρυξης. Επρεπε να συνεργαστείς μαζί τους στην κατάδοση κλπ
Αιτίες και αφορμές για να σε καλέσουν στη διεύθυνση και το «Γραφείο εθνικής επαναπροσαρμογής» Υπήρχαν πολλές.
Με το χρόνο λένε-με, η πληγή κλείνει. Μένει ομως η ουλή στο σώμα και την ψυχή για να σου θυμίζει αυτό που ακριβώς θέλησεις με το χρονό να ξεχάσεις.
Αναμφισβήτητα ειναι μεγάλος ο πόνος σε στιγμές εύχριστες να θυμάσε τη δυστυχία σου. Να θυμάσε τα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μήν μπορείς να τα αποφεύγεις. Και δεν μπορείς γιατί αυτές οι θύμισες ειναι βιωμένες και προέρχονται από έναν άλλο κόσμο. Ενα κόσμο που οχι μόνο δεν σου τον αναγνώριζαν το δικαίωμα να υπάρχεις, αλλά ούτε και το δικαίωμα να σκέφτεσαι. Ενα κόσμο που δεν σου επέτρεπε να σου ανήκει και αυτό το κουφάρι. Ενα κόσμο κλεισμένο πίσω από ψηλά πανύψηλα κάστρα, με βαριές σιδηρόπορτες σκοτεινά κελιά. Απο ενα κόσμο προγραμμένων. Απο τον κόσμο

της φυλακής. Απο ενα κόσμο, που για να διατηρηθείς ζωντανός έπρεπε να πείθεις καθημερινά τον εαυτό σου οτι εισαι Ανθρωπος για να μη σε εγκαταλείψει η έμπνευση, η δημιουργία και ο οραματισμός. Να μή χάσεις την πίστη στον Ανθρωπο, το κέφι και το όραμα. Να κάνεις την πίστη στον Ανθρωπό, το όραμα και το κέφι κινητήρια δύναμη ζώης.
Ολοι αυτοί οι Ανθρωποι την αγαπούσαν την ζωή. Την αγαπούσαν σαν το όμορφο φρούτο που στάζει γλυκό χυμό. Την αγαπούσαν και δεν ήθελαν να χάσουν ούτε μια σταγόνα απ το χυμό της. Κι ομως οι άνθρωποι αυτοί που ενώ αγωνίστηκαν για μιά ζωή αντάξια του Ανθρώπου κάθε πρωϊ όταν έβγαιναν απ τις τρύπες-κελιά δεν ηταν τόσοι οσοι ειχαν μπεί το βράδυ. Κάποιοι έλειπαν...

ΟΤΑΝ ΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ ΤΟ ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ ΑΣΥΔΩΤΟ ΚΑΙ ΑΝΕΞΕΛΕΧΤΟ ΟΡΓΙΑΖΕΙ

Οπως το επιβεβαιώνει και η ταυτότητα λέγομαι Κόγιας Νικόλαος του Γεωργίου και της Μαρίας το γένος Παλλικάρια.
Γεννήθηκα στις 23 Ιουλίου του 1923, στη Βέροια στην Βερμίου 22. Ο Πατέρας μου ασχολούνταν με την κτηνοτροφία και τα τρία μεγαλύτερα αδέρφια μου τις μεταφορές-καραβάνια. Οταν τελείωσα το Σχολείο, το Σεπτέμβρη του 1935, οι γονείς μου, με έστειλαν να μάθω την τέχνη του Τσαγκάρη. Πρίν κλείσω χρόνο στη δουλειά, στις 4 Αυγούστου του 1936, ο Μεταξάς, το Παλάτι και οι ξένοι και ειδικά οι Αγγλοι, επεβαλαν στη χώρα δικτατορικό καθεστώς.Την επόμενη μέρα στο χώρο αυτού του επαγγέλματος δεν ηταν τα πράγματα όπως την προηγούμενη μέρα και αυτό γιατί την επομένη της δικτατόρίας πολλοί Μαστόροι και καλφάδες, δεν ήρθαν στη δουλειά οπως τις άλλες μέρες. Και δεν ήρθαν γιατί το βράδυ της 4ης Αυγτου ειχαν συλληθφεί και κρατούνταν στη Ασφάλεια. Σε λίγες μέρες οσοι απ τους συλληφθέντες έκαναν δήλωση «μετανοίας» αφέθηκαν ελεύθεροι και επανήλθαν στη δουλειά, ενώ οσοι δεν δέχθηκαν να κάνουν δήλωση πήραν το δρόμο της εξορίας. Συλλήψεις έγιναν και στα αλλα επαγγέλματα οπως: Ραφτάδες, Κουρείς, Φουρνάριδες κλπ.
Το γεγονός αυτό οπως ηταν φυσικό οχι, απλώς σχολιάστηκε δυσμενώς από ολους, αλλά απ ό,τι θυμάμαι έβαλε και τον καθένα μπροστά στο πρόβλημα, γιατί εγινε η δικτατορία, και για το που οδηγείται η χώρα. Βεβαιά και στην οικογένειάς μας άκουγα τον μεγάλο μου αδερφό μου Αντώνη, να διαμαρτύρεται για μερικά πράγματα, δεν καταλάβαινα ομως για πιό λόγο διαμαρτύρονταν.
Μετά την επιβολή της δικτατορίας κυρίως αυτοί που έκαναν δήλωση και παρά την «υπόσχεση» οτι δεν θα ειχαν καμιά σχέση πλέον με τις κομμουνιστικές ιδέες και τον συνδυκαλισμό, ήταν αυτοί που οχι μόνο μας ανάλυσαν από ποιούς επιβλήθηκε η δικτατορία καθώς και τους λόγους για τους οποιούς αυτή επιλβήθηκε.Και όταν το 1938,από κοινού οι αντιδικτατορικές δυνάμεις ξεσηκώθηκαν για την ανατροπή της δικτατορίας με κέντρο την Κρήτη, ηταν αυτοί που οργάνωσαν σε συμπαράσταση και εδώ πολύωρη απεργιακή κινητοποίηση. Αυτοί και όσοι δεν συνελλήφθηκαν δεν αρκέστηκαν σε αυτά, αλλα στο κοπόνι της εργατικής αλληλοβοήθειας προστέθηκε και η βοήθεια των κρατουμένων. Στην οποία βοήθεια με χρησιμοποιούσαν και μένα χωρίς να ξέρω στην αρχή για την μεταφορά των κοπονιών.
Για την ιστορία. Ο τρόπος της μεταφοράς των κοπονιών ηταν ο εξη: Τα κοπόνια μεταφέρονταν σε κουτία από σπίρτα.Τα βάζαμε στο κάτω μέρος, ανάμεσα στο περίβλημα και το συρτάρι με τα σπίρτα, κρατώντας πάντα, μέχρι τον προρισμό μισαάνοιχτο το κουτί απ την πλευρά του πυρίτη και ενα σπίρτο

στο χέρι ετσι ώστε σε περίπτωση κινδύνου να μπορούν να καούν με το άναμα του σπίρτου ολα τα σπίρτα μαζί.
Ετσι το επάγγελμα που διάλεξαν οι γονείς μου στάθηκε αφορμή να γνωρίσω τις ιδέες της αριστεράς και αργότερα του κομμουνισμού.
Στον Αλβανικό πόλεμο έκτος απ τα τρία αδέρφια μου που επιστρατεύτηκαν μας επίταξαν και οσα μουλάρια και άλογα είχαμε.
Η Γερμανία μας κήρυξε τον πόλεμο στις 6 Απριλίου 1941 και η κατάληψη της Βέροιας απ τα γερμανικά στρατεύματα κατοχής άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις πέντε το απόγευμα. Λίγο πριν απ την είσοδο των Γερμανών στην πόλη και ενω τα στούκας πετούσαν χαμηλά πάνω απ την πόλς, έφυγα απ το σπίτι να πάω σε ενα απ τα χωράφια μας που βρίσκονταν κοντά στο σταθμό απ τη μεριά του ποταμού. Για να πάω σ αυτό το χωράφι ακουλούθησα την σημερινή οδος Σταδίου.Την ώρα που έφτασα στο υψωματακί απέναντι απ τα Σφαγεία στο βάθος του δρόμου που στρίβει για το Ταραγαροχώρι ο δρόμος, έκαναν την εμφάνισή τους οι πρώτοι Μοτοσικλετιστές και αμέσως μετά τα τάνκς.Στο μεταξύ τα Στούκας πετούσαν πάνω απ τη φάλαγγα με κατεύθυνση την πόλη. Καθώς ήμουν προϊδεασμένος χωρίς να το θέλω αναρωτήθηκα «Και τώρα τί...».
Οταν έφτασα στο χωράφι, μερικοί γείτονες γύριζαν απ το σταθμό φορτωμένοι με διάφορα τσουβάλια και δέματα.Υστερα απ λίγη ώρα ρώτησα κάποιον από που το πήρε αυτό,μου απάντησε οτι στο «σταθμό ανοιξαν τις αποθήκες του στρατού και ο καθένας παίρνει ό,τι του αρέσει».
Μια και ηταν πολύ κοντά ο σταθμός απ το χωράφι αποφάσισα να πάω και εγω να δώ τι ακριβώς γίνεται. Πράγματι οταν έφτασα στο σταθμό αρκετοί απ τα γύρω χωράφια και την πολή ακόμα έπαιρναν απ τις ανοιχτές πλέον αποθήκες ο καθένας που βρέθηκε εκεί ό,τι του άρεσε: Ζάχαρη, ρύζι, σαπούνι κλπ τρόφημα και διάφορα εργαλεία. Σε μιά διπλανή αποθήκη υπήρχε οπλισμός:όπλα ,περίστροφα ,χειρομβομβίδες, σφαίρες κλπ. Εγώ έκανα δυό δρομολόγια.Το ενα με λίγη ζάχαρη και ενα μικρό τσουβαλάκι σταφίδες και το άλλο με ενα κιβώτιο που περιείχε 9 περίστροφα και 9 κουτάκια σφαίρες για τα αντίστοιχα περίστροφα. Αφου πήρα τα περίστροφα δεν ξαναπήγα φοβούμενος να μην με δεί κάποιος και μου τα πάρει ή και με καταδόση. Ειχα χώσει το κιβώτιο μέσα στα χόρτα και περήμενα να νυχτώσει για να τα κρύψω. Μέχρις ότου νυχτώσει άνοιξα μια αντίστοιχη με το κιβώτιο τρύπα δίπλα απ την καλύβα και καταχώνιασα μέσα. Δεν υπήρχε κίνδυνος να καταστραφούν γιατί εκτός του οτι το εξωτερικό ξύλινο κιβώτιο ηταν διαποτισμένο με«γράσο»το εσωτερικό ηταν από χοντρή γαλβανιζέ λαμαρίνα.Την ύπαρξη αυτού του κιβωτίου δεν την γνώριζε κανείς αλλος.
Γύρω στα τέλη του Νοέμβρη διάβασα στην εφημερίδα «Νέα Ευρώπη» μια ανακοίνωση που ζητούσε απ αυτούς που ειχαν οποιοδήποτε όπλο να τα παραδώσουν. Ανυσήχησα, αλλά σε λίγο το ξέχασα.Τον Φλεβάρη του 1942 τα πράγματα έσφυξαν και η μια ανακοίνωση διαδέχονταν την αλλη.Τώρα πλέον οι ανακοινώσεις δεν αρκούνταν στο να τα «παραδώσουν» συνέχιζαν τοτι «οσοι δεν θα παραδώσουν οχι μόνο θα τιμωρηθούν, αλλά θα τιμωρηθούν αυστηρά-παραδειγματικά» και οτι πριν από μερικές μέρες εκτελέστηκαν δύο κάταχοι όπλων. Υστερα απ αυτό άρχισαν να με ζώνουν τα φίδια με τη σκέψη μήπως με ειδε κάποιος οταν τα έκρυβα.
Στο χώρο των Τσαγκαράδων ειχε αρχίσει το ψού-ψού και ο ενας έψαχνε να βρεί τον αλλο. Δεν πέρασε πολύς καιρός καθώς έβγαινα απ το σπίτι με πλησιάζει ο πρώην μαστοράς μου Κώστας Σαβουλίδης του Δημητρίου και μου

έκλεισε ενα ραντεβού. Πήγα και αφού συζητήσαμε διάφορα σχετικά με το κακό που μας βρήκε και τη συμπεριφορά των Γερμανών, μπήκε και το θέμα αν γνωρίζουμε κάποιον που να εχει κρύψει κάποιο όπλο.
Για άλλη μια φορά τα φίδια άρχισαν να με ζώνουν και με έζωναν γιατί τίποτα δεν ηταν ακόμα ξεκάθαρο ποιός ειναι ποιός. Και δεν ήξερα γιατί εγώ ειχα προπολλού σταματήσει να δουλεύω Τσαγκάρης. Κάθε μέρα που περνούσε τα πράγματα έσφυγγαν. Τώρα πιά τα φίδια κάθε μέρα που περνούσε δεν με έζωναν μόνο αλλά άρχισαν και να με τρώνε. Αρχισα να κατεβαίνων πιό συχνά στο χωράφι για να δώ αν τα πράγματα εξακολουθούν να ειναι όπως τα άφησα.Τα πάντα ηταν στη θέση τους. Τίποτε το ξεχωριστό δεν ειχε συμβεί. Αυτό όμως δεν έλυνε το πρόβλημα. Επρεπε βρεθεί κάποια λύση.
Τα αδέρφια μου πριν μας επιτάξουν τα ζώα στο αλβανικό πόλεμο ηταν αγογιάτες-κυρατζίδες.Οι κυρατζίδες λόγο της φύσης της δουλειάς κλέφτες, λύκοι, ξενητιά κλπ πολλοί οπλοφορούσαν.Γι αυτόν ακριβως το λόγο στο σπίτι μας προπολεμικά ενα περίστροφο.
Μια μέρα γυρνώντας στο σπίτι από μιά σύσκεψη στην οποία ο ομιλητής επανέφερε το θέμα των όπλων ρώτησα τον μεγάλο αδερφό μου Αντώνη, που να βρίστεται άραγε εκείνο το περίστροφο. Η απάντηση του ηταν οτι το «έδωσα». Και οταν του είπα οτι δένει κανείς όπλο αυτήν την εποχή μου απάντησε οτ ι«εκεί που το έδωδε» και σίγουρος ειναι και καλό ρόλο θα παίξει. Αυτό ηταν. Αμέσως ξαλλάφρωσα.Τώρα πιά θα μπορούσα να τον κάνω κοινονό του επτασφράγιστου μυστικού μου.
Ετσι μόλις μου δώθηκε η ευκαιρία του άνοιξα την καρδιά μου. Με συνεχάρει και μου οτι αυτές τις μέρες θα συναντηθεί με τον άνθρωπο που έδωσε αυτό που ειχαμε στο σπίτι και αφού «τακτοποιηθεί» το θέμα θα με ειδοποιήσουν και μένα για να τα πάρουν. Πράγματι ύστερα από καμιά δεκαπενταριά μέρες πήγαμε και τα πήραμε. Μαζί με τον αδερφό μου ηταν ο Μανώλης Ζαρκάδας Δίπλα στην ποταμιά περίμενε ενας άλλος με ενα γαϊδουράκι. Εβαλαν το κιβώτιο επάνω και αφού πέρασαν το ποτάμι όλοι μαζί χάθηκαν απέναντι στη σκιά του μύλου του κ.Ντούφοπουλου.
Τον Γ. Ζαρκάδα τον συνέλλαβαν την άνοιξη του 1944, στο μεγάλο μπλόκο στις στρατώνες και πέθανε απ τα βασανιστήρια στο στρατόπεδο του Παύλου Μελλά στη Θεσσαλονίκη.
Ετσι λοιπόν, εκτός απ την παλιά μου σχέση με την Αριστερά που ήδη με ειχαν αναζητήσει το γεγονός αυτό επιτάχυνε την συμμετοχή μου στην οργάνωση του ΕΑΜ Νέων τον Ιούνη του 1942, την ΕΠΟΝ τον Φεβρουάριο του 1943 και στον ΕΛΑΣ, τον Απρίλη του 1944 οπως φαίνεται και απ τα πιστοποιητικά αναγνώρισης της ιδιότητάς μου σαν αγωνιστή της Εθνικής Αντίστασης και του αντιδικτατορικού αγώνα.

Κάθε λαός εχει την ιστορία του και λαός μας την δική του. Μακραίνη και πλούσια σε προσφορά και θυσίες για τη δημιουργία του Παναθρώπινου υλικού και πνευματικού πλούτου.Το οτι η ιστορία του λαού μας εχει ρίζες αιώνων ειναι αναμφισβήτητο γεγονός. Οπως αναμφισβήτητο ειναι και το γεγονός οτι η Νεοελληνική ιστορία αρχίζει μετά το 1821. Οταν οι Ελληνες αποφάσισαν να επνασυνδεθούν με αυτές τις ρίζες. Να τις ανασύρουν από τα βάθη των αιώνων και να δημιουργήσουν κρατική οντότητα.

Και Νεοελληνική ιστορία μας λέει πωςτο Σώμα της Ελλάδας λόγο του τρόπου διακυβέρνησης απ το 1821, υποφέρει από πολλές και ανίατες αρρώστειες. Μερικές από αυτές οπως οι εμφύλιοι πόλεμοι και οι διχασμοί οφείλονται στον τρόπο που αναγεννήθηκε το Ελληνικό κράτος και τον τρόπο

που διαμορφώθηκε-στήθηκε ύστερα απ το Αστικο-Φεουδαρχικό συμβιβασμό η κρατική Αστικο-Τσιλφικάδικη κρατική εξουσία.
Ειναι ιστορίκα αποδεδειγμένο οτι απ το 1821 και μετά το πακέτο εξέγχου στον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας το ειχε η Αγία Τριάδα. Σε αυτήν την Αγία Τριάδα με ενα μεγάλο ποσοστό συμμετείχαν και οι ξένοι με κύριο μέτοχο ανάμεσα στους ξένους η Αγγλία, που επέβαλε και τη βασιλεία και μέσω του Βασιλιά να έλεγχε και την Αγία Τριάδα.
Ιστορικά φορέας της Επανάστασης το 21, ηταν η νεογέννητη Αστική τάξη. Σαν νέος επαναστατικός φορέας ηταν και φορέας ενος νέου επαναστατικού προγραμματος. Ενος αστικού προγράμματος ανάπτυξης και προόδου σε σχέση με τη Φεουδαρχία. Για να καταλυθεί η χιόχρονη φεουδαρχία και η τεσσάρων αιώνων κατοχή απ τον πιό σκληρό εκφραστή της την Οθωμανική Αυτοκρατορία και για να υλοποιήσει το δικό της πρόγραμμα ανάπτυξης και προόδου η αστική τάξη, έπρεπε να λύσει μερικά βασικά προβλήματα α)Το περιεχόμενο-ούσια της Επανάσασης να ειναι Κοινωνικό-Απελευθερωτικό απ την αρχή μέχρι το τέλος και οχι μόνο Απελευθερωτικό όπως το ήθελε η αγία Τριάδα β) Το γεγονός αυτό την υποχρέωνε να ηττηθεί η Αγία τριάδα σε όλα τα επίπεδα και κυρίως στην οικονομία. γ) Ο μόνος τρόπος να ηττηθεί οικονομικά η φεουδαρχική κάστα ηταν οχι μόνο να πεί στο λαό-Ραγιά, αλλά και να τον πείσει οτι εκτός απ τα Τούρκικα τσιφλίκια, θα μοιράσει στο λαό και τα τσιφλίκια των ελλήνων τσιφλικάδων. δ) να αφαιρέσει όλα τα προνόμια του κλήρου και τις φορολογικές επιβαρύνσεις απ τους ώμους του ραγία και της μικρής και αδύναμης εστω των μικροαστικών ομάδων που ειχαν δημιουργηθεί στο εσωτερικό της χώρας.Το ίδιο έπρεπε να κάνει και με τις δομές και τους θεσμούς εξουσίας που αυτή ειχε διαμορφώσει σε συνεργασία με τον κατακτητή. Χωρίς τη λύση αυτών των προβλημάτων και την στήριξη εξολοκλήρου στο λαό-Ραγιά ηταν φύση αδύνατο να επικρατήσει η νεογέννητη αστική τάξη.

Η Επανάσταση του 21, δεν ειχε μόνο το άρωμα του Διαφωτισμού, της Αναγέννησης και του Ουμανισμού, αλλά ξεπερνούσε και αυτό το περιεχόμενο της Γαλλικής. Σε αυτό το τιτάνιο έργο η αστική μας τάξη τον μόνο σύμμαχο που ειχε ηταν ο λαός-Ραγιάς και την Ευρωπαϊκή διανόηση. Ο φορέας και το ιδεολογικό-πολιτικό περιεχόμενο-προσωπική ελευθερία πολιτική ισότητα κλπ-οχι μόνο ήταν αλλά και επέβαλαν να ειναι Κοινωνικό-Απελευθερωτική. Και έπρεπε να ηταν γιατί μόνο με αυτό το περιεχόμενο και στήριξη στο λαό-Ραγιά πορούσε να ελπίζει οτι θα επικρατήσει.

Πράγματι η Επανάσταση του 1821, ηταν κοινωνικό-απελευθερωτική. Ο συσχετισμός των δυνάμεων όμως και η ιστορική συγκυρία, (Ιερά Συμμαχία κλπ αντίξοες συνθκήκες) και κυρίως το ότι οι οικονομικοί ηγέτες της επανάστασης δεν ειχαν επενδυμένα τα κεφάλαιά τους στην Ελλάδα, που ήθελαν να αναγεννήσουν απ τις στάχτες.Το γεγονός αυτό ηταν καθοριστικής σημασία για την έκβαση της επανάστασης. Αν ειχαν επενδεδυμένασει τα κεφαλαιά τους εδώ και αν έβαζε στο πρόγραμμά της,εκτός απ την προσωπική και πολιτική ελευθερία και κυρίως το μοίρασμα της γής στο λαό-Ραγιά, αλλη θα ηταν η πορεία έναρξης και η κατάληξη της επανάστασης. Τότε οι διακηρύξεις των αστών δεν θα ειχαν μόνο ιδεολογική επένδυση, αλλά και ουσιαστική σύγκρουση : οικονομικό-κοινωνική. Η σύγκρουση θα έδινε τη νίκη στους αστούς και η επανάσταση θα ήταν πράγματι Κοινωνικό-Απελευθερωτική και οχι μόνο Απελευθερωτική. Η οικονομία της Ελλάδας από γεωργική-

φεουδαρχικη θα μετατρέπονταν σε αστική. Τότε άλλη θα ηταν η πορεία της Ελλάδας.

Από αυτήν οικονικό-κοινωνική σύγκρουση αν γινόταν με συντονισμένες αστών και λαού-Ραγία όσο και αν βοηθιοταν απ τον δυνάστη, η Αγία τριάδα, οσο χαμηλό και αν ηταν το γνωστικό επίπεδο του λαού-Ραγιά και η επίδρση που αυτή ασκούσε νικητής θα έβγαινε η αστικο-Λαίκή Επανάσταση.

Η Φεουδαρχία ηταν το σύστημα με το οποίο κυβερνούσε ο κατακτητής δυνάστης την Οθωμανική του Αυτοκρατορία. Για να μήν αποσχολεί στρατό και να μην χάνει χρόνο προκειμένου να εισπράτει τους φόρους υποτελείας, επρεπε να βρεθεί τρόπος να συνεργαστεί με την εθιμική ηγεσία των Ελλήνων, για την από κοινού εκμετάλλευση του Ραγιά. Προϋποθεση ομως για να υπάρξει αυτή η συνεκμετάλλευση έπρεπε να υπάρχει και η ταύτιση συμφερόντων στην από κοινού εκμετάλλευση του Ραγιά. Για να πετύχει αυτόν το σκοπό βοήθησε να δημιουργήσουν και οι Ελληνες σε μικρογραφία τη δική τους Φεουδαρχική τάξη. Ετσι λίγες οικογένειες κατείχαν και εκμεταλλεύονταν το σύνολο σχεδόν της ελληνικής γαιοκτησίας, ενώ οι περισσότεροι δεν διέθεταν ούτε ενα στρέμμα,

Σε κάποια φάση αναπτυξης αυτή η τάξη συνειδητοποίησε οτι τα συμφέροντά της ερχονταν πλέον σε αντίθεση με αυτά του δυνάστη και οτι αν δεν ηταν κατακτημένη η χώρα όλο τα οφέλη θα έπαιρνε αυτή. Με αυτό και μόνο το σκεπτικό οταν ωρίμανσαν οι συνθήκες πήρε μέρος την τελευταία βέβαια στιγμή και τις περισσότερες φορές με το ζόρι και τη βία. Τα ταξικά συμφέροντα της Αγία και ομοσίου Τριάδας, δεν έρχοντα τώρα πλέον σε αντίθεση μόνο με αυτά του κατακτητή, αλλα και με αυτά της επερχόμενης αστικής επανάσταση. Της τάξης των αστών, που η Επιστήμη, η Τεχνολογία και νέες ανακαλύψεις οχι μόνο την έφεραν στο προσκήνια, αλλά και το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι της ανέθεσε το ιστορικό καθήκον να ανατρέψει το φεουδαρχικό σύστημα ζωής της τότε κοινωνίας των Ανθρώπων που στηρίζονταν στην έγγεια ιδικτησία και τη θέση του να επιβάλει το κεφαλαιοκρατικό σύστημα-καθεστώς.

Πάρα το συμβιβασμό-νική της Αγίας τριάδας, κάθε μέρα που περνούσε η αντίθεση αναμεσα στους φεουδάρχες και του ς αστούς μεγάλωνε. Κάθε φορα λοιπόν, που θίγονταν τα συμφέροντα της Αγίας τριάδας το ΣΩΜΑ της Ελλάδας, αρρώσταινε, πονούσε μάτωνε. Οι φεουδαρχό-τσιφλικάδες έχονταν διατηρήσει-περισώσει τα ιδιοκτησιακά τους στοιχεία ανέπαφα και άθικτους τους δομικούς μηχανισμούς προκειμένου να διατηρεί τον έλεγχο της εξουσίας κατέφευγε σε διάφορα μέτρα-τεχνάσματα και ειδικά για την αρπαγή της φθαρτής (αστικά:σπίτια, μύλους κλπ) και τα εθνικά κτήματα που πριν απ το 21 ανήκαν στο Σουλτάνο, τα τεμένη και σε Οθουμανούς πολιτές γενικά την τούρκικη γή. Και οταν οι δυνάμεις της, που στο μεταξύ εξασθενούσαν δεν της έφταναν ζητούσε και τη βοήθεια των ξένων.

Τα μέτρα, τα τεχνάσματα και τα μέσα που χρησιμοποιούσε, ούκ κι έστι αριθμός. Από τα χάδια, την εξαγορά, τη διαφθορά και την απειλή μεχρι και τον εμφύλιο πόλεμο. Την πρώτη θέση στα τεχνάσματα την εχει πάντα ο εκλογικός νόμος. Τη δευτερη το εκλογικό πραξικόπημα, ο στρατιωτικός Νόμος και το στρατιωτικό πραξικοπήμα. Αυτά οταν δεν αποδίνουν τα διαδέχενταν η ανοικτή δικτατορία και σε συνέχεια ο εμφύλιος πόλεμος ειναι αυτός που ξεκαθαρίζει τους λογαριασμούς με τους«ατακτους», τους «απείθαρχους» και τους ονειροπόλους οραματιστές μιας καλύτερης, ζωή που να μπορεί ο Ανθρωπος να διατήρει την Ανθρώπινη υπόσταση.

Το ωραίο ειναι οτι οι «αρρώστειες» αυτές που οχι μόνο εμποδίζουν την ανάπτυξη της χώρας, υπονομεύουν την εθνική ανεξαρτησία, ταλαιπορουν το λαό, πολλές φορές τον βασανίζουν και κατά διαστήματα τον αποδεκατίζουν. Αυτές τις δομές, αντιλήψεις και μηχανισμούς κλειδιά στην κρατική μηχανή, για τους οποίους η αστική τάξη κατηγορούσε την Αγία Τριάδα και ό,τι αντιδραστικό ειχε στους κόλπους της, οταν πήρε αυτή το πακέτο ελέγχου, δεν θέλησε για αλλη μια φορά να ξεκαθαρίσει στους λογαριασμούς με τις αντιδραστικές δυνάμεις. Αφησε άθεκτη την οικονομική της δύναμη. Αφησε ανέγγιχτους όλους τους κρατικούς και παρακρατικούς μηχανισμούς. Δεν απαλωτρίωσε τα Τσιφλίκια, δεν χώρησε την Εκκλησία απ το κράτος κλπ, υποχρεώθηκε αυτά τα ίδια μέτρα, μέσα και τεχνάσματα οχι μόνο άπλως να τα ανέχθεί αλλά και να τα χρησιμοποήσει κατά κόρο ενάντια στις προοδευτικές λαϊκες δυνάμεις.
Τα τσιφλίκια για να διανεμηθούν στους αγρότες, δεν απαλοτριώθηκαν αλλα εξαγοράστηκαν απ το δημόσια και χρεώθηκαν την αποπληρωμή οι αγρότες. Αν θυμάμαι καλά μέχρι το 1952 υπήρχαν ακόμα τσιφλίκια.
Αυτά ακριβώς τα ταξικά συμφέρονταν άφησε άθικτα και ανέπαφα ηταν που επέβαλαν η επερχόμενη επανάσταση καίτι αστική να ειναι μόνο και αυστηρά Απελευθερωτική και να μήν εχει καμιά σχέση με το κοινωνικό-οικονομικό της σκέλος. Για αυτό και μετά τον συμβιβασμό της αστικής τάξης, που σήμαινε νίκη της φεουδαρχίας εξαπέλησε απηνή διωγμό οχι μόνο ενάντια στους αγωνιστές, αλλα και όσους υποστήριζαν να μπεί σε εφαρμογή και το κοινωνικό-οικονομικό της σκέλος.Το σκέλος, που θα επέτρεπε που θα επέτρεπε στην αστική τάξη έστω και αργά να έρθει στο πολιτικό-οικονομικό προσκήνιο για να αρχίσει ομαλά πλεόν η οικονομική, αλλά και την κοινωνική ανάπτυξη του τόπου.
Η πρώτη προσπάθεια να ανατραπεί αυτός ο σχετισμός έγινε α)το 1843,ακολούθησε το 1909 και μετά την Μικρασιατική Καταστροφή. Προσπάθεια έγινε και μεταπελευθερωτικά και όλοκληρώνεται με την πτώση της χούντας. Ηταν τόσες και τέτοιες η διαλπλοκές της Αγίας Τριάδας με τον παλιό δυνάστη και τόσες οι παραχωρήσεις στους ξένους για να ελέγξει την εξουσία της νεογέννητης κρατικής οντότητας, που Χρειάστηκε να περάσουν 153 χρόνια για να αλλάξει ο σχετισμός στα ποσοστά ελέγχου της εξουσίας.
Το κοινοβούλιο και οι εκλογές ειναι τα πιό χαρακτηριστηκά γνωρίσματα της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας και του κεφαλαιοκρατικού σύστημα παραγωγής και ζωής. Οταν οι δυνάμεις της αστικής τάξης δεν της φτάνουν για να λειτουργήσει τη δημοκρατία, το κοινοβούλιο μέσο των εκάστοτε εκλογικών Νόμων, ηταν και ειναι η πιό ραφινάτη κοινοβουλευτική δικτατορία. Και επειδή κάποιος, θα αναρωτηθεί. Μα ειναι δυνατόν σε πλέρια αστική δημοκρατία και εν όψι της τρίτης χιλιετία να ισχυρίζεται κάποιος οτι δεν έχουμε και δεν ζούμε σε καθεστώς κοινοβουλευτικής δημοκρατίας; Η απάντηση ειναι πως, όταν μέσο των εκλογικών Νόμων, της εξαγοράς, της διαφθορά και της απειλής κυβερνά-ασκεί εξουσία το 38 ή και το 40% ακόμα, αυτό δεν σημαίνει οτι η θέληση των ολίγων επιβάλεται επι των πολλών. Πιό αλλο επιχείρημα πρέπει να επικαλεστεί κάποιος για να αποδείξει του λόγου το αληθές.
Η αστική τάξη διακηρύτει οτι η πλειοψηφία κυβερνά και η μειοψηφία ελέγχει. Οτι το κοινοβούλιο εκλέγεται και λειτουργεί με βάση αυτήν την αρχή. Οταν αυτή κατατρατηγείται αναρωτιέται κανείς σε τί διαφέρει η ανοιχτή δικτατορία απ την κοινοβουλευτική; Και το πιό τραγικό ειναι οτι στην πατρίδα μας απ την ημέρα της παλιγγενεσίας μέχρι και σήμερα που γράφονται αυτές οι γραμμές ο λαός μας δεν εχει γνωρίσει το πλεονέκτημα της κοινοβουλευτική όπως την

εννοεί στις διακηρύξεις της η αστική τάξη αυτή η κοινοβουλευτική δημοκρατία και οταν ακόμα δεν ειναι κοινοβουλευτική δικτατορία ειναι μιά κατ επίφαση «δημοκρατίας» . Ενα ψευδεπίγραφο της δημοκρατίας.
Ο ελληνικός λαός δεν έννοιωσε, δεν χάρηκε, δεν βίωσε, πολυ περισσότερο δεν συμμετείχε ποτέ μέχρι σήμερα στα κέντρα που πέρνονται οι αποφάσεις για τη ζωή του και το μέλλον της πατρίδας του. Η άρχουσα τάξη ισχυρίζεται οτι την εξουσία την αντλεί απ το λαό. Αν την αντλούσε από το λαό δεν θα κατεύφεγε στα παλιά γνωστά μέσα, μεθοδές και τεχνάσματα. Πολύ περισσότερο δεν θα της χρειάζονταν τα καλπονοθευτικά εκλογικά συστήματα, η εξαγορά, η διαφθορά και όλες οι μορφές σωματικής και πνευματικής βίας και ο εμφύλιος πόλεμος.
Αν πράγματι αντλούσε οπως ισχυρίζεται τη εξουσία απ το λαό θα της αρκούσε η κοινοβουλευτική δημοκρατία. Βέβαια, στα μέσα αυτά καταφεύγει όταν οι λαϊκές δυνάμεις μέσο των αγώνων βάζουν το πρόβλημα της αναδιανομής του κοινωνικά παραγώμενου εθνικού πλούτου και τον εμφύλιο πόλεμο όταν το λαϊκό κίνημα της αμφισβητει την εξουσία.
Με εξασθενιμένο τον έλεγχο απ την Αγία Τριάδα, με διατήρησει ομως αν οχι και με αύξηση του ποσοστού του ξένου παράγοντα και κάτω απο φασιστικό δικτατορίκο καθεστώς φτάσαμε στο 1940. Και λέω για αύξηση του ποσοστού γιατί είχαμε φτάσει στο σημείο οι Αγγλοι να θεωρούν την Ελλάδα και τα προβλήματα της ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ δικό τους πρόβλημα.
Με δέμενα χειροπόδαρα λαό και χώρα απ την Βασιλό-Ματαξική τετράχρονη δικτατορία φτάνουμε στην 28η Οκτωμβρίου του 1940. Η Ελλάδα μπαίνει στο πόλεμο κατά του φασισμού με άλυτα όλα τα κοινωνικό-οικονομικά και πολιτικά προβλήματα που άφησε άλυτα το 21 και αυτά που προστέθηκαν στο μεταξύ. Το δήλημα που έμπαινε πλέον για τους Ελλήνες και την Ελλάδα ήταν : αν μετά τον πόλεμο θα λύνονταν αυτά τα χρονίζοντα και καυτά προβλήματα που από χρόνια αποτελούσαν προϋπόθεση για να μπεί η χώρα στην πλειάδα των Ευρωπαϊκών χωρών ή μετά τον πόλεμο θα επανέρχονταν ξανά το καθεστώς της 4ης Αυγούστου;
Με πρωτοβουλία των κομμουνιστών την Απάντηση στο δήλημα την έδωσε ο λαός με την οργάνωση της Εθνκο-Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ) και σε συνέχεια όλες τις άλλες αντίστοιχες Αντιστασιακές οργανώσεις, που ηταν απαραίτητες γι αυτόν τον τιτάνιο αγώνα που ανοίγονταν μπροστά του. Οι οργανώσει αυτές ηταν: Ο Εθνικό Λαϊκο Απελευθερωτικό Στρατό (ΕΛΑΣ) και το Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Ναυτικό (ΕΛΑΝ), η ΕνιαίαΠανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και η Εθνική Πολιτοφυλακή (ΕΠ) Οι Ελληνες με ελάχιστες εξαιρέσει σε πανστρατιά και έχοντας όργανώσει τις αντίστοιχες πολιτικές και στρατιωτικές δόμες μέσο της Αντίστασης αποφάσισαν οχι μόνο να απελευθερώσουν της χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλα και να λύσουν τα οσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλυτα το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη σχεδόν αστικο-τσιφλικάδικη εξουσία, ετσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και λήξει του Β! Παγκοσμίου πολέμου να μήν ξαναεπιστρέψει η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς της 4ης Αυγούστου.
Η Ενθική Αντίσταση του 1941-44, ιστορικά και πραγματικά ηταν η συνέχεια του 1821. Σκοπό και στόχο ειχε να ολοκληρώσει αυτό που δεν έγινε τότε λόγο του συμβιβασμού της τότε Αστικής τάξης με την Αγία Τριάδα : Να υλοποίησει μαζί με την απελευθέρωση της χώρας και το κοινωνικό-οικονομικό και πολιτικό σκέλος της αστικής Επανάστασης, που έμεινε έκτοτε άλυτο και έπρεπε να

λυθεί. Χωρίς τη λύση αυτού του σκέλους δεν μπορούσε η χώρα να αλλάξει τις δομές, τους θεσμούς και τους μηχανισμούς που ειχε παγιώσει ο αστικο-τσιφλικόδικος συμβιβασμός.
Στην ιεράρχιση των στόχων της Αντίστασης την πρώτη θέση ειχε η απελευθέρωση και ο δεύτερος να συνταχτούμε σε ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τη φορά αυτή την Ελλάδα μόνο για μάς τους Ελληνες, να πάρουμε τα οσα προβλήματα αποσχολουν το λαό και τη χώρα στα δικά μας απολκειστικά χέρια, να την ανασυγκροτήσουμε και ο τρίτος, να κρατήσουμε μεταξύ μας τις όποιες διαφορές και να τις λύσουμε μόνοι μας
Ειναι αλήθεια οτι αυτός ο Βράχος, βρίσκεται σε ένα απ τα στρατηγικά σημεία, τα πιό ευαίσθητα και καθοριστικά των ζωτικών αρτηριων επικοινωνίας τής Βρετανικής Αυτοκρατορίας. Μερικοί μάλιστα τόσο το 21, όσο και το 1941-44, ισχυρίζονται προκειμένου να δικαιολογήσουν την απραξία τους οτι όσο θα υπάρχει Βρετανική Αυτοκρατορία, αυτή η αρτηρία θα υπάρχει και η Αγγλία θα κάκει ό,τι περνάει απ το χέρι της για να την διατηρήσει. Αρα θα κρατά και την Ελλάδα υπο καθεστώς ιδιόμορφης αποικιακής εξάρτησης. Συνεπώς καθε λαϊκός αγώνας ειναι καταδικασμένος να αποτύχει
Ειναι γεγονός οτι το ενα σκέλος της άποψης αυτής ειναι σωστό. Πράγματι ο βράχος αυτό που ακούει στο όνομα Ελλάδα, βρίσκεται σε ενα απ τα πιό στρατηγικά σημεία κλπ. Ειναι γεγονός οτι ετσι όπως ειχαν διαμορφωθεί τα πράγματα στην Ελλάδα μετά το 21 και παγκόσμια η άποψη αυτή έπαιζε κάποιο ρόλο τότε για την Αγγλία και εξακολουθεί να παίζει και τώρα για την Αμερική. Ο ρόλος αυτός ομως δεν ειναι ο μόνος και ο καθοριστικός που καταδικάζει την Ελλάδα να ζεί κάτω από αυτό το ιδιόμορφο αποικιακό υπο την Αγγλία μετά το 21 και της Αμερικής τώρα.
Εκείνο που καθορίζει η εξάρτηση ειναι οι πολιτικό-οικονομικές και κοινωνικές δομές, θεσμούς και μηχανισμούς εξάρτηση που εχει δομήσει ο αστικο-τσιφλικάδικος συμβιβασμός για να απολκείσει το Ραγιά απ τα όποια δικαιώματα του αναλογούσαν και κυρίως ο συσχετισμός των δυνάμεων ανάμεσα στην άρχουσα τάξη και το λαϊκό κίνημα.
Η αστική τάξη οπως το 21, για να πάρει μερικά ψίχουλα εξουσίας οχι μόνο εγκατάλειψε-πρόδωσε το λαό-Ραγιά αλλα συντάσσόμενη με τον φύση εχθρό της, την Αγία Τριάδα τον πολέμησε κιόλας.Το ίδιο έκανε ενα μέρος της στην κατοχή και στο σύνολό μετά την απελευθέρωση.
Βέβαια, οι δομές, οι θεσμοί και οι μηχανισμοί θα έπαιζαν τον ρόλο τους αν η αστική τάξη συντάσσονταν με το λαό στην κατοχή, έπαιρνε και αυτή μέρος στην Αντίσταση όπως της ζητήθηκε-παρακλήθηκε να πάρει και αρνήθηκε, ή εστω αν δεν συντάσσονταν με τους φύσει εχθρούς της την αντιδραστική φασιστική Δεξιά και τους ξένους, οι Αγγλους θα ηταν υποχρεωμένοι να ερθούν στην Ελλαδα σαν στρατός κατοχής και οχι σαν «ελευθερωτές». Να απελευθερώσουν την ελλάδα απ τους Ελληνες. Μια τέτοια κατοχή με συντονισμένες τις εθνικές δυνάμεις οχι μόνο δεν θα άντεχε στο χρόνο, αλλά θα έδεινε και οριστική λύση στην εθνική ανεξαρτησία.
Ιστορικά κάθε αναδυόμενη τάξη για να γίνει τάξη για τον εαυτό της, πρέπει να περάσει χρόνος. Να κάνει αγώνες και να δώσει μάχες με τους φύσει εχθρούς της. Συνεπώς εχει να λύσει τρία βασικά προβλήματα α) την στρατηγική των μελλοντικών στόχων της σαν τάξη β) Να προσδιορίσει τους φύσει έχθρους της και γ) τους συμμάχους με τους οποίους θα υλοποιήσει την ιστορική της αποστολή σαν τάξη που θα διαδεχθεί την τάξη που κατέχει την εξουσία.

Στρατηγικός στόχος ειναι η κατάληψη της εξουσίας για να εφαρμόσει το επαναστατικό της πρόγραμμα. Συνεπώς Φύσει εχθρός κάθε τάξης που θέλει να καταλάβει την εξουσία ειναι αυτή που την κατέχει και στην περίπτωση της αστικής, ο άσπονδος εχθρός ηταν ο χιλιόχρονος Φεουδαλισμός. Συνεπώς φύσει εχθρός της αστικής τάξης ειναι οι Φεουδάρχες που εξουσιάζουν αυτό το καθεστώς. Κάθε νέα τάξη δεν μπορεί απ την αρχή να αμφισβιτήσει τη νομιμότητα του παλαιού καθεστώτος.Το ίδιο δεν μπορεί να αποσπάσει αμέσως το λαό που ειναι η πηγή του πλούτο και της δύναμης απ την επιρροή του παλιού καθεστώτος. Ομως κάθε προηγούμενο καθεστώς με την πάροδο του χρόνου εξαντλέι τη προοδευτική του δύναμη.Ετσι , προκειμένου να παρατείνει τον χρόνο παραμονής στην εξουσία δεν δυστάζει να καταφεύγει σε μέτρα καταπιεστικά και μεσα βίας ή και στον εμφύλιο πόλεμο ακόμα αν αυτός ειναι το μέσο με το οποίο θα διασφαλίσει έστω και για ενα διάστημα ακόμα την εξουσία.
Αυτός λοιπόν αδικημένος και καταπιεσμένος λαό-Ραγιάς ειναι εκ των πραγμάτων ο φύσει σύμμαχος κάθε νέας τάξης που θέλει να πάρει την εξουσία και στην περίπτωσή μας της αστικής. Σε αυτόν πρέπει να απευθυνθεί και να προβάλλει τα πλεονεκτήματα που θα εχει το νέο καθεστώς που αυτή απαγγέλεται σε σχέση με το παλιό και τα ωφέλη που θα προκείψουν αν γίνει αποδεκτό το πρόγραμμά της. Αυτού τη συμπράταξη θα ζητήσει και αυτός θα βάλει τον αγώνα και το αίμα που θα χρειαστεί.
Σαν φορέας του καινούγιου, η αστική τάξη στον αγώνα για την εξουσία εχει το πλεονέντημα της τεχνολογίας και της τεχνογνωσίας που δημιουργεί την ανάπτυξη, την όποια ανάπτυξη στα επαναστατικάς σημεία τα απέρριπτε η παρεμπόδιζε την εφαρμογή τους το φεουδαρχικό καθεστώς. Κανένα προηγούμενο καθεστώς δεν πέφτει από μόνο του, πολυ πρεισσότερο δεν πέφτει με το φύσημα. Για να πέσει δεν χρειάζονται μόνο αγώνες μακρόχρονους αλλα και σκληρούς. Αυτούς τους αγώνες η ιστορία επιβεβαιώνει οτι δεν τους κάνει η ιδια η αστικής τάξη αλλα ο απλως λαός-Ραγιάς.
Αυτόν ακριβώς τον καταπιεσμένο και βασανισμένο λαό-ραγιά καλεί η αστική τάξη να συμπαραταχθεί μαζί της για να πάρει την εξουσία από τους Φεουδάχριες. Οποια ομως και αν ειναι η έκβαση του αγώνα για την εξουσία η αστική τάξη ακολουθέι δυό βασικούς δρόμους. Αν στηριγμένη-βοηθούμενη απ το λαό-ραγιά πάρει την εξουσία εκτός απ τον φεουδάρχη φύσει-εχθρό αλλάζει και η θέση τού λαού-Ραγιά. Και αυτό γιατί για να καθαρά αστική η αλλάγη, πρέπει α) να αφαιρέσει απ τους φεουδάρχες η οικονομική υποδομή-δύναμη και να εξαθρώσει τις δομές και θεσμούς της β) προκειμένου να εχει τη συμμετοχή του λαού-Ραγιά πρέπει πέρα απ τις ήδη υποσχέσεις που του έδωσε να υποσχεθεί και νέες.
«Η αστκή τάξη και οταν ήρθε η εποχή να αμφισβιτήση τη φεουδαρχία και στη Γαλλία ακόμα, η πρώτη της κίνηση δεν ηταν παρά δικαστική απ το δικαστικό Παρλαμέντο που είχε δικαστικά μόνο καθήκοντα. Και οι πρώτες κατακτήσεις της «τρίτης τάξεως» θα απειλούνταν γρήγορα με εκμηδένιση, αν η λαϊκή επανάσταση δε σηκώνταν να τις υπερασπίσει :Το Μεγαλείο της 14ης Ιουλίου 1789! Με όλα τα γνωστά επακόλουθα. Ομως πάρα την διάσωση απ το λαό έμεινε μια αστική επανάσταση: η κοινωνική ισότητα δεν πραγματοποιείται, οι χωρικοί αργά και σταδιακά συμμετείχαν στα εθνικά αγαθά, οι υποσχόμενες μεταρυθμίσεις δεν έγιναν και η τύχη των εργαζομένων, που δεν έχουν το δικαίωμα της απεργίας και του συνασπισμού, δε βελτιώνεται καθόλου»

Αυτός βεβαια, που θα το αποδεχθεί δεν θα ειναι φύσει σύμμαχος ειναι ο λαός, που αποτελούσε η πηγή του πλούτου και της δύναμης. Συνεπώς ο φύσει σύμμαχός της ειναι ο απλώς λαός, οχι βέβαια δεδομένος. ο οποίος θέλει να βελτιώσει τη ζωή του και αν χρειασθεί θα πολεμήσει κιόλα. Αυτόν που θα καλέσει να συμπαραταχθεί μαζί της και επειδή κάθε προϋγούμενο σύστημα-καθεστώς ούτε από μόνο του πεφτει, πολύ περισσότερο δεν πέφτει με το φύσημα θα τον καλέσει να αγωνιστεί στις διάφορες φάσεις ωρίμανσης της αλλάγης με τελικό στόχο την ένοπλη κατάληψει της εξουσίας.

Η 28η ΟΚΤΩΜΒΡΙΟΥ 1940 ΟΡΟΣΗΜΟ ΚΑΘΟΡΙΣΤΙΚΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αυτήν ακριβώς την αυγή του Οκτώμβρη του 1940, η φασιστική Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο. Την ίδα αυτή αυγή άνοιξαν οι ουρανοί και όρμησαν οι καβαλάριδες της αποκάλυψης. Για την αυγή αυτή, ο παλέμαχος της Αντίστασης,Δηκιγόρος Αχιλλέας Γκούτας, σε ενα του αφιέρωμα στο περιοδικό «Πολιτιστικά δρώμενα» της Στέγης Γραμμάτων Και Τεχνών του Δήμου Βεροίας, για τα πενήντα χρόνια της Εθνική Αντίστασης.γράφει:

«ΚΕΙΝΗ τη Αυγή, χωρίς να το αντιληφθούμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, πείνα, φονικό, αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμό, ταπεινώσεις, παράλογο ...

ΓΕΝΙΕΣ που βρέθηκαν στη δίνη αυτής της δεκαετίας και που θαλημαπκά ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας, εχουν σημαδευτεί για πάντα. Αν ζούνε και οσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν πράξεις και γεγονότα κείνης της εποζής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν. ΜΙΑ ΑΥΓΗ του Οκτώμβρη σημάδεψε τη ζωή μας.

Η ΑΥΓΗ αυτή δεν σημάδεψε μόνο τη ζωή μας...Μπορούσε, αν δεν είχαμε υποστεί τη νέα άμεση πλέον Αγγλική κατοχή, που ηταν η πιό ωμή, η πιό ξετσίπωτη επέμβαση, ενω συνεχιζόταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του χίτλερ. Η αυγή αυτή, αντί να ειναι μιά απ τις πιό δραματικές και απ τις πιό τραγικές σελίδες στην ιστορία της χώρα μας, μπορούσε να αποτελέσει μια καινούρια αφετηρία, ενα νέο ξεκίνημα και καθώς ηταν ανοιχτοί οι «ουρανοί» θα άνοιγε και ο δρόμος στις καινούριες δημιουργηκές δυνάμεις και τα κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανο απ τα πολιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας, που ήταν όνειρο και προσδοκία του λαού.Τη δημοκρατία που πράγματι θα αντλούσε τη εξουσία απ το λαό και θα την ασκούσε με τη σύμφωνη κάθε φοορά θέλησή του. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά, σύσωμη και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση ,μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης, περίφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων της και στο πλευρό όλων των άλλων ενωμένων εθνών.

Για να δώσει σάρκα και οστά σε αυτά τα ιδανικά και τα οράματα ο λαός μας, εκτός απ την πρώτη νίκη που έδωσε στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940-41, και απορρίπτοντας το αντεθνικό σύνθημα το«εμείς πολεμήσαμε τώρα άς πολεμήσουν οι άλλοι», καυθώς και το αήττητο του αξονά στα Μακεδονικά οχυρά και την Κρήτη, πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικό-Απελευθερωτικό και στο Συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Είμαστε η μοναδική χώρα που δεν πετύχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ. Η μοναδοκή χώρα που δεν έστειλε στα μέτωπα εναντίον των συμμάχων

στρατό και εργάτες για την πολεμική βιομηχανία του άξονα, η μοναδική χώρα του ανάπτυξε σε όλη την ελληνική επικράτεια: σε κάμπους, βουνα και θάλασσα, σε πόλεις και χωρία με την ίδια ένταση αντιστασιακές οργανώσεις.
Δεκατρείς γερμανικές μεραρχίες προσπαθούσαν με τα σύγχρονα πολεμικά μέσα να πνίξουν την μεγαλιώδη ένολη και πολιτική τετράχρονη Αντίσταση του λαού μας. Η πείνα και ο θάνατος ηταν τα βασικά εργαλεία των κατακτητών για να υποτάξουν το λαό.
Αυτές ειναι λιγες μόνο απ τις περγαμηνές του λαού μας, αν δε υπήρχε η αγγλική επέμβαση, η μεταπελευθερωτική εποχή αυτό το όνειρο μπορούσε να γίνει πραγματικότητα. Και μπορούσε γιατί ανεξάρτητα απ το κόστος που πλήρωσε ο λαός στον Αλβαικό πόλεμο και την τετράχρονη κατοχή μέσα από αυτό τον υπεράνθρωπο και τον τιτάνιο αγώνα ο λαός μας βγήκε ψημένος και ατσαλωμένος στη φωτιά και στο σίδηρο του Εθνικού και αντιφασιστικό αγώνα. Στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και ειδικά της κατοχής, του λαός μας του δώθηκε η ευκαιρία για πρώτη φορά ύστερα απ το 21,να αποκτήσει πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του και γι αυτό περήφανος για το μέγεθος της προσφοράς του οχι μόνο προς το έθνος των Ελλήνων, αλλά και την οικουμένη βρέθηκε έτοιμος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα ειχε ανοιχτούς με τους ξένους και ντόπιους αφέντες,
Ηταν αποφασισμένος να μήν ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μήν ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην μικροπρέπεια και τις μικρότητες που η ύπαρξη των ξένων και ντόπιον «ελέω Θεού» και εμπόρων του «πατριωτισμού» και της «εθνικοφροσύνης», υπόχρεώνει ενα λαό να καταφύγει για να επιζήσει. Σε αυτόν τον αγώνα σφυρηλατήθηκε μιά νέα, περήφανη γενιά, εμπνευσμένη απ τα καινούρια ιδανικά που ειχαν φτερώσει τους λαούς στην διάρκεια του αντιφασιστικού αγώνα, με την αυτοπεποίθηση και το θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρησή της με τον εισβολέα το 40, και τους τρείς κατακτητές του 1941-44, της ειχε εμφυσήσει. Μιά Νεα Γενιά που μόλις πρόλαβε και άγγιξε το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας μπορούσε οχι μόνο να σηκώσει τον ηλιο της Ελλάδας απ τη λάσπη, αλλά ηταν αποφασισμένη να σφίξει για αλλη μια φορά τα δόντια, να ανατάξει τις δυνάμεις και να δώσει όσες ακόμα θυσίες χρειαζόταν για να γίνει το όραμα πραγματικότητα.
Ειναι αλήθεια οτι πολλοί Ελληνες και κυρίως αυτοί που δεν πίστευαν στη δύναμη του απλού ανθρώπου και κυρίως στην ικανότητά του να υλοποιήσει αυτά τα οράματα χαρακτήρισαν, με εξαίρεση τον αλβανικό πόλεμο, ολο τον τετράχρο αγώνα μια ουτοπία. Ασπάστηκαν τα διάφορα συνθήματα με πρώτο και καλύτερο το «εμεις πολεμήσαμε τωρα ας πολεμήσουν και οι άλλοι για μάς» και δίνοντας ο καθένας τη δική έννοια στη λέξη ουτοπία απάντησαν: «Για ποιά ουτοπία αλήθεια αξίζει να πεθάνουμε»;.Και κάθισαν αμέριμνοι στο σπιτάκι ή προεκτείνοντας το σύνθημα ειπαν μέσα τους, «δικαιολογώντας» και τη στάση τους «ας έρθουν αυτοί για τους οποίους εμείς πολεμήσαμε να μας απελευθερώσουν». Ξεχνώντας ή μή γνωρίζοντας οτι αυτοί που θα ερθούν να μας «απελευθερώσουν» οτι αν δεν ειναι οι ίδιοι οι Ελληνες ελευθερωτές, θα έρθουν οχι για να μας«απελευθερωσούν» αλλά για να επιβάλουν την προπολεμική τάξη πραγμάτων.
Οι άνθρωποι αυτοί, εκτός απ την πιό πάνω λαθεμένη εκτίμηση, δεν μπόρεσαν να δούν σωστά μερικά ακόμα πράγματα:α) Την εποχή εκείνη δεν ηταν ο λαός, αλλά η Ελλάδα που ερωτοτροπούσε με την Ουτοπία: Να μήν επανέλθει μετά

την απέλευθέρωση στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Ηθελε η καημένη ύστερα από εκατόν εικαση χρόνια μιας μοντέρνας σκλαβίας σε σχέση με αυτήν των Τούρκων και μιας πιό ραφινάτης τυραννίας να βρεί τον εαυτός. Να γίνει Ελλάδα, να νοιώσει Ελλάδα, να πάψει επιτέλους να ειναι μπανανία και το κλοτσοσκούφι του καθένα. Να ζησεί τα δικά της ιδανικά, τα δικά της οράματα. Και για να τα ζήσει έπρεπε να ειναι ΕΛΕΥΘΕΡΗ. β) Παραγνώρισαν μια βασική αρχή οτι τίποτε δεν χαρίζεται και κυρίως η λευτεριά.γ) Αυτοί που απαφάσισαν να πεθάνουν για την ουτοπία αυτή ήξεραν οτι ειναι απόγονοι ενδόξων προγόνων και κληρονόμοι μιάς ανεκτίμητης και τεράστια σε όγκο κληρονομιά. Η Γενιά της κατοχής, ηταν η Γενιά απ την οποία οχι μόνο ζήτησε-απαίτησε η Ελλάδα, πάσει θυσία να υλοποιήσει αυτά τα ιδανικά και τα οράματα. Η Γενιά αυτή ήξερε ακόμα πως το προνόμιο της πατρογονικής κληρονομιάς, δεν το αποκτά κανείς σαν αυθαίρετο φυλετικό δικαίωμα, αλλά σαν αποτέλεσμα διαλόγου, αγώνων, μόχθου και θυσιών. Για την κατάκτηση αυτής ακριβώς της πατρογονικής κληρονομιάς αγωνίστηκε ο εθελοντής αντάρτης, (ο ένοπλος και με τα πολιτικά) ωστε να σταθεί πράγματι αντάξιος κληρονόμος να κληρονομήσει την Ελλάδα και τον αείχρονο πολιτισμό της .δ) Δεν μπόρεσαν να δούν οτι μέσα απ τον Εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα αναδείχνονταν τα σύγρχονα αιτήματα της ουτοπίκης Ελλάδας. Τα αιτήματα της Κοινωνικής Αλλάγης και αυτό δεν ηταν καθόλου ουτοπία. Ηταν αίτημα Εθνικό,Κοινωνικό, Ανθρώπινο. Και ε) Δεν γνώριζαν ή δεν συγκράτησαν απ την ιστορία πώς ό,τι καλό και μεγάλο, αξιόλογο και αξιοπρόσεχτο και αξιοθαύμαστο. Ο,τι σπάνιο και πολύτιμο υλικό και πνευματικό για την κοινωνία των Ανθρώπων, με την ουτοπία και με την παρανομία έγινε.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι αν την απελευθερωτική περίοδο και ειδικά την μετά την απαλευθέρωση εποχη την αξιολογήσουμε με την πικρή σοφία που μας πλούτησαν τα πενήντα αυτά σημαντικά χρόνια που πέρασαν βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας-οτι χάσαμε τότε μια ευκαιρία που ειχαμε να συνταχθούμε ύστερα από εκατόν είκοση χρόνια πολύπευρης εξάρτησης σε ανεξάρτητη πολιτεία.

Αν δεχθούμε οτι η ηγεσία αυτού του αγώνα κινούνταν από ρομαντισμό και εξωπραγματικά οράματα και ιδανικά η μεταπολεμική συμπεριφορά των Αγγλων και της δοσίλογης Δεξιάς το επιβεβαίωνει οτι δεν ηταν εξωπραγματική : Απόδειξη

Το 1945 μόλις ειχαμε βγεί από μια πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και άφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Η υλοποίηση του κοινού στόχου των ξέων και της δοσίλογης Δεξιάς, δίπλα στα ερείπια και τους χιλιάδες τάφους, που άφησε η καταχή θα σώρευε και αλλα ερείπια και καινούργιους τάφους.

Την επομένη της υπογραφής της Συμφωνίας της Βάρκιζας άρχισε η συστηματική, απροκάληπτη και κυνική παραβίαση της Συμφωνίας και με εντατικούς ρυθμούς άρχισαν οι διώξεις των αγωνιστών και ιδιαίτερα στην ύπαιθρο. Η συνασπισμένη αντίδραση δεν αρκείται στον κρατικό μηχανισμό της, ούτε στη δική της Νομοθεσία (4ης Αυγούστου και της κατοχής) και λίγο πολύ προσπαθούσε να κρατήσει στην αρχή ορισμένα προσχήματα. Γι αυτό δίνει εντολή στις διαλυμένες συμμορίες, που στην κατοχή συνεργάζονταν και δρούσαν φανερά με τους κατακτητές και προκάλεσαν τόσο δεινά στο λαό και καταστροφές στη χώρα, να αρχίσουν δράση στην ύπαιθρο και αυτό γιατί στην ύπαιθρο ζούσε η πλειοψηφία των ΕΛΑΣιτών και ηταν γνωστοί οι ΕΛΑΣίτες και

οι ΕΑΜίτες. Και οχι μόνο γνωστοί αλλά και εγκλωβισμένοι στις μικρές κοινωνίες.
Ο Μέρκούρης Υπουργός Διμόσιας Τάξης του Σοφούλη, δηλώνει μετά την παραίτησή του: «Αι ένοπλαι συμμορίαι κυριαρχούν είς την ύπαιθρον. Αι συμμορίαι αυταί, δυστυχώς συνεργάζονται είς πολλάς επαρχίας μεθ όλων των επιφορτισμένων δια την τήρησιν της τάξεως κρατικών υπηρεσιών ή οπου δεν συνεργάζονται αμέσως τυγχάνουν πάσης διευκολύσνεως εκ μέρους των Αρχών. Εως ότου Ετοποθετήθην εις το υπουργείον Δικαιοσύνης (Νοέμβριον 1945) ουδείς των εν λόγω συμμοριτών αποτέλεσε αντικείμενον διώξεως, παρά τα εγκλήματα που ειχον διαπράξει».
Οσον αφορά το ποιά ήταν η σύνθηση αυτών των συμμοριών και ποιοί ηταν οι επικεφαλείς, ηταν αυτοί που απ το 1936, και πολύ πριν, ελέγχοντας κράτος, παρακράτος και οικονομία, προωθούσαν βοηθούμενοι και απ τους Ναζί διαμόρφωσαν ενα εντελώς πρωτότυπο σύστημα χειραγώγησής τους, μετέτρεψαν την Ελλάδα σε μιά μεγάλη Ερημο. Αυτοί που για να ξανακυβερνήσει η 4ο Αυγ/ανή Δεξιά και μετά την κατοχή, έβαλε κάτω απ τη σκέπη και την προστασία του Χίτλερ ένα μεγάλο μέρος. Εκεί στο θερμοκήπιο των κατακτητών εκολάφθηκαν οι επώνυμοι και ανώνυμοι καταδότες, μαυραγορίτες και οι αδιάφοροι για την υποδούλωση της πατρίδας.
Για να κυβερνήσουν οι αντιδραστικές και οι σκοτεινές δυνάμεις του παρακράτους, έπρεπε να μην διστάσουν μπροστά σε τίποτε. Μόνο στηριζόμενοι στους ξένους και συνεργαζόμενοι με τους δοσίλογους, τους μαυραγορίτες, τους απόντες του αγώνα και ό,τι άλλο περιθώριο υπήρχε την εποχή εκείνη μπορούσαν να δημιουργήσουν το πλαίσιο του εμφυλίου πολέμου.Του εμφυλίου πολέμου που θα τους έδινε τη δυνατότητα να ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς με την Αντίσταση.
Αυτό το συνοθύλευμα ακροξεδιών. Αυτοί η εργολάβοι του μίσους και της εκδήκησης στο όνομα του «πατριωτισμού» και της «εθνικοφροσύνης» οχι μόνο δολοφώνησαν τη νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία στη χώρα, αλλα έκαναν και την υποδομή του εμφυλίου πολέμου προκειμένου να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να απαλλαγεί απ τα 4ο Αυγ/ανά κατάλοιπα και να ζήσει ύστερα από ενα πολύχρανο, πολυαίμακτο και αξιοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και ειρήνη.
Σε αυτούς τους αποκρουστικούς στην όψη δολοφόνους, σε αυτές τις νεκρές ψυχές,τους σκληρούς και άνανδρους στην καρδιά και άδειους από αρχές και αισθήματα, στους δοσίλογους συνεργάτες που χωρίς έλεος έστελναν κατά δεκάδες τους Ελληνες πατριώτες στα στρατόπεδα, στις φυλακές, τις κρεμάλες και εκτελεστικά αποσπάσματα. Σε αυτού ανάθεσαν εν λευκό να αναζητήσουν τους«εχθρούς Ελληνες που καραδοκούσαν να καταστρέψουν την Ελλάδα».Τους «απάτριδες Αντιστασιακούς», τους «ΕΑΜοβουλγάρου ς» και τα μιάσματα: Να σώσουν την Ελλάδα απ τους Ελληνες.
Εφοδιασμένοι και εξασφαλισμένοι οι συνεργάτες των κατακτητών και οι δοσίλιγοι, οτι οχι μόνο δεν πρόκειται να τους ζητηθούν ευθύνες για τη συνεργασία και για τα όποια εγκλήματα διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας, αλλα και οτι μετά το ξεκαθάρισμα των λογαρισμών με την Αντίσταση-ΕΑΜ-ΚΚΕ, η «προσφορά» τους αυτή θα θεωρηθεί «πράξη πατριωτική» και σαν τέτοια θα τύχει και της κοινωνικό-οικονομικής αποκατάστασης και όποιων άλλων αξιωμάτων-καταξίωσης. Ετσι λοιπόν, απαλλαγμένοι απ τις ευθύνες για τη συνεργασία και τα όποια εγκλήματα διέπραξαν οι δοσίλογοι και τα άδεια πουκάμισα του παρακράτους και με εξασφαλισμένη την ατιμωρησία σε

συνεργασία τώρα πιά με το επίσημο κρατός εξαπέλησαν τη ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ.
Και κάτι ακόμα. Επειδη το έργο ηταν όχι μόνο «άχαρο», (και άς ειχαν οι ανθρωποι μια μακρόχρονη προπαίδευση), αλλα και δύσκολο. Και η υπόσχεση για καταξίωση και τα αξιώματα θα υλοποιούνταν μετά τη λήξη της αποστολής, επρεπε για να γίνει σωστή και πιστή εφαρμογή της αποστολής που τους ανατέθηκε, εκτός απ τα συμφωνηθέντα μελλοντικά ανταλλάγματα να υπάρχει και κάποιο απτό καθημερινό όφελος, ετσι που και το «ηθικό» να τονώνει και το ζήλο και για κάποια υπέρβαση να βάζει σε κίνηση και δράση.
Ανάμεσα λοιπόν, στα τόσα αλλα πλεονεκτήματα και οφέλη που τους υποσχέθηκαν, αν τηρούνται και απ την πλευρά τους απαρέγκλητα τα συμφωνηθέντα, τα όποια οικονομικά οφέλη θα προκύπτουν απ αυτές τις «καθαγιασμένες πράξεις»(βιοπραγίες , λεηλασίες και φόνους) θα το επωφελούνταν, θα το έπερναν οι ίδιοι και κυρίως οι αρχηγοί των συμμοριών.
Αυτή η «μικρή» και «άβλαβη» παραχώρηση ήρθε και έδεσε που λέει ο λαός: Συνέδεσε την οικονομία με την «ιδεολογία» και τον «πατριωτισμό» με το φόνο.Αυτή η παραχώρηση, πρόσθετη-προσφορά έπεισε και τους πιό δύσπιστους και δυστακτικούςοτι εχουν να κάνουν με συνεπείς και αξιόλογους εργοδότες.Συνεπώς έπρεπε χωρίς με μεμψιμοιρίες να λειτουργήσει στο φούλ η μηχανή. Κάθε αντίρηση και δυσταγμός θα ήταν οχι μόνο αδικαιολόγητος αλλά και καταδικαστέος. Και αυτό γιατί η τελευταία προσφορά αποτέλεσε α) Επιβεβαίωση οτι θα ικανοποιηθούν όλες οι μελλοντικές υποσχέσεις, β) αναπτέρωσε το ηθικό-παραμέρισε κάθε δικαιολογία και δυσταγμό.γ) Επιτρέπει τον εύκολο και γρήγορο ατομικό πλουτισμό. Και δ) Απαλλάσσονται από κάθε ευθύνη οχι μόνο οι όποιας μορφής πράξεις αυτές καθ εαυτές, αλλά και οι «φυσικοί» αυτουργοί. Ετσι φτάσαμε στο «Οποιος παρουσίαζε κομμένα κεφάλια γυναικών κρεμασμένα απ τα μαλλιά στη σέλα του αλόγου θα εισέπραττε περισσότερες χρυσές λίρες» που γράφει ο συγγραφέας domminiky Eydes στο βιβλίο του «Οι Καπετανιοι».
Φαίνεται αυτοί που συνέλαβαν και ενέκριναν αυτό τον εν λευκώ έγκλημα ειχαν διαβάσει τον στίχο του Ευριπίδη που ανάμεσα στα αλλα λέει «Δεινής ανάγκης ουδέν ισχύει πλέον». Και για μην υπάρχει και η παραμικρή αμφιβολία οτι θα τηρηθούν απαρέγκλητα οι συμφωνημένοι όροι απ την πλευρά των εντελώντων αφού «Δεινής ανάγκης...» εκτός απ όλα τα αλλα ωφέλη που θα προκύπτουν καθόρισαν και πόσες πρόσθετες χρυσές λίρες θα πέρνει από κάθε «κομμένο κεφάλι γυναικών ». Μωρέ τους τσιγγούνιδες, τους αχάριστους τα αντρικά και τα παιδικά θα τα έκοβαν χωρίς αντίτιμο η για τους άντρες και τα παιδιά υπήρχε κάποια ξεχωριστή συμφωνία και τιμολόγιο οτι θα πληρώνταν μεν, με το κομμάτι αλλά σούμα στο τέλος. Φτάνει να κρατούν λογαριασμό πόσα ο καθένας και να ειναι «αποδοτικοί» στη δουλειά του κόψιμματος.
Αναμφισβήτητα πως κάπως έτσι λειτουργούσε αυτή η εγκληματική βιομηχανία. Γιατί αν δεν λειτουργούσε με αυτόν τον κυνικό και εγκληματικκό τρόπο, δεν θα διαμαρτύρονταν και δεν θα τους κατηγορούσε ακόμα και αυτός Γουτνχάουζ Αρχηγός της αγγλικής αποστολή στην Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχή. Αυτός ο κατ εξοχης εκπρόσωπος και τοποτηρητής του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα.Γράφει λοιπόν,προς τον προεστάμενό του Τσιώρτσιλ ο Γουτνχάους:
Αυτός λοιπόν, ο κατ εξοχήν πολέμιος της Αντίστασης λέει: «Η επιβληθηήσα τρομοκρατία μετά τα Δεκεμβριανά γεγονότα της άκρας Δεξιάς, είς όλην την χώραν, αυξάνεται καθ εκάστην. Αναπτύσσεται και εξαπλούται εις τοιαύτην έκτασιν ώστε καθιστά αδύνατον την ζωήν των μή βασιλοφρόνων πολιτών και

αποκλείει ακόμη και την σκέψιν οτι θα ηδυνάμεθα (άρα αυτοί θα...) να προχωρήσουμεν είς εν ελευθερον δημοψήφιασμα ή είς εκλογάς. Αι τρομοκρατικαί οργανώσεις της άκρας δεξιάς, αι κυριώτεραι των οποίων εξοπλίσθησαν εν μέρει υπο των Γερμανών και ειχον εν πάση περιπτώση συνεργασθεί μετ αυτών, οχι μόνον δεν αφοπλίσθησαν, οχι μόνο δεν διώκονται, αλλά σνεργάζονται ακόμη απροκαλύπτως μετά των οργάνων της τάξεως δια να καταπνίξουν εντελώς κάθε δημοκρατικήν στέψιν».

Ακόμα και αυτός ο Γουντχάους, που τόσα έκανε για την πολιτική του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα, δεν μπορεί να ανεχθεί την ατιμωτική μεταχείρηση της Αντίστασης, απ τους δοσιλόγους και τους ταγματασφαλίτες που καταδιώκουν τους αντάρτες σαν εγληματικά αποβράσματα, να τους λυντσάρουν μέσα δρόμους και τις πλατείες των χωριών και των πόλεων και να κόβουν τα κεφάλια τους. Γι αυτό και προσπαθεί να πείσει τις αγγλικές αρχές να σχηματίσουν και στην Ελλάδα μιά κυβένρηση, που να αποτελείται τουλάχιστο από Αντιστασιακούς μή κομμουνιστές και η οποία κυβέρνηση θα παραχωρήσει γενική αμνηστία και για τις δυό πλευρές: Δεξιά και Αριστερα.

Αντί για σχηματισμό κυβέρνησης και από Αντιστασιακούς η οποία θα έδινε την αμνηστία, δίπλα και παράλληλα με το ανεξέλεκτο και επι ανοιβή έγκλήματα προστέθηκε και μια άλλη βιομηχανία εγκλημάτων. Η βιομηχανία των εκτάκτων στρατοδικείων.

Βέβαια, από αυτά δεν μπορούσε να εχει κανείς«παράπονο». Δεν σε σκότωνε όπου σε εύρησκαν. Δεν σου έκαιγε το σπίτι με ενα σπύτρο...ούτε σου άρπαζε το κοπάδι με τα πρόβατα...και την προίκα της κόρης, Αυτή η βιομηχανία λειτουργούσε «Νόμιμα» και με άψογο τρόπο, μόνο που δεν δίκαζαν αλλα μόνο καταδίκαζαν. Το σπίτι, την προίκα και το χωράφι στο έπαιρναν «Νομότυπα» μέσω της δήμευσης. Δεν τους έπαιρνε ο χρόνος φαίνεται. Επρεπε μέσα σε κακτά χρονικά διαστήματα να βγάλουν απ τη μέση τους προγραμμένους. Και για μη μείνουν ανεκτέλεστες οι αποφάσεις κάθε πρωϊ τα εκτελεστικά αποσπάσματα έστελναν κατα δεκάδες στον Αγιο Πέτρο. Αυτό που τους άναγκαζε να δουλέψουν με ζήλο ηταν τα μεγάλο ποσοστό των οργανωμένων στο ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ, την ΕΠΟΝ και τις άλλες ΕΑΜικές οργανώσεις οπως ο ΕΛΑΝ, η εθνική αλληλεγγύη και η πολιτοφυλακή.

Και επειδη ο χρόνος ειναι πολύτιμος και η δουλεία που εργολαβικά ανέλαβαν από κοινού, έπρεπε να μην αφήσει κένα και ανεκτέλεστα υπόλοιπα εκτός απ τα τόσα στρατόπεδα και τις φυλακές έπρεπε η γενιά που βίωσε, γεύτηκε τα νάματα της Αντίστασης και το εθνικό πατριωτικό της περιεχόμενο να μήν επιβιώσει και κυρίως να μήν αφήσει πίσω της μνήμη.

Αυτό λοιπόν, το τρίπυχο :Ιδεολογίας-εχθροι, ΕΑΜοβούλγαρος, μίασμα κλπ-τα μελλοντικά προνόμια, το ανεύθυνο και ατιμώρητο σε συνδιασμό με τα απτά-χειροπιαστά οφέλη, εκτός του ότι συσχέτισε τη σύλληψη, τη βιοπραγία, την λεηλασία και το φόνο, με τον ατομικό πλουτισμό έλυσε τα χέρια των εκτελεστών, αλλα και επέκτεινε το αντικείμενο της εργασίας και έκανε πιό ευκολο και γρήγορο το έργο. Τώρα πλέον, δεν ηταν ανάγκη να αναζητηθεί ο πραγματικός «εγκληματίας» ΕΑΜίτης-ΕΛΑΣίτης. Αυτός που θα παρέδινε τη Μακεδονία στους Βουλγάρους. Ο αντίχριστος και αδιάφορος για την πατρίδα, τη Θρησκεία και την οικογένεια. Τώρα πλέον το έργο ειχε απλοποιηθεί. Μπορούσε να ηταν και ηταν όποιος ειχε χρήματα-κυρίως χρυσό-κτήματική περιουσία, όμορφη γυναίκα και αδερφή μπορούσε αναίτια να συλληφθεί, να βασανιστεί, να πάει εξορία, να σταλεί στη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα, εκτός και άν μπορούσε να εξαγοράσει όλην αυτήν την

κλίματα των «πολιτίμων υπηρεσιών» που μπορούσε να προσφέρει σε «αντάλλαγμα».
Επειδή η αναζήτησει του πραγματικού ηταν οχι μόνο δύσκολη, αλλά και επικίνδυνη-γιατί αυτός ειχε πολεμήσει οχι μόνο τον εισβολέα, αλλα και τους τρείς κατακτητές-ισως δεν θα ήταν και «καρποφόρα», ειχε και το μειονέκτημα της σπατάλης του πολύτιμου χρόνου. Γιατί να τρέχει λοιπόν, αφού τη θέση του μπορούσε κάλιστα να την πάρει ο διπλανος, ο γείτωνας, ο συχωριανός, περαστικός και ο τυχαίος αρκεί ο θύτης να βαφτίσει-στιγματίσει το θύμα του ΕΑΜίτη-ΕΛΑΣίτη και για μεγαλύτερη συγουριά κομμουνιστή και τα πράγματα έπαιρναν το δρόμο. Εκτός πιά και αν καταβάλονταν το αντίτιμο. Αν ο «εγκληματίας» δεν το ειχε πρόσβαρο το αντίτιμο κακό του κεφαλιού του. Το «κρίμα» στο λαιμό του...
Με αυτόν τον τρόπο στείλαμε, αρκετές χιλιάδες Ελληνες, στον Αγιο Πέτρο, δεκάδες χιλιάδες στα ξερονήσια, πολλές χιλιάδες στη φυλακή και εκατοντάδες στα «Νόμιμα» εκτελεστικά αποσπάσματα. Δεν μας αρκούσαν φαίνεται οι Νεκροί του Αλβανικού πολέμου, των Μακεδονικών οχυρών, της Κρήτης, του κατοχικού λιμού και της Εθνικής Αντίστασης, ξανά βάλαμε τη φορά αυτή μόνοι μας στου χάρου το χέρι το δρεπάνι για να μας αποδεκατίσει και σήμερα σαν τις μωρές παρθένες οδυρόμαστε οτι το κράτος οτι δεν εχει αρκετούς στρατεύσιμους νέους κατά ΕΣΟ και η Εκκλησία για υπογενητικότητα.
Και αναρωτιέται κανείς οι ΕΑΜίτες, οι ΕΛΑΣίτες και οι ΕΠΟΝίτες οι κομμουνιστές ήταν «πουλημένοι», πράκτορες της Μόσχας και ενεργούσαν για λογαριασμό της. Το «επίσημο» κράτος γιατί δολοφωνούσε το λαό «του»;
Κάποτε πρέπει να αποφασίσουμε να πούμε τα πράγματα με το ονομά τους. Να παραδεχθούμε όπως ακριβώς έγιναν ιστορικά γεγονότα. Να πούμε την αλήθεια στο λαό. Γιατί οδηγήθηκαν τα μεταπελευθερωτιική πράγματα στο σημείο να μαυροφορέσει η Ελλάδα. Να πούμε ποιός και πόσο φταίει η κάθε πλευρά μα, και τί έπρεπε να κάνουμε για αποφύγουμε αυτό το καινούριο μακελιό και δεν κάναμε. Να δεχθεί με θάρρος και παρησία η κάθε πλευρά αγόγγυστα τις όποιες ευθύνες τις αναλογούν.
Αν σαν ηγεσία και λαός πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά, τα ίδια τα γεγονότα θα μας οδηγήσουν στο πως ακριβώς ιστορικά εξελίχθηκαν τα γεγονότα. Ετσι μια πρώτη ιστορική αλήθεια θα ειναι:
α) Οπως ολλες οι άστικες κοινωνίες ειναι ταξικές ετσι και η δική μας. Σαν ταξική η κοινωνία ένας σε χοντρές γραμμές κοινωνικό-οικονομικό διαχωρισμό υπάρχει. Υπάρχει η κοινωνικό-οικονομική τάξη που η ηγεσία της εξουσιάζει και αποφασίζει για τα πάντα. Απ την άλλα πλευρά υπάρχει ο λαός, που και αυτός εχει διαμορφώσει τη δική του ηγεσία. Ανάμεσα στην άρχουσα τάξη λόγο του κοινωνικού-οικονομικού συστήματος υπάρχει μια αντίθεση. Η αντίθεση ανάμεσα στον κοινωνικα παραγώμενο πλούτο και την ατομική ιδιοποίηση αυτού του κοινωνικά παραγώμενου πλούτου. Το ίδιο ισχύει και για τον φυσικό πλούτο. Αυτοί που ιδιοποιούνται τον κοινωνικά παραγώμενο πλούτο φυσικό και παραγώμενο: Η μεγαλοαστική τάξη, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγείς, οι βιομήχανοι κλπ τάχθηκαν με τους κατακτητές και τους βοήθησαν στην καταλήστεψη της εθνικής οικονομίας και του εισοδήματος του λαού με τον μαυραγοριτισμό, οδηγώντας το λαό στην πείνα και το θάνατο θησαυρίζοντας παράνομα και εγκληματικά.
β) Πολλοί Ελληνες πολύ πριν απ την κατοχή φρόντισαν να επιβληθεί η δικτατορία στη χώρα τον Αύγουστο του 1936.

γ) Πολλοί Ελληνες οχι μόνο τάχθηκαν με τον άξονα, αλλά ηθελαν και βοήθησαν να επικρατήσει ο αξονας στην Ευρώπη και η «Νέα τάξη» Οταν κατακτήθηκε η χώρα απ τον άξονα συνεργάστηκαν μαζί του σε όλα τα επίπεδα και για να επιβάλουν τον άξονα διέπραξαν πολλά και τρομερά εγκλήματα είς βάρος του λαού και της χώρας, παραβλέποντας τον κίνδυνο να μετατραπεί η χώρα σε επαρχία του Γ! Ράϊχ. Μα και οταν έγινε η κατάκτηση της χώρας οι εκπρόσωποι των αστικών κομμάτων, οχι μόνο αρνήθηκαν την ανάγκη να προβληθεί-συγκροτησης Εθνικής Αντίστασης, οχι μόνο να συμμετάσχουν, αλλά χωρίς αιδώ υποστήριξαν οτι δεν πρέπει να οργανωθεί πολύ περισσότερο να προβληθεί Αντίσταση με δυό επιχειρήματα: α) Να περιμένουμε την απελευθέρωση της χώρας απ τα Αγγλικά στρατεύματα και β) Εμεις πολεμήσαμε τώρα άς πολεμήσουν άλλοι. Αρκετά θυσιαστήκαμε.
δ) Πολλοί Ελληνες, πρίν καταληφθεί η χώρα έφυγαν απ την Ελλάδα για να σωθούν και σε συνέχεια με τις ευλογίες μιάς άλλης χώρας της-Αγγλίας-άρχισε να παίζουν το ρόλο της Ελληνικής «κυβέρνησης» ξεχνώντας οτι στη χώρα ειχε επιβληθεί η βασιλό-μεταξική δικτατορία και εκλογές προκειμένουν να εκλεγεί κυβέρνηση που να εκπροσωπεί το λαό και τη χώρα, δεν ειχαν ξαναγίνει απ την 9 Ιουνίου του 1935. Και οτι αυτή ειχε καταργηθεί απ τον Μεταξά το 1936. Αρα αυτοί που έφυγαν δεν ηταν η κυβέρνηση της Ελλάδας αλλά η κλίκα της 4ης Αυγούστου. Εκεί σιτιζόμενοι με τον χρυσό που συναποκόμησαν μαζί τους και οχι μόνο το έπαιζε «κυβέρνηση» αλλά και έκανε την υποδομή οταν επανέλθουν στην Ελλάδα να συνεχίσουν να κυβερνούν όπως πριν απ τον Αλβανικό Πόλεμο σαν να μήν συνέβει στο μέταξύ τίποτε.
ε) Και το πιό τραγικό ειναι οτι ενώ οι Ελλάδα τεμαχιάζονταν-κατακρεουργούνταν και μοιράζονταν σε ζώνες, το κομμάτι του στρατού που πήραν μαζί τους, μα και όσοι αξιωματικοί ή και πολίτες που πήγαν στην Μ Ανατολή προκειμένου να τον μετατρέψουν σε πειθίο όργανό τους συγκρότησαν τον ΙΔΕΑ και έκαναν εκκαθαρίσεις με βάση τα φρονήματα. Εβάλαν στις θέσεις κλειδιά τον ΙΔΕΑ. Ετσι οσοι απ τους Αξιωματικούς και στρατιώτες τα φρονήματα και τη θέση που έπαιρναν σε σχέση με την κατάσταση στην Ελλάδα τους παρέδωσαν στον Τσιώρτσιλ, να τους κλείσει στα σύρματα και αργότερα οταν ζήτησαν να σταλούν στην Ελλάδα να πολεμήσουν στους κατακτητές, τους άλεσαν με τα πολυβόλα. Και το ακόμα πιό τραγικό ειναι οτι αυτός ακριβώς ομηχανισμός του ΙΔΕΑ, μετα την απελευθέρωση τοποθετήθηκε στις θέσεις κλειδιά στο στρατό, τα σώματα ασφαλείας και τον κρατικό μηχανισμός με αποκορύφωμα την 21 Απριλίου με τη δικτατορία μας έβαλαν για εφτά χρόνια στο γύψο».
ζ) Οσοι έμειναν σαν τοποτηρητές στη χώρα α) έθεσαν στην διάθεση του άξονα αύθαντρο τον κρατικό μηχανισμό και το παρακράτος. Και σε συνέχεια συγκρότησαν μηχανισμούς χαφιέδων και καταδοτών-κουκουλοφόρων, έτσι ώστε να ειναι σε θέση να κάνουν πράξη τις τρείς εντολές που τους άφησαν οι πάτρωνές τους: α) Να παραδόσουν τους κρατούμενους κομμουνιστές στην Γκεστάπο. β) Να επάγρυπνούν για μην υπάρξη οποιασδήποτε μορφής αντίσταση κατά των κατακτητών και γ) Σε περίπτωση που οργανωθεί Αντίσταση, να καταπολεμηθεί με όλα τα μέσα και απ τις θέσεις κλειδιά που κατείχαν βοήθησαν. Γι αυτό και οταν άρχισε να οργανώνεται Αντίσταση προκειμένου να την πολεμήσουν συγκρότησαν και εξόπλισαν με γερμανικά όπλα τους: Παπαδόγκονες, Μπουραντάδες, Δάγκουλάδες, Πούλιδες τους Ποπαδόπουλους Κιλκίς, Μιχάλ Αγά, Κιτσά Μπατζάκ, Τσαούς Αντών,

Τσολιάδες Σπιηλαοτόππουλαίιοι, ΥΔΕ, ΠΑΟ κλπ με αποκορύφωμα τα «τάγματα ασφαλείας».
Οταν γραφθεί η ιστορία της αλήθειας, θα αποδείξει πως ετσι ή κάπως ετσι λειτούργησε η οικονομικό-πολιτική εξουσία και η ηγεσία της. Χωρίς αυτό να σημαίνει οτι δεν υπήρχαν και πολλές φωτεινές εξαιρέσεις.
Σε αντίθεση με την άρχουσα τάξη ο λαός στην κρίσιμη για το εθνός κατάσταση, όταν στις 28/10/1940, ο φασισμός του Μουσουλίνι, θέλησε να υποτάξη την πατρίδα μας, παρά τον εσωτερικό φασισμό, λαός και στρατός σαν ενας άνθρωπος βροντοφώναξαν το ένδοξο ΟΧΙ, και με το όπλο στο χέρι, με θυσίες και αιμά, τον πέταξαν έξω απ τα όρια της χώρας, τον καθήλωσαν στα βουνά της Αλβανίας και αν τον άφηναν θα τον ειχαν πετάξει στη θάλασσα.
Και οταν στις 6/4/1941 ο χίτλερ επιτέθηκε στα οχυρά της Μακεδονίας, στρατός και Αξιωματικοί, με αφάνταστη ψυχική ενότητα και θέληση άντεξαν στις πρωτοφανείς για την ανθρωπότητα επιθέσεις υπερασπιζόμενοι τα οχυρά και υποχρέωσαν τους Γερμανούς οχι μόνο να υποστούν μεγάλες απώλειες, αλλά και να αναγνωρίσουν οτι απ την αρχή του πολέμου πρώτη φορά συνάντησαν τέτοια ηρωϊκή αντίσταση. Το ίδιο έκανε και τον Μάη του 1941 οταν επετέθηκε στην Κρήτη να την καταλάβει. Και στην Κρήτη λαός και στρατός με αφάνταστες θυσίες τον καθήλωσαν για ενα περίπου μήνα και του έφθειραν τις πιό πολύτιμες δυνάμεις. Και όταν ύστερα από ενα μακρόχρονο και αιματηρό αγώνα κατόρθωσαν τελικά να καταλάβουν τη χώρα και ύψωσαν την βάστικα, το σύμβολο της«νίκης» τους, στον Ιερό βράχο της Ακρόπολης, δυό αξιοθαύμαστοι λεβέντες ο Μανώλης Γλέζος και Απόστολος Σάντας λίγες μέρες μετά, με κίνδυνο της ζωής τους κατέβασαν και ξέσχισαν το σύμβολο «νίκης», δίνοντας με την πράξη τους αυτή στους σκλαβωμένους λαούς την Ευρώπης το σύνθημα της Αντίστασης.
Μα και στην ακόμα πιό κρίσιμη για το λαό και το έθνος τριπλή φασιστική κατοχή 1941-44, οταν όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά. Οταν η φασιτική νύχτα απλωθηκε σε όλόκληρη τη χώρα και οι μπότα των ούνων συνέθλιβαν το ματωμένο κορμί της Ελλάδας και οι Ούνοι έβαλαν μπροστά στο λαό μας το δίλημα: Η πλήρης σωματική και ψυχική υποταγή και συμμετοχή στην υλοποίηση των μεγαλόπνοων σχεδίων της «Νέας τάξη» η την φυσική εξόντωση. Σαν απάντηση ο λαός με πρωτοβουλία των κομμουνιστών, που αφουγκράστηκαν την φωνη και τη θέληση του εθνους συγκρότησαν στις Εθνικόαπελευθερωτικες οργανώσει: ΕΑΜ, ΕΛΑΣ-ΕΛΑΝ, ΕΠΟΝ, Ε,Α, ΕΣΠΟ και πολλές άλλες ομαδικές ή και ατομικές ακόμα και όλοι μαζί βροντοφώναξα το πιό βροντερό ΟΧΙ και με αφάνταστες θυσίες, αίμα και ηρωϊσμούς Ισάξιου του 1821, οργάνωσαν τους πόθους του λαού και οδήγησαν τη θέλησή του στην Εθνική Αντίσταση και στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων.
Δημιούργησαν όλες εκείνες τις προϋποθέσεις που απαιτούνταν για την απελευθέρωση της πατρίδας και τη νίκη των συμμάχων κατά του άξονα.
Αυτοί λοιπόν, που επέβαλαν τον Αυγούστο του 1936 τη δικτατορία, που εγκατάληψαν λαό και χώρα οταν διέτρεχε ακόμα και υπαρξιακό κίνδυνο, που συνεργάστηκαν και πρόδοσαν ό,τι Ιερά και Οσια είχαμε σαν λαός και χώρα, που βοήθησαν τους κατακτητές να αρπάξουν τον όποιο υλικό και πνευματικό πλούτο παρήγαγε ο λαός απ το 21 και μετά. Αυτοί που οχι μόνο πίστευαν και ηθελαν αλλα και αγωνίστηκαν-πολέμησαν για τη νίκη του άξονα, οταν η πλάστιγγα του πολέμου έκλινε υπέρ των συμμάχων, ώς δια μαγείας αλλαξοπίστησαν. Εγιναν βασιλικότεροι του βασιλέως. Απο πολέμιοι του συμμαχικού αγώνα, εγιναν υπέμαχοι και για να γίνουν αποδεκτοί πούλησαν

την ψυχή τους στο διάβολο. Δεν σκέφθηκαν ούτε την Ελλάδα, ούτε το λαό, πολύ περισσότερο δεν σκέφθηκαν να αξιοποιηθεί εθνικά ο τετράχτονος αντιφασιστικός αγώνας του λαού μας. Μα για ποιόν λόγο να θυμιθούν Ελλάδα, λαό και αγώνες. Αφού αυτά ηταν τα ανταλλάγματα που έδωσαν για να επανέλθουν στην εξουσία. Προκειμένου να τους επαναφέρουν τα αγγλικά στρατεύματα στην εξουσία, δεν δύστασαν να επέτρεψουν στους Αγγλους να μετατρέψουν τη χώρα σε προτεκτοράτο και κυρίως δεν εφεραν καμιά αντίρηση στο σχέδιο «Μάνα» του Τσιώρτσιλ, που ήδη ειχε κηρύξει με το σχέδο αυτό τον εμφύλιο πόλεμο στο λαό μας, που τόλμησε να οργανώσει Αντίσταση χωρίς τη συγκατάθεσή του.

Στις 9 Νοεμβρίου 1947 η αγγλική εφημερίδα «Νταίηλυ Μίρορ» που υπερέβαινε τα 2.5 εκατομμύρια αναγνώστες απαντώντας στο ερώτημα «Τι να κάνουμε εμεις οι Αγγλοι εκεί κάτω»; Και σαν απάντηση δίνει τη μαρτυρία ενός δεκανέα, του Στέφεν Χάρρυ Στάρ, ο οποίος αφηγήθηκε οτι τον Ιούνιο του 1947 στα Τρίκαλα ειδε :«Πλήθος και Ελληνες στρατιώτας φέροντες αγγλικάς πολεμικάς στολάς και εφίππους που κρατούσαν κεφάλια κομμουνιστών που φονεύθηκαν σε σύγκρουση με τον ελληνικό εθνικό στρατό. Σταμάτησαν το αυτοκινητό τους και λοχίας Αλφρεντ Κίγκς, πήρε φωτογραφίες, Εκείνο το πρωϊ εξετίθεντο εννέα κεφαλαί, οκτω ανδρών και ενα γυναικός. Δεν είμαστε κομμουνισταί-αφηγείται ο Αγγλος δεκανέας-αλλά γνωρίζαμε οτι ο Θεός μόνον μπορούσε να σε βοηθήσει αν ήσουν γνωστός ώς συμπαθών τους κομμουνιστάς. Η αστυνομία-προσθέτει-ειναι παντοδύναμος και οι μέθοδοί της ειναι χειρότερες και απ τις μεθόδους της Γκεστάπο».

Βέβαια οι φωτογραφίες για να τις τραβήξει ο Αγγλος λοχίας θα ηταν συγκλονιστικές.Το ερώτημα ειναι πώς φτάσαμε σε αυτό το σημείο; Μια όμως εγκύκλιος της Βασιλικής Χωροφυλακής απαντά με σαφήνεια πως φτάσαμε σε αυτή τη θέση δίνει την απάντηση με θέμα «Τα κομμένα κεφάλια», η εγκύκλιος λέει:

«...Τα πτώματα δέον να ερευνόνται λεπτομερώς, της ερεύνης μη εγκαταλειπομένης παρά μετά την αφαίρεσιν του οπλισμού και παντός στοιχείου ταυτότηττας των φονευθέντων. Ακολούθως αποκεφαλίζονται, αι δε κεφαλαί θα τοποθετούνται εντός σάκκων και θα μεταφέορνται είς τας κατατόπους Υποδιοικλησεις δια να εκτεθούν είς κοινήν θέαν!!!»

.Αυτού του είδους τα θεάματα δυστυχώς ειχα την κακή τύχη να ζήσουν και οι κάτοικοι δυό πόλεις του Νομού μας: Βέροια και Νάουσα και πολλά χωριά και κεφαλοχώρια. Η Βέροια στα σκαλοπάτια του Δικασικού Μεγάρου, η Νάουσα στο στρατιωτικό Μουσείο και η Μελίκη τον Αριστίδη Μελιτζανά στην πλατεία. Μα και τα γύρο χωριά έζησαν πανόμοιμια θεάματα, λέγοντας στούς οικίους : : «Φέραμε το πτώμα του παιδιού σας. Πάρτε το.Θάψτε το...Και μη βγάλετε άχνα...». Ετσι γινόταν τότε. Γι αυτό ειχε πέσει βουβαμάρα και δεν μαθαίναμε τίποτε. Για τα θέματα αυτά επικρατούσε νεκρική σιγή. Η φωνή και το δάκρυ ειχαν συνέπειες. Η διαμαρτυρία ηταν ασυγχώρητη. Δεν έπρεπε να πάει κανείς στις κηδείες για να μή γίνει ντόρος. Δεν ειχαν το δικαίωμα να κλάψουν τον νεκρό τους.

Οσο για βιοπραγίες αυτές ηταν καθημερινό φαινόμενο. Με αποκορύφωμα την οργανωμένη επίθεση στις 28 Αυγούστου 1945, απ την ίδια την ηγεσία των τραμπούκων κατά των ηγετών του ΕΑΜ Μ. Παρταλίδης και Γ,Πασαλίδη, που θα μιλούσαν για την τρομοκρατία που επικρατούσε με αποτέλεσμα να τραυματιστεί ο Γ.Πασαλίδης σοβαρά στο κεφάλι. Ο καθένας καταλαβαίνει οτι η ενέργεια αυτή της ίδιας της ηγεσίας των τραμπούκων στην ηγεσία του ΕΑΜ,

οχι μόνο επιβεβαίωνε τις τότε πράξεις του παρακράτους αλλά έδινε και το πράσινο φώς για...Στους κηνυγούς κεφαλών. Σε αυτούς που για κάθε κεφάλι έπαιρναν οχι μόνο λύρες, αλλά προαγωγή και «κοινωνική» καταξίωση.
Ποιός είπε οτι η ιστορία ειναι και μνήμη, ζώσα ή εφιαλτική, αλλά πάντοτε διδακτική. Για αυτό και απαραίτητη.
Την σκληρότητα και την απανθρωπιά αυτής της μάχης που η Δεξιά έδινε για την εξουσία σφιχταγκαλιασμένη με αυτούς τους ισμούς, μας την περιγράφουν οι Αγγλοι και οι Αμερικανοι Δημοσιογράφοι. Αυτοί που με εντολή των κυβερνήσεών τους ειχαν σαν αποσταλή : Αν οχι να διαστρευλώσουν-να κάνουν το μαύρο άσπρο-τουλάχιστο να αμβύνουν, να απαλύνουν κάπως την σκληρότητα και την απανθρωπιά απ αυτήν την εγκληματική φρίκη και δολοφονική κραιπάλη. Και στο βαθμό που θα ηταν δυνατόν να δικαιολογήσουν ορισμένες υπερβολες και εγκλήματα σαν τυχαία και συμπτωματικά.
Ομως η τρομοκρατία ειχε πάρει τέτοιες διαστάσεις και τα εγλήματα τόσο πολλά, καθημερινά και αδικαιολόγητα, που οι Δημοσιογράφοι οχι μόνο τα έβλεπαν, αλλά και το ζούσαν αυτό το όργιο βίας, αυτές τις σκηνές φρίκης, αυτόν το ζόφο της καταστροφής , της απανθρωπιάς και την απαξίωση της Ανθρώπινης ζωής. Βλέποντας και ζώντας αυτό το ασύδωτο ανεύθυνο και ανεξέλκτο μακελειό έγραφαν : «Η Ελλάδα, για αρκετόν καιρό τώρα, βρίσκεται κάτω απ τη διαλυτική μανία της Δεξιάς». Και ο Αμερικανός lilian stooyn ανταποκριτής της «Φωνής της Αμερική»: Ελαγε και έγραφε: «Η Αθήνα ειναι η πιό θλιβερή πρωτεύπουσα της Ευρώπης» Και οταν «η Αθήνα ειναι...» ο καθένας αντιλαμβάνεται τι ακριβώς γινόταν στις μικρές πόλεις και κυρίως στην ύπαιθρο, όπου διαπράχθηκαν οι μεγαλύτερες ωμότητες.
Οπως γράφω και πιό πάνω, τρομοκρατικές και εγκληματικές πράξεις ειχαμε πολλές και στην ύπαιθρο του Νομού Ημαθίας, στα κεφαλοχώρια, ακόμα και στις πόλεις του Νομού Βέροια και Νάουσα. Ονόματα και χώροι διάπραξης δεν θα βοηθούσαν σε τίποτε.Αυτό ειναι έργο των ιστορικών.
χαρακτηριστική ειναι η μαρτυρία που δίνει ένας απ τους αρχηγούς (ύστερα από τον Μάγιερς) της Βρετανικής Στρατιωτικής αποστολής (ΒΣΑ) στην περίοδο της Εθνικής Αντίστασης, ο Γοντχάουζ,ο οποίος στο βιβλίο του,«Το μήλο της Εριδος» γράφει :
« Κατά τη διάρκεια του 1945, το να έχεις διατελέσει μέλος της Αντίστασης, έφτασε να θεωρείται πολιτικό έγκλημα και η συνεργασία με τους Γερμανούς εναντίον του κομμουνισμού πολιτική αρετή...Ενας πρώην αντάρτης ειχε τις μεγαλύτερες πιθανότητες να βρίσκεται στη φυλακή και ενας πρώην ταγματασφαλίτης να βρίσκεται στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις». Και παρακάτω προσθέτει:«...Αλλά ο Σοφούλης, δεν ένιωθε αρκετά ισχυρός ωστε να πάρει και άλλα μέτρα εναντίον των πρώην συνεργατών, ιδίος εκείνων που ειχαν διεισδήσει στις στρατιωτικές και αστυνομικές δυνάμεις».
Αυτή η εικόνα που μας παρουσιάζει ο Γουντχάουζ, παρ όλο που δεν αποτελεί πλήρη απεικόνιση της πραγματικότητας έκεινου του αλησμόνητου καιρού, ωστόσο προσδιορίζει με σαφήνεια ποιοί και γιατί τα διέπραξαν αυτά τα τρομερά εγκλήματα. Μόνο που ο ίδιος μιά και έζησε από κοντά τα γεγονότα, θα ηταν πιό σωστός και δίκαιος αν ειχε την ειλικρίνεια και την πολιτική τόλμη να ομολογήσει πως για εκείνη την τραγική καταστασή τεράστιες ήταν οι ευθύνες της δική του κυβέρνησης. Και το γνώριζε πολύ καλά ο Γουντχάουζ, οτι χωρίς τη δική τους υποστήριξει της όποιας ελληνικής κυβέρνησης, τόσο οι (διεισδήσαντες), οσο και οι παρακρατικοί δεν θα ειχαν τη δύναμη να

διαπράξουν τα εγκλήματα που διέπραξαν. Και δεν θα ειχαν την δύναμη γιατί πολλοί απ τα πρωτοπαλλίκαρα: δοσίλογοι και διεισδήσαντες θα ηταν φυλακή, για τα εγκλήματα που διέπραξαν πριν διεισδηουν και διαπράξουν και νέα εγκλήματα πολύ χειρότερα απ τα κατοχικά.

ΤΙ ΠΕΡΙΕΙΧΕ Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΗΣ ΒΑΡΚΙΖΑΣ

Οι κάτωθι υπογεγραμμένοι...αντιπροσωπείαι συνήλθαμεν εις Βάρκιζαν και από κοινού εξητάσαμεν τα μέσα και τον τρόπο της καταπαύσεως του εμφυλίου πολέμου-τον ετοίμασε ο Τσιώρτσιλ το 1943, με το σχέδιο «ΜΑΜΑ»και τον κήρυξε την επομένη της απελευθέρωσης και της συμφιλιώσεως του Ελληνικού λαού και καταλήξαμεν είς την κατωτέρω συνομολογηθείσαν συμφωνίαν.

Η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εξεδήλωσε κατά την σύσκεψιν ταύτην την σταθεράν θέλησίν της κυβερνήσεως οπως άνευ νέας αιματοχυσίας τερματίσει την θλιβεράν εσωτερική κρίσιν, αποκαταστήσει την ενότητα του κράτους και επαναφέρει την εσωτερικήν ειρήνην και ομαλότητα. Ούτω μόνο θα δυνηθεί ο Ελληνικός Λαός να αναλάβει την δημιουργικήν προσπάθειαν δια την ανοικοδόμησιν της χώρας εκ των ερειπίων, τα οποία σκληροί αγώνες προς τους εξωτερικούς εχθρούς και ο αδελφοκτόνος πόλεμος επεσώρευσαν.

Ινα δέ η επελούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακαταλυτου ηθικού συμφώνου,εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού, η κυβερνητική Αντιπροσωπεία εζήτησεν οπως δι αυτού διακηρυθχεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελεύθερου και ομαλού πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηριστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως των πολιτών,η ειρηνική διαφώτισις και η διάδοσις πολιτικών ιδεών και ο σεβασμός προς τας ελευθερίας,τας οποίας ο χάρτης του Ατλαντικού και αι αποφάσεις της Τεχεράνης διεκήρυξαν και η συνείδησις των δι αυτάς αγωνιζονένων λαών απεδέχθη.

ΑΡΘΡΟΝ 1ον: ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ.

Η κυβέρνησις θα εξασφαλίσει, σύμφωνα προς το Συνταγμα και τας απανταχού καθιερωμένας Δημοκρατικάς αρχάς, την ελευθέραν εκδήλωσιν των πολιτικών και κοιναωνικών φρονημάτων των πολιτών, καταγρούσα πάντα τυχόν προηγούμενον ανελεύθερον Νόμον. Θα εξασφαλίσει επίσης, την απρόσκοπτον λειτουργίαν των ατομικών ελευθεριών, ως του συνέρχεσθαι, του συνεταιρίζεσθαι και της δι του τύπου εκφάσεως των στοχασμών. Εικότερον η κυβέρνησις θα αποκαταστήσει πλήρως τας συνδικαλιστικάς ελευθερίας.

ΑΡΘΡΟΝ 2ον Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ

Ο στρατιωτικός Νόμος-τον ειχε κηρύξει ο στρατηγός Σκόμπυ-θα αρθεί εευθύς μετά την υπογραγήν της παρούσης συμφωνίας...Και αφου κάνει αναφορα στις απαραίτητες συντακτικές πράξεις για την εγκατάσταση των Διοικητικών,Δικαστικών και στρατιωτικών αρχών καθ άπασαν τη χώρα...Συνεχίζει :Οπαδοί του ΕΑΜ ενδεχομένως συλληθφέντες και κρατούνται υπο άλλων οργανώσεων, θα αφεθούν ώς τάχιστα ελεύθεροι.

ΑΡΘΡΟΝ 3ον : ΑΜΝΗΣΤΙΑ

Αμνηστεύονται τα πολιτικά αδικήματα τα τελεσθέντα από τις 3ης Δεκεμβρίου 1944 μέχρις της υπογραφής του παρόντος. Εξαιρούνται της αμνηστίας συναφη αδικήματα κατά της ζωής και της περιουσίας, τα οποία δεν ήσαν απαραιτήτως αναγκαλία δια την επιτυχία τους πολιτικού αδικήματος καθώς και οι υποχρεοι είς παράδοσιν του οπλισμού των μέχρι τις 15 Ματρίου 1945.

ΑΡΘΡΟΝ 4ον: ΟΜΗΡΟΙ

Απαντες οι πολίτες οι συλληφθέντες παρά του ΕΛΑΣ ή της Εθνικής Πολιτοφυλακής ή του ΕΛΑΝ, ανεξαρτήτος ημερομηνίας συλλήψεως, θα αφεθούν αμέσως ελεύθεροι. Οσοι τυχόν κρατούνται με την κατηγορία οτι ειναι δοσίλογοι ή ένοχοι αδικημέτων, θα παραδοθούν εις την δικαιοσύνην του κράτους ίνα δικασθούν υπό των αρμοδίων κάτα Νόμον δικαστηρίων.

ΑΡΘΡΟΝ 5ον ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ

Ο Εθνικός στρατός, πλην των κατ επάγγελμα αξιωματικών και τπαξιωματικών, θα αποτελείται από τους οπλίτας των εκάστοτε στρατολογουμένων κλάσεων....Εις τα ήδη υπάρχούσας μονάδας θα προσέλθουν προς κατάταξιν, μετά την αποστράτευσιν του ΕΛΑΣ, οι ανήκοντες εις τας κληθείσας κλάσεις, συμφώνως με το προσηρτημένον πρωτόκολλον...Απαντα τα μόνιμα στελέχη του Εθνικού Στρατού θα κριθώσιν υπο των Συμβουλίων των υπ αριθ 7 Συντακτική πράξις.Τα πολιτικά και κοινωνικά φρονήματα των στρατευμένων πολιτών θα ειναι σεβαστά.

ΑΡΘΡΟΝ 6ον ΑΠΟΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ.

Αμα τη δημοσίευσει του παρόντος, αποστρατεύονται αι ένοπλαι δυνάμεις Αντιστάσεως και συγκεκριμένως ο ΕΛΑΣ, τακτικός και εφεδρικός, το ΕΛΑΝ και η Εθνική Πολιτοφυλακή. Η αποστράτευσις και η παράδοσις των όπλων θέλουσι συντελεσθεί κάτα τα ειδικότερα διαλαμβανόμενα εις το πρωτόκολλον το συνταχθέν υπο της τεχνικής Επιτροπής, όπερ προσαρτάται εις το παρόν δεόντως μονοφραφημέννον. Το κράτος θέλει ρυθμίσει τα των επιτάξεων των γενομένων υπο του ΕΛΑΣ...

ΑΡΘΡΟΝ 7ον ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΣ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ.

Η κυβένρηρις θα προβεί, δι Επιτροπών ή Συμβουλίων, τα οποία ειδικός Νόμος θέλει ορίση,εις εκκαθάρισιν των δημοσίων Υπαλληλων Δημοσίου ΔικαίουμΔημοτικών και Κοινοτικών και λοιπόν υπηρεσιών εξαρτουμένων εκ του κράτους...Κριτήρια της εκκαθαρίσεως θα ειναι η επαγγελματική επάρκεια, ο χαρακτήρας και το ήθος, η συνεργασία μετά του εχθρού και η χρησιμοποίησις του υπαλλήλου ως όργανο της δικτατορίας.Υπάλληλοι εκ των ανωτέρω, προσχωρήσαντες κάτα των χρόνο της κατοχής εις τας δυνάμεις Αντιστάσεως, επανέρχονται εις τας θέσις των και θα κριθούν καθ όν τρόπο και οι άλλοι υπάλληλοι...Ουδείς υπάλληλος θα διωχθεί μόνον δια τα πολιτικά του φρονήματα.

ΑΡΘΡΟν 8ον ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΣ ΣΩΜΑΤΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ.

Η εκκαθάσισης των Σωμάτων Ασφαλείας, Χωροφυλακής και Αστυνομίας Πόλεων, θα συντελεσθεί το ταχλυτερον παρ ειδικών Εκκαθαριστικών Συμβουλίων, με τα αυτά ώς και οι δημόσιοι υπάλληλοι κριτήρια.Απαντες οι αξιωματικοί και οπλίται των εν λόφω Σωμάτων, οι εμπτύτοντες εις τας διατάξεις του Νόμου περί αμνηστείας, οίτινες κατά την διάρκεια της κατοχής προσεχώρησαν εις τας τάξεις του ΕΛΑΣ, του ΕΛΑΝ ή της Πολιτοφυλακής θα επανέλθουν εις τας θέσεις των και θα υποβληθούν εις την κρίσιν των εκκαθαριστικών Συμβουλίων, καθ όν τρόπο και οι λοιποί συνάδεδελφοί των...

ΑΡΘΡΟΝ 9ον ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ.

Το ταχύτερον δυνατόν, πάντος δε εντός του τρέχοντος έτους θα διεξαχθή εν πάση ελευθερία και γνησιότητα δημοψήφισμα το οποίον θα τερματίσει οριστικώς το πολιτειακόν ζήτημα, υποτασσόντων πάντων εις την απόφασιν του λαού. Θα επακολουθήσουν δε ώς τάχιστα και εκλογαι Συντακτικής Συνελεύσεως δια την κατάρτησιν Νέου Συντάγματος της χώρας. Και αι δύο αντιπροσωπείαι συμφωνούν όπως προς έλεγχον της γνησιότητος της

εκφράσεως της Λαϊκής θελήσεως, παρακληθούν αι Μεγάλαι Συμμαχικαί Δυνάμεις οπως αποστείλουν παρατηρητάς.
Του παρόντος εγένοντο δύο όμοια,ών το έν έλαβεν η κυβερνητική Αντιπροσωπεία και το έτερον δε η Αντιρποσωπεία του ΕΑΜ.
Εν Αθήναι εν τω Υπουργείο των Εξωτερικών τη 12 Φευρουαρίου 1945.
Η αντιπροσωπεία της Ελληνικής Κυβερνήσεως
Ιωαν. Σοφιανόπουλος,Περ. Ράλλης,Ιωάν Παρκόπουλος.
Η αντιπροσωπεία της Κ.Ε του ΕΑΜ
Γεώργιος Σιάντος.Δημ.Παρταλίδης
Ο Γραμματεύς της Διασκέψεως: Ιωάννης Βαρσάμης.
Μια συμφωνία για να γίνει πρέπει να υπάρχουν τουλάχιστο δυό συμβαλώμενοι. Και στην Συμφωνία της Βάρκιζας οι συμβαλόμενοι ηταν πράγματι δύο (ο ένας υπο την σκιάν των Αγγλων α) Οι αντιπρόσωποι της κυβέρνησης και β) οι αντιπρόσωποι της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης. Το κείμενο της συμφωνίας προσδιορίζει με σαφήνεια τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις της κάθε πλευράς. Η μελέτη της συμφωνίας λέει οτι απ τα ένδεκα άρθρα της συμφωνίας την αντιπροσωπεία του ΕΑΜ πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση του 4ο άρθρου, που προβλέπει την απελευθερώση όλων των ομήρων που έχει συλλήβει ο ΕΛΑΣ, η Εθνική Πολιτοφυλακή ή ο ΕΛΑΝ και αυτούς ακόμα που κατηγορούνται οτι ειναι δοσίλογοι. Και τα όσα προβλέπει το 6ο άρθρο για την «αποστράτευση και παράδσει του όπλισμό τους»ο ΕΛΑΣ, το ΕΛΑΝ και η Εθνική Πολιτοφυλακή».
Τα υπόλοιπα εφτά άρθρα υποχρεώνουν την κυβερνητική αντιπροσωπεία να υλοποιήσει το γράμμα σε πράξη: «Ινα δε η επελθούσα συμφωνία προσλάβει τον χαρακτήρα ενός ακατάλυτου συμφώνου, εκφράζοντας τας επιταγάς της πολιτικής συνειδήσεως του Ελληνικού Λαού...διακηρυχθεί η σταθερά θέλησις του Ελληνικού Λαού δια την ανάπτυξιν ελευθέρου πολιτικού βίου, του οποίον κύριον χαρακτηρηστικόν θα ειναι ο σεβασμός της πολιτικής συνειδήσεως προς τας ελευθερίας...».
Ομως μετά την υλοποίηση απ την ΕΑΜική Αντιπροσωπεία τα όσα πρόβλεπαν τα άρθρο 4 και 6 μα και όποιο άλλο σημείο απ τα άλλα άρθρα, την επομένη της υπογραφής της συμφωνίας χιλιάδες αθώοι πολίτες αντρες, γυναίκες και παιδιά, βρέθηκαν στα κρατητήρια, τα στρατόπεδα, αυτό τα σύγχρονο στίγμα, όπου εκατοντάδες αθώοι άνθρωποι βρήκαν οικρτό θάνατο και όμηροι στην Αλτάμπα της Αφρικής. Δεκάδες χιλιάδες εργάτες και υπάλληλοι απολύθηκαν και πολλές χιλιάδες δεν τολμούσαν να πάνε στη δουλειά απ το φόβο των οργανωμένων φασιστικών ομάδων, που βοηθούμενες απ τα όργανα του κράτους οργίαζαν ανενόχλητοι.
Αντι για κάθαρση του δοσιλογισμού απ τις θέσεις κλειδιά, άρχισε η εντατική και εξωνυχιστική εκκαθάρηση στον κρατικό μηχανισμό, και το στρατό. Εκτός απ τις τόσες δολοφονίες που ειχαν γίνει στη Μ Ανατολή απ τον Τσιώτσιλ και τους 4ο Αυγ/νούς, στα σύρματα-και τα Σώματα Ασφαλείας. Στις πόλεις και την ύπαιθρο επικρατούσε ατμόσφαιρα τρόμου. Ο πρώτος τυχόν καταδότης, μπορούσε να μπήξει μια «φωνή» ενός ατομικού εχθρού του, οτι ειναι «Κουκουές» και αμέσως έτρεχαν διάφοροι χίτες, βενίτες και εδεσίτες και κάθε είδους φασιστικοειδή, συχνά και «οργανα της τάξης» να βοηθήσουν στη σύλληψη, τον ξυλοδαρμό, το κούρεμα και τον βιασμό.
«Τα αποτελέσματα αυτής της τρομοκρατικής δράσης ειναι ήδη εντυπωσιακά. Απ τη Συμφωνία της Βάρκιζας 12 Φευρουαρίου 1945, μέχρι το Μάρτη του 1946 συντελέσηκαν :1.298 δολοφονίες μέλη του ΕΑΜ, έγιναν ανεπιτυχείς

απόπειρες σε άλλους 509, τραυματίστηκαν 6.671 πιάστηκαν και βασανίστηκαν 31.632. λεηλατήθηκαν ιδιωτικές περιουσίες 18.767 οπαδών του ΕΑΜ. Συνελλήφθησαν και αφού βασανίστηκαν παραπέμφθηκαν σε δίκη 84,931. Εγιναν 265 βιασμοί και πράξεις βίας κατά γυναικών».
Απο του δολοφονηθέντες, οι 953 σκοτώθηκαν από τρομοκράτες, 250 από εθνοφύλακες, 4 από τους Αγγλους και οι υπόλοιποι απ τους «γνωστού-αγνώστους δολοφόνους».Αυτές ειναι μόνο οι καταγεγραμένες πράξεις, που συντελέστηκαν απ τους συμμορίτες απ την επομένη της Συμφωνίας της Βάρκιζας 12/2/1945 μέχρι 31 Μαρτίου 1946, χώρια αυτές που δεν καταγγέλθηκαν. Η καταγγελία ενος βιασμού ή απόπειρα δολοφονίας κλπ, έπρεπε να γίνει στην Ασφάλεια. Για να αποφασίσει κάποιος να κάνει την εποχή εκείνη μια τέτοια καταγγελία, έπρεπε να εχει αποφασίσει οτι μετά την καταγγελία και η δική του ζωή θα διέτρεχε κίνδυνο.
Και επειδή πιστεύω, πως όλοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν τί έγινε στη χώρα και το Νομό μας, αμέσως μετά την απελευθέρωση θα αναφέρω τη δική μου σύλληψη και ξυλοδαρμό.
Τον Ιούλιο του 1946 στο χωριό Κάτω Βέρμιο (Σέλι) του Νομού Ημαθίας και κατ επέκταση σε όλη την Ελλάδα και ειδικά στην ύπαιθρο, όπου μένονταν η λαίλαπα της λευκής τρομοκρατίας. Μια τρομοκρατία καθοδηγημένη απ το επίσημο κράτος και εκτελούσαν -έφάρμοζαν στην πράξη «διαπρεπείς» συνεργάτες των κατακτητών και εξ επαγγέλματος βασανιστές και δολοφόνοι.
Στις 10 Ιουλίου το 1946, η εφημερίδα «Λαϊκή φωνή» της Θεσσαλονίκης στην πρώτη σελίδα και με τον τίτλο «ΤΑ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ» γράφει: «Στις 4-7-1946, δυνάμεις χωροφυλακής με επικεφαλής :Τον Βαρδουλάκη, πήγαν για εκκαθαριστικές Επειχηρήσεις». Πέρασαν απ το Κάτω Βέρμιο (Σέλι) όπου και συνέλλαβαν : Τον Στέργιο Αρίδα-Αρίζο, τον Νίκο Κόγια, τον Γεώργιο Κασνάκη και τον Νίκο Μπέλλα και τους ξυλοκόπησαν τόσο πολύ, που ο τελευταίος, ενώ μεταφέρονταν στην Νάουσα πέθανε στο δρόμο (άλλες πληροφορίες λένε πως τον σκότωσαν). Επίσης κατάσχεσαν 25 ζώα απ το Σέλι. Εδιωξαν τον Παππά Βουσουλέγκα-Μπουσουλέγκα-με την κατηγορία οτι έκανε Ρουμανική προπαγάνδα. Ετσι έμεινε το χωριό χωρίς Παππά».
Ο ανταποκριτής δίνει τα τρία βασικά στοιχεία που θέλει ο ιστορικός: Το γεγονός-απόσπασμα-συλλήψεις. Το χωριό Κάτω Βέρμιο-Σέλι και τον χρόνο 4/7/1946. Λείπει όμως ο λόγος για τον οποίο έγιναν οι συλλήψεις, ο ξυλοδαρμός των συλληφθέντων και ο θάνατος του ενός απ το ξύλο :Του Νίκου Μπέλλα.
Ξέρω πως ειναι αβάσταχτα τρομερό, οταν σε υποχρεώνουν να διαβάσεις πως στην αγαπημένη μας Ελλάδα, συνέβησαν τέτοια απίστευτα εγκλήματα. Μα ειναι πολλές φορές τρομερότερο όταν τα ζήσεις, όπως τα έζησε η δική μας γενιά, η γενιά της εθνικής Αντίστασης 1941-44, του εμφυλίου πολέμου και των μεταμφυλιακών χρόνων. Και γίνεται ακόμα πιό τραγικό όταν τελικά αποδέχθεί-αποδείχθηκε ήδη οτι όλο αυτό το ανεξέλεγκο έγκλημα, αυτό το πρωτόγνωρο μακελιό...ειχε ενα και μόνο στόχο : να παραποιηθούν , να διαστρευλωθούν-αλλοιωθούν και κυρίως να καταχωνιαστούν τα εθνικό-λαϊκά οράματα της εθνικής μας Αντίστασης, η προσφορά της, το κλέος της, οι ηρωές της. Και φοβάμαι οτι γράφοντας τα πιό πάνω οτι δεν υπέρβόλω. Και δεν υπερβάλω γιατί:
Η γενιά της Αντίστασης βγήκε μέσα απ τα σπλάχνα του λαού και αντρώθηκε στη συμαντικότερη στιγμή της σύγχρονης ιστορίας μας-στην Αντίσταση. Η γενιά αυτή ηταν ό,τι πολυτιμότερο κέρδισε ο λαός μας σε αυτόν τον αγώνα.

Αυτό το αθάνατο για τη Νεοελληνική ιστορία κεφάλαιο του λαού, η άρχουσα τάξη με τους εκπροσώπους της οχι μόνο δεν το αναγνώρησε σαν πράξη, μισό σχεδον αιώνα, αλλα και σήμερα ακόμα δεν αναγνωρίζει το πολύτιμο περιεχόμενο αυτού του εθνικό-λαΐκου κεφαλαίου. Και οχι μόνο δεν το αναγνώρισε ntegioyre αλλά και δεν συγχώρησε ποτέ το λαό-τότε και τώρα ακόμα-και ειδικά τους πρωταγωνιστές της Αντίστασης-κομμουνιστές και όλους τους προοδευτικούς δημοκράτες-που αυτοί δίχως τη δική της συγκατάθεση θέλησαν,τόλμησαν και μπόρεσαν μόνοι τους και αβοήθητοι, χωρίς μηχανισμούς και ανεφοδιασμούς, χωρίς αποθήκες όπλων και πολεμοφόδια, χωρίς επιμελιτείες κλπ, να κάνουν σε ολόκληρη τη χώρα δίκτυο πολιτικών οργανώσεων, να ανασυγκροτήσουν ένοπλο στρατό και να πολεμήσουν, οχι μόνο τους τρείς κατακτητές, αλλά και τα-ντόπια ένοπλα τμήματα που με την συναίνεσή τους τα συγκρότησαν οι κατακτητές-με όπλα που υποχρεωτικά έπρεπε να τα πάρους απ τους ίδιους τους κατακτητές.
Να πολεμήσουν τους κατακτητές που αυτοί συνεργάζονταν αρμονικά μαζί τους σε όλα τα επίπεδα και όλα αυτά σε εθελοντική βάση. Και το πιό άσχημο ειναι ό,τι μπόρεσαν να διώξουν πολεμώντας τους κατακτητές, ενώ παράλληλα βοηθούσαν αποτελεσματικά τον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα (εκτός απ τον εφεδρικό ΕΛΑΣ και τον ΕΛΑΝ 65,000 ένοπλο Εθνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό ειχε μόνο ο μόνιμος ΕΛΑΣ) και το χειρότερο να οραματίζονται δημοκρατικές διαδικασίες σε ό,τι αφορά τη διακυβέρνηση της χώρας μετά την Απελευθέρωση.
Ε! Οχι πιά και δημοκρατικές διαδικασίες διακυβέρνησης. Αυτό πάει οχι απλώς πολύ, αλλά πάρα πολύ και αυτό ειναι απ τα «εγκλήματα» που δεν μπορεί να τα συγχωρήσει ποτέ η αρχουσα τάξη στο λαό. Και ενώ τον πρόδοσε το λαό συνεργαζόμενη ενα μεγάλο της κομμάτι με τους κατακτητές και ενα αλλο με την 4ο Αυγ/ινή καμαρίλλα, οχι μονο δεν αναγνωρίζει την λαϊκή προσφορά, την πολέμησε απ τις πρώτες ακόμα μέρες σε συνεργασία με τους κατακτητές και θέλει να την εξοντώσει με με τη βοήθεια των Αγλλών και των Αμερικανών μέσο του εμφυλίου πολέμου.
Με το ερώτημα γιατί η άρχουσα τάξη δεν οργάνωσε αντίσταση οπως οι άλλες ευρωπαϊκες, θα αποδειχθεί οτι πράγματι η ελληνική άρχουσα τάξη σε αντίθεση με τις ευρωπαϊκες πρόδοσε για άλλη μιά φορά οχι μόνο το λαό αλλα και τον ιστορικό της ρόλο να καθιερώθει ώς ο αναμφισβήτητος ηγήτης της χώρας.
Η ιστορία διδάσκει πως οταν κατακτιέται μια χώρα οι πρώτοι που δεν την αποδέχονται, αντιδρούνουν και οργανώνουν Αντίσταση ειναι ο κρατικός μηχανισμός, το σώμα των Αξιωματικών, τα σωματα Ασφαλείας κλπ, που οπωσδήποτε εχουν εκπονήσει κάποιο σχέδιο για το πώς θα δράσει οχι μόνο στον πόλεμο αλλά και σε περίπτωση κατάκτησης της χώρας και κυρίως πως θα απελευθερωθεί η κατακτημένη χώρα. Θέλω να πιστεύω οτι δεν υπήρχει άρχουσα τάξη που να μήν εκπωνεί έστω κάποια υποτυπώδηκα σχέδια για το πώς θα δράσει και θα αντιδράσει σε περίπτωση πολέμου, κατοχής κλπ. Πάντα με στόχο τα συμφέροντά της προαποφασίζει ποιές συμμαχίες θα διαμορφώσει και στο πλευρό τίνους θα τάχθει στην περίπτωση όπως του Α! και του Β! Παγκοσμίου πολέμου.
Φαίνεται, πως ο αστικός πολιτικός κόσμος στην αρχή του πολέμου, έτσι όπως διαμορφωθεί τα πράγματα στα πολεμικά μέτωπα. Η αστραπιαία κατάληψη της Ευρώπης απ τον άξονα και η μεταξική φασιστική υποδομή που προϋρχε, επιβεβαίωναν οτι η νέα τάξη πραγμάτων υπό την Γερμανική ηγεσία ηταν δεδομένη. Αν σε αυτό προστεθεί οτι ενα μεγάλο μέρος της ολιγαρχίας ειχε

συντονίσει τα συμφέροντά της με αυτά της Γερμανίας, καταλήγει αβίαστα στο συμπέρασμα οτι η όποια και οσο πλατιά και αν ηταν η αντίσταση, δεν θα μπορούσε να σταθεί, αφού δεν διέγραφε προοπτική νίκης υπο τη νέα τάξη πραγμάτων.
Για να μπορεί η ηγεσία κάθε χώρας να πάρει τις δικές της αποφάσεις για το πως θα δράσει, θα αντιδράσει και με ποιόν θα συμμαχήσει, πρέπει η ηγεσία της χώρας να ειναι εθνικά ανεξάρτητης. Να μην ειναι οπως η δική μας προσδεμένη στο πολιτικό-οικονομικό άρμα της Αγγλίας απ το 1821 μέχρι το 1913, που ανέβηκε στο θρόνο ο βασιλιάς Κωσταντίνος και η βασίλισσα Σοφία, που επηρέαζε έκτοτε βαθιά τα πολιτικά πράγματα της Ελλάδας και κυρίως κατά την περίοδο του εθνικού διχασμού, υποστηρίζοντας την πολιτική της ουδετερότητας, που εξυπηρετούσε τα συμφέροντα του αδερφού της Κάϊζερ Γουλιέλμου Β!, δημιουργήθηκε ενας δεύτερος ανταγωνιστικός πόλος Γερμανικής επιρροής στην Ελλάδα.
Αλλωστε σε αυτόν τον ανταγωνισμό ανάμεσα στην Αγγλία και Γερμανία οφείλονταν και ο καταστροφικός διχασχός με αρχιτέκτονα τον Μεταξά, που ηταν άνθρωπος του γενικού γερμανικού επιτελείου και έπαιξε το γνωστό τότε ρόλο στο διχασμό και κατά τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο.
Μ όλο που η κατοχή της χώρας αναμόχλευσε απ την πλευρά της άρχουσας τάξεις τις αγγλοελληνικές σχέσεις η επιρρόη του αγγλικού παράγοντα εξακολουθούσε να παίζει ακόμα καθοριστικό ρόλο.Το γεγονός αυτό τους έδινε μεγάλες δυνατότητες να ελίσσονται. Ειχαν παλιά και πρόσφατη πείρα από φιιλοξενία εξορίστων κυβερνήσεων και ηγεμόνων. Βάση αυτής της αρχής και πείρας προκειμένου να υποτάξουν στις δικές τους θέσεις και θέληση έδωσαν άσυλο στην ελληνική «κυβέρνηση» και το βασιλιά.

Η ξένη κατοχή επέλεξε συνεργάτες που ειχαν και την αγγλική συναίνεση, όντας πράκτορές τους, οποίους υιοθέτησαν εκ των υστέρων οι Αγγλοι, είτε για τις ψευδοϋπηρεσίες που τους προσέφεραν στην κατοχή, μα και για αυτές που έπρεπε να τους προσφέρουν στο μέλλον. Οι ανθρωποι αυτοί ηταν ενα υλικό επιξεργασμένο και προετοιμασμένο να προσφέρει υπήρεσίες έξω απ την εθνική συνείδηση και κατά βάση εναντίον της. Αυτό έγινε πράξη αργότερα, οταν όλοι ανεξαιρέτως οι συνεργάτες του κατακτητών με κάποια διάκριση βέβαια ως προς το μέγεθος της«προσφοράς» και τον κίνδυνο που διέτρεχαν να καταδικαστούν σαν δοσίλογοι, πήρα αγγλικά πιστοποιητικά και εμφανίστηκαν οχι σαν συνειδητοί συνεργάτες των κατακτητών, αλλά σαν ανθρωποι που ειχαν πάρει ειδική αγγλική «εντολή» να γίνουν συνεργάτες των κατακτητών. Δυστυχώς στη χώρα μας εχουν συμβεί πολλά περίεργα πράγματα στη διάρκεια της κατοχής, μα και απ το 1821 και μετά.

Ενώ λοιπόν, η ιστορία διδάσκει αυτά και ο λαός βλέποντας τα γερμανικά Στούκας και τα τάνκς να σκορπούν το θάνατο και τη συμφορά. Να μετατρέπουν τη χώρα σε ερείπια μπήκε το πρόβλημα τί θα γίνει από εδώ και μπρός και τι αναλογεί στον καθένα να κάνει για το ξεσκλάβωμα της πατρίδας. Στο χώρο της άρχουσας τάξης και γενικότερα στην κρατική μηχανή το μόνο που τους ενδιέφερε ηταν πως θα σώσουν το... Ο Βασιλιάς και οι μέλλοντες να γίνουν, Πρωθυπουργοί, Υπουργοί και Στρατηγοί, ολη η κρατική ανωτάτη μηχανή, οι χθεσινοί ακόμα αιώνιοι, Πάππουν προς Πάππουν «ειδικοί προστάτες» όλοι μαζί έγιναν Λαγοί.
Και ενώ συνέβαιναν όλα αυτά, το επιβατικό πλοίο «Αρντένα» απέπλεε με συνοδεία πολεμικού με φορτίο τα έπιπλα και τα σκεύη του βασιλικού οίκου και κάποιο άλλο πλοίο φορτωμένο με τα αποθέματα χρυσού και ό,τι αλλο ακριβό

και πολύτιμο υπήρχε πήραν το δρόμο της «διασφάλισης». Πίσω στα καπέλια τους άφησαν τρείς γνωστές εντολές.
Σε αντίθεση με τον λαό που ήταν καθημαγμένος απ τον αλβανικό πόλεμο, τις αλόγιστες απ του Αγγλους καταστροφές για να εμποδίσουν την προέλαση του άξονα προκειμένου να υποχωρήσουν ασφαλείς απ τη χώρα, την κατοχή, τις επιτάξεις, τις αρπαγές κλπ και την απείλη με θάνατο για τον κάτοχο όπλου και τη λάμια πείνα, που τον αποδεκάτιζε, η άρχουσα τάξη ειχε το σώμα των Αξιωματικών, τα Σώματα Ασφαλείας, τον κρατικό μηχανισμό και τα όπλα στα χέρια της. Και αν ακόμα δεχθούμε πως ενα μέρος της ηγεσίας του στρατού (Τσολάκογλου κ Σια) έκαναν λάθος και ζήτησαν απ το λαό να παραδώσει τα όπλα που τυχόν ειχε, μπορούσε όπως έκανε το ΚΚΕ πρώτα και το ΕΑΜ μετά, να ρίξει το σύνθημα για συλλογή και απόρκυψη όπλων με τα οποία θα πολεμούσαμε τους κατακτητές και θα βοηθούσαμε πιό αποφασιστικά και τον συμμαχικό αγώνα.
Μπορούσε συνεπώς ο αστικός κόσμος να κάνει αν ήθελε Αντίσταση ή να συμμετάσχει (της ζητήθηκε επίμονα και κατ επάναληψη) στην αντίσταση και οχι να οδηγηθεί στα τάγματα ασφαλείας για να την πολεμήσει. Και το μέγα ερώτημα που μπαίνει είναι : Για πιό λόγο άφησε το ΚΚΕ και το ΕΑΜ να αναπτυχθεί και σε συνέχεια διατυμπάνιζε οτι η ΕΑΜική Αντίσταση θα οδηγούσε το λαό σε κομμουνιστικό καθεστώς ; Αφού λοιπόν, διέτρεχε τέτοιον κίνδυνο η χώρα αναρωτιέται κανείς και με το δίκαιό του, γιατί δεν οργάνωσε τη δική της Αντίσταση ή γιατί δεν συμμετείχε στην υπάρχουσα και από μέσα να διεκδικήσει οχι μόνο το μερίδιό της αλλα και την ηγεσία της Αντίστασης-της προσφέρθηκε-όπως έκαναν οι Ευρωπαϊκές αστικές τάξεις της Γαλλίας, του Βελγίου, της Ιταλίας κλπ.
Αν συμμετείχε και αρχουσα τάξη στην αντίσταση άλλη θα ηταν η μεταπολεμική πορεία της χώρας. Για να μπορεί όμως να συμμετάσχει στην αντίσταση έπρεπε να αποσύρει τη συμμετοχή της στη Διεθνή του κεφαλαίου και να αρνηθεί τη συμμετοχή της στην «κυβέρνηση» του Καϊρου. Αυτό σε καμιά περίπτωση δεν θα της το επέτρεπαν τα μεγάλα αφεντικά στο άρμα των οποίων ηταν δεμένει χειροπόδαρα και πριν απ τη διεθνή πολύ περισσότερο μετά την προσχώρηση. Και κυρίως μετά και απ την «πολιτική διαθήκη» που άφησε ο Βενιζέλος και την υοιοθέτησε το Φόρεϊ Οφίς. Η διάρκεια της κατοχής ηταν μια ευκαιρία για την άρχουσα τάξη να ολοκληρώσει τον ιστορικό της ρόλον. Ηταν μια ιστορική συγκυρία να ταχθεί στο πλευρό του λαού, που ηταν και ο φύσει συμμαχός της. α) : Να ολοκληρώσει την επανάσταση που την άφησε κολοβή το 1821. β) Να πάρει τις τύχες του λαού και της χώρας στα χέρια της έτσι ωστε να πάψει η χώρα μας να ειναι εξάρτημα και δεμένει στο Αγγλικό άρμα.
Για αυτον που δεν γνωρίζει προσωπα και πράγματα φαίνεται ακατανόητο. Δεν ειναι όμως. Και δεν ειναι γιατί μετά τη δήλωση του Ελευθέριο Βενιζέλου το 1935 οτι «Εγώ τα βρήκα με τους Τούρκους, δεν θα τα βρώ με τους ιδεολογικούς μου αντιπάλους. Μια δήλωση που σήμαινε την αποδοχεί απ τον ίδιο της βασιλείας», τη συνέχιση της αγγλικής επιρροής, την αποδοχή της συμμετοχής στη διεθνή του κεφαλαίου, στην οποία Διεθνή που ειχε προπολλού προσχωρήσει και η δική μας άρχουσα τάξη. Με τη δήλωση αυτή η άρχουσα τάξη ειχε πετύχει την ενότητά της και την συναίνεση καθώς και τη συμπαράσταση στην από κοινού εξόντωση με όλα τα μέσα των ανατρεπτικών τότε κινημάτων.

Με την πράξη της αυτή ειχε απεμπολήσει το δικαίωμα να αποφασίζει και να δρά με δική της πρωτοβουλία και απόφαση τόσο για τα συμφέροντα της χώρας, αλλο τόσο και για τα καθαρά δικά της.
Επειδή έκανα χρήση του όρου «Διεθνής του Κεφαλαίου» ενδέχεται να αναρωτηθεί κάποιος. Μα επιτέλους ποιά ειναι αυτή η Διεθνής του κεφαλαίου; Η απάντηση ειναι οτι μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία το 1917,την ίδρυση το 1919 της«Κομμουνιστικής Διεθνούς» και την προσχώρηση και του Ελληνικού κομμουνιστικού Κόμματος το 1920 στην (Κ.Δ), οι κίνδυνοι που απειλούσαν το σύστημα ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής συνολικά και σε κάθε χώρα ξεχωριστά δεν ηταν απλως πολλοί αλλά και μεγάλοι.
Ο ανταγωνισμός των δύο τρόπων σκέψης-συστημάτων ηταν απ την πλευρά της άρχουσας τάξης αδυσώπητη και χωρίς όρια χρήση κατασταλτικών μέτρων και τις διώξεις. Για τον σκοπό αυτό διογκώνει το παρακράτος, ο χαφιεδισμός ειχε μετατραπεί σε προσοδοφόρο επάγγελμα. Μπορούσε ο καθένας να διώξει τον εργαζόμενο απ τη δουλειά, να τον στείλει εξορία και φυλακή ακόμα. Η Αριστερά κατηγορούσε την άρχουσα τάξη για χωρίς όριο εκμετάλλευση, για απάνθρωπη συμπεριφορά, για υποταγή στους ξένους που μας εκμεταλλεύονται διπλά, που μας κλέβουν τον υλικό και πνευματικό πλούτο.
Τα Σοσιαλιστικά ιδεώδη, τα κηρύγματα και τα συνθήμτα στην Ελλάδα ειχαν μεγάλη απήχηση, ειδικά μετά την Μικρασιατική καταστροφή και τον ερχομό των προσφύγων. Προκειμένου η άρχουσα τάξη να ανακόψει αυτήν την άνοδο της Αριστεράς κατέφυγε στα γνωστά εκλογικά, κοινοβουλευτικά και στρατωτικά πραξικοπήματα και τις γνωστές δικτατορίες με αποκορύφωμα τη Βασιλομεταξική δικτατορία, που έγινε με ενα και μόνο βασικό σκοπό: Οχι μόνο να βάλει τέλος σε αυτήν την αλματώδη ανάπτυξη του Αριστερού κινήματος στη Ελλάδα, αλλά να εξοντώσει ηθικά και βιολογικά τον ηγετικό πυρήνα, που ηταν οι κομμουνιστές .Ακολούθησαν οι γνωστές πολυάριθμες συλλήψεις, τα βασανιστήρια ,το ρετσινόλαδο, οι ομαδικές εξορίες και φυλακίσεις. Η κατάργηση των πολιτικών κομμάτων, πολιτιστικών οργανώσεων, η λογοκρισία στον τύπο, το κάψιμο βιβλίων και η παράδωση με ονοματεπώνυμο, οδος και αριθμό σπιτιού των κομμουνιστών στη Γκεστάπο.
Το οτι ο Γεώργιος συνωμοτούσε με τον Μεταξά για την κατάργηση του κοινοβουλευτισμού και των ελαχίστων λαϊκών ελευθεριών και την εγκαθίδρυση της τεταρτοαυγουστιανής δικτατορίας, δεν ειναι καθόλου παράξενο. Το παράξενο ήταν το οτι οι Αγγλοι ενίσχυαν τον παλιό ανθρωπο του γερμανικού γενικού επιτελείου που έπαιξε το γνωστό ρόλο στο διχασμό κατά τον Α! Παγκόσμιο πόλεμο. Βέβαια, η ενίσχυση του Μεταξά απ του Αγγλους θα μπορούσε να θεωρηθεί σαν αντίφαση. Αλλα και η αντίφαση αυτή βρίσκεται μέσα στά πράγματα, και κυρίως στη «λογική»της πολιτικής του Φορεϊν Οφφις που πρόβαλε και υποστήριξε πρώτα τον Μουσουλίνι και αργότερα τον Χίτλερ. Επέτρεψε και υποστήριξε τον επανεξοπλισμό της Γερμανίας και βάσει προδιαγεγραμμένου σχεδίου της διεθνούς οδήγησε τη διεθνή στο Μόναχο με στόχο να βάλει φραγμό στο εργατικό κίνημα της Ευρώπης. Και το κυριότερο να κατευθύνει τη φοβερή στρατιωτική μηχανή που με τη βοήθειά του στήθηκε «προς Ανατολάς» για να τσακίσει την πρώτη και μοναδική τότε χώρα του σοσιαλισμού. Το 1922-24, η Αγγλία αντέδρασε στο διώξιμο της Δυναστείας των Γλύξμπουργκ και την ανακήρυξη της Δημοκρατίας στην Ελλάδα. Και οχι μόνο αλλα από τ 1930 προετοίμαζε συστηματικά την παλινόρθωση. Για το σκοπό αυτό ενίσχυε τα ανιβενιζελικά κόμματα, χωρίς αυτό να σημαίνει οτι έπαψε ποτέ να παίζει σε δυό ταμπλώ.

Μπροστά στους κινδύνους που άρχισαν να διαγράφονται το κεφαλαιοκρατικό σύστημα σαν σύνολο και κάθε χώρα χωριστά, οχι απλώς άρχησε να ανησυχήσει αλλα και να πάρει και τα αντίστοιχα πρακτικά μέτρα. Ετσι ένα απ τα πρώτα μέτρα που πήρε, ήταν να ιδρύσει τη δική της «Διεθνή». Να την εξοπλίσει θεωρητικά και να διαμορφώσει κέντρα προπαγάνδας με τους αντίστοιχους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Βασικό συνθηκα της Διεθνούς του κεφαλαίου ηταν : α) Ενας ειναι ο εχθρός ο κομμουνισμός και οι δορυφόροι του β) Η εξαγορά και η εξαπάτηση και γ) Η εξόντωση με ολα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα την ηγεσία του κινήματος. δ) βασικό εργαλείο τον εμφύλιο πόλεμο σαν το πιό αποτελεσματικό μέσο.
Και πριν από το 1917 υπήρχαν λαϊκά κινήματα.Τα κινηματα αυτά ομως ηταν κινήματα διεκδίκησης καλύτερου επιπέδου ζωής. Μετά το 1917 τα ίδια κινηματα από κινήματα διεκδίκηση μετατράπηκαν σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής.Σε αυτά τα κινήματα η Διεθνής του κεφαλαίου, κήρυξε ενα καθημερινό ανειρήνευτο ταξικό εμφύλιο πόλεμο σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του πλανήτη.
Οι επιλογές που έκανε η άρχουσα τάξη να μην αναγνωρίσει σαν εθνική πράξη και το εθνικό λαϊκό περιεχόμενο την Εθνική Αντίσταση, να εξοντώσει τη γενιά της Αντίστασης, βοηθούμενη απ τους Αγγλους πρώτα, που οχι μόνο ήρθαν σαν κατακτητές, αλλά και συμπεριφέρθηκαν και σαν τους κατακτητές και τους Αμερικανούς μετά μέσο του εμφυλίου πολέμου, δεν ηταν μόνο από μίσος προς τους πολιτικούς της αντιπάλους. Ηταν η ανταπόκριση των ευθυνών που ειχε αναλάβει απέναντι στη διεθνή, μα και έκφραση ταξικής αλληλεγγύης και συμπαράσταση σε όποιες δύσκολες στιγμές που παιρνούσε μια οποιαδήποτε την διεθνούς του κεφαλαίου.
Κάθε εποχή εχει τα δικά της ιδιόμορφα προβλήματα. Και η δεκαετία του 1930-40 ειχε τα δικά της κοινωνικό-οικονομικά, πολιτικά και ιδεολογικά προβλήματα. Με τη λήξη του Α! Πογκοσμίου πολέμου και την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία δέχθηκε ενα απροσδόκητο ΣΟΚ το σύστημα ιδιοκτησία στα μεσα παραγωγης. Οι αντιλήψεις για τη ζωή άλλαξαν. Τα κινήματα διεκδίκησης σιγά σιγά έγιναν κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Τα κομμουνιστικά κόμματα μπήκαν επικεφαλής αυτών των κινημάτων τα οποία αναπτύσσονταν με γεωμετρική πλέον πρόοδο. Ανάμεσα στα δυό συστήμα άρχισε ενας θανάσιμος και ανειρήνευτος πόλεμος για το : Ποιός θα νικησει ποιόν.
Σε διεθνές επίπεδο το κεφαλαιοκρατικό σύστημα απάντησε με τη συγκρότηση τη δική του Διεθνή, κήρυξε σε διωγμό τα λαϊκά κινήματα, κατάργησε και τα λίγα ψίγματα δημοκρατίας (Πορτογαλία, Ισπάνια, Ελλάδα κλπ) και ανέδειξε τον φασισμό σαν μέσω σωτηρίας.Το Σοσιαλιστικό σύστημα καλούσε του λαούς του κόσμο να κάνουν και στις χώρες τους σοσιαλισμό. Η δεκαετία του 1930-40 ηταν η δεκαετία που ανασυντάσσονταν σε παγκόσμια κλίματα οι συγκρουσιακές δυνάμεις.
Αυτές περίπου ηταν οι προϋποθέσεις του μεσοπολέμου και παγκάσμια και στη χώρα μας. Αυτές ηταν το προοίμιο του Β! Παγκοσμίου πολέμου και του Ιταλο-Ελληνικού στις 28 του Οκτώμβρη του 1940. Ενας πόλεμος που άμεσα με τις νίκες κατά του άξονα και έμμεσα με τον χρόνο, Μακεδονικά οχυρά, την Κρήτη και την σε σύντομο χρόνο οργάνωση Αντιστασιακής δράσης έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην έκβαση του Β! Παγκοσμίου πολέμου.
Τώρα η χώρα ειχε κατακτηθεί. Οχι από ενα, αλλα από τρείς κατακτητές.Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας ειχε μοιραστεί σε τρείς ζώνες: τη γερμανική, την

ιταλική και τη βουλγαρική. Τα πάντα ειχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση και οι «ειδικοί προστάτες» δεν περίμεναν στην πατρώα Γή να μοιραστούν των προδομένων υπηκόων τους την τύχη την «αξιοζήλευτη» που τους ειχαν ετοιμάσει, ούτε τα κάδρα και αυτά τα γυαλικά. Οταν οι σιδερόφρακτοι Ούνοι ξεχύθηκαν στη χώρα μας, χτυπώντας πισόπλατα το στρατός μας,κι έσπερναν την καταστροφή, τη φοβία και το θάνατο. Οταν ολα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά, και ενώ οι «ειδικοί» εγκατάλειψαν λαό και χώρα, οι κομμουνιστές όρθωσαν το ανάστημά τους, σήκωσαν ψηλά τη σημαία του αγώνα και κάλεσαν το λαό για εθνική λευτεριά ενάντια στην τριπλή κατοχή. Αλλος δρόμος δεν υπήρχε και έξω απ αυτόν το δρόμο δεν υπήρχε παρά ο αφανισμός. Ο δρόμος αυτός ηταν η αγωνιστική συνέχεια του εθνους. Αυτός και μόνο αυτός ο δρόμος ηταν ο δρόμος της τιμής, της αξιοπρέπειας και της εθνικής σωτηρίας.

Ο ελληνικός λαό ειχε ενα μεγάλο θησαυρό αγωνιστικών παραδόσεων, μακρόχρονους αγώνες, θυσίες, ολοκαυτώματα και νίκες. Δεν μπορούσε να ξεχάσει, να τα απαρνηθεί όλα αυτά γιατί το ήθελαν μερικοί.

Από αυτόν τον πλούτο και ανεξάντλητο θησαυρό άντλησαν οι πρωτοπόροι του αγώνα τη δύναμη και τη θέληση-απόφαση για αγώνα. Και αυτήν ακριβώς τη δύναμη του αγωνιστή λαού εκφράζανε και προωθούσαν και ήταν το ζωντανό παράδειγμά του. Και ηταν αυτοί που δίνανε προοπτική στο λαϊκό κίνημα. Αυτή η μεγάλη λαϊκή ανεξάντλητη δύναμη άρχισε να οργανώνεται και να κινητοποιήειται απ τις πρώτες μέρες που οι κατακτητές πάτησαν το «Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί» που λέει και ενα απ τα τραγούδια της Αντίστασης.

Οι λαϊκοί ηγέτες και ανάμεσά τους οι κομμουνιστές, πάντα διαπαιδαγωγούσαν τον εργαζόμενο λαό να στηρίζεται στις δικές δυνάμεις. Να διεκδικεί το δίκιο του με τον αγώνα, να μήν περιμένει να τους χαρίσουν άλλοι τη λευτεριά, να μισεί τους τυράννους φασίστες και όποιους αλλους, να θεωρεί φίλους όλους τους λαούς και εχθρούς όλους τους δυνάστες.

Το πνεύμα της Αντίστασης έρχονταν απ το μεγάλο 21, που ηταν σχετικά πρόσφατο. Βεβαια τέτοια διδάγματα εχουν όλοι οι λαοί. Δίψα για λευτεριά εχουν όλοι οι λαοί. Μα τόσο καθαρό παράδειγμα-μαθήμα λίγοι λαοί ειχαν πάρει απ τους προγόνους και τους σύγχρονους ποιητάδες. Απ τα«κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά» τη θέλει τη λευτεριά ο μεγάλος Σολωμός το 21. Και ο Κωστής Παλαμάς το 1940 θα καταφέρει να χωρέσει το έθνος, την ψυχή του, την ιστορία του και την αποατολή του μέσα σε ένα στίχο. Αυτόν το λόγο θα σας πώ δεν εχω αλλο κανένα «Μεθύστε με τ αθάνατο κρασί του είκοσιένα» και αργότερα στην κατοχή «Ανάξιος όποιος ξάφνου ακούει το προσκλητήριο των καιρών να το φυσάει ή να το κρούει η σάλπιγγα ή το τύμπανα τ ακούει και δεν λέει ΠΑΡΩΝ». Και «Ομπρός, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρός». θα σκούξει ο Αγγελος Σικελιανός και θα προσδιορίσει στη συνέχεια την πανανθρώπινη αποστολή της τρισάγιας κατοχικής γενιάς την υπόθεση της ελευθεριάς των εθνών.

Οταν οι αθάνατοι πρόγονοί μας σήκωσαν τη σημαία της λευτεριάς το 1821, δεν έκαναν τίποτε αλλο παρά να αψηφίσουν την υπεροχή σε νούμερα και πολεμικά μέσα. Η αυτοκρατορία που θα τολμούσαν να αντιμετωπίσουν, κυριαρχούσε απ το Δούναβι ώς το Νείλο με πολλά εκατομμύρια κατοίκους. Ειχε στρατούς και στόλους αήττητους για την εποχή εκείνη και πόρους ανεξάντλητους, μα και η πολεμική πείρα της αυτοκρατορίας της, ένανε να

τρέμουν τα ανακτοβούλια της Ευρώπης. Και οι Ελληνες μια χούφτα τότε, άολποι και χωρίς πολεμική πείρα. Και σαν να μήν έφταναν όλα αυτά στην αρχή ειχαν και την Ευρώπη ολόκληρη εναντίον τους και ομως δεν δύστασαν να αρπάξουν τα λίγα έστω όπλα και να τα βάλουν με την κραταιά αυτοκρατορία.

Η χώρα κατακτήθηκε ύστερα από ενα μακρόχρονο πόλεμο με τον Ιταλικό φασισμό και ενα αιματερό πόλεμο με τον νέο επίδοξο κατακτητή. Αμέσως μετά την κατάρευση του μετώπου ο λαός ένοιωσε οτι θα ζούσε ενα καινούριο 21. Ο λαός ξεσηκώθηκε αποφασισμένος να στηριχθεί στις δικές του δυνάμεις. Αφού η «ηγεσία» το έσκασε και οι εναπομείναντες έκριναν «άσκοπο τον αγώνα» αυτός αποφασισμένος να ματώσει και να νικήσει, οσες δυσκολίες και θυσίες και αν χρειαστεί να κάνει. Και στη νέα αυτή φάση του αγώνα οσο σκληρή, δύσκολη και οδυνηρη και να ειναι θα την αντιμετωπίσει. Αυτός ηταν ο δρόμος που μας δίδαξαν οι αθάνατοι πρόγονοί μας.

Ο λαός οργανωμένος στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο στο (ΕΑΜ) βροντοφώναξε στους τρείς πλέον κατακτητές το ακόμα πιό μεγάλο και ΟΧΙ. Και ηταν πιό μεγάλο και βροντερό αυτό το ΟΧΙ, γιατί το ΟΧΙ του 1940, ειχε πίσω του και μαζί του το οργανωμένο κράτος, τον οργανωμένο και εξοπλισμένο έστω και ελλειπή για την περίπτωση στρατό, το σώμα των Αξιωματικών και όλους τους αλλους μηχανισμούς (επιμελητείες, εφεδρείες κλπ) και επι πλέον το 40, ειχε να αντιμετωπίσει ενα μόνο φιλόδοξο επιδρομέα.

Τώρα η χώρα ειχε κατακτηθεί. Και οι δυνάμεις που κυβερνούσαν αυτήν την πολεμική μηχανή, ειχαν τις πιό εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες με τις πιό βάρβαρες μέθοδες βίας.Οι φυλετικές θεωρίες, ο άκρατος γερμανικός σοβενισμός, η μή αναγνώριση σε ολόκληρους λαούς το δικαίωμα στην βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προδιεγεγραμένο το σχέδιο εξόντωσης των μή άριων φυλών του πλανήτη,το μεσαιωνικό πνεύμα, την αλληλέγγυα ευθύνη και την αναλογική τιμωρία 1προς 50 ή και 100 στα αντίποινα. Δεν ειναι λίγες οι φορές που για μερικούς Γερμανούς στρατιώτες έκαιγαν το χωριό μαζί με τους κατοίκους του : οπως στο Δίστομο, τα Καλάβρυτα, τον Χορτιάτη, την Κατράνιτσα κλπ,κλπ. Και η διαστροφή ειναι μερικά απ τα στοιχεία που συγκροτούν τη φυσιογνωμία των κατακτητών.Η «Νέα τάξη» δεν ηταν τίποτε αλλο απ αυτό που έγινε σύστημα μέτρων που εφαρμόστηκαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί, που ζήσαμε σαν λαός. Μέτρων που καθορίστηκαν απ τις φασιστικο-ναζιστικές ιδέες και θεωρίες.

Οι κατακτητές, αφού βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικά στηρίγματα. Στηρίγματα, που οχι μόνο θα τους βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο τους, αλλα και θα πλειοδοτούσαν κιόλας. Αυτό εκτός απ τις πολλαπλές διασυνδέσεις που προϋπήρχαν το επιδίωξαν απ την πρώτη μέρα. Σκοπός η αποκοινού προσπάθεια την εξαθλίωση και το σπάσιμο του ηθικού του λαού, για να στεριώσουν τη νίκη τους. Αν κατόρθωναν να υποτάξουν το λαό, θα τον οδηγούσαν στα πεδία των μαχών σαν «γεναίο στρατιώτη», αν τον επιρρέαζαν σε μικρότερο βαθμό, θα τον έσερναν έργατη στα γερμανικά κάτεργα. Οι κατακτητές ηταν πολύ σίγουροι στην άποψη οτι ενας εξαθλιωμένος λαός, δεν μπορεί να αντιδράσει, για αυτό και απ την επομένη του ερχομού τους αρχισαν να ληστεύουν τον λαό με διάφορες επιτάξεις σπιτιών, ζώων, δημεύσσεις, σε συνέχεια τις απροκάληπτες αρπαγές. Ο,τι άλλο ηθελαν απ τον Εθνικό μας πλούτο το άρπαζαν χωρίς να λογαριάζουν κανένα. Σε λίγο η οικονομία της χώρας εξαρθρώθηκε και υποτάχθηκε στις ληστρικές επιδιώξεις και τους πολεμικούς σκοπούς των κατακτητών. Τα ληστρικά οικονομικά μέτρα των

κατακτητών, η κατάσχεση όλων των υπαρχόντων αποθεμάτων και οιδιαρπαγες της παραγωγής, σε συνδιασμό με τον πληθωρισμό, ειχαν σαν φυσικό επακόλουθο τον υποσιτισμό στην αρχή, την πείνα σε συνέχεια και τον τρομερό ΛΙΜΟ του χειμώνα του 1941-42 που στοίχισε τόσα βάσανα, συμφορές και θανάτους και απείλησε με ολοκληρωτικό αφανισμό το λαό μας.
Σε καμιά αλλη κατεχόμενη απ τον άξονα χώρα δεν έγινε τέτοια και με τόσα μέσα και μορφές καταλήστεψη του εθνικού υλικού και πνευματικού πλούτου, οσο στην Ελλάδα. Και κανενός άλλου λαού το βιοτικό επίπεδο δεν έπεσε τόσο χαμηλά οσο του δικού μας. Κανένας αλλος λαός της κατεχόμενης Ευρώπης, δεν καταδικάστηκε απ τους θηριώδεις χιτλερικούς, ετσι ενσυνείδητα στο θάνατο με την πείνα. Δεν ειχε τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα του μαύρου και παγερού χειμώνα του 1941-1942 στο λιμό και τις αρρώστειες.
Ο,τι ειχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατόν είκοση χρόνια της ελεύθερης ζωής του σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν .Στη χώρα της Ελιάς και του λαδιού οι Ανθρωποι πέθαιναν από πρήσματα γιατί δεν ειχαν μια σταγόνα λάδι να βάλουν στα νερόβραστα άγρια χόρτα-τα καλλιεργημένα τα έπαιρναν. Το μόνο αγαθό που του ειχαν αφήσει. Η οικονομική θέση του λαού έφτασε στη γενική πείνα.
Η πείνα! Η πείνα! Η πείνα ειναι η πιό φοβερή αρρώστεια, Η πιό ύπουλη και απολέμητη. Και απλώνεται ολοένα στην πόλη, την Ελλάδα. Υποσιτισμός ,αβιταμίνωση. Οι Ανθρωποι πρήζονταν και σε λίγες μέρες πέθαιναν. Τα πρώτα θύματα οι άρρωστοι, οι γέροι, τα παιδιά και οι ανάπηροι του αλβανικού πολέμου.
Ειναι χαρακτηριστική η απάντηση που έδωσε ο Γερμανός στρατηγός στην Επιτροπή που πήγε διαμαρτυρηθεί και να τον παρακαλέσει να φροντίσει απ τη θέση του να δωθούν τρόφημα στο λαό της Αθήνας-Ελλάδας, που τον θέριζε η πεινα : «Οι Ελληνες πρέπει να γνωρίζουν τούτο. Οι πλούσιοι θα πεινάσουν, οι φτωχοί θα πεθάνουν και οι Γερμανοί θα νικήσουν». Με λίγα λόγια ο χιτλερικός δήμιος έλεγε αφού οι γερμανοί θα νικήσουν, αν θέλεται να μην πεθάνετε απ την πείνα, υποταχθήτε στους βέβαιους αυριανούς νικητές...Ακόμα πιό χαρακτηριστική ειναι η άποψη που διατύπωσε ο συνεταίρος του Χίτλερ, ο Μουσουλίνι, οσον αφορά την έκταση της λεηλασίας και της αρπαγής που εφάρμοσαν οι Γερμανοί στην Ελλάδα:«τους πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια».
Στην προσπάθειά τους αυτή ήξεραν οτι εχουν την ολόθερμη συμπαράσταση των ιδεολογικών, πολιτικών και οικονομικών συνεργατών τους, που στη διάρκεια της καταχής ηταν η Νέα μορφή του προδότη-Εφιάλτη. Ενα απ τα επιχειρήματα-όπλα που χρησιμοποιούσαν απ τους πρώτους ακόμα μήνες οι άνθρωποι της βασιλομεταξικής δικτατορίας, ηταν η καλλιέργεια της ηττοπάθειας . Μια ηττοπάθεια που ειχε και την προϊστορία της. Πρίν ακόμα απ την εισβολή, οι σειρίνες της πέμπτης φάλλαγγας, έσπερναν με όλα τα μέσα την ηττοπάθεια, με το επιχείρημα πως το εθνικό συμφέρον δεν επιτρέπει αντιπαράθεση με μιά πανίσχυρη αυτοκρατορία, ούτε πόλεμο με εναν πανίσχυρο και αήττητο στρατό. Τον αγώνα τον έκριναν «άσκοπο» και προδικασμενη την κατάληξή του. Ανάμεσα σε αυτούς ηταν και υπεύθυνοι παράγοντες : Αρχηγοί κομμάτων και ανώτατοι στρατιωτικοί.
Οπως ηταν φυσικό το χάσμα ανάμεσα στο λαό και τους ιθύνοντες της δικτατορίας ειχε παγιοποιηθεί. Με τον Ιαταλό-ελληνικό πόλεμο, το χάσμα αυτό διευρύνθηκε. Εκεί στα πεδία των μαχών ο μαχόμενος λαός και η κυβέρνηση ακολουθούσαν στην ουσία δύο διαμετρικά αντίθετους δρόμους. Ο λαός ήθελε

να τσακίσει το φασιστικό τέρας ρίχνοντας τους Ιταλλους στη θάλασσα και αυτό δεν ηταν ακατόρθωτο. Το βασιλομεταξικό καθεστώς ήθελε να διαιωνίσει το φασισμό και ειδικά για την μεταπολεμική περίοδο. Και ενώ τρόμαζε απ την προέλαση «ήθελεν να ρίψωμεν μερικούς πυροβολισμούς δια την τιμήν των όπλων μας».

Τον Απρίλη του 1939 η Αγγλία και η Γαλλία, έκαναν δήλωση πως θα βοηθήσουν την Ελλάδα αν δεχθεί επίθεση. Λίγο αργότερα ομως ο τότε Αγγλος πρωθυπουργός, με γράμμα του στον Ιταλό δικτάτορα έγραφε: «Αν η Ιταλία, για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μιά μελλοντική φάση του πολέμου, θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια, με σκοπό να εμποδίσει τη Γερμανία να φτάσει εκεί, και αν θα ηταν γι αυτό ανάγκαία μια επίθεση της Ιταλίας κατά της Ελλάδας, δεν θα συναντούσε την αντίδραση της Μεγάλης Βρετανίας». Και ο Ντίρξεν, πρώην πρεσβευτής της Γερμανίας στο Λονδίνο και τη Μόσχα : «Η Μεγάλη βρετανία γράφει ο Ντίρξεν, προσφέροντας εγγυήσεις σε κράτη της Νοτιοανατολικής Ευρώπης, όπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα, και κλείνοντας σύμφωνο αλληλοβοήθειας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη συμμαχίας με την Πολωνία, έκανε ταυτόχρονα διαπραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία, εκδηλώνοντας ην επιθυμία να της παραχωρήσει αυτές τις χώρες...» Η χώρα παραχωρήθηκε και οι Αγγλοι, οπως και η ηγεσία του δικού μας στρατού έριχαν μερικούς πυροβολισμούς για την τιμή των όπλων και την συμμαχική αλληλεγγύη.

Στην καταχή το χάσμα αυτό μετατράπηκε σε αντίθεση, σε έχθρα, σε ρίξη. Η κατάσταση που διαμορφώθηκε δεν άφηνε κανένα περιθώριο στο λαό, δεν υπήρχε αλλη διέξοδο απ τον αγώνα : για λευτεριά ή θάνατο. Στις κατοχικές συνθήκες ο αγώνας για την εθνική σωτηρία δεν μποπρούσε παρά να ειναι μόνο ο λαϊκος αγώνας, αγώνας του λαού με τις δικές του δυνάμεις (και αφού δεν δέχτηκαν να συμμετάσχουν) χώρις του ιθύνντες και στην ανάγκη και εναντίον τους.

Μετά την εισβολή και ειδικά μετά την κατοχή, δεν ηταν μόνο οι γερμανόφιλοι, που σπέρνανε την ηττοπάθεια και τον πανικό. Ηταν και οι «φρόνιμοι» που διδάσκανε την αναμονή. Που μιλούσαν για τις δυσκολίες και το «μάταιο»του αγώνα, που προπαγάνδιζαν τη θεωρία της πρόκλησης καταστροφών,χωρίς αντίστοιχα αποτελέσματα .Ακόμα ηταν και αυτοί που έλεγαν οτι εμεις σαν λαός πολεμήσαμε. Κάναμε το καθήκον μας.Τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι. Ολες αυτές οι διδαχές απ όπου και αν πρέρχονταν σε τελευταία ανάλυση δεν σήμαιναν τίποτε αλλο παρά προτροπή σε αδράνεια και υποταγή στους κατακτητές.

Ελεγαν πχ πριν απ τον πόλεμο :Τί θέλουν από εμας οι κατακτητές εκτός από λίγο χώμα και χώρο να περάσουν. Γιατί τόσο κακό για το τίποτε ; Και γιατί να σκοτωθούν άδικα και άσκοπα μερικές χιλιάδες Ελληνες ; Οι κατακτητές ομως δεν ήθελαν μόνο το χώμα και το χώρο της Ελλάδας. Ηθελαν μαζί με το χώμα και το χώρο τα κορμιά και την ψυχή των Ελλήνων. Ηθελαν την υποταγή και τη συσστράτευση στο πλευρό τους. Ηξεραν πολύ καλά οτι μόνο χωρίς την οργάνωση Αντίστασης, χωρίς τον αγώνα του λαού ειχαν πιθανότητες να πάρουν αυτά που ποθούσαν. Και τότε θα ηταν απίστευτες οι καταστροφές σε Ανθρώπους και υλικά αγαθά.

Κήρυκες της υποταγής ηταν εκείνοι, που μή όντας στο πλευρό του λαού, μακρια απ τους αγώνες του, θεωρούσαν την κατάσταση χωρίς διέξοδο. Ηταν οι μαυραγορίτες, οι εκμεταλλευτές, οι τυχάρπαστοι που καραδοκούσαν να εποφεληθούν απ την κοινή δυστυχία και έβλεπαν με κακό μάτι κάθε

αντιπαράθεση με τους κατακτητές.Το λιχνάρι της εθνικής συνείδησης ολων αυτών ειχε προπολλού σβήσει. Και κάτι περισσότερο : Αυτοί ειχαν βουλιάξει μέσα στην κατοχική διαφθορά και το έγκλημα.
Αν επικρατούσαν οι ηττοπαθείς, η κατάκτηση θα μετατρέπονταν σε μεγάλη ηθική και ψυχική συμφορά. Η κατάκτηση αυτή θα ηταν πλέον οριστική και αμετάκλητη για το λαό και τη χώρα. Θα ηταν μια ανεπανόρθωτη συμφορά. Αν δεν καταπολεμούνταν αυτά τα ανθελληκά συνθήματα και οι όποιες προτροπές, τότε οχι μόνο ο λαός θα ξέκοβε απ την αείχρονη ιστορία και τον πολιτισμό του, αλλά θα εξανδραποδίζονταν, θα σπρόχωνταν στο περιθώριο, σε πλήρη καταστροφή, σε μια σκλαβιά χωρίς τέλος. Οι κατακτητές και οι συνεργάτες το γράφανε άλλωστε καθαρά στον ελληνόφωνο τύπο. Ειχαν ανάγκη οχι μόνο απ την ψυχική αποστράτευση αλλά και τη συναίνεση του λαού την ώρα ακριβώς που χρειάζονταν ψυχική επιστράτευση-εθνική πανστρατιά και ριζική αντιπαράθεση με τους κατακτητές.
Το πρώτο και μεγαλύτερο πρόβλημα των κατακτητών ηταν ο αφοπλισμός του λαού. Αυτό ειναι το βασκό και κύριο πρόβλημα κάθε κατακτητή. Στη χώρα μας όμως ειχαν και πρόσθετους λόγους να επιδιώξουν τον πλήρη αφοπλισμό. Λόγο της αντιλαϊκής φύσης του ο φασισμός κάνει πιό έντονη την αντίθεση με το λαό. Γνωρίζοντας οι κατακτητές το κόστος που πλήρωσαν να την καταλάβουν και την εχθρότητα που συνάντησαν στην Ελλάδα, ο αφοπλισμός έπρεπε να ειναι απόλυτος, γιατί μπορούσε να παρουσιάσει απρόοπτα. Γι αυτό έπρεπε να ξέρουν πόσα όπλα υπάρχουν στα χέρια των Ελλήνων και ποιοί ηταν. Τα πράγματα στο θέμα αυτό έδειξαν πως οι κατακτητές ειχαν τις πληροφορίες τους, τόσο τις γενικές οσο και τις συγκεκριμένες. Και δεν ηταν μόνο οι κρυφοί πληροφοριοδότες, υπήρχαν και οι φανεροί, οπως οι κάθε μορφής συνεργάτες, στις υπηρεσίες των Κούϊσλίγκς, που ανοιχτά κύρηταν τον πόλεμο στο λαό και ειδικά σ αυτούς που δισανασχετούσαν ή αντιδρούσαν δεδομένα που έρχονταν σε αντίθαση με τις εντολές των «ταγών»και τα αθέμητα δικά τους συμφέροντα,
Ενώ ο Τσολάκογλου, έκανε εκκλήσεις να ειναι «νομιμόφρονες» και απειλούσε οτι όποιος δεν παραδώσει το όπλο θα τιμωρηθεί αυστηρά και με θάνατο ακόμα-ήδη στη Θεσσαλονίκη ειχαν καταδικαστεί δυό σε θάνατο για κατοχή όπλων. Ομως παρ όλα αυτά στις πόλεις και την ύπαιθρο οι πατριώτες έκρυβαν όπλα.
Η μαύρη αγορά ηταν ο συνοδηπόρος της ξένης μαύρης κατοχής. Αρχισε να λειτουργεί απ την πρώτη ώς την τελευταία μέρα της κατοχής και μαλιστα πριν απ αυτήν και μέσα απ αυτήν. Δίπλα στις αρπαγές, την αυθερεσία των κατακτητών, τη μαύρη αγορά και τους κάθε είδους οικονομικούς εκβιασμούς ηταν και το χαρτονόμισμα.Το χαρτονόμισμα ήταν απ την αρχή ακόμα πληθωριστικό. Ο όρος ομως πληθωρισμός δεν ειναι ο κατάλληλος να εκφράσει το φαινόμενο. Και δεν ειναι ο κατάλληλος γιατί δεν πρόκειται για τη γνωστή οικονομική διαδικασία, αλλα για καθαρή ληστεία. Η αποστράγγιση της οικονομίας μέσω της ελληνοποίησης του μάρκου, ειχε πιά απ τις αρχές ακόμα του Αυγούστου του 41 συντελεσθεί.
Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας με τη δημιουργία του ΕΑΜ, ντύθηκε τον αστραφτερό μανδύα της δόξας. Μιας δόξας που δεν ειχε ίσως γνωρίσει ούτε στα μεγαλύτερα κορυφώματα της ιστορίας της. Ο μύθος της παντοδυναμίας και του αήττητου των μηχανοκινήτων φαλάγγων, του αστραπιαίου πολέμου, της εύκολης εισβοής και της εντος ολίγων ημερών στη Θεσσαλονίκη και την Αθήνα διαλύθηκε τις πρώτες ακόμα μέρες στο Καλπάκι. Και τα συνθήματα

«εμεις πολεμήσαμε τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι» και το «η νέα τάξη πραγμάτων ειναι δεδομένη» και αλλα πολλά γλαφυρά δεν τα άκουγε ο κόσμος.Το ελληνικό παράδειγμα του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, έγινε ο φάρος και έδινε θάρρος στους λαούς, που ειχαν κατακτηθεί και σε εκείνους που πολεμούσαν να συνεχίσουν τον αγώνα. Και το βασικότερο διέψευσε τον θρύλο για το αήττητο του άξονα με αποτέλεσμα κράτη που θεωρούνταν βέβαιο (Τουρκία κλπ) οτι θα συμμετείχαν στο πλευρό του άξονα, άρχισαν να παρουσιάζουν διστακτικότητα ή και να προβάλουν άρνηση να συμμετάσχουν στην υπόθεση της ελευθερίας των εθνών.

Ετσι όπως διαμορφώθηκαν τα πράγματα η αρχουσα τάξη ηταν υποχρεωμένη να εχει δύο βασικούς στόχους α)Τα ταξικά της συμφέροντα της επέβαλαν να ειναι με τους νικητές μετά τη λήξη του πολέμου όποιος και αν ηταν τελικά ο νικητής. Γι αυτό μέχρις ότου δεν αμφισβιτήθηκε η νίκη του άξονα συνεργάστηκε με τους κατακτητές και β) όποιος και αν ήταν ο νικητής έπρεπε η νίκη για να ειναι πραγματική να εξοντώσει και το όποιο ανατρεπτικό κίνημα αμφισβητούσε την πρωτοκαθεδρία της. Και στη συγκεκριμένη περίπτωση την ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, που μελλοντικά θα έμπαινε εμπόδιο στα σχέδια της.

Το ΕΑΜ αναπτύσσονταν με γεωμετρική πρόοδο. Συναίνωνε την μεγάλη πλειοψηφία του λαού και η σπουδαιότητα της δράσης του ξεπερνά τη σημασία του απλού Αντιστασιακού κινήματος. Ειναι η πολυπληθέστερη λαϊκό κοινωνική πολιτική και ένοπλη οργάνωση απ την ύπαρξη του Νεοελληνικού κράτους. Κατείχε την εξουσία σε ολόκληρο τον Ελλαδικό χώρο εκτός από ενα μικρό κομμάτι της Ηπείρου που κατέχει ο Ζέρβας και την πλατεία Συντάγματος που κατέχουν ακόμα οι Γερμανοί. Ειχε διαμορφώσει μια παράλληλη εξουσία στον χώρο της Αυτδιοίκησης, της Δικαιοσύνης, της Ασφάλειας λαού και συνόρων. Αυτή η παράλληλη εξουσία οργανώνει Δημοψηφίσματα, διενεργεί εκλογές και εκλέγει κοινοτικούς και Δημοτικούς Συμβούλους και απονέμει δικαιοσύνη. Ο αδερφό μου Κόγιας Αντώνιος του Γεωργίου, ήταν απ τα μέσα του 1943 Δημοτικός Σύμβουλος σ αυτήν την παράλληλη εξουσία. Η εξουσία αυτή έλυνε τα τρέχοντα προβλήματα και έκανε την υποδομή για την μεταπελευθερωτική Ελλάδα.

Αναμφισβήτητα το ΕΑΜ, οχι μόνο ήθελε εξουσία, αλλα και την ειχε. Αυτό το ειχε διακηρύξει μπροστά στο λαό με το πρόγραμά του. Και βάση αυτού του προγμάμματος κάλεσε το λαό να ενταθεί στις γραμμές του. Την ήθελε λοιπόν, και το ΕΑΜ την εξουσία.Την ήθελε ομως με την ψήφο του λαού. Και ειχε το λαό μαζί του. Το ΕΑΜ στην τερτάχρονη κατοχή διαμόρφωσε μια γνήσια λαϊκό-δημοκρατική εξουσία. Μια εξουσία που οχι μόνο πήγαζε απ το λαό, αλλά και την ασκούσε ο ίδιος ο λαός. Και επειδή την ήθελε με τη ψήφο του, υπέγραψε τη Συμφωνία του Λιβάνου και της Καζέρτα, που η μεν πρώτη πρόβλεπε αναλογική συμμετοχή στη κυβέρνηση και η δεύτερη έθεται τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές του Αγγλου Στρατηγού σκόμπυ. Εκεινος που θέλει να κρατήσει τη εξουσία για λογαριασμό του, δεν αυτοκτωνει πρώτα και μετά διεκδικεί την εξουσία που την ειχε ήδη παραδώσει.

Η Ελλάδα έπρεπε να παραμείνει ενα κράτος υποτελής στη Βρετανία. Ο στόχος αυτό ομως δεν μπορούσε να πραγματοποιηθεί με τη βίαιη παλινόρθωση της μαναρχίας και αυτό γιατί οι διαθέσιμες δυνάμεις των Βρετανών μπορεί να αρκούσα να διώξουν τις ανύπαρκες (γιατί με βάση τη Συμφωνία της Καζέρτας, ο ΕΛΑΣ δεν ειχε δικαίωμα να εχει δυνάμεις του στην Αττική) δυνάμεις του ΕΛΑΣ απ την Αθήνα και τον Πειραιά και ίσως τον μερικό έλεγχο τμήματος των

βορείων και κεντρικών πεδιάδων της Αττικής, ομως ηταν των αδυνάτον αδύνατη η πλήρης συντριβή του ΕΛΑΣ, οπως ειχε δείξει τα παράδειγμα της γερμανικής κατοχής. Εκτός αυτού η μακρόχρονη ένοπλη σύγκρουση θα αναστάτωνε την παγκόσμια και Βρετανική κοινή γνώμη και κυρίως θα αποκάλυπτε οτι τα αίτια της σύγκρουσης οφείλονταν στο οτι ο Τσιώρτσιλ ειχε προπολλού προαποφασίσει τη σύγκρουση για να επιβάλει με τη βία την παλινόρθωση της μισητής απ το λαό μοναρχία.

Τα Δεκεμβριανά δεν ηταν σε καμιά περίπτωση, οπως ακόμα και σήμαρα ισχυρίζονται μερικοί, η κομμουνιστική επανάσταση που προριζόταν για μακρύ χρονικό διάστημα. Ηταν η επέμβαση που προετοίμαζε ο Τσιώρτσιλ, διπλωματικά και στρατιωτικά, με κάθε λεπτομέρεια απ το καλοκαίρι του 1943, με το περιβόητο σχέδιο «ΜΑΜΑ»,για να συντρίψει-κονιοτροποιήσει την ελληνική Αντίσταση στο σύνολό της, με σκοπό την αποκατάσταση των ημι-αποικιακών σχέσεων εξάρτησης, οι οποίες ίσχυα προπολεμικά.

Η επάμβαση στην Ελλάδα ηταν μέρος της βρετανικής πολιτικής για την αποκατάσταση της Αυτοκρατορίας και την εξασφάλιση των διόδων επικοινωνίας της καθώς και για την οικοδόμηση ενός αντικομμουνιστικού προπυργίου κατά της Σοβιετικής Ενωσης. Στο πλαίσιο αυτής της πολιτικής, ο χώρος της Μεσογείου, και ιδιαίτερα η Ελλάδα που βρίσκεται σε ενα στρατηγικά σημαντικό σημείο, στις επιδιώξεις του Τσιώρτσιλ, κατάλαβε εκ νέου κεντρική όπως πάλαι πότε θέση. Ταυτόχρονα τα Δεκεμβριανά αποτελούν την έναρξη ενος εμφυλίου πολέμου της κυρίαρχης ελληνικής ολιγαρχίας κατά του δημοκρατικού στρατοπέδου με την πλατιά έννοια του όρου. Ενός εμφυλίου πολέμου, που αφετηρία του ειναι η δεκαετία του 1920-30 με την προσχώρηση της ολιγαρχίας στη Διεθνή του κεφαλαίου σε σχέση με τα λαϊκά κινήματα και το 1916 για το χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού συστήματος,

Η ενεργητική συμμετοχή της μοναρχίας με την υπόδειξη της Αγγλίας στο φασιστικό καθεστώς της 4ης Αυγτου 1936 φορτίστηκε και πάλι με οξύτητα στο ζήτημα του χαρακτήρα του ελληνικού πολιτειακού καθεστώτος αμέσως με τη κατάληψη της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα. Η συντριπτική πλειοψηφία του λαού, απ τους παλιούς πολιτικούς ώς τις λαϊκές μάζες, καταλόγιζε την ενοχή για την επιβολή της δικτατορίας στο βασιλά και απαιτούσε δικαιωλογημένα την εγκαθίδρυση της δημοκρατίας μετά τον πόλεμο.Υπέρ της μοναρχίας τάσσονταν μόνο οι φανατικοί βασιλικοί και οι οπαδοί του φασιστικού συστήματος. Ομως και αυτοί σαν συνεργάτες των γερμανών στην ουσία την έβλαπταν. Οι δημοκρατικοί δεν κατόρθωσαν καμιά οργανωτική ενότητα και κυρίως δεν οργάνωσαν αντίσταση μα ούτε και προσχώρησαν (τους ζητήθηκε επανελλημενα) στην υπάρχουσα Αντίσταση και προσπαθούσαν να πετύχουν τους σκοπούς τους με χαρτοπόλεμο και διάφορες διακηρύξεις. Και η ίδια η Αντίσταση ηταν διασπασμάνη σε διάφορες ογρανώσεις απ τις οποίες το ΕΑΜ ηταν το μεγαλύτερο. Παρ όλα αυτά μέχρι το καλοκαίρι του 1943, που το σχέδιο «ΜΑΝΑ» απο σχέδιο έγινε πράξη, υπήρχε ομόφωνη συμφωνία οτι η μεταπολεμική μορφή της πολιτείας έπρεπε να ειναι η Δημοκρατία.

Ενώ στο θέμα της δημοκρατίας πριν απ την ενεργοποίηση του σχεδίου «ΜΑΝΑ» υπήρχε ομοφωνία μετά προέκυψε διαφωνία πάνω στο θέμα του μεταπολεμικού κυβερνητικού συστήματος. Οι παλαιοί πολιτικοί ηταν φυσικό να επιδιώξουν την αποκατάσταση της ολιγαρχικής τους κυριαρχίας στο πλαίσιο της μισοαστικής δημοκρατίας.Τα θεωρητικά πρότυπα που διαμορφώθηκαν στη διάρκεια της κατοχής στις αντιστασιακές οργανώσει του (ΕΔΕΣ ηταν

αρκετά αόριστα) ενώ τα πρότυπα της Τοπικής Αυτοδιοιήκησης, της Δικαιοσύνης, της ασφάλεια και της εκπαίδευσης, που εφαρμοζόταν απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ στις απελευθερωμένες περιοχές και κορυφώθηκε το 1944 με την ίδρυση της προσωρινής κυβέρνησης, άνοιγε νέες προοπτικές. Δημιουργήθηκε εκ θεμελίων ενα νέο Δημοκρατικό και κοινωνικό κράτος, το οποίο σήμαινε την αναγέννηση της Νέας ελληνικής πολιτείας. Βεβαια στη δημιουργία αυτού του προτύπου συμμετείχαν ουσιαστικά και οι κομμουνιστές στην ίδρυσή του, όμως δεν υπήρχε κίνδυνος για κομμουνιστική κατάληψη της εξουσίας. Σε αντίθεση με τον Τίτο, το ΚΚΕ ακολουθούσε οχι μόνο σχηματικά, αλλα και ουσιαστικά-πρακτικά το ορθόδοξο σχέδιο επαναστατικής εξέλιξης.Το σχέδιο αυτό υπαγόρευε-επέβαλε για την μεταπολεμική Ελλάδα την εγκαθίδρυση επιτέλους της αστικής Δημοκρατίας.

Το σχέδιο αυτό θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα ειχε μείνει ζωντανό απ τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος της Λαϊκής Δημοκρατίας, που ηταν το όνειρο και η προσδοκία του ελληνικού λαού. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων, προς την αποκατάσταση, μέσα στα νέα της σύνορα, όλων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν, η αναγεννημένη Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της νεας Δημοκτατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη κα αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των δύο μεγάλων συμμάχων της, εξ ίσου, της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγο, αλλά επίσης και στο πλευρό ολων των άλλων των ενωμένων εθνών.

Αυτό ηταν το σχέδιο-πρόγραμμα της ΕΑΜική Αντίστασης. Μάλιστα το ΚΚΕ έβλεπε πολλές απ αυτές τις ριζοσπαστικές δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις με τη μεγαλύτερη δυσπιστία και ζήτησε-διέταξε προκειμένου να μην υπάρξουν παρανοήσεις ως προς το κύριο και βασικό στόχο της πλαίριας Αστική Δημακρατίας, να σταματήσουν όλες οι φωνές μέσα στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ οι οποίες απαιτούσαν επιτάχυνση της διαδικασίας της κοινωνικής αλλαγής. Ειδικότερα αντιτάχθηκε σθεναρά σε όλες τις προσπάθειες που θα οδηγούσαν ενδεχομένως σε μια σύγκρουση με τους Βρετανούς.Το ελληνικό μεταπολεμικό κράτος που θα ιδρύονταν πάνω σ αυτές τις αρχές και αξίες, θα ειχε στο εσωτερικό του ενα Φιλελεύθερο, Δημοκρατικό και κοινωνικό χαρακτήρα. Οσον αφορά τις σχέσεις του με το εξωτερικό, δηλαδή με τη Μεγάλη Βρετανία, θα ειχαν το χαρακτήρα μιάς συνεταιριστική ισότητα δικαιωμάτων.Το Νέο ελληνικό κράτος δεν θα διευθύνονταν πλέον από μια ολιγαρχία και η ήμι-αποικιοκρατική εξάρτησή του απ τη Μεγάλη Βρετανία θα ειχε τερματισθεί.

Ομως η παλιά, αδύσταχθη, ξεσκολισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί. Στο εσωτερικό ειχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες, πολλούς απ τους οποίους παραχώρησε στους γερμανούς για να εξοπλισθούν και να πολεμήσουν από κοινού την ΕΑΜική Αντίσταση.

Η εξέλιξη αυτή ειχε γίνει φανερή για πρώτη φορά τον Αύγουστο του 1943, οταν ενα ενιαίο δημοκρατικό μέτωπο, αποτελούμενο απ τη κυβέρνηση του Καΐρου, παλιους πολιτικούς και αντιπροσώπους της Αντίστασης, πήρε σαφή θέση κατά της παλινόρθωσης της μοναρχίας. Ο Τσιώρτσιλ που ηταν ο ηθύνον Νούς της διεθνούς έβλεπε τον βασιλιά οχι μόνο τον εκφραστή, αλλά και τον εγγυητή των Βρετανικών συμφερόντων προετοίμαζε, αν οχι από πολύ προηγούμενα τουλάχιστο, από αυτό το χρονικό σημείο την ένοπλη επεμβαση.

Αν και κομμουνιστικός κίνδυνος στο όνομα του οποίου εξόρκιζε τους παλιούς πολιτικούς, δεν ηταν υπαρκός εντούτης επικαλούμενος τον παθολογικό φόβο της αστικής τάξης, πέτυχε να συμβιβάσει το κομμάτι της εθνικής αστικής τάξης με την δοσίλογη ολιγαρχία. Αντί να αποδεχθεί και να συμπαραταχθεί με τον φύσει σύμμαχό της λαό.
Το ΚΚΕ το μόνο που ήθελε-ποθούσε και επιδίωκε ηταν να του αναγνωριστεί η συμβολή του στην απελευθέρωση της χώρας, τη συμμετοχή του στο αντιφασιστικό συμμαχικό αγώνα και να δημιουργηθούν μεταπολεμικά εκείνες οι προϋποθέσεις να λειτουργεί νόμιμα μέσα σε διασφαλισμένα κοινοβουλευτικά πλαίσια. Ολα τα αλλα ηταν και παραμένουν Βρετανό-ολιγαρχικά κατασκευάσματα και σχέδια της διεθνούς του κεφαλαίου. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός οτι η Βρετανική προπαγανδα σε όλη τη διάκρεια της κατοχής υποστηριζόταν ένθερμα από μιά ταυτόσημη γερμανική και ειχε με τις ευλογίες του Ράϊχ μια πλήρη επιτυχία εις βάρος της ΕΑΜική Εθνικής Αντίστασης.
Οι εναλλακτικές δυνατότητες του Δεκέμβρη 1944, δεν άκουγαν στο όνομα δικτατορία του προλεταριάτου (και αυτό το ξέρουν πολύ καλά) ή φιλελεύθερη δημοκρατία, αλλά Εθνική Ανεξαρτησία, Λαϊκή Κυριαρχία ή για άλλη μια παρακράτος εκλογικής πελατείας και ολιγαρχική κυριαρχία. Βέβαια αυτή η πεντακάθαρη επιλογή του 1944 αλλοιώθηκε, παραποιήθηκε και επισκιάστηκε από μιά σειρά παράγοντες, που ηταν απόρροια απ την ιστορική εξέλεξη και τα γεγονότα του Β! Παγκοσμίου πολέμου.
Στο μεταξύ με το συντονισμό του αντιφασιστικού αγώνα ανάμεσα στους συμμάχους στον οποίο συμμαχικό αγώνα συμμετείχε και το ΕΑΜ και την πολύτιμη βοήθεια και των άλλων αντιστασιακών οργανώσεων στις κατεχόμενες χώρες, η αντίστροφη μέτρηση στα διάφορα μέτωπα ηταν ραγδαία.
Οι Γερμανοί θα έφευγαν κάποια μέρα. Και μόνο που σκέπτονταν τις εκατοντάδες χιλιάδες λαού που έπαιρνε μέρος στην Αθήνα και τις αλλες πόλεις της Ελλάδας, για την ματαίωση της πολιτικής επιστράτευσης, να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονική, για τα Λαϊκά και Φοιτικά σισίτια κλπ, η δράση αυτή αντί να χαροποιεί έβαλε σε πολλές και μεγάλες σκέψεις την άρχουσα τάξη. Απο τη στιγμή που άρχισε η αντίστροφη μέτρηση του άξονα πείσθηκε η χώρα θα απελευθερωθεί. Συνεπώς το πρόβλημα που έμπαινε πλέον ηταν πώς θα επανέλθει η χώρα στο καθεστώς της 4ης Αυγούστου. Επρεπε να προετοιμάσουν το έδαφος για την επόμενη μέρα. Και προετοιμασία για την αλλη μέρα σήμαινε αυτό το λαϊκό κίνημα, αυτήν την ΕΑΜική πανστρατιά έπρεπε οχι μόνο να την ανακόψει, αλλα και να την τσακίσει, να τη συντρίψει. Για το σκοπό αυτό με πρωθυπουργό τον Ράλλη σε συνεργασία με τους Γερμανούς κατακτητές έκανε τα τάγματα ασφαλείας, τα εξόπλισε με γερμανικά όπλα και γερμανό-αγγλική μισθοδοσία. Απο τους Γερμανούς εξοπλίστηκαν και όλες οι άλλες «εθνικό-πατριωτικές» ορδές.Αυτήν τη στρατιά των μισανθρώπων έθεσε στη διάθεση των Γερμανών να πολεμήσουν από κοινού την Αντίσταση και σε συνέχεια αμέσως μετά την απελευθέρωση τα έθεσε στη διάθεση των Αγγλων.
Η αρχουσα τάξη της χώρας μας και πιό συγκεκριμένα η μαγαλοαστική, οι μεγαλέμποροι, οι εισαγωγείς, οι βιομήχανοι και όποιοι αλλοι θεωρούσαν οτι η νίκη του άξονα ηταν αναμφισβήτητη, οχι μόνο τάχθηκαν ανοιχτά στο πλευρό των κατακτητών, αλλα και τους βοήθησαν στην καταλήστεψη της Εθνικής οικονομίας και θησαυρίζοντας παράνομα και εγκληματικά με τη διαπλοκή και

τον μαυραγοριτισμό οδήγησαν τον λαό στην πείνα και το θάνατο. Και οταν η Αντίσταση αρχισε την ένοπλη δράση κατά των κατακτητών προκειμένου να υπερασπιστούν να τα κοινά με τους κατακτητές συμφέροντά τους και να αποδείξουν έμπρακτα την συμπαράσταση προς τους συνεργάτες τους, δημιούργησαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και όλες τις άλλες ένοπλες «εθνικό-πατριωτικές» δυνάνεις : Πουλικούς, Παουτζίδες, Κιτσάμπατζακ,Αντών Τσαούς, οι Παπαδόπουλοι, Μιχάλ Αγά, οι Τσολιάδες, οι Δαγκουλαίοι,οι Μπουραντάδες, οι Παπαδογκωναίοι, οι Σπηλαιτοοπουλαίοι, ΥΒΕ, την ΠΑΟ και λοιποί, που μαζί με τους κατακτητές συνελλήμβαναν , βασάνιζαν, έκαιγαν σπίτια, λήστευαν, βίαζαν και οργίαζαν σε βάρος του λαού και εκτελουσαν τους Ελληνες Πατριώτες που αγωνίζοντας για την απελευθέρωση της Πατρίδας.Τα τάγματα ασφαλείας και όλος αυτός ο ΙΣΜΟΣ ηταν μια διαπραγματευτική δύναμη στα χέρια αυτού του κομματιού της άρχουσας τάξης που συνεργάστηκε, πριν απ τον πόλεμο και κατά τη διάρκεια της κατοχής ανοιχτά με τους κατακτητές. Με κεφάλαιο την «προσφορά»των ταγμάτων ασφαλείας και τις άλλες ένοπλες «εθνικό-πατριωτικές» δυνάμεις κατά της Αντίστασης, αποτέλεσε το αντάλλαγμα στο κομμάτι της άρχουσας τάξης που αρδάνησε, αμφοτέριζε και καιροφυλακτούσε προς ποιά πλευρά θα γύρει η πλάστιγγα της νίκης για να ειναι με τους νικητές.

Οταν λοιπόν, η πλάστιγγαν της νίκης έκλεισε προς τους συμμάχους του αντιφασιστικού αγώνα στον οποίο συμμαχικό αγώνα συμμετείχε και η ΕΑΜική Εθνική αντίσταση με πολιτικές οργανάνώσεις και τις πόλεις και στα βουνά με την ίδια ένταση και την ίδια έκταση. Οργανώσεις που με τον αγώνα και μιά χούφτα όνειρα ανέτρεψαν τα σχέδια του χίτλερ για πολιτική επιστράτευση και αποστολή Ελλήνων στα πολεμικά μέτωπα για να πολεμήσουν εναντίον των συμμάχων, και εργάτες στην πολεμική γερμανική βιομηχανία. Και ενα ένοπλο στρατό αποτελούμενο από 50,000 και πλέον χιλιάδες οργανωμένο στα πρότυπα του προπολεμικού στρατού τον ΕΛΑΣ. Ενα στρατό που αντιπαρατάχθηκε νικηφόρα στις δεκατρείς εμπειροπόλεμες γερμανικές μεραρχίες και όλο τον πιό πάνω ΙΣΜΟ που πολεμούσε στο πλευρό τους προσπαθούσαν να πνίξουν την αντίσταση του λαού μας.

Μια άλλη συνομοτική εστία προκειμένου να μην επιτρέψουν να απελευθερωθεί η χώρα με τις δικές της δυνάμεις και που συνηγορούσε για την εκ νέου υποδούλωση στα ξένα συμφέροντα ηταν και η διορισμένη απ του Αγγλους «κυβέρνηση»της Μεση Ανατολής, με άξονα το σώμα των μονίνων αξιωματικών που ειχαν συγκροτήσει τον ΙΔΕΑ. Με συνθήματα όπως α) «Οι Ελληνες δεν πρέπει να συνεχίσουν τον πόλεμο και ειδικά στο εσωτερικό της χώρας».β) «Η χώρα μας πρόσφερε περισσότερα από όσα έπρεπε στην υπόθεση του πολέμου, τώρα άς πολεμήσουν οι άλλοι».γ) «Ο στρατός της Μέσης Ανατολής πρέπει να μήνει ατόφιος,για να δράσει (εναντίον ποιού;) μετά την απελευθέρωση».δ) «Ο ελληνικός στρατός πρέπει να βοηθήσει την Αγγλία να εδραιωθεί στο χώρο της Βαλκανικής, ενάντια στο Ρωσικό επεκτατισμό κλπ. Συνθηματα που στο σύνολό τους ξεκινούσαν και κατέληγαν εις βάρος του λαού και της χώρας.

Το ΕΑΜ ξεπήδησε μέσα απ την εθνική δυστυχία και το χάος που άφησε πίσω της η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ τους«ειδικούς ηγέτες» και άπλωσε στον τόπο μας η σκληρή τριπλή φασιστική καταχή, σαν έκφραση της θέλησης του λαού να ζήσει λεύτερος και αδιαφιλονίκητος κυρίαρχος και νοικοκύρης στον τόπο του. Με τα Εθνικοαπελευθερωτικά και κοινωνικά του οράματα συγκίνησε κάθε πατριώτη που η καδριά του χτυπούσε για την

πατρίδα. Στηριγμένο το ΕΑΜ στις δυνάμεις και τη θέληση του λαού ξεκίνησε ενα δυναμικό και μαζικό λαϊκό κίνημα πρωτοφανέρωτο στην ιστορία του τόπου μας απ το 21. Ολη αυτή η μαχόμενη Ελλάδα, που πάνω από δύο εκατομμύρια άνθρωποι, με γυμνά τα στήθια και αβοήθητοι, με μόνο τη φλόγα της καρδιάς τους και ενα μαντύλι όνειρα, αψηφώντας τους κινδύνους και μαζικά αντίποινα των ναζί, απομονώνοντας τους ηττοπαθείς και τους μεμψίμοιρους, έστησαν τη σημαία της Νίκης με τους Νεολαίους Μ. Γλέζο και Α Σάντα απ τις 30-5-1941 (εννέα μόνο μέρες μετά την κατάληψη της Αθήνας 21-4-41) στην πατρίδα μας και ύψωσαν άπαρτα κάστρα στις πόλεις και τα χωριά και αντάρτικα λημέρια στα βουνά για να πετάξουν στη συνέχεια έξω απ τα σύνορα της πατρίδας κάθε κατακτητή και φιλόδοξο επιδρομέα.

Ο λαός μας μέσα απ αυτόν τον πολυάνθρωπο και τιτάνιο αγώνα βγήκε αγωνιστικά ψημένος και ατσαλωμένος απ τη φωτιά και στους τόνους σίδερου που του έριξε η πιό συγχρονη πολεμική μηχανή στη διάρκεια του εθνικό αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαός που για πρώτη φορά απόκτησε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δυναμής του, γι αυτό και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς, που εδώ και εκατόν είκοση χρόνια ειχε ανοίξει με τους ξένους και ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένο να μήν ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μήν αφήσει τον τόπο να ξαναγίνει ή «καϋμένη ψωροκώσταινα», να μήν ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και τη μιζέρια της υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες που η συνεργασία ξένων και ντόποιων αφέντικών υποχρέωσε και θα υποχρέωνε να καταφύγει για να επιζήσει. Στη διάρκεια του τερτάχρονου Αντιστασιακού αγώνα, σφυρηλατήθηκε μια νέα περήφανη γενιά, εμπνευσμένη από τα καινούρια ιδανικά, αρχές και Ανθρώπινες αξίες. Ιδανικά που φτέρωσαν τους λαούς στη διάρκεια του αντιφασιστικό αγώνα, και τους όπλισαν με αυτοπεποίθηση και θάρρος που η νικηφόρα αναμέτρηση της με τους κατακτητές τους ειχε εμφυσήσει, μια γενιά που μόλις πρόλαβε να αγγίξει το όραμα της λευτεριάς, της αυτοτέλειας και της εθνικής ανεξαρτησίας.

Και πράγματι θα έμπαινε γιατί οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, πίστευαν και πολλοί πιστεύουν ακόμα οτι η συμμετοχή τους στον αντιστασιακό αγώνα ειχε δυό και μόνο συγκεκριμένους στόχους.α) Την Εθνική Απελευθέρωση, που ηταν ο βασικός πρωταρχικός στόχος, συνδεδεμένος με το κυρίαρχο για τη χώρα μας πρόβλημα της Εθνικής Ανεξαρτησίας και β) Μετά την Απελευθέρωση να λυθούν και τα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα. Προβλήματα καφτά πολλά απ τα οποία ειχαν μείνει άλυτα από το 1821-Τσιφίκια ιδιωτικά και Εκκλησιαστικά βακούφικα-καθώς και το πολιτικό σύστημα διακυβέρνησης. Να ανοίκει η Ελλάδα στους Ελληνες και να κυβερνηθεί επιτέλους Δημακρατικά η χώρα.

Ενώ η άρχουσα τάξη ειχε τρείς βασικούς ταξικούς στόχους:

α) Η άρχουσα τάξη και η Δεξιά, που την εκπροσωπούσε γνώριζαν πως μετά την ήττα του άξονα μόνη της δεν θα μπορούσε να ελέγξει αυτό το λαϊκό κίνημα, γι αυτό πριν ακόμα γίνει εμφανής η αντίστροφη μέτρηση του άξονα προκειμένου να διασφαλίσει τα ταξικά της συμφέροντα

Γι αυτό και προσπάθησαν-γι αυτό τουλάχιστον ειμαι σίγουρος οτι προσπάθησαν. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός των διώξεων.

Βέβαια, με τον τίτλο «Τα αποσπάσματα σκοτώνουν»καλύπτει κατά κάποιον τρόπο και το τέταρτο-τον λόγο που έγιναν οι συλλήψεις-δεν δίνει όμως το λόγο για τον οποίο τους συνέλλαβαν και τι ακριβώς έγινε στη συνέχεια.Ενας από τους συλληφθέντες και αυτόπτης μάρτυρας ειμαι και ο ίδιος, οπως σωστά

αναφέρει ο ανταποκριτή. η σύλληψη, τη δεκαεξάχρονη φυλακή, την τρίχρονη εξορία τον Απρίλη του 1967-70, την πολιτική και τα κοινωνικά δρώμενα.
Δεν θέλω να αξιολογήσω μόνος τον εαυτό μου, οσον αφορά την δράση μου. Πιστεύω πως κάποιος απ τους συναγωνιστές στο ΕΑΜ Νέων, την ΕΠΟΝ, τους συμπολεμιστές μου στον ΕΛΑΣ, την μεταπολεμική περίοδο, τη φυλακή, την εξορία κάτα τη διάρκεια της χούντας και την μεταχουντική δράση να γράψουν δυό αράδες.
Στο διάβα της ζωής ο καθένας αναλαμβάνει τις ευθυνες του απέναντι στον εαυτό του και το κοινωνικό σύνολο μέσα στο οποίο υπάρχει. Μετράει και καθορίζει την προσωπική του στάση. Μια στάση που προσδιορίζει αν υπερασπίζεται ή οχι τα αναφθέρετα δικαιώματα του Ανθρώπου, του πολίτη, του εργαζόμενου, ώς ενεργού κοινωνικού υποκειμένου, της ζωής και της φύσης που ειναι αλληλένδητα-άρηκτα δεμένα με αυτές τις Ιδέες, αρχές, αξίες και δικαιώματα-παραδοσιακά-και σύγχρονα, πάντοτε ολοζώντανα και σε πλήρη ανάπτυξη, συμφιλιωμένα, θα δώσουν τον σπινθήρα της μεγάλης ανατροπής του κόσμου της αδικίας, για ενα καινούριο κόσμο, παναθρώπινα δίκαιο και Ανθρώπινο.
Βέβαια! Οπωσδήποτε! Θα υπάρξούν φυσικά πισωγυρίσματα, ιστορικά ατυχήματα. Γενικά όμως νομίζω, ο κόσμος θα προχωρήσει...Και θα προχωρήσει γιατί δίπλα στα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα του αποσχολούν την κοινωνία των Ανθρώπων και το κοινωνικό γίγνεσθαί προστέθηκαν και άλλα προβλήμτατα, όπως η καταστροφή της Γής απ την υπερπαραγωγή, η μόλυνση του περιβάλλοντος κλπ και στον ορίζοντα διαγράφεται το μοχθηρό πρόσωπο της παγκασμιοποίησης, καθώς και το γεγονός οτι η Ευρώπη, ειδικά αυτή εχει πολύ διδαχθεί απ τα λάθη της, τα πάθη της, τις απώλειες, τις καταστροφές και κυρίως την απώλεια σε Ανθρώπινες ζωές που επισώρευσαν οι πόλεμοι.
Ολόκληρη η περίοδο της Καταχής και της Αντίστασης επέδρασε βαθύτατα στον χαρακτήρα μου, στη σταδιοδρομία μου και στη σκέψη μου γενικά. Και ειδικότερα η δράση μου στην ΕΠΟΝ, άφησε πολύ βαθιά τα ίχνη στη συγκρότηση του Ειναι μου και τη σκέψη μου. Και οχι μόνο στο διανοητικό, αλλα και στο συναισθηματικό επίπεδο. Ειμαι βαθύτατα συνδεδεμένος συναισθηματικά με την περίοδο αυτή. Το ίδιο και με τους Ανθρώπους που αγωνίστηκα μαζί τους σε αυτήν την περίοδο την τόσο κρίσιμη και τόσο επικίνδυνη για τη ζωή μας. Την εποχή που τα παίζαμε ολα κάθε λεπτό και αυτό ακόμα το κεφάλι...Και επέδρασε βαθύτατα στο Ειναι μου αυτή η περίοδο, γιατί έκτος απ την αγωνιστική πλευρά η περίοδος αυτή αποτελεί τη σύγχρονη πνευματική κληρονομιά για τους ιστορικούς και τις γενιές που έρχονται...
Με αυτές τις ιδέες, αρχές για πανανθρώπινες αξίες ελευθερίας ,ισότητας, Ισηγορίας-δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης στα θεμελιώδη δικαιώματα της εργασίας, της γνώσης, της συμμετοχής και της διαφορετικότητας, μπολιάστηκα από τότε που τις πρωτογνώρισα-οργανώθηκα και αγωνίστηκα με τις μικρές και λίγες δυνάμεις να γίνουν τρόπος και στάση ζωής. Με αυτές πορεύομαι μισό και πλέον αιώνα. Και θα συνεχίσω και στο υπόλοιπο του βίου μου να πιστεύω πως ούτε ηταν ούτε ειναι λάθος ο δρόμος που διάλεξα!
Και θα πορεύομαι σ αυτόν το δρόμο μέχρι το τέρμα του βίου μου, γιατί στη χώρα μας όπως γράφει στο γνωστό ποίημά του :«Ο Δωδεκάλογος του Γύφτου», ο εθνικός μας βάρδος Κωστής Παλαμά αναφερόμενος στην καταστροφή της πόλης και έμμεσα στην ήττα του 1897, για να δώσει κουράγιο στο εθνος των Ελλήνων να μή λιγήσει και να προετοιμαστεί για νίκες έλεγε στο

συγκεκριμένο ποίημα «Και μη έχοντας πιό κάτου άλλο σκαλί να κατρακυλίσει πιό βαθιά/ στου κακού τη σκάλα, για τ'ανέβασμα ξανά που σε καλεί / θα αιστανθής να σου φυτρώνουν, ώ χαρά! / τα φτερά / τα φτερά τα πρωτινά σου τα μεγάλα»!
Για άλλη μια φορά η χώρα στη διάρκεια της καταχής διέτρεξε τον κίνδυνο να «κατρακυλίσει βαθιά στου κακού τη σκάλα», να γίνει ενδοχώρα του Γ! Ράϊχ.Το ματωμένο κορμί της Ελλάδας ειχε μοιραστεί σε τρείς ζώνες τη Γερμανική, την Ιταλική και τη Βουλγαρική.Τα πάντα ειχαν μετατραπεί σε ερείπια. Παντού υπήρχε ολοκληρωτική διάλυση και αποσύνθεση. Οι Γερμανοί κατακτητές βρήκαν στο εσωτερικό της χώρας πολλαπλά ιδεολογικό-πολιτικά στηρίγματα. Στηρίγματα που οχι μόνο βοηθούσαν στο καταχθόνιο έργο των κατακτητών, αλλα σαν κήρυκες της υποταγής πλειοδο τούσαν κιόλας. Ηταν αυτοί που θεωρουσαν την κατοχική κατάστηση δεδομένη για τη χώρα. Ηταν οι ηττοπαθείς, οι μαυραγορίτες και οι τυχάρπαστοι που καραδοκούσαν να επωφεληθούν απ την κοινή δυστυχία.
Ο,τι ειχε δημιουργήσει η εργασία του λαού στα εκατόν είκοση χρόνια της ελεύθερης ζωής του σε υλικά και πνευματικά αγαθά εξαφανίστηκαν. Οι στρατιωτικές μονάδες με το χαρτονόμισμα που τύπωναν στα κινητά τυπογραφεία απογύμνωναν τη χώρα και αποστράγγιζαν τη μισοπεθαμένη οικονομία της χώρας. Και ήρθε η Πείνα! Αυτή η φοβερή, ύπουλη και απολέμητη αρρώστεια. Η Πείνα με το δερπάνι του χάρου απλωνόταν ολοένα στις πόλεις, την Ελλάδα. Μια ατελείωτη νύχτα και ενα μαύρο πέπλο θανάτου απλώνονταν απ άκρου σε άκρου πάνω απ την Ελλάδα.
Αυτή η κατοχική νύχτα έπρεπε να τελειώσει. Επρεπε να ξανά χαράξει η μέρα για την πατρίδα. Και ο μόνος τρόπος να γίνει αυτό, να ανατείλει η ήλιος πάνω από την Ελλάδα ηταν ο αγώνας. Μόνο με αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα, που καλούσε το ΕΑΜ θα ένιωθε η Ελλάδα να της «φυτρώνουν ώ χαρά τα φτερά, τα φτερά της τα πρωτινά της τα μέγάλα». Ηταν η στιγμή που ο κάθε Ελληνας έπρεπε, και ας ηταν υπο τριπλή κατοχή και άοπλος, να πεί το μεγάλο ΝΑΙ ή το μεγάλο οχι, να διεκδικήσει την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, σε έναν ανειρήνευτο αγώνα. Σε εναν αγώνα ζωής και θανάτου. Σε αυτόν τον υπέρ πάντων αγώνα καλούσε το λαό το ΕΑΜ που στόχο ειχε τη δημιουργία ενός πλατιού εθνικού συνασπισμού πάλης για την επιβίωση του λαού, την απελεύθέρωση της χώρας και την κατοχύρωση για πρώτη φορά μετά το 21 της λαϊκής κυριαρχίας.
Ναι τα φτερά της τα μεγάλα, που θα τη βοηθούσαν οχι μόνο την απελευθέρωση της χώρας αλλά και το χτίσιμο μιάς νέας Ελλάδας. Μια Ελλάδα που να ανήκει στους Ελληνες. Η Νέα Ελλάδα έπρεπε να χτιστεί πάνω στα ερείπια του αποδομημένου κράτους, με βασικό άξονα-αίτημα να ειναι η δικαιότερη κοινωνία, η σύνδεση της Δημοκρατίας με την Κοινωνική Δικαιοσύνη. Να γίνει επιτέλους ύστερα από 120 χρόνια Εθνικά Ανεξάρτητη χώρα και να πάρει τη θέση που της αξίζει στην παγκόσμια κοινωνικό-οικονομική και πολιτικό-ιστορική της θέση.

Εκείνο που δεν πρέπει να ξεχνάμε ποτέ ειναι το γεγονός οτι η «λαίλαπα» της τριπλής κατοχής, αποτέλεσε για την Ελλάδα και το λαό της ένα απ τους μεγαλύτερους εθνικούς κινδύνους που διέτρεξε ποτέ απ το 21 και μετά. Και τον διέτρεξε αυτόν τον θανάσιμο κίνδυνο α) :Λόγω της φύσης του κατακτητή. Οι δυνάμεις που κυβερνούσαν τον Ναζισμό εμφορούνταν απ τις πιό εξωφρενικές εγκληματικές θεωρίες, απ τις πιό βάρβαρες μέθοδες βίας. Οι φυλιτικές θεωρίες, ό άκρατος Γερμανικός σοβενισμός, η μή αναγνώριση σε

ολόκληρους λαού το δικαίμα στη βιομηχανική και πολιτιστική ανάπτυξη. Με προδιεγεγραμένο το σχέδιο εξόντωσης όλων των μή αρίων φυλών του πλανήτη, το μεσαιωνικό πνεύμα και η διαστροφή ειναι μερικά από τα στοιχεία που συνθέτουν τη φυσιογνωμία των κατακτητών. Η «νέα τάξη»,δεν ηταν τίποτε άλλο από αυτό που έγινε : Το σύστημα των μέτρων που εφαρμόστηκαν, που έζησαν οι κατακτημένοι λαοί, που ζήσαμε σαν λαός. Μέτρων απόρριψεις και εξόντωσης του διαφορετικού που προκαθορίστηκαν απ τις ναζιστικό-φασιστικές θεωρίες.

β) Η κατοχή της χώρας απ τα γερμανικά στρατεύματα και τα στρατεύματα των δορυφόρων, δεν ηταν μιά απλή κατοχή αλλά φασιστική κατάκτηση. Ο σκοπός των κατακτητών ηταν να «αναμορφώσουν» για πάντα τον τόπο μας και να κάνουν τον ελληνικό λαό δούλο. Ετσι μόνο θα μπορούσαν να ικανοποιήσουν τις βλέψεις τους στη Μεσόγειο που τις αρχισαν απ το 1916, να εξυπηρετήσουν τις άμεσες πολεμικές ανάγκες και τους μονιμότερους μελλοντικούς στρατιωτικό-πολιτικούς και οικονομικού τους σκοπούς. Και σε συνέχεια τις κοσμοκρατορικές βλέψεις τους.

γ) Οι έννοιες φασίστας και αδίσταχτος,ληστρικός κατακτητής αλληλοσυμπληρώνει και η μια προϋποθέτη την αλλη. Οι φασίστες οπως ειπε ο Φόν Πάπεν, θέλενε να κάνουν ενδοχώρα τους όλη την ευρώπη μέχρι τα σύνορα της Τουρκίας. Ο χίτλερ όρισε για τη χώρα μας πως πρέπει να γίνει χώρα Τσομπάνηδων και Γεωργών. Ηθελε δηλαδή, να επιβάλει σαν μοίρα της χώρας μας την οπισθοδρόμηση και τον εξευτελισμό. Αμεσοι στόχοι των κατακτητών ήταν η χρησιμοποίηση της γεωστρατηγικής θέσης της χώρας μας, των υλικών και ανθρώπινων πόρων της προς όφελος της Χιτλερικής γερμανίας και η ικανοποίηση των εδαφικών αξιώσεων των συμμάχων της είς βάρος της ακεραιότητας της Ελλάδας. Η Ανατολική Μακεδονία ειχε ήδη παραχωρηθεί στους Βουλγάρους, η Τσιαμουριά στους Τσάμιδες και η Πίνδο στον Πρίγκιπα Διαμαντή.

δ) Αυτές οι επιδιώξεις πιό απλά σήμαιναν καταπάτηση κάθε Ανθρώπινου δικαιώματος, καταλήστευση και απομύζηση ώς και την τελευταία ικμάδα, καταπάτηση των εθνικών και ηθικών αξιών, περιφρόνηση της Ανθρώπινης ζωής

Το ΕΑΜ υπήρξε η καθολικότερη έκφραση σε όλη τη μακραίωνη ιστορία του Ελληνισμού που συσπείρωσε και συνένωσε σε εθνική ομοψυχία την τεράστια πλειοψηφία του Ελληνικού λαού, σε ενα ενιαίο και μαχητικό σύνολο και με ενα για πρώτη φορά Δημοκρατικό πρόγραμμα με τον πιό ευρύτερο κατά το δυνατόν, αναγεννητικό. κοινωνικό και ανανεωτικό περιεχόμενο, για μιά πραγματικά ελεύθερη και ανεξάρτητη Ελλάδα.

Για να γίνει αυτό ηταν απαραίτητη η κατάλυση της προηγούμενης εξουσίας και η γέννηση μιάς άλλης έπρεπε να συμβαδίσουν. Οι ένοπλοι εξεγερμένοι πατριώτες και οι αγροτοκτηνοτρόφοι που τους συμπαθούσαν αντικαθιστούσαν την εξουσία που ανατρέπανε με Νέα, τη δική τους εξουσία, με δικά τους όργανα. Οργανα που συγκέντρωναν βαθμιαία κύρος και εξουσία,απαραίτητα και τα δυό για να λύνονται τα όποια προβλήματα που προέκυπταν από τη ζωή τόσο στην ύπαιθρο,αλλο τόσο και στις απελευθερωμένες πόλεις και κυρίως πράγμα απαραίτητο για να παρέχεται ηθική και υλική συμπαράσταση στους ένοπλους αγωνιστές που πολεμούσαν τώρα πιά κατά μέτωπο τους φασίστες. Λειτουργίες μιάς Νέας εξουσίας που αντικαταστούσε σιγά-σιγά την μισητή εξουσία των κατακτητών.Οι λύσεις και οι υποδείξεις που έδινε η νέα κοινοτική και δικαστική εξουσία αποτέλεσαν το βασικό πυρήνα και προσανατολισμό για

την λύση και ακόμα πιά σύνθετων προβλημάτων. Ο «κώδικας Ποσειδών» ειναι το πρώτο γραφτό κείμενο της λαϊκής εξουσίας, που γεννήθηκε επάνω στα ερείπια της εξουσίας των κατακτητών και του κράτους των ντόπιων συνεργατών τους.
Βέβαια, αυτά τα πιστεύω για όποιον τα ενστερνίζεται και αγωνίζεται να γίνουν τρόπος και στάση ζωής μια και πολλές από αυτές τις αξίες, αρχές και πιστεύω ειναι σε αντίθεση με το κοινωνικό-οικονομικό καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέρα παραγωγής ειναι αναμφισβήτο οτι θα βρεθεί κάποτε στην ανάγκη να πληρώσει κάποιο τίμημα μικρό η μεγάλο,δεν εχει σημασία.Πάντος τα μέχρι σήμερα δεδομένα επιβεβαιώνουν οτι θα πληρώσει κάποιο τίμημα.
Βέροια αρχές 1990 Κόγιας Νίκος Καρατάσου 9.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

Μπορεί κάποιοι να διαμαρτυρηθούν και να αντιδράσουν ακόμα, και ειδικά αυτοί που θεωρούν ή τα βρίσκουν όλα ρόδινα όσον αφορά την ελληνικης ηγεσία και τον τρόπο που χειρίστηκαν τα εθνικό-κοινωνικά προβλήματα της Ελλάδας από το 1821. Τότε που η οθωμανικής εκτεινόταν στα Βαλκάνια, στη Μέση Ανατολή και την Αίγυπτο σε τρις ηπείρους. Μια αυτοκρατορία που τη σεβόταν οι άλλες μεγάλες δυνάμεις της εποχής. Τότε ακριβώς εμανίστηκε ο εθνεγέρτης και εθνομάρτυρας Ρήγας Βελεστινλής ηγέτης της Επανάστασης. Και τότε οι δούλοι των τεσσάρων αιώνων σκλαβιάς έγιναν Επαναστάτες και όχι μόνο αλλα με την εθελοντική συμμετοχή στον αγώνα, την ανδρεία και την αυτοθυσία αναμετρήθηκαν νικηφόρα με τις στρατιές του σουλτάνου. Και με το σύνθημα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ή ΘΑΝΑΤΟΣ», δημιούργησαν την σύχγρονη κρατική Οντότητα.

Δυστυχώς μετά τον στραγκαλισμό του Ρήγα από τις αντιδραστικές δυνάμεις των αντκτοβουλίων της Ευρώπης στο Βελιγράδι και, παρά την απουσία του Ρήγα η επανάσταση ξεκίνησε με αξιοθαύμαστο ενθουσιασμό, απερίγραπτες εκφάνσεις ανδρείας, αυτοθυσίας και, καταλυτικές επιτυχίες κατά των Τούρκων, λόγω ηγεσίας άρχισε να εκφυλίζεται σε εμφύλιους σπαραγμούς και διχόνοια, γεγονός του οδήγησε σε αιματηρές συγκρούσεις μέχρι το 1829. Πάντα είναι η στιγμή ότι θα πρέπει κάποιοι να θυμίσει σε αυτούς που πίστεψαν και πιστεύουν ακόμα ότι έκτοτε οι Ελληνες ηγέτες ενήργησαν σοφά και σήμερα αφού έγραψαν οι ίδιοι και δια του αυλό γύρου τους, την υστεροφημίας τους, ενώ έχουμε καταχωνιάσει στα αζήτητα το Εθνομάρτυρα Ρήγα και όποιους αλλου τίμιους και αξιόλογους αγωνιστές, σαν λαός δεχόμαστε και ανακηρύσσουμε τον έναν μετά τον άλλο εθνάρχη, ξεχνώντας οτι είμαστε η μοναδική χώρα, που ενώ και τους δύο παγκοσμίους πολέμους βρισκόμασταν στην πλευρά των νικητών, τελικά, χάρη στους ανίκανους ηγέτες και την διαχρονική διχόνοια βγήκαμε και τις δυο φορές όχι μόνο ζημιωμένοι αλλα, και σαν λαό διχασμένους.

Δυστυχώς το πιο μεγάλο και δισεπίλητο πρόβλημα της Ελλάδας, είναι το γεγονός ότι σε ολόκληρο τον εικοστό αιώνα ηταν και παραμένει μέχρι και σήμερα, η Ελλάδα ακέφαλη λόγω ανυπαρξία ικανών ηγετών. Σε ολη τη διάρκεια του 20ο αιώνα η χώρα μας δεν ευδόκησε να αναδείξει ηγέτες-

πατριώτες, ευρείας εθνικής εμβέλειας, ικανούς να κυβερνήσουν ελληνικά την Ελλάδα και για την Ελλάδα. Ηγέτες που στην κατάλληλη ιστορική στιγμή να εντοπίζουν το πρόβλημα, να επιλέγουν το δρόμο και τα μέσα που οδηγούν στη σωστή του λύση. Γιατί «ηγέτης» διαχειριστής της εξουσίας και έρμαιο των περιπτώσεων ή υπό κηδαιμονία μπορεί να γίνει οποιοσδήποτε. Και όταν τον βρήκαν οι αγωνιστές μετά την παλιγεννεσία στο πρόσωπο του Καποδίστρια, όχι μόνο δεν τον άφησαν να κυβερνήσει οι ανίκανοι αλλα και τον έσφαξαν σαν αρνί.

Να τι έλεγε η διακήρυξη προς τον ελληνικό λαό της αντικυβερνητικής επιτροπής με την οποία χαιρέτησε την άφεξη στην Ελλάδα του κυβερνήτη Ιωάννη Καποδίστρια

Προ το Πανελλήνιον

Η πείρα έδειξε οτι δια να κυβερνηθώμεν καλώς έπρεπε να έλθη επικεφαλής των πραγμάτων άνθρωπος έμπειρος της τέχνης του διοικείν. Τούτο εκλπηρούται σήμερον.

Ο Ιωάννης Καποδίστριας, διορισμένος δια του υπ' αριθ ΣΤ' ψηφίσματος κυβερνήτης έφτασεν ευτυχώς εις την πατρίδα μας.

Σπεύδομεν λοιπόν να αναγγίλουμεν τούτο προς το Πανελλήνιον και να συγχαρούμεν το έθνος διότι απολαμβάνει εις στους κόλπους του άντραν, του οποίου τα φώτα, ο πατριωτισμός και ή εις τα πράγματα εμπειρίαν υπόσχονται βεβαίως οτι δεν θέλομεν ψευσθή εις τας ελπίδας μας.

Χαρείτε, λοιπό, Ελληνες, Χαρείτε και αποδώσατε ευχαριστίας εις τον ύψιστον οτι επεσκέψατο ημάς και απέστειλε των επιθυμιών ημών την εκπλήρωσιν.

Εν Αιγίνη τη 10 Ιανουαρίου 1828. Η αντικυβερνητική Επιτροπή

Γεώργιος Μαυρομιχάλης, Ιωάννης Μιλαΐτης Ιωάννού Νάκος.

Αυτόν λοιπόν, τον Ανθρωπο που εγκατάλειψε μια από τις πιο περίοπτες και αξιοζήλευτη θέση στη Ρωσική αυτοκρατορία και τον ρόλο που έπαιζε στα Ευρωπαϊκά δρώμενα και στην παγκόσμια πολιτική σκηνή. Αυτόν τον Καποδίστρια, που στην αρχή ηταν μεν αντίθετος, θα μπορούσε να παίξει αυτόν τον σημαντικό ρόλο και να δώσει στην Νεοσύστατη Ελλαδα: «Τα φτερά τα πρωτινά της τα μεγάλα…» με προτροπή των Αγγλων, τις ευλογίες του Ιγνάτιου και συνεργό τον Μαυροκορδάτο, που από βαλτούς Αγγλους για να αποτύχει η Επανάσταση σε καιρό πολέμου, το διώκτη και του Καραϊσκάκη και αλλων πολλών αγωνιστών και τις στρατιωτικές πανωλεθρίες που ακολούθησαν μετά έκανε στρατηγό πολέμου σε πόλεμο ξηράς τον ναυτικό Σκούρτη και ακολούθησε η εθνκή τραγική καταστροφή.
Τα εθνικό απελευθερωτικά πολεμικά συνθήματα του Ρήγα στο Μεσολόγγι: «Ελευθερία ή Θάνατος» και «Εκείθε με τους αδερφούς και, εδώθε με το χάρο» και ο Δαυλός του Καψάλη έπεισε ολους και ιδιαίτερα την παν πόνηρη και αποικιοκρατική Αγγλία ότι η Ελλάδα
όχι μόνο θα Ελευθερωθεί αλλα και ότι οι υποθήκες του αγώνα θα είναι αιώνιες διδαχές-υποθήκες και σπάνιες εθνικές περγαμηνές. Ετσι θέλοντας και μη, άλλαξε πολιτική και διπρόσωπα με τον Σουλτάνο μεθόδευσε την δικής επικυριαρχία, που την πληρώσαμε πανάκριβα ως το Δόγμα Τρούμαν τυπικά και μέχρι τώρα με τους Αμερικάνους, που μας τραβολογουν να πολεμήσουμε για λογαριασμό τους στην Κορέα, το Βιετάμ, στο Ιράκ, το Αυγανιστάν, τη

Σερβία, το Κόσοβο και αύριο στο Ιραν ή όπου αλλου αυτοί θα κρίνουν ότι θέλουν να επιβάλουν τα δικά τους συμφέροντα.
Γιατί τα επακόλουθα: κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα και αποστασίες. Σχέδια «Περικλής»Χουντες, κάθαρση, Τούρκοι, Κύπρος. Cia, ξένοι πράκτορες, υποκλοπές και του Πρωθυπουργού της χώρας ακόμα και όποια αλλα δεν ξεπήδησαν ξαφνικά και απρόσμενα. Όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικάνοι, αποικιοκρατία ή Νεοαποικιοκρατία, Ιμπεριαλισμός ή Νεοφιλελευθερισμός, ολοι τον ίδιο στόχο ειχαν και εχουν: πώς θα κρατήσουν αυτόν τον βράχο, αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου, την Ελλαδίστα μας, που μικρή μεν στο Δέμας μεγάλη όμως σε προσφορά στο πολιτικό-κοινωνικό, πολιτιστικό και ιστορικό γίγνεσθαι, της Ανθρωπότητας. Πως θα την κρατήσουν σφιχτά, αποπλιχτικά δεμένη και, πως θα παραμείνει παντοτινά «το αγκιστρωμένο ψάρι» για την εξυπηρέτηση των δικό του σκοπών και συμφερόντων.
Και ο τόπος εξακολουθεί να βολοδέρνει και να παιδεύεται από τα ίδια προβλήματα: Εθνική και Οικονομική Ανεξαρτησία, Ακεραιότητα και Αυτοτέλεια, Δημοκρατία και Ελευθερία. Και σήμερα ακόμα ακούμε λόγια που ξεστομίζονται χωρίς περίσκεψη και αιδώ όχι μόνο από τα ΜΜΕ και τα λαμόγια της δημοσιογραφίας, αλλα και από τα πιο επίσημα χείλη… Λόγια που την ίδια στιγμή ξεφτίζουν όπως ξεφτίζει μαζί τους ο πόθος και η ελπίδα του Ανθρώπου για ζωή. Λόγια και πάλι λόγια. Και ανάμεσα στα λόγια τα πολλά και τα μεγάλα λείπει ο λόγος ο σαφής και συγκεκριμένος για το πώς φτάσαμε εδώ και πως θα βγούμε από αυτόν των κυκεώνα, που μας περιβάλλει; Που μας εχει στερήσει τη λίγη χαρά από αυτήν τη μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή.
Αυτό λοιπόν τον Ανθρωπο, πριν προλάβει να ενημερωθεί και να αναλάβει στις 10-1-1828 την διακυβέρνηση της χώρας και κυρίως μόλις διαμόρφωσε το κοινωνικό πρόγραμμα και τον τρόπο διακυβέρνησης στις 27-9-1830 τον έσφαξαν σαν αρνί. Και το πιο τραγικό είναι το γεγονός ότι ο φάκελος της δολοφονίας του Καποδίστριας, 180 χρόνια τώρα παραμένει εφτασφράγιστος στα αγγλικά αρχεία, χωρίς ποτέ η εκάστοτε ηγεσία της χώρας να ζητήσει το άνοιγμά του! Το ίδιο συμβαίνει και με το φάκελο της Κύπρου και πολλών αλλων φακέλων, που περιέχουν γιατί η Ελλάδα, που παρά την την «Μεγάλη ΙΔΕΑ» που πρώτος συνέλλαβε και πρόβαλε ο πρώτος πρωθυπουργός της Ελλάδας Κωλέτης για την λύτρωση του συνόλου υπό κατοχή Ελλήνων, που δεν ηταν λίγοι ειδικά στην Ευρωπαϊκή Τουρκία. Παρά τους μακρόχρονους και αιματηρούς αγώνες και τη συμμετοχή της στο πλευρό νικητών η Ελλάδα μας έμεινε Ελλαδίστα.
Να τι γράφει για τον πρώτο Ελληνα κυβερνήτη, ο Κόμης Γκομπινό, που υπηρετώντας τη γαλλική πολιτική και ευνοώντας τότε την Τουρκία, στη σύντομη μελέτη του για τον Καποδίστρια λέει: Τρείς ήταν οι μεγάλες πολιτικό-διπλωματικές προσωπικότητες του ευρωπαϊκού κόσμου στις αρχές του 19ου αιώνα: «Ο Μέτερνιχ, ο Ταλλεϋλάνδρος και ο Καποδίστριας. Δεν υπήρξε συνθήκη και πολιτική πράξη διεθνούς σημασίας ή γεγονός που να αφορούσε τη μοίρα ολοκλήρων λαών, την προβολή ως τότε νεοσύστατων πολιτικά και κοινωνικά κρατών και εθνών που να μην εκπορευόταν από το Νού και την καρδιά του Καποδίστρια.
«Πίσω από κάθε γεγονός, κάτω από κάθε πέτρα θα λέγαμε υπήρχε η ισχυρή αυτή μορφή. Ηταν ενας από τους δημιουργούς της Νέας Ευρώπης, που συμμετείχε και προήλθε από τη συνθήκες του Παρισιού του 1815, όπου διαμορφώθηκε ο πολιτικό-κοινωνικός χάρτης της Ευρώπης. Ηταν ετσι

δομημένος ο χάρτης αυτός που διατηρήθηκε απαρασάλευτα εκατό και πλέον χρόνια».

Είμαστε η μοναδική χώρα που από τότε, που, ενώ και στους δυο παγκοσμίους πολέμους βρισκόμασταν από την πλευρά των νικητών, τελικά, χάρη στους ανίκανους ηγέτες, βγήκαμε όχι μόνο ζημιωμένοι αλλά και Γαίς Μάν και ανά τον κόσμο ανυπόληπτοι.

Αν κάνω αυτόν τον αναστοχασμό είναι γιατί, με την πικρή σοφία που μας πλούτησαν αυτά τα 60 σημαδιακά μετά απελευθερωτικά χρόνια, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πια-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας-ότι χάσαμε τότε τη μοναδική ευκαιρία να συνταχθούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Ελληνες. Να πάρουμε τα προβλήματα στα δικά μας αποκλειστικά χέρια, να ανασυγκροτήσουμε τη χώρα, κρατώντας τις όποιες τις μεταξύ μας διαφορές να τις λύσουμε μόνοι μας.

Δεν το κάναμε όμως αυτό ούτε εμείς, ούτε οι πολιτικοί μας αντίπαλοι, Και νάμαστε τώρα για πολλοστή φορά το ΚΛΟΤΣΟΣΚΟΥΦΙ των λαών, ΠΤΥΕΛΟΔΟΧΕΟ της Ευρώπης και η σύγχρονη «ΨΩΡΟΚΩΣΤΑΙΝΑ», που αντί να προτάσσουμε την προσφορά μας στο κοινωνικό και πολιτιστικό γίγνεσθαι στην κοινωνία των Ανθρώπων και την ΠΡΟΣΦΑΤΗ αγωνιστική μας ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ στους Ευρωπαίους, Αγγλό-Γάλλους και Γερμανούς, οι οποίοι μας οφείλουν εκτός από ευγνωμοσύνη για την λευτεριά και τη δημοκρατία, μας οφείλουν εκτός από υλικά και αρκετά ηθικά δεδομένα και αυτό το όνομά τους ακόμα. Την ΕΥΡΩΠΗ!

??
?????

Αφού και με τη συμμετοχή μας στην ΑΝΤΑΤ οι Ελληνες ζήσαμε τη Μικρασιατική καταστροφή. Και ενώ ο ελληνικός στρατός πολέμησε πλευρό των συμμάχων και οδηγήθηκε πολεμώντας μέχρι τον Σαγγάριο ποταμό και την Κόκκινη Μηλιά, αντί για λύτρωση, των υπό κατοχή Ελλήνων, αφού οι σύμμαχοι και κυρίως οι Αγγλοι εξασφάλισαν τα πετρέλαια της Μουσούλης και όποια αλλα πλεονεκτήματα συνεπάγονταν η στήριξη των νεό Τούρκων που επικεφαλής ηταν ο Κεμάλ που οι ίδιοι στήριξαν, έκτός του οτι άφησαν το στρατό μας έκθετο έκαναν μαζί με τις τσέτες γενοκρονία να σφάζοντας τους Ελληνες. Και το ακόμα πιο τραγικό είναι το γεγονός οτι οι ίδιοι οι σύμμαχοι να πετούν στη θάλασσα τους Ελληνες που έτρεχαν έξαλοι να σωθούν στα αγκυροβομένα καράβια τους στην παραλία της Σμύρνης. Ακολούθησε ο ξεριζωμός των εκεί Ελλήνων... Η Ελλάδα δέχεται ενάμισυ εκατομμύριο πρόσφυγες. Και Εμείς Νενικήκαμεν!

Η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας τελείωσε οριστικά με την Μικρασιατική καταστροφή. Η ιστορική περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 1821 έκλεισε. Ακολούθησε η υπογραφή της Συνθήκη της Λωζάνης και η νομιμοποίηση των πεπραγμένων με διεθνείς συνθήκες. Η Ελλαδα τώρα πιά ηταν υποχρεωμένη να επαναπροσδιορίσει την πολιτικής της. Τώρα πλέον τόσο η επεκτατική, οσο και η αλυτρωτική πολιτική έκλεισε και αυτή τον κύκλο της. Η Μικρασιατική καταστροφή δεν τερμάτισε μόνο μια ιστορική για την

Ελλάδα περίοδο, αλλα και μια νέα αφετηρία, την οποια δυστυχώς δεν κάνεμε πράξη.

Συνέπεια της τέτοιας εξέλιξης ηταν οι μεγάλοι κραδασμοί και εξεγέρσεις στο εσωτερικό της χώρας, η ιταλική επίθεση στην Κέρκυρα, η αντεπανάσταση τον Οκτώβρη του 1923, η εκθρόνιση του Βασιλιά Γεωργίου Β' και την ανακήρυξη της αβασίλευτης δημοκρατίας, με πρόεδρο τον Αλ Παπαναστασίου του στηρίχθηκε στο αίμα ενός πολίτη. Ακολούθησαν πολιτικές ταραχές, με αποκορύφωμα τη δικτατορία του Πάγκαλου, μέχρι την επάνοδο του Βενιζέλου στην ενεργό πολική και την εκλογική του νίκη το 1928.

Στην διάρκεια του μεσοπολέμου, τα φτηνά οι μεροκάματα των προσφύγων, μα και των ντόπιων έδωσε την ευκαιρία στην άρχουσα τάξη να συσωρεύσει, αν όχι αμύθητα πλούτη πάντως αρκετά πλούτη. Πλούτη τα οποία λόγω της φτηνές εργατικής δύναμης όχι μόνο δεν επένδυσε προκειμένου να εκ συγχρονίση τα μέσα παραγωγής, μα ούτε η αστική τάξη σαν σύνολο δεν κατόρθωσε, παρ' ολο που σε ολη τη διάρκεια του μεσοπολέμου βρίσκονταν σε σημείο ακμής να αποκτήσει ιδεολογικό αστικό περιεχόμενο και οργανωτική συνοχή.

Αντί γι' αυτό προκειμένου να αντιμετωπίσει το αδιέξοδο στο οποίο είχε περιέλθει, σαν διέξοδο, μέσω της παιδείας και την ιδεολογικό-πολιτική προπαγάνδα, και το αλληλό-ογκούμενο κομματικό παρακράτος καλλιέργησε τη διχόνοια ανάμεσα στις μειονότητες, και ειδικά μετά την αποδοχή του Βενιζέλου ότι στην Ελλάδα υπάρχει Ρουμανική μειονότητα, δημιουρώντας ένα τεράστιο τεχνικό πρόβλημα χώρισε του Ελληνες σε αρκετά μικρά αλληλό-συγκροούμενα στρατόπεδα και κυρίως με βάση τα συμφέροντα του κάθε κόμματος σε δυό αντιμαχόμενα εχθρικά στρατόπεδα. Ετσι, που οι Ελληνες στη διάρκεια του μεσοπολέμου και ειδικά μετά την Μικρασιατική καταστροφή, οι Ελληνες γεννιόταν και πέθαιναν βενιζελικοί ή Βασιλόφρονες. Με αποτέλεσμα να εχουν πάψει να σκέπτονται πολιτικά.

Αυτή περίπου ηταν η εσωτερική και εξωτερική πολιτική μέχρι το 1929 που ξέσπασε η παγκόσμια οικονομική κρίση και τις όποιες συνέπειες που αυτή ειχε στην Ελλάδα, το διχαστικό κλίμα των εκλογών του 1932, την εναλλαγή των κυβερνήσεων Φιλελευθέρων και Λαϊκών και την μετέπειτα πολιτική ανωμαλία με τον Κονδύλη, μέχρι το κίνημα του 1935 και την παλινόρθωση της Μαναρχίας και την δήλωση πριν το θάνατο του Βενιζέλου: «Ο Βενιζέλος λένε ότι ειχε προβλέψει ακόμα και το τέλος του. Και εκεί μακριά στην εξορία προσπάθησε να απολογηθεί στην ιστορία για τις πράξεις του και τα σφάλματά του».

Ετσι πριν πεθάνει σε δηλώσεις που έκανε σε Ελληνα δημοσιογράφο είπε: «Οι μεγάλοι τεχνίται κάνουν μεγάλα λάθη (αυτό το είπε και στον Γ Βεντήρη). Θα ηταν κατώτερον Εμού, να μην ομολογήσω το ιδικόν μου (Μόνο ένα αναγνώρισε). Εκείνο που δεν αντιλαμβάνεσαι είναι ότι μόνος Εγώ ημπορώ να επανοθρώσω το σφάλμα μου. Ατύχησα. Ακριβώς όμως η αποτυχία θα χρησιμοποιηθεί εις κάτι αν την μεταχειρισθώ μια και καλή, την περίοδον του εσωτερικού στασιασμού…Ενθυμείσαι ότι δεν εδίστασα να βάλω την υπογραφή μου εις την Συνθήκην της Λωζάνης. Αργότερα έσυρα όλας τας συνεπείας της Μικρασιατικής καταστροφής. Συνήθισα να αντιμετωπίζω οιανδήποτε πραγματικήν κατάστασιν. Εγω έκανα ειρήνη με του Τούρκους. Θαρρείς σοβαρά οτι θα φοβηθώ να συνθηκολογήσω με τους Ελληνες αντιπάλους μου,

δια να μην ειπή ανακόλουθω η ιστορία; Η πρώτη Μαρτίου εδημιούργησε νέαν κατάστασιν. Θα κινηθώ σύμφωνα με τα νέα δεδομένα με την αμετάθετον απόφασιν να θέσω τέρμα εις την εσωτερικήν διαίρεσιν…Θα κάνω ο,τι μπορώ για τον σκοπό αυτό…Εσεις έχετε το δικαίωμα να μετράτε τον χρόνον. Εγώ βιάζομαι». Και με την συνένεση του Βενιζέλου «Θα κάνω ο,τι μπορώ για αυτόν τον σκοπό…» οδηγήθηκε η χώρα στη δικτατορία της 4ης Αυγούστου και τις αντινομίες του καθεστώτος Μεταξά και τους εσωτερικούς και εξωτερικούς προσανατολισμούς του.

Και επειδή ο λόγος για το κίνημα της πρώτης Μαρτίου. Το κίνημα αυτό δεν θα ηταν υπερβολή αν έλεγε κανείς, έγινε να δόσει την ευκαιρία στις σκοτεινές, αντιδραστικές και φασιστικές δυνάμεις εν όψει του πολέμου να γίνει ριζική εκκαθάριση ολων των διμοκρατικών Αξιωματικών. Από το στράτευμα, των Αξιωματικών που με βάση τα κοινωνικά φρονήματα αποτάχθηκαν από το στρατό. Τους Αξιωματικούς που μόλις κηρύχθηκε ο πόλεμος υπέβαλαν αιτήσεις να συμμετάσχουν στον πόλεμο. ΟΙ οποίες απορρύφθηκαν, ενώ αυτών που συμμετείχαν στα τάγματα ασφαλείας και πολέλησαν στην ΕΑΜική Αντίσταση πηράν την χρονολογική προαγωγή και την μισθολογική αποζημείωση για τη διάρκεια της συμμετοχή τους στα τάγματα ασφαλείας ή στην πλειάδα των Εσμών που συγκρότησε η Κεντρο-Δεξιά να κάνουν πράξη την Τρίτη εντολή που αφησαν μέσω του Μανιαδόκη αυτοί εγκατάλειψαν λαό και χώρα έρμαιο στη διάθεση των κατακτητών «να παλεμήσουν αυτούς που συγκρότησαν το ΕΑΜ και πολέμησαν τους κατακτητές».

Προσανατολισμούς που με το «άκου, βλέπε, σώπα», τους καταδότες, τον κατ΄επάγγελμα χαφιεδισμό, τις συλλήψεις,τα βασανισήρια, τις φυλακίσεις και τις εξορίες, αποσύνθησε τον κοινωνικό ΙΣΤΟ. Αποσύνθεσε το σώμα του έθνους, ανοίγοντας ετσι το δρόμο για την επικράτηση μια ακραιφνούς ατομικότης στο βωμό της οποίας θυσιάζονται, αρχές, αξίες, παρελθόν, αλλά και το ίδιο το μέλλον.

Οι πολιτικοί έκαναν αυτό ακριβώς που ήθελε η άρχουσα τάξη. Η παιδεία άφηνε τα νιάτα αγράμματους και η ιδεολογική προπαγάνδα απολίτικους, βορρά στο διχασμό και τη διχόνοια, που τελικά επιβλήθηκε η άποψη ότι: ο διχασμός και η διχόνοια είναι κοινό γνώρισμα των Ελλήνων και αναπόσπαστο συστατικό τους. Ετσι ενώ είναι ταξικό εργαλείο η διάσπαση της όποιας ενότητας του λαού και στα σωματεία και τα συνδικάτα ακόμα, δημιουργήθηκε ο ΜΥΘΟΣ: ότι οι Ελληνες έχουμε έμφυτη τη διχόνοια μέσα μας και εκεί που πετυχαίνουμε κάτι με τη συνεργασία μαλώνουμε μεταξύ μας και «λόγω της διχόνοιας που μας διακατέχει όχι μόνο το γρεμίζουμε, αλλα και οδηγούμαστε σαν λαός στον διχασμό ύστερα από κάθε επιτυχία που είχαμε με την ενότητα.

Ετσι φτάσαμε στο Σλόγκαν ότι οι Ελληνες, συνεργαζόνοι με τους αλλους λαούς εκτός Ελλάδας, διαπρέπουν στο εσωτερικό της χώρας αλληλό τρώγονται. Συνέπεια αυτό που λέει ο λαός «Η Ελλάδα με εργαλείο την ταξική κατασκευασμένη διχόνοια τρώει τα παιδιά της». Συνεπώς ούτε τη διχόνοια έχουμε μέσα μας ούτε ο διχασμός είναι ίδιο των Ελλήνων. Δεν υπάρχει άρχουσα τάξη, εξουσία και κράτος που να θέλει ενωμένο το λαό σε μια γροθιά και συστοιχισμένο σε ένα κοινό ΟΡΑΜΑ. Η Εξουσία, το κράτος και τα κόμματα θέλουν το λαό διαιρεμένο. Και με το θαυματουργό κατασκευασμένο και

προσαρμοσμένο κατά περίπτωση ΕΡΓΑΛΕΙΟ του ΔΙΑΙΡΕΙ και ΒΑΣΙΛΕΥΕ χωρίζει Ανθρώπους και λαούς να άλλη-σκοτώνονται για λογαριασμό τους!

Για να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους, δεν υπήρξε Επανάσταση στον κόσμο να μην ειχε απόρροια τον εμφύλιο και αυτό γιατί τόσο η Επανάσταση όπως το 21 ή αλλαγή που θα μεσολαβούσε στη χώρα αν εξελίσσονταν ομαλά η μετά πολεμική περίοδο, όπως η Επανάσταση του 21 παράγει εξουσία και ο εμφύλιος έρχεται να ρυθμίσει τις σχέσεις εξουσίας…

Και όταν δεν εχεις δικές σου δυναμείς να αναμετρηθείς, οπως συνέβει με την Κεντρο-Δεξιά μετά απελευθερωτικά καλείς πάντα βέβαια με υποθήκη την Λευτεριά και την εθνική ανεξαρτησία, μα και τον μελλοντικό πλούτο που θα παράγει εσαεί ο λαό, Ερχονται οι Τζώνιδες με τα σιδερικά τους και σου προσφέρουν τον Δεκέμβρη που ζήσαμε το 1944…

Και αν συμβεί όπως συνέβει ο αντίπαλος μέσω της εθελοντικής προσφοράς και της αυτοθυσίας να εχει εγγράψει ιστορικές υποθήκες με τον αγώνα για την απελευρέρωση της χώρας από τους τρίς κατακτητές και παράλληλα και στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα τη δική τους συμβολή στη συντριβή του άξονα αναγνωρισμένο από τα πιο επίσημα χείλη. Ενώ εσύ Κεντρο-Δεξιά σαν εκπρόσωποι της καθεστηκυϊας τάξης, αντί να πάρουν καθώς έπρεπε την πρωτοβουλία, που έλεγχαν τα σώματα των Αξιωματικών και το σωμά Ασφαλείας, τη διοίκηση και τον κρατικό μηχανισμό, να οργανώσουν αντίσταση για να περιφρουρήσουν τα εθνικά και ταξικά τους συμφέροντα, που δυστυχώς δεν ταυτίζονται αν όχι πότε, πάντως πάντα δεν ειναι σε αρμονία με τα Εθνικά. Αλλωστε τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, ειχαν ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Εν όψει του επερχόμενου πολέμου, προκειμένου λοιπόν για να τα εκφράσουν επέβαλαν την Μεταξική δικτατορία.

Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων κοινών ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία» που εκπροσωπούσαν τα κόμματα της Κεντρό-Δεξιάς, Οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπίζονταν η κατοχή της χώρας. Αυτήν την ιδιομορφία δεν την ειχαν οι αλλοι λαοί της Ευρώπης. Βέβαια και εκεί οργίαζε η Πέμπτη φάλαγγα, έδωσαν και το πνεύμα συνεργασίας του ΒΙΣΥ, τα ταξικά συμφέροντα όμως δεν ηταν τόσο αλληλο-συγκροούμενα όπως στην Ελλάδα.

Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες συνέπειες και επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά τη διάρκεια της τριπλής τετράχρονης κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε και αυτήν την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν εκτός από τα ιδεολογικά στηρίγματα και πολλά άδεια πουκάμισα. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Και βρήκε στηρίγματα γιατί μετά την πριν κατάρευση του μετώπου η φυγή της πολιτειακή, πολιτικής και μέρος της στρατιωτικής «ηγεσίας» και αφού η κατάρευση του μετώπου ειχε αποδιοργανώσει τα πάντα. Και η πείνα σκότωνε ανθρώπου, οι πόλεις και η ήπαιθρος στέναζε κάτω από τη μπότα των κατακτητών και οι εναπομείναντες επίορκοι στρατηγοί Τσολάκογλου, Μπάλος και Σια σχημάτισαν την πρώτη ελληνόφωνη γερμανική κυβέρνηση, η Κεντρο-Δεξιά έπρεπε, ηταν εκ των πραγμάτων υποχρεωνμένη να κάνει πράξη και την Τρίτη εντολή που άφησε φεύγοντας ο υπουργός Ασφαλεία της κυβέρνησης Μεταξά Μανιαδάκης,

Ετσι αφού «παρέδωσαν τους φυλακισμένους χωρίς δίκη φυλακισμένου και εξόριστους κομμουνιστές, δημοκράτες και αντιφασίστες στους Γερμανούς που ηταν η πρώτη εντολή του Μανιαδάκη». Και «εμπόδισαν με την κολλισιεργία και όποια αλλα μάσα τη συγκρότηση ενιαίου Εθνικο Απελευθερωτκό Μετώπου» που ηταν η δεύτερη εντολή. Επιδόθηκαν ψυχή τε και σώματι στην τρίτη που περιεχόμενο της ειχε «να πολεμήσουν με όλα τα μέσα και σε συνεργασία με τους κατακτητές ακόμα αυτούς που τόλμησαν να το παίξουν πατριώτες χωρίς τη συγκατάθεση της αποδημήσασα από τη χώρα ηγεσία.

Ετσι όχι μόνο άφησαν την πρωτοβουλία στους κομμουνιστές και τον λαό, αφού η ΠΑΤΡΙΔΑ είναι μια και μοναδική και σε αυτή εχει στεγάσει την χαμοκέλα-καλύβι του ο λαός. Όλα αυτά χαράχθηκαν στον μνημονικό του λαού γι αυτό και ηταν δυνατός, σε βαθμό που όταν η Αγγλία πρί αποφασίσε να επέμβει ένοπλα στις 4 του Δεκέμβρη ο Τσώρτσιλ, κάλεσε τον στρατηγό Ουϊλσον υπό της διαταγές του οποίου ο ΕΛΑΣ συμμετείχε στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα με το ερώτημα: «τόσο στρατό θα χρειαστεί για να καταλάβουμε την Αθήνα και τον Πειραιά, θα ακρούσαν τόσες χιλιάδες…; Η απάντηση του Ουϊλσον που γνώριζε πρόσωπα και πράγματα: «Καλά με την Αθήνα και τον Πειραιά…Με την ύπαιθρο τι θα γίνει; Μην ξεχνάτε οτι οι Γερμανοί έχοντας στο πλευρό τους και τους διάφορους συνεργάτες τους για να συγκρατήσουν τον ΕΛΑΣ στα βουνά διέθεταν 10-12 και μερικές φορές περισσότερες μεραρχίες».

Συγκεκριμένα: στον ελλαδικό χώρο, εκτός των νησιών υπήρχαν οι παρακάτω δυνάμεις καταστολής (κατά τον Γερμανό επιτελάρχη Σμίτ Ρίχμπεργκ) 1) η LXYIII, πυροβολικού Αθήναι, με το στρατηγό Filmaz. 2) 41^{η} Μεραρχία Τρίπολης συντ/ρχης Hanser. 3) 117 ορεινή Μεραρχία Κορίνθος συν/χης Syier. 4) 11 Μεραρχία Αθήναι συν/ρχης kohler. 5) 104 ορεινή Μεραρχία Αγρινίον συντ/ρχης Λούντ Βέγκερ. 6) 4^{η} Μεραρχία γρεναδιέρων συν/ρχης Ντάϊνερ. 7) Ταξιαρχά φρουρίου Θεσσαλονίκης. 8) Ταξιαρχία Εμπερλάϊν Εδεσσα. 9) 9^{η} Βουλγαρική Μεραρχία Χαλκιδικής. 10) 2^{α}βουργαρική Διοίκησηπυροβολικού με 100 παράκτιες συστοιχίες και όταν ο ΕΛΑΣ αυγάτισε αντίστοιχα αυγάτιζαν και οι δυνάμεις καταστολής.

Ολες οι παραπάνω δυνάμεις υπάγονταν στην Ανωτάτη διοίκηση της ομάδας στρατιών θες/νίκης, μς Διοιηκητή τον αντιστράτηγο Λαίρ και αρχηγό του Γ. Επιτελείου τον υποστράτηγο-Σμίτ Ριχμπεργκ. Με όλες αυτές τις δυνάμεις οι ίδιοι οι Γερμανοί και υπάρχουν διάφορα έγγραφα που επιβεβαιώνουν οτι δεν κατόρθωναν, μα και τη συμμετοχή της πλειάδας των Εσμών που ειχαν δημιουργήσει, όχ μόνο να αποτρέψουν τις επιθέσεις του ΕΛΑΣ, αλλα ούτε καν να εξασφαλίσουν και με φάλαγα ακόμα τις μετακινήσεις και μεταφορές γι αυτό και προκειμένου να εχουν μικρότερες απώλειες χρησιμοποίησαν την δολοφόνο ΚΛΟΥΒΑ τόσο στις οδικές αλλα τόσο και στις σιδηροδρομικές μετακινήσεις και μεταφορές αφού ο ΕΛΑΣ την άνοιξη του 1944 αριθμούσε τις 50 χιλιάδες. Το θέμα τις επικοινωνίας πολύ γρήγορα υποχρεώθηκαν να την κάνουν ασύρματι. Η Χη μεραρχία του ΕΛΑΣ με έδρα τη Βέροια, που τη συγκροτούσαν το 16^{ο} σύν/γμα Βεροίας, τον 30 σύν/γμα Εδέσσης και το 50^{ο} Κατερίνης ειχε στη ζώνη ευθύνης από τα Τέμπη μέχρι τα Γιυγοσλαβικα σύνορα.

Και τότε ο Μέγας Τσώρτσιλ ενώ συνεχιζόταν ο πόλεμος με τον Χίτλερ αποψίλωσε το μέτωπο και έφερε όχι μόνο του Τζώνιδες με τα σιδερικά τους

αλλά τάνκς, και κανόνια και καραβιά μα και αεροπλάνα να μεδραλιοβολούν και να βομβαρδίζουν τις εργατικές συνοικίες και τις φτωχό γειτονιές της Αθήνας και του Πειραιά.

Γράφοντας τη συζήτηση του Τσώρτσιλ με τον στρατηγό Ουϊλσον θυμήθηκα και τη συζήτηση που έκανε ο Χίτλερ με ενα πολύ στενό του φίλο, που ενώ τον θαύμαζε και του έπλεκε το εγκώμιο για τις επιτυχίες του, κάποια στιγμή στη ρήμη του λόγου ρώτησε τον Χίτλερ «καλά θαυμάσια τα πάς με τις κατακτήσεις, πως όμως θα κυβερνήσεις ολους αυτούς τους κατακτημένους λαού; Η απάντηση του Χίτλερ: σε κάθε τόπο θα βρεθούν αρκετά καθάρματα να συνεργαστούν μαζί να επιβάλουν τη θέλησή μου γιατί μόνο συνεργαζόμενοι μαζί μου θα αναδειχθούν και θα γίνουν κάτι από το τίποτε, θα καταξιωθούν και θα πλουτίσουν».

Και όπως είναι ιστορικά γνωστό τέτοια καθάρματα βρέθηκαν δυστυχώς πολλά και στη χώρα μας, που συνεργάστηκαν μαζί του και: πολιτικά με πρώτους τους επίορκους στρατηγούς Τσολάκογλου, Μπάκο & Σία, που σχημάτισαν 8 μέρες μετά την κατάρευσητου μετώπου την πρώτη ελληνόφωνη κυβέρνηση, ενώ ο Αρχιεπίσκοπος Χρύσανθος δεν πήγε όπως είθισται να καλοσορίσει τον Γερμανό Διοικητή των Αθηνών. Και οικονομικούς που παραχώρησαν, ενώ βρισκόμασταν σε πόλεμο με τον άξονα όχι μόνο την μεταλλευτική και πολεμική βιομηχανία και εξωτερικό εμπόριο και την μαύρη αγορά οργάνωσαν. ??????????????????????????????????

Μια σε συνεργασία με τους κατακτητές μαύρη αγορά, που ξετίναξε τα ελληνικά νοικοκυριά από ό,τι ειχαν και δεν ειχαν για ένα κομμάτι μπομπότα, και, όχι μόνο αλλα αποσύνθεσε αρχές και ήθη. Αποσύνθεσε την κοινωνική συνοχή των Ελλήνων και τις ιστορικές μνήμες. Μια αγορά που πολτοποίησε συνειδήσεις και δολοφόνησε μνήμες. Εκεί στην μνήμη ο λάμπει ο πολιτισμός και η προσφορά κάθε λαού, Χωρίς αυτήν την αρχαία και τη σύγχρονη αείχρονη κουλτούρα του ανοίγει διάπλατα ο δρόμος για την επικράτηση μιας ακραιφνούς ατομικότητας στο βωμό της οποίας θυσιάζονται αρχές και αξίες, ήθη και έθιμα, που κρατούν όρθιο τον άνθρωπο, αλλα και το ίδιο το μέλλον.

Μα και ένοπλους συνεργάτες απόκτησε, με τον συν/ρχη Χρυσοχόου επιτελάρχη του Τσολάκογλου και ο αργότερα στρατηγός Φροντιστή τότε ταγ/ρχηςπου δημιούργησε την ΠΑΟ και ο ταγ/ρχης Κωστόπολος που έγινε υπουργός αμύνης επι κυβερνήσεως Καραμανλή, μα και Σμήναρχος Θέμελης που ειχε κάνει και Νομάρχης του Τολάκογλου στη Μακεδονία με καθαρό Αντιεμικό περιεχόμενο, την πλειάδα του Μιχάλ Αγά, Τσαούς Αντών, Παπαδόπουλου, Δάγκουλα, Φωστερίδη Σκαπέρδα, Πούλιου που οπλίστηκαν από τους γερμανούς κλπ στη Μακεδονία. Είναι πολύ αυτοί ποιόν να πρωτοθυμηθείς
Αυτούς που διακήρυτταν «Πας εγείων όπλα κατά των Γερμανών δεν είναι Ελλην» και «εκ των ημετέρων ες Γερμανός στρατιώτης τραυματίας» Παπαδόγκωνας και Σία που θαύμαζαν και έστελναν στον σχιζοφρενικό Χίτλερ που επι τη διάσωσή του από την δολοφονική απόπειρα πατριωτών Γερμανων συγχαρητήριο τηλεγράφημα» που δημοσεύθηκε στην «Καθημερινή» στις27-7-1944. Μαγκνάρης Αυτοί που στις παραμονές των εκλογών του 1946 ηταν υποψήφιοι της δεξιάς και διακήρυτταν προς τους ψηφόρους οτι «Ειμαι δωσίλογος. Πρέπει να με ψηφίσετε, γιατί εγώ σας όπλισα στην κατοχή κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ. Η τύχη μου είναι και δική σας τύχη »

Αν η συμμετοχή της χώρας στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων, είναι αναμφισβήτητο σήμερα, οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40, με ένα ανεκτό από το λαό βαθμό πολιτικής Νομιμότητας και κοινωνικής προόδου, ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος δεν θα ειχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για το λαό και τη χώρα. Ο πόλεμος αυτός που ηταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός φωτιά, σιδήρου και θανάτου που έπεσε πάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια μετά τον πρώτο, θα ηταν περίεργο αν αυτή η αλληλοσφαγή εκατομμυρίων Ανθρώπων, που η φασιστική παραφροσύνη οδήγησε στα πεδία των μαχών θα περνούσε χωρίς βαθύτερες αλλαγές στη συνείδυση και του ελληνικού λαού σαν σύνολο να κάνει πλέον εκείνες ανακατατάξεις και αλλαγές στον πολιτικό, κοινωνικό και οικονομικό τομέα που έκαναν οι Ευρωπαϊκοί κατακτημένοι μετά την απελευθέρωση λαοί της Ευρώπης, χωρίς να οδηγηθούν στον εμφύλιο, όπως συνέβε στην χώρα μας.

Οι αγωνιστές του Β! Παγκοσμίου Πολέμου από όποιο μετερίζι και αν αγωνίστηκαν ονειρεύονταν μια μεταπολεμική Ανθρωπότητα μια πατρίδα ελεύθερη και δίκαιη μέσα σε ένα κόσμο Ελευθερία και κοινωνικής δικαιοσύνης. Και όμως παρά τα πολλά εκατομμύρια θύματα και τα ερείπια που προκάλεσε, η εικόνα σήμερα η Ανθρωπότητα, με τους με τον Νεοφιλελευθερισμό, τους σαράντα και πλέον πολέμους που ακολούθησαν έκτοτε, την πείνα, την φτώχια και την ανεργία, τη διαπλοκή και τη διαφθορά και τις κατά καιρούς οιικονομικές κρίσεις είναι αναμφισβήτητα πιο ζοφερή. ??????????????????????????????????

Ακολούθησε με συνοπτικές διαδικασίες η δίκη των έξη, οι οποίοι και εκτελέστηκαν. Μια μικρή παρένθεση: Από καιρό αρκετοί εχουν τη γνώμη οτι πρέπει να γίνει αναψιλάφιση της δίκης των έξη) ενά παρόμοιο θέμα μένει σε εκρεμότητα σε σχέση με τους συλληφθέντες και με εξ ίσου συνοπτικές διαδικασίες με κατηγορίες στηριγμένες Το 1951 η κυβέρνηση Πλαστήρα ύστερα από επτά σχεδόν χρόνια, θέλοντας ενά μικρό εκδημοκρατισμό ψήφισε το Νόμο 2050 «Περί αναθεώρήσεως των δικών». Μέχρις ότου διαμορφωθούν τα αναθεωρητικά δικαστήρια πέρασε αρκετός καιρός γιατί υπήρχαν έντονες αντιρησείς απαό τη δεξιά

το πιο τραγικό είναι το γεγονός: αντί η καταστροφή να αποτελέσει αφορμή για μια ΝΕΑ αφετηρία, δυστυχώς η χώρα οδηγήθηκε σε μια νέα πιο επαχθή πρόσδεσή που καθόρισε και το μετ' απελευθερωτικό μέλλον της χώρας στο ίδιο καταστροφικό για την Ελλάδα γεωστρατηγικό άρμα.

Και φτάσαμε στα πρόθυρα του Β! παγκοσμίου πολέμου με Αγγλο τραφεί Βασιλιά και γερμανοτραφεί πρωθυπουργό τον Ιων Μεταξά, που ένω μεσολάβησαν κοσμοϊστορικά γεγονότα και αλλαγές, ειχε προηγηθεί η κατάληψη της Κέρκυρας από τους Ιταλούς οι Ελληνες «ηγέτες» για γνωστούς λόγους να εμφορούνται από αντιλήψεις παρωχημένες: όπως ο από Βορρά κίνδυνος. Μα και σήμερα ακόμη που η Βουλγαρία είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ενωσης και του ΝΑΤΟ, η διεθνοποίηση ωσμώνει, ενοποιεί λαούς και πολιτισμούς και η τεχνολογία ξεπερνά την έννοια του συνόρου, εμεις για να

μην κουραστούμε λιγάκι να προσαρμοστούμε όπως και μερικά στατικά και δολοφονικά για τη ζωή ΗΘΗ και ΕΘΙΜΑ στα νέα κάθε φορά δεδομένα εξακολουθούμε να εμφορούμαστε από τις ίδιες αντιλήψεις, που εκτός του ότι αποτελούν τροχοπέδη, μας αποπροσανατολίζουν και μας θέτουν σαν λαό εκτός πραγματικότητας.

Αντιλήψεις που δεν μας επιτρέπουν να αναστοχαστούμε πιά από τα γιατί, μετά την λήξη των Βαλκανικών πολέμων, εκτός του οτι δεν μας έδωσαν, εστω, την Ανατολική Θράκη (ο Νομός Εύρου είναι χαρακτηριστική περίπτωση) με αποτέλεσμα, να φυλάμε θερμοπύλες για λογαριασμό των Αγγλων (να μην κατέβουν οι Σλάβοι) στο Αιγαίο, σε αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου και προνομιακή δίοδο των Αγγλων στις Ινδίες και την υπόλοιπη αποικιακή της αυτοκρατορία.

Και εν όψη του επερχόμενου πολέμου να διαθέσει η χώρα, ή για να εκμεταλλευτούν κάποιο γνωστοί και μη εξεραιταιοι τα χρήματα (τότε έγιναν τα μεταξικά τζάκια, όπως έγινα αργότερα τα κατοχικά, τα μετακατοχικό, τα χουντικά και τα μεταπολιτευτικά) για τα αμυντικά έργα κάναμε, την Γραμμή Μεταξά μοναδική γραμμή άμυνα της χώρας, παρά γνωρίζοντας τις αντίστοιχες βλέψεις της Ιταλία στην Ελλάδα, καθώς και τις αγγλικές αντιλήψεις σε περίπτωση πολέμου σε ότι αφορά τον ελλαδικό χώρο, αφήνοντας ανοχύρωτα τα υπόλοιπα σύνορα της χώρας.

Ο ΑΛΒΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1940

Μέσα στη δίνη του Β! Παγκοσμίου πολέμου βρέθηκε και η Ελλάδα. Το αν μπορούσε η χώρα μας να αποφύγει την εμλποκή δεν ειναι το θέμα. Το γεγονός ειναι οτι τον Οκτώβρη του 1940, η χώρα μας δέχθηκε την απρόκλητη επίθεση της Ιταλίας και αργότερα της Γερμανίας, την οποία επίθεση με απαράμιλλο ηρωϊσμό ο στρατός μας απέκρουσε. Ομως παρά τον ηρωϊσμό του στρατού μας στο μέτωπο της αλβανίας και σε συνέχεια στα Μακεδονικά οχυρά, τη Θράκη και την Κρήτη, υπέκυψε μπροστά στον όγκο και τη δύναμη πυρός των εχθρών και σχεδόν μηδαμινή προετοιμασία και την ανύπαρκτη βοήθεια εκ μέρους των υποτιθεμένων συμμάχων και ειδκά των Αγγλων!

Και λέω υποτιθεμένων γιατί η ηγεσία της Ελλάδας, πολιτική και οικονομική από το 1916 και μετά με τον βασιλιά Κωσταντίνο και ειδικά μετά την δικτατορία του Μεταξά το 1936, δεν υπήρχε ενιαία πολιτική γενικά και οσον αναφορά τον επερχόμενο πόλεμο ειδκά. Με πρεξάρχοντα τον Μεταξά, οι φασίστες και οι γερμανόφυλοι ήθελαν η χώρα να ακολουθήσει «ουδέτερη» πολιτική, Πολιτική που να ηταν σύμφωνη με την πολιτική της Γερμανίας του Χίτλερ.ενώ οι Αγγλοι ήθελαν την Ελλάδα όπως πάντα στο πλευρό τους .

Όπως αποδείχθηκε ιστορικά οι Ελληνες το 21 από ενα σημείο και μετά δεν συνεργάζονταν με φίλους και εταίρους, αλλα με σαφείς αντιπάλους και συγκεκριμένους αντιπάλους. Αντιδικούσαμε μεταξύ μας ενω είχαμε εχθρικά κοινό αντίδικο-αντίπαλο την Αγγλία. Η οποία Αγγλία και στο άκουσμα ακόμα της λέξης Παλιγγενεσία γέμιζε σπυριά. Το ίδιο και μετά το 21, η λέξη ενθικό-απελευθερωτικός αγώνας για την απελευθέρωση των υπό κατοχή ελληνικών και κατακτημένων ελληνικών εδαφών από τους Τούρκους πολλαπλασίαζε και αφόρμιζε τα σπυριά τους. Εκείνο ομως που τους τάραζε τον ύπνο ηταν η λέξη μέγάλη ΙΔΕΑ και ειδικά μετά τη Ναυμαχία του Ναυαρίνου το 1927 και την ήττα της Τουρκικής αρμάδας.

Πολλοί Και σε μια σε βάθος ανάλυση που θα γίνει αργότερα ισως αποδειχθεί ότι στον Αλβανικό πόλεμο

Ενώ το Μοριά και τη Ρούμελη δεν τα διεκδικούσε και κάποιος αλλος εκτός απ τους Ελληνες, την Μακεδονία ομως εκτός απ τους Τούρκους, τους διάφορους Νενέκους-συνεργάτες των κατακτητών τους υποστηρικτές Αγγλούς, την διεκδικούσαν εδαφικά, οι Σέρβοι, οι Βούλγαροι και ενέργαφαν υποθήκες και οι Ρουμάνοι. Στο Μοριά και τη Ρούμελη κάθε πιθαμή γή που απελευθέρωναν οι αγωνιστές, εκτός απ τον κατακτητή δεν το αμφισβητούσε κανείς αλλος.

Στον μακεδονικό αγώνα εκτός απ τους πιό πάνω ερωτευμένοι με την Μακεδονία μνηστήρες, ηταν και η Αλβιώνας πονούσε-σπάραζε η ψυχή για τα νέα εδάφη που θα έχανε η Τουρκία υπέρ της Ελλάδας, αφού πάγια στρατηγική της ηταν να μην μεγαλώσει η Ελλάδα και Ρωσία εδαφικά εις βάρος της Οθωνανικής αυτοκρατορίας. Γι αυτό οταν και τη φορά αυτή οπως το 21, δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά και στη Μακεδονία του 12 ειδικά κρατούσε το υποδεκάμετρο στα χέρια και μετρούσε πόντο τον πόντο τα νέα σύνορα της Ελλάδας, μην τύχη και χάσει μερικούς πόντους εδάφους η Τουρκία. Παράδειγμα η ιδιόμορφη κλίση που έδωσαν στο Νομό Εβρου για να μην θιγεί η Ανατολική Θράκη και πλησιάσουν οι Ελληνες τα Στενά.

Δυστυχώς στο όνομα να διατηρθεί η εδαφική ακεραιότητα της οθωμανικής αυτοκρατορίας, η μεγάλη «φίλη και πολλαπλά σύμμαχος» Αλβιώνα, και με την συγκατάθεση βέβαια του κατεστημένου έκαψαν και την Μεγάλη Ιδέα στην Μικρά Ασία το 1922. Την ιδέα που θεωρούσε τους Οθωμανούς κατακτητές στο χώρο της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

???????????Το 1945 μόλις βγεί από μια τετράχρονη πολεμική θύελλα που ξεθεμελίωσε τον τόπο και αφησε πίσω της ερείπια και τάφους. Μέσα ομως απ αυτόν τον υπεράνθρωπο, τον τιτάνιο αγώνα βγήκε ενας λαός ατσαλωμένος και δοκιμασμάνος στη φωτιά και στο σίδερο του Εθνικού και αντιφασιστικού αγώνα. Ενας λαό που για πρώτη φορά ύστερα απ το 21, αποκτούσε πλήρη συναίσθηση και συνείδηση της δύναμής του και γι αυτό περήφανος και αποφασισμένος να ξεκαθαρίσει μια για πάντα τους λογαριασμούς που εδώ και ενάμιση αιώνα τώρα είχε ανοίξει με τους ξένους και τους Ντόπιους αφέντες. Αποφασισμένος να μην ξαναπέσει πάλι στα νύχια τους, να μην αφήσει η χώρα να ξαναγίνει «Η καϋμένη ψωροκώσταινα», να μην ξαναγυρίσει στην κακομοιριά και την υποτέλειας, στην αναξιοπρέπεια και τις μικρότητες που η ύπαρξη ξένων επικυρίαρχων και Ντόπιων αφεντικών υποχρεώνει ενα λαό να καταφύγει σε αλλη χώρα για να επιζήσει.

Δυστυχώς και πάλι στο όνομα να μην θιγούν τα ερήμην του λαού επικυριαρχικά παραχωρημένα απ το κατεστημένο αγγλικά διακιώματα στην Ελλάδα, μόλις που πρόλαβε η γενιά αυτή και άγγιξε το όραμα της Λευτεριάς, της Αυτοτέλειας και της Εθνικής Ανεξαρτησίας, Νά την και πάλι η Αλβιώνα με τα πολυάριθμα στρατά της το Δεκέμβρη του 1944, να απελευθερώση μια απελευθερωμένη σύμμαχο χώρα. Να σώσει την Ελλάδα απ τους Ελληνες. Βέβαια η Αγγλία εχει επέμβει πολλές φορές και για ποικίλους λόγους στην Ελλαδίτσα μας. Η επέμβαση ομως του Δεκέμβρη ηταν η πιό ωμή, η πιό ξετσίπωτη και η πιό βάρβαρη ιμπεριαλιστίκη επέμβαση και ενώ συνεχίζονταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του Χίτλερ.

Το παλάτι και τα παλιά αγγλόφυλα ανύπαρκτα κόμματα και οι αγγλόφυλοι ήθελαν η χώρα να ακολουθήσει την πολιτική των Αγγλων. Πατώντας σε δυό βάρκες βρεθήκαμε στο κενό: Χωρίς συγκεκριμένη πολιτική, στρατηγική και στόχο. Απόδειξη οτι υπήρχαν δυό αλληλο συγκρουόμενες απόψεις, αποτελεί το γεγονός οτι για να υπάρξει βοήθεια από την Αγγλία χρειάστηκε να βγεί από τη μέση ο Μεταξάς. Κάτω από αυτές τις αδιευκρίνιστες συνθήκες με ποιόν από τους δυό ήμασταν:

Όταν την αυγή της 28^{η} Οκτωβρίου του 40 χτύπησαν οι κομπάνες στα χωριά και οι σειρίνες στις πόλεις, καλόντας το λαό σε πόλεμο και οι στρατεύσιμοι έτρεχαν στα κέντρα να καταταγούν δυο καταγορίες Ελλήνων ξεκίνησαν για τον πόλεμο, Η μια ήταν αυτή του λαού πήγε για το μέτωπο και η άλλη οι Νικολούλιδες κλπ προς το «Ξενοδοχείο της μεγάλης Βρεττάνιας» στην Ομόνοια. Η μια στιβάζονταν στα όποια μεταφορικά μέσα και πεζοί ακόμα για το μέτωπο και η άλλη προς τα υπόγεια της της μεγάλης Βρεττανίας.

ΜΙΑ ΑΥΓΗ του Οκτώβρη του 1940, άνοιξαν οι Ουρανοί και όρμησαν οι Καβαλάριδες της αποκάλυψης γράφει στο περιοδικό της στέγης Γραμμάτων και Τεχών του Δήμου Βεροίας για τα πενηντάρχονα της Αντίστασης και ο Συμπολίτης Αντιστασιακός και όμηρος στη Γερμανία για την Αντιστασιακή του δράση μακαρίτης Δικηγόρος Αχιλλέας Γκούτας. Η οικογενεία μας συμμετείχε με τρίς Καβαλάριδες σε αυτήν την αποκάλυψη και εγώ εθελοντής στην αεράμυνα. Μάλιστα ο ένας ειχε κληθεί στις αρχές Αυγούστου του 40 για μετεκπαίδευση και ενας από τους τρίς ήταν και πολύτεκνος. Ειχε αφήσει πίσω του πέντε ανήλικα παιδιά.

Αν η επιστράτευση δεν ήταν επιλεκτική κατά τον στρατηγό Δημήτριο Κεθενιώτη δεν θα άφηνε ο ενας καβαλάρης πέντε ανήλικα πίσω του. Και ήταν επιλεκτική κατά τον στρατηγό, τέως αρχηγό του ΓΕΣ 1931-34, που η κυβέρνηση των δωσιλόγων Τσολάκογλου, Μπάκου και Σια του ανέθεσαν να εξετάσει τον τρόπο διεξαγωγης του αλβανικού πολέμου και να υποβάλει προς την «κυβέρνηση» το πόρισμά του. Το πόρισμα αυτό που αποτελούνταν από δυο χιλιάδες σελίδες δεν υπάρχει. Καταστράφηκε γιατί δεν άρεσε στο κατεστημένο, μα και σε αυτούς που του ανάθεσαν να καταγράψει τον τρόπο διεξαγωγής του αλβανικού πολέμου.

Όταν όμως ο στρατηγός Καθενιώτης διαπίστωσε ότι εξαφανίστηκε το έργο του. Θέλοντας φαίνεται να δόσει τα πράγματα που γνώριζε και βίωσε, ενώ του αναθέσαν, αλλα καταστρέψαν το πόρισμά του, για α μάθουν οι Ελληνες την αλήθεια για τον διεξαγωγή του πολέμου 1940-41, Ο στρατηγός Καθενιώτης το 1946 έγραψε ένα μικρό βιβλίο 180 μόνο σελίδων στο οποίο αναλύει τα του πολέμου που δείχνει ότι η Ελλάδα, δεν ήταν μόνο «απαρασκεύος» στρατιωτικά αλλα και ότι το ΓΕΣ εντελώ ανίκανο Το βιβλίο αυτό με τίτλο «Αι κυριώτεραι φάσεις του πολέμου 1940-41», όπως μου έγραψαν από το . Τυπώθηκε σε ελάχιστα αντίτυπα και ως εκ τούτου είναι διεύρυτο.

έγραψε ένα Ο στρατηγός Καθενιώτης όμως, το 1946 μετά την διαπίστωση της εξαφάνισης έργαψε ένα μικρό βιβ λίο 180 μόνο σελίδων στο οποίο αναλύει τα του πολέμου που δείχνει ότι η Ελλάδα, δεν ήταν μόνο «απαρασκεύος» στρατιωτικά αλλα και ότι το ΓΕΣ εντελώ ανίκανο. Το βιβλίο αυτό με τίτλο «Αι κυριώτεραι φάσεις του πολέμου 1940-41». Τυπώθηκε σε ελάχιστα αντίτυπα και ως εκ τούτου είναι διεύρυτο.

Εχει πολλά λάθη, γιατί δεν έγινε τυπογραφική διέρθωση, επειδή ο στρατηγός ήταν ετοιμοθάνατος, ήθελε όμως να το δεί τυπωμένο πριν πεθάνει και ήξερε ότι δεν ειχε καιρό. «Ας υπάρχει έλεγε στους δικούς και τους φίλους και ας μην προλάβω να το διορθώσω. Με το μικρό αυτό βιβλιαράκι Οπως δεν υπάρχουν και οι τόμοι του συναδέρφου του αντιστρατήγου Ιων Αλεξάκη, που ήταν μετά τους βαλκανικούς πολέμους ήταν διορισμένος στο Γραφείο πολεμικής εκθέσεως του ΓΕΣ που έβγαλε σε τόμους την ιστορία του στρατού εκείνης της περιόδου. Ομως ορισμένοι τόμοι που ειχαν εκδοθεί δεν άρεσαν στο αυλικό εκείνο καθεστώς. Εφ ώ και εξεδόθή διαταγή να επιστραφώσι προς εξαφάνησιν. Νέοι τόμοι συνετάχθησαν και εξεδόθησαν. Τα γεγονότα εγράφησαν μεροληπτικά υπέρ του Αρχηστρατήγου Βασιλέως Κωσταντίνου και του Γενικού Επιτελείου του κατά τους πολέμους μας του 1912-13 και απεκρύβησαν τα σφάλματά των δηλαδή απεκρύβη η ΑΛΗΘΕΙΑ»…

Το κείμενο αυτό της καταστροφής και επανεργαφής των τόμων των Βαλκανικών πολέμων ο υπαστράτηγος Ιαααωα Αλεξάκης το έστειλε στις 9-2-1978 στο «ΒΗΜΑ» Κατά τα αλλα, την ιστορία την παραχαράζουν ο αλλοι…Γράφει ο Μάριος Πλωρίτης.

Να τι γράφει λοιπόν, ο στρατηγός για το «απαράσευο» και την επιλέκτικη επιστράτευση «Ενώ πράγματι η Ελλάς μαχόμενη από 4μήνου προς μιαν μεγάλην αυτοκρατορίαν, επρόκειται να εμπλακή εις αγώνα και προς δευτέραν πανίσχυρον τοιαύτην και εν τούτοις το Επιτελείων της κατόρθωσε να εχει επιστρατευμένην κατά το ήμισυ και μόνον . Και ενώ οι Ακρίται του Σωματός στρατού Καβάλλας εχουν προσφέρει 23 εν ολον ηλικίας (1917-40), εν τούτοιςτοΣώμα στρατού των Αθηνών και Πελοποννήσου ειχε προσφέρει εις τον κοινόν αγώνα 14 και μόνον τοιαύτας 1925-1939. Λαμβανουμένου δ’ υπ’ όψιν ότι και αι υπόλοιποι περιοχαί ειχουν επιστρατεύσει μόνον τας κλάσεις 23-40 υπέρ τους 150.000 εφέδρους σήπονται και μαραζώνουν στα σπίτια των, διερωτώμενοι εις πο τον τ »

ΕΚΕΙΝΗ την αυγή, χωρίς να το καταλάβουμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμός, ταπεινώσεις παραλογισμοί... Οι ΓΕΝΙΕΣ που βρέθηκαν στη δίνη αυτήν της δεκαετίας και που, θεληματικα ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας εχουν σημαδευτεί μια για πάντα. Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν ακόμα πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν...Η ΑΥΓΗ αυτή του Οκτώμβρη σημάδεψε τη ζωή τους. Μια αντίστοιχη Αυγή την 21^{η} Απριλίου το 1867, ακριβώς γιατί πολέμησαν τον άξονα, ξανά βρέθηκαν της Απριλιανή Χούντα στα στρατόπεδα και τις φυλακές για τρία και εφτά χρόνια

Το 1940,η Ευρώπη ολόκληρη βρίσκεται κάτω από τη μπότα του άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Φόβος παντού. Καμιά ελπίδα, κανένα σκίτριμα ζωής. Παντού ερείπια και θάνατος. Τα πάντα εχουν διαλυθεί και απόλυτη σιγή επικρατεί. Παντού σκοτάδι. Κανένα Φώς. Και μέσα σ αυτό το βαθύ σκοτάδι, σε αυτήν τη σιγή θανάτου ακούγεται ενας «Αχός μεγάλος» ενα βροντερό ΟΧΙ. Ενα ΟΧΙ που το είπαν κάποιοι «τρελλοί» Ελληνες, που πάνω στα βουνά της Αλβανίας δίνουν την πρώτη. Ναι την πρώτη Νίκηκηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα.

Η Ελλάδα μιά μικρή σε εκταση και πληθυσμό χώρα αναχέτησε την πύρηνη λαίλαπα του άξονα. Και οχι μόνο αναχέτησε τη λαίλαπα του άξονα, αλλα τον υπορχέωσε να το βάλει και στα πόδια και για αρκετούς μήνες. Υποχώρησε από τεράστιες εκτάσεις που ειχε καταλάβει και κατείχε και άφησε εκατοντάδες επίλεκτους φασίστες νεκρούς. Και αν δεν πρόστρεχε να σώσει τον Μουσουλίνι ο Χίτελερ, ο στρατός μας με την αμέριστη συμπαράσταση που ειχε του λαού θα τον ειχε ρίξει στην θάλασσα.

Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί με τεράστιο αριθμητικά στρατούς με άρτιους εξοπλισμούς και επιλβιτικά μάσα (Γάλλοι,Τσέχοι,Πολωνοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων. Με την τρέλα έστω, οχι ομως με το ψέμα και το συμφέρον. Οπως πρόβλεψαν οι ποιητές η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Ελληνες το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στην βάναυση επίθεση, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλα για τη λευτεριά όλων των λαών όπου Γής. Ετσι για μια ακόμα φορά ο λαός μας εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολη να περιφρουρηθούν οι ανώτερες ανθρώπινες αρχές, αξίες και τα ιδανικά του ανθρώπινου πολιτισμού.??????????????????

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα από τον ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουντώσει μέσα στην ελληνική ψυχή,ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα.Θα έλεγε κανείς,πως ο αλβανικός πόλεμος,ο ένοπλος αγώνας και η όποια αλλα μορφή Αντίστασης ενάντια στον άξονα ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού.Η άρνηση του λαού μας να υποταχθεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης.Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ηταν κάτι το πρωτόγνωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα,Το ίδιο μεγαλούργησε οταν λίγους μήνες αργότερα ειπε το δεύτερο,το σύγχρονο «ΜΟΝΩΝ ΛΑΒΕ»του λαού μας.Αυτό το ΟΧΙ ηταν πιό ηρωϊκό και πιό βροντερό απ το πρώτο.Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στο οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και α γράψει ενα ακόμα ΕΠΟΣ.Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες.

Η διάσπαση της οχυρομένης τοποθεσίας του Ρούλ,ανατέθηκε στο επίλεκτο γερμανικό 125ο σύνταγμα πεζικού.Το ίδιο που χρησιμοποιήθηκε εναντίον της γραμμής Μαζινό στη Γαλλία,ενισχυμένο με ενα τάγμα πεζικού.Δυτικά προς το όρος Κερκίνη,την επίθεση ανέλαβε η 5η και 6η μεραρχία πεζικού και,Ανατολικά,η 72η ορεινή μεραρχίαπεζικού.Στη δεύτερη γραμμή,στην κοιλάδα του Στρυμόνα,υπήρχε η 2η τεθωρακισμένη μεραρχία,ενω την ασφάλεια των συνόρων στην πριοχή αυτή προάσπιζε η 7η Βουλγαρική μεραρχία.Η ελληνική δύναμη στο Ρούπελ και στα Ανατολικά υψώματα του ανέρχονταν σε δυό τάγματα πεζικού,ενώ στα Δυτικά του ποταμού υπήρχαν ακόμα δύο τάγματα,και ενας λόχος πεζικού.

Ο πόλεμος και σε αυτό το μέτωπο αρχίζει.Οι βόμβες πέφτουν βροχή και οι 27 αξιωματικοί και οι 950 οπλίτες φέρνουν τους Γερμανούς σε δύσκολη θέση.Το Ρούπελ δενκαταλαμβάνεται και αναζητούνται λύσεις...Υστερα από σκληρό και άνισο τριήμερο αγώνα και παρά τη διοχέτευση αποπνυκτικών αερίων που προκαλούν ασφυξία καταλαμβάνου τα οχυρά και παρά τις μάχες σώμα με σώμα το Ρούπελ εξακολουθεί να ειναι απόθρητο.Στο μεταξύ,όμως,καταρέει η Γιουγοσλαβική αντίσταση στη Νότια Σερβία και

ισχυρες μηχανοκίνητες δυνάμεις περνούν τα σύνορα και εισβάλουν στο ελληνικό έδαφος.Το απόγευμα της ίδιας μέρας οι Γερμανοί με άσπρες σημαίες και με ντουντούκες,κάνουν γνωστή τη συνθηκολόγηση τονίζοντας το άσκοπο του αγώνα,καλώνταςτο Διοικητή να παραδοθεί μαζί με τους άντρες του.Ο Ταγματάρχης Δουράτος απαντά:«Τα οχυρά δεν παραδίδονται αλλά καταλαμβάνονται»

Οι Γερμανοί,βλέποντας πόσο λίγοι ηταν οι Ελληνες και με πιά μέσα αμυντικά-τους κρατούσαν τόσο«μεγάλο»γι αυτούς χρονικό διάστημα καθυλωμένους και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμέου να μπούν στο ελληνικό έδαφος στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών που υπεραστίστηκαν μέχρι εσχάτον την ιερή τους Γή.

Στην ιστορία ττου ελληνικού στρατού (σελ 251),δημοσιεύται το γερμανικό ανακοινωθέν της 11-4-1941,που αναφέρεαι στις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και ανάμεσα στα αλλα γράφει:«Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελώς εξαιρετικόν ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής μεταξά.Προκλήθηκαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως,τόσον πείσμονες και έντομοι,εισαν αυταί αι συγκρούσεις,οσο δεν ειχαν λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα αλλο πολεμικό θέατρο...»

Ομως πέρασαν.Τον Απρίλη του 1941,ολοκληρώθηκε η κατάληψη της Ηπειρωτικής Ελλάδας και το Μάη της Κρήτης και των Νησιών και αρχίζει η πιό μαύρη και τραγική σκλαβιά.Η τετράχρονη νύχτα της κατοχής.Μια σκλαβιά όμως που ο ελληνικός λαός ποτέ δεν ανέχθηκε και ποτέ δεν αποδέχθηκε.Μα και ούτε έννοιωθέ νικημένος.Και τότε ο ήρωες της Πίνδου,των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγιναν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης.Θα οργανωθούν σε Αντιστασικές ομάδες πρώτα και σε πανελλαδικές μέτα (με κύριο όγκο το ΕΑΜ),θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών,θα καθυλώσουν πολλές αξιόμαχες εχθρικές δυνάνμεις και θα προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές στις 600 και πλέον μεγάλες και μικρές μάχες που έδωσε με τους στρατούς κατοχής ο ΕΛΑΣ.Χιλιάδες από αυτού θα γίνουν οι μάρτυρες του Σκοπευτηρίου της Κεσαριανής,της οδού Μέρλιν,του Χαϊδαριού,των Καλαβρύτων,του Διστόμου,του Χορτιάτη,του Παύλου Μελλά,του Επταπυργίου,της Κατράνιτσας-Πύργους και τόσες αλλες που ούκέστι τέλος ...

Με τα δύο βροντερά ΟΧΙ,που είπε η Ελλάδα στις δύο αήττητες μέχρι τότε αυτοκρατορίες,του Μουσουλίνι και του χίτλερ και την πρώτη και τη μέγαλύτερη αναλογικά Αντίσταση,που οργάνωσε και πρόβαλε στους τρείς βάρβαρους κατακτητές,απέδειξε στην οικουμένη οτι η αιώνια Ελλάδα.Η Ελλάδα των Θερμοπυλών,του Μαροθώνα και του 1821 υπάρχει.Και όχι μόνο υπάρχει,αλλα αγωνιζόμενη όπως πάντα για τα υψήλότερα Ανθρώπινα ιδανικά και οράματα,δίνει το παράδειγμα της αρετής,της αυτοθυσίας και την απροσμέτρητη λατρεία της προς την Ελευθερία και τη δημοκρατία.Να αποδείξει,πως έδω παλιότερα και γράφτηκαν αρκετές απ τις λαμπρότερες σελίδες της Ανθρώπινης ιστορίας και του πολιτισμού.

Οταν οι Ευρωπαίοι λαοί, οι ηγεσίες και οι Ανθρωποι του πνεύματος έμαθαν και αυτοί ακόμα πέρα του Ατλαντικού,οτι μιά χούφτα ήρωες αντιμετώπισαν με θείκή καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλαγγών του Μουσουλίνι και μιας Αυτοκρατορίας εννενήντα εκατομμυρίων Γερμανών,που πρόστρεξε να σώσει τον ήδη τρωτό και πληγωμένο πιά μύθο του

αήττητου.Οταν έμαθαν οτι η κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα κατοχής,δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος(όπως πολύ θα το ήθελαν μερικοί) της αντίστασης του λαού κατά των κατακτητών.

Οταν έμαθαν οτι απ την επομένη της κατάκτησης οι ελληνες άρχισαν ενα Νέο ανειρήνευτο αγώνα με τα στρατεύματα κατοχής.Εναν αγώνα πρωτόγνωρο,που οι καταβολάδες του έχουν την προέλευση απ τον Λεονίδα,τον Αλέξανδρο,τον Ακρίτα και τον αρματώλο.

Εναν αγώνα του γυμνού στήθους και της γροθιάς,αφού δεν υπήρχε πλέον όπλισμό και οργανωμένος στρατός και επιμελιτείς.Οτι όλα αυτά έπρεπε να γίνουν απ το τίποτε και τον οπλισμό για τον αγώνα έπρεπε να τον πάρει απ τους ιδιους τους κατακτητές.Μετά την κατάληψη της χώρας το μόνο πολεμικό μέσο που ειχαν οι Ελληνες για να αγωνιστούν και για τα οποία αγωνίστηκαν ήταν οι πολύτιμες και αξιοθαύμασες παρακαταθήκες των προγόνων.Αυτή η κιβωτός των ανεκτίμητων παρακαταθηκών χρέωνε και υποχρέωνε του Ελληνες να συνεχίσουν μέχρι την τελική Νίκη τον αγώνα ωστέ να φανούν αντάξιοί του και να γράψουν όπως και αυτοί νέες σελίδες δόξας για την Ελλάδα και την οικουμένη.

Οταν έμαθαν οτι οι πρώτες ανταρτικές ομάδες έπιασαν τα βουνά.Οτι δυό Ελληνες Νέοι ο Μανώλης Γλέζος και ο Απόστολος Σάντας, ερμηνευώντας και εκφράζοντας την ψυχική διάθεση και θέληση του ελληνικού λαού να συνεχίσει και κάτω απ τις τραγικές κατοχικές συνθήκες και άοπλοι πλέον το αγώνα,όσο σκληρός και αιματηρός και αν είναι κατέβασαν στις 30 του Μάη του 1941 και τσαλάκωσαν τη γερμανική σημαία-βάστικα απ την Ακρόπολη.

Οταν έμαθαν οτι αντάτρες του ΕΛΑΣ,του ΕΔΕΣ μαζί με Αγγλους κομάντος ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου κόβοντας στα δύο την Ελλάδα,την μόνη σιδηροδρομική γραμμή που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική.Οταν έμαθαν οτι οι ενισχύσεις σε στρατό και πολεμικό υλικό ,που έστελναν μέσο της Ελλάδας στον Ρόμελ δεν έφταναν στον προορισμό τους και οτι οι ανατινάξεις των σιδηροδρομικών γραμμών και των αμαξοστοιχιών διαδέχονταν η μιά την άλλη και την τεράστια προσφορά στον συμμαχικό αγώνα στο σχέδιο «Κυβωτός».

Οταν έμαθαν οτι οι Γερμανοί λήστεψαν σε τέτοια έκταση και με τέτοια αχαλίνωτη μανία και σε βάθος τον ελληνικό λαό που και ο ίδιος ο Μουσουλίνι επειδή δεν άφησαν τίποτε ούτε και γι αυτόν έφτασε στο σημείο για να δείξει το μέγεθος της ληστείας να πεί οτι:«οι Γερμανοί πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια των Ελλήνων».Οταν έμαθαν οτι τον χειμώνα 1941-42 τριακόσιες(300000)και πλέον χιλιάδες πέθαναν στις μεγάλες πόλεις και την ύπαιθρο ακόμα και ειδικά στην Αθήνα απ την πείνα.Οτι πάρα τη φρίκη και τον πόνο η Αντίσταση οργάνωνε καθημερινά τέράστια σε όγκο συλλαλητήρια α)για να σταματήσει η γκανγκστερική ληστεία β) να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη,γ)να μην πάνε εργάτες και οι όμηροι στη Γερμανία δ)να μην γίνει επιστράτευση Ελλήνων για τα πολεμικά μέτωπα.

Οταν έμαθαν αργότερα οτι με εντόλη του συμμαχικού Στρατηγείο οι Ελληνες αντάρτες με τις καθημερινές σκληρές μάχες με το στρατό κατοχής σε ολόκληρη την Ελλήδα κατόρθωσαν οχι απλώς να παραλπανήσουν τους Γερμανούς αλλά να τους πείσουν οτι η συμμαχική απόβαση θα γίνει στην Ελλάδα και οχι στην Ιταλία,όπου πρόβλεπε το το συμμαχικό σχέδιο.Οι μάχες

αυτές υποχρέωσαν τους Γερμανούς οχι μόνο να μήν μετακινήσουν δυνάμεις απ την Ελλάδα στην Ιταλία αλλά και να μεταφέρουν δυνάμεις από εκεί στην Ελλάδα που πίστευα πλέον οτι θα γίνει η απόβαση, διευκολύνοντας με αυτόν τον τρόπο τις συμμαχικές δυνάμεις να φανεί η απόβαση με επιτυχία και με λιγότερες απώλειες. Το ίδιο έγινε και με την απόβαση στη Νότια Γαλλία.

Οταν έμαθαν για τα δεκάδες μεγάλα «ολοκαυτώματα»,οπως των :Καλάβρυτων,του Διστόμου,του Χορτιάτη και την θαυμάσια προετοιμασμένη γενιοκτονία μέσα απ την πείνα που σκότωσε μισό εκατομμύριο Ελληνες.Τα καθημερινά μπλόκα με τους κουκουλοφόρους να δείχνουν με το δάκτυλο τους αγωνιστές.Τους κρεμασμένους στις πλατείες των πόλεων και των χωριών.Τα παιδιά του Υμηττού που έγιναν ενα άλλο «ολοκαύτωμα»για να γλυτώσει η ανθρωπότητα απ το φασισμό.

Οταν πιά με τις καθημερινές θυσίες και ηρωϊσμούς καταστάλαξαν στο συμπέρασμα οτι όλα αυτά μαζί σημαίνουν αυτό που είπε ο Τσιώρτσιλ οτι «Από τώρα και στο εξής θα λέμε πως οι ήρωες πολέμουν σαν Ελληνες»

Οταν έμαθαν οτι το δόγμα και τα οράματα του Χίτλερ να κυριαρχήσει στον κόσμο καταλύωντας κάθε έννοια διεθνούς έννομης τάξης. Δολοφονώντας εκατομμύρια ανθρώπους και τις πιό υψηλές κατακτήσεις του ανθρώπινου πεύματος,οπως το δικαιο τα ανθρώπινα δικαιώματα στην ζωή και την ελευθερία,έγιναν συντρίμια-κονιοτροποιήθηκαν στα βουνά της Αλβανίας,στο Ρούπελ,την Κρήτη,τον Γοργοπόταμο και τις ανατιναγμένες στον αέρα απ τους αντάρτες σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και οδηκές φάλαγγες για να μήν φτάσουν τα εφόδια στον Ρόμελ,σε αντίθεση με αυτούς που έμειναν«ατάραχοι»και τους αδιάφορους που δεν ενδιαφέρονταν να μάθουν τί συμβαίνει είτε γιατί η πολεμική μηχανή εξυπηρετούσε τα συμφέροντά της,ή γιατί θα τους χάλαγε τη διάθεση.Και κυρίως αυτούς που ο Γερμανός ιερομένος martin Niemoller κάνοντας αυτοκριτική και καυτηριάζοντας τους εκμεταλλευτές των καταστάσεων και τους αδιάφορους είπε :«Οταν οι Ναζί έπαιρναν τους Εβραίους,δεν διαμαρτηρήθηκα,αφού δεν ήμουν Εβραίος.Οταν έπαιρναν τους κομμουνιστές,δεν διαμαρτυρήθηκα,αφού δεν ήμουν κομμουνιστής Οταν έπαιρναν τους σοσιαλδημοκράτες δεν διαμαρτυρήθηκα,αφού δεν ήμουν σοσιαλδημοκράτης.Οταν έπαιρναν τους καθολικούς δεν διαμαρτυρήθηκα,αφού δεν ήμους καθολικός.Οταν ήρθαν να πάρουν κι εμένα,δεν υπήρχε πιά κανείς να διαμαρτυρηθεί».

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΔΙΑΦΟΡΕΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Οσα επιχειρήματα και αν προβάλουν οι πιό πάνω κύριοι,παντά και όλα τους τα επιχειρήματα και για την κάθε περίπτωση θα θυμίζουν το δικαστή εκείνον που,ενώ καταδίκασε σε θάνατο έναν αθώο,προσπαθούσε να απαλλαγεί απ την ενοχή του,λέγοντας,πως δεν πήρε μέρος στο εκτελεστικό απόσπασμα,που εκτέλεσε τον αθώο.

Πολλοί στα υψηλά κοινωνικό-οικονομικά κλιμάκια αυτοί οι άθλιοι και ανάξιοι ελληνες που ξέχασαν στις πατρογονικές παρακαταθήκες «Ελευθερία ή θάνατος»και το «Εκείθε με τους αδερφούς,εδώθε με το χάρο»οχι μόνο γύρισαν την πλάτη στην Ελλάδα οταν διέτρεχε τον μεγαλύτερο,κίνδυνο να μετετραπεί σε παράρτημα του Γ! Ράϊχ αλλά και οργάνωσαν ή συνέβαλαν στην οργάνωση διαφόρων σωμάτων που πολεμούσαν δίπλα στου Γερμανούς το ΕΑΜ ΕΛΑΣ οχι μόνο στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο αλλά και μετά

των εμφύλιο πρέπει>>>>>>ο λαό νικήθηκε,έπρεπε να τσακιστεί να καταχωνιαστεί για να μην υπάρχη ούτε η ανάμνηση του ξεσηκωμούενώ γνωρίζουν την προσφορά προσπιούνται οτι δεν ξέρουν εξανάγκασαν τον ΕΑΜικό κόσμο να καταφύγει στα βουνά να γίνει το δεύτερο αντάρτικο για να συντριβεί οριστικά<<<<<<<<<< το μόνο επιχείρημα που προβάλουν ειναι οτι ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση κατά των κατακτητών αλλά σκότωνε Ελληνες εθνικόφρονες.Μα ό,τι έκανε και δεν έκανε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν ηταν ποτέ κράτος και παρ όλα αυτά,για όσα εγκλήματα μας βαρύνουν οχι μόνο τα αποδοκιμάζουμε και λυπόμαστε ειλικρινά για την ευθύνη που εχουμε οι συμμετέχονττες στην Αντίσταση,παρ όλο που μερικά από αυτά ήταν αναπόφευκτα.Επειτα οι κύριοι αυτοί που τόσο ευκολά καταλογίζουν ευθύνες στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για εγκλήματα προκειμένου να αποσίσουν τα δικά τους συνειδητά και καλομελετημένα δια καταλόγου και για συγκεκριμένα άτομα δεν πρέπει να ξεχνούν οτι αυτοί που οργάνωσαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και τα άλλα σώματα για να πολεμήσουν μαζί με τους Γερμανούς την Αντίσταση δεν σκέφτηκαν το πιό αποτελεσματικό μέσο να χτυπήσει και από μέσα αυτούς που αγωνίστηκαν,θυσιάστηκαν και συνέτριψαν το δόγμα του Χίτλερ να γίνει ο μοναδικός αφέντης του κόσμου και τις ναζιστικές του θεωρίες οτι έστειλαν ειδικούς πράκτορες να ενταχθούν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ να διαπράξουν πολλά απ τα εγκλήματα αυτά για να το εκθέσουν στα μάτια τους μα και να καλύψουνη και να δικαιολογήσουν μέρος απ αυτά που αυτοί προμελετημένα διέπραξαν/////ό το Σε αντίθεση με αυτούς 103 διάσιμοι Γάλλοι διανοούμενοι,καλλιτέχνες και στρατιωτικοί με προεξάρχονταν της Γαλλικής Αντίστασης στρατηγό Ντε Γκώλ μέχρι τον Ζάν-Πώλ Σάτρ,τον Ελυάρ,τον Καμύ,την Ελσα Τριολέ,το Ματίς,τον Λεκορμπυζιέ,τον Ζολιό-Κιουρί που σε όλη τη διάρκεια της κατοχής έγραψαν αξιόλογα πράγματα για την Αντίσταση στην Ελλάδα του 1944.Ομως και πριν απ αυτούς μια ανώνυμη παράνομη ομάδα ειχε γράψει ενα κομμάτι την 1η Αυγούστου 1943,στην παράνομη γαλλική εφημερίδα της κατοχής την «Κομπά» που αντιπροσωπεύει το πνεύμα ολόκληρου του γαλλικού λαού: «Ητανε εας πολύ μικρός τόπος, βαρύς από ενα ένδοξο και πλούσιο παρελθόν.Η Ελλάδα,μητέρα του πολιτισμού μας.Ομως στις μέρες μας τί ήταν;Ενας μικρός λαός στη δύση του,μας έλεγαν.Πόσο λάθος έκαναν!!Υστερα από τρείς χιλιάδες χρόνια σιωπής η Ελλάδα ξεπετιέται αθάνατη και δίνει στον κατάπληκτο κόσμο τα παάδειγμα των άφθαρτων αξιών της.Η Ελλαδα ορθώνεται και αντιμετωπίζει τους δήμιού της.Οι δήνιοι τρέμουν».

Μέσα σε τρεί μήνες,απ την 1η του φενάρη ίσαμε τις 7 Απρίλη του 1943 ,κερδίζει μια τεράστια μάχη.Τα όπλα δεν υπακούουν και γίνεται μια απεργία γενική.Και ποιός κάνει αυτό το τόλμημα;μια ώρα δέσμια και πεινασμένη που βρήκε τη δύναμη να κηρύξει γενική περγία και να πάει ίσα με πέρα.Τα πλήθη του λαού της αντιμετώπισαν τα τάνκς και τα μιδραλιοόλα μέσα στης Αθήνας τους δρόμους.Και είδαμε αναπήρους του πρόσφατου πολέμου να καλύπτουν με τα σωματά τους τη πρώτη γραμμή των διαδηλωτών πάνω στα αναπηρικά καροτσάκια τους.Ειδεμε λαϊκούς αγωνιστές με υψωμένη τη γροθιά και στήθη γυμνά κι άδειο το στομάχι να χυμάνε και να αλώνουν κτίρια και υπουργεία οπου ηταν θρονιασμένοι και κώνευαν την προδοσία τους οι Κούϊσλισλινγκς της Ελλάδας.

Η πολιτική επιστράτευση που κηρύξανε απότυχε από το Α ίσαμε το Ω και οι Λαβάλ και οι Κούϊσλιγκς με επικεφαλής τον άθλιο Λογοθετόπουλο βρίσκονται υπο παραίτηση.Οι αντάρτες στην ύπαιθρο θερίζουν τους

κατακτητές,ανατινάζουν γέφυρες,συρμού και οχυρά.Ορθιοι πάνω στα ιερά βουνά οι Ελληνες του 1943παραβγαίνουν με εκείνους της Αρχαίας Ελλάδας.Κι η Λευτεριά θα στεφανώσει τους αγώνες τους.

Γαλλικέ λαέ,ές τί κάναν αυτοί,φτωχοί,γυμνοί,πεινασμένοι,καιάοπλοι και μέρτησε αυτό που εσύ πρέπει να πράξεις».

Η άρνηση της υποταγής και οι πρώτες ελληνικές Νίκες στον ελληνοιταλικό πόλεμο και αργότερα το κατάβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη,έφεραν την Ελλάδαστο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης.Ο αντίλαλος της Νίκης έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και όπως λέει ο ποητής η Νίκη αυτή ειναι:μήνυμα στους ελεύθερους να προετοιμαστούν και σάλπιγγα για τους σκλβωμένου να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν.Ισως στις ποιητικές συλλογές του κόσμου να μην υπάρχουν ποιητές που να συμπύκνώσαν και να προανάγγελαν με τόσο σαφή τρόπο την ιστορική μοίρα που επιφύλαξε στους λαούς τους,όπως έγινε με τους Ελλήνες ποιητές,καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη βάναυση απίθεση οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γής,όσο οι Ελληνες ποιητές:«Απ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελληνων τ ιερα»την θέλει τη λευτεριά ο Μεγάλος Σολωμος το 1821.Ο Κ Παλαμας το 1940,με έναν εύστοχο ποιητίκο λόγο θα ενσωματώσει την ψυχή,την ιστορία και την αποστολή του Ελληνισμού μέσα στο στίχο: «Αυτόν το Λόγο θα σας Πώ,δεν Εχω άλλο Κανένα:«Μεθήστε απ τ Αθάνατο Κρασί του εικοσιένα» Και λίγο αργότερα ο Αγ Σικελιανός θα προσδιορίσει την πανανθρώπινη αποστολή της τριάγιας εκείνης γεννιάς στην υπόθεση της ελευρερίας των εθνών με το στίχο:«Ομπρός,με Ορθή,Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα Ανοίγεις Δρομο,Ελλαδα στον Ανθρωπο...Εμπρός».Ακολουθούν ο Σεφέρης,Ο Βάρναλης,ο Ρίτσος και σε συνέχεια και οι άλλοι μεγάλοι ποιητές που ακριβολογούν και κυριολεκτούν με τον ποιητικό τους λόγο.

Και μόνο οι στίχοι αυτοί χωρίς να περιαυτολογούμε αρκούσαν να μάθει ο κόσμος ποιό εθνος είμαστε.Να μάθει οτι εμείς δεν είμαστε αυτοί που ειχουμε στη σκέψη και τη ζωή«όργανα»το φάσγανον,το κνούτο και τον ανασκολοπισμόν.Ειμαστε το έθνος των σοφών,των φιλοσόφων,των ποιητών,των ηρώων και των λογοτεχνών εν γένει.Είμαστε το έθνος που εγέννησε το θέατρο,το Ολυμπιακό πνεύμα και την Δημοκρατία.

Οι Ελληνες ήμαστε λαός προσκολλημένος σταθερά στη Δημοκρατία:Απ την εποχή του Λυκούργου και του Σόλωνα,της Αθηναϊκής Δημοκρατίας με το Σωκρατικό πνεύμα και την εκκλησία του Δήμου,το δημοτικό πνεύμα των Μακεδόνων,απ τους Μακεδονίζοντες του Φιλίπου και τους αντιμακεδονίντες του Δημοσθένη,μέχρι την εκπολιτιστική και φιλελεύθερη μεταχείριση των βαρβάρων της Ασίας στην εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου,τους νόμους του Βυζαντίου,απ του Ιουστινιανού μέχρι των Παλαιολόγων,που κωδικοποιούν και καταξιώνουν το αρχαίο πνεύμα με την κοινωνική δικαιοσύνη και την αγάπη του Χριστιανισμού.Μια συμπόρευση απ την Αμφικτιονία,τον Παρθενώνα και τα Παναθήναια ώς το Δελφικό Πνεύμα της Ειρήνης και της Ελευθερίας,που συνεχίζεται η ακτινοβολία του μέχρι σήμερα και επιβεβαιώνει ότι:όπου η τυραννία ανέτρεψε τη Δημοκρατία,οι κοινωνικές δομές έχασαν την ισορροπία τους.Ανατράπηκαν οι κανόνες επικοινωνίας,συνενόησης,συνεργασίας, συμβίωσης και τελικά η συνύπαρξης των Ανθρώπων,κάτω απ τη βία και την καταπίεση.

Να τι γράφει ο στρατηγό Καθενιώτης σε σχέση με το θέμα αυτό: «Δια πάσας τας ανωτέρω περιπτώσεις τα οχυρά δεν θα εγκαταλειφθώσιν, αλλ έστω και κυκλούμενα θα αγωνισθώσι μέχρις εσχάτων». (Διαταγή Γενικού Στρατηγείου). «Ιδού (λέει) το πραξικόπημα το οποίον υπό την πίεσιν της ανάγκης θα έθετε πέρας εις το Ωχυρωμένον Μέτωπο, σταματώντας ολόρθα τα σφυριά εκεί όπου πλέον εις τας 14 Νοεμβρίου, διότι θα απέσυρε άνδρας τε και χρήματα (έμεναν ακόμη 400 εκατομ δια το έτος αυτό) προς τον μόνον και κυρίαρχον πλέον σκοπόν πάσης οχυρώσεως, δηλαδή την κάλυψιν της Θεσσαλονίκης.

»Η ανωτέρω διαταγή θα αποτέλει μίαν από τα ωραιοτέρας αποφάσεις του Γεν Στρατηγείου, εάν με το τελευταίον τούτου εδείκνυε και την στοιχειωδεστέραν φροντίδαν δια την εκτέλεσιν ταύτης η δε στρατιά Ανατ Μακεδονίας προ ήν απευθύνετο έπραττε το αυτό.

»Δια την εκτέλεσιν δε του έργου αυτού, δεν θα εχρειάζοντο παρά τρείς μήνες και 3 ομάδες από 3-4 αξιωματικούς, δηλαδή την διάλυσιν ενός από τα συνεργεία του οχυρωματικού μετώπου. (εννοεί τη γραμμή Μεταξά)

»Δυστυχώς όμως και η τελευταία ρανίς του αίματος του ταμείου Εθνικής Αμύνης, έπρεπε να διέλθει από τον ίδιον κουρβανά. Επιβαρύνουσσα εις απίστευτον βαθμόν διατάσσοντας και διατασσόμενους.

»Διότι μετά την έκδοσιν της διαταγής τούτης δεν χωρούν πλέον αι άσκοπαι και θεωρητικαι συζητήσεις εάν έπρεπε να γίνει μόνμος Οχύρωση ή απλή Οχύρωσις προκαλύψεως, ούδε υποκριτικαί Ιερεμιάδες του ποιος ειχε δίκιο ή άδικο προ πέντε ετών, διότι δεν επρόκειτο να ελεγχή το τι μπορούσε να γίνει στους πέντε μήνας. Με αποτέλεσμα την ανοχύρωσιν της Ηπείρου οπου ο Κατσιμήτρος και ο Μαυρογέννης έσκβαν το χώμα με τα νύχια των διαθέτοντας μόνον δυο εκατομύρια ως εάν τούτα να προήρχοντο από τον πρώτον πόλεμον δάνειον της Ελλάδος, διότι εκείνη η Οχύρωσις ανάφεται εις την κατηγορίαν της Ντάπιας του Μακρή στο Μεσολόγγι».

Βέβαια η κριτική του στρατηγού Καθενιώτη δεν αρκέστηκε στο θέμα αυτό, στο εργο του αξιολογεί πρόσωπα και πράγματα, στρατηγική και τα μέσα διεξαγώγης του πολέμου. Οσο για τους Αγγλου που εκτός από την πολιτική ειχαν και τον πρώτο λόγω και στον αλβανικό πόλεμο μη ανταποκρινόμενοι στις υποσχέσεις που ειχαν δόσει σε πολεμοφόδια και στρατιωτική ενίσχυση γράφει επί λέξη

«Τον Ιανουάριο ήρθε στην Αθήνα ο Ουέϊβελ και μας επρότεινε αντί των 9 Μεραρχιών δυο πτωχά αντιαρματικά Συντάγματα αγωνιζόμενος να προσαρμόσει τα επί της υδρογείου υποχρεώσεις της αγγλικης αυτοκρατορίας εις τας ιδικά μας αξιώσεις και απαιτήσεις, θα ελέγαμε ότι δεν θέλουμε ούτε έναν εγγλέζο, αλλα ζητούσαμε ένα μεταγωγικό αεροπλάνο το οποίοο να μεταφέρη είτε από την Αίγυπτο είτε δεν ξέρω από πού, τόσα πολυβόλα, τόσα αντιαρματικά όπλα κλπ. Και καταλήγει: Αν η Αγγλία δεν εχει διαθέσιμα όπλα μετά την τριετή προπαρασκευήν: τότε ας μη θέλει να είναι αυτοκράτωρ»

Αυτά γράφει ο στρατηγός Καθενιώτης, για τη στρατιωτική βοήθεια στον Αλβανικό πόλεμο και την συμπεριφορά των Αγγλων γενικά. Και επιβεβαίωση των δολοπλοκιών της Αγγλίας, το νόημα και η αξία των Αγγλικών εγγυήσεων αρκεί να διαβάσει κανείς την «Βρετανική ιστορία του Β! Π.Π» τομ 156 σελ 223. «Από το ένα μέρος παράλειψις ει το να ενισχυθή η Ελλάς, θα έσήμαινε πλήρη

έλλειψιν αμύνης εις τας ιταλικάς αεροπορικάς επιθέσεις. Και εις την περίπτωσιν αυτήν το ηθικόν και του στρατού και των πληθυσμών θα ειχε πέσει επικινδύνως. Η εγκατάστασις των Ιταλών εις την Ελλάδα θα ήτο ένα σκληρόν κτυπημα εις τας στρατηγικάς θέσεις, εις την Ανατολικήν Μεσόγειον και αν επρόκειτο να συντελεσθή (η εγκατάστασις των Ιταλών) ευκόλως ο αντίκτυπος εις τας σχέσεις μας με την Τουρκίαν και Γιουγκοσλαβίαν θα ητο οδυνηρός. Από την αλλην πλευράν η εν τω συνόλο θέσις μας ανεξήγητοςακόμη από την ασφάλειαν της Αιγύπτου…».

Επειτα δεν ήταν η Αγγλία αυτή και ο ίδιος πρωθυπουργός της, που με γράμμα που έδωσε στη δημοσιότητα μετά τον Β! Π.Π ο βασιλικός επιτροπος της Ιταλίας στην Αλβανία Τζακομίνι, γράμμα στο οποίο έγραφε ο Τσώρτσιλ: «Αν η Ιταλία για να αποφασίσει να πάρει μέρος σε μια μελλοντική φάση του πολέμου, θα έπρεπε να δράσει στα Βαλκάνια, με σκοπό να εμποδίσει τη γερμανία να φτάσει εκεί, και αν θα ηταν γι αυτό αναγκαία μια επίσεση της ταλίας κατά της Ελλάδας, δε θα συναντούσε την αντίδραση της Μεγάλης Βρεττανίας».

Η παροχή ελευθερίας δράσης στα φασιστικά κράτη στην πειοχή των Βαλκανίων από μέρους της Αγγλίας, που ειχε κάνει την Πλατωνική δήλωση εγγύησης προς την Ελλάδα, προκύπτει και από τα αρχεία Ντίρξεν, πρώην πρεσβευτή της Γερμανίας στο Λονδίνο και τη Μόσχα, που τμήμα της δημοσιεύθηκε μεταπολεμικά από το σοβιετικό Υπουργείο των Εξωτερικών.

«Η Μεγάλη Βρεττανία, γράφει ο Ντίρξεν, προσφέροντας εγγυήσεις σε κράτη της Νοτιανατολικής Ευρώπης, όπως στη Ρουμανία και την Ελλάδα και κλείοντας σύμφωνο αλληλοβοήθειας και σε συνέχεια τυπική συνθήκη με την Πολωνία, έκανε ταυτόχρονα δαιπραγματεύσεις ξεκάθαρα με τη Γερμανία, εκδηλώνοντας την επιθυμία να της παραδόσει αυτές τις χώρες…». Ιστορία της Αντίστασης Α! τόμος 1940-45 σελ 48.

Ενώ λοιπόν, η Πολιτειακή, πολιτική και στρατιωτική ηγεσία της χώρας γνώριζε οχ μόνο τις προθέσεις-βλέψεις της Ιταλίας και την προτροπή και αυτής ακόμα της Αγγλίας προς την Ιταλία να επιτεθεί στα Βαλκάνια (εύκολος αντίπαλος η Ιταλία σε σχέση με τη Γερμανία), η «ηγεσία» μας πιστός υπηρέτης των Αγλικών συμφερόντων στη Μεσόγειο των Σλάβων και των Γερμανών στη Μεσόγειο με τη γραμμή μεταξά, αφήνοντας αναχύρωτα τα υπόλοιπα σύνορα της χώρας και ειδικά από την πλευρά που εξυπηρετούνταν τα συμφέροντα της Αγγλιάς, αλλα και των αυτών, των «ειδικών γνωστών» που λυμένονταν τα εκατομμύρια του Ελληνα φορολογούμενου (κατά τον στρατηγό Καθενιώτη, αφήνοντας τον Κατσιδήμα και τον Μαυρογιάννη, να κάνουν με τα νύχια Ντάπιες στα σύνορα που η Αγγλία τα ήθελα ανωχύροτα!

Με δυό λόγια: Κοινή συναινέση Αγγλίας που ήταν ο τοποτηρήτης και επικυρίαρχος. από το 21 και της ελληνικής «ηγεσίας» σε περίπτωση πολέμου η Ελλάδα θα καταλαμβάνονταν ανυπεράσπιστη από την Ιταλία. Αλλωστε ο Τολπιλισμός της ΕΛΛΗΣ, από την πλευρά της Ιταλίας την 15η Αυγούστου στην Τίνο, αυτήν την έννοια ειχε. Αλλο πράγμα αν ο Ελληνες που μισούσαν θανάσιμα το φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά, ξεσηκώθηκαν σαν ενας Ανθρωπος να αποκρούσουν τον φασίστα εισβολέα. Η αυθόρμητη συμμετοχή των Ελλήνων στον πόλεμο,(για όποιον ερμήνευσε σωστά το τραγούδι της

Βέμπο «με το χαμόγελο στα χείλη»), εκτός από την απόκρουση του εισβολέα, συνδέονταν και με τον μακρόχρονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης (αυτή ήταν και έννοια του Γράμματος του Γ Γραμματέα του ΚΚΕ Ζαχαριάδη, από την Φυλακή της Κέρκυρας, για «συμμετοχής ολων αναξαιρέτως των Ελλήνων με εκείνη τη φοβερή προτροπή «με το πέτρα την πέτρα καλύβι το καλύβι και εννοούσε την αυτοθυσία…»), ότι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία.

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Την 1η Σεπτεμβρίου 1939 ξέσπασε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Τα γερμανικά στρατεύματα ξεσχίζοντας τις διεθνείς συνθήκες και ποροπατώντας κέθε γραφτό και άγραφο νόμο, εισέβαλαν στο πολωνικό έδαφος. Η κήρυξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πόλεμου δεν προκάλεσε καμιά έπληξη σε κανέναν. Ήταν η λογική κατάληξη μιας σειράς τοπικών πολέμων, βίαιων συγκρούσεων και ληστρικών αρπαγών, που ειχαν προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά και μιλατιριστικά κράτη της Ευρώπης και της Ασίας.

Η αναίτια φασιστική επίθεση της ιταλίας στην Αιθιοπία, προκάλεσε κύμα οργής και αγανάκτησης στην παγκόσμια κοινή γνώμη, που απαιτούσε να παρθούν αποτελεσματικές κυρώσεις για τον επιτεθέμενο, αλλα η κοινωνία των Εθνών (ΚΕΤ) στάθηκε ανήμπορει να πάρει οποιοδήποτε αποτελεσματικό μέτρο εξαιτίας της πολιτικής των Δυτικών δυνάμεων, που ουσιαστικά άφησαν ελευθερία δράσης στους φασίστες εισβολείς.

Ο πόλεμος φυσικά είναι ένα αναγκαίο κοινωνικό φαινόμενο που απορρέει από τη φύση του καπιταλιστικού και του ιμπεριαλισμού και τον τρόπο που κατανέμει τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο-ατομικά. Οσο θα παραμένει ο κατιταλισμός, σαν σύστημα παραγωγή, κατανομής και ζωής, θα παραμένει και ο κίνδυνος πολέμου. Επειτα στις παραμονές του Β.Π.Π δεν υπήρχαν οι υλικές προϋποθέσεις για την αποτροπή του. Η Σοβιετική Ενωση (ΕΣΣΔ) ήταν η μόνη Σοσιαλιστκή χώρα στον κόσμο που ειχε δικούς της συγκεκριμένους λόγους να παλεύει για την ειρήνη. Ηθελε χρόνο και ειρήνη να σταθεροποιήσει το νέο και προτόγνωρο κοινωνικό οικονομικό της σύστημα.

Το σύστημα που κοινωνικοποιόντας τα μέσα παραγωγής, θα μετακινούσε τον άξονα της ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων, από την ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑι που στηρίζεται το καπιταλιστικό σύστημα στην ΕΡΓΑΣΙΑ, ενώ παράλληλα θα άλλαζε και τον τρόπό κατανομής του κοινωνικά παραγώμενου πλούτου. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα ήταν διασπασμένο. Και αφού ήταν διασπασμένο δεν ήταν και ικανό να ασκήσει και αποφασιστική επιρροή στην διαφύλαξη της ΕΙΡΗΝΗΣ. Αρα μόνο αν σχηματιζόταν ένα πλατύ και πανίσχυρο μέτωπο που θα συμπεριελάμβανε τις Δυτικές δημοκρατκές δυνάμεις, την ΕΣΣΔ, το Διεθνές εργατικό κίνημα και όλους τους φιλιρεινικούς λαούς, θα μπορούσε να μπεί φραγμός στον πόλεμο, που οδηγούσαν οι δυνάμεις του φασισμού και του Ιμπεριαλισμού για το ξαναμοίρασμα του κόσμου.

Η Γαλλία όμως και κυρίως η Αγγλια έκαναν στενόκαρδους και ιδιοτελείς υπολογισμούς: Φροντίζοντας να σπρώξουν την ετοιμοπόλεμη Γερμανία σε πόλεμο με την ΕΣΣΔ , πίστευαν πως αν θα εξαντλούναν αμοιβαί αυτές οι δύο χώρες από τις ανυπολόγιστες καταστροφές Με τον τρόπο αυτό θα έβγαιναν

ωφελημένοι και δυνατοί οι Αγγλογάλλοι ιμπεριαλιστές και θα επέβαλαν τα τελικά τις θελήσεις τους.

Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι ενώ οι Αγγλογάλλοι έκαναν μακρόχρονες διαπραγματεύσεις με Σ. Ενωση για κοινή δράση (το ίδιο γινόταν και στην Ελλάδα για τη συγκρότηση του Εθνικού Απελευθερωτικού μετώπου) συζητούσαν ατελείωτα, αν έπρεπε ή δεν έπρεπε να περάσουν ο Ρώσικος στρατός από το έδαφος της Πολωνίας και υποκρινόμενοι πως δεν έδινε τη συγκατάθεσής της η Πολωνία κυβέρνηςση, να περάσουν από το Πολωνικό έδαφος τα Σοβιετικά στρατεύματα. Αλλα πώς ηταν δυνατόν να αρχίσει κοινή πολεμική δράση, αν τα σοβιετικά στρατεύματα δεν συνένωναν τις προσπάθειες και τις στρατιωττικές ενέργειες με αυτές των συμμάχων τους και αν δεν σπεύδανε να βοηθήσουν την Πολωνία, που ήταν η χώρα που πρώτή θα έπεφτε θύμα της χιτλερικής επίθεσης;

Οι κυβερνήσεις της Πολωνίας και Ρουμανίας προτιμούσαν να κατακτηθούν οι χώρες τους από τη χιτλερική γερμανία παρά να περάσουν από τα εδάφη τους τα σοβιετικά στρατεύματα. Αυτή η αδιαλαξία μόνο ο Αγγλογάλλοι μπορούσαν να την υπαγορεύσουν. Όπως οι Αγγλογάλλοι δεν ενδιαφέρονταν να συγκροτήσουν κοινό με την Σ Ενωση αντιφασιστικό μέτωπο, ετσι και τα ελληνικά αστικά κόμματα δεν ενδιαφέρονταν να συγκροτηθεί ενιαίο εθνικό μέτωπο με τους κομμουνιστές, τις αριστερές, δημοκρατρικές. Τις δυνάμεις που αφού εξάντλησαν τα όποια περιθώρια υπήρχαν συγκρότησαν το ΕΑΜ και σε συνέχεια τον ένοπλο ΕΛΑΣ, οργανωμένο στα πρότυπα του ελληνικού στρατού.Το ΕΛΑΝ και την ΕΠΟΝ.

Όπως αποδείχθηκε η Αγλία και η Γαλλία δεν ενδιαφέρονταν για μόνιμες και αποτελεσματικές διαπραγματεύσεις μ ε την Σ Ενωση. Αντίθετα χρησιμοποιούσαν τις άκαρπες διαπραγματεύσεις σαν μέσο για να μπορούν να προσεγγίσουν ευκολότερα τη χιτλερική Γερμανία για να την κατευθύνουν κατά της Σ Ενωσης. Οι Σοβιετικοί αφού εξαντλησαν την υπομονή τους τους καταγφείλανε δημόσια, πως δεν επιθυμούσαν να υπογράψουν ένα σύμφωνο κοινής δράσης που θα μπορούσε να αποτρέψει τον επιτιθεμένο, αλλα επιδίωκαν να βάλουν τη Σ Ενωση να βγάλει μόνη της τα κάστανα από τη φωτιά για να μπορέσουν αυτοί να καταλίξουν ετσι πιο εύκολότερα σε ενα ανήθικο και ευνοϊκό γι' αυτούς συμβιβασμό με την χιτλερική Γερμανία.

Η επίμονη άρνηση των Αγγλογάλλων να συνεργαστούν ισότιμα με τη Σ Ενωση και η προσπάθειά τους να στρέψουν την πολεμική μηχανή του χίτλερ προς την αχανή Ρωσία και την ανατροπή του νεοσύστατου τότε κοινωνικό-οικονομικό σοσλιστικό συστήμα. Κάτω από από τις διαμορφωμένες πλέον συνθήκε και την απειλή η Σ Ενωση υπόγραψε σύμφωνου μη επίθεσης με τη Γερμανία στις 24-8-1939. Το γερμανό-σοβιετικό σύμφωνο, το σύμφωνο του Μονάχου, από ότι αποδείχθηκε άντεξε στην ιστορία και στην ιστορική κριτική σαν μια επιβεβλημένη πράξη άμυνας της Σ Ενωσης, που ματαίωσε τα σχέδια του Αγγλογαλλικού Ιμπεριαλιαμού. Με το σύμφωνο η Σ Ενωση κέρδισε χρόνο και μπόρεσε να προετοιμαστεί καλύτερα για να αντιμετωπίσει την επίθεση εναντίον της.

Ετσι η πολεμική μηχανή του άξονα, αντί προς Ανατολάς που της υπόδειχναν οι Αγγλογάλλοι, στράφηκε προς τη Δύση οπου υπήρχαν τα κεφάλαια και οι πολεμικές στρατιωτικές μηχαμες, που τόσο χρειάζονταν ο χίτλερ, για να επιτεθεί πλέον για λογαρισμό του και όχι κατ΄ υπόδειξη προς την Σ Ενωση.

Ετσι μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, αφού υπόταξε το σύνολο της Ευρώπης εκτός από την Αγγλία, κυρίαρχος πλέον η Γερμανία δια του Χίτλερ και την αίγλη του αήττητου στράφηκε να κάνει αυτός και δια λογαρισμό του αυτό που του υποδείκνιαν οι Αγγλογάλλοι.

Ενω ο άξονας ζέσταινε τις μηχανές, η Αγγλία και η Γαλλία, δεν θέλησαν να υπογράψουν ένα σύμφωνο με την Σοβ Ενωσή, που να βασίζεται στις αρχές ισότητας και αμοιβαιότητας, ώστε να διαμορωθεί ένα αντιφασιστικό μέτωπο ικανό να βάλει φρένο τις αρπακτικές διαθέσεις του άξονα, αλλα ήθελαν ένα σύμφωνο που όπως αποδείχθηκε ιστορικά όπου η ΕΣΣΔ θα έπαιζε το ρόλου του υπηρέτη. Ένα ρόλο που ο υπηρέτης παίρνει επάνω του, ολο το βάρος των υποχρεώσεων…ενώ παράλληλα την τυπική αυτή προσπάθεια και την κολισιεργία για την συγκρότηση, θα την χρησιμοποιούσε για να προβάλουν προς την κοινή γνώμη την άποψη ότι «η Σ Ενωση με διάφορα προσκόματα, ουσιαστικά δεν θέλει να συμβάλει στη δημιουργία αυτού του τόσου απαραίτητου αντιφασιστικού συμφώνου»!

Το ίδιο συνέβει και στη περίπτωση συγκρότησης του Ενθικού Απελευθερωτικού Μετώπου…Κολησιεργία… κολισιεργία… μέχρις οτου οι Αγγλοι άρχισαν να οργανώνου τα εσωτερικά στηρίγματα. Βέβαια, η κολισιεργία απόβλεπε στο να κερδίσουν χρόνο ώστε να πείσουν την Γερμανία να στρέψει την πολεμική μηχανή του ο Χίτλερ προς την Σοβιετική Ενωση και Ελληνες να παρέτεθουν από την προσπάθεια συγκρότησης του Ελληνικού ενιαίου μετώπου. Ομως όταν ο Χίτλερ που τα ήθελε όλα αντί για την Σ. Ενωση έστρεψε, την πολεμικη μηχανή και σαρωσε την Ευρώπη και την ίδια τη Γαλλία η αντιφασιστική συμμαχία έγενε πραγματικότητα δυο χρόνια όμως αργότερα. Αντί για το 1939 το 1941.

Οι λαοί όμως της Ηπειρωτικής Ευρώπης, μα και της Αγγλίας που το έπαιζαν απρόθρητη πλήρωσαν ένα μεγάλο κόστος σε ανθρώπινα θύματα και υλικές καταστροφές. Χρειάστηκε να φτάσουν τα 55 εκατομμύρια οι Νεκρή, 25 και πλέον Ρώσοι και ανυπολόγιστες ακόμα οι υλικές καταστροφές σε Ευρώπη και Ασία για να ηττηθεί ο άξονας.

Και ενώ η προσπάθεια συγκρότησης του αντιφασιστικού μετώπου, δεν έγινε πριν την έναρξη του πολέμου για την πρόληψή του, η εξέλιξη που πήραν τα γεγονότα, εκ των πραγμάτων επιβλήθηκε και παρά ταύτα χρειάστηκε να θυσιασθούν 55 εκατομ Ανθρωποι, να γίνουν τεράστιες υλικές καταστροφές για να ηττηθεί ο άξονας. Αλήθειαμπορεί να φανταστεί σήμερα εστω ηττημένο τον άξονα χωρίς την συγκρότηση τον αντισυμαχικού αγώνα και ειδικά χωρίς την πανστρατιά του Ρώσικου λαού και τον κόκκινο στρατό; Για την ιστορία σε σχέση με τις απώλειες σε νεκρούς των συμμάχων του αντισυμμαχκού αγώνα, Ενώ οι Ρώσοι αριθμητκά ειχαν τεράστιες απώλειες σε νεκρούς στρατιώτες οι αλλοι δυο σύμμαχοι: οι μέν Αγγλία ειχε 330 χιλιάδες νεκρούς στρατιώτες οι δε Αμαρικάνοι 380 χιλιάδες νεκρούς και αντίστοιχες ήταν και οι υλικές κατατροφες ειδικά στην Ευρωπαϊκή ήπειρο γιατί η Βόρεια Αμερκή και ειδικά στις ΗΠΑ δεν έσπασε ούτε ένα κεραμύδι, ενώ εισέπραξε την αξία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, όπως εισέπραξε και τυ πρώτου. Ενώ παράλληλα εισέπραξε και την αξία της ανοικοδόμησης της κατεστραμένης Ευρώπης εκτός από τον πόλεμο, μα και τουςίδιους που με τόση μανία βομβάρδιζαν «πέρα από τις ανάγκες του πολέμου»μ αλλα και να δουλέψουν οι αμερικάνικες εταιρείες στην ανοικοδόμησή της.

Η εφημερίδα «Ριζοσπάστης» προκειμένου να τονίσει το ρόλο της Σ Ενωσής, και τη συμβολή του κόκκινου στρατού στην ήττα του Ράϊχ, δημοσίευσε στις 31 του Γενάρη του 1945 ένα άρθρο με τίτλο ΑΠΟ ΤΟ ΒΟΛΓΑ ΣΤΟΝ ΟΝΤΕΡ. Σαν να παρακολουθάει από κοντά και βάμα το βήμα τα γεγονότα. Γράφει λοιπόν ο συντάκτης του αρθρου;

«Ενας δρόμος από χιλιάδες χιλκιόμετρα. Αλλωτε χιονισμένος και αλλωτε παγωμένος. Αλλωτε πλημμυρισμένος και λασπωμένος, άλλωτς ξηρός και σκονισμένος. Αλλα πάντα δρόμος θριαμβετικής πορείας για τους Αετούς του κόκκινου στρατού και δρόμος ατιμωτικής φυγής για τα στακάλια των χιτλερικών συμμοριών.

Σκόπρισαν το θάνατο, την ερρώστεια, την καταστροή, την απέραντη θλίψη στις ρουσικές στέπες, στα παράλια της Βαλτικής και Μαύρης θάλασσας, στην κεντρική Ευρώπη, στα Βαλκάνια, την Βόρεια και τη Δυτική Ευρώπη, στην Ιταλική Χερσόνησο και στη Βόρεια Αφρική. Εφεραν τη δολοφονική σημαία τους σε όλες τις άκρες, κα τις πιο απίθανες, της βασανισμένης Ευρώπης. Στα βρετανικά νησιά της Μάγχης, στο νορβηγικό πολικό Κιρκινές, στη Γαύδο και το Καστελλόριζο, σε κάτι νησάκια του Βόλγα.

Τα νησλακια του Βόλγα…Αλλα εκεί ήταν το Στάλινγκραντ! Εκεί φώλιαζε συμπυκνωμένη στην υπέρτατη απόφαση η αδάμαστη θέληση των εκατομμυρίων του σοβιετικού λαού. Και το κυριότερο; Εκεί φώλιαζε συμπυκνωμένο το θανάσμο μίσος ολόκληρης της Ανθρωπότητας εναντίον του φασισμού.

Το μίσος και η θέληση έδωσαν την πνοή στον Κόκκινο Στρατό για την μεγάλη εξόρμησή του. Το χτλερικό φίδι άρχισε να κουλουριάζεται κάτω από τα χτυπήματα. Αφησε τον Καύκασο, την Ουκρανία, την Κριμαία, τις Βαλτικές χώρες, τα Βαλκάνια, τη Φιλανδία, τη Βόρεια Νορβιγία, την Ουγαρία και τη μισή Πολωνία. Στο Νότο και στη Δύση κάτω από τα χτυπήματα των αλλων συμμάχων, άρχισε να αφήνει τη μιση Ιταλία, Γαλλία, το Βέλγιο. Στο τέλος πληγωμένο και κομματασμένο, ακόμα τρομερό στο πάθος του και στη δύναμή του, το χιτλερικό φίδι κουλουριάστηκε στις όχθες του Ρήνου και στις όχθες του Βιστούλα.

Εκατομμύρια Πολωνοί, Τσέχοσλοβάκοι, Ιταλοί, Νορβηγοί και Ολανδοί αγωνιούσαν ακόμα κάτω από τη μπότα του Χίτλερισμού. Και στον έκτο χρόνο του, ο πόλεμος αυτός, ο τρομακτικότερος σε συνέπειες που γνώριση η πλάση, εξακολουθούσε να γίνεται εξω από τα σύνορα της Γερμανίας. Τα μεγαλύτερα φάρμακα εξακολουθούσαν να ταπίνου ο αλλοι λαοί και όχι οι Γερμανοί.

Αλλα ήρθε η ώρα για τη μεγάλη σοβιετική επίθεση. Οι Γερμανοί την περίμεναν. Ηξεραν ότι στην άλλη όχθη του Βιστούλα οι σοβιετικοί Στρατάρχες των τριανναεπτά και των σατανταπεντε χρόνων, οι χωριάτες, οι εργάτες και οι ψαράδες που πέρασαν από την πολεμική Ακαδημία της Μόσχας, ετοιμάζονται για να αναμετρηθούν με τους διάσημους ευγενεί «Φον» της Πρωσικής Στρατιωτικής Ακαδημίας.

Εκείνο, όμως, που δεν περίμεναν οι Γερμανοί, είναι ο τρόπος που έγινε η επίθεση. Μέσα στηνκαρδιά του χειμώνα η σοβιετική θύελλα ξαπολύθηκε απάνω τους από πέντε μεριές. Ο Ζούκωφ με την τρομερή θωρακισμένη δύναμη που είδε ποτέ ο κόσμος, τράβηξε την ευθεία του Βερολίνου, Δυο στρατιές ρίχθηκαν στην Ανατολική Πρωσία. Ο Κόνιεφ τράβηξε για την

ανυπολόγιστη σε αξία Σιλεσία. Άλλη στρατιά, μέσα από τα δύσβατα Καρπάθια, χτυπάει την πότρα του κέντρου της Τσεχοσβοβακίας.

Πέντε μέρες πέρασαν. Ο Ζούκωφ, έχοντας αφήσει δεκάδες χιλιόμετρα πίσω το πολιορκημενο Πόζναν, μπήκε στη γερμανική Πομμερανία, έφτασε 140 χιλιόμετρα από τα Βερολίνο και λιγότερα από το μεγαλύτερο λιμάνι της Βαλτικής, το Στετίν. Ο Ροκοσόφσκυ και ο Τσερνικόφσκυ απέκοψαν την Ανατολική Πρωσία, κατέχουν πια τα τρλια τέταρτα από την πλούσια περιοχή, που ήταν η φωλιά των Γιούνκερς και του χιτλερισμού. Πάει το Μέμελ, η Καινεξεβέργη καίγεται, σοβιετικά Άρματα βαδίζουν κατά του Ντάτσιχ. Τριάντα γερμανικές μεραρχίες βρίσκονται αποκομμένες παραπάνω, στην παραλία της Λεττονίας.

Ο Κόνιεφ βάζει στο χέρι ολόκληρη την πάμπλουτη περιοχή της Σιλεσίας, οπου οι Γερμανοί ειχαν συγκεντρώση τη μισή πολεμική της βιομηχανία. Πάει Οπέλν, το Μπερσλάου, χαροπαλεύει, ο χιτλερικός Δήμαρχος του ντουφεκίζεται από τον Χίμλερ «επί δειλία»

Ο Μαλινόφσκι κι ο Πετρώφ σπρώχνουν συστηματικά στην Τσεχωσλοβακία. Η Χιτλερική λυσσασμένη αντίσταση στην Ουγγική πρωτεύπουσα βρίσκεται στα τελευταία της.

Η ρόδα της τύχης δεν γυρίζει πια για τους Γερμανούς, γράφει η «Ισβέστια της Μόσχας». Είναι άγωνστο αν θα κατορθώσουν οι Γερμανοί να στήσουν καινούρια αμυντική γραμμή η αν ο κλονισμός που ειχε το μέτωπό τους σε πλάτος 700 χιλιομέτρων θα οδηγήσει σε οριστική κατάρευση.

Ωστόσο είναι γεγονός ότι ο πόλεμος μέσα στο γερμανικό έδαφος. Σε όση από την Ανατολική Γερμανάδεν εχουν καταλάβει ακόμα οι Ρώροι βασιλεύει το χάος, ο πανικός και η αποσύνθεση και το μεγαλύτερο χάος βασιλεύει στο ίδιο το Βερολίνο. Εκατομμύρια πρόσφυγες καθαρόαιμοι άρειοι Γερμανοί, σέρνοντας ένα μπόγο κουρέλια («Είναι ό,τι απόμεινε από την περιουσία τους» τηλεγραφουν οι Σουηδοί δημοσιογράφοι) μέσα στην παγωνιά, τα χιόνια και τη λάσπη. Τρόφημα υπάρχουν ελάχιστα…Οι ξένοι εργάτες δραπετεύουν. Οι δήμιοι του Χίμλερ τουφεκίζουν επί τόπου κάθε έναν που τολμάει να αναστενάξει δυνατά. Ο γερμανικός λαός δοκιμάζει με τόκο απάνω στη σάρκα του όλα οσα τράβηξαν οι λαοί της Ευρώπης από τους χιτλερικούς δημίους.

Και αν δεν φαίνεται για τους χιτλερικούς φώς στον χιονισμένο ορίζοντα. Η επίθεση μπήκε στην Τρίτη εβδομάδα. Ο Ροκοσόφσκι τραβάει για το Ντάστιχ, ο Περτώφ για την Πράγα, ο Ζούκωφ για το Βερολίνο… «Δεν εχουν ούτε Ουράλια, ούτε Στέπες να ξεμακρύνουμε. Που θα βρούμε μια γραμμή που να μην αναποδογυρισθεί μέσα σε ένα εικοσιτετράωρος»- Ντόϊστε Αλγκεμάϊνε Τσάϊτουνγκ, αυτή η πιο παλιά και πιο σοβαρή γερμανική εφημερίδα.

Που θα βρούν αυτή τη σωτήρια γραμμή οι χιτλερικοί της γερμανίας και μαζί μ' αυτούς και οι ομοιοιδεάτες τους σε ολο τον κόσμο; Τώρα ή λίγο αργότερα θα βουλιάξει μια για πάντα κάθε τέτοια σωτήρια γραμμή. Ρόδα της τύχης μόνο ανάποδο θα γυρίζει πια για τους χιτλερικούς-και τους φασίστες ολου του κόσμου…

Και ενώ παρά τις δυσκολίες η αντιφασιστική συμμαχια έγινε, στη χώρας μας δυστυχώς παρά την προσπάθεια από την πλευρά των κομμουνιστών και αυτών που τελικα συγκρότησαν το ΕΑΜ, στάθηκε αδύνατη η συμμεροχή τους

σε αυτό ενιαίο μέτωπο Αντίστασης με τις γνωστές για τη χώρα και το λαό συνέπειες και ειδκά για αυτούς του συμμετείχαν στο ΕΑΜ.

Ιστορικά αποδείχθηκε ότι η Σ Ενωση έκανε ό,τι μπορούσε για να οργανωθεί μια γερή και ακατανίκητη αντιχιτλερική συμμαχία από την άνοιξη-καλοκαίρι του 1939. Αν ήθελαν το ίδιο και Δυτικές δυνάμεις και κυρίως αν η Αγγλία και η Γαλλία ειχαν ακολουθήσει μια άλλη πολιτική, να ειχε αποφευχθεί ο Δεύτερο Παγκόσμιος Πόλεμος. Αλλα και στην περίπτωση που ειχε τελικά εκραγεί, άλλη θα ήταν η εξέλιξη του και οπωσδήποτε λιγοτερα θα ήταν τα βάσανα και μικρότερες οι θυσίες των λαών και ειδικά των κατακτημέων λαών.

Όπως εναι γνωστό όλα τα ΕΑΜ της Ευρώπης ή σχημάτησαν κυβέρνηση ή συμμετείχαν στις κυβερνήσεις το ελληνικό ΕΑΜ. Είναι γεγονός ότι η ηγεσία του ΚΚΕ που ήταν η καρδιά και η ψυχή του ΕΑΜ έκανε πολλά και ασυγχώρητα λάθη, τα ιστορικά γενότα όμως που ήρθαν στο ΦΩΣ πείθουν και τον ποιο δίσπιστο ότι καια ακόμα το ΚΚΕ-ΕΑΜ, δεν έκανα ούτε ένα λάθος την ίδια εξέλιξη θα ειχαν τα ιστορικά γεγονότα στη χώρα μας. Και θα ειχαν την ίδια εξέλιξη γιατί ήταν εκτός από προσχεδιασμένα και καλά οργανωμένα, από την φιλτάτι σύμμαχο και τοποτηρητή από το 21 Αγγλία. Με πρώτο το αγγλικής κόπης Βασιλό-μεταξικής δικτατορία, τον προσχεδιασμένο κατά τον βασιλικό επίτροπο της Ιταλίας στην Αλβανία Τζιακομινι και τον Ντρίρξεν πρώην πρεσβευτή της γερμανίας στο Λονδίνο, φαίναται ξεκάθαρα ποιος ρύθμιζεατι τα πράγματα στην Ελλάδα, πολιτικά, οικονομικά,στρατιωτικά, πολέμικά αλλα και τον καθορισμό των ελληνικών κάθε φορά συνόρων!???????????????ΕΔΩ

Την εγκαλειψη της πολιτειακής, πολικής και μέρος της ηγεσίας του στρατού και ένα μεγάλο μέρος του στρατού πριν καταληφθεί η χώρα, με υπόδειξη της Αγγλίας μαζί με τα αποθέματα χρυσού της χώρας και τη μεταφορά του στην Αγγλία, όχι μόνο δείχνει αλλα επιβεβαιώνει , ότι η Αγγλία όχι μόνο ρύθμιζε αλλα και καθόριζε τα πάντα αυτή και μόνο αυτή τα της Ελλάδας!

Αλήθεια μπορεί να φανταστεί σήμερα κανείς, αν δεν γίνονταν αυτή η αντιφασιστική συμμαχία και τα ΕΑΜ στις κατακτημένες χώρες, που θα ειχε οδηγηθεί η κοινωνίων Ανθρώπων, μα και η Ελλάδα μετά την επικράτηση του Ναζισμού με τα πιστεύω και τις αντιλήψεις των Ναζί για την Αρια φυλή;

Που είναι «η ανωτέρα και ισχυροτέρα ολων…» Που είναι «ο μαναδικός δημιουργός της ανωτέρας ανθρωπότητας…» Που υπήρξε πάντοτε « ο μεγαλύτερος θεματοφύλακας του Αανθρώπινου πολιτισμού…» Οπου Αριος «είναι ο Προμηθέας της ανθρωπότητας…» Οπου ο «ανώτερος σκοπός του ρατσικού κράτους είναι η φροντίς να διατηρηθεί η καθαρότητης της Αριας φυλής, ώστε να μην μολυνθεί το έργο του Θεού». Οπου κατά τον Χίτλερ «οι Εβραίοι είναι λαός ληστών…» Λέγοντας ότι υπερασπίζοντας τον εαυτό του κατά «των Εβραίων αγωνίζομαι να υπερασπιστώ το εργο του θεού…» Ότι «οι Γερμανοί είναι το μοναδικό είδος ανθρώπων το οποίο επέλεξε το Πεπρωμένον να φέρει εις πέρας το μεγάλο του έργον… ». Ότι «οι Γερμανοί είναι απολύτως ανώτεροι είναι ανώτεροι από κάθε άλλο λαό… ». «Λαός καθοδηγητής και αφέντης». Ότι «»πρέπει να φέρομε προς Εμάς το διακριτίκο σήμα των πράξεων, τις οποίες ο θεός προσδοκά να πραγματοποιήσομε … »

Το «Εθνος» είναι πολιτκή έκφραση της δημοκρατίας και του Ιμπεριαλισμού. Πρέπει να ξεφορτωθούμε αυτήν την ψεύτικη αντίληψη και στη θέση της να βάλουμε την αντίληψη της φυλής, που δεν είναι ακόμη φθαρμένη…» Αυτή

ήταν η αποκρουστική σύνθεση του γερμανικού εθνικισμού «θεολογικου αντ-εβραϊκού μένους, ρατσισμού, αντικομμουνισμού που με τον χιτλερισμό επιβλήθηκε με την βία και τη εξόντωση των αντιπολιτευομένων Γερμανών κομμουνιστών, σοσιαλισημοκρατών, φιλελευθέρων στα πρώτα στρατόπεδα συγκλεντρωσης, των Εβμαίων, των Τσιγγάνων καιτων Ρώσων αιχμαλώτων μετά.

Δυστυχώς παρά το κόστος σε Ανθρώπινες ζωές κςι υλικές καταστροφές που δεν εχουν κοστολογηθεί ακόμα ο Ελίτ του Γερμανικού συντηρητικού χώρου, συγγενεύοντας και διατηρώντας αντιλήψεις του μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω του αναθεωρητισμού των επαγγελματιών ιστορικών, γερμανών και αλλων, (ειδικά οι πέρα του Ατλαντικού που προκειμένου να είναι ο 2ο^{ος} πρώτος αιώνας, να ειναι ο αιώνας των ΗΠΑ, θέλουν να ξεφορτωθούν τις ευθύνες τους στο διάβα του 20^{ου,} η ιστορία να αρχίσει να μετρά αγνοίνη και αμόλυντη αλλα ΗΠΑ και μόνο) την επανεργαφή της Ιστορίας.

Ξεχνώντας ότι η ΙΣΤΟΡΙΑ, δεν γράφεται αλλα αντιγράφεται. Και δεν γράφεται γιατί είναι γραμμένη με το αίμα των Νεκρών και των Αναπήρων αραιωμένο με το δάκρυ των Γονιών. Η ιστορία είναι γεγονότα που καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται. Γι' αυτό εχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του γίγνεσθαι. Κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή διακίωση για να δικαιολογήσει κατοπινές σκοπιμότητες θα ηταν πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και αυτών καθ' εαυτών των γεγονότων. Και τα γεγονότα είναι πισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι ετσι όπως καταγράφονται έγιναν και όχι όπως θα θέλαμε να ειχαν γίνει. Και ολοι εχουν το δικαίωμα να μάθουν από πρώτο χέρι τι ακριβώς: προηγήθηκε, του πολέμου, στη διάρκειά του και κυρίως γιατί ειχε αυτήν κατάληξη. Τι ήταν αυτό που μεσολάβησε και δεν τηρήθηκαν οι υποσχέσεις που έδοσαν οι ηγέτες του αντιφασιαστικού αγώνα προκειμένου να συμμετάσχουν οι λαοί στην ήττα του φασισμού δεν πήραν σάρκα και οστά. Ποιοί και για πιο λόγω έσυραν και αιτοκύλησαν την Ανθρωπότητα στα πεδία των μαχών.

Δεν είναι η αλήθεια που βλάφτει, οσο δυσάρεστη και αν είναι αυτή, Ούτε αυτή σπέρνει και διατηρεί τα μίση. Είναι αντίθετα, η απόκριψη της αλήθεια, η θεληματική ή αθέλητη αλλίωση και διαστρεύλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και τα ψέματα. Είναι τα εγκλήματα μικράή μεγάλα, καθώς και οι συνθήκες, οι αιτίες και ο σκοπός επέτρεψαν να γίνου αυτά.

Δυστυχώς, η Ελιτ του γερμανικού συντηρητικού χώρου, συγγενεύοντας και διατηρώντας αντιλήψεις αντίσοιχες με αυτές του μεσοπολέμου, επιδιώκει μέσω του ανεθεωριτου πνεύματος τωμ επαγγελματιώ ιστιρικών Γερμανών και αλλων, ειδικάοι πέρα του Ατλαντικού που θέλου ο 21^{ος} αιώνα να είναι ο αιώναν των ΗΠΑ, όπως προλλάλησε ο τέως πρόεδρος Μπους, με την επανεγραφή της ιστορίας επιδιώκουν να παραγράψουν-ξεφορτωθούν τις ευθύνες που τους βαρύνουν για ό,τι συνέβει στον 20^{ο} αιώνα, ετσι ώστε άμμωμοι και αμόλυντοι να αρχίσουν πλέον αυτοί να γράφουν αλλα ΗΠΑ στο εξής την ιστορία της Ανθρωπότητας.

Η επανεγραφή της ιστορία σκοπό εχει να πείσει ότι: Ότι ο Χίτλερ και μια ομάδα παρανοηκών Ναζί, αυτών μόνο που δίκασαν και καταδίκασαν στην Νυρεμβέργη ευθύνονται για όλα!...Ο Κούρτ Βαλχάϊν και χιλιάδες αλλοιο ομως που αργότερα καταδικάστηκε σαν δωσίλογος διατέλεσε επί δέκα συναπτά έτη Γ.Γραμματέας του ΟΗΕ.

Μια επιδίωξει που αξιοποιεί απόψεις συναισθηματικές και επιφανειακές όπως ο Σπίμπεργκ στην ταινία «Λιστα του Σίντελρ». Δυστυχώς όμως γι' αυτούς και την απεγνωσμένη προσπάθεια που κάνουν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα. Ο μεγάλος Γερμανός στοχαστής Τόμας Μάν, αυτόπτης μάτρυρας της ανώδου του χιτλερισμού, χαρακτηρίζει τον εθνικοσοσιαλισμό «επανάσταση του Μηδενισμού» εμφορούμενο από ένα πλεύγμα πεποιθήσεων «στο απάνθρωπο στο παράλογο και το χθόνιο στοιχείο, στη Γη, στολαό, στο αίμα, στο παρελθόν κα στοθάνατο». Και, κυρίως, θεωρεί ότι οι ρίζες του προβλήματος ανιχνεύονται στην απολιτικότητα του γερμανικού πνεύματος, καθώς λέει «μια κουλτούρα που δεν ενδιαφέρεται για την πολιτική δδδδβρίσκεται πολύ κοντα στη βαβραρότητα».

Ο ίδιος σημειώνει στα 1941 σ επιστολή του ότι «θα ήταν δύσκολο να γνωρίζουμε μέρχι ποιο σημείο θα έπρεπε να ανατρέξουμε στη ροή της γερμανικής ιστορίας, για να μη βρούμε πλέονέκείνο το πνεύμα που, αφού έφτασε σήμερα στο έσχατο βαθμό του εξευτελισμού, απελεί να υποδοθυλώσει και να ρίξει στη βαρβαρότητα τον κόσμο. Θαπρεπε να ανατρέξουμε τουλάχιστον μέχρι τον Μεσαίωνα. Αφού ο Λούθυροςειχε ήδη καθαρά Ναζιστικά χαρακτηριστικά. Και πόσες φρικαλεότητες βρίσκονται στον Φίχτε! Πόσες απειλές στη μουσική ακαι ακομη περισσότερο στα γραφτά του Βάγκνερ! Τι μείγμα φωτός και στοταδισμού στο Σοπέν- χάουερ και στο Νίτσε!»

ΟΙ παραλλαγες αυτές σήμερα διαπερνούντη σκέψη πολιτών αλλα και ηγετών που δήθεν διαδάχθηκαν από τον Β Π Π, τόσο ώστε να υποδαύλισαν τον πόλεμο στην πρών Γιουγκοσλαβία-ισως επειδή τους νεκρούς Ορθόδοξους ή Μουσουλ΄μανους δεύτερης κατηγορίας;Είναι, βέβαια, απόλυτη η γνώμη για την ομοιότητα του σημερικού κοινωνικού-πολιτικού statovs της Ευρώπης με αυτό του μεσαπολέμου. Αλλα οσο φ]δεν αποκλείεται η πιθανότητα επανόδου με νέα μορφή του φασισμού-τουλάχιστον θεωρητικά-χρέο της δημοκρατικής συνείδησης είναι να ανιχθέσουμε την αναλογία με το πολύμορφο κοινωνικό φασισμό και αποκλεισμό που πάντα λειτούργησε-ισως αφανώς-σαν βασικόε τροφοδότης των όποιων φασιστικών πολιτικών. Καταλυτικάπρος τον κοινωνικό αποκλεισμό επενεργούν η Νεοφλελεύθερη επέλαση και η κρίση στις χώρες της Ευρώπαϊκής Ενώσης οι προβληματικές αναδιατάξεις με λαϊκισμό, τοπικισμό, αυταρχισμό στον πρών «υπαρκτό¨Εθνικισμός , αναορθολογισμο΄ς, πεσιμισμός, ρατσισμός είναι το εκρηκτικό μείγμα αυτών των χημικών αντιδράσεων.

Κοινός παρανομαστής της «Ευρώπης η αγανάκτηση», είναι η οργή για την επιχειρούμενη άγρια συμπίυεση του επιπέδου ζωής, που ιδιαίτερα στις χώρες του Ευρωπαϊκού Νότου, με την περιβόητη εσωτερική υποτίμηση λόγω ανταγωνιστικότητας προσλαμβάνει χαρακτήρα μετατροπής της περοχής σε περιφέρεια της Γερμανίας.??????????????????????????????

Ο Δεύτερος Παγκόσμιος πόλεμος ήταν ο μεγαλύτερος κατακλυσμός σιδήρου, φωτιάς και thwθανάτου που έπεσε επάνω στην Ανθρωπότητα, μόλις 25 χρόνια ύστερα από τον πρώτο. Θα ήταν πολύ περίεργο αν ο κατακλυσμός αυτός περνούσε χωρίς βαθειές αλλαγές μέσα στο πνεύμα και την ψυχή των Ανθρώπων σε όλο τον κόσμο και ειδικά στις χώρες που συμμετείχαν σε αυτόν.

Στην πραγματικότητα, οι διεργασίες για τις αλλαγές αυτές εγκυμονούνταν παντού πριν ξεσπάσει ο πόλεμος. Και εκδηλώνονταν τότε σαν προσπάθεια να εμπόδιστεί αυτή η τρομακτική αλληλοσφαγή. Αλλα οταν παρά την προσπάθεια

αυτή, η φασιστική παραφροσύνη και οι συνεργοί της μέσα στις δημοκρατικές χώρες, οδήγησαν δεκάδες εκατομμύρια ανθρώπων στα πεδία των μαχών και το σύνολο της Ευρώπης σε άμεση ή έμμεση χιτλερική σκλαβιά, οι βαθειές αλλαγές ενσαρκώθηκαν σε μιά ολόψυχη ενέργεια των λαών: την ΕΘΝΙΚΗ ΤΟΥΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ.

Η χιτλερική πίεση ηταν φοβερή. Δεν κινήθηκε μόνο η πιο τρομερή πολεμική μηχανή που γνώρισε ποτέ ο κόσμος. Ειχε προηγηθεί η σατανική Πέμπτη Φάλαγγα, που ειχε αποσυνθέσει σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό την υλική και ηθική αντοχή των χωρών σε αναμονή. Η Πέμπτη φαλαγα ειχαν αποσυνθέσει τον κοινωνικό Ιστό στο εσωτερικό των χωρών της Ευρώπης.

Οι Πεταίν και Λαβάλ, οι Κούϊσλιγκς και οι Χάχα, οι Φίλωφ και Αντωνέσκου, οι Μιχαήλοβιτς, ο Χόρτυ και οι δικοί μας Μεταξάς κ Σια, ειχαν κάνει το πάν με πολύχρονη και συστηματική προσπάθεια για να ανοίξουν το δρόμο στα γερμανικά τάνκς. Και οταν τα τάνσς ισοπεδώνοντας τα σύνορα της Ευρώπης, τσαλαπατούσαν τη μιά χώρα μετά την αλλη, πάλι η Πέμπτη Φάλαγγα έδωσε παντού τους τους επίορκους στρατηγούς Τσολάκογλου Λογοθετόπους Ράλληδες, Γονατάδες και Σία για να στερεώσει άνετα την εξουσία του, έθεσε παντού σχεδον στη διάθεσή του, τους κρατικούς και ιδεολογικό πολιτικούς μηχανισμούς, και σε συνέχεια οργάνωσαν εναν ολόκληρο Ισμό από ό,τι άσχετο, κατακάθι και καθάρματα, ανθρώπους-άδεια πουκάμισα ειχε να δώσει κάθε χώρα, την πλειάδα των πολιτικών, οικονομικών και ένοπλων δωσιλόγων και εθνοϊσμών με αποκορύφωμα προδοτικά όπλα «Τάγματα Ασφαλείας». Αυτοί που οχι μόν επέτραψαν αλλα και συνέβαλαν να αποψιλώσουν οι κατακτητές τη χώρα όχι μόνο τον σύγχρονο πλούτο της, αλλά και μεγάλο μέρος του Αρχαίου πολιτισμού της.

Ο κίνδυνος να βυθισθεί ολόκληρη η Ευρώπη και μαζί της ολόκληρος ο κόσμος, σε βαθύ σκοτάδι και δουλεία αιώνων από ενδεχόμενη νίκη του φασισμού-ναζισμού ήταν υπαρκός. Κατακτήσεις και πολιτισμοί αιώνων θα ειχαν εξαφανισθεί αν επικρατούσε ο φασισμός, η πιό απάνθρωπη θεωρία και πρακτική που μέχρι τότε ειχε γνωρίσει η κοιωνία των Ανθρώπων.

Θα ηταν τραγικό αν οι λαοί που ζούσαν κάτω από φασιστικά καθεστώτα, (πως ο δικός μας) τον αγώνα για την εθνική απελευθέρωση δεν τον συνδίαζαν και με την ήττα και του εσωτερικού φασισμού, την περιβόητη αγγλικής κοπής Βασιλό-Μεταξική 4η Αυγούστου. Και το ακόμα πιο τραγικό θα ηταν αν τον αγώνα αυτόν, ο αγωνιζόμενος λαός δεν τον συνδίαζε και με τα αντιστοίχα κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα που σέρνωνταν άλυτα από το 1821, αν δεν του έδινε και κοινωνικό περιεχόμενο.

Οι υπόδουλοι λαοί με πρώτο το δικό μας χρειάστηκε να κινητοποιήσουν και το έσχατο απόθεμα του ηθικού σθένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και του Πατριωτισμού. Να αρχίσουν με την παθητική αντίσταση, να περάσουν στο σαμποτάζ για να ανεβάσουν αργότερα την πάλη τους στην ένοπλη Αντίσταση. Παντού-ειδικά στην Ελλάδα, μετά την ιδρυση αντιστασιακών οργανώσεων, η δυσκολία η μεγάλη και τραγική δυσκολία, δεν υπήρξαν ο Χίτλερ,ο Μουσολίνι και τα στρατεύματα κατοχής, αλλα οι παρά-Γιοί τους, οι διάφοροι Κούϊσλιγκς και οι διάφοροι εθνοϊσμοί και τα «Τάγματα Ασφαλείας».

Και η ακόμα πιό μεγάλη δυσκολία δεν προέρχονταν από τους ανοιχτούς παρά Γιούς συνεργάτες του χίτλερ, του Μουσουλίνι και του Φίλωφ, αλλα οι κρυφοί

και κυρίως οι προερχόμενοι από τα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια. Αυτος ο έρπων συφερτός των ανθρώπων που ειχε πρωτεύουσα το Βερολίνο. Ηταν ολέθρια τα «Τάγματα Ασφαλείας» και ολοι οι αλλοι εθνοϊσμοί οτι «χρειάζονται δια τον αγώνα εναντίον του κομμουνισμού» έλεγαν στην Ελλάδα-και το τηλεγραφούσαν στο Κάϊρο οι διάφοροι διακεκριμένοι εκπρόσωποι του ελληνικού «πνεύματος του Βισύ». Η Γαλλία όμως την επονένη της απελευθέρωσης καταδικάζει εις θάνατον τον μεγαλύτερο Σρτατάρχη που είναι εννενήντα χρονών. Τον καταδικάζει, σα σύμβολο της προδοσίας και του «πνεύματος του Βισύ» η καταδίκη του και μαζί του οχι μόνο στη Γαλλία, αλλα σε όλκληρη την Ευρώπη έγινε η αιματηρή κάθαρση του δράματος της εθνικής προδοσίας για να θεμελιώσει πάνω σε παστρικά θεμέλια τη νέα της ζωή, τη Δημοκρατία που δεν ήταν αλλιώς νοητή παράσαν Αντιφασιστική. Ολη η Ευρώπη κατάλαβε ότι αν η εθνική προδοσία αποτέλει ντοπή και ζημιά, η ατιμωρησία και η επιβράβευση της εθνικής προδοσίας (όπως έγινε στη χώρα μας), θα είναι ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ανεπανόθρωτη για το έθνος. Γι αυτό και στιγμάτισαν, δίκασαν, καταδίκασαν και ΕΚΤΕΛΕΣΑΝ τους προδότες του Εθνούς.

Αντί γι αυτό στη χώρα μας την επομένη της Συμφωνίας της Βάρκιζας τέθηκαν σε ισχύ όχι μόνο οι βεταξικοί αλλα και οι κατοχικοί νόμοι εις βάρος των αγωνιστών και ανυπολόγιστοι είναι ακόμα πόσοι «ήρωες» των Ταγμάτων ασφαλείας ενσωματώθηκαν στο στρατό και τα σώματα ασφαλείας και πόσοι έγιναν στρατηγοί όπως ο Περάκης διοικητής της σχολής Ευέλπίδων και Παδόγκωνας, που έστειλε συγχαρητήριο τήλεγράφημα στον Χίτλερ για τη διάσωσή του στρατηγός!

Μετά την κατάρευση του μετώπου, τα πάντα ειχαν διαλυθεί. Πρίν την κατάρευ όμως ειχε προηγηθεί η εγκατάλειψη του λαού και της χώρας από την Πολιτειακή, πολιτική και μέρος της στρατιωτικής ηγεσίας και τον σχηματισμό της ελληνόφωνης Γερμανικής κυβέρνησης, από του επίορκους στρατηγού. Στις πόλεις και την ύπαιθρο, οι πατριώτες μάζευαν και έκρυβαν όπλα παρά τις αυστηρές απαγορευτικές διαταγές των κατακτητών, που απαιτούσαν να τους παραδωθούν ακόμα και τα κυνηγητικά όπλα και οχι μόνο απειλούσαν με θάνατο κάθε παράβαση των διαταγών τους, αλλα και ειχαν ήδη από τις πρώτες ακόμα μέρες καταδικάσει δύο σε θάνατο.

Το πρώτο και μεγαλύτερο πρόβλημα των κατακτητών ήταν ο αφοπλισμός του λαού. Αυτό ειναι το γενικό και κύριο πρόβλημα κάθε κατακτητή. Στη χώρα δε μας ειχαν πρόσθετους λόγους να επιδιώξουν τον πλήρη αφοπλισμό. Γνωρίζοντας οι κατακτητές το κόστος που πλήρωσαν και οι Ιταλοί, μα και οι Γερμανοι για να κατακτήσουν τη χώρα και την εχθρότητα που συνάντησαν από τις πρώτες ακόμα μέρες στην Ελλάδα, ο αφοπλισμός έπρεπε να ειναι απόλυτος, γιατί μπορούσε να παρουσιάσει απρόοπτα, για αυτό έπρεπε να ξέρουν πόσα όπλα υπήρχαν στα χέρια των Ελλήνων και ποιοί τα είχαν. Το Χωρίο Μεσόβουνο της Κοζάνης κάηκε δυό φορές μαζί με τους χωριάτες. Το ίδιο και Κατράνιστα με το αιτιολογικό ότι είχαν μαζέψει όπλα που ειχαν μείνει στο Βέρμιο μετά την κατάρευση του μετώπου.

Τα πράγματα στο θέμα του αφοπλισμού έδειξαν, πως οι κατακτητές ειχαν τις πληροφορίες τους, τόσο τις γενικές οσο και τις συγκεκριμένες. Και δεν ηταν μόνο οι κρυφοί πληροφοριοδότες, υπήρχαν και οι φανεροί που τους πήγαιναν στους συγκεκριμένους χώρους και σπίτια και σε χώρους που οι μέλλοντες να

αγωνιστούν ειχαν κρύμενα όπλα. Σκότωναν τους κατόχους και έκαιγαν τα σπίτια, μα και το χωρό Ακόμα υπήρχαν και οί κάθε μορφής συνεργάτες και υπηρεσίες που ανοικτά κήρυτταν τον πόλεμο στο λαό και ειδικά σε αυτούς που δισανασχετούσαν η αντιδρούσαν σε δεδομένα που έρχονταν σε αντίθεση με τις εντολές των νέων «Ταγών» και τα αθέμητα προσωπικά τους συμφέροντα.

Ο λαός μας προδομένος από την πολιτική του ηγεσία και δεμένος στο άρμα του φασισμού, με πλούσια όμως αντάρτικη πείρα από τον καιρό του 21 και την διεύρυνση του εδαφικού και γεωγραφικού ορίζοντα της σύγχρονης Ελλάδας, μετά την Ιδρυση τους Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) στις 27 Σεπτεμβρίου 1941, αφουγκράστηκε την φωνή του ΕΑΜ, όρθωσε το ανάστημά του και θαρραλέα εντάχθηκε στις γραμμές του, μέσα από τις οποίες πολέμησε με αυτοθυσία για τη λευτεριά της πατρίδας και τη νίκη του συμμαχικού αγώνα.

Με την καθοδήγηση του ΕΑΜ και τις αξιοθαύμαστες θυσίες εντάχθηκε στην ένδοξη χορεία των λαών της Ευρώπης, που ύψωσαν τα ανάστημα τους κατά του χίτλερ και Μουσουλίνι και των εγχωρίων παραγιών τους και έγραψε ενα ακόμα ασύκριτο Αντιστασιακό Επος, δίπλαστο Επος του 40. Πρώτος μέσα στους πρώτους, ειναι ο ελληνικός λαός. Αρχισε με το έπος του στα αλβανικά βουνά. Το συνέχισε στις πόλεις, τα βουνά και τους κάμπους και ενταγμένος στο συμμαχικό στρατηγείο ο Ελληνικός Απελευθερωτικός Λαϊκος Στρατός (ΕΛΑΣ).

Λευτέρωσε τη χώρα μόνος του. Και πήρε θέση, ματωμένος, γυμνός, πεινασμένος, αλλα περήφανος και πανώριος ο ελληνικός λαός στην πρώτη-πρώτη γραμμή των ενδόξων λαών της Ευρώπης στο πλευρό των μεγάλων συμμάχων. Η Εθνική Αντίσταση λέγονται τα πιστοποιητικά και οι περγαμηνές του λαού και της Ελλάδας. Τα πιστοποιητικά αυτά τα αποδέχθηκε και τα παραδέχθηκε όλη η οικουμένη.

Η Ενθική Αντίσταση αποτελεί αναγνωρισμένη προσφορά του ελληνικού λαού στον αγώνα ολων των λαων εναντίον του φασισμού. Αποτέλει αδιαφιλονίκητη Δόξα. Η συνειφορά της στον αντιστασιακό αγώνα έκανε πιο στενους τους δεσμούς του λαού μας με τους αλλους λαούς του κόσμου που πολέμησαν το φασισμό. Και ως εκ τούτου καταξιώνει σαν απαράγραπτα δικαιώματα στο δημοκρατικό και φιλειρηνικό λαό μας στο μνημονικό της παγκόσμιας κοινής γνώμης.

Και ενω η παγκόσμια κοινή γνώμη, οχι μόνο τα δέχθηκε αλλα τα καταχώρησε σε μια αξιοπρεπή θέση στην παγκόσμια ιστορία, τα αρνήθηκε, τα ξόρκισε,τα ξέσκισε και τα τσαλαπάτησε η αξιοσέβαστη «εθνικόφρων καράταξη» της ιδιας της Ελλάδας. Οι άνθρωποι και τα κόμματα, που τα κατάφεραν, μέσα στη σύγχρονη ευρωπαϊκή κοσμογονία, να ειναι οχι μόνο εκτός τόπου και χρόνου, αλλα και να μήν σεβαστούν ενα αξιοθαύμαστο κομμάτι της Νεοελληνική ιστορίας. Οι Ηρόστρατοι, που γκρεμίσαν με αντεθνικό πάθος, ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνειδησία αυτό που με αίμα, σάρκα και με κόκκαλα κάθε φορά χτίζει ο ελληνικός λαός στο διάβα του εθνικού, κοινωνικού και εθνικού βίου.

Για να γίνει αντιληπτό πως λειτούργησε η «εθνικόφρον παράταξη» αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας θα αναφερθώ σε ορισμένα αποσπάσματα ενος άρθρου της εφημερίδας «Καθημερινή» που δημοσίευσε στις 13-5-45 απευθυνόμενη προς της ηγεσία της τότε Σοβιετική Ενωσης. Γράφει λοιπόν,επι λέξη η «Καθημερινή»:

«Αγριοι εφιάλτες άρχισαν να ταράζουν την απόλυτη, ώς χθές μακαριότητα της φασιστικής Δεξιάς. Ειχε φαντασθεί τα πράγματα πολύ εύκολα. Αφού εθαυματούργησαν, ύστερα από έξη βδομάδες τα τάκνς, τα ρουκετοβόλα αεροπλάνα και τα αντιτορπιλικά του Σκόμπυ, ελπίσει σε μιά μετά Δεκεμβριανή αιωνιότητα. Η πτωματολογία (οι Αγγλοι εργατικοί την ονόμασαν «καπηλία ωμοτήτων») και την ομηρολογία (οι Αμερικάνοι δημοκράτες την ονόμασαν, εννννόει τη σύλληψη των 25,000 ομήρων που συνέλλαβε η Δεξιά, Ιησουϊτικη εξαχρείωση») θα έριχναν στάχτη στα μάτια της άπιστης αντιφασιστικής υφηλίου.

Η Βάρκιζα θα αποτελούσε ενα έξυπνο φαυλοκρατικό κόλπο, αφού θα τύλιγε οχι μόνο την ελληνική Αριστερα. αλλα και τους κ.κ. Μάκ Μίλλαν και Ρέξ Λήπερ, που εγγυήθηκαν την υπογραφή του συμφώνου. Ο ΕΛΑΣ θα παρέδινε τα τιμημένα όπλα «σαν κορόϊδο».Η κυβέρνηση Πλαστήρα, μεταβατική και πρόσκερη, θα άφηνε τη θέση της σε μια αλλη σταθερή, μόνιμη και αιώνια κυβέρνηση. Μια γνήσια φασιστική στρατοκρατική κυβέρνηση της Δεξιάς.

Θα γινόταν η ηθική αποκατάσταση του κ Ιωάννου Ράλλη και ολων των αλλων «εθνικών μαρτύρων», που δικάζονται σήμερα σαν «δοσίλογοι». Και το κράτος, βράχος ακλόνητος αντικομμουνισμού και Αστυνομικής απολυταρχίας, θα στέκονταν υπόδειγμα προπολεμικού φασιστικού κράτους. Ενα γνήσιο κράτος Δωσιλόγων, μοναδικό στο είδος του».

»Η 4ηΑυγούστου-αυτή η συνισταμένη ό,τι πιο αισχρό και πιό ταπεινό εχει να παρουσιάσει η νεοελληνική ιστορία-λυσσασμένη στο αντισοβιετικό της πάθος μόνο που δεν διέκοψε και επίσημα τις διπλωματικές σχέσεις με το σκανδαλώδες σοσιαλιστικό, ενα εκτο του κόσμου, που τολμούσε να ειναι τόσο αντίθετο στη Μεταξική θεωρίας περί κοινωνίας και κράτους.

»ταν, ύστερα από μια τέτοια ανώμαλη και ηλίθια για τα συμφέροντα του ελληνικού έθνους εξέλιξη, οι Ελλνοσοβιετικές σχέσεις, θα μπορούσαν να εξελιχθούν λαμπρά και, δίπλα σε εξίσου θερμές αγγλοελληνικές σχέσεις, να αποτελέσουν τη βάση για μια γόμινη, ανοιχτομάτα, ρελιαστική και επιστημονικά θεμελιωμένη εξωτερική πολιτική, η υπόθεση χαντακώθηκε!

Τη χαντάκωσε ενας καθυστερημένος μέγας ανήρ,«ισάξιος του Ελευθερίου Βενιζέλου»,ενας γόης πολιτικός, ο κ Γ.Παπανδρέου. Ενας αλλος πολιτικός,ο Γ.Καφαντάρης, εραστής της λαϊκής ακριβολογίας και ζεματισμένος από τα «μούπες-σούπα» του κ Παπανδρέου, συνήθιζε να τον αποκαλεί «παπατζήν της πολιτικής». Ο «Παπανδρέου Παπατζής» των λαϊκών διαδηλώσεων θα μείνει ένδοξος στην ιστορία μας για δύο μεγάλα κόλπα. Το ενα ειναι οτι με άφταστη ταχυδακτυλουργία «ετσουβάλιασε»,καθώς ισχυρίζεται, την Αριστερά στο Λίβανο. Το δεύτερο και μεγαλύτερο ειναι οτι-κατά τη διάλεκτο των παπατζήδων-κατόρθωσε και «την έσκασε» και του Στάλιν...».

Βέβαα τα εσωτερικά στηρίγματα των Αγγλων ήταν πολλα. Στη διάρκεια της κατοχής με τη συμπαράσταση της αντίσταση οργανώθηκαν και οι Αγγλοι στρατιώτες που δεν μπόρεσαν να φύγου με το προστέθηκαν και οι

Αυτά και πολλά αλλα επιχειρήματα της «καθημερινής» πείθουν για την ασυδοσία της Δεξιάς και τον τρόπο που σκέπτονταν και λειτουργούσε αμέσως μετά την υπογραφή της συμφωνίας της Βάρκιζας. Πράγματι αμέσως μετά την υπογραφή της συμφωνίας το επόμενο βήμα ήταν η ΛΕΥΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ και ενας απηνής και αδιάκριτος διωγμός εξαπολύθηκε

Η εγκατάλειψη της χώρας από τους «Ταγούς», η κολλισιεργία και τελικά η άρνηση των αστικών κομμάτων για συγκρότηση ενιαίας αντιστασιακής οργάνωσης στο εσωτερικό της χώρας (εξού και η καθυστέρησης του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου), και οι εντολές που άφησαν πίσω οι φυγάδες αποτέλεσαν την υποδομή του διχασμού. Αντί για από κοινού δράση, οι Ελληνες χωρίζονται, τραβολογιούνται και αρπάζονται μεταξύ τους για το αν πρέπει να γίνει αποδοχή-συνεργασία ή να οργανωθεί Αντίσταση.

Χιλιάδες πλήρωσαν με τη ζωή τους, από τους καταδοτικούς μηχανισμούς. Τους μηχανισμού που ενα στόχο ειχαν, να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρή ανησυχία για το μέλλον της. τη θέληση να αγωνιστούν για την απελευθέρωση της χώρας ανεξάρτητα από το κόστος. Το αίμα τρέχει ποτάμι. Το άλικο αίμα των παιδιών της Ελλάδας, έτρεχε ζεστό στην άσφαλτο, στα βουνά και τους κάμπους. ο λαός αγχιζόμενος θέλει να γίνει επιτέλους κυρίαρχος τη χώρα του και να βοηθήσει και τον συμμαχικό αγώνα.

Κάθε άλλος λαός θα ειχε μπεί οχι μόνο στο στο χρονοτνούλαπο, της ιστορίας αλλά στο κοιμητήρι της ιστορίας. Η μπουλτοζα της ιστορίας χωρίς προκατάληψη και σκοπιμότητα στο διάβα των αιώνων θα τον ειχε ισοπεδώσει και η ιστορία δεν θα ασχολούνταν πιά μαζί του. Πως μπορείς όμως να θάψεις-ξεγράψεις, οσο και αν προσπαθήσεις εναν λαό οταν σε κάθε σου βήμα σκουντουφλάς-πέφτεις πάνω στην ίδια την ιστορία και την ύπαρξή του;

Το 1940 η Ευρώπη ειναι ηττημένη από τον άξονα. Οι λαοί βυθισμένοι σε ηττοπάθεια και μοιρολατρία. Φόβος παντού. Και μέσα σ αυτήν την οικουμενική σιωπή ακούγεται ενας «αχός μεγάλος», ειναι κάποιοι μεθυσμένοι από το κρασί του 21 Ελληνες, που πάνω στα Αλβανικά βουνά διεξάγουν την πρώτη, ΝΑΙ την πρώτη, νικηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα. «Τότε οι λαοί της Ευρώπης και του κόσμου ξύπνησαν», λέει ο Συμπολίτης μας Μάρτος Δημήτριος στο περιοδικό πολιτιστικά δρώμενα του Δήμου Βεροίας για τα πενηνταχρόνα της Εθνικής Αντίστασης.

Και ο Κωστής Παλαμάς το 1940, διαπιστώνοντας τη διάθεση του λαού να μην κατακτηθεί, μα και αν τελικά κατακτηθεί να συνεχίσει τον αγώνα για τη λευτεριά του, θα κατορθώσει να συμπυκνώσει το Εθνος ,την ψυχή του, την ιστορία του και την αποστολή του μέσα σε ενα και μόνο στίχο: Αυτόν το λόγο θα σας πώ δεν εχω αλλον κανένα: «Μεθύστε με τ αθάνατο κρασί του εικοσιένα». Και σε συνέχεια ο Αγγελος Σεκελιανός, θα προσδώσει την πανανθρώπινη αποστοή της Τριάγιας εκείνης γενιάς τον ρόλο της στην υπόθεση της Ελευθερίας των εθνών με το περίφημο στίχο:

«Ομπρός, με Οργή, Μεσούρανη της Λευτερίας τη Δάδα ανοίγεις Δράμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Ομπρός» και αργότερα στην κατοχή: ο ίδιος «Δεν Ειναι Τούτο Πάλεμα Σε Μαρμαρένια Αλώνια, Εκεί Να Στέκει ο Διγενής, Και Μπρός Να Στέκει ο Χάρος. Εδω Σηκώνεται Ολη Γη Με Τους Αποθαμένους Και Με Τον Ιδιο το Θάνατο Πατάει Το θανατό Της. κι Απάνω-Απάνω Στα Βουνά, Κι Απάνω Στις Κορφάδες Τους Φωτάει Σε Μιας Ανάσταση, Ξεσπάει Αχός Μεγάλος, Η Ελλάδα Σέρνει Το Χορό, Ψηλά Με Τους Αντάτρες».

Ο«Ποιητές» ξύπνησαν τους Ελληνες «ραντίζοντάς» τους με το αγίασμα της ιστορίας τους. Και οι Ελληνες, ανατρέπουν την παγκόσμια αίσθηση οτι ο άξονας ειναι αήττητος και με τις νίκες στα αλβανικά βουνά διέγραψε τις πρώτες

ελπίδες για την ήττα του άξονα. Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί πολυάριθμοι, π.χ οι Γάλλοι κλπ το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων. Με την «τρέλλα» έστω, οχι όμως με το ψέμα και το συμφέρον. Και σε συνέχεια ο Ποιητής Αγγελος Σικελιανός θα προσδώσει στη συνέχεια την πανανθρώπινη αποστολή της τρισάγιας εκείνης γενιάς στην υπόθεση της Ελευθερίας των εθνών με τον περίφημο στίχο το:Ομπρός, με Ορθή, Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα Ανοίγεις Δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρος». και όταν στις 6 του Απρίλη του 1941 ξεκίνησε εναντίον της χώρας μας η γερμανική «πύρινη λαίλαπα».

Τότε οι Ελληνες ξανα κοιτάχθηκαν στα μάτια όπως ειχαν κάνει και την 28η Οκτωβρίου και αναμετρήθηκαν με την αυτοκρατορία του Ντούτσε στα μαρμαραίνια αλώνια, ετσι και τώρα επιβεβαιόντας για άλλη μια φορά οτι οι Ελληνες «δεν ειναι λαός ώριμος για σκλαβιά» (Δ Γληνός). Και όταν τα γερμανικά φουσάτα πάτησαν «το Αγιο της χώμα οι δολοφόνοι χιτλερικοί» που λέει και το τραγούδι της Αντίστασης, θέλησαν να ατίμασουν θέτοντας κάτω από την μπότα τους τα μέρη και τη γενιά που πρώτη, σ όλη την Ευρώπη δεν τους φοβήθηκε και ταπείνωσε στα αλβανικάβουνα το φασισμό, Πριν ολοκληρωθεί η κατάληψη της χώρας με την κατάληψη και τις Κρήτης 29-30 Μαϊου και πρίν ακόμα προλάβουν να τσιγκρίσουν τα ποτήρια με τη σαμπάνια στο Βερολίνο, το κατέβασμα της χιτλερικής βάστικας γερμανικής σημαίας από την Ακρόπολη την ίδια νύχτα από την Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολο Σάντα, αντιλλαλεί είδηση ανα τον κόσμο «ότι μιας νέας Ανάστασης κτυπάει καμπάνας μυνάει το μυνημα του λυτρομού...». Και σε λίγο ξεκίνησε το πρώτο σε ολο τον κόσμο Ενικό Απελευθερωτικό Μέτωπο με την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27-9-1941.

Ο ΑΛΒΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ 1940

Μέσα στη δίνη του Β! Παγκοσμίου πολέμου βρέθηκε και η Ελλάδα. Το αν μπορούσε η χώρα μας να αποφύγει την εμλποκή δεν ειναι το θέμα. Το γεγονός ειναι οτι τον Οκτώβρη του 1940, η χώρα μας δέχθηκε την απρόκλητη επίθεση της Ιταλίας και αργότερα της Γερμανίας, την οποία επίθεση με απαράμιλλο ηρωϊσμό ο στρατός μας την απέκρουσε. Ομως παρά τον ηρωϊσμό του στρατού μας στο μέτωπο της αλβανίας και σε συνέχεια στα Μακεδονικά Ωχυρα, την Θράκη και την Κρήτη υπέκυψε μπροστά στον όγκο και τη δύναμη πυρός των εχθρών και σχεδόν μηδαμινή προετοιμασία και την ανύπαρκτη βοήθεια εκ μέρους των υποτιθεμένων συμμάχων!

Και λέω υποτιθεμένων γιατί η ηγεσία της Ελλάδας, πολιτική και οικονομική από το 1916 και μετά με τον βασιλιά Κωσταντίνο και ειδικά μετά την δικτατορία του Μεταξά το 1936, δεν υπήρχε ενιαία πολιτική γενικά και ως αναφορά τον επερχόμενο πόλεμο ειδικά να προβάλει μετά την κατάληψη της χώρας Αντίσταση.

Πολιτική που να ηταν σύμφωνη με την πολιτική της Γερμανίας του Χίτλερ. Τα παλιά αγγλόφυλα ανύπαρκα κόμματα και οι αγγλόφυλοι ήθελαν η χώρα να ακολουθήσει την πολιτική των Αγγλων. Πατώντας σε δυό βάρκες βρεθήκαμε στο κενό: Χωρίς συγκεκριμένη πολιτική, στρατηγική και στόχο. Απόδειξη οτι υπήρχαν δυό αλληλοσυγκρουόμενες απόψεις, αποτελεί το γεγονός οτι για να υπάρξει βοήθεια από την Αγγλία χρειάστηκε να βγεί από τη μέση ο Μεταξάς. Κάτω από αυτές τις αδιευκρίνιστες συνθήκες με ποιόν από τους δυό ήμασταν:

Ετσι, οταν την αυγή της 28η Οκτωβρίου του 40, χτύπησαν οι κομπάνες στα χωριά και οι σειρίνες στις πόλεις καλόντας το λαό σε πόλεμο και οι στρατεύσιμοι έτρεχαν στα κέντρα να καταταγούν δυο καταγορίες Ελλήνων ξεκίνησαν για τον πόλεμο, Η μια ήταν αυτή του λαού πήγε για το μέτωπο και η άλλη οι Νικολούλιδες κλπ προς το «Ξενοδοχείο της μεγάλης Βρεττάνιας» στην Ομόνοια. Η μια στιβάζονταν στα όποια μεταφορικά μέσα και πεζοί ακόμα για το μέτωπο και η άλλη προς τα υπόγεια της της μεγάλης Βρεττανίας.

Την ίδια αυγή του Οκτώβρη του 1940, «που άνοιξαν οι Ουρανοί και όρμησαν οι Καβαλάριδες της αποκάλυψης γράφει στο ίδιο περιοδικό της στέγης Γραμμάτων και Τεχών του Δήμου Βεροίας για τα πενηντάρχονα της Αντίστασης και ο Συμπολίτης Αντιστασιακός και όμηρος στη Γερμανία για την Αντιστασιακή του δράση μακαρίτης Δικηγόρος Αχιλλέας Γκούτας». Η οικογενεία μας συμμετείχε με τρίς Καβαλάριδες σε αυτήν την αποκάλυψη. Μάλιστα ο ένας ειχε κληθεί στις αρχές Αυγούστου του 40 για μετεκπαίδευση και ενας από τους τρίς ήταν και πολύτεκνος. Ειχε αφήσει πίσω του πέντε ανήλικα.

Αν η επιστράτευση δεν ήταν επιλεκτική όπως γράφει και οστρατηγός Δημήτριος Κεθενιώτης, δεν θα άφηνε ο ενας καβαλάρης πέντε ανήλκα φελύγοντας για τον πόλεμο πίσω του. Και ήταν επιλεκτική κατά τον στρατηγό, τέως αρχηγό του ΓΕΣ 1931-34 που η κυβέρνηση των δωσιλόγων Τσολάκογλου και Σια του ανέθεσαν να εξετάσει τον τρόπο διεξαγωγης του πολέμου και να υποβάλει προς την «κυβέρνηση» το πόρισμά του. Το πόρισμα αυτό που αποτελούνταν από δυο χιλιάδες σελίδες δεν υπάρχει.

Οπως δεν υπάρχουν και οι τόμοι του συναδέρφου του αντιστρατήγου Ιων Αλεξάκη, που ήταν μετά τους βαλκανικούς πολέμους ήταν διορισμένος στο Γραφείο πολεμικής εκθέσεως του ΓΕΣ που έβγαλε σε τόμους την ιστορία του στρατού εκείνης της περιόδου. Ομως ορισμένοι τόμοι που ειχαν εκδοθεί δεν άρεσαν στο αυλικό εκείνο καθεστώς. Εφ ώ και εξεδόθή διαταγή να επιστραφώσι προς εξαφάνησιν. Νέοι τόμοι συνετάχθησαν και εξεδόθησαν. Τα γεγονότα εγράφησαν μεροληπτικά υπέρ του Αρχηστρατήγου Βασιλέως Κωσταντίνου και του Γενικού Επιτελείου του κατά τους πολέμους μας του 1912-13 και απεκρύβησαν τα σφάλματά των δηλαδή απεκρύβη η ΑΛΗΘΕΙΑ»…

Το κείμενο αυτό της καταστροφής και επανεργαφής των τόμων των Βαλκανικών πολέμων ο υπαστράτηγος Ιωαν Αλεξάκης το έστειλε στις 9-2-1978 στο «ΒΗΜΑ» Κατά τα αλλα, την ιστορία την παραχαράζουν ο αλλοι…Γράφει ο Μάριος Πλωρίτης.

Ο στρατηγός Καθενιώτης όμως, το 1946 μετά την διαπίστωση της εξαφάνισης του έργου του έργαψε ένα μικρό βιβλίο 180 μόνο σελίδων, στο οποίο αναλύει τα του πολέμου που δείχνει ότι η Ελλάδα, δεν ήταν μόνο «απαρασκεύος» στρατιωτικά αλλα και ότι το ΓΕΣ εντελώ ανίκανο. Το βιβλίο αυτό με τίτλο «Αι κυριώτεραι φάσεις του πολέμου 1940-41». Τυπώθηκε σε ελάχιστα αντίτυπα και ως εκ τούτου είναι διεύρυτο.

Το βιβλίο εχει πολλά λάθη, γιατί δεν έγινε τυπογραφική διέρθωση, επειδή ο στρατηγός ήταν ετοιμοθάνατος, ήθελε όμως να το δεί τυπωμένο πριν πεθάνει και ήξερε ότι δεν ειχε καιρό. «Ας υπάρχει έλεγε στους δικούς και τους φίλους και ας μην προλάβω να το διορθώσω. Με το μικρό αυτό βιβλιαράκι μια του

αναθέσαν να γράψει την ιστορία του Αλβανικού πολέμου αλλα καταστρέψαν το πόρισμά του, ήθελε φαίνεται να μάθουν οι Ελληνες την αλήθεια για την διεξαγωγή του πολέμου 1940-41. Το βιβλίο αυτό μου το έστειλαν από τα τα Αρχεία Σύγχρονης Κοινωνικής Ιστορίας (ΑΣΚΙ), με την ένδειξη «να προσεχθεί και να επιστραφεί το συντομότερο». Εχώ φωτοτυπήσει μερικές σελίδες, από τις οποίες πήρα στο πιο κάτω στοιχεία.

Να τι γράφει λοιπόν, ο στρατηγός για το «απαράσευο» και την επιλέκτικη επιστράτευση «Ενώ πράγματι η Ελλάς μαχόμενη από 4μήνου προς μιαν μεγάλην αυτοκρατορίαν, επρόκειται δε να εμπλακή εις αγώνα και προς δευτέραν πανίσχυρον τοιαύτην και εν τούτοις το Επιτελείων της κατόρθωσε να εχει επιστρατευμένην κατά το ήμισυ και μόνον . Και ενώ οι Ακρίται του Σωματός στρατού Καβάλλας εχουν προσφέρει 23 εν ολον ηλικίας (1917-40), εν τούτοιςτοΣώμα στρατού των Αθηνών και Πελοποννήσου ειχε προσφέρει εις τον κοινόν αγώνα 14 και μόνον τοιαύτας 1925-1939. Λαμβανουμένου δ' υπ' όψιν ότι και αι υπόλοιποι περιοχαί ειχουν επιστρατεύσει μόνον τας κλάσεις 23-40 υπέρ τους 150.000 εφέδρους σήπονται και μαραζώνουν στα σπίτια των, διερωτώμενοι εις ποίαν άραγε ατιμωτικήν πράξιν υπέπεσαν δια να εινα ανάξιοι τοιαύτης περιφρανήσεως;

Με τοιαύτας ολεθρίας επιτελικας αντιλήψεις κατορθώσαμεν ώστε ενώ ηδυνάμεθα να σχηματίσωμεν υπέρ τα 100 νέα τάγματα, δοθέντος ότι οι Β Βρεττανοί θθα παρεχώρουν ευχαρίστως οπλισμόν, εάν απηλλάσσοντο του βάρους να αποστέλλουν Μανάδας, κατήντησε, λέγομεν, να διαπληκτιζώμεθα το που πρέπει να τοποθετηθούν τα 12 πτωχά τάγματα της λεγομένης Στρατιάς της Ανατολικής Μακεδονίας».

Αυτά σε σχέση με την επιλεκτική και χαριστική αν όχι ταξική επιστράτευση, συνέπεια της οποίας ήταν το Σώμα Στρατού Καβάλλας να επιστρατεύει υπερ ήλικες και πολύτεκνους και σχεδόν άσχετοι με τα νέα όπλα, ενώ οι της Στρατιάς Αθηνών να «σήπονται». Ένα άλλο θέμα που αναφέρει εξίσου έντονονα και εκτεταμένα είναι το θέμα των οχυρών και ειδικά τα οχυρά της γραμμής Μεταξά. «Όσον αφορά τα οχυρά, ταύτα θα παραμένουσιν αγωνιζόμενα δεν θα εγκαταλφώσιν, αλλ' εστω και κυκλούμενα θα αγωνισθώσι μέχρις εσχάτων» (Διαταγή Γενικού Στρατηγείου).

Κατά τον Στρατηγό στο ΓΕΣ υπήρχε μια έντονη τριβή όσον αφορά τα οχυρωματικά έργα πριν τον πόλεμο. Ο Μεταξάς όπως είναι γνωστό ήταν γερμανοτραφή και ιδεολογικά σύμφωνος με το Χιτλερικό γερμανικό σύστημα διακυβέρνησης.

ΕΚΕΙΝΗ την αυγή, χωρίς να το καταλάβουμε, άρχισε μια μακρόσυρτη δεκαετία με πολέμους, αίμα, δάκρυα, ηρωϊσμούς και θυσίες, προδοσίες, αφανισμός, ταπεινώσεις παραλογισμοί... Οι ΓΕΝΙΕΣ που βρέθηκαν στη δίνη αυτήν της δεκαετίας και που, θεληματικα ή άθελα, μπήκαν τότε στο χορό της ιστορίας εχουν σημαδευτεί μια για πάντα. Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα, τους ακολουθούν ακόμα πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής-είτε το θέλουν είτε δεν το θέλουν...Η ΑΥΓΗ αυτή του Οκτώμβρη σημάδεψε τη ζωή τους. Μια αντίστοιχη Αυγή την 21η Απριλίου το 1867, ακριβώς γιατί πολέμησαν τον

άξονα, ξανά βρέθηκαν της Απριλιανή Χούντα στα στρατόπεδα και τις φυλακές για τρία και εφτά χρόνια

Το 1940,η Ευρώπη ολόκληρη βρίσκεται κάτω από τη μπότα του άξονα. Οι λαοί της βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και την μοιρολατρία. Φόβος παντού. Καμιά ελπίδα, κανένα σκίτριμα ζωής. Παντού ερείπια και θάνατος. Τα πάντα εχουν διαλυθεί και απόλυτη σιγή επικρατεί. Παντού σκοτάδι. Κανένα Φώς. Και μέσα σ αυτό το βαθύ σκοτάδι, σε αυτήν τη σιγή θανάτου ακούγεται ενας «Αχός μεγάλος» ενα βροντερό ΟΧΙ. Ενα ΟΧΙ που το είπαν κάποιοι «τρελλοί» Ελληνες, που πάνω στα βουνά της Αλβανίας δίνουν την πρώτη. Ναι την πρώτη Νίκηκηφόρα μάχη ενάντια στον άξονα.

Η Ελλάδα μιά μικρή σε εκταση και πληθυσμό χώρα αναχέτησε την πύρηνη λαίλαπα του άξονα. Και οχι μόνο αναχέτησε τη λαίλαπα του άξονα, αλλα τον υπορχέωσε να το βάλει και στα πόδια και για αρκετούς μήνες. Υποχώρησε από τεράστιες εκτάσεις που ειχε καταλάβει και κατείχε και άφησε εκατοντάδες επίλεκτους φασίστες νεκρούς. Και αν δεν πρόστρεχε να σώσει τον Μουσουλίνι ο Χίτελερ, ο στρατός μας με την αμέριστη συμπαράσταση που ειχε του λαού θα τον ειχε ρίξει στην θάλασσα.

Ο,τι δεν μπόρεσαν να κάνουν λαοί με τεράστιο αριθμητικά στρατούς με άρτιους εξοπλισμούς και επιλβιτικά μάσα (Γάλλοι,Τσέχοι,Πολωνοι κλπ) το κατόρθωσε μέσα σε λίγους μήνες η υψηλή φύση των Ελλήνων. Με την τρέλα έστω, οχι ομως με το ψέμα και το συμφέρον. Οπως πρόβλεψαν οι ποιητές η ιστορική μοίρα επιφύλαξε στους Ελληνες το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι την απάντηση στην βάναυση επίθεση, οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά, αλλα για τη λευτεριά όλων των λαών όπου Γής. Ετσι για μια ακόμα φορά ο λαός μας εκπλήρωσε την ιστορική του αποστολη να περιφρουρηθούν οι ανώτερες ανθρώπινες αρχές, αξίες και τα ιδανικά του ανθρώπινου πολιτισμού.??????????????????

Η εκλογή της μοίρας ηταν βαριά και το τίμημα μεγάλο. Ποτέ άλλοτε ύστερα από τον ξεσηκωμό του 21, δεν ειχε φουντώσει μέσα στην ελληνική ψυχή,ο πυρετός της λευτεριάς και της λεβεντιάς αντάμα.Θα έλεγε κανείς,πως ο αλβανικός πόλεμος,ο ένοπλος αγώνας και η όποια αλλα μορφή Αντίστασης ενάντια στον άξονα ηταν και σαν σύλληψη και σαν εκτέλεση έργο του λαού.Η άρνηση του λαού μας να υποταχθεί και οι πρώτες ελληνικές νίκες έφεραν την Ελλάδα στο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης.Ο αντίλαλος του ΟΧΙ και της νίκης ηταν κάτι το πρωτόγνωρο τη στιγμή που ολόκληρη η Ευρώπη στέναζε κάτω απ την μπότα του άξονα,Το ίδιο μεγαλούργησε οταν λίγους μήνες αργότερα ειπε το δεύτερο,το σύγχρονο «ΜΟΝΩΝ ΛΑΒΕ»του λαού μας.Αυτό το ΟΧΙ ηταν πιό ηρωϊκό και πιό βροντερό απ το πρώτο.Με αυτό το ΟΧΙ ο λαός μας αποφάσισε να αναμετρηθεί στο οχυρά της Μακεδονίας και αργότερα στην Κρήτη και α γράψει ενα ακόμα ΕΠΟΣ.Τα οχυρά της Μακεδονίας στάθηκαν οι σύγχρονες Θερμοπύλες.

Η διάσπαση της οχυρομένης τοποθεσίας του Ρούλ,ανατέθηκε στο επίλεκτο γερμανικό 125ο σύνταγμα πεζικού.Το ίδιο που χρησιμοποιήθηκε εναντίον της γραμμής Μαζινό στη Γαλλία,ενισχυμένο με ενα τάγμα πεζικού.Δυτικά προς το όρος Κερκίνη,την επίθεση ανέλαβε η 5η και 6η μεραρχία πεζικού και,Ανατολικά,η 72η ορεινή μεραρχίαπεζικού.Στη δεύτερη γραμμή,στην κοιλάδα του Στρυμόνα,υπήρχε η 2η τεθωρακισμένη μεραρχία,ενω την ασφάλεια των συνόρων στην πριοχή αυτή προάσπιζε η 7η Βουλγαρική

μεραρχία.Η ελληνική δύναμη στο Ρούπελ και στα Ανατολικά υψώματα του ανέρχονταν σε δυό τάγματα πεζικού,ενώ στα Δυτικά του ποταμού υπήρχαν ακόμα δύο τάγματα,και ενας λόχος πεζικού.

Ο πόλεμος και σε αυτό το μέτωπο αρχίζει.Οι βόμβες πέφτουν βροχή και οι 27 αξιωματικοί και οι 950 οπλίτες φέρνουν τους Γερμανούς σε δύσκολη θέση.Το Ρούπελ δενκαταλαμβάνεται και αναζητούνται λύσεις...Υστερα από σκληρό και άνισο τριήμερο αγώνα και παρά τη διοχέτευση αποπνυκτικών αερίων που προκαλούν ασφυξία καταλαμβάνου τα οχυρά και παρά τις μάχες σώμα με σώμα το Ρούπελ εξακολουθεί να ειναι απόθρητο.Στο μεταξύ,όμως,καταρέει η Γιουγοσλαβική αντίσταση στη Νότια Σερβία και ισχυρες μηχανοκίνητες δυνάμεις περνούν τα σύνορα και εισβάλουν στο ελληνικό έδαφος.Το απόγευμα της ίδιας μέρας οι Γερμανοί με άσπρες σημαίες και με ντουντούκες,κάνουν γνωστή τη συνθηκολόγηση τονίζοντας το άσκοπο του αγώνα,καλώνταςτο Διοικητή να παραδοθεί μαζί με τους άντρες του.Ο Ταγματάρχης Δουράτος απαντά:«Τα οχυρά δεν παραδίδονται αλλά καταλαμβάνονται»

Οι Γερμανοί,βλέποντας πόσο λίγοι ηταν οι Ελληνες και με πιά μέσα αμυντικά-τους κρατούσαν τόσο«μεγάλο»γι αυτούς χρονικό διάστημα καθυλωμένους και το κόστος που πλήρωσαν σε αίμα προκειμέου να μπούν στο ελληνικό έδαφος στάθηκαν προσοχή και παρουσίασαν όπλα στους σωρούς των νεκρών που υπεραστίστηκαν μέχρι εσχάτον την ιερή τους Γή.

Στην ιστορία ττου ελληνικού στρατού (σελ 251),δημοσιεύται το γερμανικό ανακοινωθέν της 11-4-1941,που αναφέρεαι στις πολεμικές εκείνες συγκρούσεις και ανάμεσα στα αλλα γράφει:«Εκλεκτά ελληνικά στρατεύματα υπερασπίστηκαν με εντελώς εξαιρετικόν ηρωϊσμόν τα οχυρά της γραμμής μεταξά.Προκλήθηκαν ως εκ τούτου συγκρούσεις εξ εγγυτάτης αποστάσεως,τόσον πείσμονες και έντομοι,εισαν αυταί αι συγκρούσεις,οσο δεν ειχαν λάβει μέχρι τούδε χώραν εις κανένα αλλο πολεμικό θέατρο...»

Ομως πέρασαν.Τον Απρίλη του 1941,ολοκληρώθηκε η κατάληψη της Ηπειρωτικής Ελλάδας και το Μάη της Κρήτης και των Νησιών και αρχίζει η πιό μαύρη και τραγική σκλαβιά.Η τετράχρονη νύχτα της κατοχής.Μια σκλαβιά όμως που ο ελληνικός λαός ποτέ δεν ανέχθηκε και ποτέ δεν αποδέχθηκε.Μα και ούτε έννοιωθέ νικημένος.Και τότε ο ήρωες της Πίνδου,των Μακεδονικών οχυρών και της Κρήτης έγιναν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης.Θα οργανωθούν σε Αντιστασικές ομάδες πρώτα και σε πανελλαδικές μέτα (με κύριο όγκο το ΕΑΜ),θα γίνουν ο εφιάλτης των κατακτητών,θα καθυλώσουν πολλές αξιόμαχες εχθρικές δυνάνμεις και θα προκαλέσουν τεράστιες και ανεπανόρθωτες ζημιές στις 600 και πλέον μεγάλες και μικρές μάχες που έδωσε με τους στρατούς κατοχής ο ΕΛΑΣ.Χιλιάδες από αυτού θα γίνουν οι μάρτυρες του Σκοπευτηρίου της Κεσαριανής,της οδού Μέρλιν,του Χαϊδαριού,των Καλαβρύτων,του Διστόμου,του Χορτιάτη,του Παύλου Μελλά,του Επταπυργίου,της Κατράνιτσας-Πύργους και τόσες αλλες που ούκέστι τέλος ...

Με τα δύο βροντερά ΟΧΙ,που είπε η Ελλάδα στις δύο αήττητες μέχρι τότε αυτοκρατορίες,του Μουσουλίνι και του χίτλερ και την πρώτη και τη μέγαλύτερη αναλογικά Αντίσταση,που οργάνωσε και πρόβαλε στους τρείς βάρβαρους κατακτητές,απέδειξε στην οικουμένη οτι η αιώνια Ελλάδα.Η Ελλάδα των Θερμοπυλών,του Μαροθώνα και του 1821 υπάρχει.Και όχι μόνο υπάρχει,αλλα

αγωνιζόμενη όπως πάντα για τα υψήλότερα Ανθρώπινα ιδανικά και οράματα,δίνει το παράδειγμα της αρετής,της αυτοθυσίας και την απροσμέτρητη λατρεία της προς την Ελευθερία και τη δημοκρατία.Να αποδείξει,πως έδω παλιότερα και γράφτηκαν αρκετές απ τις λαμπρότερες σελίδες της Ανθρώπινης ιστορίας και του πολιτισμού.

Οταν οι Ευρωπαίοι λαοί, οι ηγεσίες και οι Ανθρωποι του πνεύματος έμαθαν και αυτοί ακόμα πέρα του Ατλαντικού,οτι μιά χούφτα ήρωες αντιμετώπισαν με θείκή καρτερία τα αλλεπάλληλα κύματα των ατσαλόφρακτων φαλαγγών του Μουσουλίνι και μιας Αυτοκρατορίας εννενήντα εκατομμυρίων Γερμανών,που πρόστρεξε να σώσει τον ήδη τρωτό και πληγωμένο πιά μύθο του αήττητου.Οταν έμαθαν οτι η κατάληψη της χώρας από τα στρατεύματα κατοχής,δεν σήμαινε για την Ελλάδα και το τέλος(όπως πολύ θα το ήθελαν μερικοί) της αντίστασης του λαού κατά των κατακτητών.

Οταν έμαθαν οτι απ την επομένη της κατάκτησης οι ελληνες άρχισαν ενα Νέο ανειρήνευτο αγώνα με τα στρατεύματα κατοχής.Εναν αγώνα πρωτόγνωρο,που οι καταβολάδες του έχουν την προέλευση απ τον Λεονίδα,τον Αλέξανδρο,τον Ακρίτα και τον αρματώλο.

Εναν αγώνα του γυμνού στήθους και της γροθιάς,αφού δεν υπήρχε πλέον όπλισμό και οργανωμένος στρατός και επιμελιτείς.Οτι όλα αυτά έπρεπε να γίνουν απ το τίποτε και τον οπλισμό για τον αγώνα έπρεπε να τον πάρει απ τους ιδιους τους κατακτητές.Μετά την κατάληψη της χώρας το μόνο πολεμικό μέσο που ειχαν οι Ελληνες για να αγωνιστούν και για τα οποία αγωνίστηκαν ήταν οι πολύτιμες και αξιοθαύμασες παρακαταθήκες των προγόνων.Αυτή η κιβωτός των ανεκτίμητων παρακαταθηκών χρέωνε και υποχρέωνε του Ελληνες να συνεχίσουν μέχρι την τελική Νίκη τον αγώνα ωστέ να φανούν αντάξιοί του και να γράψουν όπως και αυτοί νέες σελίδες δόξας για την Ελλάδα και την οικουμένη.

Οταν έμαθαν οτι οι πρώτες ανταρτικές ομάδες έπιασαν τα βουνά.Οτι δυό Ελληνες Νέοι ο Μανώλης Γλέζος και ο Απόστολος Σάντας, ερμηνευώντας και εκφράζοντας την ψυχική διάθεση και θέληση του ελληνικού λαού να συνεχίσει και κάτω απ τις τραγικές κατοχικές συνθήκες και άοπλοι πλέον το αγώνα,όσο σκληρός και αιματηρός και αν είναι κατέβασαν στις 30 του Μάη του 1941 και τσαλάκωσαν τη γερμανική σημαία-βάστικα απ την Ακρόπολη.

Οταν έμαθαν οτι αντάτρες του ΕΛΑΣ,του ΕΔΕΣ μαζί με Αγγλους κομάντος ανατίναξαν τη γέφυρα του Γοργοποτάμου κόβοντας στα δύο την Ελλάδα,την μόνη σιδηροδρομική γραμμή που συνέδεε τη Γερμανία με την Αφρική.Οταν έμαθαν οτι οι ενισχύσεις σε στρατό και πολεμικό υλικό ,που έστελναν μέσο της Ελλάδας στον Ρόμελ δεν έφταναν στον προορισμό τους και οτι οι ανατινάξεις των σιδηροδρομικών γραμμών και των αμαξοστοιχιών διαδέχονταν η μιά την άλλη και την τεράστια προσφορά στον συμμαχικό αγώνα στο σχέδιο «Κυβωτός».

Οταν έμαθαν οτι οι Γερμανοί λήστεψαν σε τέτοια έκταση και με τέτοια αχαλίνωτη μανία και σε βάθος τον ελληνικό λαό που και ο ίδιος ο Μουσουλίνι επειδή δεν άφησαν τίποτε ούτε και γι αυτόν έφτασε στο σημείο για να δείξει το μέγεθος της ληστείας να πεί οτι:«οι Γερμανοί πήραν ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια των Ελλήνων».Οταν έμαθαν οτι τον χειμώνα 1941-42 τριακόσιες (300000)και πλέον χιλιάδες πέθαναν στις μεγάλες πόλεις και την

ύπαιθρο ακόμα και ειδικά στην Αθήνα απ την πείνα.Οτι πάρα τη φρίκη και τον πόνο η Αντίσταση οργάνωνε καθημερινά τέράστια σε όγκο συλλαλητήρια α)για να σταματήσει η γκανγκστερική ληστεία β) να μην κατέβουν οι Βούλγαροι στη Θεσσαλονίκη,γ)να μην πάνε εργάτες και οι όμηροι στη Γερμανία δ)να μην γίνει επιστράτευση Ελλήνων για τα πολεμικά μέτωπα.

Οταν έμαθαν αργότερα οτι με εντόλη του συμμαχικού Στρατηγείο οι Ελληνες αντάρτες με τις καθημερινές σκληρές μάχες με το στρατό κατοχής σε ολόκληρη την Ελλήδα κατόρθωσαν οχι απλώς να παραλπανήσουν τους Γερμανούς αλλά να τους πείσουν οτι η συμμαχική απόβαση θα γίνει στην Ελλάδα και οχι στην Ιταλία,όπου πρόβλεπε το το συμμαχικό σχέδιο.Οι μάχες αυτές υποχρέωσαν τους Γερμανούς οχι μόνο να μήν μετακινήσουν δυνάμεις απ την Ελλάδα στην Ιταλία αλλά και να μεταφέρουν δυνάμεις από εκεί στην Ελλάδα που πίστευα πλέον οτι θα γίνει η απόβαση,διευκολύνοντας με αυτόν τον τρόπο τις συμμαχικές δυναμείς να φινει η απόβαση με επιτυχία και με λιγότερες απώλειες.Το ίδιο έγινε και με την απόβαση στη Νότια Γαλλία.

Οταν έμαθαν για τα δεκάδες μεγάλα «ολοκαυτώματα»,οπως των :Καλάβρυτων,του Διστόμου,του Χορτιάτη και την θαυμάσια προετοιμασμένη γενιοκτονία μέσα απ την πείνα που σκότωσε μισό εκατομμύριο Ελληνες.Τα καθημερινά μπλόκα με τους κουκουλοφόρους να δείνουν με το δάκτυλο τους αγωνιστές.Τους κρεμασμένους στις πλατείες των πόλεων και των χωριών.Τα παιδιά του Υμηττού που έγιναν ενα άλλο «ολοκαύτωμα»για να γλυτώσει η ανθρωπότητα απ το φασισμό.

Οταν πιά με τις καθημερινές θυσίες και ηρωϊσμούς καταστάλαξαν στο συμπέρασμα οτι όλα αυτά μαζί σημαίνουν αυτό που είπε ο Τσιώρτσιλ οτι «Από τώρα και στο εξής θα λέμε πως οι ήρωες πολέμουν σαν Ελληνες»

Οταν έμαθαν οτι το δόγμα και τα οράματα του Χίτλερ να κυριαρχήσει στον κόσμο καταλύωντας κάθε έννοια διεθνούς έννομης τάξης. Δολοφονώντας εκατομμύρια ανθρώπους και τις πιό υψηλές κατακτήσεις του ανθρώπινου πεύματος,οπως το δικαιο τα ανθρώπινα δικαιώματα στην ζωή και την ελευθερία,έγιναν συντρίμια-κονιοτροποιήθηκαν στα βουνά της Αλβανίας,στο Ρούπελ,την Κρήτη,τον Γοργοπόταμο και τις ανατιναγμένες στον αέρα απ τους αντάρτες σιδηροδρομικές αμαξοστοιχίες και οδηκές φάλαγγες για να μήν φτάσουν τα εφόδια στον Ρόμελ,σε αντίθεση με αυτούς που έμειναν«ατάραχοι»και τους αδιάφορους που δεν ενδιαφέρονταν να μάθουν τί συμβαίνει είτε γιατί η πολεμική μηχανή εξυπηρετούσε τα συμφέροντά της,ή γιατί θα τους χάλαγε τη διάθεση.Και κυρίως αυτούς που ο Γερμανός ιερομένος martin Niemoller κάνοντας αυτοκριτική και καυτηριάζοντας τους εκμεταλλευτές των καταστάσεων και τους αδιάφορους είπε :«Οταν οι Ναζί έπαιρναν τους Εβραίους,δεν διαμαρτηρήθηκα,αφού δεν ήμουν Εβραίος.Οταν έπαιρναν τους κομμουνιστές,δεν διαμαρτυρήθηκα,αφού δεν ήμουν κομμουνιστής Οταν έπαιρναν τους σοσιαλδημοκράτες δεν διαμαρτυρήθηκα,αφού δεν ήμουν σοσιαλδημοκράτης.Οταν έπαιρναν τους καθολικούς δεν διαμαρτυρήθηκα,αφού δεν ήμους καθολικός.Οταν ήρθαν να πάρουν κι εμένα,δεν υπήρχε πιά κανείς να διαμαρτυρηθεί».

ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΑΔΙΑΦΟΡΕΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

Οσα επιχειρήματα και αν προβάλουν οι πιό πάνω κύριοι,παντά και όλα τους τα επιχειρήματα και για την κάθε περίπτωση θα θυμίζουν το δικαστή εκείνον

που,ενώ καταδίκασε σε θάνατο έναν αθώο,προσπαθούσε να απαλλαγεί απ την ενοχή του, λέγοντας, πως δεν πήρε μέρος στο εκτελεστικό απόσπασμα, που εκτέλεσε τον αθώο.

Πολλοί στα υψηλά κοινωνικό-οικονομικά κλιμάκια αυτοί οι άθλιοι και ανάξιοι ελληνες που ξέχασαν στις πατρογονικές παρακαταθήκες «Ελευθερία ή θάνατος» και το «Εκείθε με τους αδερφούς,εδώθε με το χάρο» οχι μόνο γύρισαν την πλάτη στην Ελλάδα οταν διέτρεχε τον μεγαλύτερο,κίνδυνο να μετετραπεί σε παράρτημα του Γ! Ράϊχ,αλλά και οργάνωσαν ή συνέβαλαν στην οργάνωση διαφόρων σωμάτων που πολεμούσαν δίπλα στου Γερμανούς το ΕΑΜ ΕΛΑΣ οχι μόνο στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο αλλά και μετά των εμφύλιο πρέπει>>>>>>ο λαό νικήθηκε,έπρεπε να τσακιστεί να καταχωνιαστεί για να μην υπάρχη ούτε η ανάμνηση του ξεσηκωμούενώ γνωρίζουν την προσφορά προσπιούνται οτι δεν ξέρουν εξανάγκασαν τον ΕΑΜικό κόσμο να καταφύγει στα βουνά να γίνει το δεύτερο αντάρτικο για να συντριβεί οριστικά<<<<<<<<<< το μόνο επιχείρημα που προβάλουν ειναι οτι ο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν έκανε Αντίσταση κατά των κατακτητών αλλά σκότωνε Ελληνες εθνικόφρονες.Μα ό,τι έκανε και δεν έκανε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν ηταν ποτέ κράτος και παρ όλα αυτά,για όσα εγκλήματα μας βαρύνουν οχι μόνο τα αποδοκιμάζουμε και λυπόμαστε ειλικρινά για την ευθύνη που εχουμε οι συμμετέχονττες στην Αντίσταση,παρ όλο που μερικά από αυτά ήταν αναπόφευκτα.Επειτα οι κύριοι αυτοί που τόσο ευκολά καταλογίζουν ευθύνες στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ για εγκλήματα προκειμένου να αποσίσουν τα δικά τους συνειδητά και καλομελετημένα δια καταλόγου και για συγκεκριμένα άτομα δεν πρέπει να ξεχνούν οτι αυτοί που οργάνωσαν τα «Τάγματα Ασφαλείας» και τα άλλα σώματα για να πολεμήσουν μαζί με τους Γερμανούς την Αντίσταση δεν σκέφτηκαν το πιό αποτελεσματικό μέσο να χτυπήσει και από μέσα αυτούς που αγωνίστηκαν,θυσιάστηκαν και συνέτριψαν το δόγμα του Χίτλερ να γίνει ο μοναδικός αφέντης του κόσμου και τις ναζιστικές του θεωρίες οτι έστειλαν ειδικούς πράκτορες να ενταχθούν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ να διαπράξουν πολλά απ τα εγκλήματα αυτά για να το εκθέσουν στα μάτια τους μα και να καλύψουνη και να δικαιολογήσουν μέρος απ αυτά που αυτοί προμελετημένα διέπραξαν/////ό το Σε αντίθεση με αυτούς 103 διάσιμοι Γάλλοι διανοούμενοι,καλλιτέχνες και στρατιωτικοί με προεξάρχονταν της Γαλλικής Αντίστασης στρατηγό Ντε Γκώλ μέχρι τον Ζάν-Πώλ Σάτρ,τον Ελυάρ,τον Καμύ,την Ελσα Τριολέ,το Ματίς,τον Λεκορμπυζιέ,τον Ζολιό-Κιουρί που σε όλη τη διάρκεια της κατοχής έγραψαν αξιόλογα πράγματα για την Αντίσταση στην Ελλάδα του 1944.Ομως και πριν απ αυτούς μια ανώνυμη παράνομη ομάδα ειχε γράψει ενα κομμάτι την 1η Αυγούστου 1943,στην παράνομη γαλλική εφημερίδα της κατοχής την «Κομπά» που αντιπροσωπεύει το πνεύμα ολόκληρου του γαλλικού λαού: «Ητανε εας πολύ μικρός τόπος, βαρύς από ενα ένδοξο και πλούσιο παρελθόν.Η Ελλάδα,μητέρα του πολιτισμού μας.Ομως στις μέρες μας τί ήταν;Ενας μικρός λαός στη δύση του,μας έλεγαν.Πόσο λάθος έκαναν!!Υστερα από τρείς χιλιάδες χρόνια σιωπής η Ελλάδα ξεπετιέται αθάνατη και δίνει στον κατάπληκτο κόσμο τα παάδειγμα των άφθαρτων αξιών της.Η Ελλαδα ορθώνεται και αντιμετωπίζει τους δήμιού της.Οι δήνιοι τρέμουν».

Μέσα σε τρεί μήνες,απ την 1η του φενάρη ίσαμε τις 7 Απρίλη του 1943 ,κερδίζει μια τεράστια μάχη.Τα όπλα δεν υπακούουν και γίνεται μια απεργία γενική.Και ποιός κάνει αυτό το τόλμημα;μια ώρα δέσμια και πεινασμένη που βρήκε τη δύναμη να κηρύξει γενική περγία και να πάει ίσα με πέρα.Τα πλήθη

του λαού της αντιμετώπισαν τα τάνκς και τα μιδραλιοόλα μέσα στης Αθήνας τους δρόμους.Και είδαμε αναπήρους του πρόσφατου πολέμου να καλύπτουν με τα σωματά τους τη πρώτη γραμμή των διαδηλωτών πάνω στα αναπηρικά καροτσάκια τους.Ειδεμε λαϊκούς αγωνιστές με υψωμένη τη γροθιά και στήθη γυμνά κι άδειο το στομάχι να χυμάνε και να αλώνουν κτίρια και υπουργεία οπου ηταν θρονιασμένοι και κώνευαν την προδοσία τους οι Κούϊσλισλινγκς της Ελλάδας.

Η πολιτική επιστράτευση που κηρύξανε απότυχε από το Α ίσαμε το Ω και οι Λαβάλ και οι Κούϊσλιγκς με επικεφαλής τον άθλιο Λογοθετόπουλο βρίσκονται υπο παραίτηση.Οι αντάρτες στην ύπαιθρο θερίζουν τους κατακτητές,ανατινάζουν γέφυρες,συρμού και οχυρά.Ορθιοι πάνω στα ιερά βουνά οι Ελληνες του 1943παραβγαίνουν με εκείνους της Αρχαίας Ελλάδας.Κι η Λευτεριά θα στεφανώσει τους αγώνες τους.

Γαλλικέ λαέ,ές τί κάναν αυτοί,φτωχοί,γυμνοί,πεινασμένοι,καιάοπλοι και μέρτησε αυτό που εσύ πρέπει να πράξεις».

Η άρνηση της υποταγής και οι πρώτες ελληνικές Νίκες στον ελληνοιταλικό πόλεμο και αργότερα το κατάβασμα της βάστικας απ την Ακρόπολη,έφεραν την Ελλάδαστο επίκεντρο της παγκόσμιας κοινής γνώμης.Ο αντίλαλος της Νίκης έφτασε στα πέρατα της οικουμένης και όπως λέει ο ποητής η Νίκη αυτή ειναι:μήνυμα στους ελεύθερους να προετοιμαστούν και σάλπιγγα για τους σκλβωμένου να ξυπνήσουν-ξεσηκωθούν.Ισως στις ποιητικές συλλογές του κόσμου να μην υπάρχουν ποιητές που να συμπύκνώσαν και να προανάγγελαν με τόσο σαφή τρόπο την ιστορική μοίρα που επιφύλαξε στους λαούς τους,όπως έγινε με τους Ελλήνες ποιητές,καθώς και το βαρύ προνόμιο να δώσουν πρώτοι απάντηση στη βάναυση απίθεση οχι μόνο για τη δική τους λευτεριά και τη λευτεριά των άλλων λαών όπου Γής,όσο οι Ελληνες ποιητές:«Απ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελληνων τ ιερα»την θέλει τη λευτεριά ο Μεγάλος Σολωμος το 1821.Ο Κ Παλαμας το 1940,με έναν εύστοχο ποιητίκο λόγο θα ενσωματώσει την ψυχή,την ιστορία και την αποστολή του Ελληνισμού μέσα στο στίχο: «Αυτόν το Λόγο θα σας Πώ,δεν Εχω άλλο Κανένα:«Μεθήστε απ τ Αθάνατο Κρασί του εικοσιένα» Και λίγο αργότερα ο Αγ Σικελιανός θα προσδιορίσει την πανανθρώπινη αποστολή της τριάγιας εκείνης γεννιάς στην υπόθεση της ελευρερίας των εθνών με το στίχο:«Ομπρός,με Ορθή,Μεσούρανη της Λευτεριάς τη Δάδα Ανοίγεις Δρομο,Ελλαδα στον Ανθρωπο...Εμπρός».Ακολουθούν ο Σεφέρης,Ο Βάρναλης,ο Ρίτσος και σε συνέχεια και οι άλλοι μεγάλοι ποιητές που ακριβολογούν και κυριολεκτούν με τον ποιητικό τους λόγο.

Και μόνο οι στίχοι αυτοί χωρίς να περιαυτολογούμε αρκούσαν να μάθει ο κόσμος ποιό εθνος είμαστε.Να μάθει οτι εμείς δεν είμαστε αυτοί που ειχουμε στη σκέψη και τη ζωή«όργανα»το φάσγανον,το κνούτο και τον ανασκολοπισμόν.Ειμαστε το έθνος των σοφών,των φιλοσόφων,των ποιητών,των ηρώων και των λογοτεχνών εν γένει.Είμαστε το έθνος που εγέννησε το θέατρο,το Ολυμπιακό πνεύμα και την Δημοκρατία.

Οι Ελληνες ήμαστε λαός προσκολλημένος σταθερά στη Δημοκρατία:Απ την εποχή του Λυκούργου και του Σόλωνα,της Αθηναϊκής Δημοκρατίας με το Σωκρατικό πνεύμα και την εκκλησία του Δήμου,το δημοτικό πνεύμα των Μακεδόνων,απ τους Μακεδονίζοντες του Φιλίπου και τους αντιμακεδονίντες του Δημοσθένη,μέχρι την εκπολιτιστική και φιλελεύθερη μεταχείριση των

βαρβάρων της Ασίας στην εκστρατεία του Μεγάλου Αλεξάνδρου,τους νόμους του Βυζαντίου,απ του Ιουστινιανού μέχρι των Παλαιολόγων,που κωδικοποιούν και καταξιώνουν το αρχαίο πνεύμα με την κοινωνική δικαιοσύνη και την αγάπη του Χριστιανισμού.Μια συμπόρευση απ την Αμφικτιονία,τον Παρθενώνα και τα Παναθήναια ώς το Δελφικό Πνεύμα της Ειρήνης και της Ελευθερίας,που συνεχίζεται η ακτινοβολία του μέχρι σήμερα και επιβεβαιώνει ότι:όπου η τυραννία ανέτρεψε τη Δημοκρατία,οι κοινωνικές δομές έχασαν την ισορροπία τους.Ανατράπηκαν οι κανόνες επικοινωνίας,συνενόησης,συνεργασίας, συμβίωσης και τελικά η συνύπαρξης των Ανθρώπων,κάτω απ τη βία και την καταπίεση.

Η χώρα μας κατακτήθακε ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με τον άξονα και έναν αιματηρό πολύημερο πόλεμο με τον ΄νεο κατακτητή.Ηταν επόμενο το συναίσθημα που θά έννοιωθε ο κάθε Βεροιώτης και η στάση που θα κρατοιύσε θα ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του.Και τα πιστεύω λόγω της δικτατορίας δεν ηταν ταυτόσημα.Τα συμφέροντα ενος μεγόλου τμήματος της άρχουσας τάξης,ειχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα.Προκειμένου να εκφραστούν τα συμφέροντα αυτά επέβαλαν τη βασιλομεταξική δικτατορία.Το γεγονός αυτό ειχε σαν αποτέλεσμα να μήν υπάρχει ταύτιση συμφερόντων και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία»οσον αφορά τον τρόπο που θα αντιμετωπίζονταν η κατάκτηση της χώρας.

Στις 6 του Απρίλη του 1941 η Γερμανία προκειμένου να σώσει το γόητρο του ηττημένου στα πεδία των μαχών του Μουσουλίνι,μας κήρυξε τον πόλεμο.Αφού έκαμψαν την πολυήμερη ηρωϊκή Αντίσταση του στρατού μας στα Μακεδονικά οχυρά στις 11 του Απρίλη στις 5 η ώρα το απόγευμα έφτασαν στη Βέροια.Το γεγονός αυτό όπως ηταν φυσικό έβαλε σε βαθιά σκέψη τον λαό της πόλης και ειδικά τα Νιάτα της.

Εγώ τότε ήμουν 18 χρονών.Ημασταν 4 αδέρφια.Τα τρία μου αδέρφια δεν ειχαν γυρίσει ακόμα από το μέτωπο.Εκει που όλα τα έσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά,άρχισαν οχι μόνο να διαγράφονται τα πρώτο αισιόδοξα μηνύματα,αλλα με πρωτοβουλία των κομμουνιστών να διαμορφώνεται στον ορίζοντα η συγκρότηση μιά οργάνωσης που θα αρχίσει με όλα τα μέσα πόλεμο κατά των κατακτητών,γιατί οι κατακτητής δεν ήταν ενας αλλά τρείς.Στη Βεροια,προπολεμικά είχαμε αρκετούς κομμουνιστές που η βασιλομεταξική δικτατορία τους έστειλε εξορία η στη στην εδώ φυλακή.Ενας από αυτούς έμεινε μετά την κατάληψη της χώρας από τους κατακτητές στο σπίτι του αδερφού μου Αντώνη Κόγια.Με τον Ανθρωπο αυτό μιά και έμεινε σχεδόν στο σπίτι μας(τα δυό σπίτια ήταν κολλητά)κάναμε κατά διαστήματα διάφορες συζητήσεις.Μια μέρα μου ειπε «δεν ειναι κατάσταση αυτή με τους Γερμανούς.Μας καταπιέζουν.Μας παίρνουν τα υπάρχοντά μας και οσο περνούν οι μέρες εντείνουν την καταπίεση.Σε λίγο θα αρχίσουν και να μας σκοτώνουν,σαν τα σκυλια στους δρόμους.Πρέπει να τους διώξουμε από την χώρα μας.Και για να τους διώξουμε πρέπει να οργανωθούμε.

Πράγματι οι Γερμανοί,αμέσως μετά τον ερχομό τους άρχισαν να ληστεύουν τον Ελληνικό λαό μα διάφορες επιτάξεις σπιτιών,ζώων και ο,τι αλλο ήθελαν χωρίς να λογαριάζουν κανένα.Αρχισαν η καταναγκαστική εργασία,τα μπλόκα,οι συλλήψεις και να στέλνουν ομήρους στη Γερμανία.Με το πέρασμα του χρόνου οι συζητήσεις αυτές αρχισαν να γίνονται ανοιχτά ανάμεσα σε αυτόν και τα τέσσερα αδέρφια της οικογενείας μας.Το Νοέμβρη του 1942

μπήκα και εγώ στην μικρή ακόμα οργάνωση ΕΑΜ Νέων που με πρωτοβουλία των κομμουνιστών ιδρύθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο(ΕΑΜ).Και όταν στις 23 του Φλεβάρη του 1943 ιδρύθκε η ΕΠΟΝ(η Ενιαία Πανελλαδική Οργάνωση Νέων),πέρασα στην ΕΠΟΝ και τον Απρίλη του 1944 στο ΕΛΑΣ,όπως φαίνεται και από το πιστοποιητικό του Υπουργείου Εθνικής Αμυνας.Με αυτήν τη σειρά συμμετοχής μου αναγνωρίζει την Αντιστασιακή μου συμμετοχή και δράση.Ημουν καθ όλη τη διάρκεια συνδεσμος////////////////

Η ίδρυση του ΕΑΜ δεν υπήρξε ενας εύκολος πολιτικός χειρισμόςγιατί η σύμπροξη στην οποία καλούσε όλους τους Ελληνες και ολα τα πολιτικά κόματα και οργανώσεις προσέκρουσε στην πείσμονα άρνηση των παλιών πολιτικών,οι οποίοι φθαρμένοι ανεπενόρθωτα καθώς ηταν από τη δικτατορία,εντελώς περιθοριακοί,αν μή ανύπαρτοι,φοβούνταν τον υποσκελεσμό τους από την αθρόα εισροή-συμμετοχή του λαού στο πολιτικό προσκήνιο και τις καινούργες πολιτικές συνθήκες που διαμορφώνονταν στη χώρα.Συνθήκες από τις οποίες αναγκαστηκά θα απουσίαζαν λόγω της βαθύτατης περιφρόνησης του λαού για την κακτική του καιροσκοπισμού και της δειλίας να αναλάβουν αγωνιστικές ευθύνες.

Η Ελληνική Εθνική Αντίσταση,σε σχέση με τις Αντιστάσεις των άλλων χωρών ειχε τις δικέ της ξεχωριστές ιδιομορφίες:Η πρώτη ιδιομορφία ηταν οτι απ τον Αυγουστο του 1936,ειχε επιβληθεί στη χώρα μας στιγνή φασιστικού τύπου δικτατορία.Η βασιλομεταξική δικτατορία,που διέλυσε κόμματα,οργανώσεις,φύμωσε τον τύπο,έκαψε βιβλία,συνέλλαβε,βασάνισε και έστειλε εξορία εκτός από τις χιλιάδες κομμουνιστές,Δημοκράτες και αντιφασίστες πολίτες,κορυφαίους πολιτικούς και πνευματικούς παράγοντες και απλές νοικοκυρές.Εκανε φυλετική εκκαθάριση απαγορεύοντας στις μειονότητες να μιλούν την μητρική τους γλώσσα.

Ο λαός μισούσε θανάσιμα τον φασισμό γενικά και τον εσωτερικό ειδικά,γι αυτό οταν η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο τον Οκτώμβρη του 1940 ξεσηκώθηκε σαν ενας ανθρωπος να τον αποκρούσει.Η αυθόρμητη συμμετοχή του στον πόλεμο εκτος από την απόκρουση του εισβολέα συνδέονταν και με τον μακρόρχονο κρυφό πόθο και το αίσθημα ανακούφισης οτι επιτέλους σήμαινε η ώρα να γλυτώσει και από την εσωτερική τυραννία.Αυτήν την ιδιομορφία δεν την ειχαν οι κατακτημένοι λαοί της Ευρώπης.Το γεγονός αυτό ειχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού κατά την διάρκεια της κατοχής.Η δεύτερη ηταν οτι η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό,μα ούτε και την εθνική αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας,που απαιτούσαν οι περιστάσεις.Το γεγονός αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στηρίγματα.Η τρίτη ήταν,οτι η χώρα μας από τη μάχη του Ναβαρύνου και μετά δεν ηταν εθνικά ανεξάρτητη χώρα με αποτέλεσμα να υπάρχουν εκτός από το θέμα της απελευθέρωσης από τους κατακτητές να υπάρχει και το θέμα της εθνική ανεξαρτησίας από την ξέμη εξάρτηση μεταπελευθερωτικά και η τέτερτη ιδιομορφία ειναι οτι από το 1821 ακόμα πολλά κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα ειχαν μείνει άλυτα(υπήρχαν ακόμα πολλά Φεουδαρχικά υπολλείμματα,τσιφλίκια κλπ)καθώς και το μέγα θέμα της Δημοκρατίας-πολιτειακό και της κοινωνικό-οικονομικής δικαιοσύνης.Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Από τη φύση του συνεπώς,ο κατοχικός αγώνας εκτός από απελευθερωτικός,θα ηταν και Εθνικο-Απελευθερωτικός,αλλα κα κοινωνικό-

οικονομικός.Θα ειχε δύο σκέλη α)Την απελευθέρωση της χώρας από τους κατακτητές και από την εξάρτηση από τους ξένους δυνάστες και β)κοινωνικό-οικονομικό.

Η μελέτη της ιστορίας οδηγεί αβίαστα στο συμπέρασμα οτι κανένας Εθνικο-Απελευθερωτικός αγώνας δεν μπορεί να αρχίσει πολύ περισσότερο να διεξαχθεί και αυτό γιατί οι Εθνικο-Απελευθερωτικοί αγώνες θέλουν οχι απλώς αιμα .αλλα αίμα πολύ.Και το αίμα σε αυτούς τους αγώνες το βάζει πάντα ο απλός λαός.Το αίμα για να χυθεί θέλει κίνητρα:Ηθικά και υλικά.Απο αυτό ακριβώς το γεγονός οτι τα Εθνικό-Απελευθερωτικά κινήματα ανεξάτρητα από τον χρόνο και τον τόπο που αυτά γίνονται για να ειναι Εθνικο-Απελευθερωτικά πρέπει να περιέχουν και τα δύο σκέλη.Συνεπώς με βάση το σκεπτικό αυτό πρέπει να δεχθούμε οτι σωστά και το δικό μας Ενθικο-Απελευθερωτικό Μέτωτο(ΕΑΜ) περιείχε και τα δύο σκέλη.

Ενας τέτοιος αγώνας για να διεξαχθεί αποτελεσμτικά,το πρώτο σκέλος που αφαρά την απελευθέρωση απ τους κατακτητες η τον δυνάστη,εχει ανάγκη πριν απ ‘ολα και πρώτ απ όλα α) από ενότητα, β) ενότητα στους σκοπούς γ) ενότητα στην οργάνωσης δ) δεν μπορεί να ειναι ακόφαλος και ε) ενότητα στην καθοδήγηση.Αυτά οσον αφαρά την διεξαγωγή του.Το ίδιο ξεκάθαρα θα πρέπει να ειναι γνωστά τα πράγματα και για μετά την νίκη,μετά την Απελευθέρωση,Και αυτό γιατί δεν αρκεί να κατακτηθεί η λευτεριά,πρέπει να στερεωθεί και να κατοχυρωθεί.Και αυτό δεν μπορεί να διασφαλιστεί αλλιώς παρά αν ο ίδιος ο λαός που σήκωσε το κύριο βάρος του αγώνα,αυτός που έδωσε προσβαρα το αίμα του κρατήσει στα χέρια του τη λευτεριά του,και εξασκεί τα κυριαρχικά του διακιώματα απεριόριστα και στον καιρό της ειρήνης.Το δεύτερο σκέλος του αγώνα ειναι η φυσική συνέπεια του πρώτου.α) Κατάκτηση της εξωτερικής λευτεριάς β) Η εξασφάλιση και κατοχύρωση της εσωτερικής λευτεριάς.και γ) Διαφανείς Δημοκρατικές διαδικασίες στη μορφή του πολιτεύματος και την μεταπελευθερωτική διακυβέρνησης του τόπου.Και αυτό γιατί δεν μπορεί αγωνιζόμενος να δέχεσαι το πρώτο σκέλος του αγώνα και να μήν δέχεσαι το δεύτερο.Η μήν αποδοχή και του δευτέρου σκέλους που ειναι άρρηκτα δεμένο με το πρώτο σημαίνει οτι συμμετέχεις στον αγώνα με σκοπό και στόχο να εκμεταλλευτείς την κοινή προσπάθει α για να απελευθερωθεί η χώρα από τους κατακτητές και να πάρεις εσυ τη θέση τους και αφού τους διαδεχθείς οχι μόνο να αρνηθείς τα προβλήματα του δευτερου σκέλους,αλλά στην περίπτωση που ο λαός απαιτήσει τη λύση τους να θεωρηθεί και εχθρός.

Τα Εθνικό-Απελευθερωτικά κινήματα,παλιά και τώρα(παντα)απέδειξαν σε όλη την έκταση οτι οι δυνάμεις ενός υπόδουλου Εθνους δεν μπορούν να μπούν σε κίνηση και σε τροχιά ανάπτυξης.Να δράσουν,παρά μονάχα αν ο λαός γνωρίζει από προηγούμενα σε χοντρές εστω γραμμές τους σκοπούς.πως από αυτήν την από κοινού προσπάθει θα οφεληθεί και ο ίδιος,που θα βάλει το αίμα και κυρίως οτι τα αποτελέσματα από αυτήν την κοινή πρασπάθεια θα το αρπάξει ενας νέος καταπιεστής-δεινάστης ανεξάτρητα αν ειναι ξένος ή ντόπιος.

Αυτές ειναι οι πρώτες και βασικότερες αρχές κάθε Εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος.Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα μπορέσει να αναπτυχθεί οικονομικά,κοινωνικά και πνευματικά η χώρα που απελευθερώθηκε.Να γίνουν προσπάθειες τόσο κατα τη διάρκεια του αγώνα,αλλο τόσο και μετά οχι μόνο να αξιοποιηθούν οι υπάρχουσες δυνατότητες,αλλά και για παραπέρα ανάπτυξη

των ικανοτήτων του κάθε Ανθρώπου,με σκόπο να κινητοποιηθούν στο μάξιμουμ οι δυνάμεις:Υλικές και πνευματικές.Οι δομές και οι θεσμοί που θα καθιερωθούν πρέπει να εκφράζουν τους πόθους και τα οράματα ολοκλήρου του λαού για να αναγεννηθεί,ανασυγκροτηθεί και αν αναπτυχθεί η χώρα.Μόνο με αυτόν τον τρόπο θα μπεί ολόκληρη η κοινωνία στο δρόμο της ανάπτυξης.

Τα Εθνη τα δημιουργεί η ανάπτυξη.Ο ιδιαίτερος όμως χαρακτήρας του σχηματισμού των Εθνών,βάζει από την πλευρά της κοινωνικής ανάπτυξης μερικά προβλήματα,Αφου τα Εθνη τα δημιουργεί η ανάπτυξη,σημαίνει πως ακόμα και κάτω από τηνπιό σκληρη και απανθρωπη κατοχή εχει δημιουργηθεί μια Εθνο-κοινωνικο-οικονομική διαστρωμάτωση.Διαστρωμάτωση που διαμορφώνει τις ηγετικές ομάδες οι οποίες συγκροτούν-συνθέτουν την ηγέτιδα τάξη.Την τάξη που θα ηγηθεί του αγώνα.Ετσι στον αγώνα για Εθνική Απελευθέρωση η αστική τάξη που ειναι και(η ηγέτιδα τάξη στη διαμόρφωση του Εθνους)σκέφτεται και αγωνίζεται έχοντας κατά Νού την εθνική αγορά,ο αγρότης τη Γή,οι εργαζόμενοι-εργατική τάξη στο βαθμό που υπάρχει-και οι διανοούνενοι για Ελευθερη Πατρίδα και καλύτερους όρους ζωής.Κάπως ετσι διαμορφώνονται τα πράγματα πριν και κατά τη διάρκεια του αγώνα.Οι αντικεινενικοί σκοποί και στόζοι ειναι καθαροί,Αρα και ο ρόλος που θα κληθεί να παίξει ο καθένας γνωστός.Το ίδιο γνωστό ειναι ποιός θα βάλει το το αίμα και ποιός θα πάρει το αποτέλεσμα και οτανακόμα τηρηθούν απαρέγκλητα οι επιμερισμοί,οι σκοποί για τα οποία γινεται ο αγώνας.Απο αυτά γίνεται αντιληπτό οτι η ηγέτιδα τάξη συμμετέχει στον αγώνα και ειναι προοδευτική μόνο μέρχι να απελευθερωθεί η χώρα.Συμμετέχει μόνο να ξειτουργήσει το ένα σκέλος του αγώνα.Μετα την απελευθέρωση που ολοκληρώνονται οι δικοί της στόχοι οχι μόνο δεν συμμετέχει για την υλοποίηση και του δεύτερου σκέλους που ειναι οι κοινωνικό-οικονομικές δομές και θεσμοί:Δομές και θεσμοί που κατοχυρώνουν την Εθνική Ανεξαρτησία,την Κοινωνική Δικαιοσύνη,την Ισονομία,την Ισηγορία και τη Δημοκρατία.Τη δημοκρατία που διασφαλίζει τα δικαιώματα του πολίτη,αλλά γίνεται και αντιδραστική.Και οχι μόνο γίνεται αντιδραστική αλλα παίρνει και κατασταλτικά μέτρα ενάντια σε αυτούς που επιμαίνουν να αγωνίζονται για να υλοποιήθεί και το δεύτερο σκέλος του αγώνα για το οποίο ο αγωνιζόμενος λαό έδωσε το αίμα του.Και επειδή οι λαϊκες δυνάμεις ειναι ισχυρές και περισσότερα αριθμητικά θέλει να τις υποτάξει.Να τις ελέγξει.Αυτός ειναι ο επόμενος δικό της βασικός και κυρίαρχος στόχος.Για το σκοπό αυτο μιά και δεν διαθέτει αριθμητικές δυνάμεις εκτός από τη συμμαχία με τα Φεουδαρχικά υπολλείμματα καταφεύγει και στη βοήθεια των ξένων.Και επειδή κανένας δεν δανίζει και ούτε βοηθάει, αν πρώτα δεν διασφαλίσει τα δανικά και την όποια βοήθεια,υποθηκεύει την εθνική ανεξαρτησία και τον εθνικό πλούτο.Τώρα πλέον,που λόγω αδυναμίας υποχρεώθηκε να κάνει τόσες παραχωρήσεις δεν αρκέιατι στο να τιθασεύσει-υποτάξει το λαϊκό κίνημα ακι ειδικά τους πρωτεργάτες.Τώρα θέλει να το τσακίσει.Να το διαλύσει.Και ο μόνος τρόπος για να το πετύχει αυτό ειναι ο εμφύλιος πόλεμος γι αυτό και δεν δυστάζει να τον κάνει βοηθούμενη και από τους ξένους,που και αυτοί βλέπουν τον εμφύλιο πόλεμο σαν το καλύτερο μέσο οχι μόνο να διασφαλίσουν την όποια βοήθεια έδωσαν,αλλα εξασφαλίσουν και την επικυριαρχία τους στη χώρα που «βοήθησαν.

Αυτός ήταν περίπου ο καμβάς,πάνω στον οποίο σχεδιάσθηκαν οι εμφύλιοι πόλεμοι παλιά και τώρα και αυτοί ηταν οι λόγοι που η Ελλάδα,δεν μπόρεσε να απελευρωθεί πραγματικά και να σταθεί στα δικά της πόδια.Κάθε

άτομο,ομάδα,κοινωνικό στρώμα και τάξη εχει τα δικά της ιδανικά.Για αυτά ακριβώς τα δικά της και μόνο ιδανικά η φεουδαρχική τάξη παλιά και η αστική τάξη με οποια μορφή και αν παρουσιάζεται,στερεί το άτομο από την αξία του σαν δημιουργού του εαυτού του και συμμέτοχο του κοινωνικο-οικονομικού γίγνεσθαι.Υποσκάπτει τη συλλογική δράση του λαό και στρέφοντάς τον προς την κατεύθυνση των δικών της και μόνο συμφερόντων εκμεταλλεύεται τον μόχθο του.Σαν εργαλείο χρησιμοποιέι την καταπίεση,την διάκριση και την άρνηση των κοινωνικών και Ανθρωπίνων δικαιωμάτων.Αυτή ειναι η φύση της στο κοινωνικό γίγνεσθαι.Μια φύση που φτάνει μέχρι του σημείου να καταστρέφει η ίδια τα θεμέλια του κοινωνικού ιστού.Την Εθνική Ανθρώπινη Αλληλεγκύη.

Το γεγονός οτι περιείχε και τα δύο σκέλη αποτελεί απόδειξη οτι οι ιστορικές καταβολές της ΕΑΜικής Αντίστασης,πάνε σίγουρα κατ ευθείαν πίσω σε εκείνον τον αλλο μεγάλο Εθνικό Λαϊκό ξεσηκωμό του 21.Και περνά ασφαλώς μέσα απ όλους τους Λαϊκο-κοινωνικούς αγώνες ενος και πλέον αίωνα για την αποτίναξη της ξένης κυριαρχίας,της εσωτερικής καταπίεσης και της αλόγιστής εκμετάλλευσης.Η αμεση ρίζα του όμως ηταν ο επικός αγώνας του λαού στα βουνά της Αλβανίας,στο οχυρά της Μακεδονίας,την Κρήτη ενάντια στην φασιστικο-ναζιστική επιδρομή.

Η συμμετοχή της χώρας μας στο Β! Παγκόσμιο πόλεμο στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων,η κατοχή της χώρας,η μεγαλειώδης Αντίσταση του λαού μας και οι δύο εμφύλιοι πόλεμοι ή μάλλον οι δύο φάσεις που ακολούθησαν,σαν προέκταση του Αντιστασιακού πνευματος,αποτελούν τα κύρια γεγονότα τα ποία σρφάγισαν την Ελληνική ιστορία κατά την περίοδο 1940-1950 και οι συνέπειες βάζουν μέχρι σήμερα τη σφραγίδα τους.Ειναι αναμφισβήτητο σήμερα,οτι αν η Ελλάδα έμπαινε στη δεκαετία του 40 με ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικής προόδου,ο Β! Παγκόσμιος πόλεμος δεν θα ειχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαό.

ΤΟ ΕΑΜ ΣΤΟ ΝΟΜΟ ΗΜΑΘΙΑΣ

Ο Νομός Ημαθίας ειναι από τους πρώτες περιοχές της Ελλάδας στον Αντιστασιακό αγώνα.Οι δύο πρώτοι αντάρτες οι Μανωλίδης και Παπαγεωργίου που αποτέλεσαν τον πρώτο πυρήνα του Βερμίου πόλυ πριν δημιουργηθεί ο ΕΛΑΣ,δεν ηταν,παρά στρατιώτες του αλβανικού πολέμου που δεν κατέθεσαν τα όπλα και η πρώτη Αντιστασιακή οργάνωση συγκροτήθηκε στα τέλη Αυγούστου του 1941 με τον ορισμό μιάς προσωρινής επταμελούς Επιτροπής.Ενα σχεδόν μήνα πριν από την ίδρυση του ΕΑΜ στις 27-9-1941και η πρώτη μάχη δόθηκε τον Μάρτη του 1943 στα υψώματα του Τριλόφου Βεροίας(στο Ντιχαλεύρι) στο σημείο που οι Καπεταναίοι: Καρατάσος από τη Βέροια,τον Ζαφειράκη από την Νάουσα και Γάτσο ειχαν δόσει αρκετές μάχες,Και ενα μήνα αργότερα στις 30-4-1943 ο ΕΛΑΣ για αρκετές ώρες κράτησε ελεύθερη την πόλη της Νάουσας.Στη διάρκεια αυτή πραγματοποιήθηκε παρέλαση των ανταρτών του ΕΛΑΣ στους κεντρικούς δρόμους της πόλης.Διοικητής του τμήματος που απελευθερώθηκε έστω και για λίγες ώρες η Νάουσα ήταν ο Σιαμανίκας.

Ο Νομός ημαθίας ειχε πέντε βασικά πλεονεκτήματα για την γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης.α)Η κοινωνική του σύνθεση ηταν κατ εξοχή δημοκρατική.β) Η γεωγραφική διαμόρφωση του Νομού Ημαθίας με τους ορεινούς όγκους του

Βερμίου και των Πιερίων κατέχει μιά κατ εξοχήν θέση Οργάνωση Αντίστασης γ)Η διάρθρωση της πόλης(Μαχαλάδες)επέτρεπε την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι.λόγω αυτής της ιδιομορφίας και της μεγάλης βιομηχανίας σε σχέση με αλλους Νομούς υπήρχαν στο Νομό πολλά στελέχη του ΚΚΕ.δ) Την χρονιά αυτή ηταν πλούσια η γεωργική παραγωγή και ε) Λόγω αυτής της μεγάλης παραγωγής ενας μεγάλος αριθμός ανθρώπων της Ανατολικής Μακεδονίας που διώχθηκαν απ τους Βουλγάρους,ηρθαν και αγκαταστάθηκαν στη Βέροια και το Νομό γενικότερα.Αρκετοί από αυτούς εντάχθηκαν στην Αντίσταση.Στο Νομό μας η Αντίσταση με διάφορες εκδηλώσεις αρχίχει από τις πρώτες μέρες της κατοχής.Πρώτα με τη γενική δυσαρέσκεια.Επειτα με την άρνηση να συμορφωθεί με τα όσα πρέσβευαν οι Γερμανοί.Με την αγανάκτηση,την αντίδραση και σε συνέχεια με την ένοπλη Αντίσταση.

Εδρα της Χης Μεραρχίας προπολεμικά ηταν η Βέροια.Στη δύναμη της Χης Μεραρχία ανήκε το 16ο Σύνταγμα Βεροίας,το 30ο Εδέσης και το 50ο Κατερίνης.Και στην διάρκεια της κατοχής ο ΕΛΑΣ συγκροτούμενος κατά το προπολεμικό πρότυπο διατήρησε την ίδια έδρα και την ίδια σύνθεση.

Στρατιωτικός αρχηγός της Μερχαρχίας ηταν ο συνταγματάρχης πεζικού Ε.Καλαμπαλίκης.Καπετάνιος ο υπολοχαγός Γ.Κικίτσας και εκπόσωπος του ΕΑΜ Ο Μάρκος Βαφειάδης και επιτελάρχης ο ταγματάρχης πυροβολικού Γ.Καστανάς.Ειχε επιτελείο και υπηρεσίες,τηλεφωνικό δίκτυο,επαρκές λόγω παρεμβολής γερμανικών,σταθμός ασυρμάτου βραχέων,για επικοινωνία με την ΙΧ μεραρχία,το 30ο σύνταγμα και το Γενικό στρατηγείο,λόχο μηχανικού διαβιβάσεων,Νοσοκομείο με χειρουργικό τμήμα,λόχο στρατηγείου και υπηρεσία εφοδιασμού.Η συνολική της δύναμη 5.000 ανδρες 15 όλμους,40 πυροβόλα και ανάλογα οπλοπολυβόλα και αυτόματα.Στη δύναμη της συμπεριλαμβάνονταν και η δύναμη του 13ου συντάγματος πεζικού του Κιλικίς.Η Χη μεραρχία λόγω της μεγάλης σημασία που ειχε ο χώρος ευθύνης της(απο Βέβη μέχρι τα Τέμπη ηταν μια απ τις πιό άρτια εξοπλισμένη μεραρχία.

Η σκλαβιά ενος λαού οταν εχει ζήσει έστω και υπο κηδευόμενη δημοκρατία,ειναι ο,τι χειρότερο μπορεί να του συμβεί.Και γίνεται ακόμα πιό τραγική,σκληρη και απάνθρωπη οταν ο λαό αυτός,ενώ πολέμησε με τον επίδοξο κατακτητή και τον νίκησε βρέθηκε σκλαβωμένος-κατακτημένος οχι από εναν άλλο κατακτητή αλλα από εναν πρώην σύμμαχο και συμπολεμηστή.

....Ιστορία λοιπόν;Ναί ιστορία για μιά αλλη Ελλάδα,για εναν αλλο πολιτισμό.Τον πολιτισμό της Αντίστασης.Τον πολιτισμό των εκτάκτων μέτρων και του Γ! ψηφίσματος.Τον πολιτισμό των προγραμμένων,των καταδιώμενων,των στρατοπέδων,των φυλακών των εκτάκτων Στρατοδικείων,την εσχάτηςτων ποινών,των εκτελεσθέντων δια «αδικήματα»που δεν έκαναν και για «φόνους»ανθρώπων που ζούσαν και βασίλευαν.Την Ελλάδα του παιδομαζώματος και της εμπορίας των αρπαγμένων απ το βυζί της Μάνας παιδιών.Την Ελλάδα του μαρτυρίου,του πόνου,της ντροπής αλλα και του μεγαλείου.Την Ελάδα που με το «ΙΔΙΩΝΥΜΟ»και το Νόμο (375 για κατασκοπεία)οχι μόνο έλεγχε αλλα και τιμωρούσε σε βαριές ποινές τη σκέψη.Την Ελλάδα που την «δικαιοσύνη»την ασκούσαν-απένειμε κάτ εντολή των ξένων(που για τον εαυτό τους ειχαν εξασφασίσει την ετεροδικεία)και της οικονομικής ολιγαρχίας οι ένστολοι,καθώς και οι φυσικοί δικαστές ειχαν φορέσει το χακί με τα αντίστοιχα διακριτικά.Ναι την Ελλάδα που η«δικαιοσύνη»λειτουργούσε τότε με ορθάνοικτα τα

μάτια και τα Δικαστήρια-Στρατοδικεία ειχαν μετατραπεί σε βιομηχανία παραγωγής πρώτης ύλης για τα εκτελεστικά αποσπάσματα.Ναι την Ελλάδα που ο κάθε παρακρατικός χίτης,μίτης και ψίτης,πρώτα πυροβολούσε και μετά ...αν η σφαίρα αστοχούσε ...εντάξει...ακούμε αυτά που εχεις να μας πείς.Ομως επειδη κουνήθηκες και «αστοχήσαμε»θα πάς μερικά χρόνια εξορία,ωστε αλλη φορά να μάθεις να μήν μας εκθέτεις στην υπηρεσία με τα κουνήματα σου.Την Ελλάδα που ο κάθε πατριώτης,και ιδιαίτερα οι Ανθρωποι της Αριστεράς καθε φορά που έβγαιναν από το σπίτι δεν ήξεραν αν θα ξανάγυρίσουν.Την Ελλάδα που πριν γράψεις μιά λέξη αναρωτιέσαι:Απο πού οι Ανθρωποι της Αντίστασης άντλησαν αυτά τα τεράστια αποθέματα θάρρους,αντοχής,αξιοπρέπειας και αυτοθυσία;Πώς γίνεται αυτός ο λαός που από καθήκον ή συνείδηση δρέπει δάφνες στα δύσκολα και οταν αυτά τελειώσουν τον βάζουμε στο περιθόριο ή και στα αζήτητα ακόμα;Πώς γίνεται αυτοί οι συνηθισμένοι απλοί ανθρωποι γυναίκες,άντρες και παιδιά να οργανωθούν και χωρίς μέσα πολέμησαν και νίκησαν σιδηρόφρακτες Αυτοκρατορίες και παράλληλα να παράγουν πολιτισμό και πνευματική ζωή;Αυτό αποδεικνίεται από το γεγονός οτι ό,τι αξιόλογο εχει σήμερα ο πολιτισμός δημιουργήθηκε τότε.Απο τη δημοκρατική και πολιτική σκέψη μέχρι την τέχνη και τον ποιητικό λόγο.Ο Ελύτης,ο Σικελιανός,ο Σεφέρης,ο Βάρναλης,ο Ρίτσος,Ο Αναγνωστάκης,ο Θεοδωράκης,ο Σκίπης,ο Αλεξίου,ο Γάτσος,ο Παπαδόπουλος,ο Τάσος,ο Κατράκης,η Κατράκη ο Γλυνός και τόσοι άλλοι Επιστήμονες καλλιτέχνες,λογοτέχνες κλπ ειναι δημιουργήματα της Γενιάς της Αντίστασης.Ειναι γιατί καθαγιάστηκαν από τις αρχαίγονες μνήμες και τα πάθη τόσων Νεοελλήνων ματρύρων της Εθνικής και κοινωνικής απαλευθέρωσης.Ειναι γιατί δεν ξέχασαν τις Θερμοπύλες,τον μαραθώνα και τη Σαλαμίνα.Δεν έφηγε από το μυαλό τους το Σούλι,το Μεσσολόγγι,το Μανιάκι και το Αρκάδι.Δεν ξέχασαν το ΟΧΙ του 1940-1941.Πολύ περισσότερο δεν διέδραψαν την ελληνική ιστορία. Δεν ξέχασαν οτι όλα αυτά ειναι ενα κομμάτι της ψυχής μας,της συλλογικής μας μνήμης.Ειναι γιατί ό,τι καλύτερο διέθεται η Ρωμιοσύνη στην Εθνική Αντίσταση στον αγώνα για λευτεριά και ανεξαρτησία και αργότερα στους διωγμούς και στους τόπους των μαρτυρίων δοκιμάστηκαν και αντιστάθηκαν με αξιοπρέπεια.Και οχι μόνο τότε,αλλα και μετά τη λύση του δράματος.

Και οταν λέω δράμα εννοώ εκτός από το γενικό δράμα του Αντιστασιακου και το ειδικό δράμα των εξορίστων και των φυλακισμένων.Ολος αυτός ο κόσμος που πέρασε το μαρτύριο.Οσοι δεν δολοφωνήθηκαν από το μεταπολεμικό κράτος,όσοι δεν εξοντώθηκαν, οσοι αντέξανε τα κολαστήρια της Μακρονήσουν,εκει που στραυρώθηκε ο Χριστός της Ελλάδας,οσοι έμειναν όρθιοι μετά από τόσους εξευτελισμούς και ταπεινώσεις.Οσοι χάσανε δουλειές και περιουσίες(πολλές από τις οποίες δημεύτηκαν με απόφαση του στρατοδικείου,όπως η δική μου περίπτωση που εκτός από την δεκάρχονη στέρηση των πολιτικών μου δικαιωμάτων υπήρχε και δημευσή των περιουσιακών μου στοιχείων.Ευχυχώς όμως ο Πατέρας μου με τη διαθήκη του μου άφηνε μόνο την υψιλή κυριότητα,την επικαρπία την ειχε η Μητέρα μου γι αυτό και αποσύρθηκε η απόφαση της δήμευσης),οικογένεια.Οσοι σταυρωθήκανε στις εξορίες χρόνια.Οσοι αντέξανε κολαστήρια σαν τη Γυούρα και κάτεργα σαν τις φυλακές της Κέρκυρας.Οσοι δεν ειχαν στην μεταπολεμική Ελλάδα στον ήλιο μοίρα.Οσοι τίμια πότιζαν τα χωράφια τους με αίμα και ιδρώτα.Οσοι δούλευαν με όρθιο το κεφάλι και καθαρή την ψυχή για να απολαυμβάνουν ακόμα και οι δήμιοι σε αυτόν τον τόπο! Αυτών που μετά τη λήξη της ποινής να εξακολουθούν να θεωρούνται κοινωνικά απόβλητοι.Να

δέχονται καθημερινά απειλές και ασύστατες κατηγορίες από την Ασφάλεια.Να μήν τους επιτρέπουν να δουλέψουν ούτε σε οικοδομή και να του παρακολουθούν την κάθε του κίνηση.Τη στιγμή που ο Αντιστασιακός με ασύστατες και ψευδείς κατηγορίες που ο πρώτος τυχόν καταδότης μπορούσε να του προσάψει οδηγήθηκε στο στρατοδικείο και χωρίς να δικαστεί καταδικάστηκε.Κατηγορητήριο:Επικίνδυνος κομμουνιστής,φόνους ή φόνο κατα τη διάρκεια της κατοχής,στρατολόγος,οικονομικός ενισχυτής και συνοδηπόρος.Ενα από αυτά τα στοιχεία(έστω κατασκευασμένα κατά τον γνωστό τρόπο)αρκούσε να στείλει τον «κατηγορούμενο»στο έκτακτο στρατοδικείο και από εκει με γνωστή συνοπτική διαδικασία στη φυλακή ή και στο εκτελεστικό απόσπασμα.Ο Ανθρωπος αυτός αναξάρτητα με ποιόν τρόπο και την κατηγορία που οδηγήθηκε στο στρατοδικείο απαλλαγεί αλλά και αν ακόμα Αθωωθεί από τις κατηγορίες που του εχουν προσάψει δεν γυρίζει στο σπίτι του,όπως συνέβει με τον αδερφό μου Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου,που ενώ Αθωώθηκε και από τα δύο στρατοδικεία που πέρασε δεν γύρισε στο σπίτι αλλα καίτει Αθώωος πήρε το δρόμο της εξορίας για μερικά χρόνια.Αθώος λοιπόν και όμηρος.Και οχι μόνο όμηρος μετά την αθώωσή του,αλλά και μελλοθάνατος κατά τη διάρκεια που παρένεινε στην Ασφάλεια μέχρις ότου κατασκευασθεί το«κατηγορητήριο».και ο«κατάληλος ανθρωπος»που θα τον έστελνε στη φυλακή ή το απόσπασμα.

Αν δεχθούμε οτι θεμελιώδης αρχή του ποινικού δικαίου,ειναι αρχή που καθιερώνει το άρθρο 1του ποινικού Κώδικα,συμφωνα με την οποία ποινή δεν επιβάλλεται παρά μόνο για τις πράξεις,για τις οποίες αυτή ορίστηκε ρητώς για Νόμου,πρίν από την τέλεσή της.Και σε συνέχεια αν δεχθούμε οτι ο κατηγορούμενος μέχρις ότου το όποιο δικαστήριο και στη συγκεκριμένη περίπτωση το στρατοδικείο αποδείξει την«τέλεση»της πράξης ειναι αθώος ο αδερφό μου από την ημέρα της σύλληψης,μέχρι την ημέρα της αθωωσής του ηταν μελλοθάνατος.Και ηταν μελλοθάνατος γιατί τον χρησιμοποιούσαν κάθε μέρα και πολλές φορές δύο και τρείς φορές την ημέρα στην ΦΟΝΙΚΗ ΚΛΟΥΒΑ.

Πότε,απο ποιούς και για πιό λόγο πρωτοχρησιμοποιήθηκε η ΚΛΟΥΒΑ.:Την άνοιξη του 1944,ο ΕΛΑΣ με τις καθημερινές πλέον,σοβαρές και αποτελεσματικές επιθέσεις,έβαλε σε μεγάλο κίνδυνο τον μοναδικό σηδιροδρομικό και οδικό άξονα επικοινωνίας των στρατευμάτων κατοχής με τη Γερμανία και τον εστω μερικό ανεφοδιασμό του Ρόμελ στην Αφρική.Η επικοινωνία,οι μεταφορές και η μετακίνηση των μονάδων τόσο από το εξωτερικό,αλλο τόσο και ανάμεσα στις μονάδες του εσωτερικού οχι μόνο συναντούσαν δυσκολίες,αλλα πολλές φορές δεν έφταναν στον προορισμό τους.Οι σύνδεσμοι συλλμβάνονταν ή σκοτώνονταν σε ενέδρες.Το ίδιο κα ι οι τηλεπικοινωνίεςμε το κόψιμο των καλοδίων ή και των στηλών όταν έπρεπε.Οι ανατινάξεις τραίνων και σηδιροδρομικών γραμμών,αποθηκών,γεφυρών και δρόμων,αλλα και η νάρκες έκαναν προβληματική κάθε μετακίνησή τους.

Οι Γερμανοί,προκειμένου να περιορίσουν τις μεγάλες απώλειες,που τους προξενούσε ο αγώνας του λαού μας ένοπλος και πολιτικός εφάρμοζαν εκτεταμένα αντίποινα και την συλλογική ευθύνη.Ετσι οι συλλήψεις ηταν πολλαπλάσιες και αδιάκριτες.Δεν αναζητούσαν τον συγκεκριμένο«εγκληματία».Αν βέβαια ήταν δυνατόν να χαρακτηριστεί εγκληματίας αυτός που αγωνίζεται για λευτεριά και δίκαιο,την διάσωση του πνευματικού και ηθικού πολτισμού.Του πολιτισμού που μας κληροδότησαν οι

ένδοξοι προγονοί μας και τις παναθρώπινες αξίες που απειλούνταν από τους Ούνους.

Οι συλληφθέντες,εκτός από τα βασανιστήρια,τη φυλακή και την εκτέλεση που αρκετές εκατοντάδες οδηγήθηκαν,την ζωή τους απειλούσε και ενας μεγάλος και απάνθρωπος κίνδυνος.Ο κίνδυνος της ΚΛΟΥΒΑΣ.

Η κλούβα αυτή δεν ήταν η γνωστή σε μάς κλούβα,που η χωροφυλακή μεταφέρει τους συλληφθέντες στον Ανακριτή ή από τις φυλακές στα Δικαστήρια.Η κατοχική κλούβα ήταν μιά Ανθρώπινη ασπίδα.Ενα Ανθρώπινο τοίχος που οι κατακτητές προκειμένου να προστατεύσουν την «πολίτιμη»ζωούλα τουςτην έβαζαν προπέτασμα ανάμεσα σε αυτούς και τους αντάρτες για μήν τους επιτεθούν στη διάρκεια κάποιας μετακίνησης.

Η κλούβα για τις σηδιροδρομικές μετακινήσεις ηταν ενα βαγόνι του τραίνου γεμάτο με δεμένους κρατουμέους,που το έβαζαν σε αρκετή απόσταση από την μηχανή του τραίνου με ενα κιβώτια δυναμήτη στη μέση.Ετσι σε περίπτωση που το χτυπηθεί από τους αντάρτες ή ανατιναχθεί από κάποια νάρκη να σκοτωθούν οι κρατούμενοι.Την ίδια μέθοδο εφάρμοζαν και για τις οδικές ματακινήσεις.Με το σκεπτικό οτι αφού θα σκοτωθούν πρώτα και οπωσδήποτε οι κρατουμενοι,ο ΕΛΑΣ θα περιόριζε τις επιθέσεις.Το αυτ/το που προηγούνταν από τη φάλαγγα αρκετά μέτρα υποχρεωτικά το οδηγούσε κρατούμενος οδηγός.Στο πρώτο αυτ/το της φάλαγγας ηταν στημένα πολυβόλα,ετσι σε περίπτωση που απομακρυνθεί περισσότερο από το κανονικό ή γίνει κάποια συμπλοκή οι πρώτοιπου θα σκοτωθούν θα ηταν οι κρατούμενοι από τα στημένα πολυβόλα του αυτ/του που ακολουθούσε ή από τη νάρκη την ενέδρα κλπ.

Δυστυχώς αυτήν τη δολογονική εφεύρεση,που εκτός από το σώμα σκότωνε και την ψυχή του κρατουμένου.που σε πολλές πςριπτώσεις μια συγκαιρία ή κάποιος χαφιές η συνεργάτης του κατακτητή,απο ελεύθερο τον επέβαλε σε κρατούμενο.Χωρίς δίκη και πριν από τη δίκη επειδή το ήθελε κάποιος καταδότης ή ιδεολογικά αντίθετος καταδικάστηκε να ζήσει φρικτές στιγμές και την αναμονή από στιγμή σε στιγμή εναν φρικτό θάνατο.Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι συλλήψεις γινόταν γι αυτόν ακριβώς το σκοπό.

Αυτήν λοιπόν,την εγκληματική εφεύρεση τη χρησιμοποπίησαν και μάλιστα σε μεγάλη έκταση και οι ελληνικές κυβερνήσεις κατα τη διάρκεια του εμφυλίου πόλεμου.Και οι μέν Γερμανοί σαν κατακτητές θεωρώντας μας μηδαμινά όντα δεν υπολόγιζαν τη ζωή των Ελλήνων.Βέβαια,δεν υπόρχει καμιά δικαιολογία γι αυτήν την αποτρόπια πράξη.Ηταν ομως κατακτητές.Οι έλληνες κυβερνώντες ομως,με πιό αιτιολογικό χρησιμοποιούσαν τους ιδεολογικούς και πολιτικούς τους αντιπάλους με τον ίδιο τρόπο και τον ίδιο σκοπό Ελληνες κρατουμένους επειδή κάποιος χαφιές για λόγους που αυτός και μόνο γνώριζε,χωρίς να ελέγξει την καταγγελία του χαφιέ,έστελναν αθώους πολίτες(όπως η περίπτωση του αδερφού μου)οπως και οι κατακτητές στην φρικτότερη αναμονή ενος βέβαιου θανάτου.

Τον αδερφό μου τον συνέλλαβαν στο σπίτι του στη βερμίου 20 τον Σεπτέμβρη του 1946.Η σύλληψή του άφησε πίσω μια οκτωμελή οκογένεια εφτά(7) παιδιά.Πέντε κορίτσια και δύο αγόρια.Το μεγαλύτερο ηταν κορίτσι δεκαέξη(16)και το μικρότερο δυόμιση(2,5) και τη σύζυγό του.Οταν μπόρεσε να σταθεί στα πόδια από τα βασανιστήρια(έκτοτε απο τη γάλαγγα)φορούσε δύο νούμερα μεγαλύτερα από οτι πριν τη σύλληψη του παπούτσια)κάθε μέρα και χέχρις ότου εκδικασθεί η υπόθεσή του,τον χρησιμοποιούσανσαν προπέτασμα

στην κλούβα,που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσαν για να ειναι ασφαλείς στις μετακινήσεις.Και επειδή κανένας ελεύθερος Ανθρωπος,δεν θα δεχόταν να οδηγήσει το αυτοκίνητο-φέρετρο και αν ακόμα το αντίτιμο ηταν μια χούφτα χρυσάφι ανα δρομολόγιο και ο οδηγός της κλούβας έπρεπε να εινα κρατούμενος.Για την εξασφάλιση του οδηγού φρόντιζε η Ασφάλεια σε συνεργασία με τους ποικιλώνυμους καταδότες.Ετσι οδηγός της κλούβας που ξεκινούσε κάθε μέρα από τη Βέροια ηταν ο κρατούμενος Φωκίο Μπιτζέλης οδηγός στο επάγγελμα.

Η Μητέρα μας και μαζί της πολλές άλλες Μάνες,Γυναίκες και παιδιά,κάθε πρωϊ από τα μαύρα μεσάνυχτα πε΄ριμεναν έξω από την Ασφάλεια να Δεί «αν θα τον πάρουν και σήμερα»στην κλούβα και γύριζε γεμάτη πίκρα και πόνο.Πίκρα και πόνο που έπρεπε να σφύξει την καρδιά της να μήν φανεί για να προρεί να δώσει κουράγια στη γυναίκα του και να παρηγορήσει τα παιδιά που όλα την περίμεναν με λαχτέρα να ακούσουν την καλή είδηση,οτι «ευτυχώς σήμερα δεν τον πήραν».Αυτή ομως η είδηση μόνο με ενα μεγάλο ψέμμα μπορούσε να έρθει.Το βράδυ πριν σουροπώσει ξαναπήφενε να μάθει-να δεί με τα ίδια της μάτια αν γύρισε ζωντανός και σιγομουρμούριζε:«Τι θα γίνουν αυτά τα παιδιά και η Γυναίκα του,αν Ω μοί γένητω το αυτ/το πατήσει κάποια νάρκη ή πέσουν σε κάποια ενέδρα;Γλύτωσε απ την πρώτη γραμμή του πολέμου στην Αλβανία για να σκοτωθεί στα καλά καθούμενα.

Το δράμα της κλούβας,το έζησαν πολλές δεκάδες οικογένεις στο Νομό μας,καθώς και η δική μας για πολλούς μήνες μέχρις ότου γίνουν οι δίκες του.Το ίδιο και το δράμα της συλλογικής ευθύνης.Τη συλλογική ευθύνη που σε τόση εκταση και λύσσα την εφάρμοζαν οι ναζί σστις κατεχόμενες χώρες για να εκδικηθούν αυτούς που τους πολεμούσαν αλλα και τις οικογένειέ τους.Το τραγικό με τη συλλογική ευθύνη ιεναι οτι ο τρόπος που εφαρμόστηκε αμέσως μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας από τις ελληνικές κυβερνήσεις«είς ελλήνων αδερφών»δεν εχει να ζηλέψει τίποτε από τον τρόπο που την εφάρμοζαν οι κατακτητές.Εναν προς πενήντα(50)οι Γερμανοί,το ίδιο και εμείς.Συνυπεύθυνος ο συγκενικός κύκλος για τους Γερμανούς και εξαγχιστίας εμείς.Συνυπεύθυνος ο κάτοικος του χωριού γιια το παραμικρό επισόδιο το ίδιο και εμείς.ομαδικές εκτελέσεις αυτοί το ίδιο και εμείς.ΚΛΟΥΒΑ οι Γερμανοί ΚΛΟΥΒΑ και ΕΜΕΙΣ.

Το κείμενο αυτό δεν αποβλέπει στο να ξύσει πληγές του παρελθόντος,πολύ περισσότερο να αναμοχλεύσει πάθη.Εξιστορεί πραγματικά γεγονότα.Και τα γεγονότα που εχουνσυμβεί σε συγκεκριμένο τόπο και χρόνο,όσο σκληρά,καταδικαστέα και αποτρόπαια και αν ειναι,ειναι αυτά που φωτίζουν το παρελθόν.Βοηθούν τον ιστορικό να τα καταγράψει.Να καταγράψει τις όποιες παρανομίες,τα φρικτά βασανιστήρια,τις άδικες και καταδίκες,που εχουν υποστεί αθώοι πολίτες.Το ίδιο πρέπει να καταγραφούν η ασυδοσία του παρακράτους,καθώς και η υπερβολική ανοχή του επίσημου κράτους στην χωρίς όρια δράση του παρακράτους.Του παρακράτους που λειτουργούσε βάση προδιαγεγραμμένου σχεδίου και το δικαίωμα του παρακράτους να προβαίνει ανεξέλεχτα σε πράξεις,που δεν μπορούν να δικαιλογηθούν ακόμα και στην διάρκεια του εμφυλίου πολέμου.Βέβαια,στον εμφύλιο πόλεμο δεν μπορούν να λειτουργήσουν ολα σωστά και δίκαια.Θα γίνουν και ορισμένα παρατράγουδα, που θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν,οχι όμως δια πρώτη ύλη για τα στρατοδικεία ή προδιαγέγραμμένους για την κλούβα.Συλλήψεις(ομήρους μελλοθάνατους για την κλούβα)στηριγμένους στο παρακράτος,του ανεύθυνους και τους επί μισθό χαφιέδες,που τον πρώτο

τυχόντα προσωπικό του εχθρό μπορούσε χωρίς καμιά ευθύνη και συνέπειες να τον μετατρέψει σε κρατούμενο με απροσδιόστη κατάληξη.κκκκκκκκκκκκ

Και μιά που ο λόγος για τον τρόπο που γίνονταν οι συλλήψεις οι συνταγές ήταν πολλές και τις αξιοποιούσαν καταπτώση.Η βασική όμως και πιό αποτελεσματική ήταν τα κάθε λογείς βασανιστήρια με αποκορύφωμα την περείφημη φάλαγγα που καθιστούσε ανίκανο τον βασανιζόμενο να σταθεί σε όρθια στάση.Τα βασανιστήρια και ένας κατάλογος ονομάτων που έπρεπε οπωσδήποτε να συλληφθούν,ηταν αυτή που πολλαπλασίαζε με γεωμετρικό τρόπο τη συγκομηδή.Κατά τη διάρκεια των βασανιστηρίων,ενας από το Γκρούπ των βασανιστών εκφωνούσε κατ επανάληψη,αργά και δυνατά τα ονόματα του καταλόγου,με την παράλληλη διαβαιβέωση του επικεφαλής του Γκρούπ οτι«αν πέντε έστω από τα ονόματα που άκουσε,δεχθεί οτι ήταν συνεργάτες του,θα τον άφηναν ελεύθερο».

Ειναι σε όλους γνωστό οτι στο Νομός μας η συμμετοχή του λαού στην Αντίσταση ηταν πολύ μεγάλη.Επρεπε να περιοριστεί.Να φτάσει στο ποθητό ποσοστό κάτου του 10%.Οι προγραμμένοι πολλοί.Αλίμονο σε εκείνους που δεν περίμεναν την Ασφάλεια στο σπίτι να τους συλλάβει.Αυτούς θα τους αναλαμβάνανε τη συνεναινέση του επισήμου, το δοσίλογο παρακράτος,που οχι μόνο φώλιαζε και ακκολάπτονταν σε ολους τους κατασταλτικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς,αλλά επειδη ηταν«δοκιμασμένοι σε αυτό το είδος»θα ολοκλήρωναν το εργο που το επίσημο κράτος δεν μπόρεσε.Οσοι λοιπόν,απο τους προγρεμμένους από πριν ή προγράφονταν μέσω των«καταλόγων»που εκγωνούσε ο επικεφαλής του Γκρούπ κατά τη διάρκεια του λειτουργούσε η«μηχανή προγραμμένων»και κατόρφωναν να αποφύγουν προς στιγμή τη σύλληψη τους περίμεναν τα σκαλοπάτια του Δικαστικού Μεγάρου στη Βέροια και ο φράκτης του στρατιωτικού Μουσείου στη Νάουσα.

Και επειδή πιό πάνω έγινε λόγος για το πού κατάληγαν και οι Αθωωθέντες ακόμα από το στρατοδικείο αρκεί το παράδειγμα του αδερφού Αντώνη Κόγια του Γεωργίου,που ενώ αθωώθηκε παμψηφή και απ τις δύο υποθέσεις που του ειχαν σκαρώσει μετά την αθώωσή του δεν γύρισε όπως συμβαίνει με κάθε κατηγορούνο που αθωώνεται στο σπίτι του,αλλά σε μια ατέρμονη εξορία. .=======+++++++

Αυτός λοιπόν,που γύρισε από μιά μακρόχρονη εξορία ή φυλακή με το στίγμα του «εγκληματία»και του«προδότη»,να βλέπει τους συνεργάτες των κατακτητών,τους Ταγματασφαλίτες,τους μαυραγορίτες και τους απόντες του αγώνα και αυτόν ακόμα τον καταδότη του να τύχουν κάθε τιμής και προστασίας.Να ανεβαίνει για αυτήν του την «προσφορά»στην κοινωνικό-οικονομική κλίμακα και ιεραρχία,μα και αυτόν τον προσωπικό του βασανιστή να φτάνει στην Αστυνομία,τον στρατό και σε όλους τους βασικούς κρίκους του κρατικού μηχανισμού,να κατέχουν θέσεις κλειδιά.

Να βλέπουν αυτούς τους κατ επάγγελμα «πατριώτες»που όρθωσαν για δικό τους συμφέρον να αποφύγουν την καταδίκη όπως τους άξιζε σαν συνεργάτες και δοσίλογοι και να αποδεχθούν οι νέες γενιές οτι ευτυχείς σε τούτο τον τόπο δεν γινονταί εκείνοι που σε καιρούς δύσκολους στέκονται άξιοι του Ανθρώπινου πολιτισμού αλλα οι γραικύλοι και οι τυποτένιοι.Αυτούς τους τυχάρπαστους να ορθώνουν τενχητά τεχνητά σύνορα και να καλλιεργούν τεχνιτές πολεμικές εντάσεις,ετσι ώστενα μήν μπορούν οι ανθρωποι που οι στέγες των σπιτίων τους ακομπούσε η μιά την αλλη,που συναλλάσσονταν σε όλους τους τομείς της ζωής με ειλικρίνεια και αγάπη,που συντρόφιαζαν στις

σχόλες και τις γιορτές στα ίδια καφενεία και ταβέρνες οπου σιγόπιναν το τσίπουρο και τον καφέ.Ειχαν τα ίδια προβλήματα,καημούς και βάσανα και τις ίδιες φιλοδοξίες.Που συμπεθέριαζαν και συμβίωναν ειρηνικά και φιλικά στο ίδιο χωρίο,την ίδα γειτονιά και πόλη,όσπου οι δολερές πλεκτάνες των ανθρώπων του μίσους και της εμπάθειας με πρόσχημα τον κομμουνιστικό κίνδυνο,ψήφισαν το «ιδιώνυμο»,έφεραν το Βασιλιά και αυτός τον Μεταξα με τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου.Η δικτατορία σε αγαστή συνεργασία με τον Χίτλερ παρέδωσε τους φακέλους και αρχεία στη Γκεστάπο και σε συνέχεια διαμόρφωσαν το κυβερνητικό σχήμα των Κούισλιγκν που μέσω της Νέας τάξης πραγμάτων που θα επέβαλε φασιστικό-ναζισμός του Χίτλερ,θα κυβερνούσε τη χώρα στη διάρκεια της κατοχής.

Τότε που η λαίλαπα του φασιστικό-ναζισμός σκέπαζε την Ευρώπη και απειλούσε την Ανθρωπότητα με τις σηδιρόφρακτες μεραρχίες.Τότε που τα βλέματα όλοκληρης της Ανθρωπότητας ηταν στραμένα προς το Βερολίνο και με κομμένη την ανάσα περίμενε την επόμενη κίνηση του Χίτλερ,τότε ακριβώς αυτός ο μικρός λαός,παρά την μεγάλη,την τεράστια αναντιστοιχεία που υπήρχε ανάμεσα στο λαό και τη δικτατορία ειπε το μεγάλο ΟΧΙ και έγραψε ηρωϊκές σελίδες ανεπανάληπτης δόξας στην παγκόσμια ιστορία αποκρούοντας τις ορδές του Μουσουλίνι και λίγο αργότερα στα Μακεδονικά οχυρά αναχέτησε για αρκετές μέρες τις ορδές του Χίτλερ και σε συνέχεια στην Κρήτη για να ολοκληρωθεί με την Εθνική Αντίσταση το μεγαλείο του λαού μας.Τότε ήταν που τα βλέματα της ανθρωποτητας από το Βερολίνο στράφηκανα με θαυμασμό στη μικρή τούτη χώρα και η Ελλάδα απροσδόκητα έγινε για ολόκλορο τον κόσμο με το παράδειγμα ο κυριότερος παράγοντας αφύπνισης για έγκαιρη συντριβή των σύγχρονων Ούνων.

«...Θα ανοιγαν το δρόμο στις καινούργιες λαϊκες δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα,μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο ειχε μείνει ζωντανό από τα παλιά πολιτικά κόμματα.Θα άνοιγε διάπλατος ο δρόμος της λαϊκής δημοκρατίας,το όνειρο και την προσδοκία του ελληνικού λαού.Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη η Ελλάδα προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων,προς την αποκατάσταση,μέσα στα Νέα της σύνορα,όλων των ελληνικών περιοχών.Θα συγχρονιζόταν,η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα,μέσα στα πλαίσια της νέας δημοκρατικήςκαι αντιφασιστικής ευρώπης,περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη,στο πνεύμα των δύο μεγάλων συμμάχων της,εξ ίσου,της Αγγλίας και των Σοβιέτ κατά πρώτο λόγο,αλλα επίσης και στο πλευρό ολων των αλλων ενωμένων εθνών...» Αυτό ειναι ενα κομμάτι που εγραψε ο Καραγιώργης το Δεκέμβρη του 1944.

Η μεταπελευθερωτική εποχή ηταν από τις πιό δραματικές,απο τις πιό τραγικές για την ιστορία του τόπου μας.Η Ελλάδα σπάραζε κάτω από το βούρδουλα,και το δολοφονικό μαχαίρι του άρτια οργανωμένου παρακράτους.Ειχαν στεγνώσει τα δάκρυα από τον πόνο και το αίμα έτρεχε.Εβαφε τους δρόμους οχι πλέον για να γραφούν συνθήματα λευτεριάς οπως πρώτα,αλλά του εμφυλίου πολέμου,που προετοιμάζονταν

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1944 ΕΠΕΜΒΑΣΗ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ

Πρωθυπουργός προς Στρατηγόν Σκόμπυ,Αθήνα.Κοινοποίησει εις Στρατηγόν Ουϊλσον,Ιταλία

1ον Εδωσα οδηγίαςεις τον στρατηγόν Ουϊλσον οπως ολαι αι δυνάμεις παραμείνουν ως έχουν και θα σας αποσταλούν ολα τα αναγκαία εφόδια.

2ον.Είσθε υπεύθυνος δια την τήρησιν της τάξεωςεις Αθήνας και οφείλεται να εξουδετερώσητεή να καταστρέψετε όλας τας ομάδας του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ,αι οποίαι θα επλησίαζον τας Αθήνα.Εννοείται οτι ο ΕΛΑΣ,θα επιχειρήση να καλυφθή όπισθεν γυναικοπέδων παντού όπου θα ήτο δυνατον να προκληθούν μάχαι.Θα χρειασθεή να ελιχθειται καταλλήλλως εις αυτήν την περίπτωσιν προς αποφυγήν συγχύσεων,πλην όμως μη διστάσετε να πυροβολήσετε κατά παντός ενόπλου όστις θα επειράτο να προκαλέση τας Βρετανικάς αρχάς εις Αθήνας,ή εις τας ελληνικάς ερχάς δια λογαρισμόν των οποίων ενεργούμς!!!Το καλύτερον θα ήτο φυσικά να προσυπογράφονται αι διαταγαί σας από κάποιαν ελληνικήν κυβέρνησιν και ο Λήπεερ να επιδιώξη να πείση τον Παπανδρέου οπως παραμένη εις την Αρχήν δια να σας βοηθήση.Μήν διστάζετε εν τούτοις να ενεργείτε ωσάν να εβρίσκεσθο ει κατακτηθείσαν πόλιν εις την οποίαν θα ειχέν εξαπολυθή τοπική εξέγερσις.

3ον.Εις ό,τι αφορά εις τας μονάδας του ΕΛΑΣ,αι οποίαι πλησιάζουν ,προερχόμεναι από την ενδοχώραν,οφείλετε να είσασθε εις θέσιν,με τα θωρακισμένα σας,να δώσετε εις μερικάς εξ αυτών έν μάθημα το οποίον θα αποθάρρυνε τας υπολοίπους να δοκιμάσουν.Ημπορείτε να υπολογίζετε εις την υποστήριξίν μου δια όλα τα συνετά και λογικά μέτρα που θα λάβετε επι αυτής της βάσεως.Μας ειναι απαραίτητον να κρατήσωμεν και να εξουσιάσωμεν εις τας Αθήνας.Θα ήτο καλύτερον δι εσας να πετύχετε τούτο χωρίς αιτοχυσίαν εαν ειναι δυνατόν,αλλά επίσης και με αιματοχυσίαν,εαν παραστή ανάγκη.

Ο λαός μας καθημαγμένος από τον πόλεμο και τη ναζιστική κατοχή,απο την αιματοχυσία του Δεκέμβρη,αντιμετώπιζε τις ορδές των παρακρατικών οργανώσεων και τις διώξεις του επίσημου κράτους.

Ο λαός μας που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιϊα του 1940-41,που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και θαυμάστηκε από την παγκόσμια κοινή γνώμη με την ηρωϊκή του Εθνική Αντίσταση 1941-44,που αντιμετώπισε την αγγλική επέμβαση,αντιμετώπιζε τώρα άοπλος πλέον τη λυσσασμένη μανία των δοσιλόγων και απόντων,του εθνικού-απελευθερωτικού αγώνα που ξαφνικά βρυκολάκιασαν-νεκραναστήθηκαν και κανοναρχούσαν τη χώρα.

Ο λαός μας πρόσφερε τα πάντα στον Εθνικοαπελευθερωτικά και στο συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα.Είμαστε η μοναδική χώρα που δεν πετυχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ.Η μοναδική χώρα που δεν έστειλε στρατεύματα στα μέτωπα εναντίον των συννάχων.Η μοναδική χώρα που ανέπτυξε την Εθνική Αντίσταση στις πόλεις και τα βουνά με την ίδια ένταση και στην ίδια έκταση.Δεκατρείς γερμανικές μεραρχίες από τις πιό επίλεκτε προσπαθούσαν πνίξουν την αντίσταση του λαού μας.

Αυτός ο λαός,που πείνασε μα αντιστάθηκε,που γονάτισε από τον πόνο μα δεν λύγισε κι ορθώθηκε και πολέμησε,βρέθηκε αναγκασμένος να παραδώσει τα όπλα,που πήρε με ποτάμια αίμα από τον εχρθό,βρέθηκε άοπλος να αντιμετωπίζει τώρα την πιό ωμή και απάνθρωπη ιμπεριαλιστική επέμβαση.

Αν τα λάθη της ηγεσίας του δεν μπόρεσαν να πείσουν για τις προθέσεις τους ή να βρούν εγκαίρως εναν αλλο δρόμο(τους δυό πόλους)και να τον κρατήσουν που δεν θα οδηγούσε στη σύρραξη,αυτό σε καμιά περίπτωση δε σημαίνει πως

δικαιώνονται οι αγγλοι ιμπεριαλιστές και οι συνεργάτες των κατακτητών για το τεράστιο έγκλημα που διέπραξαν είς βάρος του λαού και της χώρας.

Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη υπήρξε η πιό ωμή,η πιό ξετσίπωτη επέμβασητων ιμπεριαλιστών τη στιγμή που συνεχίζονταν ο συμμαχικός αγώνας εναντίον του φασισμού.Τα όποια λάθη της ηγεσίας(το βασικότερο από τα οποία ηταν ο πόθος για κοινοβουλευτική εκπροσώπηση του ΕΑΜ)ηγεσίας του Λαϊκού κινήματος δεν μπορούν να αντιστοιχίσουν-ισοφαριστούν με το μεταδεμβριανό αιματοκύλισμα του λαού μας από τα όργανα των αγγλων κατακτητών,γιατί πράγματι σαν κατακτητές ηρθαν και σαν τέτοιοι συμπεριφέρθηκαν.

Η Ελλάδα την εποχή εκείνη πέρασε τις πιό τραγικές σελίδες της ιστορίας της. Οι Αγγλοι κυβερνούσαν τη χώρα. Ανεβοκατέβαζαν κυβερνήσεις, έπαβαν και διόριζαν υπουργούς, ανώτερους υπαλλήλους και κατώτερους ώς και κλητήρες. Αυτοί όπλιζαν και καθοδηγούσαν τις παρακρατικές οργανώσεις. Ο δοσιλογισμός έγινε με τη βοήθεια των άγγλων εξουσία.Η Ελλάδα μετά τη Βάρκιζα βογκούσε.Το πυρωμένο σίδερο της τρομοκρατίας υπο την ηγεσία των άγγλων και όργανα τους δοσίλογους, τους γερμανοτσουλιάδες, τους χίτες κλπ αυλάκωναν το σώμα της Ελλάδας.

Βέβαια, η Ελλάδα μετά το 21 για τους Αγγλους ηταν ενα ξέφραγο αμπέλι μεταπελευθερωτικά ομως την μετέτρεψαν σε προτεκτοράτο τόσο για τα εξωτερικά,αλλο τόσο και εσωτερικά θέματα. Κανένας δεν απαφάσιζε για τίποτε χωρίς τη δική τους συγκατάθεση. Οσο και αν φτέξαμε,οσο και αν η ηγεσία μας, η ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αγγλων αποικιοκρατών, παραμένει ενα αναμφισβήτητο γεγονός. Προέκτασή της η τραγωδία της Κύπρου.

Ο στρατηγός Μακρυγιάννης στα απομνημονεύματά του,σελ 366-7αναφέρει, δίνει ανάγλυφα για το πως συμπεριφέρονταν οι ξένοι το 21 και οι εθνοπροδότες. Γράφει λοιπόν ο Στρατηγός Μακρυγιάννης.

«Ευχαριστούμεν τους ξένους προστάτες μας οτι είδομεν τη διάθεσή τους, οτι δεν τους δίνουμε το χέρι οι Ελληνες, οτι δεν κάνομεν την όρεξή τους και μας κατατρέχουν κι αυτοί και οι δικοί μας όπου μας κυβερνούν τοιούτως και τις συμβουλές των πρέσβεων, κι άδικους ολους εμας τους αγωνιστάς...Και τους πιάνουν αυτοί όπου εχουν την ξουσία και τους κρένουν με το νόμο το δικό τους και βάνουν λεπίδι. όπου μας έστειλαν οι φωτισμένοι και ήμεροι άνθρωποι της Ευρώπης και κόβουν εμάς τους έγριους Ελληνες. Και ειναι τόσοι κομμένοι, κι ολα τα μπουντρούμια και οι χάψες (φυλακές) γιομάτες. Και ποιοί ειναι αυτοί όπου σκοτώνονται και ειναι φυλακισμένοι; ολοι οι αγωνιστές...».Και ο Κολοκοτρώνης... «Πανταχού ολοι ήσαν σκανδαλοποιοί και στο στράτευμα ήσαν ολοι με διπλώματα και με ταξίματα. Οπου όλοι οι ήρωες έγιναν διακονιαραίοι ή έμπαιναν στη φυλακή για να αλωνίζουν οι προδότες και οι καταφερτζήδες .

ΜΕΤΑ ΤΗ ΒΑΡΚΙΖΑ

Ο κατατρεγμός άρχισε αμέσως μετά τη Βάρκιζα. Αναρίθμητα ήταν τα μπλόκα στις συνοικίες των πόλεων και τα χωριά. Τα μπλόκα γίνονταν κατά το γερμανικό σύστημα από τους ίδιους ανθρώπους. Οι τιμημένοι αντάρτες πιάστηκαν, τσακίστηκαν στο ξύλο. ματοκυλίστηκαν,κυνηγήθηκαν στα βουνά και πολλοί οδηγήθηκαν απευθείας στις φυλακές και τα ξερονήσια του Αιγαίου.

Κατά τον ίδιο τρόπο κυνηγήθηκαν και ολα τα στελέχη του πολιτικού εθνικού κινήματος, ανδρες, γυναίκες ακόμα και παιδιά.

Στα χωριά έμειναν μόνο οι γέροι, οι γριές, τα μικρά παιδιά και Δεξιόφρονες. Πέντε «εθνικόφρονες» δοσίλογοι ή συγγενείς δοσιλόγων ένοπλοι, σε κάθε χωριό,με την ανοιχτή ενίσχυση της εθνοφυλακής, της χωροφυλακής και με συγκατάθεση των μετά δεκεμβριανών αρχών ειχαν εγκαταστήσει δικό τους ασύδοτο βασίλειο. Αρπαζαν ό,τι ηθελαν.Κούρευαν γυναίκες,βίαζαν κορίτσα, έδερναν γέρους και γριές προκειμένου να καταδώσουν που κρύβονται ο τέδε ή ο δείνα και συχνά σκότωναν με μαχαίρι ή σε ύπουλη ενέδρα. Δεκάδες τέτοιες συμμορίες ενόπλων ειχαν παραλύσει την επικοινωνία και συνέβαινε πάντα οταν μεσολλαβούσαν εγκληματικές ενέργειες η χωροφυλακή ή η εθνοφρουρά να βρίσκονται πάντα κάπως μακρυά...

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-ΓΟΡΓΟΠΟΤΑΜΟ

Το κατέβασμα της βάστικας από την Ακρόπολη από το Μανώλη Γλέζο και τον Απόστολη Σάντα, η ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ) στις 27-9-1941, η δημιουργία του Εθνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού (ΕΛΑΣ), του Ελληνικού Λαίκου Απελευθερωτικού Ναυρτικού και της ΕΠΟΝ στιε 23 Φβεβάρη του 1943, η ανατίναξη της προδοτικής οργάνωσης ΕΣΠΟ από την ΠΕΑΝ, και η ανατίναξη της Γέφυρας του Γοργοποτάμου, ήταν ενδικτικές ενέργειες που σηματοδοτούσαν οχι μόνο την έναρξη της Αντίστασης, αλλα και το είδος της Αντίστασης που θα αντιμετώπιζαν οι κατακτητές.

Στις 25 προς 26 Νοεμβρίου 1942, αντάρτες του ΕΛΑΣ και του ΕΔΕΣ, πολεμούν και συντρίβουν τις Ιταλικές Φρουρές στο Γοργοπόταμο. Αγγλοι και Ελληνες σαμποτέρ ανατινάζουν στον αέρα τη σιδηροδρομική γέφυρα του γοργοποτάμου. Το μεγάλο και ιστορικό γεφύρι, που συνδέει σιδηροδρομικώς την Ευρώπη με την Μέση Ανατολή δεν υπάρχει πιά. Ειχε τιναχθεί στον αέρα. Το γεφύρι από το οποίο γίνονταν ανεφοδιασμός των Γερμανών στην Αφρική .Το γεφύρι από το οποίο περνούσε η πολεμική μηχανή του άξονα για τα πολεμικά μέτωπα της Αφρικής, όπου παιζόταν η τύχη της Ανθρωπότητας ειναι σωριασμένο σε ερείπια στην κοίτη του ιστορικού ποταμού.

Ο κρότος της πτώσης ακούστηκε στα πέρατα του κόσμου. Ολόκληρη η Ανθρωπότητα συγκλονισμένη από το γεγονός έτριβε τα μάτια της. Δεν μπορούσε να το πιστέψει, πως αυτός ο ολιγάριθμος λαός, που στις πιό κρίσιμες στιγμές για λευτεριά και δίκαιο ειπε και δευτερο εξ ίσου με το πρώτο βροντερό ΟΧΙ, στις δύο μέχρι τότε αήττητες αυτοκρατορίες που επιβουλεύονταν την Ανθρώπινη υπόσταση και ειχαν ήδη καταλάβει ολόκληρη σχεδόν την Ευρώπη εκτός από την Αγγλία.

Ενώ ο λαός αποκωδικοποιώντας τα ιστορικά προαγκρούσματα και τις υποθήκες των προγόνων: «Στο μετερίζι της ανθρωπιάς και στης τιμής το χρέος, εκει θα στέκω,θ απαντώ κι ας ειμ ο τελευταίος» αντλώντας απ τι κρυμένες εσωτερικές πηγές δύναμη να αντιμετωπίσει τις ιταμές Καισαρικές και Πρωσικές επιβουλές στον Αλβανικό και μετά στην Αντίσταση και καθοριστική συνεισφορά του στη συντριβή του άξονα αποδείχθηκε απύθμενος σε δυνάμεις, βαθμό που εχθροί και φιλοι, φίλοι και εχθροί υποχρεώθηκαν να δεχθούν τον όρος «Απο τώρα και στο εξής θα λέμε πώς οι ήρωες πολεμούν σαν τους Ελληνες».

Και ενώ ο πρωταγωνιστής λαός στην Αλβανία και την Αντίσταση πρόσθεται νέες σελίδες δόξας στην Νεοελληνική ιστορία,οι εθελώδουλοι ντόπιοι φασίστες το μόνο τους μέλημα-καθήκον ειχαν μετά την Απελευθέρωση πώς να αποσίσουν τις ευθύνες για τη συνεργασία και κυρίως πώς να μετακληθούν στην ενεργό δράση κατά των Αντιστασιακών που ζητούσαν να δώσουν λόγω για τις όποιες εγκληματικές, προδοτικές και απάνθρωπες πράξεις διέπραξαν και μέσω της δράσης αυτής και πάλι κατά των κομμουνιστών και ΕΑΜΟ Βουλγάρων να εκδικηθούν τους «τους προδότες της πατρίδας και του εθνούς», να «Ηρωποιηθούν», να καταξιωθούν κοινωνικά για την κατοχική και μετά κατοχική προσφορά τους

Βέβαια,πολλά ηταν τα θέματα διαφωνίας ανάμεσα στη Δεξιά και την Αριστερά οσον αφορά την ύπαρξη και δράση αυτών που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές. Η κυβέρνηση του Καίρου, οι σύμμαχοι, η Αριστερά και ο λαός τους θεωρούσε δωσίλογους και σαν δωσίλογοι έπρεπε να δώσουν λόος στη δικαιοσύνη για τις όποιες εγκληματικές πράξεις διέπραξαν εις βάρος του λαού και της χώρας. Να γίνει η κάθαρση που ζητούσε ο λαός και αυτοί οι σύμμαχοι ακόμα.

Χαρακτηριστικό του πνεύματος μισαλλοδοξίας και αντικομμουνισμού που επικρατούσε στη χώρα μας μετά το Δεκέμβρη 1944 και την υποψραφή της Βάρκιζας(12-2-1945)υπο τις ευλογίες των«συμμάχων μας»Αγγλων,ειναι το κείμενο ανακοίνωσης που ακολουθεί:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Δια τους κηδεμόνας και μαθητάς οιασδήποτε τάξεως. Γνωστοποιούμεν οτι οποισδήποτεμαθητής η κηδεμών επιθυμεί να λάβει αποδεικτικόν ή απολυτήριον του ημετέρου Γυμνασίου, οφείλαι να προσκομίσει, πλην των άλλων,και βεβαίωσιν της Αστυνομικής Αρχής της περιφερείας του περί ων κοινωνικών του φρονημάτων.Αθήναι 22 Απριλίου 1945 Ο Γυμνασιάρχης (Τ.Σ)»

Δηλαδή μπορεί να είσαι άριστος μαθητής,αλλα αν δεν εχεις πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων απολυτήριο δεν παίρνεις.Και προσέξτε«οιασδήποτε τάξεως»,γράφει στην ανακοίνωση ο κ Γυμνασιάρχης.Ακόμα και ο μαθητής 13-14 χρονών πρέπει να του φέρει πιστοποιητικό κοινωνικών φρονημάτων.

Να και ενα αλλο περιστατικό που συνέβει στο 5ο Γυμνάσιο Αρρένων Αθηνών:« Οταν την 26ην Οκτωμβρίου 1946, επ ευκαιρία της 6ης επετείου από της επιθέσεως της φασιστικής Ιταλίας κατά της Ελλάδας, ο καθηγητήςτου πιό πάνω Γυμνασίου κ Σταματογιαννόπουλος ανέπτυσσε προς τους μαθητάς τα του εν Αλβανία πολέμου, ο νεαρός μαθητής Αλέξ.Σύρος, του οποίου τον πατέρα, ανώτερος δικαστικός, συμμετέχοντα του Κινήματος Αντιστάσεως, ειχαν συλλάβει και εκτελέσαν οι Γερμανοί,φώναξε, υπο ο κράτος της φυσικής συγκινήσεώς του «Κατω ο φασισμός»

Ο αγορεύον καθηγητής,γνωστός μοναρχικός,τον εκάλεσε πλησίον του,τον εχαστούκισεν, τον παρέδωσε εις την Αστυνομίαν, το δε Συμβούλιον των Καθηγητών τον απόβαλε από το Γυμνάσιον».

Τα περιστατικά αυτά τα γράφω οχι βέβαια για να αναμοχλεύσω παλιές και ξεπερασμένες καταστάσεις παθών και μισαλλοδοξίας,αλλα για να τα διαβάζουν οι Νέοι και οι Νέες της εποχής μας και να βρίσκονται «εν

εγρηγόρσει» ωστε να μή ξανάρθουν εκείνες οι εποχές του μίσους και της εξόντωσης οσων εχουν διαφορετική γνώμη, όσων σκέφτονται με το δικό τους τρόπο.Οι Ελληνες είμαστε λίγοι. Ας μή ξαναγίνουμε λιγότεροι.

ΑΥΣΤΗΡΩΣ ΑΠΟΡΡΗΤΟ.ΑΡΙΘΜΟΣ Ε.Π.1390 Φ 354.

Προς την Αστυνομικήν Διεύθυνσην Αθηνών.

Διοικητής της οποίας ηταν-ώς γνωστων-ο Αγγελος Εβερτ.

Λαμβάνω την τιμήν είς εκτέλεσιν της υπ αρίθ 4394 Υμετέρας Διαταγής,να αναφέρω τα κάτωθι:Την 23ην πρέχοντος παρεσχέθη ημίν η πληροφορία οτι είς Καλλιθέαν μετεφέρθησαν υπο αναρχικών(ΕΛΑΣιτών) όπλα και πυρομαχικά.Την 24ην Ιουλίου αναλαβών την πρωτοβουλίαν των επιχειρήσεων εξοντώσεως,ηδυνήθην τη συνδομή τμήματος Ευζώνων και ομάδος Γερμανών της υπηρεσιάς των ES ES να κυκλώσω οίκιαν επι της οδού Μπιζανίου 10 όπου ειχε καταφύγει και αμύνετο ομάς αναρχικών.Εξουδετέρωσα την αντίστασιν των αμυνομένων.Εντός της οικίας ανευρέθησαν επτά Νεκροί.Τρείς δε έτεροι παραδοθέντες,εξετελέσθησαν επι τόπου υπό των Γερμανών.Εν συνεχεία ελάβαμεν.δι όλης της διαθεσίμου δυνάμεως ευρείαν εκκαθάρισιν της περιοχής. Αθήνα 31-7-19944 ο Διοικητής Ν Μπουραντάς.

Ο Μπουραντάς που μετά τη Βάρκιζα τέθηκε μαζί με πολλούς άλλους του ιδίου φιράματος επικεφαλής των παρακρατκών μονάδων που λήστευαν,βίαζαν και δολοφονούσαν οχι μόνο Αντιστασιακούς αλλα και όποιον τους κοίταζε στραβά.Διαποτισμένοι από τα ναζιστικά «ιδεώδη»σύνημά τους ηταν θα «καθαρήσουμε την Ελάδα από το μιασμά του κουμμούνισμού».

Αυτά λοιπόν γράφει και υπογράφει ο προδότης και συνεργάτης των Γερμανών.Και πόσοι αλλοι σαν και αυτόν δεν έκαναν αντίστοιχες αναφορές και εχουν βάλει την υπογραφή τους για πράξεις«ηρωϊκες»για τη συνεργασία και συμμετοχή τους στο κάψιμο χωριών,τις συλλήψεις και στη δολοφονία Ελλήνων Πατριωτών.

Αποκορύφωμα της αδιαντροπίας,δουλικότητας και υπόταγης.Δείγμα ανθελληνισμού και προδοσίας ειναι το τηλεγράφημα που έστειλε ο αρχηγός των Ταγμάτων Ασφαλείας Πελοποννήσου συνταγματάρχης Δ.Παπαδόγκωνας προς τον Αδόλφο χίτλερ στις 27-6-1944,επι τη διάσωσή του από την απόπυρα δολοφονίας του:

«Εκφράζομεν την χαρά μας,Φύρερ,δια την θαυμαστήν διάσωσίν Σας και κλίνουμεν με ευγνωμοσύνην το γόνυ ενώπιον του παντδυνάμου θεού,ότσις ήπλωσεν προστατευτικήν χείρα επάνω από την ζωήν Σας,δια να διαφυλάξη είς το Γερμανικό Εθνος...Απο της Ιεράς Γής της Αρχαίας Σπάρτης υψούται η προσευχή μας: «ΚΥΡΙΕ ΔΙΑΦΥΛΑΣΣΕ ΤΟΝ ΦΥΡΕΡ ΜΑΣ! ».

Ο Αρης δεν έπεσε εξω στις πολιτικές εκτιμήσεις του.Οχι μόνο για το ρόλο των Αγγλων αλλα και για το τί θα ακολουθούσε από τη Λεόντεια Εταρεία α(Αγγλων,δοσιλόγων, απόντων και τυχοδιωκτών)σύμλευση τους μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας .Τις εκτιμήσεις του αυτές τις διατύπωσε σε ενα σημείωμα που το έστειλε στην Κεντρική Επιτροπη του ΚΚΕ.Το σημείωμα αυτό στην Κ.Ε έφτασε στις 2-3-1945.

Το ΚΚΕ κατηγορήθηκε κατά κόρο οτι τον αγώνα που έκανε,κατά τη διάρκεια της κατοχής τον έκανε μόνο και μόνο για να πάρει την εξουσία. Βέβαια κατά τη διάρκεια της κατοχής το ΕΑΜικό κίνημα Αντίστασης που πρωτεργάτης ηταν το

ΚΚΕ,δημιούργησε ορισμένες προϋποθέσεις εξουσίας αυτό δεν σημαίνει οτι αγωνιζόταν μόνο για την εξουσία.Εκείνο που μπορεί κανείς να επιβεβαιώσει ειναι το γεγονός οτι το ΕΑΜικό Αντιστασιακό κίνημα άσκησε εξουσία και αν πάρουμε υπόψη τις συνθήκες κάτω από τις οποίες έπερνε την εξουσία στα διάφορα διαμερίσματα της χώρας:την άσκησε και καλά και δίκια. ο γεγονός αυτό δείχνει οτι το ΚΚΕ τόσο κατά τη διάρκεια της κατοχής,οσο και μετά την απελευθέρωση δεν αγωνιζόταν για την εξουσία και αυτό το γνώριζαν πολύ καλα τόσο οι Αγγλοαμερικάνοι αλλο τόσο οι εδώ πολιτικάντιδες και οι τσελεμεντέδες του Καϊρου.

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νϊκος

ΑΛΗΘΕΙΑ ΠΟΙΟΣ ΗΤΑΝ Ο 20Σ ΚΑΙ ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο 21^{ΟΣ} ΑΙΩΝΑΣ

Συνήθως κάνουμε ετήσιο αναλογισμό της χρονιάς που πέρασε, της 10ετίας κλπ .Ο 20ς αιώνας εχει κλείσει οριστικά ημερολογιακά. Συνεχίζει ομως να στοιχειώνει τις μνήμες και τις πραγματικότητες που διαδραματίστηκαν στο διάβα του. Αν υπάρχει κάτι που θα κρατήσει άγρυπνη τη μνήμη μας και σε εγρήγορση το ενδιαφέρον της κοινωνίας των Ανθρώπων, ειναι οι ιστορικές παρακαταθήκες που άφησε πίσω του αυτός ο ταραγμένος αιώνας και να ανά στοχαστούμε σαν σκεπτόμενοι άνθρωποι και κοινωνία είναι:

Α) οι λόγοι που οδήγησαν στην οργάνωση και την διεξαγωγής των δύο Παγκοσμίων Πολέμων σκοπό ειχαν το: ξανά μοίρασμα του κόσμου, ανάμεσα στις αποικιακές δυνάμεις, μα και οι δεκάδες αλλοι διακρατικοί που προηγήθηκαν για να φτάσουμε στον Α! και Β! Παγκόσμιο και αυτούς που ακολούθησαν μετά τη λήξη τους. Πόλεμοι με πολυάριθμες αλληλοσφαγές με αποκορύφωμα τους δυο Παγκοσμίου, που έσυρε στην αλληλοσφαγή εκατομμύρια ανθρώπους. Μόνο ο Β! Π. Π, ειχε 55 εκατ Νεκρούς, τριπλάσιο αριθμό δια βίου αναπήρους και τεράστιες υλικές καταστροφές. Με εξαίρεση τους εμφυλίου που είναι κοινωνικό-απελευθερωτικοί, ολοι οι άλλοι πόλεμοι είναι κατακτητικοί.

Εκτός από τις Ευρωπαϊκές χώρες ολος ο υπόλοιπος πλανήτης είχε διαδοχικά κατακτηθεί από τις Ευρωπαϊκές δυνάμεις κατ΄ αναλογία και ανάλογα με τη δύναμη πυρός και τα οικονομικά μέσα που απέκτησαν, όχι από τη δική τους εργασία ή την εφυϊα, που επικαλούνται οι αποικιστές, αλλά από την βίαια αρπαγή του ήδη στοκαρισμένου πλούτου των κατακτημένων χωρών, την αρπαγή των πρώτων υλών, την υποθήκη του μελλοντικού να παραχθεί πλούτο στις υπό κατοχή χώρες, με την ελάχιστη αμοιβή της εργασίας τους, την αρπαγή του όποιου πολιτισμού και πολιτιστικούς θυσαυρούς και την εγκατάσταση πολεμικών βάσεων για την Εσαεί υποταγή τους.

Μέχρι το 1850 ειχε ήδη καταληφθεί ένα μεγάλο μέρος του πλανήτη. Από το 1860-70 αρχίζει μια κούρσα αποικιακών κτίσεων των Ευρωπαϊκών χωρών, όχι μόνο να κατακτήσουν ότι ειχε απομείνει ακατάκτητο, αλλα και πολέμους στο βαθμό που ήταν δυνατόν επανακατάκτιση των ήδη κατακτημένων εδαφών ανάμεσά τους, Ο πλούτος από τις αποικιακές κατακτήσεις και η εργασία, με την μορφή δουλείας μέχρι του 1850, οι εφυείς ευρωπαίοι ειχαν αναπτύξει μόνο την ελαφριά βιομηχανία.

Μέχρι τα μέσα του 19^{ου} που η ελαφριά βιομηχανία κρατούσε την πρώτη θέση μέσα στη βιομηχανία και παρέμεινε στα χέρια των ιδίων των ιδιοκτητών και όχι των ανωνύμων εταιριών. Μετά την οικονομική κρίση του 1873,

διαμορφώνονται πλέον τα τράστ των εταιριών, οι οποίες εταιρίες οδηγούν στη συγκέντρωση και αργότερα στην πρώτη συγκέντρωποίηση του κεφαλαίου. Τώρα πλέον ο πρωταρχικός ρόλος της ελαφριάς κατασκευστικής βιομηχανίας, μετατίθεται στη βαριά βιομηχανία και στην βιομηχανία εξόρυξης μετάλλων, που η ανάπτυξη απαιτεί τεράστια κεφάλαια. Η βιομηχανική συγκέντρωση οδηγεί στο σχηματισμό πανίσχυρων μονοπωλίων που ελέγχουν την αγορά.
Οι τράπεζες που έπαιζαν το ρόλο στις ενδιάμεσες πληρωμές, γίνονται σε αυτή τη φάση οι φοροεισπράκτορες και έμποροι κεφαλαίων. Η συγκέντρωση των τραπεζών οδήγησε στη δημιουργία τραπεζιτικών μονοπωλίων που διαθέτουν τεράστια μέσα, Τώρα τα συμφέροντα των βιομηχάνων και των τραπεζών συνδέονται ολο ένα πιο στενά μεταξύ τους ή δε παρέμβαση-μεσολάβηση των τραπεζών με τη βιομηχανία και την ανάπτυξη του εμπορίου, δημιούργησε εκείνο το σύνθετο εργαλείο, μα και τα μέσα, ώστε η βιομηχανική ανάπτυξη και η αλληληλό-σύνδεση τραπεζών και εμπορίου, δημιούργησε στην Ευρώπη ένα τεράστιο πλεόνασμα κεφαλαίου που αναζητούσε σίγουρα και υψηλά κέρδη.
Μετά την απελευθέρωση από την αποικιακό ζυγό της Αγγλίας, οι Ηνωμένες πλέον πολιτείας της Αμερικής, (ΗΠΑ) με το πρόσχημα να απελευθερώσουν και τους άλλους κατακτημένους από τους Ευρωπαίους τους λαούς της Αμερικανικής Ηπείρου, κατέκτησαν ολόκληρη την Ηπειρο και σε συνέχεια μπαίνοντας και αυτές στον κύκλο των αποικιακών διεκδικήσεων. Μετά την ολοκλήρωση της κατάκτησης της Αμερικανικής Ηπείρου, το 1823 ο πρόεδρος Μονρόε διακήρυξε το πρώτο Αμερικανικό «Δόγμα», σύμφωνα με το οποίο οι θέσεις-απόψεις των ΗΠΑ σε ό,τι αφορά το αποικιακό σύστημα στην αμερικανική ήπειρο αφορούσαν μόνο τους Αμερικανούς,. Πιστές για ένα διάστημα στο «Δόγμα», αγοράζουν το 1820, τη Φλόριντα από την Ισπανία και το 1833 καταλαμβάνουν τα Νησιά Φωκλαντ που ανήκαν στην Αργεντινή και το 1845 καταλαμβάνουν το Τέξας και το μισό Μεξικό.
Και επειδή τρώγοντας ανοίγει η όρεξη το 1864, επωφελούμενες από την κατάρρευση της Φεουδαρχίας στην Κίνα, παίρνουν μέρος στην από κοινού πολεμική εκστρατεία για να της επιβάλουν ανισόμερες συνθήκες κατάκτησης! Την ίδια περίοδο και παράλληλα ανοίγουν την αγόρα της Ιαπωνίας. Ετσι στα μέσα του 19^{ου} Αιώνα και του 20^{ου} με εξαίρεση τους παγετόνων των Πόλων, ο κόσμος ολόκληρος και ο πλανήτης ειχε μοιραστεί. Στο μέλλον τα ίδια και υπό κατοχή εδάφη δεν μπορούσαν παρά να αποτελέσουν αντικείμενο για το ξανά μοίρασμα του Πλανήτη παρά μόνο με πόλεμο.
Αυτός ο αγώνας για το ξανά μοίρασμα των αποικιών και των ζωνών επιρροής έπαιξε βασικό ρόλο για την εξαπόλυση του Α! Παγκοσμίου Πολέμου. Η Γερμανία, που στο μεταξύ ειχε γίνει η πρώτη βιομηχανική δύναμη στην Ευρώπη, αποτελούσε σοβαρή απειλή για τις Αγγλικές και Γαλλικές κατακτήσεις και αγορές. Επειδή ξεκίνησε πολύ αργά (μετά την ενοποίησής ήθελε και αυτήν αφού ειχε πλέον τα μέσα τνα γίνει αποικιακή δύναμη.
Όταν οι άλλες αποικιακές δυνάμεις επωφελούμενες από την κατάρρευση της Φεουδαρχία στην Κίνα, με αφορμή τη δολοφονία δυο Γερμανών Ιεραποστόλων (αλήθεια πόσοι Ιεραπόστολοι δεν στάθηκαν αιτία για τέτοιες εγκληματικές πράξεις), γεμάτοι δίψα για κατακτήσεις και κέρδη πέφτουν από κοινού επάνω σε εκείνο που είναι το όνειρό όλων και επιθυμία του καθενός στον κολοσσιαίο θυσαυρό του Ειρηνικού στην απέραντι και γηραιά Κίνα, που εκτός από την τεράστια αγορά των 500,000 εκατομ καταναλωτών, με το υπέδαφό της γεμάτο κοιτάσματα γαιάνθρακα και τα ανεξάντλητα μεταλλευτικά

της αποθέματα και τις γιγάντιες επαρχίες που περίμεναν τα βιομηχανικά εργαλεία τους, τους σιδηροδρόμους τους και τις μεταλλικές τους προμήθειες.
Μπροστά σε αυτόν τον τεράστιο σε έκταση χώρο και τα αμύθητα πλούτη που έκλεινε στα σπλάχνα της και τα εκατομμύρια των χεριών, άρχισε ανάμεσα στους Ευρωπαίους κατακτητές ενας ασυγκράτητος ανταγωνισμός και ενας αγώνας ταχύτητας για το ποιος θα φτάσει πρώτος σε αυτό το νέο Ελντοράντο, για να πάρει τη μερίδα του, τη ζώνη επιρροής και την περιοχή των προνομίων του.
Η Γερμανία που για τους γνωστού λόγους δεν ήταν και έπρεπε να γίνει και αυτή αποικιακό κράτος. Τώρα με την απληστία της προσπαθεί να κερδίσει το χρόνο που ειχε χάσει. Στην Κίνα ειχε βάλει στο μάτι ένα από τα ωραιότερα μέρη: καταλαμβάνει το Σαν Τούγκ με 30.000 εκατομμ κατοίκους γεμάτο από φυσικό πλούτο, Η Ρωσία τρέχει και αυτή να της παραχωρήσουν την επέκταση του υπέρ σιδηρικού, το Λάου Τούγκ, και ανάγκασε την Ιαπωνία να της το δώσει. Η Αγγλία διεκδικεί για λογαριασμό της το Βέϊ-Χάϊ-Βεϊ και η Γαλλία, για να αποκαταστήσει την απαραίτητη για την ασφάλεια των συνόρων της Ισορροπία επιβάλει την κατοχή της στο γειτονικό με την Ινδοκίνα που ειχε ήδη καταλάβει, κατάλαβε το κομμάτι Κάν-Στέου-Βάν,
Την περίοδο της πρωταρχικής συσσώρευσης του κεφαλαίου η αποικιακή πολιτική των ευρωπαίων Φεουδαρχών και εμπόρων, εκτός από την ληστεία, την υποδούλωση και την απάνθρωπη εκμετάλλευση, εκφράστηκε στην μονοπώληση του εμπορίου ανάμεσα στη Δύση και την Ανατολή, την κατάκτηση και τη λεηλασία ολόκληρων χωρών της Ανατολής, την καταλήστευση του όποιου στοκαρισμένου από αιώνων πλούτου, την προγραφή και την υποθήκη του πλούτου του υπεδάφους για μελλοντική χρήση του. Η πολιτική αυτή ειχε σαν αποτέλεσμα την μερική ή την ολική εξόντωση ολοκλήρων λαών, που ενώ παρήγαγαν πλούτο πεθαίνουν σαν τις μύγες από την πείνα.
Και ενώ συνέβεναν αυτά και ολες οι αναφορές από τα ταξίδια των περιηγητών και των ιδίων κατακτητών, μιλάνε για φιλοξενία την οποία συναντούσαν παντού οι νεοφερμένοι. Αν και «πλούσιοι» σε δύναμη πυρός οι κατακτητές ευρωπαϊοι, δεν ειχαν πολλά πράγματα να προσφέρουν. Όταν ο Βάσκο Ντε Γκάμα έστειλε τα δώρα του στο Μαχαραγιά της Καλικώτ-12 κομμάτια μπαμπακερό ραγιέ, 6 καπέλα, 6 νιπτύρες και ένα κιβώτιο ζάχαρη-οι ανώτεροι αξιωματούχοι που έκαναν την παραλαβή αυτών των δώρων, κόντεψε να σκάσουν στα γέλια…Όταν ο Πιθάρο και οι κονκιστάντορες φτάσανε στο Περού, βρέθηκαν μπροστά σε ένα κράτος τα χάσουν κυριολεκτικά. Το «κυνήγι έδω λένε ήταν οργανωμένο. Η εκδάσωση επητηρείται». Ένα τεράστιο συγκοινωνιακό δίκτυ απλώνεται σε τέτοια έκταση και με τέτοια οργάνωση που ξεπερνούν το καθετί που θα μπορούσε να συλλάβει ή να φανταστεί ο νους. Μέσα σε 6 μέρες, η υπηρεσία των ταχυδρομείων να διασχίζει διάστημα από το Κίτο κούζνο, γύρω στα 2,400 χιλιόμετρα. Η πρώτη Πόλη που συναντάνε το Τουπέζ διαθέτει κτίρια και κήπους, Ναούς διακοσμημένους με χρυσάφι»
Οι νεοφερμένοι δεν ειχαν παρά ένα πλεονέκτημα μονάχα: την υπεροχή στην άσκηση της βίας. Ο Κολόμβος αρχίζει την στρατιωτική κατάκτηση και εγκαινιάζει το ανθρωποκυνηγητό και με τη βοήθεια γυμνασμένων για το σκοπό αυτό σκύλων.

Ανάμεσα στις αποικιακές δυνάμεις συγκαταλέγονταν και η Ρωσία, που εκτός από τη υπεσιβικό κλπ στην Κίνα και Βαλκάνια. Στα βαλκάνια και την Μικρά Ασία η Ρωσία διεκδικούσε την Κωσταντινούπολη, ειχε να αντιμετωπίσει εκτός

από την οθωμανική αυτοκρατορία και την Αγγλία που ήταν ο εγγυητής της εδαφικής της ακεραιότητάς της ,αλλα και ανάχωμα ενάντια στην Ρωσική επέκταση στα Βαλκάνια και τη λεκάνη της Μεσογείου, που την εποχή εκείνη δέσποζε στις θάλασσες και οι Οθωμανοί με την προστασία που της παρείχε σε αντάλλαγμα της εξασφάλιζε την ελεύθερη διέλευση από το Βόσπορο και το Σουέζ πριν οι Αγγλοι αποσπάσουν την Αίγυπτο από τους Οθωμανούς.
Η Αγγλία στο χώρο της Μεσογείου, εκτός από τους Ρώσους ειχαν και εναν εν δυνάμει εχθρό: τους Ελληνες. Η αφύπνιση των Ελλήνων, που ήταν οι εδαφοκτήτες του μεγαλύτερου μέρους της οθωμανικής αυτοκρατορίας, έρχονταν σε αντίθεση με τα αποικιακά σχέδια της Αγγλίας. Γι' αυτό και δεν έπρεπε να αφυπνιστούν και για να μην αφυπνιστούν και πριν αφυπνιστούν οι Αγγλοι, τόσο πριν την αφύπνιση, άλλο τόσο κατά τη διάρκειά της αφύπνισης σε όλα τα Συνέδρια, μετά την ίδρυση της βάρβαρης Ιερής Συμμαχίας αμέσως μετά το Βαρτελώ του Ναπολέντα το 1815, ολοι οι τύραννοι της Ευρώπης, ενώθηκαν εναντίον των λαών και των ανά τον κόσμο εξεγερμένων, με σκοπό να εξαφανίσουν κάτι που ενέπνευσε η Γαλλική επανάσταση και ό,τι απέμεινε από τα χτυπήματα που έδωσε πρώτος ο Ναπολέων και η δημιουργημένη πλέον αστική τάξη της Γαλλίας. Ο Ρήγας όμως, εκτός του ότι ειχε ρίξει το σπόρο αλλα και κάλεσε τους λαούς όχι μόνο της Βαλκανικής αλλά και της ίδιας της Οθωμανικής αυτοκρατορία να ξεσηκωθούν με εκεί το εγερτήριο σάλπισμα: Ως το Μπόσνο.
Βασικός εχθρός και μεγαλύτερος των Ελλήνων για την αφύπνιση και για τον συνεπώς ήταν η Αγγλία όταν αφυπνίστηκαν, και από τους μεγαλύτερους πολέμιους στο σχηματισμό της ελληνικής κρατικής οντότητας.
Η πρόσδεση της Απελευθερωμένης Ελλάδας στο πολιτικό και γαιοστρατηγικό Αρμα της Αγγλίας ήταν ο,τι χειρότερο μπορούσε να συμβεί για την Νεοσύστατη Ελλάδα. Συμμάχισε ή μάλλον υποτάχθηκε πριν ακόμα γευτεί τη Λευτεριά με τον βασικό της εχθρό. Τα αποτελέσματα και οι συνέπειες μέχρι το 1947 γνωστές. Μετά το 1947 μας μεταβίβασε, λες και ήταν η Ελλάδα αμπελοχώραφο της, με άγνωστο ακόμα το ποσόν της μεταβίβασης στις ΗΠΑ, υπό την αιγίδα και τις αποφάσεις της ζούμε έκτοτε και δια των δικών της εντολών και «πρακτορείων» εκτός του ότι χάσαμε και αυτήν ακόμα την ψευδαίσθηση της εθνικής ανεξαρτησία, γίναμε το κλωτσό-σκούφι των λαών του κόσμου και το πειραματόζωο της Νέας τάξης να διαμορφωθούν πραγμάτων.
Και νάμαστε τώρα για πολλοστή φορά το ΚΛΟΤΣΟΣΚΟΥΦΙ των λαών. ΠΤΥΕΛΟΔΟΧΕΟ της Ευρώπης και η σύγχρονη «ΨΩΡΟΚΩΣΤΑΙΝΑ», που αντί να προτάσσουμε την προσφορά μας στο κοινωνικό και πολιτιστικό γίγνεσθαι στην κοινωνία των Ανθρώπων και την ΠΡΟΣΦΑΤΗ αγωνιστική μας ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ στους Ευρωπαίους, Αγγλό-Γάλλους και Γερμανούς, οι οποίοι μας οφείλουν εκτός από ευγνωμοσύνη για την λευτεριά και τη δημοκρατία, μας οφείλουν εκτός από υλικά και αρκετά ηθικά δεδομένα και αυτό το όνομά τους ακόμα. Την ΕΥΡΩΠΗ!
Τα αποτελέσματα ήδη εχουν διαγραφεί: Τώρα τόσο οι χώρες αλλα τόσο και οι δανειστές την δέχονται **ΥΠΟΘΗΚΕΣ** και αυτής της ίδιας της χώρας, αφού η υποθήκες προϋπάρχουν, γι' αυτό και μας ζητούν μετρητά για την εξόφληση των δανείων, που έφαγαν οι Ελληναράδες στο όνομα πάντα της Ελλάδα και το Καλό της!!!
Στοιχεία από το βιβλίο: «Η Αποικιοκρατία στο Εδώλιο»

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Την 1η Σεπτεμβρίου 1939 ξέσπασε ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος. Τα γερμανικά στρατεύματα ξεσχίζονας τις διεθνείς συνθήκες και ποροπατόντας κάθε γραφτό και άγραφο νόμο, εισέβαλαν στο πολωνικό έδαφος. Η κήρυξη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πόλεμου δεν προκάλεσε καμιά έκπληξη σε κανέναν. Ήταν η λογική κατάληξη μιας σειράς τοπικών πολέμων, βίαιων συγκρούσεων και ληστρικών αρπαγών, που ειχαν προηγηθεί με πρωταγωνιστές τα φασιστικά και μιλατιριστικά κράτη της Ευρώπης και της Ασίας.

Η αναίτια φασιστική επίθεση της Ιταλίας στην Αιθιοπία, προκάλεσε κύμα οργής και αγανάκτησης στην παγκόσμια κοινή γνώμη, που απαιτούσε να παρθούν αποτελεσματικές κυρώσεις για τον επιτιθέμενο, αλλα η κοινωνία των Εθνών (ΚΕΤ) στάθηκε ανήμπορει να πάρει οποιοδήποτε αποτελεσματικό μέτρο εξαιτίας της πολιτικής των Δυτικών δυνάμεων, που ουσιαστικά άφησαν ελευθερία δράσης στους φασίστες εισβολείς.

Ο πόλεμος φυσικά είναι ένα αναγκαίο κοινωνικό φαινόμενο που απορρέει από τη φύση του καπιταλιστικού και του ιμπεριαλισμού και τον τρόπο που κατανέμει τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο-ατομικά. Οσο θα παραμένει ο καπιταλισμός, σαν σύστημα παραγωγή, κατανομής και ζωής, θα παραμένει και ο κίνδυνος πολέμου. Επειτα στις παραμονές του Β.Π.Π δεν υπήρχαν οι υλικές προϋποθέσεις για την αποτροπή του. Η Σοβιετική Ενωση (ΕΣΣΔ) ήταν η μόνη Σοσιαλιστική χώρα στον κόσμο που ειχε δικούς της συγκεκριμένους λόγους να παλεύει για την ειρήνη. Ηθελε χρόνο και ειρήνη να σταθεροποιήσει και να αναπτυχθεί το νέο και προτόγνωρο κοινωνικό οικονομικό της σύστημα ζωής.

Το σύστημα που κοινωνικοποιώντας τα μέσα παραγωγής, θα μετακινούσε τον άξονα της ζωής της κοινωνίας των Ανθρώπων, από την ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑι που στηρίζεται το καπιταλιστικό σύστημα στην ΕΡΓΑΣΙΑ, ενώ παράλληλα θα άλλαζε και τον τρόπο κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Το παγκόσμιο εργατικό κίνημα ήταν διασπασμένο. Και σαν διασπασμένο δεν ήταν και ικανό να ασκήσει και αποφασιστική επιρροή στην διαφύλαξη της ΕΙΡΗΝΗΣ. Αρα μόνο αν σχηματιζόταν ένα πλατύ και πανίσχυρο μέτωπο που θα συμπεριελάμβανε εκτός από την ΕΣΣΔ και τις Δυτικές δημοκρατικές δυνάμεις, το Διεθνές εργατικό κίνημα και όλους τους φιλειρηνικούς λαούς, θα μπορούσε να μπει φραγμός στον πόλεμο, που οδηγούσαν οι δυνάμεις του φασισμού και του Ιμπεριαλισμού για το ξανά μοίρασμα του κόσμου.

Η Γαλλία όμως και κυρίως η Αγγλια έκαναν στενόκαρδους και ιδιοτελείς υπολογισμούς: Φροντίζοντας να σπρώξουν την ετοιμοπόλεμη Γερμανία σε πόλεμο με την ΕΣΣΔ , πιστεύοντας πως αν θα εξαντλούνταν αμοιβαία αυτές οι δύο χώρες από τις ανυπολόγιστες καταστροφές, εκτός του ότι θα έβγαιναν ωφελημένοι και δυνατοί οι Αγγλογάλλοι ιμπεριαλιστές και θα επέβαλαν τελικά τις θελήσεις τους στο ξανά μοίρασμα ανάμεσά τους αφού με τον πόλεμο ανάμεσα στην ΕΣΣΔ και τις άλλες φασιστικές δυνάμεις εκτός που θα ειχαν δια μέσω της ΕΣΣΔ βγάλει από τη μέση τις άλλες αποικιακές δυνάμεις: Την Γερμανία, την Ιταλία και την Ιαπωνία, ενώ παράλληλα θα έβγαινε από τη ανέξοδα μέση και το νεοσύστατο ανταγωνιστικό κοινωνικό οικονομικό σύστημα, που σκοπό ειχε να μετακινήσει τον ΑΞΟΝΑ της Ζωής από την ΙΔΙΚΟΚΤΗΣΙΑ στην ΕΡΓΑΣΙΑ

Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι ενώ οι Αγγλογάλλοι έκαναν μακρόχρονες διαπραγματεύσεις με Σ. Ενωση για κοινή δράση (το ίδιο γινόταν και στην Ελλάδα για τη συγκρότηση αντιφασιστικού μετώπου με το Σύμφωνο Σοφούλη από την πλευρά των Φιλελευθέρων και του Σκλάβενα από το ΚΚΕ και στην κατοχή για την συγκρότηση του Εθνικού Απελευθερωτικού μετώπου) συζητούσαν ατελείωτα, αν έπρεπε ή δεν έπρεπε να περάσουν ο Ρώσικος στρατός από το έδαφος της Πολωνίας και υποκρινόμενοι πως δεν έδινε τη συγκατάθεσής της η Πολωνία κυβέρνηςση, να περάσουν από το Πολωνικό έδαφος τα Σοβιετικά στρατεύματα. Αλλα πώς ηταν δυνατόν να αρχίσει κοινή πολεμική δράση, αν τα σοβιετικά στρατεύματα δεν συνένωναν τις προσπάθειες και τις στρατιωττικές ενέργειες με αυτές των συμμάχων τους και αν δεν σπεύδανε να βοηθήσουν την Πολωνία, που ήταν η χώρα που πρώτη θα έπεφτε θύμα της χιτλερικής επίθεσης;

Οι κυβερνήσεις της Πολωνίας και Ρουμανίας προτιμούσαν να κατακτηθούν οι χώρες τους από τη χιτλερική Γερμανία παρά να περάσουν από τα εδάφη τους τα σοβιετικά στρατεύματα. Αυτή η αδιαλαξία μόνο ο Αγγλογάλλοι μπορούσαν να την υπαγορεύσουν. Όπως οι Αγγλογάλλοι δεν ενδιαφέρονταν να συγκροτήσουν κοινό με την Σ Ενωση αντιφασιστικό μέτωπο, ετσι και τα ελληνικά αστικά κόμματα δεν ενδιαφέρονταν να συγκροτηθεί ενιαίο εθνικό μέτωπο με τους κομμουνιστές, τις αριστερές, δημοκρατικές. Τις δυνάμεις που αφού εξάντλησαν τα όποια περιθώρια υπήρχαν συγκρότησαν το ΕΑΜ και σε συνέχεια τον ένοπλο ΕΛΑΣ, οργανωμένο στα πρότυπα του ελληνικού στρατού.Το ΕΛΑΝ και την ΕΠΟΝ.

Όπως αποδείχθηκε η Αγλία και η Γαλλία δεν ενδιαφέρονταν για μόνιμες και αποτελεσματικές διαπραγματεύσεις μ ε την Σ Ενωση. Αντίθετα χρησιμοποιούσαν τις άκαρπες διαπραγματεύσεις σαν μέσο για να μπορούν να προσεγγίσουν ευκολότερα τη χιτλερική Γερμανία για να την κατευθύνουν κατά της Σ Ενωσης. Οι Σοβιετικοί αφού εξάντλησαν την υπομονή τους καταγγείλανε δημόσια, πως δεν επιθυμούσαν να υπογράψουν ένα σύμφωνο κοινής δράσης που θα μπορούσε να αποτρέψει τον επιτιθέμενο, αλλα επιδίωκαν να βάλουν τη Σ Ενωση να βγάλει μόνη της τα κάστανα από τη φωτιά για να μπορέσουν αυτοί να καταλήξουν ετσι ευκολότερα σε ενα ανήθικο και ευνοϊκό γι’ αυτούς συμβιβασμό με την χιτλερική Γερμανία.

Η επίμονη άρνηση των Αγγλογάλλων να συνεργαστούν ισότιμα με τη Σ Ενωση και η προσπάθειά τους να στρέψουν την πολεμική μηχανή του χίτλερ προς την αχανή Ρωσία και την ανατροπή του νεοσύστατου τότε κοινωνικό-οικονομικό σοσιαλιστικό σύστημα. Κάτω από τις διαμορφωμένες πλέον συνθήκες και την απειλή η Σ Ενωση, υπόγραψε σύμφωνου μη επίθεσης με τη Γερμανία στις 24-8-1939. Το Γερμανό-σοβιετικό σύμφωνο, το σύμφωνο του Μονάχου, από ότι αποδείχθηκε άντεξε στην ιστορία και στην ιστορική κριτική σαν μια επιβεβλημένη πράξη άμυνας της Σ Ενωσης, που ματαίωσε τα σχέδια του Αγγλογαλλικού Ιμπεριαλιαμού. Με αυτό το σύμφωνο η Σ Ενωση κέρδισε χρόνο και μπόρεσε να προετοιμαστεί καλύτερα για να αντιμετωπίσει την επίθεση εναντίον της.

Ετσι η πολεμική μηχανή του άξονα, αντί προς Ανατολάς που της υπόδειχναν οι Αγγλογάλλοι, στράφηκε προς τη Δύση, οπου υπήρχαν άφθονα τα κεφάλαια και έτοιμες οι πολεμικές στρατιωτικές μηχανές, που τόσο χρειάζονταν ο χίτλερ, για να επιτεθεί πλέον, μετά την κατάκτηση της Ευρώπης, για λογαρισμό του

και όχι κατ΄ υπόδειξη τους προς την Σ Ενωση. Ετσι μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα, αφού υπόταξε το σύνολο της Ευρώπης εκτός από την Αγγλία, κυρίαρχος πλέον η Γερμανία δια του Χίτλερ και την αίγλη του αήττητου στράφηκε να κάνει αυτός και δια λογαρισμό του αυτό που του υπόδειχναν οι Αγγλογάλλοι σαν λύση.

Ενω ο άξονας ζέσταινε τις μηχανές, η Αγγλία και η Γαλλία, δεν θέλησαν να υπογράψουν ένα σύμφωνο με την Σοβ Ενωσή, που να βασίζεται στις αρχές ισότητας και αμοιβαιότητας, ώστε να διαμορφωθεί ένα αντιφασιστικό μέτωπο ικανό να βάλει φρένο τις αρπακτικές διαθέσεις του άξονα, αλλα ήθελαν ένα σύμφωνο που όπως αποδείχθηκε ιστορικά όπου η ΕΣΣΔ θα έπαιζε το ρόλου του υπηρέτη. Ένα ρόλο που ο υπηρέτης παίρνει επάνω του, ολο το βάρος των υποχρεώσεων…ενώ παράλληλα την τυπική αυτή προσπάθεια και την κολησιεργία για την συγκρότηση, θα την χρησιμοποιούσε για να προβάλουν προς την κοινή γνώμη την άποψη ότι «η Σ Ενωση με διάφορα προσκόματα, ουσιαστικά δεν θέλει να συμβάλει στη δημιουργία αυτού του τόσου απαραίτητου αντιφασιστικού συμφώνου»!

Εξ ου και τα μεγάλα, τα πελώρια ερωτήματα, που ενώ απασχολούν την παγκόσμια κοινότητα δεν απαντήθηκαν ακόμα: η Γερμανία οδήγησε την ανθρωπότητα σε δυο καταστρεπτικού πόλεμους. Υπέστει η ίδια τεράστιες καταστροφές της επιβλήθηκαν από τους Αγγλό-Γάλλους νικητές κε΄ς (με πια και ποιανού κεφάλαια αναπτύχθηκε και για λογαριασμού ποιανού ς)

Οι ΗΠΑ, το Μεξικό, οι χώρες της Ν Αμερικής αποσπάσηκαν. Ο Καναδάς προβάλει απαιτήσεις στη Μητρόπολή του. Η Αγγλία κατέχει την Ινδία, τη Μαλάκκα, την Κεϋλάνη και τις Αντίλες. Η Γαλλία κατέχει την Αλγερία και εγκαθίσταται στις ακτές της Αφρικής και ελέγχει την Καμπότζη. Στην Ισπανία μένουν η Κούβα και οι Φιλιππίνες και στην Πορτογαλία ελέγχει κέντρα στις ακτές της Αφρική. Και η Ολλανδία ελέγχει τις Νεοϊρλδανικές Ινδίες. Στα μέσα του 19^{ου} αιώνα οι μεγάλες αλλαγές στην τεχνική από την πρόοδο της βιομηχανίας και τη συγκέντρωσή της δημιούργησε νέους κλάδους στη σιδηρουργία που παρήγαγε νέου τύπου κινητήρες (ατμοκίνητες τρουμπίνες, ηλεκτρικά Μοτέρ , κινητήρες εστερικής καύσης). Όλα αυτά επιτάχυναν την ανάπτυξη της βιομηχανίας και των μεταφορών, Η δε χρησιμοποίηση της ηλεκτρικής ενέργειας άνοιξε το δρόμο την χημική βιομηχανία. Αυτή ο πρόοδο στην Ευρώπη ωριμάζουν συνθήκες για αλλαγές και το νέο μοίρασμα του κόσμου.

Η εξαγωγή κεφαλαίων στις πιο καθυστερημένες χώρες, ό που το κεφάλαιο είναι αδύνατο, οι συνθήκες ζωής και η τιμή της εργατικής δύναμης είναι πολύ χαμηλή, οι πρώτε ύλες φτηνές και η Γη ανυπεράσπιστη, η εξαγωγή κεφαλαίου σ αυτές τις χώρες ήταν η πιο επικερδής τοποθέτηση. Την ίδια περίοδο που το κεφάλαιο αναζητούσε μεγάλα και σίγουρα κέρδη εκτόα από τους χώρους παραγωγής του, οι οικονομικές κρίσεις υπέρ παραγωγής γίνονταν ολο ένα πιο συχνές: η εσωτερική αγορά, εξ αιτίας του ότι τα ημερομίσθια ήταν πολύ χαμηλά με αποτέλεσμα να μην καταναλώνει ο ίδιος, την τόσο μεγάλη παραγωγή που παράγουν πλέον τα νέα τεχνικά μέσα.
Ο στρατός τον ανέργων μεγάλωνε, δημιουργεί κοινωνικό κίνδυνο και η κρίση 1873 σημάνει συναγερμό για μεγάλες αστικές τάξει της Ευρώπης, τώρα πια

δεν αρκούνται στην τοποθέτηση κεφαλαίων, χρησιμοποιούν τις εθνικές στρατιωτικές δυνάμεις για να αποσπάσουν για λογαριασμό τους ο καθένας ένα κομμάτι του πλανήτη, εκτός από αυτά που κατείχαν, που στην Αγγλίκή αυτοκρατορία ήταν τόσο μεγάλη σε έκταση δεν έδυε ο ήλιος.
Η Αγγλία παρήγαγε περισσότερα υφάσματα, σίδηρο και κάρβουνα από οσο οι ΗΠΑ, η Γερμανία, Γαλλία, Ρωσία, Ιταλία και η Ιαπωνία,. Στο τέλος του αιώνα οι ΗΠΑ προηγούνται όλων. Η βιομηχανική ορμή της Γερμανία μεγαλώνει. Αυτή η ανάπτυξη οδηγεί στην πολιτική της ενότητα, η οποία της δίνει θέση πρώτης σειράς. Και ενώ άργησε να μπει στο αποικιακό παιχνίδι τώρα με την απληστία της προσπαθούσε να κερδίσει τον χαμένο χρόνο. Με την πάροδο του χρόνου καταλαμβάνει το Τόγκο, το Κάμερουν, την Νοτιό Δυτική Αφρική και την Ταγκανίκα το 1884. Την ίδια περίπου εποχή και συγκεκριμένα, το 1881, η Γαλλία επιβάλει την κυριαρχία της στη Τυνησία. Το 1882 η Αγγλλό-Γαλλική διαπάλη για την Αίγυπτο τελειώνει με τη νίκη της Αγγλίας ελέγχει και την Διώρυγα του Σουέζ και σε συνέχεια την ίδια την Αίγυπτο.
- Την ίδια περίπου εποχή κατακτά τις δημοκρατικές πολιτείες των Πρόερς-το Τράνοσβααλ και της Ουράγης , το Σουδάν, την Κύπρο, τη Σομαλί

Η Ιαπωνία που διέτρεχε τον κίνδυνο να τεθεί και αυτή τον αποικισμό της αντιλήφθηκε τη σημασία της βαριάς βιομηχανίας, η παραγωγή όπλων και πολεμικών πλοίων απέφυγε την αποικιοποιήση . Το Βέλγιο πάνω στο μικρά σε έκταση έδαφός της αναπτύσσει μια ισχυρή σιδηρουργική και χημική βιομηχανία δυσανάλογη με τις δικές της ανάγκες αυτών των βιομηχανικών προϊόντων.
Οσο για την Ιταλία που την εποχή εκείνη μόλις ειχε τελειώσει την ολκλήρωση της εθνικής της ενότητας βρέθηκε μπροστά στα διαμορφωμένα ήδη οικονομικά και κοινωνικά προβλήματα του καιρού, που και αυτή σαν μεγάλη χώρα την αναγκάζουν να πάρει θέση ανάμεσα στις χώρες που αγωνιούν για την επέκταση του αποικισμού και το μοίρασμα του όχι μόνο του κόσμου αλλα και του πλανήτη.

??????? Η δε δεύτερη επέμβαση το 1856, της Αγγλίας στην Κίνα, με σύμφωνη γνώμη και της Γαλλίας και αργότερα το 1862 οι αποικιακές δυνάμεις οργανώνουν μια νέα ένοπλη επέμβαση στην στην Κίνα στην οποία παίρνει μέρος και οι ΗΠΑ. Αυτή η από κοινού επέμβαση ανοίγεται μια νέα περίοδο, η περίοδος του Ιμπεριαλισμού .
β) Η εμφάνιση του καινοφανούς πολιτικού καθεστώς, του ολοκληρωτισμού η εκδοχές του οποίου αποτελούν τόσο ο Ναζισμού και ο «υπαρκτός» σοσιαλισμός. Ο Σοσιαλίσμος ήταν απόρροια του Α! Παγκοσμίου Πολέμου. Που μετά τη λήξη έφερε στο παγκόσμιο προσκήνιο ο Α! Π.Π. και ο Β! Π.Π, τα σημαντικά και ανεξίτηλα γεγονότα που άφησε πίσω του αυτός ο ταραγμένος αιώνας

Το 1917 θεωρήθηκε από τους λαούς του κόσμο ότι αποτέλεσε την δεύτερη, μετά την πρώτη κοινωνικό πολιτική Επανάσταση : όπου από το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής που επικρατούσε στο πρωτόγονο κοινωνικό σύστημα παραγωγής και κατανομής του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, όπου τώρα πλέον ο κοινωνικά παραγόμενος πλούτος κατανέμονταν ιδιωτικά. γ) Η συμμετοχεί-καταγραφή της προσωπικής ιστορίας

των ανθρώπων, των οποίων παρ' όλο που το πεπρωμένο τους σφαγίστηκε ανεξίτηλα από τον ολοκληρωτισμό, βρήκαν τη δύναμη, εστω και με τη θυσία 55 εκατομ νεκρούς για να ηττηθεί ο Ναζισμός και μερικές αναίμακτες Βελούδινες «επαναστάσεις» για να πέσει ο «υπαρκτός» Σοσιαλισμός, που σαν επαναστατική κοσμοθεωρία σκοπό εχει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην ΕΡΓΑΣΙΑ.

Η πτώση του οποίου έδωσε τη δυνατότητα στο γερασμένο και ετοιμόροπο καπιταλισμό, δια της συγκεντρωποίησης της ήδη συγκεντρωμένης ιδιοκτησία, του Νεοφιλελευθερισμού (που προσπαθούν να τον ταυτίσουν με τον Διεθνισμό) και την ομοιογενοποίηση προσπαθεί (χωρίς να λογαριάζει τις όποιες συνέπειες) να παρατείνει λίγο τον Βίο του. Η πτώση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορία άρχισε μετά το Νόμο που υπέβαλε ο Καρακάλας, για την ενοποίηση του Δικαίου σε ολόκληρη τη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

δ) Διαλύθηκε το αποικιακό σύστημα ή μάλλον άλλαξε μορφή διακυβέρνησης, υπό τον έλεγχο των ίδιων αποικιακών δυνάμεων με εξαίρεση η επανάσταση στην Κίνα, που όχι μόνο επέκτεινε τη λεωφόρο της επαναστατικής αλλαγής του υπάρχοντος κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, που ενώ παράγει κοινωνικά κατανέμει ιδιωτικά αυτόν τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο.

ε) Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι: Την κίνηση της κοινωνίας των ανθρώπων την διέπουν ορισμένοι Νόμοι. Νόμοι οικονομικοί-κατά πρώτο και βασικό λόγω-καθορίζουν τις μεταξύ των ανθρώπων σχέσεις και τα εκάστοτε κοινωνικά συστήματα. Αυτούς ακριβώς τους Νόμους θα πρέπει να συλλάβουμε, να μελετήσουμε για να εξηγήσουμε την ιστορική πορεία της ανθρωπότητας από την εποχή που βγαίνει από το σκοτάδι της προϊστορίας μέχρι την εποχή των πρώτων αλμάτων στο διάστημα. Και μέσα σε αυτές τις διαστάσεις να τοποθετήσουμε και την εμφάνιση του Σοσιαλισμού.

ζ) Αναμφιβήτητα η 7 του Νοέμβρη του 1917, ειναι μια μεγάλη ιστορική μέρα. Μια μέρα που συντάραξε τον κόσμο. Η μέρα αυτή σημαδεύει την πιο μεγάλη στροφή στην παγκόσμια ιστορία: Την απαρχή της ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού σε μια μεγάλη χώρα. Η μέρα αυτή ανοίγει το δρόμο σε μια νέα ιστορική εποχή. Την εποχή του περάσματος από τον καπιταλισμό και τα εκμεταλλευτικά καθεστώτα στον σοσιαλισμό. Και, οτι με την πάροδο του χρόνου και αφού δημιουργηθούν όλες εκείνες απαραίτητες κοινωνικό-οικονομικές προϋποθέσεις που δημιούργησε με την δουλειά εστω και στην αταξική κομμουνιστική κοινωνία στο απώτερο μέλλον, ώστε να απαλλαγεί από τη δουλεία και την εκμετάλλευση από τον συνάνθρωπο, να ανοίξει για την ανθρωπότητα μια νέα εποχή ελευθερίας και προόδου.

Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝΑΣ ΕΓΙΡΕ ΠΡΟΠΟΛΟΥ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ

Χωρίς στο μεταξύ να σταματήσει η πανάρχαια μονομαχία ανάμεσα στην επιστημονική ερμηνεία του κόσμου από τη μια, που στηρίζεται στην παρατήρηση και στο Νου, και στη θεολογική-τελειολογική και μεταφυσική ερμηνεία του κόσμου από την άλλη. Και δεν εχει σταματήσει μέχρι τις μέρες μας αυτή η αντιδικία. Και δεν σταμάτησε γιατί η Θεολογική ερμηνεία με καθαρά Θεολογικές απόψεις και ειδικά με τη απόψεις για την Θεϊκή τελειολογία και τον Φιντεϊσμό του σύμπαντος κόσμου αμφισβητεί τα επιστημονικά δεδομένα και όταν ακόμα αποδεδειγμένα εχουν επαληθευθεί. Αμφισβητούν και σήμερα

ακόμα: Το και όμως γυρίζει…και όμως τον έκαψαν τον Γαλιλαίο στην πυρά! Και τόσους άλλους αντίστοιχους του Γαλιλαίου με την Ιερά εξέταση.

Βέβαια σήμερα οι παλιές θεολογικές ερμηνείες έχουν αλλάξει. Η πρόοδος της επιστήμης υποχρέωσε τους οπαδούς τους να χρησιμοποιήσουν με θαυμαστή επιδεξιότητα και εφευρετικότητα την ποικιλία των δυσεξήγητων φαινομένων που αντιμετωπίζει ο άνθρωπος, καθώς προσπαθεί να αποσπάσει ολοένα και περισσότερα μυστικά από τη φύση, χωρίς στο μεταξύ να λείπουν οι μεταφυσικές και οι αναβιώσεις μυθολογικών αντιλήψεων, που θα νόμιζε κανείς, πως όχι μόνο ειχαν ξεχαστεί αλλα και θαφτεί μαζί με τον μεσαίωνα.

Η ιδιομορφία και το βάθος των ψυχικών φαινομένων ιδιαίτερα, δίνουν την ευκαιρίας για μια χωρίς συστολή επανεμφάνιση του αποκρυφισμού και της μαγείας με επιστημονικό μανδύα. Σκοπός αυτού του αποκρυφισμού είναι να ελεεινολογούν τη μικρότητα και την αδυναμία του ανθρωπίνου πνεύματος, όμως οι πρώτες απόπειρες για την ερμηνεία του κόσμου χωρίς τη βοήθεια θεών και δαιμόνων μέσα σε μια θεοκρατούμενη εποχή εχουν, πραγματικά ανθρώπινο μεγαλείο. Βέβαια πάντα οι φωνές από τον παρελθόν για το ότι 20 αιώνες, πρόσφεραν και δεν διαμαρτυρηθήκαμε, οσο έπρεπε για την τέτοια άπονη και ανυπεράσπιστη καταστροφή, αυτού του πολύτιμου γραπτού από την καταβολή κόσμου πλούτου στοκαρισμένου στην παγκόσμια βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας, που με τη ζωή της υπερασπίστηκε η φιλόσοφος Υπατία και πολλοί αλλοι…τότε και μετά να χτιστεί ξανά η Βιβλιοθήκη, να στεγαστούν τα όποια ρετάλια εχουν σωθεί, ετσι ώστε να ξαναρχίσουν να έρχονται μια θαρραλέες φωνές από τα βάθη της αρχαιότητας είναι πάντα ευπρόδεκτη, γιατί φέρνει μαζί της και στο φως τους προγόνους των σημερινών σκεπτικιστών, τους μάγους και τους ιερείς.??????????????????????????????

Κάτι φαίνεται ήξεραν οι τα Φαιά φορούντες, ότι δεν θα άντεχαν στο χρόνο τα θεϊκά προτάγματα και η μεταφυσική αντίληψη του κόσμο γι' αυτό και με πρωτοστάτη τον Επίσκοπο Αλεξάνδρειας Κύριλλο έκαψαν τη Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας, όπου ήταν συγκεντρωμένα η παγκόσμια Σοφία, Επιστήμη και τεχνολογία από καταβολής κόσμου και σε συνέχεια έκαψαν και την φιλόσοφο Υπατία, που την εποχή εκείνη υπερασπίζονταν την πατρογονική κληρονομιά. Την έσυραν στους δρόμους, την διαμέλησαν και τα λείψανά της τα έκαψαν στη φωτιά. Η αιτία και τόσο μίσος των χριστιανών εναντίον της Υπατία κόρη του Φιλοσόφου Θέωνα από την Αλεξάνδρεια, ήταν ότι οσοι ασχολούνται με τα μαθηματικά ήταν Μάγοι!

Εδώ και μια δεκαετία ο εικοστός αιώνας εχει ήδη γύρει στη δύση του, κουβαλώντας στη πλάτη του δύο παγκόσμιους πολέμους, που άλεσαν 70 και πλέον εκατομμύρια ζωές και πολλές εκατοντάδες τους τριάντα και πλέον τοπικούς. Απίστευτες και αμέτρητες εφευρέσεις, ατομικές και, Ιδρωγονικές και βόμβες νετρονίου, αντιπυραυλικές ασπίδες, διαστημόπλοια, ταξίδια στο φεγγάρι και στους πλανήτες. Ζούμε σε μια εποχή θεωρητικών και επιστημονικών αναζητήσεων. Από τη μια μεριά έρχονται ολόκληρες σειρές γενικών θεωριών, αρκετές από αυτές ειναι πανάρχαιες και περιμένουν αιώνες την ολοκλήρωση και την εφαρμογή τους. Από την άλλη οι θεμελιώδεις ανακαλύψεις στον τομέα των θετικών επιστημών των μαθηματικών, της λογικής, της φύσης και της τεχνικής. Τα δύο ρεύματα τείνουν να συναντηθούν στον νοητό χώρο του σήμερα. Παύουν να αλληλοαναιρούνται και αρχίζουν να

αλληλοσυνδιάζονται. Ετσι επεκτείνεται το πεδίο των δυνατοτήτων και νέοι ορίζοντες ανοίγονται μπροστά στην ανθρωπότητα.

Με αποκορύφωμα τα μαθηματικά που αποτελούν την πιο φωτισμένη επινόηση του Ανθρώπινου Νού. Τα Μαθηματικά ηταν και παραμένει το πιο οξύ και αιχμηρό εργαλείο στα χλερια της Επιστήμης Το Εργαλείο που το επινόησε και μέσα στους αιώνες το βελτίωσαν και επέκτειναν οι Ελληνες, για την έρευνα και σε βάθος αποκωδικοποίηση του Σύμπαντος. κόσμου Την αρχή και την εξέλιξή του. Αλλα και τα πρακτικά της ζωής προβλήματα.Με την βελτίωση και την επέκταση των μαθηματικών οι καινούριες Επιστήμες απόκτησαν μεγαλύτερες ερευνητικές δυνατότητες.

Τα Μαθηματικά χρησιμοποίησαν ολες οι Επιστήμες για κύριο βοήθημά τους. Ιδιαίτερα οι Θετικές. Η Φυσική, σε ολες τις εφαρμογές της. Με εκείνο το καταπληκτικό παιδί της: Την σύγχρονη Τεχνολογία. Καρπός της διασταύρωσης και αρμονική συνεργασία της Φυσικής με τα Μαθηματικά. Αλλα και την Αστρονομία και τις Οικονομικές Επιστήμες. Τη Στατιστική, τη θεωρία των Πιθανοτήτων, με την καθιέρωση, του Υπολογισμού και του ελέγχου των Οικονομικών και των Κοινωνικών φαινομένων. Πίσω από ολες τις Επιστήμες και Τέχνες βρίσκεται μα και θα βρίσκεται ο Μαθηματικός Λογισμός. Με την απαράμιλλη Τεχνική του. Το Πυθαγόρειο θεώρημα!

Πλησιάζει η εποχή που ο Ανθρωπος θα πάψει να ειναι, οπως για λόγους υποκειμενικούς μέχρι σήμερα θεωρείται μια μηχανή εσωτερικής καύσης. Μια μηχανή όμως, που ακόμα δεν γνωρίζει τον τρόπο της λειτουργίας του. Και θα πάψει γιατί στον 20ς αιώνας, από τις πρώτες ακόμα δεκαετίες, η κοινωνία των ανθρώπων αμφισβήτησε την θεϊκή προέλευση της ιδιοκτησίας και αιωνιότητα της ατομικής ιδιοκτησίας. Τώρα πλέον μέσω της επιστήμης και και της δουλειά εστω, ανατρέπει αν δεν μηδενίζει και αμφισβητεί ο,τι πριν το 1917 θεωρούνταν αιώνιο, ιερό και απραβίαστο, στατικά και θεϊκά δοσμένο. Ο 20ς αιώνας ??????????????????????

Σύμφωνα με μια φράση του Πυθαγόρα, ο Ανθρωπος απ την εποχή που δημιούργησε τους αρχαιότερους πολιτισμούς επιρρέασε και επιρρεάστηκε απ τη «συναναστροφή των υπολογισμών και την επιξεργασία των αριθμών». Αλλωστε δική του επινόηση ηταν το πρώτο όργανο για την επιξεργασία των αριθμών. Ολα ξεκίνησαν απ τους υπολογισμούς και όλα καταλήγουν σε αυτούς. Η δύσκολη, επίπονη και μακρόχρονη πορεία που οδήγησαν στην κατάκτηση των αριθμών, απελευθέρωσαν την εκκρικτική δύναμη που έκρυβαν μέσα τους τα μαθηματικά εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Αυτή ακριβώς η δύναμη των αριθμών σφυρηλάτησε τα όπλα του Ανθρώπου. Επρεπε να βρεθεί ο τρόπος χρήσης τους. Γιατί από εκεί και ύστερα οι αριθμοί, θα μπορούν να πουν, να εκφράσουν, να μεταδώσουν, να απεικονίσουν, να μεταφέρουν, να υποκαταστήσουν και να διασώσουν τα πάντα. Τα πάντα εκτός από τη λογική και τα συναισθήματα και τη φαντασία.

Ανακαλύψεις τεχνολογικές και μη, που επιρρέασαν ολόκληρη την ανθρωπότητα αλλά και σώρευσαν αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς και τριπλάσιου αναπήρους στους δυο παγκοσμίους πολέμους και σε εκατοντάδες αλλους μικρούς τοπικούς και εξίσου αιματηρούς. Με εκατοντάδες χιλιάδες αφανισμένους, κρεμασμένους, εκτελεσμένους, σφαγμένους και εξαφανισμένους με όλους τους παλαιούς και τους μοντέρνους τρόπους της τεχνολογίας του θανάτου. Σήμερα έχουμε καρδιοχειρουργούς που φυτεύουν

καρδιές σε μισοπεθαμένους ανθρώπους, πολεμάει τον καρκίνο και αφήνει να πεθαίνουν σαν τις μύγες τα παιδιά του τρίτου κόσμου και ετοιμάζει ακόμα πιο καταστροφικά και μαζικά όπλα. Οπλα οπως ο «πόλεμος των άστρων», πυραυλική ασπίδα κλπ, που θα καταστρέψει τον Ανθρώπινο πολιτισμό και τη ζωή στον πλανήτη. Ηδη από τις 140,000 γνωστές μορφές τους ζωϊκού κόσμου οι 40.000 εχουν καταστραφεί.

Ειναι γεγονός οτι βελτιώνεται το επίπεδο της ζωής του ανθρώπου. Ανεβαίνει ο μέσος όρος ζωής. Ειναι ομως εξίσου αλήθεια οτι σκοτώνονται παιδιά, οτι χάνονται νέοι άνθρωποι και το κόστος της βελτίωσης και της παράτασης ειναι τεράστιο. Και το πιο τραγικό ειναι οτι η βελτίωση των όρων ζωής και η παράταση του μέσου όρου, δεν ειναι ομοιόμορφη στον πλανήτη ΓΗ, ενω με τα μέσα που υπάρχουν μπορούσε να ειναι και κυρίως δεν ειναι ανθρώπινη. Αντί γι αυτό ειναι επιλεκτική. Αυτό οφείλεται στην εκμετάλλευση, τη στέρηση, την πίκρα και τον πόνο των συνανθρώπων. Η βελτίωση και η παράταση της ζωής ειναι ζυμωμένη με υδρώτα, αίμα και κόκκαλα απ'ο το σύνολο των Ανθρώπων.

Οι μπουκές της βελτίωσης και οι μέρες της παράτασης, οταν δεν την εχουν όλοι οι Ανθρωποι όπου γής περιέχουν στέρηση, πίκρα και πόνο συνανθρώπων. Αυτών που και στις οικονομικά αναπτυγμένες χώρες, Ευρώπη, Αμερική κλπ ζούν κατά το ενα τρίτο κάτω από το όριο της φτώχειας. «Ειμαι ευτυχής χάρη στη δυστυχία του διπλανού μου». Και το πιό ωραίο ειναι οτι προσπαθούν να μας πείσουν οτι από καταβολής κόσμου ετσι λειτουργεί η ζωή και ετσι θα συνεχίσει να λειτουργεί στο διάβα των αιώνων. Αυτή λένε ειναι «η μοίρα του Ανθρώπου». Επικρατεί το «ήλθον, είδον και απήθλον». Γεννιέται ζεί και πεθαίνει. Το πρόβλημα όμως ειναι οχι γιατί πεθαίνει, αφού γεννιέται και βέβαια θα πεθάνει.

Το πρόβλημα ειναι οτι αφού παράγει-προσφέρει, γιατί δεν ζεί σαν Ανθρωπος οταν και οσο ειναι ζωντανός. Γιατί να πεθαίνει κάθε μέρα. Και γιατί αυτή η μικρή, μοναδική, και ανεπανάληπτη ζωή και οταν ειναι ζωντανός για τους λόγους που αναφέρω πιό πάνω δεν της εχει αφήσει καμιά ομορφιά και καμιά χαρά . Σε βαθμό που αν δεν εύχεται να πεθάνει μια ώρα γρηγορότερα, τουλάχιστον δεν την υπερασπίζεται. Και δεν την υπερασπίζεται γιατί δεν ειναι Ανθρώπινη. Και ειναι Ανθρώπινη γιατί η ύψιστη σκέψη και πίστη στον Ανθρωπο και τη ζωή, δεν ειναι αφοσιωμένη στην κοινότητα του Ανθρώπινου είδους. Το ίδιο και οι βασικές αρχές της πρακτικής μας σκέψης δεν σέβεται την ισότιμη αξία ολων των μελών της κοινότητας τοπικά και παγκόσμια.

Παραλογισμός: Ίσως, αλλα μένει να δούμε και να εξετάσουμε τί σημαίνει πολιτισμός. Η ιστορία ειναι γεμάτη από πολέμους. Πολέμους κατακτητικούς, ιμπεριαλιστικούς και απελευθερωτικούς. Και ο πολιτισμός, ειναι ιστορία. Ειναι το ανώτερο στάδιο της ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία ειναι παρελθόν. Και το παρελθόν οταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και δεν διδασκόμαστε από αυτό θα ξανά στηθεί όρθιο μπροστά μας,

Και ενώ ο 20^{ος} αιώνας απ τις πρώτες ακόμα δεκαετίες, παρά τα εκατομμύρια των νεκρών και τις τεράστιες υλικές καταστροφές μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, φάνηκε πως θα απαντούσε στο ζητούμενο που καίει τον Ανθρωπο και την Ανθρωπότητα. Την ανθρωπότητα που αρκετές χιλιετίες αιμοραγούσε σε δυστυχία και πόνο. Οτι η Δημοκρατία και τα δικαιώματα θα έπαυαν να ειναι μόνο πολιτικά και θα διαπερνούσαν ολόκληρο το κοινωνικό ***ΕΙΝΑΙ-ΣΩΜΑ*** *και τις όποιες εκφάνσείς του . Οτι το όραμα της ελευθερίας, της*

κοινωνικής ισότητας και της αδελφοσύνης θα αποκτούσε υπόσταση. Οτι η παιδεία-γνώση, η υγεία-διατροφή και η ισηγορία θα ηταν κοινό πλανητικό αγαθό. Και κυρίως οτι με την πάροδο του χρόνου η Ανθρώπινη εργασία, θα έπαβε να γίνεται για λογαριασμό κάποιου αλλου ανθρώπου. Οτι δεν θα λειτουργούσε σαν ενα είδος ισόβιας σκλαβιάς. Ποιός μπορούσε να φανταστεί οτι το όραμα αυτής της δίκαιης κοινωνίας, που θα οικοδομούσε η Οκτωβριανή Επανάσταση, θα κατέληγε στη δύση του 20^{ου} αιώνα σε θλιβερή τραγωδία;

Ομως παρά τις όποιες ανακαλύψεις και εφευρέσεις, που έγιναν με κοινή προσπάθεια, της κοινωνίας των Ανθρώπων, και παρά την όποια βελτίωση των όρων ζωής, η ανθρωπότητα ειναι δυστυχισμένη. Και ειναι δυστυχισμένη γιατί παρά τον τεράστιο υλικό και πνευματικό πλούτο που συσσώρευσε η Ανθρωπότητα, ο άνθρωπος εξακολουθεί να ειναι στο περιθώριο. Εξακολουθεί να ειναι αντικείμενο-πράγμα. Και ειναι ακόμα πιο δυστυχισμένη η Ανθρωπότητα γιατί υποψιάζεται, πως αν μάθει χωρίς να πάρει και τα αντίστοιχα μέτρα, θα ανακαλύψει πως και μόνο με τα μέσα που διαθέτει σήμερα, μπορεί να αρχίσει να ***ΖΕΙ*** *Ανθρώπινα, πόσο μάλλον με την παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγή; Βέβαια μερικοί πιστεύουν, και οτι με τα ίδια αυτά μέσα, αν τα αφήσει ανεξέλεγκτα βαδίζει προς την καταστροφή. Μα και γιατί να μην τα ελέγξει; Ακόμα υπάρχουν και αυτοί που πιστεύουν ότι λόγω της μη τήρησης των θεϊκών νόμωνα καταστραφεί λόγω των πολλών Αμαρτιών. Η Ανθρωπότητα με την* ***ΕΡΓΑΣΙΑ*** *και όχι με τη ΔΟΥΛΕΙΑ, ποτέ και για κανένα λόγω δεν θα επιτρέψει στον εαυτό της την αυτοκαταστροφή.*

Και επειδή μιλάμε για εργασία που κάνει ο δούλος, πρέπει να θυμίσω οτι αλλο πράγμα ειναι η εργασία και αλλο η δουλειά. Εργασία σημαίνει: ονειρεύομαι, αποφασίζω, αυτοσχεδιάζω, τροποποιών, διακόπτο και επανέρχομαι. Σημαίνει παράγω έργο, μέσα στο οποίο ενσωματώνω το ΕΝΑΙ μου και αν δεν μου αρέσει το απορρίπτω για να ξανά δοκιμάσω. Αντίθετα στη δουλειά, δεν εκπληρώνει κανένα απ τα στοιχεία της εργασίας. Αυτός που δουλεύει δεν εχει δική του θέληση, απλώς δουλεύει παράγει. Για την παραγωγή. Συμμετάσχει σε ένα σύστημα κοινωνικής παραγωγή που τα οαποτέλεσμά της θα κατανεμηθεί ατομικά. Το σύστημα Τέλιρολ εκφράζει σε όλο του το μεγαλείο το τι σημαίνει δουλειά σε σχέση με την εργασία...

Ο άνθρωπος την μόνη ιδιοκτησία, θυσαυρό και περιουσία-κεφάλαιο, που εχει, ειναι η μυϊκή και η πνευματική του δύναμη. Μια δύναμη-κεφάλαιο, που μέσω της διατροφής καθημερινά αναπαράγει το κουφάρι του. Με αυτή και μόνο, την μυϊκή και πνευματική δύναμη μπορεί να εξασφαλίσει μια άνετη χαρούμενη και ευτυχισμένη ζωή αν πάρει ο ίδιος το αποτέλεσμα. Παράδειγμα ο μετανάστης.

Φεύγοντας ο μετανάστης απ τον τόπο της καταγωγής του, δεν παίρνει μαζί του ούτε το χωράφι, ούτε το αμπέλι, που τυχόν ειχε παρά μόνο μια ή δυο βαλίτσες. Πουλώντας το κεφάλαιό του: την μυϊκή και την πνευματική του δύναμη οχι μόνο επιβιώνει ο ίδιος αλλά, πλουτίζει και τον χωρίς εργασία μισθωτή του. Αρα δεν του ειναι απαραίτητα τα περιουσιακά στοιχεία για να επιβιώσει.

Το γεγονός αυτό επιβεβαιώνει ποιος ειναι ο μοναδικός συντελεστής του κεφαλαίου. Αλλο ενα έξ ίσου καθοριστικής σημασίας παράδειγμα, που πείθει για το ποιος ειναι ο μοναδικός συντελεστής του κεφαλαίου ειναι: η λευκή απεργία. Στη λευκή απεργία οι μηχανές δουλεύουν στο φούλ, οι πρώτες ύλες στους πάγκους και ομως η παραγωγή-κεφάλαιο δεν παράγεται. Και οχι μόνο

δεν παράγεται αλλα τρέχουν στο βρόντο και τα γενικά έξοδα-ζημιά. Η παραγωγή κεφαλαίου ξαναρχίζει, μόλις λυθούν τα αιτήματα για τα οποία έγινε η λευκή απεργία και ο συντελεστής του κεφαλαίου επανασυνδέσει την μυϊκή και την πνευματική του δύναμη την πρώτη ύλη με τις μηχανές.

Ο άνθρωπος με τη σωστή και για λογαριασμό της, της μυϊκής και πνευματικής δύναμης. Την μόνη ιδιοκτησία, πλούτο και θυσαυρό που διαθέτει ο Ανθρωπος ο κάθε Ανθρωπος

Σήμερα η ανάπτυξη για την «ανάπτυξη» των μέσων δεν έχουν καμιά, μα απολύτως καμιά σχέση με τον άνθρωπο και συνάρτηση με τη ζωή του. Σήμερα ακόμα ο,τι λέμε και θεωρούμε ανάπτυξη, εννοούμε το ΚΕΡΔΟΣ. Και το κέρδος σημαίνει εκμετάλλευση, δια μέσω του θεού και της δύναμης που δίνει η ανάπτυξη για την «ανάπτυξη» που δίνει στον άνθρωπο να εκμεταλλευθεί τον ίδιο τον άνθρωπο στο όνομα του οποίου γίνεται η ανάπτυξη για την «ανάπτυξη»
??

Βέβαια η μάχη και οι πόλεμοι ηταν και εξακολουθούν να ειναι συμφυής με την αρπαγή και τον θάνατο. Πριν λοιπόν, αρχίσουν οι μάχες που θα οδηγήσουν στο οποίος θα αρπάξει εύκολα, πολλά και γρήγορα, γεγονός που θα σημάνει όλοι εναντίον όλων, ενας και μόνο τρόπος υπάρχει: Να αλλάξει η δομή της παραγωγής, και ο τρόπος διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Τότε και μόνο τότε ο Ανθρωπος θα γίνει υποκείμενο :Υπεύθυνος και υπόλογος των πράξεών του.

Αναλογιζόμενος κανείς πως και με ποια μέσα-εργαλεία κατόρθωσε η κοινωνία των ανθρώπων να φτάσει στο σημερινό επίπεδο υλικού και πνευματικού πολιτισμού, μια μόνο απάντηση μπορεί να δώσει : με την Εργασία και την Επιστήμη. Ο Ανθρωπος απ την πράξη, ένιωσε την ανάγκη να αναπαραστήσει τον κόσμο, που του έδιναν οι αισθήσεις σε σταθερές ενότητες και τις σχέσεις μεταξύ τους. Ενότητες και σχέσεις, που θα μπορούσαν να διατηρηθούν ετσι αν όχι για πάντα, τουλάχιστον για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Η Επιστήμη κατά τον Πλάτωνα ειναι η «τέλεια γνώση» ενώ κατά τον Αριστοτέλη αυτή μελετά τα «πρώτα» και τα «αίτια».

Η Επιστήμη και η τέχνη. Ειναι ενα σύστημα από γνώσεις που προσφέρει και επιβεβαιώνει η πείρα, ενταγμένες σε θεωρητικά σχήματα. Σχήματα, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να προβλέψουν καινούρια και άγνωστα φαινόμενα. Ειναι το σύνολο από γνώσεις συγγενικές και συγκεκριμένες αρχές με γενική αναγνώριση και συστηματικά δομημένες σε ενιαίο σύνολο-συγκρότημα, συναρτημένο με τη γενικότερη εφαρμογή. Ειναι η μυϊκή και πνευματική λειτουργία του Ανθρώπου, που εχει σχέση με τη γνώση του φυσικού κόσμου και φυσικά σαν τέτοια μπαίνει στη διάθεσή του κατά την πάλη που διεξάγει η ίδια και ο απλός άνθρωπος με τις αντίξοες φυσικές και κοινωνικές κάθε φορά διαμορφωμένες συνθήκες. Ειναι η συμπύκνωση της πείρας σε γνώση και της γνώσης σε θεωρία. Η εφαρμογή στην πράξη αποτελεί επιβεβαίωση της όποιας επιστημονικής θεωρίας.

Αντικείμενο μα και περιεχόμενο της Επιστήμης, ειναι η πλήρης και η ακριβή γνώση ορισμένων πραγμάτων με σκοπό την εξήγηση των φαινομένων της φύσης και της κοινωνίας. Η ανάπτυξή της άρχισε κατά κύριο λόγω οταν άρχισε να εξυπηρετεί τις ανάγκες της ζωής. Το κέρδος, το εμπόριο, και η βιομηχανία

αποτέλεσαν την παρόρμηση στην ανάπτυξη της Επιστήμης. Οι ανακαλύψεις έγιναν οι οικονομικές δυνάμεις με περιεχόμενο που ολοένα γίνονταν πιό γενικό και απαιτητικό στη αναζήτηση νέων ανακαλύψεων και θεωριών. Η κατάκτηση της αλήθειας, ειναι αυτή που της δίνει τη δύναμη για το ***ΚΑΛΟ****, μα και για το* ***ΚΑΚΟ*** *Και το λέω αυτό γιατί ο «πειρασμός του* ***ΚΑΛΟΥ****» του 20ου αιώνα το* ***ΚΑΚΟ*** *διαπράχθηκε στο όνομα του* ***ΚΑΛΟΥ***

Η προσφορά της επιστήμης προς την κοινωνία ειναι αναμφισβήτητα τεράστια και η κοινωνία των Ανθρώπων και ο καθένας χωριστά οφείλει πόλλα στη όποια Επιστήμη. Οι Επιστήμονες όμως κάνουν ενα μεγάλο λάθος. Ενα μεγάλο και τραγικό λάθος, οσον αφορά τις ανακαλύψεις και την προσφορά τους. Λειτουργούν σαν τη Μάνα, που ενώ εχει υποστεί τις όποιες συνέπειες: της εγκυμοσύνης και τις οδύνες του τοκετού για να φέρει το νεογνό στη ζωή, μετά τον τοκετό αδιαφορεί για το σπλάχνο της Το εγκαταλείπει απροστάτευτο και έρμαιο στη διάθεση του κάθε κουμπουρά και σωματέμπορα. Παράδειγμα η παραγωγή της ατομικής Βόμβας και η χρήση της.

Αυτή ακριβώς η αδιαφορία για το κόστος σε κόπο, πόνο και χρόνο που δαπάνησε και τους, κινδύνους που διέτρεξε ο κάθε ερευνητής, για να πετύχει την ανακάλυψη ή την εφεύρεση και η πλήρης εγκατάλειψη και κυρίως η μη υπεράσπιση της τεράστιας προσφοράς, ειναι αυτό που το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής εκμεταλλεύεται ασύστολα ο χρήστης. Ο οποίος χρήστης οχι μόνο δεν τιμά την προσφορά της επιστήμης, αλλα και μεταθέτει τις ευθύνες για τις όποιες καταστροφές προκαλεί ο τρόπος χρήσης των ανακαλήψεων και οι εφευρέσεις στην ίδια την Επιστήμη.

Εκπληκτική η ανθρωπότητα παρακολουθεί τα επιτεύματα της Επιστήμης και της τεχνολογίας. Το ίδιο έκπληκτη ομως, και με δέος παρακολουθεί και τις εικόνες της πολεμικής βαρβαρότητας από τη αλόγιστη χρήση της Επιστήμης και της τεχνολογίας, για την εξόντωση και την καταστροφή του ανθρώπου και του πλανήτη με τα μέσα που η Επιστήμη και η τεχνολογία θέτει στη διάθεση της αδίστακτης ηγεσίας της διεθνούς του κεφαλαίου. Για τη μετατροπή της επιστημονικής γνώσης σε τεχνολογία εξόντωσης και καταστροφής η ευθύνη των επιστημών και των επιστημονικών κοινοτήτων της ειναι τεράστια.

Αυτό ειναι το μεγάλο, το τεράστιο λάθος της Επιστήμης. Αν υπερασπίζονταν εστω και λίγο την μετά τοκετού τύχη του σπλάχνου της, αν παρακολουθούσε λίγο την πορεία και τον τρόπο χρήσης και κυρίως αν διαμαρτύρονταν για την τέτοια χρήση, αλλη θα ηταν η θέση της Επιστήμης στη συνείδηση της κοινωνίας των Ανθρώπων, και τολμώ να πώ, πως αλλη θα ηταν η πορεία της Ανθρωπότητας, μα και η όψη του πλανήτη που σήμερα ψυχοραγεί. Ακόμα και αυτός, ο μεγάλος Γαλιλαίος, δεν υπερασπίστηκε τόσο οσο άξιζε η τεράστια προσφορά του στην Ανθρωπότητα. Το ίδιο έγινε και με την κατασκευή της ατομικής βόμβας, που με αυτήν έχασαν την ζωή τους περίπου 300,000 Ιάπωνες και απειλείται με καταστροφή η κοινωνία των ανθρώπων αν δεν υποταχθεί .

Οπως στην περίπτωση της Μάνας που αδιαφόρεσε ή δεν υπερασπίστηκε όσο έπρεπε για κορπό της. Οι φυσικοί επιστήμονες που πήραν μέρος στην κατασκευή της ατομικής βόμβας, εξόρισαν στο βάθος της συνείδησής τους, το ερώτημα της τελικής νομιμοποίησης και κινούνταν μονάχα από την επιθυμία να λύσουν ενα εξαιρετικά περίπλοκο τεχικό πρόβλημα. Ο Ρομπέρτ Οπενχάϊμερ που διηύθυνε το πρόγραμμα, θα εξηγήσει, μερικά χρόνια μετά: «κατά τη γνώμη

μου, οταν βλέπουμε κάτι που ειναι τεχνικά ελκυστικό (swcct) ξεκινάμε να το κάνουμε, θέτουμε ερωτήματα για το πώς θα το χρησιμοποιήσουμε αφού ομως εχουμε πρώτα επιλύσει τα τεχνικά προβλήματα». Ετσι έγιναν τα πράγματα με την κατασκευή της ατομική βόμβα.

Αυτή ειναι μια εργαλειακή σκέψη, Ενα εύγλωτο παράδειγμα που μόνο με την εξής λογική μπορεί να ερμηνευτεί. Και συνεχίζει: «αν κάτι ειναι δυνατό, οφείλει να γίνει πραγματικό, αν υπάρχει ενα εργαλείο, τότε πρέπει να χρησιμοποιηθεί. Καμιά στιγμή επισέρχετε το ερώτημα του τελικού σκοπού, τον λόγο που κάνουν κάποιον να πράττει οπως πράττει. Η τεχνική μοιάζει να αποφασίζει για μάς: πραγματοποιούμε αυτό που επιτρέπει εκείνη αντί να την χρησιμοποιούμε για να πραγματοποιήσουμε ότι κρίνουμε χρήσιμο». Και μετά τον πόλεμο λέει:»δεν νομίζω οτι είχαμε εργαστεί ποτέ πιό εντατικά και πιο γρήγορα από ό,τι μετά την άνευ όρων συνθηκολόγηση της Γερμανίας». Ο ένας από τους πιλότους που είδε το μέγεθος της καταστροφής αυτοκτόνησε.

Ενώ ο Επιστήμονας δεν ενδιαφέρεται για το σπλάχνο του και το εγκαταλείπει απροστάτευτο, ο κουμπουράς και ο ποιό μικρός ακόμα πριν αφοπλιστεί, οχι μόνο διαπραγματεύεται για να διασφαλίσει τα όποια δικαιώματα του αναλογούν και στην παραμικρή προσφορά του, αλλα φροντίζει μα και αγωνίζεται για να διασφαλίσει και την υστεροφημία του. Ετσι βλέπουμε τους κεντρικούς δρόμους των πόλεων να φέρουν τα ονόματά τους και τα αγάλματά τους να κοσμούν τις πλατείες, ενω τους Επιστήμονες εκτός ελαχίστων περιπτώσεων...Γεγόνος που δείχνει πόσο πρόχειροι και ανιστόρητοι είμαστε οι άνθρωποι και ειδικά οι Νεοέλληνες. Και μόνο ο τρόπος απονομής τιμών σε πρόσωπα, τοπωνυμίες και ιδρύματα απ την παλιγγενεσίας και μετά, που νομίζουμε οτι αξίζουν τον δημόσιο έπαινο ειναι ενδεικτικός.

Βέβαια το ιδιοκτησιακό καθεστώς, πάντα σε συνεργασία με την θρησκεία αντιλαμβανόμενο την τεράστια δύναμη και το μέγεθος της προσφοράς της Επιστήμης και της τεχνολογίας, και αναλογιζόμενο το αντίτιμο που έπρεπε να καταβάλει προκειμένου να του επιτραπεί να χρησιμοποιήσει τις ανακαλύψεις, τις εφευρέσεις και την τεχνολογία. Για να μην υποστεί λοιπόν, αυτές τις υποχρεώσεις, απ τα πρώτα ακόμα βήματα μέσω της ταπείνωσης και των βασανιστηρίων ακόμα υποχρέωσε τον Μεγάλο Γαλιλαίο να αποκήρυξη το έργου του, έδωσε το μέτρο με το οποίο θα αντιμετωπίζει στο μέλλον την Επιστήμη και την τεράστια δύναμής της.

Είχαμε τη σοφία, αποκτήσαμε και τη γνώση και φιλοδοξούμε την επικοινωνία. Η γνώση ειναι εκτός από αρετή και κεφάλαιο. Χωρίς γνώση η πραγματικότητα παραγνωρίζεται μα και παραποιείται μέσα απ τα φίλτρα της ελπίδας και της επιθυμίας και κυρίως του κέρδους. Το δυστύχημα ομως ειναι οτι η γνώση πολλές φορές από αξία χρήσης, μετατράπηκε σε ανταλλακτική αξία. Δυστυχώς το ίδιο συμβαίνει και με την επιστήμη η οποία αφού δοκιμάστηκε και αποζημιώθηκε πρόσβαρα μέσω των υλικών εφαρμογών, μετατράπηκε στην εποχή μας και αυτή σε πολλές περιπτώσεις μέσο εξουσίας, που διεγείρει τον πλούτο, όργανο εκμετάλλευσης του πλανητικού κεφαλαίου.

Ετσι ενω η Επιστήμη και η Τεχνολογία αποτελούν τον βασικό στυλοβάτη:το Α και το Ω του όποιου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, με την αδιαφορία και την γενικότερη συμπεριφορά της απέναντι στα όποια δημιουργήματά της, ηταν και παραμένει το αποπαίδι του κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Στο σύστημα της ατομικής ιδιοκτησίας, ο επιστήμονας ειναι ο πιό άγρια εκμεταλλευόμενος

άνθρωπος. Ακόμα και απ αυτόν τον χειρόνακτα. Η κοινωνία των Ανθρώπων, στήριξε και εξακολουθεί να στηρίζει πολλά στην Επιστήμη, την τέχνη και την τεχνολογία, για την μελλοντική αντάξια του Ανθρώπου κοινωνία και ζωή. Και μια που η αναφορά στην τέχνη και την τεχνολογία.

Η Ελλάδα αρχαία και σύγχρονη δεν ειναι μόνο, η κοιτίδα της φιλοσοφίας, της τέχνης και της ποίησης και του πολιτισμού οπως γράφω και σε αλλο σημείο. Δεν ειναι μόνο Η Ελλάδα του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και του Σοφοκλή. Ειναι και η κοιτίδα της τεχνολογίας. Ειναι η κοιτίδα του Ευπαλίνου, του Κλησιβίου, του Αρχιμήδη και του Φίλωνα του Βυζαντίου...και ας προσπαθούν θεοί και δαίμονες να μεταθέσουν την κοιτίδα της τεχνολογίας στη Ρώμη. Η Ελλάδα ειναι αυτή που απ το μυθικό Ηφαιστο, το Θεό της φωτιάς, ώς τον Ηρωνα τον Αλεξάνδρεια, ειναι αυτή, που τα παιδιά της σχεδίασαν και κατασκεύασαν την πρώτη ατμομηχανή, τον πρώτο αυτόματο μηχανισμό, το περίφημο περιστέρι του Αρχύτα, τα πρώτο όργανα μέτρησης του χρόνου: την κλεψίδρα, τον πύργο των ανέμων, την ουράνια σφαίρα, το υδραυλικό ορολόϊ, τις ανιψωτικές μηχανές και τα εκπληκτικής ευφυϊας εμπριστικά κάτοπρα, αλλα και πολλά, μα πάρα πολλά αλλα πρωτοποριακά έργα του μεγαλύτερου μαθηματικού και μηχανικού ολων των εποχών του περίφημου Αρχιμήδη, για να αρκεστώ σε αυτούς. Αλλωστε οι αναπαραστάσεις της τέχνης και της τεχνολογίας στα αγγεία, επιβεβαιώνουν το λόγω του αληθές

Για να γίνουν ομως όλες αυτές οι θαυμαστές κατασκευές, από τους τεχνίτες του γένους της Αθηνάς, που το όνομά της υποδηλώνει πολύτροπη νόηση, ευστροφία, προβλεπτικότητα και ευστοχία έπρεπε, να συγγενεύσει με το γένος των των παλαμαόνων του Ηφαιστου. (Παλάμη σημαίνει επιδεξιότητα του χεριού, (το χέρι ετούτο που λέει ο Βάρναλης), πρακτική γνώση, τέχνασμα). Επρεπε μέσω της Παλάμης και της Νόησης, η τέχνη των αρχαίων δημιουργών «να απελευθερωθεί από τη Θρησκεία και τη μαγεία και υποχρεωτικά να στηριχθεί στην Επιστήμη, ετσι ωστε να γίνει η εφαρμογή της». Ολες οι πιό πάνω κατασκευές γνώσεις: μηχανικής, γεωμετρίας, τριγωνομετρίας κλπ, ετσι ωστε να φανεί η διφυής Ανθρώπινη φύση: Ο δημιουργός και πλάστης του εαυτού του. Να φανεί η ικανότητα πλέον του Ανθρώπου, να παράγει ο ίδιος πνευματικά και υλικά αγαθά.

Ο Ανθρωπος σαν δημιουργός τόσο στον τομέα του υλικού, αλλα και του πνευματικού πολιτισμού, αποτελεί ενα φαινόμενο που παραμένει στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος από τον 5^{ο} ακόμα πχ αώνα. Φαινόμενο ιστορικό. Ενα φαινόμενο που αντανακλάται και στην ποιήση εκείνης της εποχής, οπως, για παράδειγμα, στο πρώτο στάσιμο της «Αντιγόνης» του Σοφοκλή: «Πολλά ειναι τα θαυμαστά, μα τίποτε πιό θαυμαστό από τον Ανθρωπο. Αυτός περνά και πέρα απ τον τρικυμισμένο άσπρο πόντο με τις φουρτούνες του νοτιά...και την υπέρτατη θεά, τη Γή, την άφθαρτη κι ακούραστη αυτός καταπονεί οργώνοντας χρόνο το χρόνο με αλέτρια...και των αλαφρόμυαλων πουλιών τη γενιά, με βρόχια παγιδεύει και τα κοπάδια των αγριμιών και τα θαλάσσια θρέματα στο πέλαγος, ολα ο πολυμήχανος Ανθρωπος τα πιάνει με τα δίχτυα από πλεχτά σχοινιά». στ 331

Κάθε λαός στήνει τους δικούς του Θεούς κατ εικόνα και ομοίωση. Επιβεβαίωση οτι πράγματι ετσι λειτούργησαν οι λαοί στο γίγνεσθαι αποτελεί, η κριτική της προσωκρατικής άποψης για το τρόπο που στήνονται οι θεοί, ειναι η άποψη που διατύπωσε ο Ξενοφάνης οτι : «Αν τ άλογα ειχαν χέρια, θα ζωγράφιζαν το

Θεό τους άλογο». Οι Ελληνες βέβαια, δεν θα αποτελέσουν εξαίρεση. Και αυτόν ακόμα τον Ηφαιστο, για να μην αποτελέσει εξαίρεση της αρχής του κατ΄ εικόνα και ομοίωση, για να μην υπάρξει αμφιβολία ως προς την αμφίδρομη σχέση θεού-ανθρώπου, ο «Ηφαιστος πέφτει από τον Ολυμπο και ζεί εννέα χρόνια στη γή, δουλεύοντας μεταλλικά τεχνάσματα» (Ιλιάς Σ 400)

Αν υπάρχει κάποια διαφορά-εξαίρεση, με τους αλλους λαούς, αυτή συνίσταται στο γεγονός οτι οι Έλληνες, ειχαν Θεό μηχανικό-τον Ηφαιστο. Συνεπώς ειχαν σαφή και υψηλή αντίληψη για την τεχνολογία. Ειχαν βαθειά συναίσθηση του sine gua non και του ρόλο της τεχνολογίας για τον άνθρωπο και τον τρόπο δημιουργία του κόσμου. Με τον Προμηθεϊκό μύθο, Πλάτωνος και Πρωταγόρας, αναγνωρίζουν με σαφήνεια την αποτυχία της πρώτης δημιουργίας, γι αυτό και η τεχνολογία προσφέρεται σαν διορθωτική πράξη η προς τον άνθρωπο δωρεά της «εντέχνου Σοφίας». Την τεχνολογία οι Ελληνες, δεν την περιόριζαν μόνο στην κατασκευή χρηστικών αντικειμένων και εργαλείων, αλλα μέσω αυτής σχεδίαζαν και οραματίζονταν την επέκταση των τεχνημάτων αυτών να κατασκευάσουν κάποια μέρα αυτόματα και Ρομπότ:

Απόδειξη οι αυτόματοι τρίποδες στον Ολυμπο (Ιλιάς Σ 373 και 378) που έτρεχαν μόνοι τους στη συγκέντρωση των θεών και επέστρεφαν πάλι μόνοι τους. Το ίδιο και το περίτεχνο άρμα της Ηρας, περνάει τις «πύλες του ουρανού αυτόματα με τις ανοιγοκλεινόμενες φτερούγες», οι ρομποτικές αναπηρικές υποστηρίξεις που κατασκεύαζε ο (χωλός) Ηφαιστος και τις χρυσές υπηρέτριες που ηταν σχεδόν «ζωντά κορίτσα, με μυαλό, λαλιά και δύναμη» και το ρομπότ που χάρισε στον Μίνωα για την προστασία της Κρήτης, Την κινούμενη «ξύλινη Αφροδίτη» του Δαίδαλου, τις διωρίγες, τον εικοσάμετρο θόλο (θυσαυρός του Αρτεως), την αποξήρανση της Κωπαϊδας κλπ και ο Προμυθέας έκλεψε τη φωτιά απ τους θεούς και την ξανάδωσε στους ανθρώπους. Οι συνέπειες της πράξης του ειναι γνωστές.

Τα ελληνικά φύλα ειχαν αναπτύξει από πολύ νωρίς μια ανθρωποκεντρικότερη αντίληψη για τη ζωή, σε σχέση με αλλους εξ ίσου σπουδαίους προγενέστερους λαούς, όπως οι Βαβυλώνιοι, Σουμέριοι, Ασυριοι, Αιγύπτιοι κλπ. Αν αυτό γίνει αποδεκτό (κάτι που πράγματι συμβαίνει), τότε πρέπει να δεχθούμε οτι οι Ελληνες, είχαν ενα πρόσθετο βασικό κίνητρο (εκτός απ το θεϊκό) να αναπτύξουν εκείνες τις τεχνολογίκες αντιλήψεις και πλευρές, που θα συνέβαλαν να γίνει πιό ευχάριστη και χαρούμενη στη Γή η Ανθρώπινη ύπαρξη και μέσω της τεχνολογίας και της Επιστήμης να εξασφαλίσει και το «Ευ Ζείν» και οχι απλώς μόνο να επιβιώνει. Με την τεχνολογία απέδειξαν, οτι η γή ειναι ουράνιο σφαιρικό σώμα (Αρίσταρχος, Ερασθένης) και ο Δημόκριτος, οτι η κινητική αιτία της ύλης δεν ειναι κάποιος «Νούς», αλλά η δύναμη της βαρύτητας των σωμάτων. Μερικές χιλιάδες χρόνια πριν το Νεύτωνα.

Ολα αυτά μας δίνουν το δικαίωμα να συμπεράνουμε οτι, ήδη από τις απαρχαίς του, ακόμα ενας λαός με τέτοιες μυθοθρησκευτικές πεποιθήσεις, ειχε ήδη μια σαφή κοσμοαντίληψη για τη ζωή, μια τεχνολογία αναπτυγμένη και μια αξιακή αντίληψη για τον Ανθρωπο, την τεχνολογία και την Επιστήμη.

Ομως παρά τα τέτοια επιτεύγματα η κοινωνία των ανθρώπων, για λόγους ιστορικούς ή και αντικειμενικούς πέρασε στον Μεσαίωνα που και αυτό το σύστημα παρά τα οσα του καταλόγισε η ανερχόμενη αστική τάξη, συνέβαλε αργά μεν αλλα σταθερά στην παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής δημιουργώντας εκείνες τις προϋποθέσεις να κάνει η κοινωνία των ανθρώπων

ενα ακόμα βήμα μπροστά. Οπως κάθε εποχή ετσι και ο μεσαίωνας, ειχε τα δικά του οξυμένα προβλήματα: συγκρούσεις, πόλεμοι, κατάρρευση των αξιών που βλέπουμε να υπάρχουν και σήμερα στον κόσμο. Ομως οπως πάντα ετσι και τώρα υπήρχε μια δυνατότητα για ανάταση. Και αυτό γιατί οι ανθρωποι πάντα θέτουν προτάγματα και ειναι αυτά τα προτάγματα που οδήγησαν την αλλαγή του μεσαιωνικού συστήματα και τον τρόπο ζωής.

Ειναι κοινώς αποδεκτό οτι την ιστορία, οχι μόνο την γράφει πάντα ο νικητής, αλλα και την γράφει στα δικά του μέτρα και συμφέροντα. Την ιστορία του Μεσαίωνα την έγραψαν οι αστοί ιστορικοί, που ηταν οι νικητές. Ετσι η εικόνα που μας εχουν μεταφέρει οι αστοί ιστορικοί μέχρι σήμερα για τον Μεσαίωνα, ειναι σε γενικές γραμμές πλασματική. Η πλαστογράφηση του χαρακτήρα εκείνης της εποχής, οφείλεται σε μια σειρά από προκαταλήψεις, που ανάγονται στην ουμανιστική και οικουμενική παράδοση (της προ ιδιοκτησιακής κοινωνίας) που για πολλούς αιώνες μπόλιαζε τις συνειδήσεις του κόσμου με πραγματικό μίσος και περιφρόνηση για τα «σκοτεινά εκείνα χρόνια της ανθρωπότητας». Η Αναγέννηση και αυτή πρόβαλε με τον δικό της τρόπο σαν το νικητή του Ουμανισμού για την έξοδο απ τον σκοταδισμό των προκαταλήψεων και την επικράτηση του κοσμικού πνεύματος και την ανάδυση του καλού γούστου.

Ο Διαφωτισμός και αυτός με τον δικό του τρόπο έριξε στο πύρ το εξώτερο την εποχή του μεσαίωνα, αντιμετωπίζοντάς τον περισσότερο με την φαντασία και με τα ιδεολογήματα του νέου επιστημονικού πνεύματος και την αστική ιδεολογία, που στο μεταξύ διαμορφώνονταν, παρά με την ουσιαστική σπουδή και την έρευνα των πηγών. Η αρχή έγινε το 1740 με το (δοκίμιο πάνω στα ήθη και στο πνεύμα των εθνών) του Βολτέρου, που κεντρικός πυρήνας του είναι η σύγκρουση ανάμεσα στο πνεύμα απ τη μιά και τον «μεσαιωνικό δογματισμό» και τις δεισιδαιμονίες του απ την άλλη. Στην «Εγκυκλοπαίδεια» του Ντ Αλαμπέρ, επισημαίνεται πως το σημείο εκκίνησης της προόδου των νέων ιδεών εντοπίζεται ακριβώς στην απεμπλοκή απ τον Μεσαίωνα και την αντίσταση κατά των δομών, θεσμών και των ιδεών του.

Η Τρίτη παραπλανητική εικόνα του Μεσαίωνα οφείλεται στο κίνημα του Ρομαντισμού και στην επιλεκτική του προτίμηση για την πρώϊμη, τη σκοτεινή εποχή της περιόδου του ιπποτισμού και των μύθων οσον αφορά τις σταυροφορίες. Ετσι στο φαντασιακό κάθε σύγχρονου ανθρώπου, ο Μεσαίωνας εξακολουθεί να ταυτίζεται με τα κάστρα, τους δράκους, τους ιππικούς αγώνες και τους περιπλανώμενους μοναχούς και μάγους.

Ομως προοδευτικά και ειδικά μετά την απομάκρυνση από τη θεολογία και το δεσμευτικό πνεύμα της πατερικής διδασκαλίας, ο ύστερος Μεσαίωνας υπήρξε στην ουσία μια γόνιμη περίοδος για τους νέους χρόνους. Στα χρόνια αυτά εκολάπτεται στην κυριολεξία η Αναγέννηση. Οι τέχνες και οι επιστήμες αρχίζουν να γνωρίζουν μια πραγματική άνθιση. Το ίδιο και οι ανθρωπιστικές σπουδές κάτω απ την επίδραση του ορθολογικού πνεύματος και του λογικού κάνει την εμφάνισή του ενας νέος θεσμός: το Πανεπιστήμιο. Το Πανεπιστήμιο θα αποτελέσει τη βάση και την υποδομή εκτός απ την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και των αντίστοιχων νέων αστικών ιδεών και των νέων προτύπων σκέψεων και δράσης.

Η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής θα αμφισβητήσει και σε συνέχεια θα φέρει σε σύγκρουση τις παραγωγικές δυνάμεις με τις παραγωγικές σχέσεις. Στα

χρόνια του ύστερου Μεσαίωνα εκτός απ τους μεγάλους στοχαστές εμφανίζεται μια τάξη πνευματικών ανθρώπων: οι διανοούμενοι που η εμφάνισή τους συμπίπτει με τη λειτουργία των Πανεπιστημίων της επιστήμης και της τέχνης και με την ίδρυση του νέου τύπου πόλεων. Πόλεων που ειναι πιο ανοιχτές σε σχέση με τα κάστρα στο εμπόριο και την διακίνηση των ανθρώπων και των ιδεών. Η ομάδα αυτή των ανθρώπων που με τη διδασκαλία και το πνευματικό τους έργο συνέβαλαν οχι μόνο να αναδειχθούν οι νέες παραγωγικές δυνάμεις αλλα και στην έξοδο της ανθρωπότητας απ τον ζόφο της αμάθειας και της θρησκοληψίας.

Αν και ανυπεράσπιστη η Επιστήμη και η τεχνολογία, στο διάβα των αιώνων με οποιαδήποτε μορφή και σχέση με την έμβια ζωή, την ανάπτυξη γενικά και τον άνθρωπο ειδικά. Οπως κάθε τομέας έδωσε και αυτή απλόχερα αυτό που μπορούσε στο κοινωνικό γίγνεσθαι Μπορούμε. Αλήθεια να μιλήσουμε για «Χρέος», του πνευματικού ανθρώπου και ειδικά του επιστήμονα; Σαφώς, και μπορούμε. Κάθε άνθρωπος εκεί που τάσσεται εχει χρέος. Πολύ περισσότερο ο επιστήμονας γιατί σε τελική ανάλυση τα πάντα τα εισπράττει για να τα αποδώσει. Στην επιστήμη και την διανόηση το χρέος ειναι μεγαλύτερο. Καλείται να πάρει θέση και να «διδάξει», εντός και εκτός εισαγωγών. Τους απλούς ανθρώπους την ζωή και την τέχνη της ζωής.

Τώρα οσον αφορά τον 20^{ο} αιώνα, παρά τα οσα κακά και άσχημα του καταλογίζουμε, οχι μόνο απάντησε σε πολλά προβλήματα που κάθε φορά αποσχολούσαν την ανθρωπότητα-τίποτε δεν κινείται χωρίς προσπάθεια και κόστος-και επιπρόσθετα εκτός του οτι έκανε την υποδομή για τον 21^{ον} αιώνα, έθεσε και πολλά **ΠΡΟΤΑΓΜΑΤΑ** για το άμεσο και απώτερο μέλλον.

Οι ιεροφάντες «του τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής»-υποτίθεται-λύσης όλων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτηση της «κοινωνίας της αγοράς και τη δημιουργία του κράτους της παγκοσμοποιημένης παγκοσμιοκρατίας των G7». Την αγορά που θα συμβάλει στην ταχύτερη, συσσώρευση του παγκόσμιου φυσικού και παραγόμενου κοινωνικά πλούτου στα χέρια ολίγων, την αύξηση της ανισότητας και την εξαθλίωση εκατομμυρίων κατοίκων του πλανήτη. Σήμερα κανένας δεν μπορεί να αμφισβητήσει, οτι ο πλούτος του πλανήτη αυξήθηκε σημαντικά.

Μόνο που τον πλούτος αυτός ενώ τον παρήγαγε συνολικά η κοινωνία των Ανθρώπων, δεν διανεμήθηκε ισότιμα στην ανθρωπότητα, με αποτέλεσμα οι ήδη τεράστιες ανισότητες μεταξύ των εθνών να μεγαλώσουν ακόμα περισσότερο. Και το ακόμα σημαντικότερο, ο τρόπος με τον οποίο εχει παραθχεί και διανεμήθει τα τελευταία χρόνια ο πλούτος των εθνών ηταν τέτοιος, ωστε η πείνα, η φτώχεια και οι αρρώστιες αυτές που μπορούν να καταπολεμηθούν να συνεχίζουν να σκοτώνουν ανθρώπους και κυρίως παιδιά και ειναι βέβαιο οτι, αν η κατάσταση συνεχίζει να παραμένει η ίδια οι ιάσιμες ασθένειες θα εξακολουθούν να κάνουν θραύση.

Και ενώ για όλα αυτά η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, δεν κάνει σχεδόν τίποτε, συνειδητά και αναντήρητα οχι μόνο ανέχονται αλλα και συμμετέχουν στην εξέλιξη των όπλων μαζικής καταστροφής, την καταστροφή και μόλυνση του περιβάλλοντος. Των ανθρώπων που στερούνται τα στοιχειώδη, ειναι αναπόφευκτο να σημειωθεί αργά ή γρήγορα μια κοινωνική έκκριξη με απρόβλεπτες διαστάσεις, η οποία θα σαρώσει οχι μόνο τις φτωχές αλλα και τις πλούσιες χώρες. Η σημερινή «κοινωνία της αγοράς» που ευαγγελίζονται οι

ιεροφάντες της ιστορίας, δεν ειναι η αγορά που η κοινωνία των ανθρώπων γνώρισε προ κεφαλαιοκρατικά. και έζησε μέχρι σήμερα. Ολος ο πλανήτης ειναι μιά γειτονιά και ο πλούσιος, δεν θα μπορεί να αισθάνεται ασφαλής περιτριγυρισμένος από φτωχούς και εξαθλιωμένους γείτονες. Θα ήταν αφελές να μήν αναγνωρίσουμε τη συντριπτική σύγκρουση ανάμεσα στην επιδίωξη του κέρδους και την προστασία των Ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Η πίστη των ιεροφαντών οτι με την επικράτηση της « παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας της αγόρας» θα λυθούν όλα τα προβλήματα και οτι η Επανάσταση του 1917, που η επίσημη ανάγνωση της ιστορίας τη θεωρεί «θλιβερή παρένθεση» που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα το 1989 με την «πτώση» δεν απαντά στο πρόβλημα. Απλώς το μεταθέτει. Επειδή η πίστη δεν εχει ανάγκη αποδείξεως και αποτελεί πρόσφορο μέσο για την εξόντωση του ιδεολογικού αντιπάλου, δανείζομαι τον τίτλο απ τον επιζώντα του ολοκαυτώματος Ιταλό συγγραφέα Πρίβο Λέβι, που ανέμεσα στα τόσα άλλα αξιόλογα πράγματα λέει: «Συνέβει, επομένως μπορεί να ξανασυμβεί»: Μπορεί να ξανά στηθεί όρθιο το παρελθόν, αφού ετσι πρόχειρα και αβασάνιστα το πηδάμε. Αυτή ειναι η ουσία των οσων έχουμε να πούμε όσοι πιστεύουμε διαφορετικά για το μελλοντικό κοινωνικό γίγνεσθαι της κοινωνίας των Ανθρώπων. Η «κοινωνία της αγοράς» θα βοηθήσει...

Ο 20ς αιώνας εχει κλείσει οριστικά ημερολογιακά. Συνεχίζει ομως να στοιχειώνει τις μνήμες με τις πραγματικότητες που διαδραματίστηκαν στο διάβα του. Αν υπάρχει κάτι που θα κρατήσει άγρυπνη τη μνήμη μας και σε εγρήγορση το ενδιαφέρον της κοινωνίας των Ανθρώπων ειναι η παρακαταθήκη που άφησε πίσω του αυτός ο ταραγμένος αιώνας ειναι α) : η εμφάνιση του καινοφανούς πολιτικού καθεστώς, του ολοκληρωτισμού οι εκδοχές του οποίου αποτελούν ο Ναζισμού και η αποτυχία του«υπαρκτός σοσιαλισμός» ο Α! Και ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος και πολυάνθρωπη αλληλοσφαγή που χρειάστηκε υποστεί η ανθρωπότητα αφήνει το σημαντικό και ανεξίτηλα πίσω του αυτός ο ταραγμένος αιώνας και β) η συμμετοχή-καταγραφή της προσωπικής ιστορίας των ανθρώπων, των οποίων παρ' όλο που το πεπρωμένο τους σφαγίστηκε ανεξίτηλα από τον ολοκληρωτισμό, βρήκαν τη δύναμη εστω και με τη θυσία 55 εκατομ νεκρούς για να ηττηθεί ο Ναζισμός και μερικές αναίμακτες Βελούδινες «επαναστάσεις» για να πέσει ο «υπαρκτός»

Ιστορικά μετά την εγκαθίδρυση του καθεστώς ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, προέκυψε ένα ασυναίσθητο-αφηρημένο ερώτημα. «cui bono»; Από την εποχή όμως του Κικέρωνα (106-43 π.χ) μετά την έστω μερική διερεύνηση των συνεπειών του πολέμου, των εγκλημάτων και των καταστροφών, που ο πόλεμος προκαλεί και ό,τι αυτό συνεπάγεται το ερώτημα «cui bono» κατέχει και διατηρεί μια κεντρική θέση για το : «ποιός ωφελήθηκε, αποκόμιζει κέρδη και πλεονεκτήματα» από την κήρυξη ενός πολέμου ή από την διάπραξη μιάς συγκεκριμένης εγκληματικής πράξης...Ποιός είναι όμως αυτός ο ιδεολογικός προπομπός αλλά και δράστης συνάμα του πολέμου και της όποιας εγκληματικής πράξης;

Οι σύγχρονοι φιλόσοφοι και αναλυτές έχουν κατασταλάξει στο συμπέρασμα, ότι ο πόλεμος, ο όποιοσδήποτε πόλεμος και μορφή πολέμου, είναι συμφυής με την ιδιοκτησία γενικά και κατά περίπτωση ξεχωριστά. Αυτό προκύπτει από τα πινάκια των δικαστηρίων, όπου το 95% και πλέον των υποθέσεων έχουν

πυρήνα τους την ιδιοκτησία. Μια παλιά δε συμβουλή του Μακιαβέλι που με τόση ευλάβεια την εφαρμόζει το ιδιοκτησιακό καθεστώς λέει : «ένας ηγεμόνας (ιδιοκτήτης) πρέπει να καταλάβει, πως αν θέλει να διατηρήσει την εξουσία του (ιδιοκτησία του), πρέπει να δρά συχνά ενάντια στην πίστη, ενάντια στη φιλανθρωπία, ενάντια στην ανθρωπότητα και κυρίως ενάντια στο Θεό και τη Θρησκεία».

Ο καθένας γνωρίζει για παράδειγμα, ότι καμιά σύγχρονη οικονομία δεν είναι νοητή χωρίς την αναρθολογική «σπατάλη» και συχνά την άμετρη και την αμετροέπεια στην συμπεριφορά του ιδιώτη. Ήδη από τον 18^{ο} αιώνα, οι μοντέρνοι της εποχής, οι πρώτοι διανοούμενοι του αστικού Φιλελευθερισμού, είχαν συλλάβει το ουσιώδες: η «αρετή» έλεγαν, πάει μαζί με τη φτώχεια και τη στασιμότητα. Αν θέλουμε πρόοδο και ευημερία, θα πρέπει να ξεπεράσουμε τη «μεταφυσική της αρετής» και να αποδεχθούμε την πραγματικότητα των εγωϊστικών πόθων και συμφερόντων του ενός έναντι του αλλου, μα και του συνόλου...

Η μοναδική δύναμη που μπορεί να επεμβαίνει στο παιχνίδι όταν αυτό εγκυμονεί κινδύνους για τις συνολικές ισορροπίες είναι η αστυνομία και η μονόφθαλμη κατά τα άλλα «τυφλή» δικαιοσύνη: η αστυνομία και η δικαιοσύνη σαν «ύψιστη έννοια της κοινωνίας των ιδιωτών», σαν ασφάλεια που προνοεί για την προστασία του εισοδήματος της κοινωνία των εγωιστών-ανταγωνιστών, είναι τα εργαλεία που προστατεύουν την ύψιστη έννοια της κοινωνίας των ιδιωτών.

Παράδειγμα: το ότι το τωρινό σκάνδαλο «ziemens» και την εκτεταμένη φοροκλοπή των Ελίτ στη Γερμανία εξιχνιάζεται από τις μυστικές υπηρεσίες του κράτους αποδεικνύει τη βασιμότητα του γεγονότος. Για τον φιλελευθερισμό και ειδικά για τον Νεοφιλελευθερισμό, δεν μπορεί να υπάρξει ηθικοπολιτική απάντηση στην αιμορραγία των κοινωνικών μας συμβολαίων. Τα μοναδικά του εργαλεία είναι ο πόλεμος, η αστυνομία και η ποινική δικονομία, με αλλα λόγια το κράτος «ασφάλειας» και ο εισαγγελέας δίπλα στο εκτεταμένο μη κράτος της ανασφάλειας και της καθημερινής ανομίας του Νεοφιλελευθερισμού.

Οι πόλεμοι τοπικοί, εμφύλιοι και παγκόσμιοι αποτελούν τη φιλοσοφία του συστήματος και θα συνεχίσει να ισχύει, αν στο μεταξύ η κοινωνία των ανθρώπων δεν αποφασίσει να μετακινήσει τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία στην εργασία. Μέχρις ότου δεν γίνει αυτή η μακραίωνη πολυπόθητη μετακίνηση, η κοινωνία των ανθρώπων θα παραμείνει παγιδευμένη μέσα σε ένα τοπίο πολέμων, όπου ο ένας θα διαδέχεται τον άλλο.

Και αυτό γιατί ο πόλεμος είναι ο πιο εύκολος, γρήγορος και αποτελεσματικός τρόπος απόκτησης πλούτου, αφού εκτός, από τον υπάρχοντα στοκαρισμένο πλούτο, τις πρώτες ύλες, τα πολύτιμα μέταλλα, τα έργα τέχνης, την υποθήκη της μελλοντικής για εκμετάλλευση εργατική δύναμη και την αγορά, είναι και γεωστρατηγική θέση μιάς χώρας, που μπορεί να εμπλακεί σε πόλεμο. Ο αστικό τρόπος κήρυξης και διεξαγωγής του πολέμου είναι η ικανότητα του ιδιοκτησιακού-αστικού πολιτισμού, να οργανώνει τον πόλεμο, τη σφαγή και τις όποιες καταστροφές επ’ ωφελεία και όχι εις μάτην...

Μια άλλη αιτία για την κήρυξης ενός πολέμου σε συνδυασμό με τη δύναμη είναι και ο εγωκεντρικός εγωισμός, που με τον πόλεμο εκτός του ότι θα δείξει ακριβώς την δύναμή του, σαν δυνατός, θα πάρει όσα του επιτρέπει η δύναμη

τους και όσα δεν μπορεί να υπερασπιστεί ο αδύνατος. Και ενας ακόμα πιο πρόσθετος λόγος είναι η δόξα και λόγω του πλούτου και η υστεροφημία, που παρακινεί τους ιθύνοντες στον πόλεμο.

Ένα κοινωνικό σύστημα που στηρίζεται και λειτουργεί με βάση το κέρδος. δεν μπορεί να λέγεται δημοκρατικό. Το κέδρος, που προέρχεται από την εκμετάλλευση του Ανθρώπου από τον άνθρωπο, δεν μπορεί να εχει δημοκρατικό περιεχόμενο. Στα λεξικά Ναι, υπάρχει η λέξη δημοκρατία, όχι όμως και στη ζωή. Γι αυτό και η Δημοκρατία είναι το ζητούμενο. Όταν τη Δημοκρατία δεν την κατακτά και δεν την ασκεί ο ίδιος ο λαός δεν την χάνει ποτέ, γιατί ποτέ δεν την είχε...Άλλο πράγμα Δημοκρατία των Ελεύθερων και άλλο των απελεύθερων, οπως συμβαίνει με τους πρώην αποικιακούς λαούς...και πολλούς λεγόμενους δημοκρατικούς..

Στο σημερινό Αστικό σύστημα, ποτέ δεν ήταν ανεκτή η διαφορετική άποψη, η αμφισβήτηση πολύ περισσότερο η ύπαρξη και ενός άλλου ανταγωνιστικού κοινωνικό-οικονομικού συστήματος παραγωγής και τρόπου διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η αρχή της απόρριψης του διαφορετικού και του ανταγωνισμού είναι συμφυής με το σύστημα. Αυτή ακριβώς η αρχή είναι η κοιτίδα-λίκνο από όπου πηγάζουν οι κάθε λογής και μορφής πολέμου. Έτσι εξηγούνται οι πόλεμοι. Στη εποχή δε, του Νεοφιλελευθερισμού, όπου ο πόλεμος έχει στρατηγικό χαρακτήρα αποτελεί το εργαλείο-όχημα για να επιβληθεί όπως στη Λατινική Αμερική, το Ιράκ, τα Βαλκάνια, το Αυγανιστάν. Κ αυτοί που εκκολάπτονται νέοι πόλεμοι, όπως στο Ιράν και τη Συρία, που μπορούν να εκραγούν και πριν τη λήξη της θητείας του κ Ομπάμα.

Το κεφαλαιό-κρατικό σύστημα είναι που γεννάει τον πόλεμο, τρέφεται από τον πόλεμο και ετοιμάζει τον επόμενο. Ποιο αιματηρό, ποιο πολύνεκρος, δια βίου αναπήρους και υλικές καταστροφές. Ένα από τα βασικά γνωρίσματα του πολέμου είναι η άρρηκτη σύνδεσή του με την αγορά και τον Θρησκευτικό προσηλυτισμό: Το Εμπόριο είναι ένας από τους βασικότερους συντελεστές του συστήματος και του πολέμου. Με παντοκράτορα το εμπόριο και τον Έμπορο. Ο έμπορος είναι αυτός που διακινεί και δραχμοποιεί τα όποια βιομηχανικά, γεωργικά, βιοτεχνικά, καλλιτεχνικά και εκπολιτιστικά προϊόντα.

Και ενώ είναι τεράστια η συμβουλή του στο κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι, εκτός του ότι είναι ο προπομπός του πολέμου είναι και καρπωτής, άρα και ο υποκινητής: Ο έμπορος είναι αυτός που προκειμένου να εξασφαλίσει το μέγιστο κέρδος :λέει όμορφα, καλά και γλυκά λόγια και κάνει, κακές, άσχημες και εγκληματικές πράξεις. Συνεπώς ο έμπορος εκτός από προπομπός του πολέμου είναι αυτός που θα καρπωθεί τη Λεία.

Από τους μικρούς και τοπικούς με την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής φτάσαμε στους Παγκοσμίους. Ο πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος άρχισε το 1914 και ο Δεύτερος το 1939. Την αξία αυτών των δύο πολέμων την εισέπραξαν οι ΗΠΑ, χωρίς να σπάσει ούτε ένα κεραμίδι στις ίδιες τις ΗΠΑ, και με ελάχιστο, μα πάρα πολύ ελάχιστο αίμα, σε σχέση με τα εκατομμύρια των άλλων εμπολέμων χωρών του Β! Παγκόσμιο Πόλεμο, όπως η χώρας μας, οι Ρώσοι, Γιουγκοσλάβοι κλπ. Τα κεφάλαια του Α! και Β! Παγκοσμίου έδωσαν τη δυνατότητα στις ΗΠΑ να δημιουργήσουν ενα εύρωστο στρατιωτικό-βιομηχανικό σύμπλεγμα, μέσω του οποίου θέλουν οι ΗΠΑ ο 21^{ο} αιώνας να είναι ο αιώνας Αμερικής, όνειρο των σαξώνων να κυβερνήσουν εις τους

αιώνες των αιώνων αυτοκρατορικά την ανθρωπότητα. Αυτό περίπου είναι το περιερχόμενο της Παγκοσμιοποίηση. Συνεπώς οταν μιλάμε για παγκοσμιοποίηση να ξέρουμε τι ακριβώς Εννοούμε!

Αφού μετά την «πτώση του υπαρκού» το κεφαλεκρατικό σύστημα βρίσκεται στη φάση της συγκεντρωποίησης, των ήδη συγκεντρωποιημένων εθνικών οικονομιών. Οι εθνικές αστικές τάξεις μετά την αποδοχή του Νεοφιλελεύθερου δόγματος δεν είναι πλέον Ισότιμοι Μέτοχοι στο Διεθνές Αστικό Καπιταλιστικό **ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΟ**, αλλα **ΥΠΑΛΛΗΛΟΙ** και διακινητές των ιδεών του Νεοφιλελευθερισμού και την παρά πέρα συγκεντρωποίηση του ήδη συγκεντρωποιημένου δια μέσω των εθνικών αστικών τάξεων του παγκόσμιου πλούτου. Οσοι αστοί δεν υποτάσσονται στη φωνή της «λογικής» θα τιμωρηθούν ή θα αποπεμφθούν και από υπάλληλο ακόμα…σαν ανεύθυνοι, αιθεροδάμονες ή επικίνδυνοι…

Βέροια Νοέμβριος 2^{ο}10 Κόγιας Νίκος

Αυτή περίπου ηταν η στάση και η συμπεριφορά του προπολεμικού κατεστημένου και τον τρόπο που οι πιο ζωτικοί φορείς του τόπου είδαν την κατοχή της χώρας απ τους Ναζί. Πως σκέφτονταν να αντιμετωπίσουν την κατοχή και την απελευθέρωση της χώρας. Πόσο σκέφτηκαν την εθνικής της υπόσταση και τη θέση του λαού υπό τον κατοχικό ζυγό. Βέβαια δεν έλλειψαν τα φωτεινά μυαλά και οι εξαιρέσεις, που ηταν οχι μόνο πολυάριθμες αλλα και αξιοθαύμαστη η συμβουλή και συμβολή τους στην Αντίσταση και γενικότερα.

Η δημοκρατία στην Ελλάδα, υπό τη «σκέπη» της μοναρχίας και κατά καιρούς εναλλασσόμενη με τις δικτατορίες, το ελληνικό κοινοβουλευτικό σύστημα στην Ελλάδα απ το 21 και μετά, ενώ ειχε διαμορφώσει και ψηφίσει τα πιο φιλελεύθερα και δημοκρατικά Συντάγματα, η εφαρμογή τους λειτουργούσε με βάσει την οικογενειοκρατία, τα περίφημα Τζάκια. Ειδικά στο μεταπολεμικό κατεστημένο, ποτέ και κανένα κοινοβούλιο δεν εκλέχθηκε με την ψήφο του λαού Γι αυτό και δεν ειχαν την συγκατάθεσή του. Η κρίση κάθε νέας κοινοβουλευτικής περιόδου άρχιζε την επομένη των εκλογών. Ηταν και παραμένουν κοινοβούλια συναλλαγής, διαπλοκής και επιβολής. Οι καθημερινές υποταγές και υποχωρήσεις λεηλατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, συρρικνώνουν τα όνειρα και δολοφονούν τα ιδανικά.

Ο ελληνικό λαός απ την εποχή της παλιγγενεσίας και τον ιστορικό συμβιβασμό των αστών, που οδήγησε στη συγκρότηση του καθεστώτος και τη διακυβέρνηση της χώρας απ την Αγίας τριάδας αποτελούμενη από :αστούς, Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο, (αργότερα προστέθηκε και η Μοναρχία), ο λαός μας δεν έζησε σε δημοκρατικό καθεστώς, δεν γνωρίζει την πραγματική δημοκρατία, δεν βίωσε εστω και την αστική τη δημοκρατία, δεν του επιτράπηκε ποτέ να αρθρώσει οχι μόνο δημοκρατικό λόγο, αλλα ακόμα και σκέψη δημοκρατική, γι αυτό και δεν εχει δημοκρατικά βιώματα. Ζήσαμε και ζούμε τη δημοκρατία που μετατρέπει τη σκέψη σε πράξη. Που καταδικάζει τη σκέψη και θανατώνει το Νού.

Να όμως, που υπήρξε η μεταπολεμική εποχή για να διαλύσει τις ψευδαισθήσεις της απόσταση του πολιτισμού μας απ τον Μεσαίωνα για να διαψευσθούν οι ισχυρισμοί της εξουσίας, οτι ο αυταρχισμός και η αναίδεια της

εξουσίας απέναντι στον άνθρωπο ειναι προνόμιο άλλων εποχών. Οταν η εξουσία λειτούργησε τόσο προκλητικά ανάλγητη και αυθάδης προς τους πολίτες, τί να φανταστεί κανείς, για τη συμπεριφορά αυτών που λειτουργούσαν εν κρυπτώ και παραδύστο. Στους σκοτεινούς πολύπλοκους και τους πολυδέδαλους μηχανισμούς του παρακράτους. Πολύ περισσότερο πως να συλλάβει, μα και να φανταστεί ακόμα κάποιος πως λειτουργούσε και ενεργούσε η εκολαπτική μηχανή του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους και ο «βιασμός της δημοκρατίας». Οταν για μια απλή προσαγωγή «υπόπτου» η κρατική μηχανή μετατρέπονταν σε οδοστρωτήρα των ατομικών ελευθεριών και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τί μπορεί να περιμένει κανείς απ την επέλαση της κατά του «βεβαρυμένου» με κάποιες υπόνοιες ενοχής ή του «αποδεδειγμένα» ένοχου.

Πουθενά αλλού η διάσταση μεταξύ θεωρίας και πράξης, δεν ειναι τόσο τραυματική για το κύρος των αρχών-κρατούντων οσο στο χώρο της καταστολής και ειδικά στη φυλακή και στη φυλακή της φυλακής.το πειθαρχείο

Η λέξη Λαϊκή Δημοκρατία με το περιεχόμενο που της έδωσε η δωσίλογη Δεξιά, έγινε συνώνυμη με τη δικτατορία του προλεταριάτου, όπως και η Αντίσταση ταυτίστηκε με το ΚΚΕ ξεχνώντας οτι κάτω απ τη σημαία του ΕΑΜ και το προγράμματος της Λαϊκής Δημοκρατίας στρατεύτηκαν οι Ελληνες, η τεράστια πλειοψηφία του λαού. Ακόμα παραγνωρίζουν οτι όλος αυτός ο κόσμος που ακολούθησε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, δεν το έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση κάποιου αλλου ξένο προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας καθεστώς. Τέτοιες σκέψεις δεν απασχολούσαν τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε είχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Δεν αποκλείεται να ειχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά στελέχη του ΚΚΕ, που απ την προπολεμική περίοδο οπως γράφω και πιό πάνω, ειχαν γαλουχηθεί με αυτά τα ιδεώδη. Αλλα αυτοί οι ελάχιστοι επιζήσαντες του Μανιαδάκη και το στόχοστρο των Γερμανών πνίγονταν, χάνονταν μέσα στην απέραντη ΕΑΜική λαοθάλασσα.

Βέροια Νοέμβρης 2007 Κόγιας Νίκος.